

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Δρακονας

ΣΤΟΧΑΣΤΗΣ

Πώς τὰ χειρόγραφα αὐτὰ ἔχουν τακτοποιηθεῖ με τή σειρά θά φανεῖ ἀπό διάβασμα τους. Ὅλα τὰ ἀχρεῖαστα υλικά ἔχουν παραληφθεῖ ὥστε ἡ ἱστορία, σχεδόν σέ ἀντίθεση με τήν πιθανότητα μεταγενέστερων πεποιθήσεων, νά φαίνεται ὡς ἀπλό γεγονός. Λέν υπάρχει πουθενά καμιά ἀναφορά σέ πράγματα του παρελθόντος ὅπου ἡ μνήμη μπορεῖ νά σφάλλει, ἐπειδή ὅλες οἱ διηγήσεις πού διαλέχθηκαν εἶναι πέρα γιά πέρα σύγχρονες, δοσμένες ἀπό τή σκοπιά καί μέσα στά πλαίσια ἐκείνων πού τις κατέγραψαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΧΑΡΚΕΡ

(Σέ στενογραφία)

3 Μαΐου Μπίστριτσα — Έφυγα από τό Μόναχο στίς 8: 35 μ.μ. τήν 1η Μαΐου κι έφτασα στή Βιέννη νωρίς τήν άλλη μέρα· Ιπρεπε νά φτάσω 6: 46, *άλλά* τό τραίνο είχε μιá ώρα καθυστέρηση. Ή Βουδαπέστη φαίνεται υπέροχη, από μιá ματιά πού της έριξα άπ' τό τραίνο καί τό λίγο πού πρόλαβα νά τήν περπατήσω. Φοβήθηκα ν' άπομακρυνθώ πολύ άπ' τό σταθμό, γιατί είχαμε άργήσει καί τό τραίνο θά εφευγε δσο ήταν δυνατόν στήν ώρα του. Σχημάτισα τήν έντύπωση διτι άφήναμε τή Δύση καί μπαίναμε στήν Ανατολή. Μιά ωραιότατη γέφυρα ή πιό δυτική του Δούναβη, πού στό σημείο αυτό Ιχει Ινα έπιβλητικό πλάτος καί βάθος, μας όδήγησαν στίς παραδόσεις τής Τουρκοκρατίας.

Φύγαμε στήν ώρα μας, καί μετά τό σούρουπο φτάσαμε στό Κλάουζενμπουργκ. Διανυκτέρευσα τό βράδυ στό ξενοδοχείο Ρουαγιαλ. Γιά γεύμα, ή μάλλον δείπνο, έφαγα ενα κοτόπουλο κάπως μαγειρεμένο μέ κόκκινη πιπεριά, πού ήταν πολύ ώραίο *άλλά* καφερό. (Νά θυμ. νά ζητήσω συνταγή για Μίνα). Ρώτησα τό σερβιτόρο καί μου είπε διτι λέγεται «πάπρικα Χέντλ», καί διτι σάν έθνικό πιάτο πού είναι, μπορώ νά τό βρώ όπουδήποτε στά Καρπάθια. Τό πασάλειμμα Γερμανικών πού ξέρω μου βγήκε πολύ σέ καλό· δέν ξέρω αν θά τά 'βγαζα πέρα χωρίς αυτά.

Έχοντας λίγο καιρό στή διάθεσή μου δταν ήμουν στό Λονδίνο έπισκέφτηκα τό Βρετανικό Μουσείο καί κοίταξα στά βιβλία καί τούς χάρτες στή βιβλιοθήκη σχετικά μέ τήν Τρανσυλβανία· σκέφτηκα διτι μιá έκ των προτέρων γνώση τής χώρας θά είχε όπωσδήποτε σημασία για τή συνάντησή μου μ' εναν ντόπιο άρχοντα. Η περιοχή πού μου άνάφερε είναι στήν ανατολική άκρη τής χώρας, πάνω στά σύνορα τριών περιοχών, τής Τρανσυλβανίας, τής Μολδαβίας καί τής Μπουκοβίνα, στήν καρδιά των Καρπαθίων· μιá άπ' τίς πιό άγριες καί άγνωστες περιοχές τής Ευρώπης. Δέν μόρεσα νά πετύχω κανένα χάρτη ή Ιργο πού νά δίνει τήν άκριβή τοποθεσία του Πύργου του Δράκουλα, γιατί δέν υπάρχουν άκόμα χάρτες στή χώρα αυτή σάν τούς δικούς μας έπιτελικούς χάρτες· βρήκα όμως διτι ή Μπίστριτσα, ό σταθμός πού μου άνάφερε ό Κόμης Δράκουλας, είναι άρκετά γνωστό

μέρος· θά Αντιγράψω εδώ μέρος από τις σημειώσεις μου για να φρεσκάρω τη μνήμη μου όταν θά συζητώ για τὰ ταξίδια μου με τή Μίνα.

Ο πληθυσμός της Τρανσυλβανίας έχει τέσσερεις χωριστές εθνότητες: Σάξωνες στο Νότο Ανακατωμένους με Βλάχους, που κατάγονται από τους Δάκες. Μαγυάρους στη Δύση και Σέκελσι 'Ανατολικά και Βόρεια. Έγώ πηγαίνω στους τελευταίους που ισχυρίζονται ότι κατάγονται από τον 'Ατίλα και τους Ούννους. Είναι πιθανό, γιατί δταν οι Μαγυάροι κυρίεψαν τή χώρα τον ένδέκατο αιώνα, βρήκαν τους Ούννους ήδη έγκατεστημένους. Διάβασα ότι δλες οί προλήψεις του κόσμου είναι μαζεμένες στο πέταλο των Καρπαθίων, λές κι είναι τό κέντρο κάποιας ρουφήχτρας τής φαντασίας. "Αν Έτσι Έχουν τὰ πράγματα, ή διαμονή μου θά Έχει μεγάλο ένδιαφέρον (Νά θυμ. να ρωτήσω τον Κόμη δλα τὰ σχετικά).

Παρόλο που τό κρεβάτι μου ήταν άρκετά άναπauτικό δέν κοιμήθηκα καλά, γιατί είδα Ινα σωρό περιέργα όνειρα. Κάτω από τό παράθυρό μου Ινα σκυλί ούρλιαζε δλη τή νύχτα, κι αυτό ίσως είχε κάποια σχέση· ή Ίσως Εφταιγε ή άππρικα, γιατί ήπια δλο τό νερό τής καράφας μου, κι άκόμα διψούσα. Κοιμήθηκα κατά τό πρωί και ζύπνησα από άπανωτά χτυπήματα στην πόρτα. Φαντάζομαι ότι θά κοιμόμουνα βαθιά. Για πρωινό Εφαγα κι αλλη άππρικα, κι Ένα είδος πόριτζ από καλαμποκάλευρο που λέγεται «μαμαλίγκα» και μελιτζάνες γεμιστές με κιμά. Εξάιρετο πιάτο, που λέγεται «ίμπλετάτα». (Νά θυμ. να βρώ συνταγή και γιαυτό). Έφαγα πολύ βιαστικά γιατί τό τραίνο ξεκινούσε λίγο πριν τις όκτώ, ή μάλλον Επρεπε να ξεκινήσει, γιατί μετά μετά που Ετρεξα στο σταθμό στις 7:30, άναγκάστηκε να περιμένω στο βαγόνι μιά ώρα και παραπάνω μέχρι να ξεκινήσουμε. Μού φαίνεται ότι όσο πιο 'Ανατολικά πάει κανείς, τόσο λιγότερο άκριβή είναι τὰ τραίνα. "Αραγε πώς είναι στην Κίνα;

'Ολόκληρη τή μέρα διασχίζαμε άργά μιά περιοχή γεμάτη κάθε είδους όμορφιές. Κάθε τόσο βλέπαμε μικρά χωριά ή κάστρα πάνω σε απόκρημνους λόφους σαν αυτά που βλέπουμε σε παλιά συναζάρια. "Άλλοτε περνούσαμε ποτάμια και ρέματα που από τὰ φαρδιά πέτρινα πεζούλια στις δυό μεριές, Εβλεπες ότι κινδύνευαν από μεγάλες πλημμύρες. Χρειάζεται πολύ νερό, που να τρέχει με όρμη για να ξεφύγει τελείως από τήν έξωτερική κοίτη του ποταμού. Σε κάθε σταθμό βλέπαμε ομάδες ανθρώπων, πολλές φορές πλήθος, με κάθε λογής φορεσιές. Μερικοί μοιάζανε σαν τους δικούς μας τους χωρικούς ή αυτούς που είδα καθώς περνούσα από τή Γαλλία και τή Γερμανία, με κοντά σακκάκια, στρογγυλά καπέλλα και χειροποίητα παντελόνια άλλοι όμως ήταν πολύ γραφικοί. Οί γυναίκες Εδειχναν χαριτωμένες, άλλα δχι από κοντά· ήταν κάπως άγαρμπες. Όλες είχαν φαρδιά άσπρα

μανίκια, και οΕ περισσότερες φορούσαν φαρδιές ζώνες μ' Ινα πλήθος λουρίδες που κρεμόντουσαν δπως στά ρούχα του μπαλλέτου, αλλά βέβαια μέ φούστα από κάτω. ΟΕ πίο περιεργες μορφές που είδαμε ήταν οΕ Σλοβάκοι, πίο βάρβαροι άπ' τούς υπόλοιπους μέ τά μεγάλα τους γελαδάρικα καπέλλα, τεράστια άσπριδερά σαλμάρια, άσπρα λινά πουκάμισα και τεράστιες χοντρές δερμάτινες ζώνες σχεδόν μιά πιθαμή φάρδος, γεμάτες μπρούτζινα καρφιά. Φορούσαν ψηλές μπόττες μέ τά παντελόνια χωμένα μέσα, κι είχαν μακριά μαύρα μαλλιά και χοντρά μαύρα μουστάκια. Είναι τρομερά γραφικοί, αλλά δέν Εχουν συμπαθητική δψη. "Αν τούς Εβλεπες σέ άμαξα θά 'λεγες μέ μιάς δι είναι καμμιά συμμορία άνατολίτες ληστές. Λένε δμως για τους δι είναι τελείως άκίνδυνοι και καθόλου έπιθετικοί.

Είχε σκοτεινιάσει για τά καλά δταν φτάσαμε στή Μπίστριτσα, που είναι πολύ ένδιαφέρον μέρος. Καθώς βρίσκεται πάνω στά σύνορα —γιατί τό πέραςμα του Μπόργκο όδηγεϊ από κει στή Μπουκοβίνα— Εχει πολύ θυελλώδη Εστορία, και τής φαίνεται. Πρίν από πενήντα χρόνια έγιναν μιά σειρά μεγάλες πυρκαγιές που τήν έρήμωσανπέντε φορές. Στήν άρχή του δέκατου Εβδομου αϊώνα πολιορκήθηκε επί τρεις έβδομάδες, Εχασε 13.000 άνθρώπους, και έκτός από τίς άπώλειες του ίδιου του πολέμου, ύπόφερε και από λιμό κι έπιδημίες.

Ο Κόμης Δράκουλας μου είχε δώσει οδηγίες νά πάω στό ξενοδοχείο χρυσή Κορώνα, που πρós μεγάλη μου ικανοποίηση βρήκα δι ήταν του παλιού καιρού, γιατί βεβαίως ήθελα δσο γινόταν νά γνωρίσω τίς ιδιομορφίες του τόπου. Προφανώς μέ περίμεναν, γιατί δταν Εφτασα στήν πόρτα άντίκρυσα μιάν ευχάριστη ήλικιωμένη γυναίκα μέ τή συνηθισμένη τοπική φορεσιά —άσπρο μεσοφόρι μέ μακριά διπλή ποδιά, μπρός και πίσω, από χρωματιστό ύφασμα που έφάρμοζε στό σώμα σχεδόν άσεμνα. "Όταν πλησίασα υποκλίθηκε, και είπε: «Ο Χέρ Εγγλέζος;» «Ναί,» είπα, «Είμαι ό ΤζόνathanΧάρκερ.«Χαμογέλασε, και είπε κάτι στόν ήλικιωμένο κύριο μέ τό άσπρο πουκάμισο που τήν είχε ακολουθήσει ως τήν πόρτα. Έφυγε, αλλά ξαναγύρισε άμέσως μ' Ενα γράμμα: —

«ΦΙΛΕ ΜΟΥ,— Καλωσήρθατε στά Καρπάθια. Σάς περιμένω άνυπόμονα. Σάς εύχομαι καλόν ύπνο γι άπόψε. Αύριο στίς τρεις φεύγει ή άμαξα για τή Μπουκοβίνα· Εχει κρατηθεί μιά θέση για σας. Στο Πέρασμα του Μπόργκο θά σας περιμένει ή άμαξά μου για νά σας φέρει. Έλπίζω δι τό ταξίδι σας από τό Λονδίνο ήταν άνετο κι δι θα είναι ευχάριστη ή παραμονή σας στήν δμορφη χώρα μου. — Ο φίλος σας,

«ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ»

4 Μαῖον. — 'Ανακάλυψα διτι ὁ ξενοδόχος εἶχε πάρει γράμμα ἀπό τόν Κόμη πού τοῦ ζητοῦσε νά μού κλείσει τήν καλύτερη θέση στήν ἀμαξα· δταν δμως ζήτησα περισσότερες λεπτομέρειες φάνηκε κάπως επιφυλακτικός κι ἔκανε πώς δέν καταλάβαινε τά Γερμανικά μου, πράγμα πού δέν εἶναι δυνατόν νά συνέβαινε, γιατί μέχρι ἐκείνη τή στιγμή καταλάβαινε τέλεια, ἤ, ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔτσι φαινόταν ἀπό τίς ἀπαντήσεις πού μού ἔδινε. Αὐτός καί ἡ γυναίκα του, ἡ ἡλικιωμένη κυρία πού μέ εἶχε υποδεχτεί, κοιτάχτηκαν κάπως τρομαγμένα. Αὐτός ψέλισε διτι τά χρήματα εἶχαν φτάσει ταχυδρομικῶς κι διτι δέν ἤξερε τίποτε ἄλλο. "Ὅταν τόν ρώτησα ἀν ἤξερε τόν Κόμη Δράκουλα κι ἀν μπορούσε νά μού μιλήσει γιά τό κάστρο του, σταυροκοπήθηκαν καί οἱ δύο, καί, λέγοντας διτι δέν ἤξεραν τίποτα ἀπολύτως, ἀρνήθηκαν νά ξαναμιλήσουν. Πλησίαζε τόσο ἡ ὥρα τῆς ἀναχώρησης πού δέν εἶχα καιρό νά ρωτήσω κανέναν ἄλλον, γιατί δλα αὐτά ἦταν πολύ μυστηριώδη καί καθόλου καθησυχαστικά.

Λίγο προτοῦ φύγω, ἡ ἡλικιωμένη κυρία ἀνέβηκε στό δωμάτιό μου καί μού εἶπε σέ πολύ υστερικό τόνο:—

«Πρέπει νά φύγετε; ὦ! Χέρ, εἶναι ἀνάγκη;» Ἦταν τόσο ἀναστατωμένη πού φαινόταν διτι εἶχε ξεχάσει διτι Γερμανικά ἤξερε, καί τ' ἀνακάτευε μέ κάποια ἄλλη γλώσσα πού μού ἦταν τελείως ἀγνωστή. Μετά βίας παρακολουθοῦσα τί μού ἔλεγε κάνοντάς της πολλές ἐρωτήσεις. "Ὅταν τῆς εἶπα διτι πρέπει νά φύγω ἀμέσως καί διτι εἶχα σημαντική δουλειά νά κάνω, μέ ξαναρώτησε:—

«Ξέρετε τί μέρα εἶναι;» Τῆς ἀπάντησα διτι ἦταν τέσσερις Μαΐου. Κούνησε τό κεφάλι της καί ξαναεἶπε:—

«Μά ναί! τό ξέρω, τό ξέρω! Ἄλλά ξέρετε τί μέρα εἶναι;» Ὅταν τῆς ἀπάντησα διτι δέν καταλαβαίνω, συνέχισε:

«Εἶναι παραμονή τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ξέρετε διτι ἀπόψε, δταν τό ρολοῖ χτυπήσει μεσάνυχτα, δλα τά κακά τοῦ κόσμου θά ξαμοληθοῦν ἐλεύθερα; Ξέρετε πού πηγαίνετε καί σέ τί;» Ἡ ἀναστάτωσή της ἦταν τόσο καταφανής πού προσπάθησα νά τήν καθησυχάσω ἀλλά χωρίς ἀποτέλεσμα. Τελικά ἔπεσε στά γόνατα καί μέ παρακαλοῦσε νά μή φύγω, ἡ τουλάχιστο νά περιμένω μιά-δύο μέρες πρὶν ξεκινήσω. Ὅλα αὐτά μού φαινόταν πολύ γελοία, ἀλλά ἀνησύχησα κιόλας. Ὅπωςδῆποτε εἶχα δουλειά νά κάνω καί τίποτα δέν ἔπρεπε νά μ' ἐμποδίσει. Ἐτσι προσπάθησα νά τή σηκώσω, καί τῆς εἶπα, δσο πῶ σοβαρά μπορούσα, διτι τήν ευχαριστώ ἀλλά τό καθήκον εἶναι ἐπιτακτικό καί πρέπει νά φύγω. Τότε ἐκείνη σηκώθηκε σκούπισε τά μάτια της, καί βγάζοντας ἕναν σταυρό ἀπό τό λαιμό της, μού τόν πρόσφερε. Δέν ἤξερα τί νά κάνω, γιατί σάν Ἀγγλικανός ἔχω μάθει νά θεωρῶ αὐτά τά πράγματα κάπως εἰδωλολατρικά- ἀπ' τήν ἄλλη μεριά μού

φαινόταν μεγάλη αγένεια νά πώ δχι σέ μιά τόσο καλοπροαίρετη κυρία πού μάλιστα βρισκόταν καί σέ τέτοια κατάσταση. Φαντάζομαι δτι διάβασε τήν άμφιβολία στό πρόσωπό μου γιατί μου εβαλε τό ροζάρι στό λαιμό καί μου είπε «Γιά τήν ψυχή της μητέρας σας» καί άμέσως βγήκε άπ' τό δωμάτιο. Τά γράφω αυτά καθώς περιμένω τήν αμαξα, ή όποία βεβαίως εχει καθυστερήσει, κι ό σταυρός είναι άκόμα στό λαιμό μου. Δέν ξέρω αν φταίει ό φόβος της κυρίας, αλλά δέν αισθάνομαι τή συνηθισμένη μου πνευματική ήρεμία. "Αν τό τετράδιο αυτό φτάσει στή Μίνα πρίν από μένα, τήν χαιρετώ. Νά ή αμαξα!

5 Μαΐου — Τό Κάστρο.— Μετά τό γκριζό πρωινό ό ήλιος τώρα λάμπει ψηλά πάνω άπ' τή μακρινή τεθλασμένη γραμμή του όρίζοντα. Ποιός ξέρει αν είναι δέντρα ή λόφοι· είναι τόσο μακριά πού μικρά καί μεγάλα πράγματα μπερδεύονται. Δέ νυστάζω, καί καθώς δέν θά μ' ένοχλήσει κανείς όσπου νά ξυπνήσω, γράφω μέχρι νά μέ πάρει ό ύπνος. Έχω πολλά περίεργα νά σημειώσω, καί γιά νά μή νομίζει κανένας διαβάζοντάς τα δτι παραέφαγα πρίν φύγω άπ' τή Μπίστριτσα, θά σημειώσω άκριβώς τί έφαγα γιά βραδινό. Έφαγα κάτι πού λέγεται «κλέφτικα σουβλάκια» μέ κομματάκια μπαϊήκον, κρεμμύδι, καί βοδινό κρέας, μέ κόκκινη πιπεριά, ψημένα στά κάρβουνα, μέ τόν άπλό τρόπο πού τά κάνουμε καί στό Λονδίνο! Τό κρασί ήταν Ινα τοπικό είδος πού φέρνει 2να περίεργο κάψιμο στή γλώσσα, όμως δέν είναι δυσάρεστο. Ήπια μόνο Ινα-δυό ποτηράκια, καί τίποτε άλλο.

Όταν ανέβηκα στήν αμαξα ό αμαξάς δέν είχε καθίσει άκόμα στή θέση του καί τόν είδα πού μιλούσε μέ τήν ξενοδόχα. Προφανώς μιλούσαν γιά μένα, γιατί κάθε τόσο μέ κοίταζαν, καί μερικοί άπ' αυτούς πού καθόντουσαν στόν πάγκο έξω άπ' τήν πόρτα, πήγαν κι άκουγαν, καί μετά μέ κοίταζαν, οί περισσότεροι μέ οίκτο. "Άκουγα πολλές λέξεις νά έπαναλαμβάνονται, περίεργες λέξεις, γιατί στό πλήθος ήταν πολλές εθνότητες. Έτσι Ιβγαλα μέ τρόπο τό πολύγλωσσο λεξικό μου άπό τό σάκκο καί τίς κοίταξα. Πρέπει νά πώ δτι δέ μέ χαροποίησαν γιατί ανάμεσά τους ήταν τό «Ορντόγκ»— Σατανάς, «Ποκόλ» — κόλαση, «στρεγκόικα» — μάγισσα, «βρολάκ» καί «βλοκοσλάκ» πού καί τά δυό σημαίνουν τό ίδιο πράγμα, ή μιά σλοβάκιη κι ή αλλη σέρβικη λέξη πού σημαίνει είτε λυκάνθρωπος είτε βρυκόλακας. (Νά θυμ. νά ρωτήσω τόν Κόμη γιά δλες αυτές τίς δεισιδαιμονίες).

Όταν ξεκινήσαμε, τό πλήθος γύρω στήν πόρτα του πανδοχείου, πού στό μεταξύ είχε μεγαλώσει άρκετά, σταυροκοπήθηκε καί τέντωσαν δυό δάχτυλα πρós τό μέρος μου. Μετά άπό άρκετή δυσκολία κατάφερα νά πείσω Ιναν συνταξιδιώτη μου νά μου πει τί σήμαιναν αυτά· στήν άρχή δέν άπαντούσε, αλλά δταν Ιμαθε πώς ήμουν "Αγγλος,

μού εξήγησε ότι είναι σαν ξόρκι ή προστασία από το μάτιασμα. Αυτό δέ μου ήταν ιδιαίτερος ευχάριστο τή στιγμή που ξεκινούσα για κάποιον ξένο τόπο για να συναντήσω Έναν άγνωστο· αλλά φαινόταν δλοι τόσο ευγενικοί, τόσο λυπημένοι και πονετικοί που οπωσδήποτε με συγκίνησαν. Δέν θα ξεχάσω ποτέ τήν τελευταία ματιά που έριξα στην αύλή του πανδοχείου με τό γραφικό πλήθος να σταυροκοπιέται, δρθιοι γύρω άπ' τήν πλατιά είσοδο με φόντο τήν πλούσια βλάστηση από ροδοδάφνες και πορτοκαλιές σε πράσινες μεγάλες γλάστρες τοποθετημένες δλες μαζί στό κέντρο τής αύλής. Μετά ό άμαξάς μας που ή φαρδιά του βράκα από άσπρο λινό κάλυπτε δλο τό μπροστινό του καθίσματος —τά λένε γκότζα— χτύπησε με τό καμουτσίκι του τά τέσσερα μικρά του άλογα που στεκόντουσαν δίπλα-δίπλα, και ξεκινήσαμε για τό ταξίδι μας.

Καθώς προχωρούσαμε, και μέσα στην όμορφιά του τοπίου, ξέχασα πολύ σύντομα οποιαδήποτε σκέψη ή σκιά των φόβων μου, παρόλο που άν καταλάβαινα τή γλώσσα, ή μάλλον τίς γλώσσες που μιλούσαν οί συνταξιδιώτες μου, θά μου ήταν μάλλον πιο δύσκολο να τους ξεχάσω. Μπροστά μας άπλωνόταν μιά πράσινη πλαγιά γεμάτη δάση και λόγγους με άπότομους λόφους εδώ κι εκεί, στεφανωμένους από συστάδες δέντρων ή με άγροκτήματα που σχημάτιζαν άετώματα στό τέλος των δρόμων. Παντού Εβλεπα έκπληκτικές έκτάσεις όπωροφόρων δέντρων —μηλιές, δαμασκηγιές, άχλαδιές, κερασιές,— και καθώς περνούσαμε Εβλεπα τό πράσινο γρασίδι κάτω άπ' τά δέντρα ραντισμένο με πεσμένα άνθοπέταλα. Ό δρόμος ξετυλιγόταν μέσα άπ' αυτούς τους πράσινους λόφους που εδώ λέγονται «ένδοχώρα» και χανόταν καθώς Εστριβε τίς χορταριασμένες στροφές ή κρυβόταν από άγρια πευκοδάση που εδώ κι εκεί χύνονταν στίς πλαγιές σαν πύρινες γλώσσες. Ό δρόμος ήταν άνώμαλος, αλλά παρόλα αυτά τρέχαμε σαν τρελοί. Τότε δέν μπορούσα να καταλάβω τί σήμαινε αυτή ή βιασύνη, πάντως ό οδηγός φαινόταν ότι δέν ήθελε με κανέναν τρόπο να χάσει καιρό για να φτάσει στό Μπόργκο Προύντ. Μοϋ είπαν ότι ό δρόμος αυτός είναι θαυμάσιος τό καλοκαίρι, αλλά μετά τά χιόνια του χειμώνα δέν Εχει άκόμα επιδιορθωθεί. Άπ' αυτή τήν άποψη ξεφεύγει άπ' τή γενική εικόνα των δρόμων στά Καρπάθια, γιατί είναι παλιά παράδοση ότι δέν πρέπει να διατηρούνται και σε πολύ καλή κατάσταση. Άπό παλιά οί Όσποδάροι δέν τους επισκεύαζαν μήπως και νομίσουν οί Τούρκοι ότι Ετοιμάζονταν να φέρουν ξένα στρατεύματα, κι Ετσι Επισπεύσουν τόν πόλεμο που ήταν πάντα στα πρόθυρα της εκρη-

ξης

Πέρα άπ' τους πράσινους άπαλούς λόφους τής Ενδοχώρας όρθώνονταν άπότομες πλαγιές με δάση που Εφταναν μέχρι τους έπιβλη-

τικούς πρόποδες τών Καρπαθίων. Ύψώνονταν άριστερά και δεξιά μας, και καθώς τίς Ελουξε ό άπογευματινός ήλιος Εφερνε στην Επφάνεια δλα τά υπέροχα χρώματα αύτουνού του δμορφου τοπίου. Σκούρο μπλέ και πορφυρό στίς σκιερές κορυφές, πράσινο και καφέ έκει πού μπλεκόταν τό χορτάρι και ό βράχος και μία άπέραντη Εκταση από άνωμαλη πέτρα και μυτερά κατσάβραχα πού Εφταναν ώς έκει και πού χάνονταν στό βάθος, έκει πού ύψώνονταν οί μεγαλόπρεπες χιονισμένες κορυφές. Πού και πού τεράστιες ρωγμές Εσκιζαν τό βουνό, άπ' δπου, καθώς ό ήλιος άρχιζε νά πέφτει διακρίναμε κάθε τόσο τή λευκή, άνταύγεια κάποιου καταρράχτη. Ένας άπ' τούς συνταξιδιώτες μέ άγγιξε στό μπράτσο καθώς στρίβαμε στους πρόποδες Ένός λόφου και άποκαλύφθηκε ή λαμπρή, χιονισμένη κορυφή Ένός βουνού, πού καθώς πηγαίναμε στό φιδίσιο δρόμο, Εμοιαζε νά είναι άκριβώς μπροστά μας.—

«Κοιτάζτε! Τσεν τσέκ!» — «Η κατοικία του θεού!» και σταυροκοπήθηκε εύλαβικά. Καθώς προχωρούσαμε στην άτέλειωτη πορεία μας, και ό ήλιος Επεφτε δλο και χαμηλότερα πίσω μας, άρχισαν γύρω μας νά αναδύονται άργά οί σκιές τής νύχτας. Η αντίθεση φαινόταν άκόμα πιο Εντονη από τή χιονισμένη βουνοκορφή πού κρατούσε άκόμα τό φώς από τό ήλιοβασίλεμα και άκτινοβολούσε Ένα δροσερό και λεπτό ρόδινο χρώμα. Κάθε τόσο προσπερνούσαμε Τσέχους και Σλοβάκους, δλους μέ γραφικές φορεσιές, αλλά πρόσεξα δτι όρισμένες άσθένειες έμφανίζόνταν μέ θλιβερή συχνότητα. Στα πλάγια του δρόμου είχε πολλούς σταυρούς, και καθώς περνούσαμε μέ ταχύτητα, οί συνταξιδιώτες μου Εκαναν δλοι τό σταυρό τους. Κάθε τόσο βλέπαμε κάποιον χωρικό ή χωρική γονατισμένους μπροστά σε κάποιο εικονοστάσι πού καθώς πλησιάζαμε δε γύριζαν καν τό κεφάλι, αλλά φαινότουσαν παραδομένοι στην άφοσίωση τους νά μήν Εχουν ούτε μάτια ούτε αυτιά για τόν Εξω κόσμο. Πολλά πράγματα μου ήταν καινούρια: για παράδειγμα θημωνιές μέσα στα δέντρα, κι εδώ κι έκει πολύ δμορφες συστάδες από κλαίουσες ιτιές πού τά άσπρα τους κλαδιά Εστελναν μία άσημένα λάμψη μέσα από τό άπαλό πράσινο τών φύλλων. Συχνά προσπερνούσαμε κάποια σούστα —τήν κοινή άγροτική καρότσα μέ τόν μακρύ φιδοειδή σκελετό πού είναι σχεδιασμένος για ν' άντιμετωπίζει τίς άνωμαλίες του δρόμου. Πάνω της κάθονταν Ένα σωρό άγρότες πού γύριζαν σπίτια τους, οί Τσέχοι μέ τίς άσπρες και οι Σλοβάκοι μέ τίς πολύχρωμες τους προβιές· οί τελευταίοι κρατούσαν τίς μαγκούρες τους σαν λόγχες, μέ τό τσεκούρι στην άκρη. Καθώς Επεφτε τό βράδυ άρχισε νά κάνει πολύ κρύο και τό δειλινό Εμοιαζε νά καλύπτει μέ μία όμοιόμορφη άχνάδα τούς βαριούς ίσκιους στα δέντρα,βαλανιδιές, όξυές και πεύκα. Στίς κοιλάδες δμως πού ά-

πλώνονταν βαθιά ανάμεσα στις αιχμές των λόφων, καθώς σκαρφά-
λωνάμε στο φαράγγι ξεχώριζαν εδώ κι εκεί τὰ σκοτεινά έλατα μέ
φόντο τὰ χιόνια πού δέν είχαν άκόμα λιώσει. "Άλλοτε, καθώς ό δρό-
μος περνούσε μέσ¹ από πεύκα πού στο σκοτάδι έμοιάζαν νά μας κα-
ταπίνουν, μεγάλες γκριζωπές σκιές εδώ κι εκεί ανάμεσα στά δέντρα,
προκαλούσαν ίνα παράξενα άφύσικο κι άπόκοσμο δέος πού ξυπνούσε
τίς σκέψεις καί τις σκοτεινές εικόνες πού είχαν γεννηθεί νωρίτερα τό
άπόγευμα, δταν τό ήλιοβασίλεμα τόنيζε παράξενα τὰ στοιχειωμένα
σύννεφα πού μέσα στά Καρπάθια μοιάζουν νά ξετυλίγονται άτέλειω-
τα ανάμεσα στις κοιλάδες. Πολλές φορές οί λόφοι ήταν τόσο απότο-
μοι, πού, παρά τή βιασύνη του άμαξα μας, άναγκάζονταν νά πι-
γαίνουν άργά. Έγώ ήθελα νά κατέβω καί νά προχωρήσω μέ τὰ πό-
δια, δπως κάνουμε στον τόπο μου, αλλά ό αμαξάς δέν μ' άφηγε μέ
κανέναν τρόπο. «"Όχι, δχι» είπε- «δέν πρέπει νά περπατάς εδώ' έχει
πολύ άγρια σκυλιά» καί μετά πρόσθεσε, πιστεύοντας προφανώς δι
λέει κάποιο μακάβριο άστείο —γιατί κοίταξε ένα γύρω νά δει τό συ-
γκατανευτικό χαμόγελο των ύπόλοιπων— «κι από τέτοια ίσως
χρειαστεί ν¹ άντιμετωπίσεις πολλά ως τή νύχτα». Η μόνη στάση πού
εκανε ήταν ίσα ίσα για ν¹ άνάψει τὰ φανάρια του.

Όταν σκοτεινίασε, άρχισε κάποια άναστάτωση ανάμεσα στους
έπιβάτες, καί του μιλούσαν συνέχεια, ό Ινας μετά τον άλλο, σαν νά
τόν παρακαλούσαν νά πάει πιό γρήγορα. Κι εκείνος μαστίγωνε τὰ ά-
λογα άνελέητα μέ τό μακρύ του καμουτσίκι καί μέ άγριες φωνές τὰ
ζόριζε νά βιαστούν κι άλλο. Έπειτα διέκρινα μέσα στο σκοτάδι Ινα
γκριζωπό φώς, σά νά υπήρχε άνοιγμα στους λόφους. Η έξαψη των έ-
πιβατών μεγάλωνε ή τρελή άμαξα τρανταζόταν άνω στις μεγάλες
δερμάτινες σούστες της, καί παράδερνε σαν καράβι πού ρίχτηκε στη
φουρτουνιασμένη θάλασσα. Άναγκαζόμουνα νά κρατιέμαι. Ό δρό-
μος Εγνε σιγά-σιγά πιό όμαλός κι ήταν σαν νά πετούσαμε. Έπειτα
τά βουνά φάνηκαν σαν νά συγκλίνουν από τίς δύο μεριές καί νά σκύ-
βουν από άνω μας άπειλητικά: Μπαίναμε στο πέραςμα του Μπόρ-
γκο. Ένας ένας άρκετοί συνεπιβάτες μου πρόσφεραν δώρα, μέ μιá έ-
πιμονή πού δέ σήκωνε άντίρρηση· τὰ δώρα αυτά ήταν διάφορα καί
περίεργα, αλλά μου τὰ Εδιναν μέ μιá άπλοϊκή καλωσύνη μέ μιá ευ-
γενική κουβέντα καί μιá εύχή, κι εκείνο τό περίεργο μείγμα από φο-
βισμένες χειρονομίες πού είχα δει έξω άπ¹ τό πανδοχείο στη Μπίστρι-
τσα —τό σημείο του σταυρού καί τό ξόρκι για τό μάτιασμα. Κατόπιν
καθώς τρέχαμε, ό οδηγός Ισκυψε μπροστά, κι οί έπιβάτες, σκύβοντας
άπ' τὰ πλάγια τής άμαξας, κοίταζαν μέ περιέργεια Ιξω στο σκοτάδι.
Προφανώς κάτι πολύ συναρπαστικό γινότανε ή έπρόκειτο νά γίνει,
άλλά άν καί ρώτησα δλους τούς έπιβάτες, κανείς δέ μπόρεσε νά μου

δώσει τήν παραμικρή ἐξήγηση. Αυτή ἡ ἀναστάτωση κράτησε κάμποση ὥρα καί τέλος εἶδαμε μπροστά μας τό πέρασμα νά ξανοίγει ἀνατολικά. Μαύρα σύννεφα σέρνονταν στόν ουρανό καί στήν ἀτμόσφαιρα Ἐνωθες τή βαριά καταθλιπτική ἀπειλή τοῦ κεραυνοῦ. Ἡ ὄροσειρά ἦταν σάν νά εἶχε χωρίσει δύο ἀτμόσφαιρες καί νά μπαίναμε τώρα στήν περιοχὴ τῶν κεραυνῶν. Τώρα κοίταζα κι ἐγώ Ἐξω γιά νά δῶ τήν ἀμαζα πού θά μέ πήγαινε στόν Κόμη. Κάθε στιγμή νόμιζα διτὴ θά δῶ τή λάμψη τῶν φαναριῶν μέσ' στό σκοτάδι τό μόνο δῶμος φῶς πού φαινόταν ἦταν τό μισοπεθαμένο φῶς ἀπ' τὰ δικά μας φανάρια δπου Ἐβλεπα τὰ χνώτα ἀπ' τὰ ξεθεωμένα μας ἀλογα νά ὑψώνονται σάν λευκός ἀτμός. Μπροστά μας βλέπαμε τόν λευκό ἀμμόδη δρόμο ἀλλά οὔτε ἴχνος ἀμαξας. Οἱ ἐπιβάτες ἀνακάθισαν μέ ἀνακούφιση, σά νά κοροΐδευαν τή δική μου ἀπογοήτευση. Ἢδη σκεφτόμουνα τί ἦταν καλύτερο νά κάνω δταν ὁ ἀμαξάς, κοιτάζοντας τό ρολοῖ του, εἶπε στοὺς ἄλλους κάτι, τόσο σιγανά καί ψιθυριστά πού σχεδόν δέν ἀκουγόταν· μοῦ φάνηκε διτὴ ἦταν «Μιά ὥρα νωρίτερα ἀπ' τό κανονικό». Μετά, γυρνώντας πρὸς τό μέρος μου, μοῦ εἶπε μέ *χάτι* Γερμανικά χειρότερα κι ἀπ' τὰ δικά μου:—

«Δέν ὑπάρχει ἀμαζα ἐδῶ. Φαίνεται διτὴ τελικά δέν ὑπάρχει κανεὶς νά περιμένει τόν Herr. Θά πρέπει νά Ἐρθει μαζί μας στή Μπουκοβίνα καί νά ξαναγυρίσει αὐρτο ἢ μεθαῦριο, καλύτερα μεθαῦριο». Καθὼς μιλοῦσε τὰ ἀλογα ἄρχισαν νά χλιμιντρίζουν νά ξεφρυσούν καί νά τσινάνε ἄγρια, ὁπότε ὁ ἀμαξάς ἀναγκάστηκε νά τὰ συγκρατήσει. Τότε ἀνάμεσα σ' Ἐνα πανδαιμόνιο ἀπὸ φωνές τῶν χωρικῶν καί γενικό σταυροκόπημα, ἐφανίστηκε μιὰ μεγάλη ἀμαζα μέ τέσσερα ἀλογα ἀπὸ πίσω μας, πού μάς προσπέρασε καί σταμάτησε στήν ἄκρη δίπλα στήν ἀμαζα. Καθὼς οἱ ἀκτίνες τῶν φαναριῶν μας Ἐπεσαν πάνω τους, παρατήρησα διτὴ τὰ ἀλογα ἦταν κατάμαυρα, υπέροχα ζῶα. Τὰ ὀδηγοῦσε Ἰνας ἀντρας ψηλός, μέ μακριὰ καστανὴ γενειάδα κι Ἰνα τεράστιο μαῦρο καπέλλο πού Ἐκρυβε τό πρόσωπό του. Τό μόνο πού φαινόταν ἦταν τὰ δύο λαμπερά του μάτια πού στό φῶς τῶν φαναριῶν φάνταζαν κόκκινα καθὼς γύρισε πρὸς τό μέρος μας. Εἶπε στόν ἀμαξά:—

«Νωρίς Ἐφτασες ἀπόψε, φίλε μου.» Ὁ ἀμαξάς τραύλισε:—

«Ὁ "Ἄγγλος Χέρ βιαζόταν» κι ὁ ξένος ἀπάντησε:—«Ὡστε γιαντό ὑποθέτω, θέλατε νά πάει στή Μπουκοβίνα. Δέ μέ ξεγελάτε, φίλε μου. Ξέρω πολλά κι Ἐχω γρήγορα ἀλογα.» Καθὼς μιλοῦσε χαμογέλασε, καί τό φῶς τῶν φαναριῶν Ἐπεσε στό σκληρό του στόμα μέ τὰ κατακόκκινα χεῖλη καί μυτερά δόντια, ἄσπρα σάν φίλντισι. Ἐνας ἀπ' τοὺς συνεπιβάτες μου ψιθύρισε σ' Ἐναν ἄλλον τό στίχο ἀπὸ τό «Λενόρ» τοῦ Μπέργκερ:—

'Denn die Todten veiten schnell'.
(Γιατί οι νεκροί ταξιδεύουν γοργά¹).

Ο παράξενος άμαξάς προφανώς άκουσε τά λόγια αυτά, γιατί σήκωσε τό κεφάλι μ' Ένα άστραφτερό χαμόγελο. Ο έπιβάτης γύρισε τό πρόσωπό του άλλου, τεντώνοντας συγχρόνως τά δυό του δάχτυλα και κάνοντας τό σταυρό του.«Δώστε μου τίς άποσκευές τοῦ Χέρ», είπε ό οδηγός και μέ υπερβολική έξυπηρετικότητα οί άποσκευές μου φορτώθηκαν στην άμαξα. Μετά κατέβηκα άπ' τήν άμαξα, καθώς ή άλλη ήταν σταματημένη ακριβώς δίπλα κι ό οδηγός μέ βοήθησε πιάνοντας τό μπράτσο μου σαν άτσάλινη τανάλια. Πρέπει νά είχε καταπληκτική δύναμη. Τίναξε άμίλητος τά χαλινάρια, τά αλόγα Έκκαναν μεταβολή και χαθήκαμε στά σκοτάδια τοῦ Περάσματος. Καθώς κοίταξα πίσω μου είδα τά χνώτα τών άλλων στό φώς τών φαναριών, και τούς πρώην συνταξιδιώτες μου σά σκιές νά σταυροκοπιούνται. "Έπειτα ό άμαξάς χτύπησε τό καμουτσίκι του και φώναξε τ' αλόγα κι εκείνα δρμησαν στό δρόμο της Μπουκοβίνας.

Καθώς έξαφανίστηκαν στό σκοτάδι Ένωσα μιá περίεργη ανατριχίλα και μέ κυρίεψε Ένα αίσθημα μοναξιάς· αλλά ό οδηγός μου Έριξε μιá κάπα τούς ώμους και μιá κουβέρτα στά πόδια, και είπε μέ τέλεια Γερμανικά:—

«Η νύχτα είναι ψυχρή, Χέρ, και ό κύριός μου ό Κόμης, μου παρήγγειλε νά φροντίσω γιά τήν άνεσή σας. "Αν χρειαστείτε, θά βρείτε κάτω από τό κάθισμά σας Ένα φλασκί σλιβοβίτσα [τό τοπικό μπράντυ από δαμάσκηνα]». Δέν ήπια καθόλου, αλλά παρ' όλα αυτά, και μόνο ή σκέψη βτι υπήρχε,μέ ανακούφιζε. Ένωθα κάπως περίεργα, και άρκετά φοβισμένος. Νομίζω διτι άν είχα άλλη έπιλογή, θά 'πρεπε νά τήν είχα άκολουθήσει, αντί'νά κάνω αυτή τήν άγνωστη πορεία μέσα στη νύχτα. Η άμαξα πήγαινε μέ γοργό ρυθμό ίσια μπροστά μετά κάναμε μιá πλήρη στροφή και συνέχισε σ' Έναν άλλο εύθύ δρόμο. Μοῦ φάνηκε διτι περνούσαμε συνέχεια από τήν ίδια περιοχή· Έτσι σημείωσα μέ τό νοῦ μου κάποιο σημείο,και ανακάλυψα διτι πράγματι είχα υποθέσει σωστά. Ηθελα νά ρωτήσω τόν οδηγό τί σήμαιναν όλα αυτά, αλλά πραγματικά φοβόμουν, γιατί σκεφτόμουν διτι, σέ περίπτωση πού ή καθυστέρηση ήταν έσκεμμένη, ή διαμαρτυρία μου δέ θά είχε κανένα νόημα στή θέση πού βρισκόμουν. Τελικά όμως, επειδή άναρωτιόμουν πόση ώρα κάναμε, άναψα Ένα σπύρτο και στή φλόγα του κοίταξα τό ρολόι μου· σέ λίγα λεπτά θά ήταν μεσάνυχτα. Τότε κλονίστηκα κάπως ίσως γιατί οί πρόσφατες έμπειρίες μου μέ είχαν κάνει πιό έπιρρεπή στή γενική προκατάληψη γιά τά μεσάνυχτα. Μ¹ Ένα άπαίσιω αίσθημα άγωνίας περίμενα.

Τότε άκούστηκε τό ούρλιαχτό ενός σκυλιού κάπου στό άγρό-

κτήμα στό τέρμα τοῦ δρόμου — Ἰνας μακρόσυρτος Αγωνιώδης τρομαγμένος θρήνος. Ὁ ἦχος συνεχίστηκε ἀπό Ἰνα ἄλλο σκυλί, κι υστέρᾳ ἀκόμα Ἰνα κι ἄλλο Ἰνα, ὥσπου ὁ ἄνεμος πού τώρα στέναζε ἀπαλά ἀπό πέρασμα, Ἰφερε τό πιό ἀγριο ουρλιαχτό πού ἐμοιαζε νά Ἐρχεται ἀπ' ἄλλες τίς μεριές μέχρι ἐκεῖ πού μπορούσε νά φτάσει ἡ φαντασία μέσα στή βαριά νύχτα. Μέ τό πρώτο ουρλιαχτό τά ἄλογα ἄρχισαν νά τσινάνε καί νά σηκώνονται στά πίσω πόδια ἄλλα ὁ ἄμαξάς τούς μίλησε καθησυχαστικά κι ἐκεῖνα ἠρέμησαν: εἶχαν δμῶς Ἰνα ρίγος καί ἰδρώτα σά νά εἶχαν ξεφύγει ἀπό ξαφνικό τρόμο. Μετά, μακριά, ἀπ' τό βάθος, ἀπό τά βουνά, στίς δύο μεριές μας ἄρχισε Ἰνα οὐρλιαχτό πιό δυνατό καί διαπεραστικό —ἀπό λύκους— πού Ἰκανέ καί τά ἄλογα καί ἐμένα ν' ἀντιδράσουμε μέ τόν ἴδιο τρόπο: ἐγώ ἤθελα νά πηδήξω ἀπ' τήν ἄμαξα καί νά τό βάλω στά πόδια τά δέ ἄλογα σηκώνονταν στά πισινά πόδια καί μετά τσίναγαν τόσο ἀγρια πού ὁ ὀδηγός Ἰβαζε δλη του τή δύναμη γιά νά μὴν ἀφηνιάσουν. Πάντως σέ λίγα λεπτά τά αὐτιά μου συνήθισαν στόν ἦχο, καί τά ἄλογα ἠσύχασαν τόσο, πού ὁ ὀδηγός κατάφερε νά κατέβει καί νά σταθεῖ μπροστά τους. Τά χάιδεψε καί τά καθησύχαζε, καί τούς ψιθύρισε κάτι στό αὐτί δπως ἄκουσα διτι κάνουν οἱ δαμαστές. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν καταπληκτικό γιατί μέ τά χάρδια του τά ἄλογα Ἰγιναν πάλι καλόβολα, ἄν καί συνέχισαν νά τρέμουν. Ὁ ὀδηγός ἀνέβηκε πάλι στή θέση του, καί τινάζοντας τά χαλινάρια, ξεκίνησε μέ μεγάλη ταχύτητα. Αὐτή τή φορά, ἀντί νά προχωρήσει στό τέρμα τοῦ περάσματος, Ἰστριψε ξαφνικά σ' Ἰνα στενό δρομάκο πού Ἰκοβε ἀπότομα δεξιά μας.

Σέ λίγο βρεθήκαμε περιστοιχισμένοι ἀπό δέντρα πού κάθε τόσο Ἰκαναν καμάρα πάνω ἀπ' τό δρόμο, μέχρι πού Ἰγιναν σάν κανονικό τοῦννελ. Κατόπιν εἶδα πάλι μεγάλους βλοσυρούς βράχους πού μάς προστάτευαν ἀπ' τίς δύο μεριές. Παρόλο πού εἴμαστε προφυλαγμένοι, ἀκουγόταν ὁ ἄνεμος πού σηκωνόταν γιατί βογγούσε καί σφύριζε μέσ' στούς βράχους καί δσο τρέχαμε τά κλαδιά τών δέντρων χτυπούσαν μεταξύ τους. Τό κρύο γινόταν δλο καί πιό τσουχερό ὥσπου τέλος ἄρχισε νά πέφτει Ἰνα λεπτό ἀπαλό χιόνι πού κάλυψε καί μάς κι δλα γύρω μας σάν ἀσπρη κουβέρτα. Ὁ σφοδρός ἄνεμος Ἰφερνε ἀκόμα στ' αὐτιά μας τό οὐρλιαχτό τών σκυλιών, ἄλλα καθώς ἀπομακρυνόμαστε, ἐξασθενίξε. Οἱ ὑλακές τών λύκων ἀκούγονταν δλο καί ἀπό πιό κοντά, σάν νά μάς περικύκλωναν ἀπ' ἄλλες τίς πλευρές. "Ἀρχισα νά φοβάμαι φριχτά, τό ἴδιο καί τά ἄλογα· ὁ ὀδηγός δμῶς δέν ἐνογλήθηκε στό ἐλάχιστο. Γύριξε συνέχεια τό κεφάλι του δεξιά κι ἄριστερά, ἄλλα ἐγώ δέν Ἰβλεπα τίποτα μέσ' στό σκοτάδι.

Ξαφνικά πέρα στ' ἄριστερά μας εἶδα νά τρεμοπαίζει μιᾶ ἀδύναμη γαλάζια φλόγα. Τήν ἴδια στιγμή τήν εἶδε κι ὁ ὀδηγός, γιατί ἀμέ-

σως σταμάτησε τὰ αλόγα, καί πηδώντας στό Εδαφος, Εξαφανίστηκε στό σκοτάδι. Δέν ήξερα τί νά κάνω, καθώς μάλιστα τό ουρλιαχτό των λύκων έρχόταν κοντότερα, αλλά εκεί πού σκεφτόμουν, ό οδηγός ξαναεμφανίστηκε ξαφνικά καί άμίλητος κάθισε καί συνέχισε τό ταξίδι μας. Φαίνεται δι τή άποκοιμήθηκα κι έβλεπα συνέχεια στόν ύπνο μου αυτό τό περιστατικό, γιατί μου φάνηκε δι έπαναλαμβανόταν άτέλειωτες φορές, καί τώρα πού τό ξανασκέφτομαι, Εμοιαζε μέ φοβερό έφιάλη. Κάποια φορά ή φλόγα έμφανίστηκε τόσο κοντά στό δρόμο, πού άκόμα καί στό σκοτάδι γύρω μας διέκρινα τίς κινήσεις του οδηγού. Πήγαινε γρήγορα στό σημείο πού Εμφανιζόταν ή φλόγα - πρέπει νά ήταν φοβερά αδύναμη, γιατί δέ φώτιζε καθόλου τό χώρο γύρω της— κι άφού μάζευε μερικές πέτρες, τίς Εφπιαχνε σέ κάποιο σχήμα. Μιά φορά σημειώθηκε Ενα περίεργο όπτικό φαινόμενο: δταν στάθηκε ανάμεσα σέ μένα καί τή φλόγα, δέν τήν Εκρυβε καθόλου, γιατί διέκρινα πάλι τήν άχνή της άνταύγεια. Αυτό μέ τάραξε, αλλά έπειδή τό φαινόμενο ήταν στιγμιαίο, πίστεψα δι μέ γελούν τά μάτια μου Ετσι δπως πάσχισα νά δώ στό σκοτάδι. Μετά για Ενα διάστημα δέ φάνηκαν καθόλου γαλάζιες φλόγες, καί συνεχίσαμε νά τρέχουμε μέσ¹ στό σκοτάδια μέ τά ουρλιαχτά των λύκων γύρω μας, σά νά μάς άκολουθούσε Ενας κινούμενος κλοιός.

Τελικά κάποια στιγμή ό οδηγός άπομακρύνθηκε περισσότερο άπό κάθε άλλη φορά, καί στήν άπουσία του τά άλογα άρχισαν νά τρέμουν χειρότερα παρά ποτέ καί νά χλιμιντρίζουν καί νά ρουθουνίζουν μέ τρόπο. Μου ήταν αδύνατο νά καταλάβω τήν αίτία, γιατί τό ουρλιαχτό των λύκων είχε σταματήσει έντελώς— εκείνη δμως άκριβώς τή στιγμή τό φεγγάρι, πού ταξίδευε ανάμεσα στό μαύρα σύννεφα Εκανε τήν έμφάνισή του πίσω άπό τήν άκανόνιστη κορφή κάποιου μετέωρου πευκόφυτου βράχου, καί στό φώς του διέκρινα γύρω μας Εναν κλοιό λύκων μέ άσπρα δόντια καί κρεμασμένες κόκκινες γλώσσες, μέ μακριά δυνατά πόδια καί πυκνό τρίχωμα. Μέσα στή βλοσυρή σιωπή πού τούς τύλιγε ήταν έκατό φορές πιό τρομεροί, παρά δταν ουρλιαζαν. Όσο για μένα, Ενωσα νά παραλύω άπ' τό φόβο . Μόνο δταν Ενας άνθρωπος βρεθεί άντιμέτωπος μέ τέτοια φρίκη μπορεί νά καταλάβει τήν άληθινή της σημασία.

Έντελώς ξαφνικά οί λύκοι άρχισαν νά ουρλιάζουν λές καί τό φεγγαρόφωτο άσκοούσε πάνω τους κάποια περίεργη επίδραση. Τά άλογα άναπηδοΰσαν καί τσινοΰσαν καί κοίταζαν γύρω τους φοβισμένα μέ κάτι μάτια πού στριφογύριζαν μέ τρόπο σπαραχτικό. Άλλά ό ζωντανός κλοιός τής φρίκης τά εΐχε περικυκλώσει κι άναγκάστηκαν νά μείνουν στή θέση τους. Φώναξα στόν άμαξά νά Ερθει γιατί πίστεψα δι ή μόνη μας έλπίδα ήταν νά προσπαθήσουμε νά σπάσουμε τόν

κλοιό, αλλά και για να τον διευκολύνω να πλησιάσει. Φώναξα και χτύπησα με το χέρι μου το πλαϊνό της άμαξας ελπίζοντας ότι ο θόρυβος θα Εδιωχνε μακριά τους λύκους από τη μιά μεριά για να μπορέσει αυτός να πλησιάσει τη σούστα. Δέν ξέρω πώς Εφτασε ως εκεί, άκουσα πάντως να ύψώνει τη φωνή του προστακτικά, και κοιτάζοντας προς τον ήχο, τον είδα να στέκεται στο δρόμο. Καθώς άνοιξε τά μεγάλη του χέρια, σαν να Εδιωχνε κάποιο άορατο εμπόδιο, οι λύκοι όπισθοχώρησαν λίγο, κι Επειτα περισσότερο. Εκείνη άκριβώς τη στιγμή Ενα βαρύ σύννεφο πέρασε και σκέπασε τό φεγγάρι, κι Ετσι βρεθήκαμε ξανά στο σκοτάδι.

Όταν μπόρεσα να διακρίνω ξανά, ό άμαξάς σκαρφάλωνε στή σούστα και οι λύκοι είχαν Εξαφανιστεί. Όλα αυτά ήταν τόσο περίεργα κι άνατριχιαστικά πού μέ κυρίαγε Ενας τρομερός φόβος και δέν μπορούσα να μιλήσω ή να σαλέψω. Η ώρα μου φάνηκε άτέλειωτη καθώς τώρα προχωρούσαμε σε σχεδόν άπόλυτο σκοτάδι γιατί τά σύννεφα σέρνονταν κρύβοντας τό φεγγάρι 'Ανεβαίναμε συνέχεια Εκτός από σποραδικές μικρές κατηφόρες, αλλά κυρίως άνηφορίζαμε. Ξαφνικά κατάλαβα ότι ό όδηγός Εφερνε τά άλογα στήν αύλή ενός τεράστιου κατεστραμμένου κάστρου μέ μεγάλη σκοτεινά παράθυρα άπ' όπου δέν Εβγαине τό παραμικρό φώς, και πού οι μισογκρεμισμένες του Επάλξεις σχημάτιζαν μιά μαύρη γραμμή μέ φόντο τό σεληνόφως του ουρανού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΧΑΡΚΕΡ (συνέχεια)

5 Μαΐου.— Πρέπει νά μέ είχε πάρει ό ύπνος, γιατί άλλιώς θά είχα σίγουρα προσέξει διτ πλησιάζαμε σ' αυτό τό άξιοπερίεργο μέρος. Μέσα στό σκοτάδι ή αύλή μου φάνηκε άρκετά μεγάλη, και μέ τά διάφορα σκοτεινά δρομάκια πού ξεκινούσαν από τίς μεγάλες στρογγυλές άψίδες, ίσως μου φάνηκε μεγαλύτερη άπ' διτ είναι. 'Ακόμα δέν κατάφερα νά τή δώ στό φώς της μέρας.

Όταν ή σούστα σταμάτησε ό οδηγός πήδηξε κάτω και άπλωσε τό χέρι του για νά μέ βοηθήσει νά κατέβω. Και πάλι δέν μπόρεσα νά μίν παρατηρήσω τήν τρομερή του δύναμη. Τό χέρι του ήταν σά σιδερένια τανάλια, πού άν ήθελε, μπορούσε νά μου λιώσει τό δικό μου. Μετά κατέβασε* τά πράγματά μου και τ' άφησε δίπλα μου καταγής καθώς στεκόμουν κοντά σέ μιά μεγάλη πόρτα, παλιά και στολισμένη μέ μεγάλα σιδερένια καρφιά σ' ένα πλαίσιο από χοντρή πέτρα. 'Ακόμα και στό αδύνατο φώς διέκρινα διτ ή πέτρα ήταν κατασκάλιστη, αλλά τά σκαλίσματα είχαν φαγωθεί από τίς βροχές και τό χρόνο. Έκει πού στεκόμουνα ό οδηγός πήδηξε πάλι στή θέση του, και τίναξε τά χαλινάρια τά αλόγα ξεκίνησαν απότομα, και ή σούστα χάθηκε σ' ένα άπ' τά σκοτεινά δρομάκια.

Έμεινα σιωπηλός στή θέση μου, γιατί δέν ήξερα τί νά κάνω. Δέν έβλεπα πουθενά κουδούνι ή σήμαντρο, κι αν φώναζα, ήταν άπίθανο νά διαπεράσει ή φωνή μου αυτούς τούς άπειλητικούς τοίχους και τά σκοτεινά παράθυρα. Η άναμονή μου φάνηκε άτέλειωτη, κι ένιωσα νά μέ ζώνουν οί άμφιβολίες κι οί φόβοι. Σέ τί μέρος είχα έρθει και τί σόι άνθρωποι ήταν αυτοί; Σέ τί σκοτεινή περιπέτεια είχα μπλεχτεί; Μήπως αυτά είναι συνηθισμένα έπεισόδια στή ζωή ενός δικηγόρου υπάλληλου πού τόν έστειλαν νά συζητήσει μ' έναν ξένο τήν άγορά ενός άκινήτου στό Λονδίνο; Υπάλληλος! Δέ θ' άρεσε ή λέξη στή Μίνα. Δικηγόρος —γιατί μόλις πριν φύγω άπ' τό Λονδίνο έμαθα διτ είχα περάσει στίς έξετάσεις· είμαι τώρα κανονικός δικηγόρος! "Αρχισα νά τρίβω τά μάτια μου και νά τσιμπιέμαι για νά δώ άν είμαι ξύπνιος. Όλα αυτά έμοιαζαν σαν φοβερός εφιάλτης και νόμιζα διτ από στιγμή σέ στιγμή θά ξυπνήσω και θά βρεθώ στό σπίτι, και θά δώ τό φώς τής αύγής νά άχνοφέγγει άπ' τά παράθυρα, δπως μου συνέβαινε συχνά τό πρωί μετά από μιά ξεθεωτική μέρα στή δουλειά. Τό δέρμα μου δμως ένιωθε τά τσιμπήματα και τά μάτια μου δέ μέ γελούσαν.

Βρισκόμουν πράγματι ξύπνιος έν μέσω τών Καρπαθίων. Ή μόνη μου δυνατότητα ήταν νά κάνω ύπομονή καί νά περιμένω νά έρθει τό πρωί.

Μόλις είχα καταλήξει σ' αυτό τό συμπέρασμα, άκουσα κάτι βαριά βήματα νά πλησιάζουν πίσω άπ' τή μεγάλη πόρτα, κι είδα μέσ' άπ' τίς χαραμάδες νά κινείται Ινα φώς. Μετά άκούστηκε κροτάλισμα αλυσίδων καί ή κλαγγή άπό τίς τεράστιες άμπάρες πού σηκώνονταν. Κάποιο κλειδί γύρισε μέ τόν ένοχλητικό τριγμό της σκουριάς κι ή μεγάλη πόρτα άνοιξε.

Στό ανοιγμά της είδα Ιναν γέρο ψηλό, δίχως γένεια έκτός άπό ένα μακρύ άσπρο μουστάκι μαυροφορεμένο άπ' τά νύχια ώς τήν κορφή, χωρίς ίχνος άλλου χρώματος πάνω του. Κρατούσε στό χέρι του μιά παλιά άσημένα λάμπα πού ή φλόγα της Εκαιγε γυμνή κι έριχνε μακριές παλλόμενες σκιές καθώς τρεμόπαιζε στό ρεύμα τής άνοιχτης πόρτας.

Ο γέρος μου 'κανε νόημα νά περάσω μέ τό δεξί του χέρι μέ μιά ευγενική κίνηση, καί μου είπε μέ τέλεια άγγλικά, αλλά μέ περιεργή προφορά.

«Καλώς ήρθατε στό σπίτι μου! Περάστε ελεύθερα καί μέ τή *θέληση* σας!» Δέν έκανε καμιά κίνηση νά 'ρθεί νά μέ προϋπαντήσει, αλλά στεκόταν σάν άγαλμα, λές καί ή χειρονομία του καλωσορίσματος τόν είχε μαρμαρώσει. Μόλις δμωσ πέρασα τό κατώφλι κινήθηκε ένστικτωδώς προς τό μέρος μου, καί απλώνοντας τό χέρι έσφιξε τό δικό μου μέ μιά δύναμη πού μ' έκανε νά μορφάσω, καθώς μάλιστα τό χέρι αυτό ήταν κρύο σάν πάγος — πίο πολύ σάν χέρι νεκρού παρά ζωντανού άνθρώπου. Τότε μου ξαναείπε:

«Καλωσήρθατε στό σπίτι μου. Έλάτε ελεύθερα, καί φύγετε μέ τό καλό κι αφήστε μου κάτι άπό τήν εύτυχία σας!» Ή δύναμη τής χειραγίας έμοιαζε τόσο πολύ μ' αυτήν πού είχα προσέξει στόν άμαξά πού δέν είχα δει τό πρόσωπό του, πού για μιά στιγμή άναρωτήθηκα μήπως μιλούσα μέ τό ίδιο πρόσωπο· για νά βεβαιωθώ ρώτησα:

«Ο Κόμης Δράκουλας;» Ύποκλίθηκε ευγενικά καί άπάντησε:

«Είμαι ό Δράκουλας. Καί σας καλωσορίζω, κύριε Χάρκερ, στό σπίτι μου. Περάστε. Ή νύχτα είναι ψυχρή καί άσφαλώς έχετε άνάγκη φαγητού καί άναπαύσεως.» Καθώς μιλούσε έβαλε τή λάμπα σ' ένα στήριγμα στόν τοίχο, καί κάνοντας ένα βήμα πήρε τίς άποσκευές μου. Τίς είχε φέρι μέσα πρίν προλάβω νά τόν έμποδίσω. Διαμαρτυρήθηκα, αλλά έκείνος επέμενε:

«Όχι, κύριε, είστε ό φιλοξενούμενός μου. Είναι άργά καί δέν έχω προσωπικό. Αφήστε με νά σάς περιποιηθώ έγώ.» Έπέμενε νά κουβαλήσει αυτός τά πράγματά μου στό διάδρομο, καί μετά ν' άνέ-

βει από μία μεγάλη στριφογυριστή σκάλα, σ' ένα άλλο μεγάλο διάδρομο με πέτρινο πάτωμα όπου τὰ βήματά μας ἀντηχοῦσαν βαριά. Στὸ τέλος εσπρωξε μιά βαριά πόρτα καὶ πρὸς μεγάλη μου χαρὰ εἶδα ενα κατάφωτο δωμάτιο όπου τὸ τραπέζι ἦταν ἑτοιμο στρωμένο γιὰ δείπνο καὶ στὸ τεράστιο του τζάκι εκαιγε καὶ τριζοβολοῦσε μιά μεγάλη φωτιά ἀπὸ κούτσουρα.

Ὁ Κόμης σταμάτησε, ἀκούμπησε τὰ πράγματά μου κάτω, ἔκλεισε τὴν πόρτα, καὶ διασχίζοντας τὸ δωμάτιο ἀνοίξε μιά ἄλλη πόρτα πού ὀδηγοῦσε σ' ενα μικρὸ ὀχτάγωνο δωμάτιο πού φωτιζόταν μόνο ἀπὸ μιά λάμπα κι εμοιαζε νὰ μὴν εχει κανένα παράθυρο. Περνώντας το ἀνοίξε μιά ἄλλη πόρτα, καὶ μοῦ 'κανε νόημα νὰ περάσω. Τὸ θέαμα ἦταν ἁμορφο· μιά ευρύχωρη φωτισμένη κρεβατοκάμαρα πού ζεσταινόταν μὲ ἄλλη μιά φωτιά ἀπὸ κούτσουρα, πού εκανε ενα υπόκωφο βουητὸ στὴ φαρδιά καμινάδα. Ὁ Κόμης ἄφησε τὰ πράγματά μου μέσα κι ἀποσύρθηκε λέγοντας, προτοῦ κλείσει τὴν πόρτα:

«Μετὰ τὸ ταξίδι σας θὰ χρειαστεῖ νὰ φρεσκαριστεῖτε καὶ νὰ πλυθεῖτε λιγάκι. Φαντάζομαι πὼς θὰ βρεῖτε ὅ,τι χρειαστεῖτε. Ὅταν εἰστε ἑτοιμος, περάστε στὸ ἄλλο δωμάτιο όπου σὰς περιμένει ενα ἑτοιμο δείπνο».

Τὸ φῶς κι ἡ ζεστασιά, κι ἡ εὐγενικὴ ὑποδοχὴ τοῦ κόμη σχεδὸν διέλυσαν ὄλες τὶς ἀμφιβολίες καὶ τοὺς φόβους μου. Ἄφου λοιπὸν ξαναβρῆκα τὸν φυσιολογικὸ μου ἑαυτό, ἀνακάλυψα ὅτι ἡμουν πεθαιμένος τῆς πείνας· ετσι, φρεσκαρίστηκα στὰ γρήγορα καὶ πήγα στὸ ἄλλο δωμάτιο.

Τὸ δείπνο ἦταν ἤδη ἑτοιμο. Ὁ οικοδεσπότης μου πού στεκόταν στὴν ἄκρη τοῦ μεγάλου τζακιὸ καὶ ἀκουμποῦσε στὸ πέτρινο περβάζι, ἔκανε μιά κίνηση γεμάτη χάρη καὶ δείχνοντάς μου τὸ τραπέζι, εἶπε:

«Παρακαλῶ, καθίστε καὶ δεπνήστε μὲ τὴν ἀνεσή σας. Ελπίζω νὰ μὲ συγχωρέσετε πού δὲν θὰ σὰς συντροφεύσω εχω δεπνήσει ἤδη προηγουμένως.»

Τοῦ ἔδωσα τὸ σφραγισμένο γράμμα πού μοῦ εἶχε ἀναθέσει νὰ φέρω ὁ κ. Χώκινς. Τὸ ἀνοίξε καὶ τὸ διάβασε σοβαρά· κατόπιν μ' ενα γοητευτικὸ χαμόγελο μοῦ τὸ 'δῶσε νὰ τὸ διαβάσω κι ἐγώ. Μιά τουλάχιστο παράγραφος μοῦ χάρισε ιδιαίτερη εὐχαρίστηση: —

«Λυπάμαι πολὺ γιατί λόγω μιάς κρίσης τῆς ποδάγρας ἀπὸ τὴν ὁποία υποφέρω μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ταξιδέψω γιὰ ενα διάστημα μετὰ χαρὰς ὁμῶς σὰς στέλνω εναν ἐπαρκὴ ἀντικαταστάτη, στὸν ὁποῖον εχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Εἶναι Ἰνας νέος γεμάτος ἐνεργητικότητα καὶ εὐφροσύνη καὶ πολὺ πιστός. Εἶναι διακριτικὸς καὶ λιγομίλητος, κι εχει μεγαλώσει στὴν ὑπηρεσία μου. θὰ εἶναι ἑτοιμος νὰ σὰς ἐξυπηρετήσει σὲ ὅ,τι θελήσετε στὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς του καὶ νὰ

λάβει οδηγίες για όποιοδήποτε θέμα.»

Ο Κόμης πλησίασε ο ίδιος κι Εβγαλε τό σκέπασμα μιας πιατέλλας, όποτε ρίχτηκα άμέσως στό φαγητό πού ήταν Ενα υπέροχο ψητό κοτόπουλο. Αυτό ήταν τό δείπνο μου, καθώς και λίγο τυρί και σαλάτα, κι Ενα μπουκάλι παλιό κρασί, από τό όποιο ήπια δυό ποτήρια. Τήν ώρα πού Ετρωγα ό Κόμης μού Εκανε πολλές έρωτήσεις σχετικά μέ τό ταξίδι μου, και σιγά-σιγά τού είπα δλα δσα είχα περάσει.

Είχα πιά τελειώσει τό δείπνο μου, και σύμφωνα μέ τήν έπιθυμία τού οικοδεσπότη μου τράβηξα μιά καρέκλα κοντά στή φωτιά κι άρχισα νά καπνίζω Ενα πούρο πού μου πρόσφερε, ζητώντας συγχρόνως συγγνώμη πού δέν κάπνιζε. Τότε πιά βρήκα τήν ευκαιρία νά τόν μελετήσω και βρήκα διτ είχε πολύ έντυπωσιακή φυσιογνωμία.

Τό πρόσωπό του ήταν πολύ άετήσιο μέ γαμψή μύτη και περίεργα φουσκωτά ρουθούνια είχε μεγάλο άγέρωχο μέτωπο μέ μαλλιά άραιά στους κροτάφους αλλά πυκνά άλλου. Τά φρύδια του ήταν τεράστια και σχεδόν σμιχτά μέ πυκνές σγουρές τρίχες. Τό στόμα, δσο τουλάχιστον φαινόταν κάτω άπ' τό παχύ μουστάκι ήταν σφιγμένο και μάλλον σκληρό μέ περίεργα μυτερά άσπρα δόντια πού προεξείχαν από κάτι χειλή πού ήταν έντυπωσιακά κόκκινα και ζωηρά για άνθρωπο τής ηλικίας του. Όσο για τά υπόλοιπα, τ' αυτιά του ήταν κάτωσπρα και πολύ μυτερά στήν κορφή· τό πηγούνι ήταν φαρδύ κι Εντονο και τά μάγουλα σφιχτά αλλά λιπόσαρκα. Η γενική έντύπωση ήταν μιά άπίστευτη χλωμάδα.

Είχα ήδη προσέξει τά χέρια του καθώς τά είχε άκουμπήσει στά γόνατά του στό φώς τής φωτιάς, και μου είχαν φανεί πολύ άσπρα και λεπτά αλλά τώρα πού τά Εβλεπα από πιο κοντά, ήταν μάλλον τραχιά - φαρδιά, μέ κοντόχοντρα δάχτυλα. Τό περίεργο ήταν διτ είχε τρίχες στή μέση τής παλάμης του. Τά νύχια ήταν λεπτά και μακριά, κομμένα μυτερά. Καθώς ό Κόμης Εσκυψε πάνω μου και μέ άγγιξαν τά χέρια του, άνατρίχασα χωρίς νά τό θέλω. Ίσως βρωμούσε ή άναπνοή του, πάντως μ' Επασε Ενα φοβερό αίσθημα ναυτίας πού παρ' δλες τίς προσπάθειες μου ήταν άδύνατο νά κρύψω. Ό Κόμης προφανώς τό πρόσεξε τραβήχτηκε λίγο, και μ' Ενα θλιμμένο χαμόγελο πού Εδειξε άκόμα περισσότερο τά προεξέχοντα δόντια του, ζανακάθισε στήν άλλη πλευρά τού τζακιού. Μείναμε κι οΕ δυό σιωπηλοί για λίγο· και καθώς κοίταξα προς τό παράθυρο είδα τίς πρώτες άδύναμες άκτίνες τής αύγής. Παντού υπήρχε μιά περίεργη ήσυχία αλλά έγώ άφουγκράστηκα κι άκουσα, σάν άπ' τό βάθος τής κοιλάδας, ουρλιαχτά λύκων. Τά μάτια τού Κόμη άστραψαν και είπε: —

«Άκούστε τα — τά παιδιά τής νύχτας. Τί μουσική!» Βλέποντας, φαντάζομαι, στό πρόσωπό μου κάποια Εκφραση πού τού φάνηκε περίεργη, πρόσθεσε: —

«'Α ! κύριε, έσείς οι κάτοικοι τών πόλεων δέν μπορείτε νά νιώσετε τά αισθήματα τού κυνηγού.» Μετά σηκώθηκε καί είπε: —

«Θά είστε δμως κουρασμένος. Τό υπνοδωμάτιο σας είναι έτοιμο κι αύριο μπορείτε νά κοιμηθείτε όσο άργά θέλετε. Έγώ πρέπει νά λείψω μέχρι τό απόγευμα, λοιπόν καλόν ύπνο!» καί μέ μιά ευγενική υπόκλιση μου άνοιξε ό ίδιος τήν πόρτα τού όχτάγωνου δωμάτιου καί μπήκα στήν κρεβατοκάμαρα...

Έχω πελαγώσει τελείως. 'Αμφιβάλλω- φοβάμαι· κάνω περιέργες σκέψεις πού δέν τολμώ νά όμολογήσω ούτε στόν έαυτό μου. Θε μου, δώσ' μου δύναμη, τουλάχιστο γιά χάρη τών δικών μου!

7 Μαΐου. — Καί πάλι νωρίς τό πρωί αλλά ξεκουράστηκα κι εύχαριστήθηκα τό τελευταίο εικοσιτετράωρο. Κοιμήθηκα μέχρι άργά, καί ξύπνησα μόνος μου. Μόλις ντύθηκα πήγα στό δωμάτιο όπου είχαμε δειπνήσει καί βρήκα νά μέ περιμένει ένα κρύο πρωινό, μέ καφέ πού είχε διατηρηθεί ζεστός πάνω στό τζάκι. Πάνω στό τραπέζι ήταν μιά κάρτα πού εγραφε: —

«Πρέπει νά λείψω γιά λίγο. Μή μέ περιμένετε. —Δ» Στρώθηκα λοιπόν κι έφαγα χορταστικά. Μόλις τελείωσα έψαξα γιά κανένα καμπανάκι γιά νά ειδοποιήσω τούς υπηρέτες διτ είχα τελειώσει, αλλά δέν έβρισκα πουθενά. Περιέργες έλλείψεις έχει αυτό τό σπίτι, αν σκεφτεί κανείς τά έκπληκτικά δείγματα πλούτου γύρω μου. Τό σερβίτσιο τού φαγητού είναι χρυσό, καί τόσο καλοδουλεμένο πού πρέπει νά 'χει τεράστια άξία. Οί κουρτίνες ή ταπετσαρία στίς καρέκλες καί τούς καναπέδες, καί οί κουρτίνες τού κρεβατιού μου είναι από τά πιό άκριβά κι υπέροχα υφάσματα, πού πρέπει νά είχαν μυθική άξία όταν ήταν καινούρια, γιατί τώρα έχουν ήλικία αιώνων άν καί σέ πολύ καλή κατάσταση. Κάτι τέτοια υφάσματα είδα στό Χάιτον Κώρτ, αλλά εκεί ήταν φθαρμένα καί τριμμένα καί σκωροφαγωμένα. Άπ' τήν άλλη πλευρά, σέ κανένα δωμάτιο δέν υπάρχει ό παραμικρός καθρέφτης. Δέν υπάρχει καν καθρέφτης τουαλέτας στό τραπέζι μου, καί γιά νά ξυριστώ καί νά χτενιστώ αναγκάστηκα νά βγάλω από τό σάκο μου τό μικρό μου καθρεφτάκι τού ξυρίσματος. Δέν είδα πουθενά υπηρέτη, καί δέν άκουσα τόν παραμικρό ήχο κοντά στόν πύργο, έκτός από τά ουρλιαχτά τών λύκων. "Όταν τελείωσα τό γεύμα μου —πού δέν ξέρω άν ήταν πρόγευμα ή γεύμα γιατί ήταν πέντε μέ εξη τό απόγευμα δταν έφαγα— έψαξα κάτι νά διαβάσω, γιατί δέν ήθελα νά τριγυρίσω στόν πύργο πρίν ζητήσω τήν άδεια τού Κόμη. Στο δωμάτιο δέν υπήρχε τίποτα άπολύτως · βιβλίο, έφημερίδα, ή εστω γραφική ύλη. Έτσι άνοιξα μιά άλλη πόρτα στό δωμάτιο καί βρήκα ένα είδος βιβλιοθήκης. Δοκίμασα καί τήν άντικρυνή πόρτα, αλλά τή βρήκα κλειδωμένη.

Στη βιβλιοθήκη βρήκα πρὸς μεγάλη μου χαρά, ενα σωρὸ Ἀγγλικά βιβλία, ράφια ὀλόκληρα καὶ δεμένους τόμους ἀπὸ περιοδικὰ κι εφημερίδες. Στὸ κέντρο υπήρχε ενα τραπέζι μὲ σκόρπια ἄγγλικά περιοδικὰ κι εφημερίδες, ἂν καὶ τίποτα μὲ πρόσφατη ἡμερομηνία. Τὰ βιβλία εἶχαν μεγάλη ποικιλία —ιστορία, γεωγραφία, πολιτική, πολιτική οικονομία, βοτανολογία, γεωλογία, νομικά— ὅλα σέ σχέση μὲ τὴν Ἀγγλία, τὴν ἄγγλικὴ ζωὴ, τίς συνήθειες καὶ τὰ ἔθιμα. Ὑπάρχον ὡς καὶ τηλεφωνικὸς κατάλογος τοῦ Λονδίνου, «κόκκινος» καὶ «Μπλέ», τὸ "Ἀλμανακ τοῦ Χουίτενκερ, κατάλογος ἐμπορικῶν εἰδῶν καὶ —κάπως ἀναπερώθηκα δταν τὸν εἶδα— ὁ Νομικὸς Κώδικας.

Καθὼς χάξευα τὰ βιβλία, ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπήκε ὁ Κόμης. Μὲ χαιρέτησε ἐγκάρδια κι εἶπε δτι ἤλπιζε νὰ εἶχα ξεκουραστεί. Μετὰ συνέχισε:

«Χαίρομαι πού βρεθήκατε ἐδῶ· εἶμαι σίγουρος δτι θὰ βρεῖτε πολλὰ πού σας ἐνδιαφέρουν. Αὐτὰ» — κι ἀκούμπησε τὸ χέρι του πάνω σέ μερικὰ βιβλία— μού στάθηκαν πολὺ καλοὶ φίλοι, κι ἐπὶ πολλὰ χρόνια. Ἐπὶ τότε πού ἀποφάσισα νὰ πάω στὸ Λονδίνο μού χάρισαν πολλὲς ὥρες ἀπόλαυσης. Ἐπὶ αὐτὰ γινώρισα τὴ μεγάλη σας Ἀγγλία· κι δταν τὴ γινώριζεις τὴν ἀγαπᾶς. Ποθῶ νὰ περπατήσω στοὺς πολυσύχναστους δρόμους τοῦ τεράστιου Λονδίνου, νὰ βρεθῶ μέσα σ' αὐτὸν τό κικεῶνα καὶ τὴ δίνη τοῦ κόσμου νὰ ζήσω τὴ ζωὴ του, τίς ἀλλαγές του, τὸ θάνατό του, ὅλα δσα τὸ κάνουν νὰ εἶναι αὐτὸ πού εἶναι. Ἐλίμονο δμως! Ἐξέρω τὴ γλώσσα σας μόνο ἂπ' τὰ βιβλία. Ἐλπίζω σέ σὰς φῖλε μου, γιὰ νὰ μάθω νὰ τὴ μιλῶ.»

«Μά, Κόμης» εἶπα, «ξέρετε καὶ μιλάτε τέλεια ἄγγλικά!» Ὑποκλήθηκε σοβαρὸς.

«Σὰς εὐχαριστῶ, φῖλε μου, γιὰ ὅλες τίς κολακευτικὲς σας ἐκτιμήσεις, ἀλλὰ φοβάμαι δτι εχω ἀκόμα πολὺ δρόμο μπροστὰ μου. Πράγματι, ξέρω τὴ γραμματικὴ καὶ τίς λέξεις ἀλλὰ δέν ξέρω νὰ τὰ λέω».

«Κι δμως,» εἶπα «μιλάτε θαυμάσια».

«Δέν εἶναι εἰς» ἀπάντησε. «Ἐξέρω βέβαια, δτι ἂν εμενα καὶ μιλούσα στὸ Λονδίνο, πολλοὶ δέν θὰ καταλάβαιναν δτι εἶμαι ξένος. Αὐτὸ δέ μού ἀρκεῖ. Ἐδῶ εἶμαι ενας ευγενὴς **βογιάρος**- οἱ ἀπλοὶ ἄνθρωποι μὲ ξέρουν κι εἶμαι ἀρχοντας. Ἐνας ξένος δμως σέ ξένον τόπο, εἶναι ενα τίποτα· οἱ ἄνθρωποι δέν τὸν ξέρουν — κι δταν δέν ξέρεις δέν σ' ἐνδιαφέρει ὁ ἄλλος. Ἐγὼ θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος ἂν μοιάζω μὲ τοὺς ὑπόλοιπους, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ σταματήσῃ ἂν μὲ δει, οὔτε νὰ πᾶναι νὰ μιλά ἂν μ' ἀκούσει, γιὰ νὰ πει: «Χά, χά! ξένος!» Εἶναι τόσος καιρὸς πού εἶμαι ἀρχοντας πού θέλω νὰ ἐξακολουθήσω - ἢ τουλάχιστον νὰ μὴ μ' ἐξουσιάζει κανεὶς ἄλλος. Ἐσεῖς ἦρθατε σέ μένα δχι

μόνο σάν απεσταλμένος τοῦ φίλου μου Πήτερ Χόκινς ἀπό τό Έξετερ, γιά νά μοῦ πείτε δλα τά σχετικά μέ τό καινούριο μου κτήμα στό Λονδίνο. Ελπίζω δι τῆς θά μείνετε κιάλας λίγο κοντά μου, ὥστε συζητήσαστε μαζί σας νά μάθω τόν σωστό τονισμό τῆς ἀγγλικῆς καί θέλω νά μοῦ τό λέτε δταν κάνω σφάλματα, εστω καί τό παραμικρό, στήν ὀμιλία μου. Λυπούμαι πού ἀναγκάστηκα νά λείπω τόσην ὥρα σήμερα· ἀλλά ξέρω δι τῆς θά συγχωρήσετε κάποιον πού εχει τόσες σημαντικές υποθέσεις νά φροντίσει».

Βέβαια εἶπα δι εὐχαρίστως, καί φυσικά, καί ρώτησα αν μποροῦσα νά ἔρχομαι στό δωμάτιο αὐτό ὅποτε ἤθελα. Ἀπάντησε «Ναί, βεβαίως» καί πρόσθεσε:

«Μπορεῖτε νά πηγαίνετε ὅπου θέλετε στόν πύργο, ἐκτός ἀπό κει πού οἱ πόρτες εἶναι κλειδωμένες, ὅπου βεβαίως δέν θά θελήσετε νά πάτε. Ὑπάρχουν λόγοι πού τά πράγματα εἶναι ὅπως εἶναι πού, αν βλέπατε μέ τά μάτια μου καί γνωρίζατε μέ τῆς δικῆς μου γνώσης, θά καταλαβαίνατε ἴσως καλύτερα.» Εἶπα δι σίγουρα ετσι ἦταν, καί συνέχισε:

«Βρισκόμαστε στήν Τρανσυλβανία καί ἡ Τρανσυλβανία δέν εἶναι Ἀγγλία. Οἱ συνήθειές μας δέν εἶναι σάν τίς δικές σας, καί πολλά πράγματα θά σάς φανούν περίεργα. Ἄν καί ἀπ' δι μοῦ ἔχετε ἤδη πει ἀπό τίς ἐμπειρίες σας, πήρατε ἤδη μιά γεύση τῶν περιέργων πού συμβαίνουν ἐδώ.»

Ὅλα αὐτά μας ὀδήγησαν σέ μεγάλη συζήτηση. Καί καθώς ἦταν φανερό δι εἶχε διάθεση νά μιλήσει, εστω καί γιά τήν ἴδια τήν κουβέντα, τοῦ ἔκανα διάφορες ερωτήσεις σχετικά μέ πράγματα πού μοῦ εἶχαν συμβεῖ ἡ πού εἶχαν υποπέσει στήν ἀντίληψή μου. Μερικές φορές ξέφευγε ἀπ' τό θέμα, ἡ ἀλλάζε συζήτηση κάνοντας δι δέν καταλαβαίνει γενικά ὁμοῦς ἀπαντούσε σ' ὅλες μου τίς ἐρωτήσεις μέ τῆς μεγαλύτερη εὐκρίνεια. Κατόπιν, καθώς ἡ ὥρα περνούσε κει εἶχα ξεθαρρέψει τόν ρώτησα γιά μερικά περίεργα πού εἶχαν συμβεῖ τήν προηγούμενη νύχτα, ὅπως, γιά παράδειγμα, γιατί ὁ ἀμαξιάς πῆγαινε πρὸς τά μέρη ὅπου εἶχαμε δει τίς γαλάζιες φλόγες. Ἦταν ἀλήθεια δι εἶδειχναν τό σημεῖο πού ἦταν κρυμμένο χρυσάφι; Μοῦ ἐξήγησε τότε δι κατά κοινή δοξασία μιά ὀρισμένη νύχτα τοῦ χρόνου—συγκεκριμένα τῆς χθεσινῆς, πού δλα τά κακά πνεύματα υποτίθεται δι ζαμολιούνται ἀχαλίνωτα— ἐμφανίζεται μιά γαλάζια φλόγα στά σημεῖα ὅπου ὑπάρχει κρυμμένος θησαυρός. «Ὁ θησαυρός αὐτός εἶναι κρυμμένος,» συνέχισε, «στήν περιοχή πού διασχίσατε χθές τό βράδυ, δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία γιαντό· γιατί σ' αὐτή τήν περιοχή ἔγιναν μάχες ἐπί αἰῶνες μέ Βλάχους, Σάξωνες καί Τούρκους. Δέν ὑπάρχει σχεδόν πιθαμή γης σ' ὅλη αὐτή τήν περιοχή πού νά μὴν εἶναι ποτισμένη ἀνθρώπινο αἶμα

—πατριώτη ή κατακτητή. Στά παλιά τά χρόνια διαδραματίζονταν συγκλονιστικές σκηνές δταν οί Αυστριακοί κι οί Ούγγροι έρχόντουσαν κατά ορδές, κι οί πατριώτες έβγαιναν νά τους συναντήσουν — άντρες καί γυναίκες ήλικιωμένοι καί παιδιά άκόμη — καί περίμεναν στους βράχους πάνω άπ' τά φαράγγια νά εμφανιστούν καί νά τούς κατατροπώσουν μέ τεχνητές κατολισθήσεις. Κι δταν άκόμη ό κατακτητής έμπαινε θριαμβευτικά, δέν έβρισκε πολλά πράγματα, γιατί δτι υπήρχε, ήταν κρυμμένο, στήν άγκαλιά τής γής.»

«Μά πώς,» είπα «είναι δυνατόν νά μήν έχουν βρεθεί τόσον καιρό άφού ύπάρχουν τόσο σίγουρα σημάδια άρκεί ό κόσμος νά κάνει τόν κόπο νά κοιτάξει;» Ό-Κόμης χαμογέλασε, καί καθώς τά χείλη του τεντώθηκαν πάνω στά ούλα του, άποκαλύφθηκαν περιεργα οί μεγάλοι μυτεροί κυνόδοντες· άπάντησε: —

«Γιατί ό χωριάτης είναι κατά βάθος δειλός καί ήλίθιος! Οί φλόγες αυτές έμφανίζονται μονάχα μιά νύχτα. Καί τή νύχτα αύτή, δέν ύπάρχει άνθρωπος σ' αυτόν τόν τόπο πού θά τό κουνήσει άπ' τό σπίτι του. Άλλά, άγαπητέ μου, άκόμη κι αν έβγαινε, δέν θά ήξερε τί νά κάνει. Κι ό χωρικός πού μου λέτε διτ σημάδεψε τό μέρος πού εμφανίστηκε ή φλόγα, δέν θά ήξερε άσφαλώς στό φώς τής μέρας νά ψάξει ούτε γιά τά ίδια του τά σημάδια. Παίρνω δρκο διτ κι έσείς δέν θά μπορούσατε νά ξαναβρείτε τά μέρη εκείνα.»

«Σ' αυτό έχετε δίκιο,» είπα. «Δέ θά είχα τήν παραμικρή ιδέα πρός τά πού νά ψάξω.» Μετά ή κουβέντα πήγε σέ άλλα θέματα.

«Ελάτε,» είπε στό τέλος, «πείτε μου γιά τό Λονδίνο καί γιά τό κτήμα πού μου εξασφαλίσατε.» Ζητώντας συγνώμη γιά τήν άμέλειά μου, πήγα στό δωμάτιό μου νά πάρω τά χαρτιά άπ' τόν σάκο μου. Καθώς τά έβαλα στή σειρά άκουσα κροτάλισμα πορσελάνης καί άσημικών άπό τό διπλανό δωμάτιο καί καθώς περνούσα, πρόσεξα διτ κάποιος είχε σηκώσει τό τραπέζι κι είχε ανάψει τή λάμπα, γιατί είχε ήδη σκοτεινιάσει γιά τά καλά. Είχαν ανάψει κι οί λάμπες στό γραφείο ή βιβλιοθήκη, καί βρήκα τόν Κόμη ξαπλωμένο σ' έναν καναπέ, νά διαβάζει ούτε λίγο ούτε πολύ έναν άγγλικό όδηγό του Μπράντσω. Όταν μπήκα μέσα καθάρισε τά βιβλία καί χαρτιά άπ' τό τραπέζι, καί άφοσιωθήκαμε μαζί σέ σχέδια, πράξεις καί λογαριασμούς κάθε είδους. Ενδιαφερόταν γιά δλα, καί μου έκανε χιλιάδες έρωτήσεις γιά τό κτήμα καί τήν περιοχή. Ήταν ολοφάνερο διτ είχε μελετήσει έκ τών προτέρων κάθε τί τό σχετικό μέ τή γειτονιά, γιατί στό τέλος ήξερε πολύ περισσότερα άπ' διτ έγώ. Όταν τού τό είπα, άπάντησε: —

«Μά, φίλε μου, δέν νομίζετε διτ κάτι τέτοιο είναι άπαραίτητο; Όταν θά πάω εκεί θά είμαι όλομόναχος κι ό φίλος μου Χάρκερ Τζόναθαν —ώ, μέ συγχωρείτε άκολουθώ τή συνήθεια τής χώρας μας

νά βάζουμε πρώτο τό επίθετο— ό φίλος μου Τζόνναθαν Χάρκερ δέν θά είναι δίπλα μου νά μέ διορθώνει και νά μέ βοηθά. Θά είναι στό Έξε-τερ μίλια μακριά, δουλεύοντας σέ διάφορες νομικές υποθέσεις μέ τόν άλλο φίλο μου τόν Πήτερ Χώκινς. Λοιπόν;»

Συζητήσαμε διεξοδικά για την υπόθεση της αγοράς του κτήματος στο Πάρφλητ. Όταν του είπα όλα τα στοιχεία και έβαλε την υπογραφή του στα απαραίτητα χαρτιά, κι αφού εγραψε μαζί κι ένα γράμμα για να τό στείλει στον κ. Χώκινς, άρχισε να μέ ρωτάει πως είχα ανακαλύψει ένα τόσο κατάλληλο μέρος. Του διάβασα τίς σημειώσεις που είχα κρατήσει τότε, και που αντίγραφο έδώ: —

«Στό Πάρφλητ, σέ κάποια πάροδο, ανακάλυψα ένα κτήμα Ακριβώς όπως ζητά ό πελάτης, τό όποιο είχε μία ξεχαρβαλωμένη πινακίδα οτι «πωλείται». Περιφράσσεται από έναν ψηλό τοίχο, πολύ παλιάς κατασκευής, από χοντρή πέτρα, και δέν έχει επισκευαστεί επί πολλά χρόνια. Η κλειστή πύλη ήταν παλιά δρύινη μέ σίδερα φαγωμένα άπ' τή σκουριά.

Τό κτήμα λέγεται Carfax, σίγουρα παραφθορά του παλιού **Quarte Face**, γιατί τό σπίτι έχει τέσσερις πλευρές που αντίστοιχούν στα τέσσερα σημεία του όρίζοντα. Συνολικά έχει περίπου όγδόντα στρέμματα που περικλείονται από τόν ψηλό τοίχο που άνεφερα προηγουμένως. Έχει πολλά δέντρα που σέ μερικά σημεία τό κάνουν καταπληκτικό, κι υπάρχει μία βαθιά, σκοτεινή δεξαμενή ή μικρή λίμνη που προφανώς τροφοδοτείται από κάποια πηγή, γιατί τό νερό είναι καθαρό και τρέχει σ' ένα άρκετά φαρδύ ρυάκι. Τό σπίτι είναι πολύ μεγάλο και παλιό, θάλεγα μεσαιωνικό γιατί ένα τμήμα του είναι χτισμένο από φοβερά χοντρή πέτρα, μέ λίγα μόνο παράθυρα σέ μεγάλο ύψος, μέ χοντρά σιδερένια κάγκελα. Μοιάζει σαν οχυρωμένο κάστρο, κι έχει κοντά ένα μικρό παρεκκλήσι ή ναό. Δέν μόρεσα να μπώ, γιατί δέν είχα τό κλειδί της πόρτας που όδηγούσε εκεί από τό σπίτι, αλλά πήρα μέ τή μηχανή μου άρκετές φωτογραφίες από διάφορες γωνίες. Έχουν προστεθεί διάφορες πτέρυγες στό σπίτι, αλλά μέ πολύ άνισο τρόπο, και μόνο υποθέσεις μπορώ να κάνω σχετικά μέ τό έμβადόν του, που πάντως πρέπει να είναι πολύ μεγάλο. Τριγύρω υπάρχουν πολύ λίγα σπίτια. Ένα άπ' αυτά είναι ένα τεράστιο σπίτι που πρόσφατα επισκευάστηκε και διαμορφώθηκε σέ ιδιωτικό φρενοκομείο. Δέν είναι πάντως όρατό από τό κτήμα.»

Όταν τελείωσα, είπε:

«Χαίρομαι που είναι παλιό και μεγάλο. Προέρχομαι ό ίδιος από παλιά οικογένεια, κι ένα καινούριο σπίτι θά μέ σκότωνε. Δέν μπορεί ένα σπίτι να γίνει κατοικήσιμο σέ μία μέρα, και στό κάτω κάτω πόσες μέρες έχει ένας αιώνας! Επίσης επικροτώ τό παλιό παρεκκλήσι.

Ἐμεῖς οἱ ευγενεῖς τῆς Τρανσυλβανίας δε θέλουμε νά σκεφτόμαστε δι τὰ κόκαλα μας θά κείτονται ἀνάμεσα στους κοινούς νεκρούς. Δέν ἐπιζητῶ τὴν ευθυμία ἢ τὴ διασκέδαση οὔτε τὴν αισθησιακὴ λαμπρότητα τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ γαργαριστοῦ νεροῦ πού ἀρέσουν στους νέους καὶ τοὺς πρόσχαρους. Δέν εἶμαι πιά νέος. Καὶ ἡ καρδιά μου, μετὰ ἀπὸ Ἀτέλειωτα χρόνια πένθους γιὰ τοὺς νεκρούς, δέν μπορεῖ πιά νά νιώσει χαρά. "Ἄλλωστε οἱ τοῖχοι τοῦ πύργου μου εἶναι ραγισμένοι πλήθυναν οἱ σκιές κι ἡ κρύα πνοή τοῦ Ἀνέμου περνά ἀπ' τις σπασμένες ἐπάλξεις καὶ τὰ κουφώματα. Ἄγαπῶ τὸ σκοτάδι καὶ τίς σκιές, καὶ δταν μπορῶ θέλω νά μένω μόνος" μέ τίς σκέψεις μου.»

Κατὰ κάποιον τρόπο τὰ λόγια του δέν συμφωνοῦσαν μέ τὴν ἐκφρασὴ του, ἢ ἴσως ἡ κατασκευὴ τοῦ προσώπου του ἔκανε τὸ χαμόγελο του νά μοιάζει κακεντρεχὲς καὶ σκυθρωπὸ.

Ξαφνικὰ μέ κάποια δικαιολογία ἐφυγε, ζητώντας μου νά ταχτοποιήσω τὰ χαρτιά μου. Ἐλειψε ἀρκετὴ ὥρα κι ἀρχισα νά κοιτάω μερικά ἀπ' τὰ βιβλία γύρω μου. Ἐνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν ἕνας ἀτλας πού ἀνοίξε μόνος του *στη* σελίδα τῆς Ἀγγλίας, σ' ἂν νᾶ εἶχε χρησιμοποιηθεῖ πολὺ ὁ χαρτῆς αὐτός. Κοιτᾶζοντ' ἂς τον βρήκα σέ ὀρισμένα σημεῖα σημειωμένους μικροὺς κύκλους, πού ἐξετάζοντ' ἂς τους παρατήρησα δι ὁ ἕνας ἦταν κοντὰ στό Λονδίνο Ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, προφανῶς ἐκεῖ πού βρισκόταν τὸ καινούριο του κτῆμα· κι ἄλλοι δύο ἦταν στό Ἐξέτερ καὶ στό Γουῆιμπυ, στὴν Ἀκτὴ τοῦ Γυόρκσχαρ.

Εἶχε περᾶσει σχεδὸν μιὰ ὥρα δταν γύρισε ὁ Κόμης. **α"Α !**,» εἶπε, «Ἀκόμα μέ τὰ βιβλία; Ωραία! Μά δέν πρέπει νά ἐργάζεστε συνεχῶς. Ἐλάτε· μαθαίνω δι τὸ δείπνο σας εἶναι ἑτοιμο.» Μέ ὀδήγησε στό διπλανὸ δωμάτιο δπου υπήρχε ἑτοιμο στό τραπέζι ἕνα ἐξαιρετο δείπνο. Ὁ Κόμης καὶ πάλι ζήτησε νά τὸν συγχωρέσω ἀλλὰ εἶχε δειπνήσει ἔξω, δταν ἔλειπε. Κάθισε δμως δπως καὶ τὴν προηγούμενη νύχτα, καὶ κουβέντιαζε καθὼς ἔτρωγα. Μετὰ τὸ δείπνο κάπνισα, δπως τὸ προηγούμενο βράδυ, κι ὁ Κόμης ἔμεινε μαζί μου φλυαρώντας καὶ κάνοντάς μου ἐρωτήσεις γιὰ τὰ πιὸ ἀπίθανα θέματα, ἐπὶ ὥρες. Ἐνιωθα δι γινόταν πάρα πολὺ ἀργά, ἀλλὰ δέν εἶπα τίποτα γιὰτὶ αισθανόμουν τὴν ὑποχρέωση νά ικανοποιήσω τίς ἐπιθυμίες τοῦ οικοδεσπότη μέ κάθε τρόπο. Δέν νύσταζα, γιὰτὶ ὁ χθεσινὸς μου ὕπνος μέ εἶχε συνφέρει, ἀλλὰ ἐνιωθα ἀθελά μου ἐκείνη τὴν ἀνατριχίλα πού σέ πᾶνει στό χᾶραμα ἢ στὴ φυρονεριᾶ. Λένε δι οἱ ἑτοιμοθᾶνατοι πεθαίνουν συνήθως τὴν αυγή ἢ τὸ ἡλιοβασίλεμα. Ὅποιος ἔχει νιώσει αὐτὴ τὴν Ἀλλαγὴ στὴν Ἀτμόσφαιρα σέ στιγμὴ πού ἐνιωθε κουρασμένος καὶ κατὰ κάποιον τρόπο παγιδευμένος, μπορεῖ εὐκόλα νᾶ τὸ πιστέψει. Ξαφνικὰ Ἀκούσαμε τὸ λαλημα ἑνὸς πετεινοῦ μέ Ἀφύσικη ὀξύτητα στὸν καθαρό πρωινό, Ἀέρα· ὁ Κόμης Δρακουλας πεταχτηκε δρθιος, κι εἶπε: —

«Νά πού έφτασε πάλι τό πρωί! Τί άμέλεια έκ μέρους μου νά σας κρατήσω άγρυπνο τόσην ώρα! Πρέπει νά κάνετε τίς συζητήσεις μας γιά τήν άγαπητή μου Άγγλία λιγότερο ενδιαφέρουσες, γιά νά μήν ξεχνώ πώς περνά ή ώρα» καί μέ μιά ευγενική υπόκλιση άποσύρθηκε.

Πήγα στό δωμάτιό μου καί τράβηξα τίς κουρτίνες, αλλά δέν υπήρχε τίποτα άξιοπρόσεχτο· τό παράθυρό μου εβλεπε στην αύλή· τό μόνο πού φαινόταν ήταν τό ζεστό γκριζωπό χρώμα τοῦ ουρανού πού ζώήρευε. Έτσι ξανατράβηξα τίς κουρτίνες κι έγγραψα γιά τά σημερινά.

8 Μαΐον. — Καθώς έγγραφα στό τετράδιο αυτό είχα άρχίσει νά φοβούμαι διτι είμαι πολύ φλύαρος. Τώρα όμως χαίρομαι πού άπ' τήν άρχή μπήκα σέ λεπτομέρειες, γιατί στό σπίτι αυτό υπάρχει κάτι τόσο άλλόκοτο πού άρχίζω νά νιώθω άσχημα. Θά 'θελα νά εφευγα σώως ή νά μήν είχα έρθει ποτέ. Ίσως δλη αυτή ή περίεργη νυχτερινή ζωή εχει άρχίσει νά μέ πειράζει. Μακάρι νά ήταν μόνο αυτό ! "Αν υπήρχε κάποιος νά τοῦ μιλήσω, ίσως άντεχα, αλλά δέν υπάρχει κανείς. Μόνο ό Κόμης υπάρχει, κι αυτός πάλι! — Φοβάμαι σάν νά είμαι τό μόνο ζωντανό δν στό μέρος αυτό. Θά προσπαθήσω νά τά λέω πεζά, τουλάχιστο δσο άφορά τά γεγονότα. Αυτό θά μέ βοηθήσει ν' άντέξω καί δέν θ' αφήσει νά όργιάζει ή φαντασία μου. "Αν γίνει κάτι τέτοιο χάθηκα. "Ας δούμε κατ' άρχήν ποιά είναι ή θέση μου.

Όταν έπεσα στό κρεβάτι κοιμήθηκα λίγες ώρες, καί μετά νιώθοντας διτι δέν ήθελα νά κοιμηθώ άλλο, σηκώθηκα. Είχα κρεμάσει τό καθρεφτάκι μου στό παράθυρο, κι είχα μόλις άρχίσει νά ξυρίζομαι. Ξαφνικά ένιωσα ενα χέρι στόν ώμο μου, κι άκουσα τή φωνή τοῦ Κόμη νά μου λέει «Καλημέρα.» Τινάχτηκα, γιατί παραξενεύτηκα πού δέν τόν είχα δει, ενώ στό καθρεφτάκι μου φαινόταν ολόκληρο τό δωμάτιο πίσω μου. Απ' τό ξάφνιασμα κόπηκα λιγάκι, αλλά δέν τό πρόσεξα εκείνη τό στιγμή. 'Αφού άνταπόδωσα τόν χαιρετισμό τοῦ Κόμη, ξαναγύρισα στόν καθρέφτη νά δώ μήπως είχα κάνει λάθος. Αύτή τή φορά δέν υπήρχε άμφιβολία, γιατί ό άνθρωπος ήταν δίπλα μου, καί τόν έβλεπα άν γυρνούσα πρός τόν ώμο μου. Αλλά στόν καθρέφτη δέν υπήρχε καμμιά άντανάκλαση! Φαινόταν τό δωμάτιο ολόκληρο πίσω μου αλλά ούτε ίχνος άνθρώπου, έκτός άπό τόν έαυτό μου. Αυτό ήταν έκπληκτικό, καί μαζί μ' δλα τ' άλλα περίεργα, άρχισε νά μου ενισχύει εκείνο τό αίσθημα άμηχανίας πού εχω πάντα δταν είμαι κοντά στόν Κόμη. Έκείνη όμως τή στιγμή είδα διτι τό κόνημο είχε ματώσει λιγάκι, καί τό αίμα έσταζε πρός τό πηγούνι μου. "Αφισα τό ξυράφι, κάνοντας μισή στροφή γιά νά βρώ λίγο λευκοπλάστη. Μόλις ό Κόμης είδε τό πρόσωπό μου, τά μάτια του άστραψαν μέ διαβολική μανία καί ξαφνικά μέ άρπαξε άπ' τό λαιμό. Τραβήχτηκα, καί

τό χέρι του άγγιξε τήν άλυσίδα μέ τίς χάντρες πού ήταν κρεμασμένος ό σταυρός. Ή Αλλαγή του ήταν άκαριαία, γιατί ή μανία του πέρασε τόσο γρήγορα, πού δέν μπορούσα νά τό πιστέψω διτι είχε πράγματι συμβεί.

«Νά προσέχετε,» είπε «νά προσέχετε μήν κόβετε. Στά μέρη αυτά είναι πιά επικίνδυνο άπ' διτι νομίζετε.» Κατόπιν αρπάζοντας τό καθρεφτάκι, συνέχισε: «Κι αυτό τό καταραμένο πράγμα φταίει γιά δ-λα. Γελοίο άντικείμενο της άνθρώπινης ματαιοδοξίας! Έξω!» κι άνοίγοντας τό βαρύ παράθυρο μ' ένα τρομερό σπρώξιμο του χεριού του, πέταξε έξω τό καθρεφτάκι πού έσπασε σέ χιλιάδες κομμάτια κάτω στήν πέτρινη αύλή. Μετά άποσύρθηκε χωρίς νά πει λέξη. Πολύ ένοχλητικά δλα αυτά, γιατί πώς θά ξυρίζομαι τώρα χωρίς καθρέφτη; Εκτός αν χρησιμοποιήσω τή θήκη του ρολογιού μου ή τόν πάτο της κούπας ξυρίσματος, πού εύτυχώς είναι μεταλλικά.

Όταν πήγα στήν τραπεζαρία, τό πρωινό ήταν έτοιμο, αλλά ό Κόμης δέ φαινόταν πουθενά. Έτσι προγευμάτισα μόνος. Τό περιεργο είναι διτι μέχρι τώρα δέν έχω δει τόν Κόμη ούτε νά τρώει ούτε νά πίνει. Πρέπει νά είναι πολύ άλλόκοτος άνθρωπος... Μετά τό πρωινό έκανα μιά μικρή έξερεύνηση του πύργου. Βγήκα στίς σκάλες καί βρήκα ένα δωμάτιο πού Εβλεπε νότια. Ή θέα ήταν μαγευτική, κι άπό κει πού στεκόμουν φαινόταν όλόκληρη. Ο πύργος είναι χτισμένος στήν άκρη ενός τρομερού γκρεμού. "Αν έριχνα μιά πέτρα άπ' τό παράθυρο θά έπεφτε χιλιάδες πόδια χωρίς ν' άγγίξει τίποτα! Ως εκεί πού έφτανε τό βλέμμα, ήταν μιά θάλασσα άπό πράσινες κορυφές δέντρων, πού διακόπτονταν πού καί πού άπό κάποια βαθιά χαράδρα. Έδώ κι εκεί φαινόταν άσημένιες κλωστές στά σημεία πού οί ποταμοί μπλέκονται στά βαθιά φαράγγια μέσα στά δάση.

Δέν είμαι όμως σέ διάθεση γιά νά περιγράψω όμορφίες, γιατί άφου κοιτάξα τή θέα, συνέχισα τήν έξερεύνηση πόρτες, πόρτες παντού, κι δλες κλειδωμένες κι άμπαρωμένες. Δέν ύπάρχει πουθενά προσιτή έξοδος εκτός άπ' τά παράθυρα στους τοίχους του πύργου.

Τό κάστρο αυτό είναι σωστή φυλακή, κι έγώ φυλακισμένος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙΙ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΧΑΡΚΕΡ (συνέχεια)

Όταν ανακάλυψα πώς ήμουν φυλακισμένος μ' επιασε κάτι σαν τρέλα. 'Ανεβοκατέβηκα τρέχοντας τις σκάλες, δοκιμάζοντας δλες τες πόρτες και κοιτάζα από κάθε παράθυρο πού έβρισκα· σιγά σιγά δμως μέ κυρίεψε ή αίσθηση του άδιέξοδου. Τώρα πού τό ξανασκέφτομαι μετά από λίγες ώρες, νομίζω δι πρέπει νά είχα τρελαθεί για λίγο, γιατί φέρθηκα σαν ποντίκι στη φάκα. Όταν δμως συνειδητοποίησα την άδυναμία μου, κάθισα ήσυχα —πό ήσυχα παρά ποτέ— κι άρχισα νά σκέφτομαι τί άπρεπε νά κάνω. 'Ακόμα σκέφτομαι, μά δεν !χω φτάσει σέ κανένα συγκεκριμένο συμπέρασμα. Ένα μόνο πράγμα είναι σίγουρο: δι δεν πρέπει νά συζητήσω αυτά τά πράγματα μέ τόν Κόμη. Ξέρει πολύ καλά δι είμαι φυλακισμένος· κι άφοϋ ευθύνεται ό 'ίδιος κι όπωσδήποτε έχει τούς λόγους του, αν του έμπιστευτώ ό,τιδήποτε θά μέ ξεγελάσει. 'Απ' δσο βλέπω τώρα, τό μόνο μου σχέδιο είναι νά φυλάξω μέσα μου τις ανακαλύψεις και τούς φόβους μου και νά κρατώ τά μάτια μου άνοιχτά. Είμαι σίγουρος δι ή μέ ξεγελούν οι φόβοι μου, σαν τά μωρά, ή πραγματικά είμαι σέ άπελπιστική θέση. Κι αν συμβαίνει τό τελευταίο, χρειάζομαι και θά χρειαστώ δη μου τήν ψυχραιμία για νά τά βγάλω πέρα. Μόλις είχα φτάσει σ' αυτό τό συμπέρασμα δταν άκουσα τη μεγάλη πόρτα κάτω νά κλείνει, και κατάλαβα δι είχε γυρίσει ό Κόμης. Δεν ήρθε άμέσως στη βιβλιοθήκη, κι ?τσι πήγα στό δωμάτιό μου όπου τόν βρήκα νά φτιάχνει τό κρεβάτι μου. Μοϋ φάνηκε περίεργο, αλλά έπιβεβαιώθηκαν οι υποψίες μου δι πράγματι δεν υπήρχαν υπηρέτες στό σπίτι. "Όταν άργότερα τόν είδα από μία χαραμάδα τής πόρτας νά στρώνει μόνος του τό τραπέζι στην τραπεζαρία, βεβαιώθηκα τελείως· αν δηλαδή κάνει μόνος του δλες αυτές τις ταπεινές δουλειές, αυτό σημαίνει δι δεν υπάρχει κανείς άλλος για νά τις κάνει. Μέ τήν σκέψη αυτή τρόμαξα, γιατί αν δεν υπάρχει κανένας άλλος στον πύργο, τότε ό οδηγός τής άμαξας πού μέ έφερε εδώ πρέπει νά ήταν ό ίδιος ό Κόμης. Η σκέψη αυτή ήταν τρομερή, γιατί τί σημαίνει άραγε δι συγκράτησε τούς λύκους σηκώνοντας άπλώς σιωπηλά τά χέρια του;

Πώς συνέβαινε δλος ό κόσμος στη Μπίστριτσα και στην άμαξα νά φοβούνται τόσο για μένα; Τί σήμαινε δι μοϋ δώσανε τό σταυρό, τό σκόρδο, τό τριαντάφυλλο, τό φλαμούρι; "Ας είναι εύλογημένη ή καλή εκείνη γυναίκα πού κρέμασε τό σταυρό στό λαιμό μου! δποτε τόν άγγίζω μου χαρίζει άνακούφιση και δύναμη. Είναι περίεργο πού

ενα πράγμα πού μου μάθανε νά τό αντιπαθώ καί νά τό θεωρώ πα-
γανιστικό με βοηθά τόσο σε ώρες μοναξιάς καί δυσκολίας. "Αραγε υ-
πάρχει κάποιο νόημα στό ίδιο τό αντικείμενο, ή είναι τό μέσον, μιá
χειροπιαστή απόδειξη πού μεταφέρει τό μήνυμα της αγάπης καί της
συμπόνιας; Κάποτε, αν τά καταφέρω, θά πρέπει νά έξετάσω τό θέμα
καί νά διαμορφώσω μιá γνώμη γιαντά τά πράγματα. Στό μεταξύ
πρέπει νά ανακαλύψω δσο μπορώ περισσότερα γιά τόν Κόμη Δρά-
κουλα, γιατί αυτό θά μέ βοηθήσει νά καταλάβω. 'Απόψε θά προσπα-
θήσω νά γυρίσω τή συζήτηση, κι ίσως μου μιλήσει γιά τόν εαυτό του.
Πρέπει όμως νά είμαι πολύ προσεχτικός γιά νά μήν ξυπνήσω τίς υπο-
ψίες του.

Μεσάνυχτα.— Έκανα μιá μεγάλη συζήτηση μέ τόν Κόμη. Τοῦ
υπέβαλα μερικές ερωτήσεις σχετικά μέ τήν ιστορία της Τρανσυλ-
βανίας κι ενθουσιάστηκε μέ τό θέμα. Μιλώντας γιά πράγματα καί
πρόσωπα καί κυρίως μάχες, μιλούσε σάν νά ήταν παρών σε δλες.
'Αργότερα εξήγησε λέγοντας διτι γιά ενα βογιάρο ή τιμή τοῦ οίκου
καί τοῦ ονόματός του είναι καί δική του τιμή, ή δόξα τους είναι δική
του δόξα, καί ή τύχη τους δική του τύχη. Όποτε μιλούσε γιά τό σόι
του ελεγε πάντα «εμείς» καί μιλούσε σχεδόν στόν πληθυντικό, σάν
τούς βασιλιάδες. Μακάρι νά μπορούσα νά σημειώσω δλα δσα είπε ά-
κριβώς δπως τά είπε, γιατί μου φάνηκαν συναρπαστικά. Έβλεπα στά
λόγια του ολόκληρη τήν ιστορία τοῦ τόπου. Καθώς μιλούσε ενθουσιά-
στηκε, καί βημάτιζε πάνω-κάτω στό δωμάτιο τραβώντας τό μεγάλο
του άσπρο μουστάκι κι αρπάζοντας κάθε αντικείμενο πού εβρισκε
μπροστά του σάν νά έπρόκειτο νά τό διαλύσει μέ τήν τρομερή του
δύναμη. Ένα πράγμα πού είπε, θά τό σημειώσω άκριβώς κατά λέξη,
γιατί μέ κάποιον τρόπο λέει τήν ιστορία της φυλής ολόκληρης: -

«Εμεῖς οί Σέκελοι είμαστε μέ τό δίκιο μας περήφανοι, γιατί
στίς φλέβες μας τρέχει τό αίμα πολλών γενναίων φυλών πού πολέμη-
σαν σάν λιοντάρια γιά τό διαφέντεμα τής γής τους. Έδώ, στήν δίνη
αυτή δλων τών ευρωπαϊκών φυλών ή Ούγγρική φυλή εφερε άπό τήν
'Ισλανδία τό πολεμόχαρο πνεύμα πού είχε κληρονομήσει άπό τόν
Θώρ* καί τόν Όντιν*, τό όποιο οί Μπερσέκεροι τούς εδειξαν μέ τέ-
τοια μανία στίς άκτές τής Εύρώπης, άκόμα καί τής 'Ασίας καί τής
'Αφρικής, πού οι λαοί νόμισαν στό τέλος διτι είχαν κατέβει οί ίδιοι οί
λυκάνθρωποι. Έδώ πάλι, δταν ήρθαν, βρήκαν τούς Οῦνους πού ή κα-
ταστρεπτική τους μανία σάρωσε τή γή σάν μαινόμενη φωτιά, ώσπου
οί ετοιμοθάνατοι λαοί πίστεψαν διτι στίς φλέβες τους ετρεχε αιμα άπό

* Σ.τ.Μ. Στη Σκανδιναυική Μυθολογία γιός τοῦ Αρχιθεοῦ Όντιν, καί θεός τής ά-
στραπής καί της βροντής.

κείνες τίς μάγισσες, πού άφοϋ τίς έδιωξαν άπ' τή Σκυθία, ζευγάρωσαν μέ τους δαίμονες στην έρημο. 'Ηλίθιοι, ήλίθιοι! Ποιός δαίμονας καί ποιά μάγισσα μπορεί ποτέ νά φτάσει τόν Αττίλα, τοϋ όποίου τό αίμα ρέει στις φλέβες αυτές;» Σήκωσε τά χέρια του. «Πώς νά μήν είμαστε λοιπόν φυλή κατακτητών, πώς νά μήν είμαστε περήφανοι; Όταν οί Μαγυάροι, οί Λομβαρδοί, οί "Αβαροι, οί Βούλγαροι καί οί Τούρκοι ξεχύνονταν κατά χιλιάδες στά σύνορά μας, έμείς τούς άπωθήσαμε. Δέν είναι περίεργο διτ δταν ό "Αρπαδος κι οί λεγεώνες του σάρωσαν τήν Ούγγρική γη μάς βρήκαν νά τούς περιμένουμε έδώ στά σύνορα· διτ τό Honfoglalas* ολοκληρώθηκε έδώ. Κι δταν οί Ούγγρικές όρδες προχώρησαν άνατολικά, οί νικηφόροι Μαγυάροι επικαλέστηκαν συγγένεια μέ τούς Σέκελους κι άνέθεσαν επί αιώνες σέ μάς τή φύλαξη τών Τουρκικών συνόρων, καί μάλιστα τήν άδιάκοπη φύλαξη, γιατί, όπως λένε οί τούρκοι, «τό νερό κοιμάται, αλλά ό έχθρός άγρυπνεϋ». Δέν υπήρχε κανείς πού μέ μεγαλύτερη προθυμία σ' όλη τή διάρκεια τών Τεσσάρων Εθνών νά πήρε τό «ματωμένο σπαθϋ», ή νά άναποκρίθηκε τόσο γρήγορα μέ τέτοια συρροή κόσμου στό πολεμικό κάλεσμα τοϋ Βασιλιά.

Πότε ξεπλύθηκε ή μεγάλη εκείνη ντροπή τοϋ Ιθνους μου, ή ντροπή τοϋ Κάσσοβα, δταν οί σημαίες τών Βλάχων καί τών Μαγυάρων Ιπεςαν κάτω άπ' τήν 'Οθωμανική Σημαία; Ποιός άλλος παρά ένας άπό τή φυλή μου πού σαν Βοϊβόδας διέσχισε τόν Δούναβη καί κατατρόπωσε τούς τούρκους στό Ιδαφός τους! Ήταν κι αυτός πραγματικός Δράκουλας. Ήταν αυτός πού δταν επεσε, ό ίδιος ό άνάξιος άδελφός του πούλησε τό λαό του στους τούρκους καί τούς Ιριξε στή ντροπή καί τή σκλαβιά! Ήταν ό ίδιος Δράκουλας πού έμπνεόμενος άπό εκείνον τό άλλον της φυλής του πού άργότερα όδήγησε έπανειλημμένως τίς στρατιές του περνώντας τόν ποταμό, στην Τουρκία, καί πού, δταν κατατροπώθηκε ξαναγύρισε ξανά καί ξανά, αν καί αναγκάστηκε μόνος του νά περάσει άπό τό αιματοβαμμένο πεδίο σφαγής τών άνδρών του, γιατί ήξερε διτ μόνον εκείνος θά θριάμβευε τελικά. Ελέχθη διτ σκεπτόταν μόνο τόν έαυτό του. Μπά! τί άξιζουν οί χωριάτες χωρίς άρχηγό; Τί τέλος μπορεί νά Ιχει Ινας πόλεμος χωρίς Ινα ν νοϋ καί μιά καρδιά νά τόν καθοδηγει; Καί πάλι, δταν μετά τή μάχη τοϋ Μόχατς άποτινάξαμε τόν ούγγρικό ζυγό, έμεις ή οικογένεια Δράκουλα, ήμασταν οί άρχηγοί, γιατί τό έλεύθερο πνεϋμα μας δέν άντεχε στή σκλαβιά. "Α, νέε μου, οί Σέκελοι — καί ή οικογένεια Δράκουλα, τό αίμα τής καρδιάς τους, τό μυαλό τους καί τό

* Σ.τ.Μ. Honfoglalas στα ουγγαρέζικα σημαίνει «Κατάκτηση, Κατοχή έδαφών».

σπαθί τους— περηφανευόμαστε για Ινα παρελθόν που ή ξαφνική εμφάνιση των 'Αψβούργων και των Ρωμανώφ δέ θα μπορέσει να φτάσει ποτέ. Ο πόλεμος τελείωσε πιά. Τό αίμα είναι πολύ πολύτιμο στίς μέρες αυτές τής άτιμωτικής ειρήνης- και οί δόξες τών μεγάλων φυλών κατάντησαν σάν Ινα παραμύθι που ειπώθηκε και πάει».

Κόντευε πιά πρωί, και πήγαμε για ύπνο. (Σημ. τό ήμερολόγιο αυτό Ιχει άρχίσει να μοιάζει φριχτά με τήν άρχή του «Χίλιες και Μία Νύχτες», γιατί κάθε φορά διακόπτεται δταν λαλήσει ό πετεινός — ή-σάν τό φάντασμα του πατέρα του Άμλετ.)

12 Μαΐου.— Καλύτερα ν' άρχισω με τά γεγονότα— τή σκέτη, πεζή πραγματικότητα, που έπιβεβαιώνεται με βιβλία κι άριθμούς και που είναι άναμφισβήτητα. Δέν πρέπει να κάνω σύγχυση μεταξύ πραγματικότητας και έμπειρίας ή όποια βασίζεται στην παρατηρητικότητα και τή μνήμη μου. Χθές τό βράδυ δταν ό Κόμης ήρθε απ' τό δωμάτιό του άρχισε να μου κάνει διάφορες έρωτήσεις πάνω σε νομικά θέματα, και σχετικά με τή διεκπεραίωση διαφόρων ύποθέσεων. Είχα περάσει μιά κουραστική μέρα διαβάζοντας και για να εχω κάποια άπασχόληση ξανακοίταξα μερικά από τά θέματα στά όποια είχα έξεταστεί στό Λίνκολνς Ίνν. Οί έρωτήσεις του Κόμη είχαν κάποια δική τους λογική, κι Ιτσι θα προσπαθήσω να τίς σημειώσω με τή σειρά τους. Ίσως κάπως, κάποτε, ή γνώση αυτή μου φανεί χρήσιμη.

Πρώτα με ρώτησε άν μπορεί κανείς στην Άγγλία να Ιχει δύο ή περισσότερους δικηγόρους. Του είπα διτι άν ήθελε μπορούσε να 'χει και μιά ντουζίνα, αλλά δέν ήταν φρόνιμο να Ιχει πάνω από εναν δικηγόρο στην κάθε μεταβίβαση, γιατί μόνο Ινας μπορεί να ενεργεί, και οί άλλες θα ήταν σίγουρα ενάντια στό συμφέρον του. Φαινόταν να καταλαβαίνει άπόλυτα, και στή συνέχεια με ρώτησε άν ύπήρχε καμιά πρακτική δυσκολία στό να Ιχει για παράδειγμα, Ιναν άνθρωπο να άσχολείται με τά τραπεζικά, κι άλλον ν' άσχολείται με τά ναυτιλιακά, σε περίπτωση που χρειαζόταν ντόπιο υπεύθυνο σε κάποιο μέρος μακριά από κει που Ιμενε ό σύμβουλος τών τραπεζικών ύποθέσεων. Του ζήτησα να μου εξηγήσει περισσότερα ώστε να μήν του δώσω λανθασμένες άπαντήσεις, και είπε: —

«Θά διευκρινίσω. Ο κοινός μας φίλος ό κ. Πήτερ Χώκινς, κοντά στον υπέροχο καθεδρικό ναό σας στό Έξετερ, που απέχει πολύ από τό Λονδίνο, μου αγοράζει με τήν εύγενική σας συνεργασία τό κτήμα μου στό Λονδίνο. Ωραία! Κατ' άρχήν θα σας πώ ειλικρινά, για να μή σας φανεί περίεργο που ζήτησα τίς ύπηρεσίες κάποιου τόσο μακριά από τό Λονδίνο αντί για κάποιον που μένει εκεί, διτι τό κίνητρό μου ήταν να μήν έξυπηρετηθεί κανένα τοπικό συμφέρον, παρά μόνο ή δική μου επιθυμία. Καθώς λοιπόν θα ήταν πιθανό Ινας κάτοικος του

Λονδίνου νά θέλει νά ἐξυπηρετήσῃ τόν ἑαυτό του ἢ κάποιον φίλο, ἔψαξα κι ἐγώ τόν μεσίτη μου μακριά, ὥστε οἱ ἐνέργειές του νά εἶναι μόνο πρὸς τὸ δικό μου συμφέρον. "Ἄς υποθέσουμε τώρα διτὴ ἐγώ, πού εἶχα πολλές ὑποθέσεις, ἐπιθυμῶ νά στείλω ἐμπορεύματα, φερ¹ εἰπεῖν, στό Νιούκασλ, ἢ τὸ Ντάραμ, ἢ Χάριτς ἢ Ντόβερ, δέν θά ἦταν πῶς εὐκολο νά γίνῃ ἡ παράδοση σὲ κάποιον στὰ λιμάνια αὐτά;» Τοῦ ἀπάντησα διτὸ ὅπως ἴσως ἦταν εὐκολότατο, κι διτὸ ἐμεῖς οἱ δικηγόροι εἶχα ἕνα σύστημα δικτύωσης μεταξύ μας, ὥστε κάθε τοπικὴ ἐνέργεια μπορεῖ νά γίνῃ ἀπὸ κάποιον πού βρίσκεται ἐπιτόπου, μόλις πάρεῖ ὁδηγίες ἀπὸ ὅποιονδήποτε δικηγόρο. Ἐτσι ὁ πελάτης, ἐμπιστευόμενος τὴν ὑπόθεσή του σ' ἕνα πληρεξούσιο, ἐξυπηρετεῖται χωρὶς περαιτέρω περιπλοκές.

«Ἀλλά,» εἶπε, «Θά εἶχα τὴν δυνατότητα νά διευθύνω ἐγώ, δέν εἶναι ἴσως;»

«Βεβαίως,» ἀπάντησα· «εἰς τὸν κανόνα συχνὰ πολλοὶ ἐπιχειρηματίες πού δέν θέλουν νά ξέρῃ ἕνας μόνον ἄνθρωπος ὅλας τὰς ὑποθέσεις.

«Ὡραία! » εἶπε, καὶ μετὰ ρώτησε μὲ ποιὸν τρόπο γίνεταί ἡ παράδοση ἐμπορευμάτων καὶ ποιῆς διαδικασίες χρειάζονται, τί περιπλοκές μπορεῖ νά παρουσιαστοῦν, πού θά μπορούσε νά τὴν ἀποφύγει ἂν τὴν ἔξερε ἐκ τῶν προτέρων. Τοῦ ἐξήγησα ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ὅσο καλύτερα μπορούσα, κι ἐκεῖνος μοῦ ἔδωσε ὅπως ἴσως τὴν ἐντύπωση διτὴ θά γινόταν τέλειος δικηγόρος, γιατί δέν ὑπῆρχε τίποτα πού νά μὴν τὸ εἶχε σκεφτεῖ ἢ προβλέψει. Γιά ἄνθρωπο πού δέν εἶχε πάει ποτὲ στὴν Ἀγγλία καὶ πού προφανῶς δέν εἶχε καὶ πολλὰς ἐπιχειρήσεις, οἱ γνώσεις καὶ τὸ ἐμπορικὸ του δαιμόνιο ἦταν ἐκπληκτικὰ. Ἀφοῦ ἔλεγε ὅσο μπορούσα καλύτερα ἀπὸ τὰ βιβλία πού ὑπῆρχαν, σηκώθηκε ξαφνικὰ καὶ εἶπε:—

«Ἐχετε γράψει, ἐκτὸς ἀπὸ κείνο τὸ πρῶτο γράμμα στὸν φίλο μας κ. Χώκινς, ἢ σὲ ἄλλον;» Μὲ κάποια πίκρα στὴν καρδιά τοῦ ἀπάντησα πῶς ὄχι, δέν εἶχα βρεῖ τὸν τρόπο νά στείλω γράμματα ὅπουδήποτε.

«Γράψτε τώρα λοιπὸν, νεαρέ μου φίλε» εἶπε, ἀκουμπώντας τὸ βαρὺ του χέρι στὸν ὦμο μου· «γράψτε στὸν φίλο μας κι ὅπου ἄλλου θέλετε, καὶ εἰδοποιήστε παρακαλῶ διτὴ θά μείνετε μαζί μου ἀκόμη ἕνα μῆνα.»

«Θέλετε νά μείνω τόσο πολὺ;» ρώτησα γιατί ἡ καρδιά μου εἶχε παγώσει μὲ τὴ σκέψη.

«Τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ· γιά τὴν ἀκρίβεια, δὲ δέχομαι ἀντίρρηση. Ὅταν ὁ κύριός σας, ἐργοδότης σας, ὅτιδήποτε, ἀνέλαβε νά σὰς στεί-

λει έκ μέρους του, ή συμφωνία ήταν δι τή θά έλαμβάνοντο ύπ' δση μόνο οί δικές μου άνάγκες. Δέν έξανάγκασα κανέναν. Δέν είναι Ετσι»

Μπορούσα νά μή δεχτώ; 'Υπήρχε τό συμφέρον του κ. Χώκινς, δι τή δική μου, κι Επρεπε νά σκεφτώ αυτόν, κι δι τόν έαυτό μου· άλλωστε καθώς μιλούσε ό Δράκουλας, υπήρχε στά μάτια του και στήν δση του κάτι πού μου θύμιζε δι ήμουν αιχμάλωτος, κι δι άκόμη κι άν ήθελα, δέν υπήρχε άλλη έκλογή. Ο Κόμης είδε τήν νίκη του στήν υπόκλιση μου και τήν έξουσία του στό σκοτεινιασμένο μου πρόσωπο, κι άρχισε άμέσως νά τά χρησιμοποιεί, αλλά μέ τό δικό του ευγενικό άκαταμάχητο τρόπο:—

«Θά σάς παρακαλούσα, καλέ μου νεαρέ φίλε, στά γράμματά σας νά μήν άναφερθείτε σέ τίποτε άλλο έκτός από τίς υποθέσεις μας. Οποσδήποτε οί φίλοι σας θά χαρούν νά μάθουν δι είστε καλά κι δι άνυπομονείτε νά γυρίσετε πίσω κοντά τους. Δέν είναι Ετσι» Καθώς μιλούσε μου Εδωσε τρία φύλλα χαρτί και τρεις φακέλους. Ήταν δλα από πολύ λεπτό ταχυδρομικό χαρτί, και καθώς τά κοίταξα, μία αυτά και μία τόν Κόμη μέ τό ήρεμο χαμόγελο και τούς μυτερούς κυνόδοντες πάνω στα κόκκινα χείλη, κατάλαβα σαν νά μου τό είχε πει, δι καλά θά έκανα νά προσέξω τί θά γράψω, γιατί θά τό διάβαζε. Έτσι πήρα τήν άπόφαση νά στείλω τώρα τυπικά μόνο σημειώματα, και μετά νά γράψω μέ λεπτομέρειες κρυφά στον κ. Χώκινς, και στή Μίνα, γιατί σ' εκείνη μπορούσα νά γράψω σέ στενογραφία, πού σίγουρα ό Κόμης δέν θά ήξερε, άκόμη κι άν τά Εβλεπε. Αφού έγραψα τά δύο γράμματα, κάθισα ήσυχα διαβάζοντας Ενα βιβλίο, ενώ ό Κόμης Εγραφε διάφορα σημειώματα, άνατρέχοντας κάθε τόσο σέ διάφορα βιβλία στό τραπέζι του. Μετά πήρε τά δύο δικά μου γράμματα και τά Εβαλε μαζί μέ τά δικά του, και τ' άκούμπησε δλα μαζί δίπλα στα χαρτιά του. Άμέσως μόλις ή πόρτα Εκλεισε πίσω του, Εσκυσα και κοίταξα τά γράμματα πού ήταν άνάποδα στό τραπέζι. Δέν Ενωσα κανέναν ένδοιασμό γιαυτό πού Εκανα γιατί υπό άπ' αυτές τίς συνθήκες πίστευα δι Επρεπε νά προστατέψω τόν έαυτό μου δπως μπορούσα.

Ένα από τά γράμματα άπευθυνόταν στον Σάμουελ Φ. Μπίλλιγκτον, Κρέσεντ 7, Γουίτμπυ· Ενα άλλο στον Χέρ Λιούτνερ, Βάρνα· τό τρίτο ήταν προς τούς Κούτς και Σία, Λονδίνο, και τό τέταρτο στους Κ.Κ. Κλόπστοκ, και Μπίλραουτ, τραπεζίτες στή Βουδαπέστη. Τό δεύτερο και τέταρτο γράμμα ήταν άσφράγιστα. Τή στιγμή πού ήμουν Ετοιμος νά τά δώ είδα τό χερούλι τής πόρτας νά κινείται. Μόλις είχα προλάβει νά ξαναβάλω τά γράμματα στή θέση τους δπως ήταν και νά ξανακαθίσω μέ τό βιβλίο μου δταν ό Κόμης, κρατώντας στα χέρια του άλλο Ενα γράμμα, μπήκε στό δωμάτιο. Πήρε τά γράμματα άπ'

τό τραπέζι καί τά σφράγισε προσεκτικά καί μετά γυρνώντας σέ μένα εἶπε:—

«Ἐλπίζω νά μέ συγχωρέσετε, ἀλλά ἔχω πολύ δουλειά νά κάνω μόνος μου ἀπόψε. Θά βρεῖτε πιστεύω ὅλα τά πράγματα ὅπως τά θέλετε.» "Ὅταν ἔφτασε στήν πόρτα γύρισε, καί μετά ἀπό μιά μικρή παύση, εἶπε:—

«Ἐπιτρέψατέ μου νά σάς συμβουλευσω, ἀγαπητέ μου νεαρέ φίλε, ἢ μάλλον νά σάς προειδοποιήσω μέ κάθε σοβαρότητα, διότι ἂν φύγετε ἀπό τά δωμάτια αὐτά δέν πρέπει μέ κανέναν τρόπο νά κοιμηθεῖτε σέ ὅποιοδήποτε ἄλλο μέρος του πύργου. Εἶναι παλιός μέ πολλές μῆνες κι ἐπιφυλάσσει κακά ὄνειρα γιά ὄσους κοιμούνται ἀπερίσκεπτα. Σάς προειδοποιῶ! Ἐάν τώρα ἢ ὅποτεδήποτε σάς κυριέψει ἢ νύστα ἢ τή νιώσετε νά ἔρχεται, βιαστεῖτε νά πάτε στό δωμάτιό σας ἢ σ' αὐτά ἐδῶ τά δωμάτια, γιατί μόνο ἔτσι θά ἐξασφαλίσετε τήν ἀνάπαυσή σας. Ἐάν ὁμως δέν εἴστε προσεκτικός στό θέμα αὐτό, τότε —» Ἡ ὁμιλία τελείωσε μέ φοβερό τρόπο, γιατί Ἰκανέ μιά κίνηση σάν νά «ἔνιπτε τά χεῖρας» του. Κατάλαβα ἀρκετά καλά· ἡ μόνη μου ἀπορία ἦταν ἂν υπήρχε ὄνειρο πῶς τρομερό ἀπό τόν ἀλλόκοτο ἀπαίσιο κλοιό κατάθλιψης καί μυστηρίου πού ἔνοιθα νά μέ σφίγγει.

Ἀργότερα. —Ἐπικυρώνω τήν τελευταία μου πρόταση, κι αὐτή τή φορά δέν ὑπάρχει ἡ παραμικρή ἀμφιβολία. Δέν πρόκειται νά φοβηθῶ τόν ὕπνο οπουδήποτε δταν ἐκεῖνος ἀπουσιάζει. Ἐβαλα τό σταυρό στό προσκέφαλό μου— πιστεύω διότι ἔτσι ὁ ὕπνος μου θά εἶναι ἐξασφαλισμένος ἀπό ὄνειρα, καί θά τόν ἀφήσω ἐκεῖ.

Ὅταν ἔφυγε πήγα στό δωμάτιό μου. Μετά ἀπό λίγο κι ἀφοῦ δέν ἀκουγα κανένα θόρυβο, βγήκα καί πήγα στήν πέτρινη σκάλα ἀπ' ὅπου μπορούσα νά δῶ πρὸς τό νότο. Μπροστά στήν ἀπέραντη αὐτή ἔκταση, παρόλο πού μοῦ ἦταν ἀπρόσιτη, ἔνοιθα ἕνα αἶσθημα ἐλευθερίας σέ ἀντίθεση μέ τή στενή καί σκοτεινή αὐλή. Κοιτάζοντας ἔξω ἔνοιθα ὅτι πραγματικά ἤμουν φυλακισμένος κι ὅτι χρειαζόμουν νά πάρω λίγο ἀέρα, ἔσταυ καί τή νύχτα. Αἰσθάνομαι διότι ὅλη αὐτή ἡ νυχτερινή ζωὴ ἔχει ἀρχίσει νά μέ πειράζει στά νεύρα. Τρομάζω μέ τι σκιά μου, καί κάνω συνέχεια τίς πῶς τρομερές φαντασιώσεις. Ἐναι θεός ξέρεῖ πόσο δικαιολογημένος εἶναι κανείς νά ἔχει τρομερούς φόβους σ' αὐτό τό καταραμένο μέρος! "Ἄφησα τό μάτι μου νά πλανιέται στήν υπέρροχη αὐτή ἔκταση πού τήν ἔλουζε τό ἀπαλό χρυσό φεγγαρόφωτο, μέχρι πού σχεδόν ἔφεγγε σά νά ἦταν μέρα. Μέσα στό ἀπαλό φῶς ἔμοιαζαν νά λιώνουν οἱ μακρινοὶ λόφοι καί οἱ μαύρες βελούδινες σκιές στίς κοιλάδες καί τίς χαράδρες. Καί μόνο ἡ ὁμορφιά μου ὕψωσε τό ἠθικό· κάθε ἀνάσα μου χάριζε ἀνακούφιση καί ἡρεμία. Καθώς ἔσκυβα στό παράθυρο, ἔπεσε τό μάτι μου, σέ κάτι πού κουνιόταν ἕνα

πάτωμα πιό κάτω από μένα και λίγο άριστερά, εκεί δπου φανταζόμουν, από τή διάταξη των χώρων,διτ θά πρέπει νά ήταν τό παράθυρο τής κάμαρας του Κόμη. Τό παράθυρο δπου στεκόμουν ήταν ψηλό και βαθιά στον τοίχο με πέτρινο χώρισμα που άν και φθαρμένο άπ' τό χρόνο στεκόταν όλόκληρο -φαινόταν δμως διτ τό ξύλινο κούφωμα Ελειπε από χρόνια. Τραβήχτηκα πίσω άπ' τό χώρισμα και κοιτάξα Εξω προσεχτικά.

Αυτό που είδα ήταν τό κεφάλι του Κόμη νά βγαίνει από τό παράθυρο. Δέν είδα τό πρόσωπο, αλλά τον αναγνώρισα από τό σβέρκο και τήν κίνηση των ώμων και των χειρών. Όσο για τά χέρια δέν υπήρχε καμιά άμφιβολία γιατί τά είχα παρατηρήσει τόσες φορές. Στην άρχή μου φάνηκε ενδιαφέρον και περίεργο, γιατί είναι καταπληκτικό πώς ενα τόσο μικρό θέμα μπορεί νά κινήσει τήν προσοχή και τό ενδιαφέρον ενός αιχμάλωτου. Άλλά τό ενδιαφέρον μου Εγινε άποστροφή και φρίκη δταν είδα τον άνθρωπο όλόκληρο νά βγαίνει άπ' τό παράθυρο και ν' άρχίζει νά σέρνεται στο τείχος του πύργου πάνω από κείνη τήν τρομερή άβυσσο, με τό κεφάλι κάτω, και τό μανδύα του απλωμένο γύρω του σαν τεράστια φτερά. Στην άρχή δέν πίστευα στα μάτια μου. Νόμισα διτ με γελούσε τό φεγγαρόφωτο, ή διτ οι σκιές δημιουργούσαν περίεργα σχήματα· συνέχισα δμως νά κοιτάω, και δέν ήταν άυταπάτη. Είδα τά δάχτυλα των χειρών και των ποδιών νά γραπώνονται στις γωνίες τής πέτρας που με τά χρόνια είχε μείνει χωρίς σοβά, κι Ετσι χρησιμοποιώντας κάθε προεξοχή κι άνωμαλία τον είδα νά κατεβαίνει με άρκετή ταχύτητα δπως κινούνται οι σαύρες πάνω στον τοίχο.

Τί άνθρωπος είναι αυτός, τί πλάσμα με άνθρώπινη μορφή; Νιώθω νά με κυριεύει ή φρίκη αυτού του άπαίσιου μέρους. Φοβάμαι —φοβάμαι τρομερά— και δέν υπάρχει διέξοδος για μένα. Νιώθω περιτοιχισμένος από κινδύνους που δέν τολμώ ούτε νά σκεφτώ...

15 Μαΐου. — Ξαναείδα τον Κόμη νά βγαίνει πάλι σά σαύρα. Κατέβαινε με μία πλάγια κίνηση περίπου εκατό πόδια κάτω από μένα, και προς τ' άριστερά. Μετά χάθηκε σε κάποια τρύπα ή παράθυρο. Όταν τό κεφάλι του εξαφανίστηκε, Εσκυψα προσπαθώντας νά δω καλύτερα, αλλά χωρίς άποτέλεσμα — ή άπόσταση ήταν πολύ μεγάλη για τήν όπτική μου γωνία. Ήξερα διτ είχε φύγει από τον πύργο, και σκέφτηκα νά χρησιμοποιήσω τήν ευκαιρία αυτή για νά τον έξερευνήσω περισσότερο άπ' διτ είχα τολμήσει ως τώρα. Ξαναγύρισα στο δωμάτιο, και παίρνοντας μία λάμπα, δοκίμασα δλες τίς πόρτες. Όπως περίμενα, ήταν κλειδωμένες κι οι κλειδαριές ήταν σχετικά καινούριες· κατέβηκα δμως άπ' τήν πέτρινη σκάλα στην αίθουσα δπου είχα μπει άρχικά. Άνακάλυψα διτ μπορούσα άρκετά εύκολα νά τραβήξω

τους συρτές και να ξεκρεμάσω τις μεγάλες άλυσίδες· αλλά ή πόρτα ήταν κλειδωμένη, και κλειδί δεν υπήρχε! Τό κλειδί αυτό πρέπει να βρίσκεται στό δωμάτιο του Κόμη· πρέπει να 'χω τό νοῦ μου ώστε αν βρεθεί ή πόρτα ξεκλειδωτή να τό πάρω και να ξεφύγω. Κατόπιν Εκανα μιά λεπτομερειακή έξερεύνηση στις διάφορες σκάλες και διαδρόμους, και δοκίμασα όλες τις πόρτες. Ένα - δυό μικρά δωμάτια κοντά στην είσοδο ήταν άνοιχτά, αλλά δεν είχαν τίποτα μέσα εκτός από κάτι παλιά Επιπλα, σκονισμένα και ξεχαρβαλωμένα. Τελικά όμως βρήκα, μιά πόρτα στην κορυφή τής σκάλας, πού παρόλο πού Εμοιαζε κλειδωμένη, υποχώρησε λίγο κάτω άπ' τήν πίεσή μου. Δοκίμασα μέ μεγαλύτερη δύναμη και είδα δι δεν ήταν κλειδωμένη, αλλά δι είχαν πέσει λίγο οι μεντεσέδες και ή βαριά πόρτα άκουμποῦσε στό πάτωμα. Τέτοια εύκαιρία δεν θά ξανάβρισκα κι Ετσι έβαλα τά δυνατά μου και μέ πολλές προσπάθειες τήν έσπρωξα και μπόρεσα να μπώ. Βρισκόμουν τώρα σε μιά πτέρυγα του πύργου δεξιότερα από τά δωμάτια πού ήξερα κι Ινα πάτωμα χαμηλότερα. Από τό παράθυρο φαινόταν δι τά δωμάτια ήταν στά νότια του πύργου, και τά παράθυρα του άκριανού δωματίου Εβλεπαν και νότια και δυτικά. Και από τις δυό μεριές είχε τεράστιο γκρεμό. Ο πύργος ήταν χτισμένος στην κορυφή ενός μεγάλου βράχου ώστε από τις τρεις πλευρές ήταν σχεδόν άπόρθητος μέ μεγάλα παράθυρα όπου δεν μπορούσαν να φτάσουν σφενδόνες, βέλη και πυροβόλα· Ετσι είχαν άφθονο φώς και άνεση, πού σ' Ένα όχυρωμένο μέρος θά ήταν άδύνατα. Δυτικά ήταν μιά μεγάλη κοιλάδα, και μακριά ύψώνονταν τεράστια άκανόνιστα όρεινά όχυρά πού ύψώνονταν σε μιά σειρά κορυφών. Ο βράχος ό ίδιος ήταν κατάσπαρτος μέ φλαμουριές και άγκαθωτούς θάμνους γραπωμένους μέ τις ρίζες τους στις ρωγμές τά σκισίματα και τ' άνοίγματα στην πέτρα. Φαίνεται δι αυτή ήταν ή πτέρυγα του πύργου πού χρησιμοποιούνταν παλιά, γιατί τά Επιπλα φαινόταν πολύ πιό άνετα άπ' όλα τά άλλα πού είχα δι μέχρι τότε. Τά παράθυρα δεν είχαν κουρτίνες και τό κίτρινο φώς του φεγγαριού περνώντας άπ' τά ρομβοειδή τζάμια πλημμύριζε τό δωμάτιο κι άφηγε να φανούν άκόμα και χρώματα· ταυτόχρονα μαλάκωνε μέ τό φώς του τήν πλούσια σκόνη πού σκέπαζε τά πάντα κι Εκρυβε ως Ένα βαθμό τή φθορά του χρόνου και του σκώρου. Η λάμπα μου δεν είχε καμμιά ιδιαίτερη χρησιμότητα στό λαμπρό αυτό σεληνόφως, αλλά χαϊρόμουν πού τήν είχα μαζί μου, γιατί υπήρχε παντού μιά τέτοια φοβερή έρημιά πού μου πάγωνε τήν καρδιά κι Εκανε τά νεύρα μου να τρέμουν. Πάλι όμως ήταν καλύτερα εδώ άπ' τό να μένω μόνος στα δωμάτια εκείνα πού είχα μισήσει έξ' αιτίας τής παρουσίας του Κόμη. Άφού προσπάθησα λίγο να ήσυχάσω τά νεύρα μου, Ενωσα να μέ κυριεύει μιά άπαλή γαλήνη. Νά

λοιπόν πού κάθομαι σ' Ινα μικρό δρύινο τραπέζι πού ίσως στά παλιά τά χρόνια κάποια ώραία κυρία είχε καθίσει νά γράψει, μέ ξαναμμένα μάγουλα, πολλή σκέψη καί πολλά λάθη, κάποιο έρωτικό γράμμα. Κι έγώ στενογραφώ στό ήμερολόγιό μου δλα δσα μου συνέβηκαν από τήν προηγούμενη φορά. Βρισκόμαστε έν πλήρη δεκάτω ένάτω αιώνα μέ τό παραπάνω. Κι δμως, έκτός άν μέ ξεγελούν οι αισθήσεις μου, οι προηγούμενοι αιώνες είχαν, κι έχουν ακόμα, μιá δική τους δύναμη πού δέν πεθαίνει εύκολα μπροστά στον άπλό «νεωτερισμό».

'Αργότερα: Πρωί της 16ης Μαΐου. — Θεέ μου άς μή χάσω τά λογικά μου, γιατί εκεί Εχω καταντήσει. Ή ασφάλεια κι ή σιγουριά άνήκουν πιά στό παρελθόν. Όσο συνεχίζω νά μένω εδώ, Ενα μόνο πράγμα μπορώ νά έλπίζω: διι δέν θά τρελαθώ, εάν δηλαδή δέν τρελάθηκα ήδη. Έάν είμαι στά καλά μου, μου προκαλεί τρέλα ή σκέψη διι άπ' δλα τά άπαισία πράγματα πού ένεδρεύουν σ' αυτό τό μισητό μέρος, ό Κόμης είναι τό λιγότερο· διι μόνο κοντά του μπορώ νά ζητήσω σιγουριά, παρόλο πού συγχρόνως έξυπηρετώ τούς σκοπούς του. Θεέ μου μεγαλοδύναμε! Βοήθησέ μέ νά είμαι ήρεμος, γιατί μόνο Ετσι θά γλυτώσω από τήν τρέλα. 'Αρχίζω νά βλέπω κάτω από νέο φώς όρισμένα πράγματα πού δέν καταλάβαινα προηγουμένως· μέχρι τώρα δέν ήξερα τί ήθελε νά πει ό Σαίξπηρ δταν Εβαζε τόν Άμλετ νά λέει: —

'Τούς πίνακες μου! Γρήγορα!

Είναι ανάγκη νά τά γράψω¹, κλπ.

τώρα δμως πού νιώθω σά νά Εφυγε τό μυαλό μου από τή θέση του, σά νά διαλύθηκε από τόν κλονισμό πού δοκίμασε, στρέφομαι στό ήμερολόγιό μου γιά παρηγοριά. Ή συνήθεια πού Εχω νά καταγράφω άκριβώς διι μου συμβαίνει θά μέ βοηθήσει νά ήρεμήσω.

Ή μυστηριώδης προειδοποίηση του Κόμη μέ τρόμαξε στήν αρχή· τώρα πού τή σκέφτομαι μέ τρομάζει ακόμα περισσότερο, γιατί στό μέλλον θά Εχει άπόλυτη έξουσία πάνω μου. Δέν θά τολμήσω ν' άμφισβητήσω ό,τιδήποτε πει!

'Αφού Εγραψα στό ήμερολόγιό μου καί ξανάβαλα εύτυχώς τό τετράδιο καί τήν πέννα στήν τσέπη μου νύσταξα. Μού ήρθε στό νού ή προειδοποίηση του Κόμη, αλλά Ενωσα κάποια ικανοποίηση γιά τήν άπειθαρχία μου. Ένωθα πάνω μου τήν αίσθηση του ύπνου, καί μαζί τό πείσμα πού τόν συνοδεύει. Τό άπαλό σεληνόφως μέ ανακούφιζε κι ή άνοιχτή άπεραντωσύνη Εξω μου χάριζε μιá αίσθηση έλευθερίας πού μέ άνανέωσε. Πήρα τήν άπόφαση νά μή γυρίσω άπόψε στά θλιβερά στοιχειωμένα δωμάτια, αλλά νά κοιμηθώ εδώ δπου παλιά Εμειναν τραγούδησαν κι Εζησαν γλυκιές υπάρξεις μ' ενα καημό στ' άπαλά στήθη τους γιά τούς άντρες τους, πού πολεμούσαν μακριά, σέ άδυσώπητες μάχες. Τράβηξα ενα μεγάλο καναπέ άπ' τή θέση του στή

γωνία, ώστε να μπορώ ξαπλωμένος να βλέπω την δμορφη θεά Ανατολικά και νότια, και χωρίς να σκεφτώ ή νοιαστώ για τή σκόνη, ταχτοποιήθηκα για ύπνο.

Φαντάζομαι δι τι θά είχα άποκοιμηθεϊ· τό έλπίζω, αν και φοβούμαι πολύ, γιατί δσα άκολούθησαν ήταν έκπληκτικά άληθινά —πόσο άληθινά πού άκόμα και τώρα, καθώς κάθομαι λουσμένος στό φως τού πρωινού, δέν μπορώ να πιστέψω δι ήταν δλα δνειρα.

Δέν ήμουν μόνος. Τό δωμάτιο ήταν τό ίδιο Απαράλλαχτο από τότε πού μπήκα μέσα· στό λαμπρό σεληνόφως, φαίνονταν στό πάτωμα οί πατημασιές μου πάνω στή συσσωρευμένη σκόνη. Στό φώς τού φεγγαριού άπέναντί μου ήταν τρεις κοπέλες, πού από τό ντύσιμο και τήν έμφάνισή τους φαίνονταν άρχόντισσες. Εκείνη τήν ώρα σκέφτηκα μήπως όνειρεύομαι, γιατί παρόλο πού τό φεγγάρι ήταν πίσω τους, δέν υπήρχε καμιά σκιά στό πάτωμα. Πλησίασαν και μέ κοίταξαν για λίγο και μετά ψιθύρισαν κάτι μεταξύ τους. Οί δύο ήταν μελαχρινές μέ μακριά γαμψή μύτη σαν τού Κόμη, και μεγάλα σκοτεινά διαπεραστικά μάτια πού σε αντίθεση μέ τό χλωμό κίτρινο σεληνόφως [Έμοιαζαν κόκκινα. Ή άλλη ήταν ξανθιά, κατάξανθη μέ πυκνά κυματιστά χρυσά μαλλιά και μάτια σαν χλωμά ζαφείρια. Ένωθα σα να γνώριζα τό πρόσωπό της, σαν να τό ήξερα σε σχέση μέ κάποιον άόριστο φόβο, αλλά δέν μπορούσα εκείνη τή στιγμή να θυμηθώ πώς και πού. Και οί τρεις είχαν άσπρα άστραφτερά δόντια πού γυάλιζαν σα μαργαριτάρια πάνω στα κόκκινα σα ρουμπίνια αισθησιακά τους χείλη. Ύπήρχε κάτι πάνω τους πού μ' εκανε να νιώθω άμήχανα· κάποιον πόθο και συγχρόνως εναν θανάσιμο φόβο. Ένωθα στήν καρδιά μου τήν άμαρτωλή, φλογερή έπιθυμία να μέ φιλήσουν μ' εκείνα τά κόκκινα χείλη. Δέν θά 'πρεπε να τά γράφω αυτά. Πως κάποια μέρα τά δει ή Μίνα και πληγωθεί. Είναι όμως άλήθεια. Ψιθύρισαν μεταξύ τους και μετά γέλασαν κι οί τρεις —μ' ενα γέλιο μουσικό, μαλαματένιο, αλλά και τόσο σκληρό πού δε φαινόταν ό ήχος να προέρχεται από τρυφερά ανθρώπινα χείλη. Έμοιαζε μέ τήν άβάσταχτη γλύκα κρυστάλλινης μουσικής πού παίζεται από έπιτήδεια δάχτυλα. Ή ξανθιά κοπέλα κούνησε τό κεφάλι της φιλάρεσκα κι οί άλλες δύο τήν παρακίνησαν. Ή μία είπε:—

«Έμπρός! Είσαι πρώτη, και μετά έμείς. Είναι ή σειρά σου ν' άρχίσεις.» Ή άλλη πρόσθεσε:—

«Είναι νέος και γερός έχει φιλιά για δλες μας.» Έμεινα σιωπηλός κοιτάζοντας κάτω άπ' τά βλέφαρά μου μέσα σε μιá έναγωνία ήδονική άναμονή. Ή ξανθιά προχώρησε κι Ισχυσε πάνω μου μέχρι πού ένιωσα τήν ανάσα της στό πρόσωπό μου. Άπ' τή μιá μεριά ήταν γλυκιά, σα μέλι, και μου γαργάλισε τίς αισθήσεις μέ τόν ίδιο τρόπο

δπως καί ἡ φωνή της, ἀλλά ἀπ' τήν ἄλλη ὑπῆρχε μιά δυσσομία πίσω ἀπ' τή γλυκύτητα, μιά δυσάρεστη πικράδα, σάν τή μυρουδιά τοῦ αἵματος.

Φοβόμουν ν' ἀνοίξω τά μάτια, ἀλλά ἐβλεπα τά πάντα κάτω ἀπ' τίς βλεφαρίδες. Ἡ ξανθιά κοπέλα γονάτισε κι ἐσκυψε πάνω μου μέ σατανικό τρόπο. Εἶχε μιά λάγνα αἰσθησιακότητα πού μου ἦταν συγχρόνως γοητευτική κι ἀποκρουστική, καί καθώς τέντωσε τό λαιμό της ἐγλύψε τά χεῖλη της σάν τά ζῶα καί εἶδα στό φῶς τῆς σελήνης τή λάμψη στά ὑγρά κόκκινα χεῖλη καί τήν κόκκινη γλώσσα καθώς ἐγλύψε τά ἄσπρα μυτερά δόντια. Τό κεφάλι της ἐσκυβε ὄλο καί περισσότερο καθώς τά χεῖλη της προσπέρασαν τά δικά μου, πρὸς τό πηγούνη καί ἐμοιαζαν ἑτοιμα νά κολλήσουν στό λαιμό μου. Τότε ἄρχισε ἡ ἐπιδερμίδα τοῦ λαιμοῦ μου νά τρέμει, δπως κάνει ἡ σάρκα δταν πλησιάζει τό χέρι πού θά τή γαργαλήσει — ὄλο καί πιό κοντά. Ἐνιωθα τό ἀπαλό τρεμουλιαστό ἀγγιγμα τῶν χειλιῶν πάνω στήν ὑπερευαίσθητη ἐπιδερμίδα τοῦ λαιμοῦ μου καί τίς σκληρές ἄκρες δυό μυτερῶν δοντιῶν μόλις νά μέ ἀγγίζουν καί νά μένουν ἀκίνητα. Μέ μιά ἐκστατική ἠδυπάθεια ἐκλείσα τά μάτια μου καί περιμένα-περίμενα μέ χτυποκάρδι.

Τή στιγμή δπως ἐκείνη μιά ἄλλη αἴσθηση μέ σάρωσε, σάν κεραυνός. Ἐνιωσα τήν παρουσία τοῦ Κόμη καί τήν εἰσοδό του σάν νά τόν τύλιγε μιά ὀργισμένη θύελλα. Καθώς ἀθελά μου ἀνοίξα τά μάτια μου εἶδα, τό δυνατό του χέρι ν' ἀρπάζει τό λεπτό σβέρκο τῆς κοπέλας καί μέ γιγαντιαία δύναμη νά τήν τραβάει. Τά γαλανά της μάτια εἶχαν μεταμορφωθεῖ ἀπ' τήν ὀργή, τά ἄσπρα δόντια ἦταν σφιγμένα μέ λύσσα καί τά χλωμά μάγουλα φλέγονταν ἀπ' τό πάθος. Ὁ Κόμης δμως! Ποτέ μου δέν φαντάστηκα τέτοια ὀργή καί λύσσα, ἀκόμα καί γιά τούς δαίμονες τῆς κόλασης. Τά μάτια του πραγματικά ἐβγαζαν φλόγες. Μέσα τους τό κόκκινο ἐλάμπε ἐκτυφλωτικά σάν νά φούντωνε ἀπό πίσω ἡ φωτιά τῆς κόλασης. Τό πρόσωπό του εἶχε μιά νεκρική χλωμάδα καί οἱ γραμμές του ἦταν σκληρές σάν σύρματα. Τά χοντρά φρύδια πού σμίγανε πάνω ἀπ' τή μύτη ἐμοιαζαν τώρα νά υψώνονται σάν βέργες ἀπό πυρακτωμένο μέταλλο. Μέ μιά ἄγρια κίνηση τίναξε τή γυναίκα ἀπό δίπλα του, καί μετά ἔκανε μιά χειρονομία στίς ἄλλες σάν νά τίς ἐδίωχνε· ἦταν ἡ ἴδια προστακτική χειρονομία πού εἶχε ἠσυχάσει τούς λύκους. Μέ μιά φωνή, πού ἐνώ ἦταν χαμηλή σχεδόν σάν ψίθυρος ἐσκίσε τόν ἄερα κι ἀντήχησε στό δωμάτιο, ἀναφώνησε:

«Πῶς τολμάτε νά τόν ἀγγίζετε; Πῶς τολμάτε νά τόν ἀντικρύξετε τή στιγμή πού τό ἔχω ἀπαγορεύσει; Ἐξω δλες σας! Ὁ ἄνθρωπος αὐτός μου ἀνήκει! Προσέχετε καί μήν ἀνακατεύεστε, ἀλλιῶς θά ἔχετε νά κάνετε μαζί μου». Ἡ ξανθιά κοπέλα, μ' ἓνα φιλάρεσκο κι ἀναιδέες

γέλιο, γύρισε καί τοῦ ἀντιμίλησε: —

«Ἐσύ δέν ἔχεις ἀγαπήσει ποτέ· ποτέ!» Τότε ἄρχισαν κι οἱ ἄλλες δύο, κι ἀντήχησε στό δωμάτιο ἐν αὐτόσο πικρόχολο, σκληρό κι ἀψυχο γέλιο πού στόν ἦχο του κόντεψα νά λιποθυμήσω. Ἦταν σάν δαίμονες πού διασκεδάζαν. Κατόπιν ὁ Κόμης γύρισε καί κοιτάζοντας με προσεχτικά στό πρόσωπο εἶπε ψιθυριστά: —

«Μπορώ κι ἐγώ ν' ἀγαπήσω· τό ξέρετε κι οἱ ἴδιες ἀπό τό παρελθόν. Δέν εἶναι 2τσι; Καί σάς υπόσχομαι τώρα διὰ ἀφοῦ τελειώσω μαζί του μπορείτε νά τόν φιλήσετε ὅσο θέλετε. Τώρα φύγετε! Εμπρός! Πρέπει νά τόν ξυπνήσω, γιατί ἐχω δουλειά.»

«Δηλαδή δέν ὑπάρχει τίποτα γιά μας ἀπόψε;» εἶπε ἡ μιά γελώντας χαμηλόφωνα, δείχνοντας τό σάκκο πού εἶχε ρίξει ὁ Κόμης στό πάτωμα καί πού κουνιόταν σάν νά εἶχε μέσα κάτι ζωντανό. Ἀντί γιά ἄλλη ἀπάντηση κούνησε τό κεφάλι του. Μιά ἀπ' τίς γυναῖκες ὀρμησε καί τόν ἀνοίξε. "Ἄν δέ μέ γέλασαν τ' αὐτιά μου, ἀκουσα μιά ἀνάσα κι ἐνα σιγανό κλάμα, σάν ἀπό μισοπνιγμένο μωρό. Οἱ γυναῖκες πλησίασαν ἀπό γύρω, ἐνώ ἐγώ εμείνα ἐμβρόντητος. Καθώς ὁμως κοιτάζα, ἐξαφανίστηκαν μαζί μέ τό φοβερό σάκκο. Καμιά πόρτα δέν ὑπῆρχε κοντά τους, κι ἀποκλείεται νά εἶχαν περάσει ἀπό μπροστά μου χωρίς νά τίς δῶ. Ἦταν σά νά χάθηκαν στίς ἀκτίνες τοῦ σεληνόφωτος καί νά ἐφυγαν ἀπό τό παράθυρο, γιατί γιά μιά στιγμή, πρὶν ἐξαφανιστοῦν τελείως, εἶδα ἔξω τίς ἀχνές, ἀόριστες μορφές τους.

Ἵστερα μέ κυρίεψε ὁ τρόμος καί ἐνίωσα νά χάνομαι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΧΑΡΚΕΡ (*συνέχεια*)

Ξύπνησα στο κρεβάτι μου. "Αν δλα αὐτά δέν ήταν δνειρο πρέπει νά μέ κουβάλησε ὁ Κόμης. Προσπάθησα νά βεβαιωθῶ, ἀλλά δέν μπόρεσα νά βρῶ καμιά σίγουρη ἀπάντηση. Ὑπάρχουν βέβαια μερικές μικρές ἀποδείξεις ὅπως δτι τά ρούχα μου ήταν διπλωμένα καί ταχτοποιημένα μέ διαφορετικό τρόπο ἀπ' αὐτόν πού συνηθίζα. Τό ρολόι μου ήταν ξεκούρδιστο, ἐνῶ ἔχω τή σχολαστική συνήθεια νά τό κουρδίζω πάντα πρὶν κοιμηθῶ, κι ἄλλες τέτοιες λεπτομέρειες. Ἀλλά αὐτά τά πράγματα δέν εἶναι τεκμήρια· μπορεῖ νά εἶναι ἀπλῶς ἀπόδειξη δτι ἡ ψυχική μου κατάσταση δέν ήταν ὅπως συνηθῶς, κι ὅπως σδῆποτε, γιά τόν Ἰνα ἢ τόν ἄλλο λόγο εἶχα περάσει διάφορες συγκινήσεις. Πρέπει νά ἔχω τό νοῦ μου γιά ἀποδείξεις. Γιά Ἰνα μόνο πράγμα χαίρομαι: ἀν αὐτός πού μέ κουβάλησε ἐδῶ καί μέ ἐγδυσε ήταν ὁ Κόμης, φαίνεται δτι βιαζόταν πολύ, γιατί οἱ τσέπες μου εἶναι ἀπείραχτες. Εἶμαι σίγουρος δτι τό ἡμερολόγιο αὐτό θά τοῦ προκαλοῦσε μεγάλη περιέργεια καί δέν θά τό παράβλεπε. Θά τό 'παίρνε ἢ θά τό κατάστρεφε. Τώρα καθῶς κοιτῶ τό δωμάτιο γύρω μου, πού πρὶν μέ γέμιζε φόβο, τό νιώθω σάν καταφύγιο· δέν υπάρχει τίποτα χειρότερο ἀπό κείνες τίς τρομερές γυναῖκες πού περίμεναν — πού περιμένουν — νά μοῦ πιοῦν τό αἷμα.

18 Μαῖου. — Ξανακατέβηκα νά δῶ ἐκεῖνο τό δωμάτιο· πρέπει νά μάθω τήν ἀλήθεια. Ὄταν Ἰφτασα στήν πόρτα στήν κορυφή τῆς σκάλας, τή βρήκα κλειστή. Τήν εἶχαν βροντήξει μέ τόση φόρα πάνω στό κούφωμα, πού σέ μερικά σημεία εἶχε σκιστεῖ τό ξύλο. Φαινόταν δτι ὁ σύρτης τῆς κλειδαριᾶς δέν εἶναι βαλμένος, ἀλλά ἡ πόρτα εἶναι κλεισμένη ἀπό μέσα. Φοβάμαι δτι δέν ήταν δνειρο καί πρέπει νά ἐνεργήσω σύμφωνα μ' αὐτή τήν ὑπόθεση.

19 Μαῖου. — Ἐχω μπλέξει ἐντελῶς. Χθές βράδυ ὁ Κόμης μοῦ ζήτησε μέ τόν πιό μειλίχιο τόνο νά γράψω τρία γράμματα: — τό Ἰνα νά λέει δτι ἡ δουλειά μου ἐδῶ σχεδόν τέλειωσε κι δτι ξεκινῶ νά ἐπιστρέψω σέ λίγες μέρες· τό ἄλλο δτι ξεκινῶ τό ἐπόμενο πρωί ἀπό τή στιγμή πού γράφεται τό γράμμα, καί τό τρίτο δτι ἔχω φύγει ἀπό τόν πύργο κι ἔχω φτάσει στή Μπίστριτσα. Θέλησα νά διαμαρτυρηθῶ ἀλλά σκέφτηκα δτι στήν κατάσταση πού εἶναι τά πράγματα θά ήταν τρέλα νά λογομαχήσω ἀνοιχτά μέ τόν Κόμη τή στιγμή πού εἶμαι στήν ἀπόλυτη ἐξουσία του. Ἡ ἀρνήσή μου θά κατάφερνε μονάχα νά

ξυπνήσει τις υποψίες του και να επισύρει την όργη του. Ξέρει δι ξέρω πολλά κι δι δέν πρέπει να ζήσω, γιατί μπορεί να γίνω επικίνδυνος γι' αυτόν. Η μόνη μου έλπιδα είναι να παρατείνω την προθεσμία. Κάτι μπορεί να συμβεί που θα μου δώσει την ευκαιρία να ξεφύγω. Είδα στα μάτια του κάτι από κείνη τή έκρηκτική όργη που είχε δταν πέταξε μακριά εκείνη τήν δμορφη κοπέλα. Μου εξήγησε δι τό ταχυδρομείο λειτουργεί ελάχιστα και χωρίς καμιά συνέπεια κι δι αν έγγραφα τώρα θα εξασφάλιζα τήν ήρεμία τών φίλων μου. Μέ βεβαίωσε πολύ σοβαρά δι σε περίπτωση που κατά τύχη Επρεπε να παρατείνω τή διαμονή μου, θα άκύρωνε τά τελευταία γράμματα που θα Εμεναν στη Μπίστριτσα ως τήν κατάλληλη στιγμή. Δέν Εφερα αντίρρηση, για να μήν προκαλέσω τις υποψίες του- Εκανα δι πείστηκα έντελώς μ' αυτά που μου είπε, και τόν ρώτησα τί ήμερομηνίες να βάλω στα γράμματα. Έκανε Ενα μικρό υπολογισμό και μετά είπε: —

«Τό πρώτο 12 'Ιουνίου, τό δεύτερο 19 'Ιουνίου και τό τρίτο 29 'Ιουνίου.»

Ξέρω πιά πόσο μου μένει να ζήσω. Θεέ μου βοήθησε με !

28 Μαΐου. — 'Υπάρχει έλπιδα να ξεφύγω, ή έν πάση περιπτώσει να στείλω μήνυμα στο σπίτι. Έχει Ερθει μιá ομάδα τσιγγάνων στο κάστρο και κατασκήνωσαν στην αύλή. Οί τσιγγάνοι αυτοί είναι γύφτοι. Εχω γράψει γι αυτούς. Είναι χαρακτηριστικοί τύποι σ' αυτή τήν περιοχή, αν και συνδέονται με τούς κανονικούς γύφτους σ' δλο τόν κόσμο. 'Υπάρχουν χιλιάδες στην Ουγγαρία και τήν Τρανσυλβανία που είναι σχεδόν Εξω από κάθε νόμο. Συνήθως προσκολλώνται σε κάποιον μεγάλο εύγενή ή βογιάρο, και παίρνουν τ' δνομά του. Είναι άτρόμητοι, άθρησκοι, έκτός από τις προλήψεις, και μιλούν μόνο κάτι δικές τους παραλλαγές της γλώσσας τών 'Αθιγγάνων.

Θά γράψω μερικά γράμματα στην πατρίδα, και θα προσπαθήσω να τούς τά δώσω να τά στείλουν. Τούς Εχω ήδη μιλήσει άπ' τό παράθυρο, για ν' άρχίσουμε κάποια γνωριμία. Έβγαλαν τά καπέλλα τους, ύποκλήθηκαν κι Εκαναν διάφορες κινήσεις, που δέν τις κατάλαβα δπως άλλωστε και τή γλώσσα που μιλούσαν...

Έγραψα τά γράμματα. Της Μίνας είναι σε στενογραφία, και στον κ. Χώκινς γράφω απλώς να επικοινωνήσει με τή Μίνα. Της εξήγώ δλη τήν κατάσταση χωρίς δμως τή φρίκη που ύποφέρω. Θα υπέφερε μεγάλο τρόμο και κλονισμό αν της άνοιγα τήν καρδιά μου. "Αν τά γράμματα δέν φτάσουν, τουλάχιστο δέν θα μάθει ό Κόμης τό μυστικό μου και πόσα ξέρω...

Έδωσα τά γράμματα: τά πέταξα από τά κάγκελα τού δωματίου μου με Ενα χρυσό νόμισμα κι Εκανα δι, τι νοήματα μπορούσα, να μου τά στείλουν. Ο άνθρωπος που τά πήρε τά 'σφίξε στο στήθος του,

υποκλίθηκε, και μετά τά 'βαλε μέσα στό καπέλλο του. Είχα κάνει 8,τι μπορούσα . Ξανατρέπωσα στή βιβλιοθήκη κι άρχισα νά διαβάζω. Μιά κι ό Κόμης δέν έρχόταν, άρχισα νά γράφω εδώ...

Ήρθε ό Κόμης. Κάθισε δίπλα μου και μού είπε μέ τήν πιό εύγενική φωνή καθώς άνοιξε δύο γράμματα: —

«Ό τσιγγάνος μού Εδωσε αυτά, τά όποια, παρόλο πού δέν ξέρω από πού Ερχονται θά φροντίσω βεβαίως. Βλέπετε! — πρέπει νά τά είχα δει — τό Ενα είναι από σας, στόν φίλο μου Πήτερ Χώκινς, τό άλλο» — τότε είδε τά περίεργα γράμματα καθώς άνοιγε τό φάκελο και τό πρόσωπό του σκοτεινίασε και τά μάτια του άστραψαν σατανικά — «τό άλλο είναι κάτι άπαισιο, έξοργιστικό και προσβλητικό για τή φίλια και τή φιλοξενία! Είναι άνυπόγραφο. Λοιπόν δέν μάς ενδιαφέρει». Και κράτησε ήρεμα τό γράμμα και τόν φάκελο στή φλόγα τής λάμπας ώσπου κάηκαν. Μετά συνέχισε: —

«Τό γράμμα στόν Χώκινς — θά τό στείλω βεβαίως, έφ' δσον είναι δικό σας. Τά γράμματά σας είναι Εερά για μένα. Συγχωρέστε με φίλε μου, γιατί δίχως νά τό θέλω Εεπασα τήν σφραγίδα, θέλετε νά τό κλείσετε ξανά;» Μού 'δωσε τό γράμμα και μέ μία εύγενική υποκλίση Εναν καθαρό φάκελο. Τό μόνο πού μπορούσα νά κάνω ήταν νά ξαναγράψω τή διεύθυνση και νά τού τό ξαναδώσω δίχως νά πώ λέξη. Όταν βγήκε άπ' τό δωμάτιο, άκουσα τό κλειδί νά γυρίζει άπαλά. Μετά από λίγο σηκώθηκα και δοκίμασα κι ή πόρτα ήταν κλειδωμένη.

Όταν μετά από μία-δύο ώρες ό Κόμης μπήκε σιγανά στό δωμάτιο, ό έρχομός του μέ ξύπνησε γιατί μέ είχε πάρει ό ύπνος στόν καναπέ. Ήταν πολύ εύγενικός κι εύπροσήγορος, και βλέποντας διτ είχα άποκοιμηθεί είπε: —

«Λοιπόν, φίλε μου, κουραστήκατε; Πηγαίνετε για ύπνο. Είναι ή καλύτερη άνάπαυση. Έγώ ίσως δέν θά 'χω τήν ευχαρίστηση νά κουβεντιάσω άπόψε, γιατί μέ περιμένει πολλή έργασία· αλλά πιστεύω έσείς νά κοιμηθείτε.» Πήγα στό δωμάτιό μου κι Εεπασα στό κρεβάτι και τό περίεργο είναι διτ κοιμήθηκα χωρίς δνειρα. Η άπελπισία Εχει κι αυτή τήν ήρεμία της.

31 Μαΐον. — Τό πρωί δταν ξύπνησα σκέφτηκα νά πάρω λίγο χαρτί και μερικούς φακέλους άπ' τό σάκκο μου και νά τά Εχω στήν τσέπη μου, για νά γράψω μόλις βρώ τήν εύκαιρία· αλλά πάλι μέ περίμενε ή δυσάρεστη Εκπληξη!

Έλειπε και τό παραμικρό χαρτί, και μαζί δλες μου οι σημειώσεις, τά προγράμματα τών τραίνων και τών δρομολογίων ή πιστωτική μου έπιστολή, ότιδήποτε δηλαδή θά μπορούσε νά μού φανεί χρήσιμο Εξω από τόν πύργο. Κάθισα και συλλογίστηκα λίγο, και μετά

μού ήρθε μία ιδέα κι Εψαξα στό μπαούλο και στή ντουλάπα δπου είχα βάλει τά ρούχα μου.

Τό κουστούμι μέ τό όποιο είχα ταξιδέψει είχε έξαφανιστεί, καθώς και τό πανωφόρι μου και ή κουβέρτα μου. Δέν υπήρχε ίχνος του, πουθενά. Κάποιο καινούριο σατανικό παιχνίδι παιζόταν...

17 'Ιουνίου. — Τό πρωί, καθώς καθόμουν στήν άκρη του κρεβατιού μου σπάζοντας τό κεφάλι μου άκουσα άπ' Εξω χτύπημα άπό καμουτσίκι, και ποδοβολητό άλόγων στό πέτρινο μονοπάτι Εξω άπ' τήν αυλή. Έτρεξα στό παράθυρο γεμάτος χαρά και είδα νά μπαίνουν στήν αυλή δύο μεγάλες άμαξες, ή κάθε μία μέ όκτώ γερά άλογα, και μπροστά σέ κάθε ζευγάρι άλογα Εναν Σλοβάκο μέ τό πλατύ του καπέλλο, τή μεγάλη ζώνη μέ τά καρφιά, τή βρώμικη προβιά και τίς ψηλές μπότες. Κρατούσαν στό χέρι και τίς μακριές τους μαγγούρες. Έτρεξα στήν πόρτα μέ σκοπό νά κατέβω νά τους συναντήσω άπ' τήν κεντρική είσοδο γιατί πίστευα διτ ή πόρτα θά ήταν άνοιχτή γι' αυτούς. Καινούρια Εκπληξη: ή πόρτα μου ήταν σφραλισμένη άπ' Εξω.

Τότε Έτρεξα στό παράθυρο και τους φώναξα. Μέ κοίταξαν χαζά δείχνοντάς με άλλά εκείνη τή στιγμή έμφανίστηκε ό «άρχηγός» των τσιγγάνων, ό όποιος βλέποντάς τους νά δείχνουν τό παράθυρό μου, είπε κάτι, κι αυτοί γέλασαν. Από τότε δέν μπόρεσα μέ κανέναν τρόπο νά άποσπάσω τήν προσοχή τους. Ίκετευτικές φωνές, άγωνιώδη παρακάλια, τίποτε. Κοίταξαν πεισματικά άλλού. Οί άμαξες ήταν φορτωμένες μεγάλα τετράγωνα κιβώτια μέ χερούλια άπό χοντρό σκοινί: άπό τήν εύκολία μέ τήν όποία τά σήκωναν οί Σλοβάκοι κι άπό τόν κούφιο ήχο πού Εκαναν καθώς τά μετακινούσαν, ύπέθεσα διτ ήταν άδεια. 'Αφού τά ξεφόρτωσαν δλα και τά στοιβαξαν σ' Ενα μεγάλο σωρό σέ μία γωνιά τής αυλής, ό Τσιγγάνος Εδωσε στους Σλοβάκους μερικά χρήματα, πού άφού τά Εφτυσαν για γούρι, κινήθηκαν ράθυμα προς τά άλογά τους. Λίγο άργότερα άκουσα τόν ήχο άπό καμουτσίκι νά χάνεται στό βάθος.

24 'Ιουνίου, πριν ξημερώσει. — Χθές τό βράδυ ό Κόμης Εφυγε νωρίς και κλειδώθηκε στό δωμάτιό του. Μόλις μπόρεσα, Έτρεξα στή στριφτή σκάλα και κοίταξα άπ' τό παράθυρο πού βλέπει νότια. Σκέφτηκα νά παρακολουθήσω τόν Κόμη γιατί κάτι τρέχει. Οί τσιγγάνοι Εχουν Εγκατασταθει κάπου στον πύργο και κάνουν κάποια δουλειά. Τό ξέρω γιατί κάθε τόσο άκούω Εναν άπόμακρο πνιχτό ήχο σαν άπό άξίνα και φτυάρι, κι όπωσδήποτε θά 'χει κάποιον σατανικό σκοπό.

Είχα μείνει στό παράθυρο σχεδόν μισή ώρα, διταν είδα κάτι νά βγαίνει άπ' τό παράθυρο του Κόμη. Τραβήχτηκα και παρατηρούσα προσεχτικά, κι είδα τόν άνθρωπο νά Εμφανίζεται όλόκληρος. Μέ καινούρια Εκπληξη είδα διτ φορούσε τό κουστούμι πού είχα στό ταξι-

Βι, καί στόν ώμο του είχε περασμένο τόν τρομερό σάκκο πού είχαν πάρει τότε οί γυναίκες. Δέν υπήρχε ή παραμικρή άμφιβολία γιά ποιό σκοπό Εβγαينه, καί μάλιστα μέ τό δικό μου ντύσιμο! Αυτό λοιπόν «ίνα τό καινούριο διαβολικό σχέδιο: νά τόν δοϋν οί ντόπιοι καί νά ιόν πάρουν γιά μένα ώστε νά μπορέσει ν' άφήσει άποδείξεις δι μέ είδαν στίς πόλεις ή στά χωριά νά ταχυδρομώ τά γράμματά μου, καί νά άποδοθούν σέ μένα δλες του οί άνομίες.

Μέ πιάνει τρέλα δταν σκέφτομαι δι συμβαίνουν δλα αυτά, τή στιγμή πού έγώ είμαι κλεισμένος έδώ, πραγματικός αιχμάλωτος, άλλα χωρίς τήν προστασία τοϋ νόμου πού είναι δικαίωμα καί παρηγοριά άκόμα καί τών κακοποιών.

Σκέφτηκα νά περιμένω τήν έπιστροφή τοϋ Κόμη, κι Εμεινα άποφασισμένος στό παράθυρο πολλήν ώρα. Τότε παρατήρησα σιγά σιγά κάτι περίεργα στίγματα νά αιωρούνται στίς άκτίνες τοϋ φεγγαρόφωτου. Ήταν σάν έλάχιστοι κόκκοι σκόνης πού στροβιλίζονταν καί συγκεντρώνονταν σέ νεφελώδεις σχηματισμούς. Τά κοίταζα μέ Ινα αίσθημα άνακούφισης καί κάτι σάν γαλήνη μέ κυρίεψε. 'Ακούμπησα πίσω στό κούφωμα γιά νά κάθωμαι πιό άναπαυτικά καί νά χαίρομαι μέ μεγαλύτερη άνεση αυτό τό άέρινο παιχνίδι.

Κάτι μ' Έκανε νά σκιρτίσω Ένας σιγανός λυπητερός θρήνος σκυλιών κάπου στό βάθος στήν κοιλάδα πού ήταν κρυμμένη άπ' τό βλέμμα μου. Έμοιαζε ν' άντηχει δυνατότερα στ' αυτιά μου, καί τά αιωρούμενα μόρια σκόνης νά παίρνουν καινούρια σχήματα άπό τόν ήχο καθώς χόρευαν στό σεληνόφως. Ένωθα δι αγωνιζόμουν νά ξυπνήσω άπό κάποιω Ενστικτώδες κάλεσμα· μάλλον ή ίδια ή ψυχή μου αγωνιζόταν κι οί μισοξεχασμένες μου αισθήσεις πάλευαν ν' άνταποκριθούν στό κάλεσμα. Ένωθα υπνωτισμένος! Ή σκόνη χόρευε δλο καί πιό γρήγορα, κι οί άκτίνες της σελήνης Έμοιαζαν νά τρεμοπαίζουν καθώς πενούσαν άπό μπροστά μου καί χάνονταν πέρα στό βαθύ σκοτάδι. Συγκεντρώνονταν δλο καί περισσότερο μέχρι πού πήραν άμυδρά υπερφυσικά σχήματα. Τότε τινάχτηκα, τελείως ξύπνιος καί μέ πλήρη Έλεγχο τών αισθήσεών μου, κι Έτρεξα ουρλιάζοντας μακριά. Τά φανταστικά σχήματα πού υλοποιούνταν σιγά σιγά άπό τίς άκτίνες τοϋ φεγγαριού, ήταν τών τριών γυναικών πού είχαν τή μοίρα μου στά χέρια τους. Έφτασα στό δωμάτιό μου δπου Ένωσα κάπως πιό άσφαλής. Έδώ δέν είχε φεγγαρόφως, κι ή λάμπα Έκαιγε ζωηρά.

"Όταν πέρασαν λίγες ώρες άκουσα κάτι νά γίνεται στό δωμάτιο τοϋ Κόμη —κάτι σάν πνιγμένο κλάμα πού γρήγορα σταμάτησε. 'Ακολούθησε μιá βαθιά τρομερή σιωπή, πού μου πάγωσε τό αίμα. Μέ χτυποκάρδι Έτρεξα στήν πόρτα. Ήμουν δμως κλειδωμένος στή φυλακή μου καί δέν μπορούσα νά κάνω τίποτα. Κάθισα κάτω κι Έκλαψα.

Έχει πού καθόμουν άκουσα ίναν ήχο Εξω στην αυλή — ήταν τό γοερό κλάμα μιας γυναίκας. Έτρεξα στό παράθυρο και σηκώνοντάς το, κοίταξα μέσ' άπ' τά κάγκελα. Πράγματι είδα μιά γυναίκα άναμαλιασμένη νά 'χει τά χέρια στην καρδιά της σά νά 'χε λαχανιάσει άπ' τό τρέξιμο. Άκουμπούσε σέ μιά γωνιά της πύλης. Όταν είδε τό πρόσωπό μου στό παράθυρο δρμησε μπροστά και φώναξε μέ άπειλητική φωνή: —

«Τέρας, θέλω τό παιδί μου!»

Έπεσε στά γόνατα, και σηκώνοντας τά χέρια φώναξε τό ίδιο πράγμα σέ τόνους πού μου σπάραζαν τήν καρδιά. Μετά άρχισε νά τραβάει τά μαλλιά της και νά χτυπά τό στήθος της, κι άφέθηκε σ' δ-λες τίς βιαιότητες πού φέρνει ή ύπερβολική άπελπισία. Τέλος δρμησε μπροστά και παρόλο πού δέν φαινόταν τήν άκουγα νά χτυπά μέ τά χέρια της τήν πόρτα.

Άπό κάπου ψηλά, μάλλον στόν πύργο άκουσα τή φωνή του Κόμη νά λέει κάτι μέ τό σκληρό του, μεταλλικό ψήθυρο. Στο κάλεσμά του άπάντησαν άπό μακριά ούρλιαχτά λύκων. Πρίν περάσει πολλή ώρα ξεχύθηκε άπό τήν πλατιά είσοδο τής αύλης μιά άγέλη όλόκληρη, σάν τά νερά δταν σπάει τό φράγμα.

Άπό τή γυναίκα δέν άκούστηκε κανένας ήχος, και τό ούρλιαχτό τών λύκων κράτησε λίγο. Πρίν περάσει πολλή ώρα, άποχώρησαν Ινας Ινας γλύφοντας τά χείλη τους.

Δέν μπόρεσα νά νιώσω οίκτο· τώρα πιά ήξερα τί είχε συμβεί στό παιδί της, και καλύτερα πού ήταν νεκρή.

Τί θά γίνει; Τί μπορώ νά κάνω; Πώς μπορώ νά ξεφύγω άπό αυτή τήν άβυσσο του φόβου του τρόμου και του σκότους;

25 'Ιουνίου, πρωί. — Άν δέν Έχει κανείς ύποφέρει άπό τή νύχτα, δέν μπορεί νά καταλάβει πόσο γλυκό κι δμορφο μπορεί νά φανεί τό πρωί στην καρδιά του και στό βλέμμα του. Σήμερα τό πρωί ό ήλιος σηκώθηκε τόσο πού φώτισε τήν κορυφή τής μεγάλης πύλης άπέναντι άπ' τό παράθυρό μου· τό φωτισμένο εκείνο σημείο ήταν για μένα σά νά κάθισε πάνω του τό περιστέρι τής ειρήνης. Ο φόβος μου μ' έγκατέλειψε σά μανδύας όμίχλης πού λιώννει στή ζεστασιά. Πρέπει νά δράσω άμέσως, δσο νιώθω άκόμα τό θάρρος τής μέρας. Χθές Εφυγε τό πρώτο άπό τά μεταχρονολογημένα μου γράμματα, τό πρώτο άπό τή μοιραία αυτή σειρά πού θέλει νά σβήσει τά ίχνη τής διαρξής μου άπό τήν γή.

Άς μήν τό σκέφτομαι. Δράση!

Κάθε φορά πού βρέθηκα νά άπειλοῦμαι, νά ένοχλοῦμαι, και γενικά νά περνώ φόβο και κίνδυνο, ήταν νύχτα. Άκόμα δέν 2χω δει τόν Κόμη τή μέρα. Ίσως κοιμάται δταν οί άλλοι είναι ξύπνιοι, και

σηκώνεται δταν δλοι κοιμούνται! Νά μπορούσα μόνο νά φτάσω στό δωμάτιό του! 'Αλλά δέν υπάρχει τρόπος. Ή πόρτα είναι πάντα κλειδωμένη, καμιά πιθανότητα γιά μένα.

Ναί υπάρχει Ινας τρόπος, άρκεί νά τολμήσει κανείς. Γιατί νά μήν μπορεί κι Ένας άλλος νά περάσει άπό κει πού πέρασε αυτός; Τόν είδα μέ τά μάτια μου νά σέρνεται άπ' τό παράθυρο· γιατί νά μήν κάνω κι εγώ τό ίδιο και νά μπώ άπ' τό παράθυρο; Οί έλπίδες είναι άπελπιστικά λίγες, αλλά κι ή ανάγκη είναι άπελπιστικά μεγάλη. Θά τό διακινδυνεύσω. Στη χειρότερη περίπτωση μέ περιμένει ό θάνατος. Κι ό θάνατος τών ανθρώπων δέν είναι σάν τών ζώων · ποιός ξέρει ποιά μεταθανάτια φρίκη μέ περιμένει, θεέ μου βοήθησέ με ! 'Αντίο Μίνα, άν άποτύχω · αντίο πιστέ μου φίλε και δεύτερε πατέρα· αντίο σέ δλους και πάλι σέ σένα Μίνα!

Τήν Ιδια μέρα, άργότερα.— Τό έπιχείρησα και μέ τή βοήθεια τού θεού, ξαναβρίσκομαι σώος στό δωμάτιό μου. Πρέπει νά σημειώσω δλες τίς λεπτομέρειες μέ τή σειρά. Ξεκίνησα δσο είχα άκόμη κουράγιο, και πήγα κατ' εύθειαν στό νότιο παράθυρο άπ' δπου βγήκα άμέσως Έξω και στάθηκα στό στενό πέτρινο πεζούλι πού ζώνει τό κτίριο άπ' αυτή τήν πλευρά. Οί πέτρες ήταν μεγάλες κι άνώμαλα κομμένες, και ή λάσπη, ανάμεσά τους είχε ξεπλυθεί μέ τό πέρασμα τού χρόνου. Έβγαλα τίς μπότες μου και άποτόλμησα τήν έπικίνδυνη πορεία. Κοίταξα κάτω μόνο μία φορά γιά νά μήν κινδυνέψω άν ξαφνικά πέσει τό μάτι μου στό τρομερό βάθος, και μετά δέν ξανακοίταξα. Ήξερα άρκετά καλά τό σημείο και τήν άπόσταση τού παράθυρου τού Κόμη, και πήγα πρós τά εκεί δσο μπορούσα καλύτερα άν σκεφτεί κανείς τίς δυνατότητές μου. Δέν ζαλίστηκα καθόλου ίσως γιατί ήμουν σέ διέγερση— και τό χρονικό διάστημα μου φάνηκε γελοίο ώσπου βρέθηκα στό παράθυρο και προσπάθησα νά σηκώσω τό πλαίσιο. Όταν Έσκυφα και γλίστρισα μέσα μέ τά πόδια μπροστά, Ένωσα μεγάλη άγωνία. Τότε κοίταξα γύρω μου νά δώ τόν Κόμη, και πρós μεγάλη μου Εκπληξη και χαρά ανακάλυψα δι τι τό δωμάτιο ήταν άδειο! Ήταν πολύ άπλά έπιπλωμένο μέ διάφορα παράταιρα πράγματα, πού φαίνονταν άχρησιμοποίητα. Ή έπίπλωση ήταν σχεδόν στό ίδιο στύλ μέ τών νοτίων δωματίων, και ήταν πνιγμένη στή σκόνη. Έψαξα τό κλειδί, αλλά δέν ήταν στήν κλειδαριά, και δέν τό Έβρισκα πουθενά. Τό μόνο πού βρήκα ήταν Ένας μεγάλος σωρός χρυσάφι σέ μία γωνία—χρυσό δλων τών ειδών, νομίσματα ρωμαϊκά, βρετανικά, άυστριακά, ούγγαρέζικα, έλληνικά και τουρκικά, δλα σκεπασμένα μέ σκόνη, σά νά είχαν μείνει στό πάτωμα πολύν καιρό. Τά περισσότερα πού είδα είχαν ήλικία πάνω άπό τριακόσια χρόνια. Είχε άκόμα άλυσίδες και κοσμήματα, μερικά μέ πολύτιμες πέτρες, αλλά δλα παλιά και βρώμικα.

Σέ μία γωνιά τοῦ δωματίου βρήκα μία βαριά πόρτα. Τή δοκίμασα, γιατί ἀφοῦ δέ βρήκα τό κλειδί τοῦ δωματίου ἢ τῆς ἐξωτερικῆς πόρτας, πού ἦταν τό κυρίως ἀντικείμενο τῆς Ἐρευνάς μου, πρέπει νά ψάξω περισσότερο· ἀλλιῶς οἱ κόποι μου θά πάνε χαμένοι. Ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή, κι ὁδηγοῦσε ἀπό ἓναν πέτρινο διάδρομο σέ μία κυκλική σκάλα πού κατέβαινε ἀπότομα. Κατέβηκα προσεκτικά κοιτάζοντας πού πατάω, γιατί στή σκάλα εἶχε σκοτάδι πού φωτιζόταν μόνο ἀπό παραθυράκια στόν χοντρό τοίχο. Στό βάθος ἦταν Ἰνας σκοτεινός διάδρομος σά σήραγγα, ἀπ' ὅπου ἐρχόταν μία βαριά, ἀηδιαστική μυρωδιά· μυρωδιά ἀπό νεοσκαμμένο σάπιο χῶμα. Καθώς προχωροῦσα στό διάδρομο ἢ μυρωδιά γινόταν κοντινότερη καί πιά Ἰντονη. Τέλος τράβηξα μία μισάνοιχτη βαριά πόρτα καί βρέθηκα σ' Ἰνα παλιό καταστραμμένο παρεκκλήσι πού προφανῶς εἶχε χρησιμοποιηθεῖ σάν νεκροταφεῖο. Ἡ ὄροφή εἶχε καταρεῦσει καί σέ δύο σημεία εἶχε σκαλοπάτια πού ὁδηγοῦσαν σέ κτιστούς τάφους. Ἡ γῆ ὁμοίως εἶχε σκαφτεῖ πρόσφατα, καί τό χῶμα ἦταν τοποθετημένο σέ μεγάλα ξύλινα κιβώτια, προφανῶς αὐτά πού εἶχαν φέρεי οἱ Σλοβάκοι. Τριγύρω δέν ὑπῆρχε κανεῖς, κι Ἰψαξα γιά καμιά ἄλλη διέξοδο, ἀλλά δέν ὑπῆρχε τίποτα. Κατόπιν Ἰψαξα τό Ἰδαφος πιθαμή πρὸς πιθαμή, γιά νά μή μοῦ ξεφύγει τίποτα. Κατέβηκα ἀκόμα καί στοὺς τάφους ὅπου μέ δυσκολία ἐμπαινε τό ἀδύναμο φῶς, ἀν καί ἡ καρδιά μου Ἰτρεμε ἀπ' τό φόβο. Μπήκα σέ δύο, ἀλλά δέν εἶδα τίποτα ἐκτός ἀπό κομμάτια ἀπό παλιά φέρετρα καί σωρούς σκόνης· στό τρίτο ὁμοίως ἀνακάλυψα κάτι.

Σ' Ἰνα ἀπό τά μεγάλα κιβώτια, τά ὅποια ἦταν συνολικά πενήντα, πάνω σ' ἓνα σωρό νεοσκαμμένο χῶμα, βρισκόταν ὁ Κόμης! "Ἡ ἦταν νεκρός ἢ κοιμόταν, δέν ἤξερα —γιατί τά μάτια ἦταν ἀνοιχτά καί παγερά ἀλλά χωρὶς τή γυαλάδα τοῦ θανάτου— τά μάγουλα, παρόλη τή χλωμάδα τους εἶχαν τή θερμότητα τῆς ζωῆς, καί τά χεῖλη ἦταν κατακόκκινα. Δέν ὑπῆρχε ὁμοίως ὁτε ἴχνος κίνησης, καθόλου σφυγμός, καθόλου ἀνάσα, ὁτε χτύπος τῆς καρδιάς. Ἐσκυψα πάνω του καί προσπάθησα νά βρῶ σημάδια ζωῆς, ἀλλά μάταια. Εἶναι ἀπίθανο νά εἶχε μείνει ἐκεῖ πολλήν ὥρα, γιατί ἡ μυρωδιά τοῦ χῶματος θά εἶχε φύγει μετά ἀπό λίγο. Δίπλα στό κιβώτιο ἦταν τό σκέπασμα του μέ τρύπες σέ μερικά σημεία. Σκέφτηκα ὅτι ἴσως νά εἶχε πάνω του τά κλειδιά, ἀλλά μόλις πῆγα νά ψάξω εἶδα τά νεκρικά μάτια, καί μέσα τους, παρόλο τό θάνατο, ἓνα φοβερό βλέμμα μίσους, κι ας μὴν ἤξερε τήν παρουσία μου. Τράπηκα σέ φυγή καί βγαίνοντας ἀπ' τό δωμάτιο τοῦ Κόμη ἀπ' τό παράθυρο, ξανασκαρφάλωσα στόν τοίχο τοῦ πύργου. Μόλις ἔφτασα στό δωμάτιο μου, ρίχτηκα λαχανιασμένος στό κρεβάτι καί προσπάθησα νά σκεφτώ...

29 'Ιουνίου. — Σήμερα είναι ή μέρα τοῦ τελευταίου μου γράμματος κι ό Κόμης έκανε δ,τι μπορούσε για ν' αποδείξει δτι είναι γνήσιο. Τόν είδα πάλι νά φεύγει άπ' τόν πύργο άπ' τό παράθυρο, φορώντας τά ρούχα μου. Καθώς κατέβαινε άπ' τόν τοίχο σά σαύρα, ήθελα νά είχα κάποιο πιστόλι ή άλλο φονικό δπλο, για νά τόν καταστρέψω. Φοβάμαι όμως δτι δέν υπάρχει δπλο φτιαγμένο από ανθρώπινα χέρια πού νά μπορεί νά τοῦ κάνει κακό. Δέν τόλμησα νά περιμένω τήν επιστροφή του, γιατί φοβήθηκα μή δώ τίς άλλόκοτες εκείνες άδελφές. Γύρισα στή βιβλιοθήκη καί διάβασα ώσπου μέ πήρε ό ύπνος.

Μέ ξύπνησε ό Κόμης, πού μέ κοίταξε μέ τή μεγαλύτερη σοβαρότητα πού μπορεί νά Υπάρξει, καί μου είπε:

«Αύριο, φίλε μου, θά πρέπει νά χωρίσουμε. 'Εσείς γυρίζετε στήν ώραία σας 'Αγγλία, κι εγώ σέ κάποια δουλειά πού ή εξέλιξη της μπορεί νά είναι τέτοια, ώστε νά μήν ξαναϊδωθούμε ποτέ. Έγώ θά λείπω από δώ, θά βρείτε όμως τά πάντα έτοιμα για τό ταξίδι σας. Τό πρωί θά έρθουν οι Τσιγγάνοι πού έχουν κάτι δικές τους δουλειές εδώ, καθώς καί οι Σλοβάκοι. 'Αφού φύγουν, θά έρθει νά σας πάρει ή αμαξά μου καί θά σας πάει στό Πέρασμα τοῦ Μπόργκο δπου θά πάρετε τήν επιβατική άμαξα από τή Μπουκοβίνα στή Μπίστριτσα. Ελπίζω πώς θά σάς ξαναδώ στόν Πύργο Δράκουλα.» Τόν ύποψιάστηκα, καί πήρα τήν άπόφαση νά δοκιμάσω τήν ειλικρίνειά του. Ειλικρίνεια! Είναι βεβήλωση νά γράφεται ή λέξη αυτή για Ινα τέτοιο τέρας· τόν ρώτησα λοιπόν χωρίς περιστροφές: —

«Γιατί δέν μπορώ νά φύγω άπόψε;»

«Διότι, άγαπητέ κύριε, ό αμαξάς μου καί τά άλογα λείπουν σέ κάποια άποστολή.»

«Μά θά μπορούσα νά περπατήσω μέ μεγάλη εύχαρίστηση. θά έπιθυμούσα νά φύγω άμέσως.» Χαμογέλασε μ' ένα τόσο ήρεμο, απαλό καί διαβολικό χαμόγελο, πού κατάλαβα δτι πίσω άπ' τήν αβρότητα αυτή κρυβόταν κάποιο τέχνασμα· είπε —

«Καί οι άποσκευές σας;»

«Δέν μ' ένδιαφέρουν. Μπορώ νά στείλω νά τίς πάρουν κάποια άλλη φορά.»

Ό Κόμης σηκώθηκε καί είπε τόσο μελιστάλαχτα πού έτριβα τά μάτια μου :—

«Εσείς οι Άγγλοι έχετε μιά παροιμία πού τήν έχω στήν καρδιά μου, γιατί τό πνεύμα της είναι τό ίδιο πού κυριαρχεί στους δικούς μας βογυάρους: «Νά καλωσορίζεις τόν ξένο πού έρχεται, καί νά τόν ξεπροβοδάς δταν φεύγει.» Ελάτε μαζί μου, άγαπητέ μου νεαρέ φίλε. Δέν θά καθυστερήσετε ούτε μιά ώρα στό σπίτι μου χωρίς τή θέλησή σας, κι άς αισθάνομαι λύπη για τήν αναχώρησή σας καί τήν τόσο ξα-

φνική έπιθυμία σας. Ελάτε! » Μέ μιά άρχοντική άξιοπρέπεια, κρατώντας τή λάμπα, προχώρησε όδηγώντας με στίς σκάλες και στην είσοδο. Ξαφνικά σταμάτησε.

«Ακούστε!»

Ακούστηκε από κοντά τό ούρλιαχτό πολλών λύκων. Θά 'λεγε κανείς διτι ό ήχος ξεπήδησε μόλις εκείνος σήκωσε τό χέρι του, δπως άκριβώς ή μουσική σέ μιά μεγάλη όρχήστρα μοιάζει νά ξεπηδά κάτω άπ' τή μπαγκέττα τού μαέστρου. Αφοϋ σταμάτησε μιά στιγμή, προχώρησε μέ τόν επιβλητικό του τρόπο στην πόρτα, τράβηξε τούς χοντρούς σύρτες, ξεκρέμασε τίς βαριές άλυσίδες, κι άρχισε νά τήν άνοίγει.

Πρός μεγάλη μου έκπληξη είδα διτι ήταν ξεκλειδωτή. Κοίταξα τριγύρω καχύποπτα, αλλά δέν είδα κανένα κλειδί.

Καθώς ή πόρτα άρχισε ν' άνοίγει, τά άλυχτίσματα τών λύκων άπ' έξω άκούστηκαν δυνατώτερα και πιό άγρια. Τά κόκκινα στόματα μέ τά άνυπόμονα δόντια τους, τά πόδια μέ τά κοφτερά νύχια, φαίνονταν άπό τή μισάνοιχτη πόρτα καθώς πηδούσαν. "Ήξερα εκείνη τή στιγμή διτι ήταν άνώφελο νά τά βάλω μέ τόν Κόμη. Μέ τέτοιους συμμάχους πού είχε υπό τίς διαταγές του, δέν μπορούσα νά κάνω τίποτα. Ή πόρτα δμως έξακολουθούσε ν' άνοίγει άργά, και μόνο τό σώμα τού Κόμη εκκλινε τό άνοιγμα. Ξαφνικά μου ήρθε ή σκέψη διτι ίσως αυτή ήταν ή στιγμή και ό τρόπος της καταδίκης μου. Θά μέ παρέδινε στους λύκους, και μάλιστα μέ δική μου πρωτοβουλία. Ήταν τέτοια ή διαβολική κακία αύτής της ιδέας πού ταίριαζε στον Κόμη· σάν τελευταία ευκαιρία φώναξα: —

«Κλείστε τήν πόρτα. Θά περιμένω τό πρωί!» και σκέπασα μέ τά χέρια τό πρόσωπό μου για νά κρύψω τά πικρά δάκρυα τής άπογοήτευσης. Μέ μιά κίνηση τού δυνατού χεριού ό Κόμης βρόντησε τήν πόρτα και άκούστηκε νά άντηχεϊ σ' όλόκληρη τήν αίθουσα ή κλαγγή άπό τούς σύρτες πού σφάλισαν μέ όρμη.

Γυρίσαμε σιωπηλοί στή βιβλιοθήκη, και μετά άπό Ινα- δύο λεπτά πήγα στό δωμάτιο μου. Ή τελευταία φορά πού είδα τόν Κόμη ήταν τή στιγμή πού μου εστειλε ενα φιλί μέ τό χέρι του, μέ μιά κόκκινη λάμψη στα μάτια κι ενα χαμόγελο πού θά τό ζήλευε κι ό Ίούδας.

Όταν βρέθηκα στό δωμάτιό μου κι έτοιμαζόμουν νά ξαπλώσω μου φάνηκε διτι άκουσα Ινα ψίθυρο στην πόρτα μου. Πλησίασα σιγά κι άφουγκράστηκα. "Αν τ' αύτιά δέ μέ γέλασαν, άκουσα τή φωνή τού Κόμη: -

«Πίσω, πίσω, γυρίστε στή θέση σας! Δέν ήρθε ακόμα ή ώρα σας. Περιμένετε. Κάνετε υπομονή. Αύριο τό βράδυ, ή αυριανή νύχτα θά

είναι δική σας!» 'Ακούστηκε Ινα χαμηλό γλυκό κελαρυστό γέλιο, κι έξαλλος από όργη έσπρωξα τήν πόρτα, και είδα εξω τρεις τρομερές γυναίκες νά γλύφουν τά χείλη τους. Τή στιγμή πού έμφανίστηκα γέλασαν όλες μαζί και χάθηκαν τρέχοντας.

Γύρισα στό δωμάτιό μου κι επεσα στά γόνατα. Έφτασε λοιπόν τό τέλος μου; Αύριο! Αύριο! Μεγαλοδύναμε βοήθησέ με, εμένα κι τους μ' αγαπούν!

30 Ιουνίου πρωί. —Ίσως αυτά είναι τά τελευταία λόγια πού γράφω σ' αυτό τό ήμερολόγιο. Κοιμήθηκα ως λίγο πρίν τήν αύγή, κι όταν ξύπνησα επεσα^άμέσως στά γόνατα, γιατί είμαι άποφασισμένος όταν έρθει ό Θάνατος νά μέ βρει έτοιμο.

Τέλος ένιωσα εκείνη τή λεπτή άλλαγή στην άτμόσφαιρα και κατάλαβα διτι είχε ξημερώσει. 'Ακούστηκε τό άνακουφιστικό λάλημα του πετεινού, κι ένιωσα άσφαλής. Μέ άναπτερωμένο τό ήθικό άνοιξα τήν πόρτα μου κι έτρεξα στην είσοδο. Είχα διειδί ότι ή πόρτα ήταν ξεκλειδωτη, και μέ περίμενε ή έλευθερία. Μέ χέρια πού έτρεμαν από άνυπομονησία, ξεκρέμασα τίς άλυσίδες και τράβηξα τούς βαρείς σύρτες.

Η πόρτα όμως δέν κουνιόταν. Μέ κυρίεψε ή άπελπισία. "Αρχισα νά τραβώ τήν πόρτα και νά τήν ταρακουνώ μέχρι πού όλόκληρος ό δγκος της έτριξε στό πλαίσιο της. Φαινόταν ή γλώσσα της κλειδαριάς. Τήν είχε κλειδώσει άφού έφυγα.

Τότε μέ κυρίεψε μιá έξαλλη έπιθυμία νά βρώ τό κλειδί πάση θυσία, κι άποφάσισα εκείνη τή στιγμή νά σκαρφαλώσω ξανά στόν τοίχο και νά ξαναπάω στό δωμάτιο του Κόμη. Μπορεί νά μέ σκότωνε, αλλά ό θάνατος πιά έμοιαζε τό λιγότερο άπ' όλα τά κακά. Χωρίς νά σταθώ ούτε λεπτό έτρεξα στό ανατολικό παράθυρο και κατέβηκα, όπως πρίν, στό δωμάτιο του Κόμη. Ήταν άδειο, αλλά αυτό τό περίμενα. Τό κλειδί δέ φαινόταν πουθενά, κι ό σωρός από χρυσάφι ήταν στή θέση του. Πέρασα άπ' τήν πόρτα τής γωνίας, κατέβηκα τήν στροφουριστή σκάλα, και περνώντας άπ' τό σκοτεινό διάδρομο έφτασα στό παλιό παρεκκλήσι. Ήξερα πιά άρκετά καλά πού νά βρώ τό τέρας πού έψαχνα.

Τό μεγάλο κιβώτιο ήταν στό ίδιο σημείο, κοντά στόν τοίχο μέ τό σκέπασμα άκουμπισμένο πάνω, αλλά μέ τά καρφιά έτοιμα νά καρφωθούν. Ήξερα διτι έπρεπε νά ψάξω πάνω του τά κλειδιά, κι έτσι σήκωσα τό σκέπασμα και τό άκούμπησα στόν τοίχο- τότε είδα κάτι πού γέμισε τρόμο τήν ψυχή μου. Ήταν ό Κόμης ξαπλωμένος, αλλά φαινόταν σχεδόν ξανανιωμένος γιατί τά άσπρα μαλλιά και τό μουστάκι είχαν γίνει σκούρο γκρι τά μάγουλα είχαν φουσκώσει κάπως, και ή λευκή έπιδερμίδα άφηνε νά φανεί κατακόκκινη σάρκα· τό στό-

μα ήταν πιο κόκκινο παρά ποτέ, γιατί στά χείλη υπήρχαν σταγόνες από νωπό αίμα που Εσταζαν άπ' τις άκρες του στόματος κι Ετρεχ στο πηγούνι και στο λαιμό. 'Ακόμα και ή σάρκα γύρω άπ'τά βαθιά φλογισμένα μάτια φαινόταν πρησμένη, γιατί τά βλέφαρα και οί κύ κλοι κάτω άπ' τά μάτια είχαν φουσκώσει. Ήταν φανερό δι τó άπαί σιο αυτό πλάσμα είχε χορτάσει αίμα, και ξάπλωνε σά βρωμερή βδέλλα, άποκαμωμένος άπ' τόν κορεσμό. Καθώς έσκυψα για νά τόν άγγίξω άνατρίχιασα, και μέ τήν έπαφή ένιωσα μιá άηδία νά κυριεύει τίς ασθήσεις μου. Έπρεπε όμως νά τόν ψάξω, άλλιώς ήμουν χαμένος. Ίσως τó ίδιο βράδυ νά κατάληγε και τó δικό μου κορμί συμπόσιο για κείνες τίς τρεις άπαίσιες. Τόν ψηλάφησα όλόκληρο, αλλά δέν υπήρχε ίχνος κλειδιού. Στάθηκα μιá στιγμή και τόν κοίταξα. Στο πρησμένο του πρόσωπο είχε Ενα ειρωνικό χαμόγελο που μου 'φερνε τρέλα. Ήταν τó πλάσμα που μέ τή βοήθεια μου θά μεταφερόταν στο Λονδίνο, δπου επί αιώνες όλόκληρους ανάμεσα στά πλήθη θά ικανοποιούσε τó πάθος του για αίμα, δημιουργώντας Εναν δλο και μεγαλύτερο κλοιό από ήμι-δαίμονες για νά άπομυζούν τόν άπροστάτευτο κόσμο. Και μόνο ή σκέψη μου προκαλούσε τρέλα. Μου ήρθε μιá τρομερή έπιθυμία νά άπαλλάξω τήν άνθρωπότητα άπ' αυτό τó τέρας. Δέν είχα κανένα διαθέσιμο φονικό δπλο, αλλά άρπαξα ενα φτυάρι που χρησιμοποιούσαν οί εργάτες για νά γεμίσουν τίς κάσες, και σηκώνοντάς το ψηλά, τó κατέβασα μέ τήν κόψη στο μισητό πρόσωπο. Καθώς όμως τó έκανα τó κεφάλι γύρισε και τά μάτια Επεσαν πάνω μου μέ μιá λάμψη θανάσιμου τρόμου. Τó θέαμα μέ παρέλυσε και τó φτυάρι γύρισε στά χέρια μου κι άστοχώντας εκανε μόνο ενα βαθύ κόψιμο πάνω άπ' τó μέτωπο. Τó φτυάρι Εφυγε άπ' τά χέρια μου κι Επεσε στο κιβώτιο, και καθώς τó τράβηξα ή άκρη τής λάμας σφάλωσε στο σκέπασμα που ξαναέκλεισε πέφτοντας και Εκρυψε άπ' τó βλέμμα μου τó φοβερό θέαμα. Τó τελευταίο που είδα ήταν τó πρησμένο, ματωμένο πρόσωπο μέ μιá παγωμένη γκριμάτσα κακίας που ξεπερνούσε και τούς διαβόλους τής κόλασης.

Σκεφτόμουν συνέχεια ποιá θά Επρεπε νά είναι ή έπόμενη κίνησή μου, αλλά τó μυαλό μου γύριζε και περίμενα μέ μιá άπελπισία που μέ κυριευε δλο και περισσότερο. Καθώς στεκόμουν άκουσα από μακριά Ενα γύφτικο τραγούδι από χαρούμενες φωνές που πλησίαζαν και μαζί μέ τó τραγούδι τó κύλισμα από βαριές ρόδες και τó καμουτσίκι νά κροταλίζει· έρχόνταν οί Τσιγγάνοι κι οί Σλοβάκοι που μου είχε πει ó Κόμης. Ρίχνοντας μιá τελευταία ματιά γύρω μου, Εφυγα τρέχοντας και ξαναβρέθηκα στο δωμάτιο του Κόμη, άποφασισμένος νά ορμήσω Εξω μόλις άνοίξει ή πόρτα. 'Αφουγκράστηκα τεντώνοντας τ' αυτιά μου κι άκουσα από κάτω τó κλειδί νά τρίζει στη μεγάλη κλει-

δαριά και τή βαριά πόρτα ν¹ ανοίγει. Πρέπει νά υπήρχε και κάποια άλλη είσοδος, ή κάποιος είχε τό κλειδί κάποιας άπ' τίσ κλειδωμένες πόρτες. Μετά άκούστηκε ήχος από πολλά βαριά βήματα πού χάθηκε Αντηχώντας σέ κάποιο διάδρομο. Γύρισα για νά τρέξω πάλι κάτω στην κρύπτη δπου θά Εβρισκα τήν καινούρια είσοδο· τή στιγμή όμως εκείνη φύσηξε Ενα άγριο ρεύμα άέρος και ή πόρτα τής στριφογυριστής σκάλας βρόντηξε μέ τέτοιο τράνταγμα πού ή σκόνη σηκώθηκε σά σύννεφο άπ' τά δοκάρια. Όταν Ετρεξα νά τή σπρώξω, άνακάλυπα διτι (ίχε φρακάρει για τά καλά. "Ημουν και'πάλι φυλακισμένος, και ό σκοτεινός κλοιός του θανάτου μέ πλησίαζε δλο και περισσότερο.

Καθώς τά γράφω αυτά άκούγεται από τόν κάτω διάδρομο βρόντος από βαριά ποδοβολητά και ό πάταγος και γδούπος από άντικείμενα πού φορτώνονται· σίγουρα είναι τά κιβώτια μέ τό χώμα. 'Ακούγεται ήχος από κάρφωμα· καρφώνουν μάλλον τό κουτί. Τώρα άκούω πάλι τά βαριά βήματα νά περνάνε τό διάδρομο, κι άλλα πιό έλαφρά βήματα πού άκολουθούν.

Η πόρτα κλείνει, άκούγονται οί άλυσίδες και τό τρίξιμο του κλειδιού στην κλειδαριά· κάποιος τραβάει τό κλειδί· μετά κάποια άλλη πόρτα ανοίγει και κλείνει· άκούω τόν τριγμό τής κλειδαριάς και τής άμπάρας.

Και νά! στην αύλή και στον πέτρινο δρόμο άκούγονται βαριές ρόδες πού κυλούν, τά καμουτσίκια νά χτυπούν και τά τραγούδια τών τσιγγάνων καθώς χάνονται στό βάθος.

Είμαι μόνος στον πύργο μ' εκείνες τίσ τρομερές γυναίκες. Διάβολε! Κι ή Μίνα είναι γυναίκα και δέν Εχουν τίποτε κοινό. Αυτές είναι δαίμονες τής κόλασης!

Δέν πρόκειται νά μείνω μόνος μαζί τους· θά προσπαθήσω νά σκαρφαλώσω τόν τοίχο του πύργου περισσότερο άπ' διτι έπιχείρησα ώς τώρα. Θά πάρω μαζί μου μερικά χρυσά νομίσματα μήπως τά χρειαστώ άργότερα. Ίσως μπορέσω νά ξεφύγω άπ' αυτό τό άπαισίο μέρος.

Και μετά ό γυρισμός! Πίσω μέ τό κοντινότερο και πιό γρήγορο τραίνο! Μακριά άπ' αυτή τήν καταραμένη γή δπου ό διάβολος και τά παιδιά του τριγυρνούν άκόμα μέ άνθρώπινη μορφή!

Καλύτερα τό Ελεος του Θεού παρά αυτά τά τέρατα· ό γκρεμός είναι άπτόμοσ και ψηλός. Στα βάθη του ό άνθρωπος μπορεί ν' άναπαυθεϊ —σάν άνθρωπος. 'Αντίο σέ δλους! Μίνα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V

Γράμμα από τή δι'δα Μ άρρεν πρός τήν δίδα Λονσν Γουέστενρα

9 Μαΐον

Ἄγαπημένη μου Λούσου,

Συγχώρεσέ με πού καθυστέρησα τόσο νά σοῦ γράψω, ἀλλά πραγματικά πνιγόμεν στή δουλειά. Ἡ ζωή μιας ἀναπληρωματικῆς δασκάλας γίνεται κάποτε κουραστική. Ἄνυπομονώ νά βρεθῶ κοντά σου, δίπλα στή θάλασσα δπου θά κουβεντιάσουμε ἐλεύθερα καί θά χτίσουμε πύργους στήν ἄμμο. Τώρα τελευταία δούλευα πολύ σκληρά γιατί θέλω νά συμβαδίζω μέ τίς σπουδές τοῦ Τζόναθαν, κι ἔκανα ἐπίμονα ἐξάσκηση στή στενογραφία. Ὅταν παντρευτούμε θά μπορῶ νά βοηθῶ τόν Τζόναθαν, κι αν τά καταφέρνω ἀρκετά καλά στή στενογραφία, θά μοῦ υπαγορεύει δ,τι θέλει νά πει καί μετά ἐγώ θά τά γράφω στήν γραφομηχανή, στήν ὁποία ἐπίσης κάνω καθημερινή ἐξάσκηση. Καμιά φορά ὁ Τζόναθαν κι ἐγώ ἀλληλογραφοῦμε σέ στενογραφία, κι αὐτή τή στιγμή κρατά τό ταξιδιωτικό του ἡμερολόγιο σέ στενογραφία. "Ὅταν βρεθῶ κοντά σου θά γράφω κι ἐγώ ἡμερολόγιο μέ τόν ἴδιο τρόπο. Δέν ἐννοῶ κανένα ἀπ' αὐτά τά ἡμερολόγια πού χωροῦν δλη τήν ἐβδομάδα σέ δυό σελίδες καί τό Σαββατοκύριακο σ' ενα κουτάκι, ἀλλά Ἰνα εἶδος χρονικού πού θά μπορῶ νά γράφω δποτε Ἰχω διάθεση. Δέ νομίζω δτι θά παρουσιάζει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιά τούς ἄλλους, ἀλλά Ἰτσι κι ἄλλιώς δέν προορίζεται γιά αὐτούς. "Ἰσως κάποια μέρα τό δεῖξω στόν Τζόναθαν αν ὑπάρχει κάτι πού ἀξίζει νά τό μοιραστούμε· ἀλλά βασικά θά εἶναι μιὰ ἐξάσκηση. θά προσπαθήσω νά κάνω αὐτό πού κάνουν οἱ γυναῖκες δημοσιογράφοι: θά γράφω περιγραφές καί συνομιλίες καί θά προσπαθῶ νά συγκρατῶ συζητήσεις. Λένε δτι μέ λίγη ἐξάσκηση μπορείς νά θυμάσαι τά πάντα, κι δλα δσα ἀκουσες δλη τή μέρα. Θά δούμε πάντως. Μόλις ἔλαβα λίγες βιαστικές λέξεις τοῦ Τζόναθαν ἀπ' τήν Τρανσυλβανία. Εἶναι καλά καί γυρίζει σέ καμιὰ βδομάδα. Λαχταρῶ ν' ἀκούσω δλα του τά νέα. Πρέπει νά εἶναι πολύ δμορφα νά βλέπεις ξένα μέρη. Ἄναρωτιέμαι αν θά τά δούμε (ἐννοῶ ὁ Τζόναθαν κι ἐγώ) κάποτε μαζί. Τό ρολοῖ χτυπάει δέκα. Σέ χαιρετῶ

Μέ ἀγάπη

MINA

«Γράψε μου δλα σου τά νέα. Ἐχεις πολύ καιρό νά μοῦ μιλήσεις. Ἄκούω κάτι φήμες γιά κάποιον λέει ψηλό κι ὠραῖο σγουρομάλλη!!...»

Γράμμα της Λονσν Γονέστενρα προς Μίνα Μ άρρεν

17 Τσάθαμ Στρήτ

Τετάρτη

Άγαπημένη μου Μίνα,

Πρέπει να σου πώ ότι είσαι *πολύ* άδικη να με κατηγορείς ότι δεν γράφω. Σου 'χω ήδη γράψει *δύο φορές* άπ' όταν χωρίσαμε, ένώ, τό δικό σου γράμμα ήταν τό *δεύτερο*. Άλλωστε δεν *ήνω* νέα να σου πώ. Τίποτα πού θά μπορούσε να σ' ενδιαφέρει. Η πόλη είναι πολύ εύχρηστη αυτή την εποχή, και κάνουμε ίνα σωρό βόλτες στις πινακοθήκες, και περιπάτους και άμαξάδα στό πάρκο. Όσο για τόν ψηλό σγουρομάλλη, θά είναι φαντάζομαι κάποιος πού ήταν μαζί μας τελευταία στό πάρκο. Προφανώς κάποιος κουτσομπολεύει. Ήταν ό κύριος Χόλμγουντ. Έρχεται συχνά να μάς δει, και τά πάει πολύ καλά με τή μαμά· έχουν πολλά κοινά να συζητήσουν. Πάντως γνωρίσαμε πριν άπό λίγον καιρό κάποιον πού θά ήταν, δ,τι πρέπει *για σένα* άν δεν ήσουν ήδη άρραβωνιασμένη με τόν Τζόναθαν. Είναι Ικτακτος για συντροφιά, ώραϊος, πλούσιος, και άπό καλή οικογένεια. Είναι γιατρός και φοβερά Ιξυπνος. Νά φανταστείς ότι είναι μόνο είκοσι έννεα χρονών, κι έχει κιόλας ίνα τεράστιο φρενοκομείο υπό την έπιβλεπή του. Μού τόν σύστησε ό κ. Χόλμγουντ· πέρασε άπό δώ να μάς δει, και τώρα ίρχεται συχνά. Νομίζω ότι είναι άπό τούς πιό τολμηρούς άντρες πού *ήνω* γνωρίζει ποτέ, και συγχρόνως άπ' τούς πιό ήρεμους. Έχει μιά άπόλυτη ψυχραιμία. Σκέψου τί ίσχυρή έπιρροή πρέπει να άσκει στους άσθενείς του. Έχει την περιεργή συνήθεια να σέ κοιτάζει κατευθείαν στά μάτια σαν να προσπαθεί να διαβάσει τή σκέψη σου. Τό δοκίμασε αυτό και πάνω μου αλλά έγώ κολακεύομαι να πιστεύω ότι είμαι σκληρό καρύδι. Τό νιώθω όταν κοιτάω στόν καθρέφτη. Έχεις προσπαθήσει ποτέ να διαβάσεις τό πρόσωπο σου; *Έγώ τό κάνω*, και σέ βεβαιώ ότι δεν είναι καθόλου κακή άσκηση, και πολύ πιό δύσκολη άπ' ότι φαντάζεσαι άν δεν την έχεις δοκιμάσει ποτέ. Λέει ότι άποτελώ γι' αυτόν κάποιο μυστήριο άντικείμενο ψυχολογικής μελέτης, και τολμώ να παραδεχτώ ότι ίτσι είναι. "Όπως ξέρεις τό ντύσιμο δέ μ' ενδιαφέρει και τόσο για να μπορέσω να σου περιγράψω την καινούρια μόδα. Τά ρούχα είναι μελάς· ή ύκφραση είναι λαϊκή, αλλά δεν πειράζει. Ο "Άρθουρ, τή λέει κάθε μέρα. Νά λοιπόν, τό είπα. Μίνα, οί δύο μας λέγαμε πάντα τά μυστικά μας ή μιά στην άλλη άπό παιδιά· κοιμηθήκαμε και φάγαμε μαζί, γελάσαμε και κλάψαμε και τώρα, άν και σου μίλησα, θέλω να μιλήσω κι άλλο. Μίνα μου, δεν τό μάντεψες; Τόν αγαπώ. Καθώς τό γράφω ντρέπομαι, γιατί άν και *νομίζω*, ότι μ' αγαπάει κι αυτός, δεν έχει έκφραστεί με λόγια. Μίνα μου, τόν αγαπώ· τόν αγαπώ, τόν αγαπώ! Νά, μού κάνει καλό

πού τό είπα. Πώς θά 'θελα νά ήμουν κοντά σου, καλή μου, νά καθόμαστε κοντά στό τζάκι τό βράδυ δπως παλιά καί νά σοῦ 'λεγα πώς αισθάνομαι. Δέν ξέρω πώς τά γράφω αὐτά, ἀκόμα καί σέ σένα. Φοβάμαι νά σταματήσω γιατί τότε θά σκίσω τό γράμμα καί δέ θέλω καθόλου· θέλω τόσο πολύ νά σοῦ τά πώ δλα. Γράψε μου ἀμέσως καί πές μου τή γνώμη σου. Μίνα, πρέπει νά σταματήσω. Καληνύχτα. Προσευχήσου γιά μένα καί γιά τήν εὐτυχία μου, Μίνα...

ΛΟΥΣΪ

Τ.Γ. Περιττό νά σοῦ πώ δι εἶναι μυστικό. Καληνύχτα καί πάλι. Λ.

Γράμμα της Λούσν Γουέστ ενρρα στη Μίνα Μ άρρεν
24 Μαΐου

'Αγαπημένη μου Μίνα,

Σ¹ ευχαριστώ, σ¹ ευχαριστώ χίλιες φορές γιά τό γλυκό σου γράμμα! Εἶναι τόσο υπέροχα νά σοῦ μιλω καί νά μέ καταλαβαίνεις.

Χρυσή μου, ἑνός κακού, μύρια ἔπονται. Πόση ἀλήθεια κρύβουν οἱ παλιές παροιμίες! Ἐγώ πού τό Σεπτέμβριο κλείνω τά εἴκοσι καί πού μέχρι σήμερα δέν εἶχα καμιά πρόταση γάμου —πραγματική πρόταση— σήμερα εἶχα τρεις. Φαντάσου! ΤΡΕΙΣ προτάσεις σέ μιά μέρα! Εἶναι φοβερό! Νιώθω πραγματικά μεγάλο οἶκτο γιά τούς δύο καημένους! "Αχ Μίνα εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη πού δέν ξέρω τί νά κάνω. Καί τρεις προτάσεις! Πρός Θεοῦ δμως μήν τό πεις στά κορίτσια γιατί θ' αρχίσουν τίς υπερβολές καί θά νιώσουν πληγωμένες κι ἀδικημένες αν δέν ἔχουν ἴξι τουλάχιστο προτάσεις ἀπό τήν πρώτη μέρα. Μερικά κορίτσια εἶναι τόσο ματαιόδοξα· ἐνώ ἐσύ κι ἐγώ χρυσή μου Μίνα, ἀρραβωνιασμένες κι ἔτοιμες νά σοβαρευτούμε σύντομα καί νά γίνουμε ὀριμες κυρίες, περιφρονούμε τή ματαιοδοξία. Λοιπόν, πρέπει νά σοῦ πώ γιά τούς τρεις, ἀλλά δέν πρέπει νά τό πεις σέ *κανέναν* καλή μου, ἐκτός βέβαια ἀπ' τόν Τζόναθαν. Θά τοῦ τό πεις, ξέρω, γιατί κι ἐγώ αν ήμουν στή θέση σου, θά τό 'λεγα ὅπωςδήποτε στόν "Αρθουρ. Ἡ γυναίκα πρέπει νά τά λέει δλα στόν αντρα της —δέ νομίζεις χρυσή μου;— καί πρέπει νά εἶναι ειλικρινής. Οἱ άντρες θέλουν τίς γυναίκες, τίς δικές τους τουλάχιστο, ειλικρινείς· φοβούμαι δμως δι οἱ γυναίκες δέν εἶναι ἀρκετά ἐντιμες μαζί τους δσο θά 'πρεπε. Λοιπόν χρυσή μου, ὁ ὑπ¹ ἀριθμόν ενα ήρθε λίγο πρίν ἀπ' τό μεσημέρι. Σοῦ 'χω μιλήσει γι' αὐτόν εἶναι ὁ Δρ. Τζών Σιούαρντ, ὁ κύριος μέ τό Φρενοκομεῖο, μέ τό δυνατό πηγούνι καί τό ὄραῖο μέτωπο. Φαινομενικά ήταν πολύ ψύχραιμος, ἀλλά στήν πραγματικότητα ήταν νευρικός. Προφανώς εἶχε κάνει πρόβες σέ διάφορα μικροπράγματα, καί τά κατάφερε· ἀλλά κάποια στιγμή κόντεψε νά καθίσει πάνω στό μεταξωτό του καπέλλο,

πράγμα πού συνήθως δέν κάνουν οί άντρες δταν είναι ψύχραιμοι, καί μετά , δταν ήθελε νά δείξει αὐτοπεποίθηση έπαιζε συνεχώς μέ ένα μαχαιράκι ώσπου κόντεψα νά βάλω τίς φωνές. Μου μίλησε χωρίς περιστροφές, Μίνα. Μού εἶπε πόσο τοῦ ήμουν άγαπητή, άν καί μέ ήξερε τόσο λίγο, καί πώς θά ήταν ή ζωή του κοντά μου μέ τή βοήθεια καί τή χαρά πού θά τοῦ έδινα. Ετοιμαζόταν νά μου πει πόσο δυστυχισμένος θά ήταν άν δέν τόν ήθελα, αλλά δταν μέ εἶδε νά κλαίω εἶπε δτι ήταν ένα κτήνος καί δέν ήθελε νά μέ στεναχωρήσει ακόμα περισσότερο. Έπειτα σταμάτησε καί μέ ρώτησε άν θά μπορούσα νά τόν Αγαπήσω μέ τόν καιρό· δταν κούνησα άρνητικά τό κεφάλι μου τά χέρια του άρχισαν νά τρέμουν καί μέ ρώτησε διστακτικά μήπως αγαπώ ήδη κάποιον άλλον. Τό έθεσε πολύ δμορφα, λέγοντας δτι δέν ήθελε νά μου άποσπάσει μυστικά, μονάχα νά μάθει, γιατί άν ή καρδιά μιάς γυναίκας είναι έλεύθερη, τότε ό άντρας μπορεί νά έλπίζει. Τότε, Μίνα αισθάνθηκα δτι είχα καθήκον κατά κάποιον τρόπο νά τοῦ πώ δτι υπήρχε κάποιος. Μόνο αὐτό τοῦ εἶπα καί τότε σηκώθηκε πολύ δυνατός καί σοβαρός, πήρε τά δυό μου χέρια στά δικά του καί μου εἶπε δτι ήλπιζε νά ευτυχίσω, κι άν ποτέ χρειαζόμουν έναν φίλο μπορούσα νά βασίζομαι σ' αὐτόν. "Αχ, καλή μου Μίνα, πώς νά μήν κλαίω; συγγνώμη πού τό γράμμα αὐτό είναι λεκιασμένο. Είναι πολύ ώραιο βέβαια νά σοῦ κάνουν πρόταση γάμου κι δλα τά σχετικά, αλλά δέν είναι καθόλου ώραιο νά βλέπεις έναν κακομοίρη, πού ξέρεις δτι σ' αγαπάει πραγματικά, νά φεύγει μέ ραγισμένη καρδιά, καί νά ξέρεις πώς δ,τι καί νά λείε εκείνη τή στιγμή, α¹ έχει βγάλει έντελώς έξω άπ' τή ζωή του. Χρυσή μου,θά σταματήσω τώρα εδώ· νιώθω χάλια, παρόλη τήν ευτυχία μου.

Βράδυ.

«Μόλις έφυγε ό "Αρθουρ κι αισθάνομαι σέ καλύτερη διάθεση άπ' δταν σταμάτησα, όποτε μπορώ νά σοῦ συνεχίσω γιά τή σημερινή μέρα. Λοιπόν ό ύπ' αριθμόν δυό ήρθε μετά τό γεύμα. Είναι πολύ καλό παιδί, αμερικανός άπ' τό Τέξας, καί φαίνεται τόσο νέος καί δροσερός πού σοῦ φαίνεται άτίστευτο πώς πήγε σέ τόσα μέρη καί πέρασε τόσες περιπέτειες. Τώρα καταλαβαίνω τήν καημένη τή Δυσδαιμόνα μέ τά τόσα επικίνδυνα πού άκουσαν τ' αὐτιά της, κι άς ήταν άπό μαύρο. Έμεἰς οί γυναίκες είμαστε τόσο δειλές, πού νομίζουμε δτι ένας άντρας θά μάς σώσει άπ' τούς φόβους μας, καί τόν παντρευόμαστε. Τώρα ξέρω τι θά 'κανα άν ήμουν άντρας κι ήθελα νά κάνω μιά κοπέλα νά μ' αγαπήσει. 'Η μάλλον δχι, γιατί ό κ. Μόρρις μάς έλεγε τίς ιστορίες του ενώ ό "Αρθουρ δέν εἶπε ποτέ, χι δμως — Αλλά βιάζομαι λίγο καλή μου. Ο κ. Κουίνσυ Π. Μόρρις μέ βρήκε μόνη. Φαίνεται δτι οί άντρες λένε πολύ άστεἰα πράγματα. Φοβάμαι, χρυσή μου, δτι μάλ-

λον τά βγάξει άπ¹ τό μυαλό του, γιατί ταιριάζουν πάντα άκριβώς μ' δλα τ' άλλα πού λέει. 'Αλλά ετσι είναι ή άργκό. Δεν ξέρω αν έγώ ή ?- διαθά μιλήσω ποτέ 2τσι· δέν ξέρω αν άρέσει στόν "Αρθουρ, δέν τόν εχω άκούσει ποτέ άκόμη νά τή χρησιμοποιεί ό ίδιος. Πού λές, ό κ. Μόρρις κάθισε δίπλα μου δείχνοντας δσο πió χαρούμενος κι άνέμελος μπορούσε, αλλά έγώ κατάλαβα δι ήταν φοβερά νευρικός. Πήρε τό χέρι μου στό δικό του κι είπε μ' εναν πολύ γλυκό τρόπο: -

«Μίς Λούσυ, τό ξέρω δι δέ σας φτάνω ούτε στό νυχάκι, αλλά αν περιμένετε νά βρείτε κάποιον πού σας κάνει, ούτε ψύλλος στόν κόρφο σας. Θά μείνετε στό ράφι. Δέ μέ στεφανώνεστε, νά τραβήξουμε παρέα τό μακρύ δρόμο μπροστά μας ζεμένοι στήν ίδια άμαξα;»

Λοιπόν είχε τόσο πρόσχαρη και καλοκάγαθη δψη πού μου φάνηκε πολύ πió εύκολο ν' άρνηθώ άπ' δι στόν καημένο τόν Δρ. Σιούαρντ, όπότε του είπα δσο μπορούσα πió ελαφρά, δι από στεφάνια δέν ήξερα τίποτε, κι από χαλινάρια δέν είχα ιδέα. Μού είπε τότε δι είχε μιλήσει ελαφρά, και νά τόν συγχωρήσω αν είχε κάνει τέτοιο λάθος σέ μιά τόσο σοβαρή, τόσο βαρυσήμαντη στιγμή τής ζωής του. Τήν ώρα πού τό ελεγε ίγινε τόσο σοβαρός πού χωρίς νά τό θέλω σοβαρεύτηκα κι έγώ κάπως. Τό ξέρω, Μίνα, δι θά μέ θεωρήσεις άπαίσιο θηλυκό, αλλά χωρίς νά τό θέλω ένιωθα κάποιον θρίαμβο πού ήταν ό δεύτερος σέ μιά μέρα. Και μετά, χρυσή μου, πρίν προλάβω νά πώ λέξη άρχισε ενας χείμαρρος από έρωτόλογα· κι άπίθωσε τήν καρδιά και τήν ψυχή του στά πόδια μου. Ήταν τόσο σοβαρός καθώς τά 'λεγε δλα αυτά, πού ποτέ πιά δέ θά ξαναπώ δι επειδή καμιά φορά χωρατεύει ενας άντρας, είναι πάντα κεφάτος και ποτέ σοβαρός. Νομίζω δι κάτι είδε στό πρόσωπο μου πού τόν Ικοψε, γιατί σταμάτησε ξαφνικά και είπε μέ μιά άντρίκια θέρμη πού θά μ' εκανε νά τόν άγαπήσω άν ήμουν έλεύθερη: -

«Λούσυ, ίχεις καθαρή ψυχή, και τό ξέρω. "Αν δέν πίστευα στήν άπόλυτη άγνότητά σου ως τά βάθη τής ψυχής σου, δέ θά ήμουν έδώ νά σου τά λέω αυτά. Πές μου, σαν φίλος πρós φίλο, μήπως σ' ένδιαφέρει κανένας άλλος; "Αν συμβαίνει κάτι τέτοιο, πές το μου και δέ θά σέ ξαναενοχλήσω καθόλου, αλλά άν θέλεις, θά μείνω ενας πιστός φίλος.»

Αγαπημένη μου Μίνα, γιατί νά έχουν οι άντρες τόση εύγένεια στήν ψυχή τους δταν έμεις οι γυναίκες δέν τήν άξιζουμε; Σχεδόν κορόιδευα αυτόν τόν μεγαλόκαρδο τόν γνήσιο τζέντλεμαν. Ξέσπασα σέ κλάμματα —φοβούμαι δι τό γράμμα αυτό θά σου φανεί πολύ δακρύβρεχτο— κι ένιωσα πραγματικά πολύ άσκημα. Γιατί δέν αφήνουν τά κορίτσια νά παντρεύονται τρεις άντρες, ή δσους θέλουν, και νά γλυτώνουμε δλη αυτή τή φασαρία; Αύτά δμως είναι αιρετικά και δέν

πρέπει νά λέω τέτοια πράγματα. Πάντως σου λέω μετά χαράς δι παρόλο πού έκλαιγα, κατάφερα νά τόν κοιτάξω στά ώραία του μάτια, καί τού είπα θαρραλέα:

«Ναί, υπάρχει κάποιος πού τόν αγαπώ, άν καί εκείνος δέ μου 'χει πει άκόμα ούτε καν δι μ' αγαπάει.» Έκανα καλά πού τού μίλησα Ιτσι άνοιχτά, γιατί άμέσως τό πρόσωπό του φωτίστηκε καί πήρε τά χέρια μου — νομίζω έγώ τού τά 'δωσα— καί είπε έγκάρδια: -

«Έτσι σέ θέλω κορίτσι μου. 'Αξιζει πιό πολύ για μένα πού έφτασα τόσο άργά για νά σέ κερδίσω, παρά νά έφτανα έγκαίρως για οποιαδήποτε άλλη στόν κόσμο. Μήν κλαις, χρυσή μου. "Άν είναι για μένα, έγώ είμαι σκληρό καρύδι καί θά σταθώ στά πόδια μου. Κι άν αυτός ό άλλος δέν ξέρει τί εύτυχία τόν περιμένει, καλά θά κάνει νά τήν βρει, γιατί άλλιώς θά 'χει νά κάνει μαζί μου. Κοριτσάκι μου, ή ελικρίνεια καί τό θάρρος σου μ' έκαναν νά νιώσω φίλος σου, κι αυτό είναι πιό σπάνιο άπ' τόν έρωτα καί πιό άνιδιοτελής. 'Αγαπητή μου, ό δρόμος μου από έδώ ως τόν άλλο κόσμο θά είναι μάλλον μοναχικός. Δέν θά μου δώσεις ένα φιλί; Θά είναι για μένα Ινα φώς πού θά φωτίζει τό σκοτάδι πού καί πού. Μπορείς ξέρεις, άν θέλεις, γιατί αυτός ό άλλος καλός άνθρωπος καί πρέπει νά είναι καλός, εξάίρετος νέος, άλλιώς δέ θά τόν αγαπούσες— δέ μίλησε άκόμα.» Μ' αυτό πραγματικά μέ κέρδισε, Μίνα ήταν πραγματικά πολύ θαρραλέο κι εύγενικό έκ μέρους του, καί μεγαλόψυχο για εναν άντίζηλο —δέ νομίζεις;— τή στιγμή πού αυτός ήταν τόσο λυπημένος· ετσι έσκυσα καί τόν φίλησα. Σηκώθηκε κρατώντας τά χέρια μου στά δικά του, καί κοιτάζοντάς με στό πρόσωπο —φοβάμαι δι είχα κοκκινίσει φοβερά— είπε:-

«Κοριτσάκι μου, σου κρατώ τά χέρια καί σύ μέ φίλησες, κι άν αυτό δέ μάς κάνει φίλους, δέν ξέρω τί άλλο θά μπορούσε. Σ' εύχαριστώ για τήν ύπέροχη ελικρίνεια πού μου 'δειξες, κι άντίο.» Μου Εσφιξε τό χέρι, καί παίρνοντας τό καπέλλο του βγήκε άμέσως άπ' τό δωμάτιο χωρίς νά κοιτάξει πίσω του, χωρίς ενα δάκρυ ή δισταγμό ή παύση· κι έγώ κλαίω σά μωρό. Γιατί νά κάνω εναν τέτοιο άντρα δυστυχισμένο διαν υπάρχουν τριγύρω τόσα κορίτσια πού θά λάτρευαν άκόμα καί τό χώμα πού πατάει; Έγώ θά τό 'κανα άν ήμουν ελεύθερη —μόνο πού δέ θέλω νά είμαι ελεύθερη. Χρυσή μου, είμαι τόσο ταραγμένη, καί νιώθω δι δέν μπορώ νά γράψω για εύτυχία μετά άπ' δλα αυτά πού σου είπα καί δέ θέλω νά σου μιλήσω για τόν ύπ' αριθμόν τρία μέχρι νά πάνε δλα καλά.

ή ΛΟΤΣΥ σου πού σ' αγαπά

Υ.Γ. — "Α, για τόν τρία— δέ χρειάζεται νά σου πώ για τόν τρία, δέν είν' ετσι; Άλλωστε έγιναν δλα τόσο μπερδεμένα· δέν πρό-

λαβε νά μπει στό δωμάτιο καί βρέθηκα στήν άγκαλιά του, καί μέ φιλούσε. Είμαι πολύ, πολύ ευτυχισμένη, καί δέν ξέρω αν τό άξίζω. Πρέπει νά προσπαθήσω στό μέλλον νά δείξω διτ σ' Εκείνον χρωστώ εύγνωμοσύνη πού μου έστειλε εναν τέτοιο άγαπημένο, τέτοιο σύζυγο, καί τέτοιο φίλο.

Σέ χαιρετώ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ. ΣΙΟΤΑΡΝΤ
(Γραμμένο σέ φωνόγραφο)

25 'Απριλίου.- 'Ανορεξία σήμερα. Δέν μπορώ ουτε νά φάω, ουτε νά άναπαυτώ, κι έτσι ήμερολόγιο. Μετά τή χθεσινή απόκρουση νιώθω ενα κενό· τίποτα στόν κόσμο δέ μου φαίνεται αρκετά σημαντικό πού ν' αξίζει τόν κόπο. Ξέροντας διτ ή μόνη θεραπεία γιαυτά τά πράγματα είναι ή δουλειά, κατέβηκα στους άσθενείς. Διάλεξα εναν πού ή μελέτη του Ιχει μεγάλο ένδιαφέρον. Έχει τόσο περίεργες ιδέες, είναι τόσο διαφορετικός από τόν συνηθισμένο παράφρονα, πού άποφάσισα νά τόν μελετήσω δσο πύ διεξοδικά γίνεται. Σήμερα περισσότερο παρά ποτέ νομίζω διτ πλησίασα στήν καρδιά του μυστηρίου του.

Τού έκανα περισσότερες ερωτήσεις παρά ποτέ, μέ σκοπό νά καταλάβω σέ βάθος δλα τά στοιχεία τής φρεναπάτης του. Τώρα πού τό ξανασκέφτομαι, υπήρχε στόν τρόπο μου μιά σκληρότητα. Κατά κάποιον τρόπο ήθελα νά τόν κρατήσω στήν αιχμή τής τρέλας του —πράγμα πού μέ τούς άσθενείς μου άποφεύγω σάν τό διάβολο (Σημ. Κάτω από ποιές συνθήκες δέν θ' άπέφευγα τόν διάβολο;) ***Omnia Romae vernalia sunt.*** 'Η κόλαση εχει κι αυτή τό τίμημά της! ***verb sap.*** "Αν υπάρχει κάτι πίσω άπ' αυτό τό ένστικτο θά εχει μεγάλη άξία νά τό αναλύσω άργότερα ***μέ άκρίβεια,*** όποτε καλύτερα ν⁻¹ άρχίσω, λοιπόν:-

P. M. Ρένφιλντ, έτών 59 —Ευέξαπτη ιδιοσυγκρασία· μεγάλη σωματική δύναμη· παθολογικά ευαίσθητος· περίοδοι κατάθλιψης πού καταλήγουν σέ κάποια έμμομη ιδέα πού δέν μπορώ νά καταλάβω. 'Υποθέτω διτ ή ίδια ή ευέξαπτη προσωπικότητα μαζί μέ τήν επίδραση τής διαταραχής άπολήγουν σ¹ ενα τετελεσμένο ψυχιατρικά άποτέλεσμα· άνθρωπος πιθανόν επικίνδυνος· μάλλον επικίνδυνος δταν είναι γενναιόδωρος. Στους εγωιστές ή σύνεση λειτουργεί σάν άμυνα πού τούς προφυλάγει τόσο από τούς έχθρους δσο καί από τόν έαυτό τους. Σκέφτομαι δηλαδή διτ δταν τό έγώ είναι τό σταθερό σημείο αναφοράς ή κεντρομόλος δύναμη ισορροπεί μέ τή φυγόκεντρο: δταν τό σταθερό σημείο είναι κάποιο καθήκον, σκοπός κ.λ.π. τότε υπερισχύει ή δεύτερη δύναμη, καί μόνο κάτι τυχαίο, ή μιά σειρά από τυχαία γεγονότα μπορούν νά τής εξισορροπήσουν.

*Γράμμα από τον Κουίνσν Π. Μόρρις στον έντιμότατο
"Άρθουρ Χόλμγουντ
25 Μαΐου*

Άγαπητέ μου Άρθουρ,

Έχουμε πει άτέλειωτες ιστορίες κοντά στην πυρά στά λιβάδια-περιποιηθήκαμε ό ένας τίς πληγές τοῦ άλλου μετά από τήν απόβαση στό Μαρκέσας, και τά ήπιαμε στίς άκτές τής Τιτικάκα. Τώρα εχουμε κι άλλες ιστορίες νά πούμε, άλλες πληγές νά γιατρέψουμε και νά ξανατσουγκρίσουμε τά ποτήρια μας. Θέλεις νά γίνει αύριο βράδυ μπροστά στή δική μου φωτιά; Δε διστάζω νά σε καλέσω, γιατί ξέρω δι μιá κάποια κυρία είναι καλεσμένη σ' ένα κάποιο δείπνο, κι δι είσαι έλεύθερος. Θά είναι μόνο ένας άκόμα, ό παλιόφιλος μας άπ' τήν Κορέα, ό Τζάκ Σιούαρντ. Θά 'ρθει κι αυτός, και θέλουμε κι οι δύο νά χύσουμε τό δάκρυ μας πάνω άπό ένα ποτηράκι και νά πιούμε μ' δη μας τήν καρδιά στην υγεία τοῦ πιό εύτυχισμένου άντρα στον κόσμο ολόκληρο πού κέρδισε τήν πιό εύγενική ψυχή πού 'πλάσε ποτέ ό θεός, και τή μόνη πού άξίζει νά κερδίσει κανείς. Σου υποσχόμαστε εγκάρδια και τρυφερή υποδοχή, και μιá γνήσια πρόποση. Σου όρκιζόμαστε δι θά σε πάμε και σπίτι σου αν πεις υπερβολικά πολύ για κάποια ωραία μάτια. Έλα!

Δικός σου δπως πάντα και για πάντα
ΚΟΥΙΝΣΤ Π. ΜΟΡΡΙΣ

*Τηλεγράφημα από τον Άρθουρ Χόλμγουντ στον
Κουίνσν Π. Μόρρις*

26 Μαΐου

Έγινε Έχω νά σάς πώ νέα πού θ' άνάψουν τ' αυτιά σας.

ΑΡΘΟΥΡ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ MAPPET

24 'Ιουλίου. Γουίτμπυ.- Ἡ Λούσυ μέ υποδέχτηκε στό σταθμό γλυκύτατη κι ωραιότερη παρά ποτέ, καί πήγαμε στό σπίτι στό Κρέσεντ δπου ἔχουν νοικιάζει δωμάτια. Εἶναι πολύ δημοφιλές μέρος. Τό μικρό ποταμάκι, ὁ Έσκ, περνάει ἀπό μιά βαθιά κοιλάδα πού πλαταίνει καθώς πλησιάζει τό λιμάνι. Τόν διασχίζει ἐγκάρσια μιά πελώρια γέφυρα μέ ψηλά ὑποστηλώματα ἀπ' ὅπου ἡ θέα φαίνεται κάπως πύο μακριά ἀπ' ὅτι εἶναι στήν πραγματικότητα. Ἡ κοιλάδα εἶναι καταπράσινη καί τόσο ἀπότομη πού ὅταν σταθεῖς στό ὕψωμα της μιας πλευράς βλέπεις κατευθεῖαν ἀπέναντι, ἐκτός αν εἶσαι ἀρκετά κοντά γιά νά δεις κάτι κάτω. Τά σπίτια της παλιάς πόλης — στήν πλευρά πού εἶναι ἀπέναντί μας— ἔχουν ὀλα κόκκινες στέγες καί μοιάζουν στοιβαγμένα ἀκατάστατα τό ενα ἀνω στ' ἄλλο, ὅπως βλέπουμε σέ εἰκόνες της Νυρεμβέργης. Ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τήν πόλη εἶναι τά ερείπια τοῦ Ἀββαείου τοῦ Γουίτμπυ πού λεηλατήθηκε ἀπό τοῦς Δανούς καί ὅπου διαδραματίστηκε ενα μέρος τοῦ «Μάρμον», τό σημεῖο πού χτίζουν τήν κοπέλα μέσα στόν τοῖχο. Εἶναι πολύ ἐπιβλητικό μνημεῖο τεραστίου μεγέθους καί ὀλο ὀραίες καί ρομαντικές λεπτομέρειες. Ὑπάρχει ενας θρύλος ὅτι σ' ενα ἀπ' τά παράθυρα ἐμφανίζεται μιά λευκοντυμένη γυναίκα. Ἀνάμεσα στό Ἀββαεῖο καί τήν πόλη εἶναι ἀκόμα μιά ἐκκλησία, της ἐνορίας, πού περιβάλλεται ἀπό ενα μεγάλο νεκροταφεῖο γεμάτο ταφόπετρες. Κατά τή γνώμη μου αὐτό εἶναι τό ὀραιότερο σημεῖο τοῦ Γουίτμπυ, γιάτι βρίσκεται ἀκριβῶς στήν κορυφή της πόλης, κι εχει θέα σ' ὀλόκληρο τό λιμάνι καί τόν κόλπο ὀς ἐκεῖ πού φτάνει τό ἀκρωτήριο Κέτλνες μέσα στή θάλασσα. Κατεβαίνει πρὸς τό λιμάνι τόσο ἀπότομα, πού ενα μέρος ἀπ' τό ἀνάχωμα εχει πέσει καί χάλασαν μερικοί τάφοι. Σ' Ἰνα σημεῖο οἱ ταφόπετρες συνεχίζουν καί πύο κάτω, πέρα στό ἀμμουδερό μονοπάτι. Μέσ' στό νεκροταφεῖο εχει ἄλλες μέ παγκάκια στίς ἄκρες, καί πάει ὀ κόσμος καί κάθετα ὀλη μέρα νά χαρεῖ τήν δημοφιλῆ θέα καί τό δροσερό ἀέρακι. Θά ὀρχομαι κι ἐγὼ πολύ συχνά νά κάθομαι μέ τή δουλειά μου. Αὐτή τή στιγμή γράφω μέ τό βιβλίο στά γόνατα κι ἀκούω τρεις γέρους πού κάθονται δίπλα μου νά κουβεντιάζουν. Νομίζω πὸς δέν κάνουν τίποτε ἄλλο ὀλη μέρα ἀπ' τό νά κάθονται καί νά συζητοῦν.

Τό λιμάνι ἀπλώνεται στά πόδια μου μ' ενα μεγάλο γρανιτένιο τεῖχος στήν πέρα μεριά πού προχωράει πολύ μέσα στή θάλασσα, καί στό τέλος κάνει μιά καμπύλη πρὸς τά ἀνοιχτά. Στό κέντρο της εχει

ίναν φάρο. Παράλληλα μέ τόν τοίχο υπάρχει ένας μεγάλος κυματοθραύστης. Στήν κοντινή μεριά ό κυματοθραύστης κάνει ένα βραχίονα πού λυγίζει άνάποδα και στήν άκρη του έχει πάλι ένα φάρο. 'Ανάμεσα στους δύο μώλους έχει ένα στενό άνοιγμα πρός τό λιμάνι, πού μετά πλαταίνει άπότομα. Μέ τήν παλίρροια είναι πολύ δμορφα· αλλά όταν τραβιούνται τά νερά, ρηχαίνουν και δέ μένει τίποτα σχεδόν. Μένει μόνο τό ρυάκι του Έσκ πού τρέχει άνάμεσα σέ άμμώδεις δχθες μέ βράχια εδώ κι εκεί. Έξω άπ' τό λιμάνι πρός τή μεριά μας ξεπροβάλλει περίπου μισό μίλι σέ μήκος μιά μεγάλη ξέρα πού ή αίχμή της φαίνεται πίσω άπ' τό νότιο φάρο. Στήν άκρη της είναι μιά σημαδούρα μέ μιά καμπάνα πού χτυλά όταν έχει κακοκαιρία, κι ό πένθιμος ήχος άπλώνεται μέ τόν άνεμο. Έχουν ένα θρύλο εδώ, δι όταν χάνεται ένα πλοίο άκούγονται καμπάνες άπ' τά άνοιχτά. Θά ρωτήσω τό γεροντάκο· ερχεται πρός τό μέρος μου....

Περίεργος γέρος. Πρέπει νά είναι φοβερά μεγάλος, γιατί τό πρόσωπό του είναι ολόκληρο ροζιασμένο και παραμορφωμένο σαν κορμός δέντρου. Λέει ότι κοντεύει τά έκατό κι ότι ήταν ναύτης σ' ένα ψαράδικο στόλο στή Γροιλανδία όταν έγινε ή μάχη του Βατερλώ. Μάλλον είναι πολύ δύσπιστος άνθρωπος, γιατί όταν τόν ρώτησα για τίς καμπάνες στή θάλασσα και τή Λευκοντυμένη στό Άββαείο, μου είπε πολύ άπότομα:-

«Μή σκάς γιαυτά, δεσποινίς. Αυτά τά πράγματα πάνε. Κοίταξε, δέ λέω ότι ποτέ δέν ύπήρχαν, λέω ότι όχι στά δικά μου χρόνια πάντως. Τούτα δώ είναι καλά για έπισκέπτες και ταξιδιώτες και τέτοιους, αλλά όχι για καλά κορίτσια σαν και σένα. Μόνο κάτι άπό τό Γιόρκ και τό Λήντς πού τρώνε συνέχεια παστή ρέγγα και πίνουν τσάι και ψάχνουν ν' αγοράσουν φτηνοπράγματα, μόνο τέτοιοι θά τά πίστευαν. Και του λόγου μου δέν καταλαβαίνω ποιός κάνει τόν κόπο να τούς λέει τέτοια ψέμματα. 'Ακόμα κι οι φημερίδες πού είναι γιομάτες κουταμάρα.» Σκέφτηκα ότι ό άνθρωπος αυτός θά ήταν πολύ κατάλληλος να διηγηθεί διάφορα ενδιαφέροντα πράγματα κι έτσι του ζήτησα άν μπορούσε να μου μιλήσει για τό κυνήγι της φάλαινας τόν παλιό καιρό. Ετοιμαζόταν ν' άρχίσει όταν τό ρολόι χτύπησε εξήδπου σηκώθηκε μέ κόπο και είπε:

«Έγώ δεσποινίς πρέπει να του δίνω για τό σπίτι τώρα. Η έγγονή μου δέν θέλει να είναι μόνη της στό τσάι, και θέλω ώρα ώσπου να σκαρφαλώσω κούτσα-κούτσα για τό σπίτι μου. Έχει ένα σωρό σκαλοπάτια και δέ θέλω ν' άργήσω.»

Έφυγε κουτσαίνοντας και τόν είδα να κατεβαίνει τίς σκάλες βιαστικά όσο καλύτερα μπορούσε. Τά σκαλοπάτια είναι πολύ χαρακτηριστικά σ' αυτή τήν περιοχή. 'Οδηγούν άπό τήν πόλη ως πάνω

στην εκκλησία· έχει εκατοντάδες —δεν ξέρω πόσα— και στρίβουν με δμορφες καμπύλες· ή κλίση είναι τόσο μικρή πού μπορεί εύκολα ν' ανέβει και νά κατέβει άλογο. Φαντάζομαι διτ άρχικά είχαν κάτι νά κάνουν με τό Άββαεΐο. Θά πάω και γώ σπίτι. Η Λούσυ πήγε σέ μιά επίσκεψη με τή μητέρα της, αλλά δέν πήγα μαζί τους γιατί ήταν άπλώς τυπικές υποχρεώσεις. Θά 'χουν γυρίσει τώρα.

1 Αυγούστου. Ήρθαμε εδώ πάνω με τή Λούσυ πρίν από μιά ώρα και κάναμε μιά πολύ ενδιαφέρουσα συζήτηση με τόν φίλο μου και τούς άλλους δυό πού άρχονται πάντα κι αυτοί. Φαίνεται διτ είναι ή αύθεντία τής παρέας και πιστεύω διτ στόν καιρό του πρέπει νά ήταν φοβερά άυταρχικός τύπος. Δέν παραδέχεται ποτέ διτ κάνει λάθος και κοιτάει τούς πάντες άφ' ύψηλου. "Όταν δέν μπορεί νά άποδείξει διτ έχει δίκιο, τούς τρομοκρατεί, και μετά παίρνει τή σιωπή τους σάν συμφωνία με τά δσα λέει. Η Λούσυ ήταν δμορφη και γλυκιά με τό άσπρο λινό της φόρεμα· από τότε πού είναι εδώ έχει άποκτήσει πολύ ώραϊο χρώμα. Πρόσεξα διτ δταν φτάσαμε, οί γέροι χωρίς νά χάσουν καιρό ήρθαν και κάθισαν δίπλα της. Είναι τόσο γλυκιά με τούς ήλικιωμένους· νομίζω διτ τήν ερωτεύτηκαν δλοι άμέσως. Άκόμα κι ό δικός μου ό γέρος υπέκυψε και δέν τής άντιμίλησε, αλλά επεσαν δλες του οί άντιρρήσεις σέ μένα. Τό γύρισα με τρόπο στό θέμα τών θρύλων, κι άρχισε άμέσως ενα είδος κήρυγμα. Θά προσπαθήσω νά τό θυμηθώ και νά τό γράψω:

«Όλα αυτά είναι κουταμάρες από πάνω ως κάτω· αυτό, και τίποτις άλλο. Τούτες οί κατάρες, τά ξόρκια, τά μηνύματα, οι μπαμπούλες και τά φαντάσματα κι δλα τά σχετικά είναι για νά φουσκώνουν με δαύτα τά μυαλά τους οί πιτσιρικάδες κι οί άνόητες γυναικούλες. Σαπουνόφουσκες και τίποτις άλλο! Όλα τά σήματα κι οί οιωνοί και τά σημάδια τά 'χουν βγάλει οί παπάδες κι άλλοι τύποι πού τό 'χουν βάλει σκοπό νά κάνουν τόν κοσμάκη νά πιστέψει σέ κάτι πού δέν τού γουστάρει. Μέ πιάνουν τά δαιμόνια δταν τό σκέφτομαι. Τούτοι δώ, δέ φτάνει πού γράφουν ψευτιές στην έφημερίδα και τίς λένε κι άπ' τόν άμβωνα, τίς χαράζουν και στίς ταφόπετρες. Κοίταξε γύρω σου σ' δποια μεριά θέλεις: δλες αυτές οί πέτρες πού στέκονται όρθιες από περηφάνεια είναι ψεύτικες —γκρεμίζονται από τό βάρος τής ψευτιάς πού κουβαλούν επάνω τους. «Ένθάδε κείται» ή «Εις τήν ιερήν μνήμη» πάνω σ' δλες τους, και ούτε οί μισές δέν έχουν σώματα από κάτω. Όσο για τή μνήμη, κανείς δέν τραβάει ζόρι, πόσο μάλλον τήν «ιερή». Ψέμματα δλα, μόνο ψέμματα! Και στη Δευτέρα Παρουσία θά 'χει πλάκα νά τούς βλέπεις δλους φορτωμένους με τίς ταφόπετρες νά προσπαθούν νά συχωρεθούν. "Άλλοι πάλι θά τρέμουν και θά παραπατούν και τά χέρια τους θά γλιστρούν πάνω στην πέτρα

γιατί έμειναν τόσον καιρό θαμμένοι στή θάλασσα.»

Από τήν έκφραση αυτοϊκανοποίησης του γέρου, καί τόν τρόπο πού κοίταζε τριγύρω νά δει τήν επιδοκιμασία τών άλλων γερόντων, φαινόταν ότι «έκανε φιγούρα», όποτε του 'βαλα κι εγώ δυό λόγια γιά νά συνεχίσει:

«Άχ, κύριε Σουέηλς, δέν είναι δυνατόν! Πώς μπορεί δλοι αυτοί οί τάφοι νά είναι ψεύτικοι;»

«Σαχλαμάρες! Μπορεί κάτι λίγα νά είναι εντάξει εκτός από κείνους πού λένε ότι ήταν πολύ καλοί οί άνθρωποι· γιατί υπάρχουν μερικοί πού νομίζουν ότι ό τάφος είναι σάν τή θάλασσα, μόνο πού είναι δική τους. Τά πάντα ψέμματα. Τώρα κοίταξε δώ νά ιδείς· έρχεσαι στό μέρος αυτό ξένη, καί βλέπεις αυτή τήν έκκλησία μέ τόν περίβολο.» Ένευσα καταφατικά, γιατί σκέφτηκα ότι καλύτερα νά συμφωνήσω, αν καί δέν καταλάβαινα πολύ καλά τή διάλεκτο πού μιλούσε.*

Κατάλαβα ότι είχε κάποια σχέση μέ τήν έκκλησία. Συνέχισε: «Καί νομίζεις ότι δλοι αυτοί οί τάφοι είναι από κόσμο πού πέθαναν εδώ σώνει καί καλά;» Συμφώνησα πάλι. «Νά λοιπόν πού βρίσκεται τό ψέμμα! Έχει ένα σωρό τέτοιους τάφους πού αν είναι αληθινοί, εγώ είμαι επίσκοπος.»

Σκούνηξε έναν άπ' τούς συντρόφους του καί εκείνοι γέλασαν δλοι μαζί. «Θεέ καί κύριε! Πώς άλλως ήθελες νά είναι; Κοίτα εκείνον, τόν τελευταίο πίσω-πίσω διάβασέ το!» Σηκώθηκα καί διάβασα:

«Έντουαρντ Σπέσλάου καπετάνιος, δολοφονήθηκε από πειρατές κοντά στήν άκτή του Άντρες, τόν Απρίλιο του 1854, ετών 30.» "Όταν γύρισα ό κ. Σουέηλς συνέχισε:

«Ποιός άραγε τόν έφερε πίσω καί τόν έθαψε εδώ; Δολοφονήθηκε λέει κοντά στήν άκτή του Άντρες! Κι έσύ πίστεψες ότι τό σώμα του είναι εδώ! Έγώ μπορώ νά σου πώ μία ντουζίνα όνόματα πού άφησαν τά κόκαλά τους πάνω στίς θάλασσες τής Γροιλανδίας» —κι έδειξε βόρεια— «ή δπου άλλου τούς παράσυραν τά ρεύματα. Νά οί πέτρες γύρω σου. Μέ τά νεανικά σου μάτια διάβασε από δώ τά ψέμματα σέ ψιλά γράμματα. Αυτός ό Μπραίμηθγουετ Λώουρυ —ήξερα τόν πατέρα του· χάθηκε μέ τό *Λάιβλο* άνοιχτά τής Γροιλανδίας τό '20 ή ό Άντριου Γούντχάους, πνίγηκε στήν ίδια θάλασσα τό 1777· ό Τζών Πάξτον πνίγηκε κοντά στ' άκρωτήριο Φαίργουελ ένα χρόνο άργότερα· ό γερο-Τζών Ρόουλινγκς, πού ό παππούς του ταξίδευε μα-

* Σ.τ.Μ. Στα άγγλικά ή διάλεκτος του γεροντάκου βασίζεται περισσότερο στήν διαφορετική προφορά του, κι όχι στήν χρησιμοποίηση διαφορετικών λέξεων. Αυτό είναι κάτι πού δέν αποδίδεται στα Έλληνικά.

ζί μου, πνίγηκε στόν κόλπο της Φιλανδίας τό '50. Νομίζεις διτ δλοι αυτοί θά τρέξουν στό Γουίτμπυ δταν σημάνει ή Δευτέρα Παρουσία; Πολύ αμφιβάλλω! Έγώ σοῦ λέω διτ δταν έφταναν εδῶ θά εσπρωχγαν καί θά τσαλαπατούσαν ό ενας τόν άλλο καί θά ήταν σάν τόν παλιό καιρό πού κάναμε παγομαχίες πού χτυπιόμασταν δλη μέρα, καί μετά δέναμε τίς πληγές μας στό Βόρειο Σέλας.» Προφανώς τό τελευταίο ήταν τοπικό άστείο γιατί ό γέρος ξέσπασε σέ γέλια κι ό φίλοι του χαχάνιζαν κι αυτοί εύχαριστημένοι.

«Ναί,» είπα, «άλλά δέν μπορεί νά εχετε δίκιο, γιατί θεωρείτε Απαραίτητο διτ στή Δευτέρα Παρουσία δλοι οί φτωχοί, ή οί ψυχές τους, πρέπει νά έχουν μαζί τους τίς ταφόπετρες τους. Είναι τόσο Απαραίτητο;»

«Καί γιατί τίς εχουμε τίς ταφόπετρες; Άπάντησέ μου άν μπορείς δεσποινίς!»

«Φαντάζομαι γιά νά εύχαριστήσουμε τούς συγγενείς.»

«Φαντάζεσαι γιά τούς συγγενείς!» Αυτό τό είπε μέ τεράστια περιφρόνηση. «Τί εύχαρίστηση νά δούν οί συγγενείς τους δταν ξέρουν τά ψέμματα πού είναι γραμμένα πάνω τους, κι διτ τό ξέρει δλος ό κόσμος διτ είναι ψέμματα;» Έδειξε μιά πέτρα στά πόδια μας πού τήν είχαν βάλει σάν πλάκα γιά ν' Ακουμπήσει τό παγκάκι πάνω, κοντά στήν άκρη της πλαγιάς. «Διάβασε τί λέει σ' αυτή τήν πλάκα» είπε. Τά γράμματα ήταν ανάποδα γιά μένα Από κει πού καθόμουν, ΑΛΛΑ ή Λούσυ καθόταν Απέναντι, κι Ετσι εσκυψε καί διαβασε:

«Είς τήν ιεράν μνήμην του Τζώρτζ Κάνον, δστις άπεβίωσεν έλπίζων εις τήν μέλλουσαν άνάστασιν, τήν 29ην Ιουλίου 1873, πεσών έκ του βράχου εις Κέτλνες. Ο τΑφος αυτός έκτίσθη υπό της τεθλιμμένης μητρός του διΑ τόν πολυαγαπημένον της υίόν. Ητο ό μοναδικός υιός της χήρας μητρός του». «Πραγματικά κύριε Σουέηλς δέ βρίσκω τίποτε τό τόσο Αστείο σ' δλα αυτά!» Έκανε τό σχόλιό της πολύ σοβαρά καί κάπως άυστηρά.

«Δέ βρίσκεις τίποτα άστείο! Χά!, χά! Βέβαια, άφού ξέρεις διτ ή τεθλιμμένη μητέρα ήταν μιά μέγαιρα πού τόν μισούσε γιατί ήταν στριμμένος καί σακάτης, κι αυτός τή μισούσε τόσο πού αυτοκτόνησε γιά νά μήν πάρει αυτή μιάν ασφάλεια ζωής πού του είχε κάνει. Τίναξε τά μυαλά του στόν άέρα μ' ένα παλιό μουσκέτο πού είχαν γιά νά τρομάζουν τά κοράκια. Τελικά Απ' Αφορμή τό ίδιο μουσκέτο τΑ κοράκια κι οί μύγες φΑγανε αυτόν. ΝΑ πώς επεσε Απ' τούς βραχους. Κι δσο γΙΑ ελπίδες Ανάστασης, τόν Ιχω άκούσει μέ τ' αυτιά μου νά λέει συχνά διτ ήλπιζε νά πάει στήν κόλαση, γιατί ή μάνα του ήταν τόσο θεοσεβούμενη πού σίγουρα θά πήγαινε στόν παράδεισο, καί δέν ήθελε νά είναι μαζί της. Πές μου τώρα, είναι ή δέν είναι ή πλάκα αυτή του-

λάχιστο» —καί τή χτύπησε μέ τό ραβδί του καθώς μιλούσε— «Ίνα μάτσο ψέμματα; Κα(δέ θά καγχάσει ό Γαβριήλ δταν θά δει τόν Τζώρτζυ νά 'ρχεται λαχανιασμένος άπ' τά λιβάδια μέ τήν ταφόπετρα στην καμπούρα του;»

Δέν ήξερα τί νά πώ, αλλά ή Λούση άλλαξε τό θέμα λέγοντας καθώς σηκωνόταν:

«'Αχ, γιατί δέ μάς τό είχατε πει; Αύτή είναι ή άγαπημένη μου θέση κα(δέν μπορώ νά τήν αφήσω· αλλά τώρα νιώθω δι κάθομαι πάνω στον τάφο ενός αυτόχειρα.»

«Κακό δέ θά σο(κάνει, όμορφούλα· καί μπορεί ό φουκαράς ό Τζώρτζυ νά χείρεται πού μιά τόσα χαριτωμένη κοπελιά κάθεται στην άγκαλιά του. 'Εγώ, είκοσι χρόνια τώρα κάθομαι σ' αύτή τή θέση, καί τίποτε δέν ίπαθα. Μή χολοσκάς για τά ψέμματα σε τέτοιους τάφους, άφου τίποτα δέν 2χουνε μέσα!

Τότε νά φοβάσαι, δταν θά διεΐς νά φεύγουν δλες οί ταφόπλακες καί τό μέρος νά μένει ?ρημο καί γυμνό. Νά τό ρολόι, πρέπει νά φεύγω. Τά σέβη μου, κυρίες!» Κι άπομακρύνθηκε κουτσαίνοντας.

'Η Λούσυ κι εγώ καθίσαμε λίγο κι ήταν δλα τόσο δμορφα μπροστά μας πού πιαστήκαμε άπ' τό χέρι καθώς καθόμασταν, καί μου μίλησε ξανά για τόν "Αρθουρ καί τό γάμο τους. Μελαγχόλησα λιγάκι, γιατί *ήγω* Ίνα μήνα νά πάρω νέα του Τζόναθαν.

Τήν ίδια μέρα.-Ξαναήρθα εδώ πάνω μόνη μου, γιατί είμαι πολύ λυπημένη. Πάλι δέν ήρθε γράμμα για μένα. Ελπίζω νά μή συμβαίνει τίποτα στον Τζόναθαν. Τό ρολόι μόλις χτύπησε έννιά. Βλέπω τά φώτα σκορπισμένα σ' δλη τήν πόλη, πότε σε σειρές εκεί πού είναι δρόμοι, άλλοτε μόνα τους· φτάνουν μέχρι τόν Έσκ καί χάνονται πίσω άπ' τήν καμπή τής κοιλάδας. 'Αριστερά μου ή θεά κόβεται άπό τήν μαύρη γραμμή πού σχηματίζει ή στέγη ενός παλιού σπιτιού δίπλα στο Άββαείο. Τ' άρνάκια καί τά πρόβατα βελάζουν άπό μακριά στους άγρούς πίσω μου, κι άπό τό λιθόστρωτο κάτω άκούγεται ήχος άπό όπλές γαιδουριών. 'Η μπάντα στην άποβάθρα παίζει κακόφωνα αλλά ρυθμικά κάποιο βάλς, καί πιό πέρα στην παραλία είναι ή όρχήστρα του Στρατού τής Σωτηρίας σε κάποιο σοκκάκι. 'Η μιά μπάντα δέν άκούει τήν αλλη, αλλά εγώ άπό δώ ψηλά τίς άκούω καί τίς βλέπω καί τίς δυό. 'Αναρωτιέμαι πού νά 'ναι ό Τζόναθαν τώρα, κι αν μέ σκέφτεται. Πόσο θά 'θελα νά ήταν εδώ!

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ. ΣΙΟΤΑΡΝΤ

5 'Ιουνίου.- 'Η περίπτωση του Ρένφηλντ άποχτά δλο καί μεγαλύτερο ένδιαφέρον καθώς άρχίζω νά τόν καταλαβαίνω καλύτερα.

Έχει όρισμένα χαρακτηριστικά Ανεπτυγμένα σέ μεγάλο βαθμό: έγωϊσμό, μυστικοπάθεια κα(προσήλωση στό σκοπό του. Θά 'θελα πολύ ν' ανακαλύψω τό άντικείμενο τοῦ τελευταίου. Φαίνεται νά 'χει κάποιο δικό του σταθερό σχέδιο, πού άκόμα, δέν ξέρω ποιό είναι. Τό έλαφρυντικό του είναι δι(αγαπάει πολύ τά ζώα, αν καί τόσο ιδιότροπα πού ώρες-ώρες άναλογίζομαι δι(απλώς Ιχει κάποια άνώμαλη σκληρότητα. Τά ζωάκια του είναι διαφόρων ειδών. Αυτή τήν έποχή Ιχει άδυναμία στίς μύγες. Τή στιγμή αυτή έχει τόσο πολλές πού άναγκάστηκα νά τοῦ κάνω παρατήρηση. Πρός μεγάλη μου κατάπληξη δέν ξέσπασε καμιά σκηνή δπως περίμενα, αλλά τό πήρε απλά καί σοβαρά. Συλλογίστηκε μιά στιγμή καί μετά είπε: «Μού δίνετε τρεις μέρες; Θά τίς άπομακρύνω.» Βεβαίως είπα δι(γινόταν. Πρέπει νά εχω τό νοῦ μου.

18 Ίουνίου.- Τώρα άφοσιώθηκε στίς άράχνες κι έχει πιάσει κάτι πολύ μεγάλες σ' ενα κουτί. Τίς ταΐζει συνέχεια μέ τίς μύγες του, κι ό αριθμός τους μειώνεται αισθητά, αν καί άπ' τήν άλλη μεριά έχει ξοδέψει τό μισό του φαγητό γιά νά τραβήξει κι άλλες άπ' έξω στό δωμάτιό του.

1 Ίουλίου.- Οι άράχνες του κατάντησαν χειρότερες κι άπ' τίς μύγες του, καί σήμερα τοῦ είπα δι(πρέπει νά τίς ξεφορτωθεί. Έδειξε μεγάλη λύπη, όποτε τοῦ είπα νά διώξει μερικές έν πάση περιπτώσει. Δέχτηκε μέ προθυμία καί τοῦ έδωσα τήν ίδια διορία μέ τήν άλλη φορά νά τίς περιορίσει. Τήν ώρα πού ήμουν εκεί άηδίασα φοβερά: μιά άπαίσια κρεατόμυγα θρεμμένη άπό σάπια τρόφιμα μήκε βουίζοντας στό δωμάτιο. Τήν επίασε, τήν κράτησε περιχαρής γιά λίγο άνάμεσα στόν δείκτη καί τόν άντίχειρα καί , προτού καταλάβω τί έτοιμαζόταν νά κάνει, τήν φαλε στό στόμα του καί τήν Ιφαγε. Τόν επέπληξα, αλλά εκείνος μου άπάντησε ήρεμα δι(ήταν πολύ καλή καί θρεπτική δι(τοῦ έδινε ζωή- ζωή καί δύναμη. Τότε μου ήρθε μιά **Ιδέα**, ή μάλλον μιά υποψία. Πρέπει νά προσέξω πώς εξαφανίζει τίς άράχνες του. Προφανώς έχει στό μυαλό του κάποιο μεγάλο πρόβλημα, γιατί κρατά ενα μικρό σημειωματάριο δπου σημειώνει συνέχεια κάτι. "Έχει σελίδες όλόκληρες γεμάτες λογαριασμούς συνήθως μονοψήφιους αριθμούς πού τοῦς προσθέτει κατά ομάδες, καί μετά προσθέτει τά Αθροίσματα, σάν νά προσπαθει νά έπαληθεύσει κάποιο λογαριασμό, δπως λένε οι λογιστές.

8 Ίουλίου.- Ή τρέλα του έχει ειρμό κι ή υποψία πού είχα προχωράει. Πολύ σύντομα θά γίνει όλοκληρωμένη εικασία, καί τό Α-συνείδητο θά πρέπει νά δώσει τή θέση του στό συνείδητό του άδελφό. 'Απομακρύνθηκα λίγο άπ' τό φίλο μας γιά λίγες μέρες, ώστε αν παρουσιάσει άλλαγή, νά τό προσέξω καλύτερα. Τά πράγματα παρα-

μένουν δπως ήταν, έκτός του δτι εδιωξε μερικά ζωάκια και τώρα εχει άλλα. Κατάφερε κι Επασε Ινα σπουργίτι και τό 'χει κιόλας έν μέρει έξημερώσει. Τό μέσον έξημέρωσης είναι άπλό· ήδη οί άράχνες μειώθηκαν. Αυτές όμως που παραμένουν τρέφονται καλά, γιατί, έξακολουθεί νά τραβάει τίς μύγες βάζοντας τό φαγητό του για δόλωμα.

19 'Ιουλίου.- Προοδεύουμε. Ο φίλος μας Ιχει τώρα παρoικία όλόκληρη από σπουργίτια, και οί μύγες κι οί άράχνες του σχεδόν έξοντώθηκαν. Μόλις μπήκα μέσα Ετρεξε προς τό μέρος μου κι είπε δτι ήθελε νά μου ζητήσει μιá μεγάλη χάρη — μιá πολύ πολύ μεγάλη χάρη· και καθώς μιλούσε μου 'κανε χαρές σαν τούς σκύλους. Τόν ρώτησα τί ήταν και μου 'πε μ' Ινα ράγισμα στή φωνή και στό πρόσωπό του:

«Ένα γατάκι, Ινα μικρούλι, γλυκό παιγνιδιάρικο γατάκι που νά τό παίζω, νά του μαθαίνω και νά τό ταΐζω, — νά τό ταΐζω!» Ήμουν κάπως προετοιμασμένος για κάτι τέτοιο, γιατί είχα παρατηρήσει δτι τά ζωά του αυξανόνταν συνεχώς σε μέγεθος και κινητικότητα, αλλά δέν είχα καμιá διάθεση νά δώ τήν ώραία του συντροφιά από ήμερα σπουργίτια νά έξολοθρευονται δπως οί μύγες κι οί άράχνες. Του είπα λοιπόν δτι θά τό σκεφτώ, και τόν ρώτησα μήπως θά προτιμούσε γάτα αντί γατάκι. Η έπιθυμία του προδόθηκε με τήν άπάντησή του:

«Αχ, ναι, θά ήθελα γάτα! Έγώ ζήτησα γατάκι γιατί φοβόμουν δτι δέν θά μου δίνετε γάτα. Ποιός μπορεί ν' άρνηθεί Ινα γατάκι, δέν είναι Ετσι» Κούνησα τό κεφάλι μου και είπα δτι δυστυχώς προς τό παρόν δέν ήταν δυνατό κάτι τέτοιο, αλλά θά τό σκεφτώ. Τό πρόσωπό του σκοτεινίασε άμέσως και φάνηκε Ινα προμήνυμα κινδύνου γιατί ξαφνικά άπόχτησε Ινα άγριο λοξό βλέμμα που σήμαινε θάνατο. Ο άνθρωπος αυτός είναι Ινας με μιá μη ολοκληρωμένη δολοφονική προσωπικότητα. Θά έλέγξω αυτή τήν τελευταία του έπιθυμία και θά δώ πώς θά έξελιχθεί· Ιτσι θά ξέρω περισσότερα.

10 μ.μ. - Τόν έπισκέφτηκα ξανά και τόν βρήκα νά κάθεται μωτρωμένος σε μιá γωνιά. Μόλις μπήκα γονάτισε μπροστά μου και μ' έκλιπαρούσε νά τόν αφήσω νά πάρει γάτα· δτι έξαρτιόταν άπ' αυτό ή σωτηρία του. Έγώ ήμουν άδιάλλακτος και του είπα δτι δέν γινόταν όποτε χωρίς νά πει λέξη κάθισε δαγκώνοντας τά νύχια του στή γωνία δπου τόν είχα βρει. Θά τόν δώ νωρίς τό πρωί.

20 'Ιουλίου - Έπισκέφτηκα νωρίς τό πρωί τόν Ρένφελντ, πριν κάνει ό έπιστάτης τήν έπιθεώρησή του. Τόν βρήκα ξύπνιο νά σιγομουρμουρίζει Ινα σκοπό. Εκείνη τή στιγμή άπλωνε στό παράθυρο τή ζάχαρη που είχε φυλάξει. Προφανώς άρχιζε πάλι νά πιάνει μύγες, και μάλιστα με κέφι και μεράκι. Κοίταξα γύρω νά δώ τά πουλιά, και δ-

ταν δέν είδα κανένα, τόν ρώτησα πού ήταν. Μοῦ ἀπάντησε, χωρίς ἄν γυρίσει τό κεφάλι, διτι πέταξαν δλα. Εἶχε κάτι φτερά σκορπισμένα στό δωμάτιο, καί μιά σταγόνα αἷμα στό μαξιλάρι του. Δέν είπα τίποτα, ἀλλά πήγα κι εἰδοποίησα τόν ἐπιστάτη νά μοῦ ἀναφέρει ὅτιδήποτε ἀσυνήθιστο στή διάρκεια τῆς μέρας.

II π.μ.-Μόλις πέρασε ὁ ἐπιστάτης γιά νά μοῦ πει διτι ὁ Ρένφηλντ ἀδιαθέτησε ἀσχημα κι ἔκανε ἐμετό μ' Ἐνα σωρό φτερά. «Πιστεύω, γιατρέ,» εἶπε «δῖι Ἐφαγε τά πουλιά του· καί μάλιστα τά πήρε καί τά 'φαγε ζωντανά!»

II μ.μ. - Ἐδωσα στόν Ρένφηλντ Ἐνα δυνατό ναρκωτικό πού θά τόν κοιμήσει γι' ἀπόψε καί πήρα τό σημειωματάριό του νά τό κοιτάξω. Ἡ σκέψη πού τριγυρνά τελευταία στό μυαλό μου ἔχει ὀλοκληρωθεῖ, κι ἡ θεωρία μου ἀποδείχτηκε. Ὁ φρενοβλαβῆς μου μέ τά φονικά Ἐνστικτα εἶναι ἀσυνήθιστο εἶδος. Πρέπει νά τόν κατατάξω σέ καινούρια κατηγορία καί νά τόν ὀνομάσω μανιακό ζωοφάγο· ἡ ἐπιθυμία του εἶναι νά ἀφομοιώσει ὅσο μπορεῖ περισσότερες ζωές, καί προσπαθεῖ νά τό πετύχει μέ τή μέθοδο τῆς συσσώρευσης. Τάισε κάθε ἀράχνη πολλές μύγες καί κάθε πουλί πολλές ἀράχνες καί μετά ἤθελε γάτα γιά νά φάει τά πολλά σπουργίτια. Ποιό θά ήταν τό ἐπόμενο βῆμα του; Ἀξίζει τόν κόπο νά ὀλοκληρώσω τό πείραμα, θά γινόταν, αν ὑπῆρχε μιά ικανοποιητική δικαιολογία. Οἱ ἄνθρωποι δέν ἤθελαν στήν ἀρχή νά χρησιμοποιοῦν πειραματόζωα, κι ὁμως πόσα ὀφέλη δέν ἔχουμε σήμερα! Γιατί νά μήν προχωρήσει ἡ ἐπιστήμη στόν πιό δύσκολο καί κρίσιμο τομέα — τή γνώση τοῦ ἐγκεφάλου; "Ἄν κρατούσα στά χέρια μου τό μυστικό Ἐστω καί ἑνός μόνο τέτοιου ἐγκεφάλου— αν εἶχα τό κλειδί τῆς φαντασίας Ἐστω κι ἑνός μόνο ψυχοπαθούς —τότε θά προχωρούσα τόν κλάδο τῆς ἐπιστήμης μου σέ τέτοιο ὕψος, πού ἡ φυσιολογία των Βέρυτον-Σάντερσον κι ἡ θεωρία τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ Φερριέ θά ήταν ψίχουλα. Νά Ἐβρισκα μιά καλή δικαιολογία! Δέν πρέπει νά τό σκέφτομαι πολύ, γιατί μπαίνω σέ πειρασμό· Ἐνας καλός σκοπός θά μπορούσε νά γύρει τήν πλάστιγγα πρὸς τό μέρος μου, καί ποιός ξέρει ἴσως νά εἶμαι κι ἐγώ ἐκ γενετῆς ἐξαιρετικό μυαλό...

Πόσο καλά τά υπολόγισε ὁ ἄνθρωπος· πάντα οἱ τρελοὶ ἔχουν συνέπεια μέσα στά πλαίσια τῆς ἀσθένειας τους. Ἄναρωτιέμαι πόσες ζωές ἀξίζει γι'αυτό ὁ ἄνθρωπος, κι αν τό βλέπει Ἐτσι. Ἐκλείσει τούς λογαριασμούς του μέ τή μεγαλύτερη ἀκρίβεια, καί σήμερα ἀρχισε ἀπ' τήν ἀρχή. Πόσοι ἀπό μας μποροῦν ν' ἀρχίζουν ἀπό τήν ἀρχή κάθε μέρα τῆς ζωῆς τους;

Ὅσο γιά μένα μοῦ φαίνεται σάν χθές πού ἡ ζωή μου ὀλοκληρή τελείωσε μέ τήν καινούρια μου ἐλπίδα καί πού πραγματικά ἀρχισα καινούριο κεφάλαιο στή ζωή. Κι Ἐτσι θά μείνω μέχρι πού ὁ Μεγάλος

Κριτής θά κλείσει τους τελευταίους μου λογαριασμούς, σταθμίζοντας τή ζημία ή τό κέρδος. "Αχ, Λούσυ, Λούσυ, πώς μπορώ νά σοῦ θυμώσω; Πώς νά θυμώσω μέ τό φίλο μου πού μοιράζεσαι τήν εὐτυχία του; Πρέπει νά κάνω ὑπομονή χωρίς ἐλπίδες καί νά δουλέψω. Δουλειά! Δουλειά!

"Ας μπορούσα μονάχα νά εἶχα ενα σκοπό στή ζωή τόσο δυνατό πώς ὁ καημένος ὁ τρελός μου ἀπό κεῖ· Εναν καλό ἀνιδιοτελή σκοπό πού θά μέ βοηθούσε νά δουλέψω, πού θά ἦταν γιά μένα, τελικά, ἡ εὐτυχία.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ ΜΑΡΡΕΥ

26 'Ιουλίου.- Εἶμαι ἀνήσυχη, καί μέ ἀνακουφίζει πού ἐκφράζομαι ἐδώ· εἶναι σά νά ψιθυρίζεις στόν ἑαυτό σου καί συγχρόνως νά ἀκούς. Ἄλλωστε τά σύμβολα τῆς στενογραφίας ἔχουν κάτι διαφορετικό ἀπ' τό γράψιμο. Στεναχωριέμαι γιά τή Λούσυ καί γιά τόν Τζόναθαν, κι ἤμουν πολύ ἀνήσυχη ἀλλά χθές ὁ κ. Χώκινς —νά 'ναι καλά— πού εἶναι πάντα τόσο εὐγενικός, μοῦ 'στεῖλε Ενα γράμμα του. Τοῦ εἶχα γράψει νά τόν ρωτήσω μήπως εἶχε νέα, καί μοῦ 'γράψε δι μόλις εἶχε λάβει τό ἐσώκλειστο. Εἶναι μιά-δυό γραμμές μόνο, ἀπ' τόν πύργο τοῦ Δράκουλα, καί λέει δι ξεκινάει γιά τήν 'Αγγλία. Δέν τό συνηθίζει αὐτό ὁ Τζόναθαν δέν τό καταλαβαίνω, καί νιώθω ἀσχημα. Μετά πάλι ἡ Λούσυ, παρόλο πού εἶναι τόσο καλά, ἀρχισε πάλι τήν παλιά συνήθεια νά ὑπνοβατεῖ. Μοῦ μίλησε σχετικά ἡ μητέρα της κι ἀποφασίσαμε νά κλειδώνω κάθε βράδυ τήν πόρτα τοῦ δωματίου μας. Ἡ κ. Γουέστενρα ἔχει τήν Εμμονή ἰδέα δι οἱ ὑπνοβάτες βγαίνουν Εξω στίς στέγες τών σπιτιών καί στίς ἀκρες τών γκρεμών, καί μετά ξαφνικά ξυπνοῦν καί γκρεμίζονται μέ μιά κραυγή ἀπελπισίας πού ἀντηχει σ' ἄλλο τόν τόπο. Ἡ κακομοίρα, εἶναι φυσικό ν' ἀνησυχεῖ γιά τή Λούσυ· λέει δι κι ὁ ἀντρας της, ὁ πατέρας τῆς Λούσυ, εἶχε τήν ἰδια συνήθεια· σηκωνόταν τό βράδυ, ντυνόταν, κι ἀν δέν τόν ἐμπόδιζε κανείς, Εβγαине Εξω. Ἡ Λούσυ πρόκειται νά παντρευτεῖ τό φθινόπωρο καί προετοιμάζει ἀπό τώρα τά φορέματά της καί τή διαρύθμιση τοῦ καινούριου σπιτιοῦ. Τήν καταλαβαίνω γιατί κι ἐγώ κάνω τό ἴδιο, μόνο πού ὁ Τζόναθαν κι ἐγώ θά ἀρχίσουμε τήν ζωή μας πολύ ἀπλά, καί θά πρέπει νά τά βγάλουμε πέρα μέ δυσκολία. Ὁ κ. Χόλμγουντ εἶναι ὁ Ἐντιμώτατος Ἄρθουρ Χόλμγουντ, μοναχογιός τοῦ Λόρδου Γκοντάλμινγκ —ἔρχεται πολύ σύντομα— μόλις μπορέσει νά φύγει ἀπ' τήν πόλη, γιατί ὁ πατέρας του δέν εἶναι πολύ καλά, καί νομίζω δι ἡ καημένη ἡ Λούσυ μετράει τίς ὥρες ὥσπου νά 'ρθει. Θέλει νά τόν πᾶει

πάνω, στό παγκάκι τοῦ αὐλόγυρου στήν πλαγιά κα(νά τοῦ δείξῃ **ι** (ς) ὁμορφιές τοῦ Γουίτμπυ. Πιστεύω δι τή ἀναμονή αὐτή τήν ἀναστο- τώνει· θά τῆς περάσει δταν φτάσει ὁ "Αρθουρ.

27 Ιουλίου.- Κανένα νέο ἀπ' τόν Τζόναθαν. 'Αρχίζω ν' ἀνησυ- χῶ φοβερὰ γι' αὐτόν, **αν** καί δέν ξέρω γιατί. "Ας Εγραφε κάτι ἴσκ.. καί μιὰ σειρά! Ἡ Λούσυ ὑπνοβατεῖ περισσότερο ἀπό πρὶν καί κάΟί βράδῳ μέ ξυπνά καθῶς κινεῖται μέσα στό δωμάτιο. Ευτυχῶς ὁ καιρός εἶναι ζεστός καί δέν κινδυνεύει νά κρυολογήσει· πάντως ἡ ἀνησυχία καί τὰ συνεχῆ ξυπνήματα τό βράδῳ ἔχουν ἀρχίσει νά μέ πειράζουν, καί υποφέρω ἀπό νευρικήτητα κι ἀυπνία. Δόξα τῷ θεῷ ἡ Λούσυ εἶναι καλά στήν υγεία τῆς. Ὁ κ. Χόλμγουντ ἀναγκάστηκε νά φύγει ξαφνι- κά γιά τό Ρίγκ νά δει τόν πατέρα του πού εἶναι σοβαρὰ ἀρρωστός. Ἡ Λούσυ ἀναστατώθηκε γι αὐτή τήν καθυστέρηση τῆς συνάντησῆς τους, ἀλλά αὐτό δέν ἐπηρεάσε τήν ὁμορφιά τῆς. Ἐχει παχύνει μιὰ ἰδέα καί τὰ μάγουλά τῆς πῆραν ἐνα δμορφο ροδαλό χρῶμα. Δέν ἔχει πιά ἐ- κείνη τήν ἀναιμική ὄψη πού εἶχε παλιά. Μακάρι νά μείνει ἔτσι.

3 Αύγουστου.- Πέρασε ἀλλῃ μιὰ βδομαδα κι οὔτε λέξη ἀπ' τόν Τζόναθαν, οὔτε κἀν στόν κ. Χόκινς, μέ τόν ὅποιο ἐπικοινωνήσα. "Αχ, ας μὴν εἶναι ἀρρωστός! Θά 'πρεπε νά εἶχε γράψει. Ξανακοιτάζω τό τελευταῖο του γράμμα ἀλλά κάπως δέ μέ ικανοποιεῖ. Δέν εἶναι χαρα- κτηριστικό τοῦ Τζόναθαν, **αν** καί ὁ γραφικός χαρακτήρας εἶναι δικός του. Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Αὐτή τήν ἐβδομάδα ἡ Λούσυ δέν περπά- τησε πολὺ στόν ὕπνο τῆς, ἀλλά κάτι ἔχει στό νου τῆς πού δέν μπορῶ νά τό καταλάβω. 'Ακόμα καί στόν ὕπνο τῆς εἶναι σά νά μέ παρακο- λουθεῖ. Δοκιμάζει ν' ἀνοίξει τήν πόρτα, κι δταν τῆ βρει κλειδωμένη, τριγυρνάει στό δωμάτιο ψάχνοντας τό κλειδί.

6 Αὐγούστου.- "Άλλες τρεῖς μέρες χωρὶς νέα. Αὐτή ἡ ἀγωνία μέ σκοτώνει! Ἄν ἤξερα τουλάχιστο πού νά γράψω ἢ πού νά πάω, θά ἔνιωθα πιό ἡσυχῆ- ἀλλά ἀπό κείνο τό τελευταῖο γράμμα κανεῖς δέν πῆρε τό παραμικρὸ νέο του. Προσεύχομαι νά μοῦ δώσει ὁ Θεός ὑπο- μονή. Ἡ Λούσυ εἶναι φοβερὰ εὐερέθιστη, ἀλλά κατά τὰ ἀλλα καλά. Χθές ἦταν πολὺ ἀπειλητική ἡ νύχτα, κι οἱ ψαράδες ἔλενε δι περι- μένουμε θύελλα. Θέλω νά παρατηρήσω καί νά μάθω νά διαβάζω τὰ σημάδια τοῦ καιροῦ. Σήμερα ἢ μέρα εἶναι γκριζα καί καθῶς γράφω, ὁ ἥλιος κρύβεται πίσω ἀπό παχιά σύννεφα ψηλά πάνω ἀπ' τό Κέ- τλνες. Ὅλα εἶναι γκριζα —ἐκτός ἀπ' τό πράσινο χορτάρι, πού μοιάζει σά σμαράγδι ἀνάμεσά τους- γκριζα πέτρα, γκριζα σύννεφα μέ τῆ χρυ- σή ἀπόχρωση τοῦ ἡλίου πέρα στήν ἀκρη πού κρέμεται πάνω ἀπ' τῆ γκριζα θάλασσα· καί τὰ γκριζα δάχτυλα τῆς ἀμμου ἀπλώνονται μέ- σα τῆς. Ἡ θάλασσα χτυπάει μουγκρίζοντας στά ρηχὰ τυλιγμένη στή θαλασσινή ὁμίγλη πού προχωρὰ στή στεριά. Ὁ ὀρίζοντας χάνεται

στή γκρίζα καταχνιά. Μιά άπεραντωσύνη παντού· τά σύννεφα στοιβαγμένα σάν πελώριοι βράχοι, και πάνω άπ' τή θάλασσα πλανιέται κάτι πού ήχει σάν προμήνυμα θανάτου. Στην άμμουδιά βλέπω εδώ κι εκεί σκοτεινές σκιές, πολλές φορές μισοκρυμμένες άπ' τήν όμίχλη, πού μοιάζουν σάν κινούμενα δέντρα. Τά ψαροκάικα σπεύδουν πίσω βιαστικά άνεβοκατεβαίνοντας στή φουσκοθαλασσιά καθώς γλιστρούν στό λιμάνι γέροντας στά μπούνια. Νά κι ό γέρο-Σουέηλς. Έρχεται ίσια σέ μένα, και βλέπω από τόν τρόπο πού σηκώνει τό καπέλλο του, ότι θέλει νά μου μιλήσει...

Συγκινήθηκα πάρα πολύ άπ' τήν άλλαγή του καημένου του γέρου. "Όταν κάθισε δίπλα" μου, μου είπε μέ πολύ γλυκό τρόπο:

«θέλω νά σας πώ κάτι μίς.» Κατάλαβα ότι Ενωθε άμηχανία, και πήρα τό χέρι του και του ζήτησα νά μιλήσει άφοβα· τότε είπε, άφήνοντάς με νά του κρατώ τό χέρι:

«Φοβάμαι, καλή μου, ότι θά σέ τρώμαξα'μ' δλα αυτά τά άπαί-
σια πράγματα πού 'λεγα για τους ποθαμένους και λοιπά, δλες αυτές
τίς έβδομάδες· αλλά δέν τά 'λεγα στά σοβαρά και θέλω νά τό θυμά-
σαι αυτό όταν θά φύγω. Έμείς οι γέροι στά τελευταία μας πιά, και
μέ τό Ενα πόδι στον τάφο, δε θέλουμε νά τό σκεφτόμαστε και νά
σκιαζόμαστε και γι' αυτό Εκανα άστεία, για νά παρηγορήσω λίγο και
τόν έαυτό μου. Αλλά μά τό θεό, μίς, δε φοβάμαι ούτε τόσο νά πε-
θάνω· μόνο πού δε θέλω νά πεθάνω άν μπορώ νά τό άποφύγω. Πρέ-
πει νά πλησιάζει ή ώρα μου γιατί 'μαι γέρος πιά και δε θά ζήσω κι έ-
κατό χρόνια. Σιμώνει ή ώρα μου τόσο πού ό Χάρος άκονίζει κιόλας
τό δρεπάνι του. Βλέπεις, δε μπορώ νά ξεσυνηθίσω τό χωρατό μέ
μας. Κάποια μέρα τώρα κοντά ό Άγγελος του θανάτου θά σημάνει
τή σάλπιγγα και για μένα. Μή χολοσκάς όμως γι αυτό καλή μου! —
γιατί είδε ότι Εκλαπα— άν Ερθει κι άπόψε τή νύχτα άκόμα δε θ' ά-
ρνηθώ τό κάλεσμά του. Στο κάτω κάτω ή ζωή δέν είναι τίποτα άλλο
παρά μία άναμονή για κάτι άλλο άπ' αυτό πού κάνουμε· και μόνο
στό θάνατο μπορούμε νά βασιζόμαστε. Πάντως είμαι φχαριστημένος
γιατί Ερχεται και μάλιστα γρήγορα. Μπορεί και νά 'ρθει τήν ώρα πού
ψάχνουμε κι άπορούμε. "Ίσως τόν φέρνει ό άνεμος εκείνος στή θάλασ-
σα πού φέρνει μαζί του ναύαγια και συμφορές, άπελπισία και λύπη
στην καρδιά. Κοίτα! κοίτα!» φώναξε ξαφνικά. «Κάτι σ' εκείνο τόν
άνεμο υπάρχει κάτι πού 'χει τόν ήχο, τήν δυση, τή γεύση και τήν όσμή
του θανάτου. Είναι στον άέρα· τό νιώθω πού 'ρχεται. Κύριε, άς σέ δε-
χτώ χαρούμενος όταν Ερθει ή ώρα μου!» Σήκωσε ψηλά τά χέρια του
εύλαβικά, κι Εβγαλε τό καπέλλο του. Τά χείλη του κινήθηκαν σά νά
προσευχόταν. Μετά από λίγα λεπτά σιωπής, σηκώθηκε, μου 'σφίξε
τό χέρι, μου 'δωσε τήν εύχή του, μέ χαιρέτησε, κι Εφυγε κούτσα-

κούτσα. Όλα αυτά μέ συγκίνησαν και μέ τάραξαν πάρα πολύ. Όταν είδα νά 'ρχεται πρὸς τό μέρος μου ὁ ἀκτοφύλακας μέ τά κυάλια του παραμάσχαλα Ἰνιώσα ἀνακούφιση. Στάθηκα λίγο νά μοῦ μιλήσει, δπως κάνει πάντα, ἀλλά κοίταζε συνέχεια ἕνα περίεργο καράβι.

«Δέν μπορώ νά καταλάβω,» εἶπε «εἶναι ρωσικό, ἀπ' ὅτι φαίνεται, ἀλλά παραδέρνει ἐδῶ κι ἐκεῖ πολύ περίεργα. Δέν μπορεῖ νά πάρει μιὰ ἀπόφαση· φαίνεται ὅτι κατάλαβε ὅτι περιμένουμε θύελλα, ἀλλά δέν μπορεῖ ν' ἀποφασίσει ἀν πρέπει νά τραβήξει βόρεια σ' ἀνοιχτά, ἢ νά σταματήσει ἐδῶ. Νάτο πάλι! Περίεργα πηγαίνει, σάν νά 'ναι τό πηδάλιο του ἀκυβέρνητο· ἀλλάζει κατεύθυνση μέ κάθε πνοή τοῦ ἀνεμου, θά μάς ἀπασχολήσει μάλλον ξανά πρὶν περάσουν εἰκοσιτέσσερις ὥρες.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII

ΑΠΟΚΟΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ «ΗΜΕΡΗΣΙΑ», 8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
(*Κολλημένο στό ημερολόγιο τής Μίνας Μάρρεϊ*)

Ανταπόκρισις

Γονίμπν

Μιά από χίς πιό δυνατές και ξαφνικές θύελλες μόλις ξέσπασε έδώ μέ άπροσδόκητες και μοναδικές συνέπειες. Ο καιρός ήταν κάπως βαρύς, πράγμα δχι άσυνήθιστο τόν Αύγουστο. Τό Σάββατο τό βράδυ ό καιρός ήταν αίθριος, και οι πιό πολλοί παραθεριστές ξεκίνησαν χθές νά έπισκεφθοϋν τό Μάλγκρέιβ Γούντς, τόν κόλπο του Ρόμπιν Χούντ, τό Ρίγκ Μιλ, τόν Ράνσουικ, τό Στέηδς, και άλλα περίχωρα στήν περιοχή του Γουίτμπν. Τά άτμόπλοια «Εμμα» και «Σκάρμπορω» έβκαναν έκδρομές στά παράλια, και γενικά παρουσιάστηκε άσυνήθιστη κίνηση έκδρομέων άπό και προς τό Γουίτμπν. Η μέρα ήταν άσυνήθιστα λαμπρή ως τό άπόγευμα, όποτε κάποιιοι άργόσχολοι πού συχνάζουν στον αύλόγυρο του "Ήστ Κλίφ κι άπό κει άπολαμβάνουν τήν άπέραντη θέα τής θάλασσας βόρεια κι ανατολικά, μάς έδειξαν τά φουντωτά σύννεφα πού έμφανίστηκαν ξαφνικά στον ούρανό στά βορειο-δυτικά. Εκείνη τήν ώρα οι άνεμοι έπνεαν άσθενείς άπ' τά νοτιο-δυτικά. Στή μετεωρολογική γλώσσα τό λέμε «Νο 2: έλαφρός άνεμος». Ο άκτοφύλακας της υπηρεσίας έκανε άμέσως τήν άναφορά του. Ένας γέρος ψαράς πού πάνω άπό πενήντα χρόνια τώρα διαβάζει τά σημάδια του καιρού άπ' τό Ήστ Κλίφ, άποφάνθηκε κατηγορηματικά δι τή ξεσπάσει ξαφνική θύελλα. Στο μεταξύ τό ήλιοβασίλεμα, πού πλησίαζε ήταν τόσο δμορφο μέ τούς επιβλητικούς σωρούς άπό σύννεφα σέ υπέροχα χρώματα, πού πολυς κόσμος στάθηκε στό μονοπάτι γύρω άπ' τόν αύλόγυρο ν' άπολαύσει τή θέα. Πρίν βουλιάξει ό ήλιος πίσω άπ' τό μαύρο δγκο του Κέτλνς πού ύψώνεται στά δυτικά, γέμισε ό ούρανος μυριάδες σύννεφα σ' δλα τά χρώματα του ήλιοβασιλέματος —κόκκινο της φωτιάς, μαβί, ρόζ, πράσινο, βιολέ, κι δλες τίς άποχρώσεις του χρυσού. Έδώ κι εκεί έβλεπες μικρούς δγκους κάθε σχήματος πού έμοιαζαν κατάμαυροι σαν τεράστιες σκιές. Η δλη έμπειρία πρέπει νά έντυπωσίασε τούς ζωγράφους, και δέν άποκλείεται ως τόν έπόμενο Μάη νά δούμε σχέδια μέ τίτλο «Πρίν άπό τή μεγάλη θύελλα» νά κοσμούν τούς τοίχους τής έτήσιας έκθεσης. Πολλοί καπετάνιοι πήραν τήν άπόφαση εκείνη τή στιγμή νά μείνουν στο λιμάνι ώσπου νά περάσει ή θύελλα τά «πριάρια» ή μπρατσέρες τους, δπως άποκαλοϋν τά διάφορα είδη πλοίων. Κατά τό βραδάκι ό άέρας

Επεσε έντελώς, και τά μεσάνυχτα επικράτησε μιά νεκρική σιγή, μιά κουφόβραση κι εκείνη ή υπερένταση πρίν τόν κεραυνό πού έιτηρεάζει ευαίσθητα άτομα. Λίγα μόνο φώτα φαινόνταν στή θάλασσα, γιατί άκόμα και τά άκτοπλοϊκά πού συνήθως παραπλέουν στήν άκτή, Εμειναν στ' άνοιχτά. 'Από ψαροκάικα φαινόνταν πολύ λίγα. Τό μόνο πλεούμενο πού τράβηξε τήν προσοχή μας ήταν μιά ξένη σκούνα μ¹ δλα τά πανιά άνοιχτά, πού φαινομενικά πήγαινε δυτικά. Όσο παρέμεινε στό όπτικό μας πεδίο, ή άπερισκεψία ή άγνοια τού κυβερνήτη της Εδωσε λαβή σέ πολλά σχόλια, και προσπαθήσαμε μέ διάφορους τρόπους νά τούς κάνουμε σήμα νά μαζέψουν τά πανιά έν δυει τού κινδύνου. Πρίν πέσει ή νύχτα τήν είδαμε ν' άρμενίζει μέ τά πανιά νά παραδέρνουν άσκοπα καθώς γλιστρούσε άπαλά στήν κυματιστή φουσκοθαλασσιά.

«'Ακίνητο σάν πλοίο ζωγραφιστό πάνω σέ ζωγραφιστό ωκεανό»

Λίγο πρίν τίς δέκα ή άτμόσφαιρα βάρυνε πολύ κι ή σιωπή Εγινε τόσο άπόλυτη πού άκουγες καθαρά τό βέλασμα κάποιου άρنيού στή στεριά ή τό γαύγισμα ενός σκυλιού στήν πόλη. Η μπάντα στήν άποβάθρα, μέ τούς χαρούμενους γαλλικούς σκοπούς της, ήχούσε παράφωνα μέσα στή μεγάλη άρμονία σιωπής της φύσης. Λίγο μετά τά μεσάνυχτα άκούστηκε Ένας περίεργος ήχος άπ' τ' άνοιχτά, και στόν άέρα άπό ψηλά άντήχησε Ένα υπόκωφο, σβησμένο και περίεργο βουητό.

Τότε χωρίς καμιά προειδοποίηση ξέσπασε ή καταιγίδα. Μέ μιά ταχύτητα πού τότε μάς φάνηκε άπίστευτη, και πού τώρα άκόμα δύσκολα τή συνειδητοποιούμε, ή φύση όλόκληρη συγκλονίστηκε. Τά κύματα ύψώθηκαν μανιασμένα πλακώνοντας τό Ένα τ' άλλο, μέχρι πού σέ λίγα λεπτά ή λεία επιφάνεια της θάλασσας είχε γίνει Ένα λυσσαλέο καταστρεπτικό τέρας. 'Αφρισμένα κύματα χτυπούσαν μανιασμένα στά ρηγά, και σκαρφάλωναν στίς άνηφορικές πλαγιές. "Αλλα Εσπαζαν στήν προκυμαία κι ό άφρός τους τύλιγε τά φανάρια τών φάρων πού όρθώνονται άπ' τίς δυό μεριές τού κυματοθραύστη τού Λιμανιού τού Γουίτμυ. Ό άνεμος βρυχώταν σάν κεραυνός και φυσούσε μέ τέτοια δύναμη πού άκόμα και δυνατοί άντρες μέ δυσκολία στέκονταν στά πόδια τους ή κρατιόντουσαν γερά άπό σιδερένιους στύλους. Κρίθηκε σκόπιμο νά διαλυθούν τά πλήθη θεατών άπό όλόκληρη τήν προκυμαία, γιατί άλλιώς κινδυνεύαμε νά θρηνήσουμε και θύματα. Σά νά μήν Εφταναν τά προβλήματα κι οί κίνδυνοι τής νύχτας αυτής, τεράστιοι, δγκοι όμίγλης άρχισαν νά σέρνονται πρós τή στεριά—άσπρα ύγρά σύννεφα πού γλιστρούσαν σά φαντάσματα. Τόσο ύγρή και νοτισμένη και παγερή ήταν αυτή ή όμίγλη πού δέν ήθελε πολύ

φαντασία για να πιστέψει κανείς ότι τα πνεύματα δλων δσων χάθηκαν στη θάλασσα άγγιζαν τους ζωντανούς δικούς τους με τα ύγρα κρύα χέρια του θανάτου. Δέν ήταν λίγοι εκείνοι που Ινιωσαν μιάν ανατριχίλα καθώς οι τούφες της όμίχλης γλιστρούσαν δίπλα τους. Κατά διαστήματα ή όμίχλη καθάριζε και τότε φαινόταν ως κάποια απόσταση ή θάλασσα στην άνταύγεια της άστραπής που τώρα Εσκιζε τον ούρανό πυκνά κι άπανωτά. Τήν άκολουθούσαν τέτοιοι βροντεροί κεραυνοί που ό ούρανόσ όλόκληροσ συγκλονιζόταν άπ' τίς δονήσεις τής θύελλασ. Τό θέαμα που άποκαλύφτηκε ήταν τρομερά έπιβλητικό και συναρπαστικό, θεόρατα κύματα σαν υδάτινα βουνά όρθώνονταν προς τον ούρανό κι ή θύελλα άρπαζε τους άσπρους άφρους και τους τίνιζε στους ούρανούς. Που και που κάποιο καραβάκι με κουρελιασμένα πανιά Εφτανε σαν τρελό στό καταφύγιο του λιμανιού για να γλυτώσει και κάθε τόσο άστραφταν τ' άσπρα φτερά κάποιου γλάρου που παράδερνε στη θύελλα. Στην κορφή του Ήστ Κλίφ ήταν στήμένος ό καινούριος προβολέας Ετομος για χρήση αλλά δέν είχε γίνει δοκιμή. Οι υπεύθυνοι τον Εθεσαν σε λειτουργία και στά διαλείμματα ανάμεσα στις εισβολές όμίχλης, χτένισαν μ' αυτόν την έπιφάνεια τής θάλασσας. Μιά-δυό φορές αυτό άποδείχτηκε σωτήριο, δπως δταν κάποιο ψαροκάικο μισοβουλιαγμένο κατάφερε να μπει στό λιμάνι άποφεύγοντας με την καθοδήγηση του προβολέα, τον κίνδυνο να τσακιστεί στον κυματοθραύστη. Κάθε φορά που κάποιο καράβι Εφτανε σώο στην ασφάλεια του λιμανιού, μιá ιαχή χαράς Εβγαινε άπ' τά στήθη του κόσμου στην άκτή· μιá κραυγή που για μιá στιγμή Εσκιζε τή θύελλα και μετά χανόταν στον άνεμο. Σε λίγο ό προβολέας Επεσε σε κάποια απόσταση σε μιá γολέττα μ' άνοιχτά πανιά. Ήταν προφανώς ή ίδια που είχαμε προσέξει νωρίτερα τό βράδυ. Ο άνεμος είχε πιά γυρίσει σε άνατολικό, κι Ένα ρίγος διαπέρασε τον κόσμο στην πλαγιά καθώς συνειδητοποίησαν τον κίνδυνο που διέτρεχε. Άνάμεσα στη γολέττα και τό λιμάνι ήταν μιá μεγάλη ξέρα δπου τόσα καράβια είχαν τσακιστεί κατά καιρούς. Με την κατεύθυνση που είχε ό άνεμος θά ήταν σχεδόν άδύνατο να πετύχει την είσοδο του λιμανιού. Ήταν ή ώρα τής μεγάλης φουσκονεριάς αλλά τά κύματα ήταν τόσο ψηλά που στις κοιλότητές τους σχεδόν φαίνονταν τά ρηγά τής άκτής. Ή γολέττα άρμένιζε με τέτοια ταχύτητα, και με τά πανιά άνοιχτά, που δπως είπε κάποιος παλιός θαλασσόλυκος «κάπου θά πιάσει· τό πιθανότερο στην κόλαση.» Κατόπιν ήρθε μιá δεύτερη μάζα όμίχλης μεγαλύτερη από πρίν, μιá ύγρή καταχνιά που τύλιξε τά πάντα σά γκρίζο σάβανο. Μόνο ή άκοή Εμεινε άπ' δλες τίς αισθήσεις γιατί ό βρυχηθμός τής καταιγίδας, ό πάταγος τής βροντής και τό βουητό άπ' τά τεράστια κύματα άκούγονταν άκόμα πιο δυνατά μέσ' στό ύγρό χάος. Οι άκτίνες

τού προβολέα έμειναν καρφωμένες στήν είσοδο τοῦ λιμανιού ἀπέναντι στόν 'Ανατολικό βραχίονα δπου ήταν ὁ κίνδυνος, καί περιμέναμε μέ κομμένη τήν ἀνάσα. Ὁ ἀνεμος ξαφνικά γύρισε σέ βόρειο ἀνατολικό, καί τά υπολείμματα ομίχλης διαλύθηκαν στίς ριπές του καί τότε, ὦ τοῦ θαύματος, πηδώντας ἀπ' τό ενα κύμα στό ἄλλο, ορμητικά κι ἀπότομα ἡ περιέργη σκούνα γλίστρισε ἀνάμεσα στίς προβλήτες ἐν μέσω καταγιδας καί μέ τά πανιά ἀνοιχτά στάθηκε στό φιλόξενο λιμάνι. Ὁ προβολέας τήν ἀκολούθησε καί τότε ενα ρίγος διαπέρασε ὄλο τόν κόσμο δταν είδαμε στό πηδάλιο δεμένο ενα πτώμα. Τό κεφάλι του ήταν πεσμένο μπροστά καί ταλαντευόταν μέ φριχτό τρόπο πέρα-δῶθε μέ κάθε κούνημα τοῦ караβιού. Κανείς ἄλλος δέ φαινόταν στό κατάστρωμα. Δέος κατέλαβε τούς πάντες δταν συνειδητοποίησαν δι ὡς ἐκ θαύματος τό καράβι εἶχε βρει τό λιμάνι ἀκυβέρνητο, μ' ενα νεκρό στό πηδάλιο! Τά πράγματα δμως ἐξελίχτηκαν πολύ γρήγορα σέ λιγότερο χρόνο ἀπ' ὄσο χρειάζεται γιά νά γραφούν τούτες οἱ λέξεις. Ἡ σκούνα δέ σταμάτησε, παρὰ γλιστρώντας ἀπέναντι στό λιμάνι προσάραξε στό σωρό ἀπό ἄμμο καί χαλίκι πού ἔχουν ξεβράσει οἱ πολλές θύελλες κι οἱ παλίρροιες στή νοτιο-ἀνατολική γωνία τῆς προκουμαίας πού προεξέχει κάτω ἀπ' τόν 'Ανατολικό Βράχο, πού οἱ ντόπιοι τό λένε Τέητ Χίλλ.

Φυσικά τό τράνταγμα ήταν μεγάλο καθὼς τό πλοίο προσάραξε στήν ἄμμο. Ὅλα τά δοκάρια, σκοινιά καί στάντζες τεζάρισαν, καί μερικά ξύλα γκρεμίστηκαν στό κατάστρωμα. Ἀλλά τό πλοῖο περιέργο ἦταν πού μόλις τό πλοῖο ἄγγιξε τήν ἀκτή, Ἰνα τεράστιο σκυλί ὄρμησε στό κατάστρωμα σά νά εἶχε πεταχτεῖ ἀπ' τό τράνταγμα καί τρέχοντας πήδηξε ἀπ' τήν πρῶρη στήν ἄμμο. Ἐτρεξε κατευθεῖαν πρὸς τόν ἀπότομο βράχο δπου ὁ αὐλόγυρος τῆς ἐκκλησίας δεσπόζει πάνω ἀπ' τό δρομάκι τῆς 'Ανατολικῆς Προκουμαίας. Εἶναι τόσο ἀπότομος ὁ γκρεμός πού μερικές ταφόπετρες προεξέχουν στό σημεῖο πού τό χῶμα ἔχει πάθει κατολίσθηση. Ἀπό κει χάθηκε στό σκοτάδι, πού πέρα ἀπ' τήν ἐστία τοῦ προβολέα φαινόταν ἀδιαπέραστο.

Συνέβη ἐκεῖνη τή στιγμή νά μήν εἶναι κανείς στήν ἀποβάθρα τοῦ Τέητ Χίλλ, γιατί ὄλοι ὄσοι μέναν στά κοντινά σπίτια ἡ κοιμόντουσαν, ἡ εἶχαν ἀνέβει στό λόφο. Ἐτσι ὁ πρῶτος πού ἀνέβηκε στό κατάστρωμα ετυχε νά εἶναι ὁ ἀκτοφύλακας τῆς υπηρεσίας στήν ἀνατολική πλευρά τοῦ λιμανιού, πού Ἰτρεξε ἀμέσως στή μικρή ἀποβάθρα. Οἱ ἄνθρωποι πού χειρίζονταν τόν προβολέα, ἀφοῦ χτένισαν πρῶτα τήν είσοδο τοῦ λιμανιού χωρίς νά βροῦν τίποτα, τελικά εστρεψαν τό φῶς στό ἐγκαταλειμμένο καράβι καί τό ἄφησαν ἐκεῖ. Ὁ ἀκτοφύλακας ὕτρεξε πρὸς τήν πρύμνη κι δταν εφτασε στό πηδάλιο εσκυψε νά τό ἐξετάσει καί τραβήχτηκε ἀμέσως σάν ἀπό κάποια ξαφνική συ-

γκίνηση. Τότε έρεθίστηκε ή γενική περιέργεια κι ένα σωρό κοσμος άρχισε νά τρέχει κατά κει. Η απόσταση από τό Δυτικό Βράχο μέσω Ντρώμπριτζ μέχρι τήν 'Αποβάθρα του Τέητ Χίλλ είναι αρκετά μεγάλη, αλλά ό ύπογραφόμενος ανταποκριτής πού είναι γλήγορος στό τρέξιμο, έφτασε αρκετά πριν άπ' τό πλήθος. "Όταν όμως έφτασα βρήκα ήδη στην αποβάθρα μαζεμένο ένα μικρό πλήθος πού δέν άφηνε ό άκτοφύλακας κι ή άστυνομία ν' ανέβει στό καράβι. Μέ τήν άδεια όμως του άρχι-λεμβούχου, και μέ τήν ιδιότητα του ανταποκριτή σας, ανέβηκα στό κατάστρωμα κι ήμουν ένας άπ' τούς λίγους πού είδε τον νεκρό ναυτικό ενώ ήταν ακόμα δεμένος στό τιμόνι.

Η αντίδραση, και τό δέος ακόμα, του άκτοφύλακα δέν ήταν περιέργω· σπάνια άντικρύζει κανείς τέτοιο θέαμα. Ο άνθρωπος ήταν δεμένος μόνο άπ' τά χέρια του, τό ένα πάνω στό άλλο, σε μιά λαβή του τιμονιού. 'Ανάμεσα στό κάτω χέρι και στό ξύλο είδα ένα σταυρό, μέ τίς χάντρες του τυλιγμένες γύρω άπ' τούς δυό καρπούς και τό τιμόνι, κι όλα μαζί δεμένα μέ σκοινί. Φαίνεται δι ό άμοιρος ήταν καθιστός αλλά μέ τά λυσομανήματα και τά ραπίσματα των ιστίων σύρθηκε πέρα-δώθε, και τά σκοινιά μέ τά όποια ήταν δεμένος τον έκοψαν ως τό κόκαλο. Έγινε λεπτομερές καταγραφή των συνθηκών, κι ένας γιατρός —ό χειρουργός Τ. Μ. Κάφλιν του "Ησκ Έλλιοτ Πλέης 33,— πού ήρθε άμέσως μετά από μένα, άποφάνθηκε, μετά από εξέταση, δι ό θάνατος πρέπει νά επήλθε πριν από δυό μέρες τουλάχιστον. Στην τσέπη του βρέθηκε ένα προσεκτικά βουλωμένο μπουκάλι πού ήταν άδειο εκτός από ένα μικρό ρολό χαρτί πού δπως άποδείχτηκε ήταν ένα τμήμα άπ' τό ήμερολόγιο του πλοίου. Ο άκτοφύλακας είπε δι ό άνθρωπος πρέπει νά δέθηκε μόνος του, σφίγγοντας τούς κόμπους μέ τά δόντια του. Τό γεγονός δι ένας άκτοφύλακας ανέβηκε πρώτος στό κατάστρωμα μπορεί νά άποτρέψει περιπλοκές άργότερα στό Ναυτοδικείο, γιατί σύμφωνα μέ τό νόμο τά ναύγια περιέρχονται στην κυριότητα αυτου πού τά βρίσκει πρώτος· αλλά ένας άκτοφύλακας δέν δικαιούται νά προβάλλει δικαιώματα. Άπ' τήν άλλη μεριά έχουν ήδη άρχίσει οι νομικές διαδικασίες. Κάποιος νεαρός φοιτητής τής νομικής δηλώνει κατηγορηματικά δι τά δικαιώματα ιδιοκτησίας παραγράφονται τελείως και δι ό ιδιοκτήτης παραβαίνει τούς νόμους του άναπαλλοτριώτου, εφ' δσον τό πηδάλιο σαν σύμβολο, αν δι άπόδειξη εντεταλμένης ιδιοκτησίας, βρίσκεται *ατά χέρια ενός νεκρού*. Περιττό νά πούμε δι ό νεκρός ναυτικός άπομακρύνθηκε μέ τόν δέοντα σεβασμό από τό τιμημένο σημείο πού κράτησε και φύλαξε μέχρι θανάτου —μέ σταθερότητα και γενναιοψυχία δπως ό νεαρός Κασαμπιάνκα— και τοποθετήθηκε στό νεκροτομείο, μέχρι νά γίνει ή αυτοψία για τά αίτια του θανάτου.

Ἡδη ἡ ξαφνική θύελλα ἴχει ἀρχίσει νά κατασιγάξει· τὰ πλήθη σκορπίζουν στά σπίτια τους κι ὁ ουρανός παίρνει νά κοκκινίζει πάνω ἀπ' τόν κάμπο τοῦ Γιόρκσηφ. Γιά τὸ ἐπόμενο φύλλο σας, θά λάβετε ἐγκαίρως νεώτερες πληροφορίες σχετικά μέ τὸ ἐγκαταλειμμένο πλοίο πού τόσο περιέργω βρέθηκε στό λιμάνι μας ἐν μέσω θυέλλης.

Γουίτμπυ

9 Αύγουστου.-Ἡ συνέχεια τῆς χθεσινῆς παράξενης ἀφίξης τοῦ ἐγκαταλειμμένου πλοίου μέσ' στή θύελλα εἶναι ἀκόμα πιό συναρπαστική. Ὅπως φαίνεται ἡ σκούνα εἶναι ρωσική ἀπ' τὴ Βάρνα καί λέγεται «Δήμητρα».

Εἶναι γεμάτη σαβούρα ἀπὸ λεπτὴ ἄμμο καί τὸ φορτίο τῆς εἶναι ἐλάχιστο: μερικά μεγάλα ξύλινα κιβώτια γεμάτα χῶμα. Τὸ φορτίο εἶναι παραδοτέο ἀ' Ἰναν δικηγόρο τοῦ Γουίτμπυ τόν κ. Σ. Φ. Μπίλινγκτον ὁδὸς Κρέσεντ 7, ὁ ὁποῖος τὸ πρωὶ ἐπιβιβάστηκε στό πλοίο καί πήρε τὸ φορτίο τοῦ ὁποίου ἦταν παραλήπτης. Ὁ ρώσος πρόξενος, ἐνεργώντας κατὰ τὸ ναυλοσύμφωνο πήρε ἐπίσημως στήν κατοχὴ του τὸ καράβι καί πλήρωσε δλους τοὺς λιμενικοὺς δασμοὺς κλπ. Ἡ περιέργη αὐτὴ σύμπτωση εἶναι τὸ μοναδικὸ θέμα συζήτησης σήμερα· οἱ υπεύθυνοι τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου πήραν δλα τὰ μέτρα ὥστε νά γίνουν τὰ πάντα ἀκριβῶς σύμφωνα μέ τοὺς κανονισμοὺς. Καθὼς ξέρουν δι τὸ «θαύμα» θά εἶναι πολὺ βραχύβιο, φροντίζουν νά μὴν δώσουν καμιὰ ἀφορμὴ γιὰ ἐκ τῶν υστέρων διαμαρτυρίες. Ἐπίσης ἴγιναν πολλὰ σχόλια σχετικά μέ τὸ σκυλί πού βγήκε δταν προσάραξε τὸ καράβι κι ἓνα σωρὸ μέλη τῆς S. P. C. A *, πού ἴγει μεγάλη δύναμη στό Γουίτμπυ, προσπάθησαν νά βοηθήσουν τὸ ζῶο. Πρὸς γενικὴ ἀπογοήτευση δμως δέ βρέθηκε πουθενά σά νά ἐξαφανίστηκε ἀπ' τὴν πόλη. Εἶναι πιθανὸ νά τρόμαξε καί νά τράβηξε πρὸς τὰ βαλτοτόπια δπου κρύβεται ἀκόμα φοβισμένο. Ὅρισμένοι ἀντιμετωπίζουν μέ μεγάλη ἀνησυχία αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο μήπως τὸ σκυλί ἀποδειχτεῖ κι ἐκεῖνο ἐπικίνδυνο, γιὰτί δπως φαίνεται εἶναι ἀγριο. Νωρὶς σήμερα τὸ πρωὶ ἓνα μεγάλο μαντρόσκυλο ἐνὸς καρβουνέμπορα κοντὰ στήν προβλήτα τοῦ Τέητ Χίλλ βρέθηκε νεκρὸ στό δρομάκι ἀπέναντι στήν αὐλὴ τοῦ ἀφέντη του. Φαίνεται δι προηγήθηκε πάλι κι διτὸ ὁ ἀντίπαλός του ἦταν πολὺ ἀγριο, γιὰτί βρέθηκε μέ τὸ λαιμὸ ξεσκισμένο καί ξεκοιλιασμένο ἀπὸ κτηνώδικο νύχια.

Ἀργότερα.- Χάρη στὸν ἐπιθεωρητὴ τοῦ Ἐμπορικοῦ Συμβουλίου πήρα τὴν ἀδεια νά ἐξετάσω τὸ ἡμερολόγιο τῆς «Δήμητρας». Εἶναι ἐνημερωμένο μέχρι τρεῖς μέρες πρὶν ἀλλὰ δέν περιέχει τίποτα τὸ ιδιαίτερα ἐνδιαφέρον ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀναφορὰ ἐξαφανίσεως ἀν-

* Σ.τ.Μ. Ἑταιρεία Προστασίας Ζῶων.

δρών. Τό πιο ενδιαφέρον όμως εύρημα είναι τό χαρτί πού βρέθηκε από μπουκάλι καί τό παρουσίασαν σήμερα στήν αυτοψία. Τά δύο αυτά έγγραφα μαζί σκιαγραφούν μία ιστορία πού μοιά τής δέν *ἔγω* συναντήσει. Καθώς δέν υπάρχει λόγος συγκάλυψης σάς τό αντίγραφο, παραλείποντας απλώς τεχνικές ναυτικές λεπτομέρειες καί θέματα έποπτείας τού φορτίου. Είναι σχεδόν βέβαιο δι τὸ καπετάνιος καταλήφθηκε από κάποια έμμονη ιδέα σχεδόν μόλις άρχισε τό ταξίδι, ή οποία μεγάλωνε καθώς περνούσαν οί μέρες. Αύτά πού θά γράψω δέν είναι βέβαια από πρώτο χέρι, γιατί μου υπαγορεύει Ινας υπάλληλος τού ρωσικού προξενείου πού είχε τήν καλωσύνη νά μου κάνει τή μετάφραση, έφόσον δέν υπήρχε χρόνος.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΚΑΤΑΣΤΡΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ «ΔΗΜΗΤΡΑΣ»

Βάρνα — Γουίτμυ

Γραμμένο 18 'Ιουλίου. Συμβαίνουν τόσο περίεργα πράγματα πού θά κρατήσω λεπτομερείς σημειώσεις ώσπου νά φτάσουμε.

Στίς 6 'Ιουλίου φορτώσαμε τό έμπόρευμα πού είναι άμμος καί κιβώτια μέ χώμα. Ξεκινήσαμε μεσημέρι. "Άνεμος ανατολικός, δροσερός. Πλήρωμα πέντε άτομα, δύο υποπλοίαρχοι, ό μάγειρας, κι έγώ (καπετάνιος).

Τήν αυγή τής 11ης 'Ιουλίου μπήκαμε στό Βόσπορο. Επιβιβάστηκαν Τούρκοι τελωνειακοί. Μπαχτσίσι. Όλα έντάξει. Ξεκινούμε πάλι στίς 4 μ.μ.

12 'Ιουλίου περνάμε άπ' τά Δαρδανέλια. Πάλι εμφανίστηκαν τελωνειακοί καί ναυαρχίδα τής άκτοφυλακής. Και πάλι μπαχτσίσι. Οί τελωνειακοί ψάχνουν διεξοδικά, αλλά γρήγορα. Θέλουν νά μας ξεφορτωθούν γρήγορα. Τό βράδυ μπήκαμε στό 'Αρχιπέλαγος.

13 'Ιουλίου περάσαμε τόν κάβο Ματαπά. Τό πλήρωμα δυσαρεστημένο γιά κάποιο λόγο. Φαίνονται φοβισμένοι, αλλά δέ μιλούν.

Στίς 14 'Ιουλίου ήμουν κάπως άνήσυχος γιά τό πλήρωμα. Είναι δλοι άνδρες έμπιστοσύνης, κι 2χω ξαναταξιδέψει μαζί τους. Ό υποπλοίαρχος δέν εβρισκε τι τρέχει. Τού είπαν δι *κάτι* συμβαίνει, καί σταυροκοπήθηκαν. Ό υποπλοίαρχος έκνευρίστηκε μέ κάποιον έκείνη τή μέρα καί τόν χτύπησε. Περίμενα άγριο καυγά, αλλά δλα πέρασαν ήσυχα.

Στίς 16 'Ιουλίου ό υποπλοίαρχος μου άνάφερε δι ίνας από τό πλήρωμα ό Πετρόφσκυ άπουσιάζει. Δέν μπορούσε νά τό έξηγήσει. Έκανε τή σκοπία του χθές βράδυ, αλλά δέν πήγε στήν καμπίνα γιά ύπνο. Οί άνδρες άκόμα πιο Ζαρύθυμοι. Είπαν δλοι δι κάτι περιμέναν

άλλά τό μόνο πού είπαν ήταν διτ είχαμε *κάτι* στό πλοίο. Ό υποπλοίαρχος έχασε την υπομονή του μαζί τους. Φοβήθηκα διτ θά είχαμε φασαρίες.

Στίς 17 'Ιουλίου, χθές, Ινας άπ' τούς ναύτες ό Όλγκάρεν, ήρθε στην καμπίνα μου, και μέ τρομοκρατημένο ύφος μου ψιθύρισε διτ πίστευε διτ ύπήρχε κάποιος ξένος στό καράβι. Μού είπε διτ τήν ώρα της σκοπιάς ήταν κρυμμένος πίσω άπ' τήν καμπίνα του καταστρώματος έξ αιτίας της καταιγίδας, δταν είδε έναν ψηλό κι άδύνατο άντρα πού δέν έμοιαζε μέ κανέναν του πληρώματος, ν' άνεβαίνει άπ' τό ταμπουκι, νά προχωρά στό κατάστρωμα, και νά έξαφανίζεται. Τόν άκολούθησε προσεκτικά, αλλά δταν έφτασε στην πλώρη δέ βρήκε κανέναν κι οί μπουκαπόρτες ήταν δλες κλειστές. Ήταν πανικοβλημένος άπ' τό δαιμονικό φόβο, και πολύ φοβούμαι διτ ό πανικός μπορεί νά μεταδοθεί και *ατούς* άλλους. Για νά τό άποτρέψω νά φροντίσω νά γίνει προσεκτική ερευνά άπ' άκρη σ' άκρη του πλοίου.

'Αργότερα τήν ίδια μέρα μάζεψα δλο τό πλήρωμα και τούς είπα διτ άφού πίστευαν πώς ύπάρχει κάποιος ξένος, θά τό ψάξουμε άπ' τήν πλώρη ως τήν πρύμνη. Ό πρώτος υποπλοίαρχος θυμωσε' είπε διτ ήταν βλακεία και διτ τό νά ένδώσουμε σέ τέτοιες άνόητες ιδέες θά έριχνε τό ήθικό του πληρώματος ήθελε νά τούς κρατήσει σέ πειθαρχία «μέ τό βούρδουλα». Τόν άφησα στη λαγουδέρα κι οί υπόλοιποι Αρχίσαμε έξονυχιστική Ιρευνα περπατώντας δίπλα-δίπλα μέ φανάρια. Ψάξαμε και στην παραμικρή γωνία. Καθώς τό φορτίο ήταν μόνο τά μεγάλα ξύλινα κιβώτια, δέν υπήρχαν κρυφές γωνιές δπου θά μπορούσε νά κρυφτεί κανείς. "Όταν τέλειωσε ή έρευνα οί άντρες άνακουφίστηκαν πολύ και ξαναγύρισαν πιό ευδιάθετοι στην δουλειά τους. Ό πρώτος υποπλοίαρχος έκανε μούτρα, αλλά δέν είπε τίποτα.

22 'Ιουλίου.- Κακοκαιρία τίς τελευταίες τρεις μέρες κι δλοι οί άνδρες ήταν άπασχολημένοι μέ τά πανιά - δέν τούς Εμεινε καιρός για φόβους. Φαίνονται νά 'χουν ξεχάσει τόν τρόμο τους. Ό υποπλοίαρχος και πάλι ευδιάθετος, κι δλοι τά πάνε καλά. Τους έδωσα συγχαρητήρια για τή δουλειά τους στην κακοκαιρία. Περάσαμε τό Γιβραλτάρ και βγήκαμε άπ' τά Στενά. Όλα έντάξει.

24 'Ιουλίου.- Κάποια κατάρα βαραίνει στό καράβι. 'Από τό πλήρωμα ήδη λείπει ένας, μπαίνουμε στό Βισκαϊκό κόλπο μέ τρικυμία μπροστά μας, και χθές βράδυ χάθηκε άλλος ένας—έξαφανίστηκε. Όπως κι ό πρώτος, έφυγε άπ' τή σκοπιά του και δέν ξαναγύρισε. Οί άντρες είναι πανικόβλητοι. Έστειλαν διαμαρτυρία ζητώντας διπλές σκοπιές γιατί φοβούνται νά είναι μόνοι τους. Ό υποπλοίαρχος έξαγριώθηκε. Φοβούμαι διτ θά γίνει φασαρία κι διτ θά 'χουμε βιαιότητες είτε άπ' αυτών είτε άπ' τούς άλλους.

28 'Ιουλίου.- Τέσσερις μέρες στην κόλαση· παραδέρνουμε σ' Ινα είδος δίνης με θυελλώδη άνεμο. Κανείς δέν κοιμήθηκε.. Οί άντρες δλοι έξουθενωμένοι. Δέν ξέρω ποιόν νά βάλω σκοπιά κανείς δέν είναι σέ καλή κατάσταση. Ο δεύτερος ύποπλοίαρχος προσφέρθηκε νά τιμονιάρει καί νά κάνει σκοπιά, γιά νά πάρουν κανέναν ύπνο οί υπόλοιποι. Ο άνεμος πέφτει ή θάλασσα φουρτουνιασμένη ακόμα, αλλά τό καράβι πιό σταθερό καί δέν τό αισθανόμαστε τόσο.

29 'Ιουλίου.- Κι άλλη τραγωδία. Είχαμε μονές σκοπιές γιατί τό πλήρωμα ήταν πολύ ξεθεωμένο γιά διπλές. "Όταν ανέβηκε στό κατάστρωμα ό πρωινός σκοπός δέν βρήκε κανέναν έκτός άπ' τόν τιμονιέρη. Έβαλε τίς φωνές, όποτε έτρεξαν δλοι στή γέφυρα. Έξονυχιστική έρευνα, χωρίς άποτέλεσμα. Τώρα είμαστε χωρίς δεύτερο υποπλοίαρχο, καί τό πλήρωμα πανικόβλητο. Συμφωνήσαμε μέ τόν υποπλοίαρχο νά κυκλοφορούμε όπλισμένοι άπό δώ καί πέρα, καί νά 'χουμε τό νοϋ μας γιά τό παραμικρό.

30 'Ιουλίου.- Τελευταίο βράδυ. Χαρούμενοι πού πλησιάζουμε στην Άγγλία. Καιρός αίθριος, πανιά άνοιχτά. Άποσύρθηκα άποκαμωμένος· κοιμήθηκα βαθιά. Ξύπνησα άπ' τή φωνή τού ύποπλοίαρχου πού μου 'λεγε διι χάθηκαν οί δυό σκοποί κι ό τιμονιέρης. Μένουμε μόνο έγώ ό ύποπλοίαρχος καί δυό μέλη τού πληρώματος νά κουμαντάρουμε τό καράβι.

1 Αύγουστου.- Δυό μέρες ομίγλη, κι ούτε κατάρτι στον ορίζοντα. 'Ηλπίζα στή Μάγχη νά κάνω σινιάλο γιά βοήθεια ή νά άράξω κάπου. Δέν μπορούμε νά δουλέψουμε τά πανιά, κι είμαστε άναγκασμένοι νά πηγαίνουμε μέ τόν άνεμο. Δέν τολμώ νά τά κατεβάσω γιατί μετά δέν θά μπορώ νά τά σηκώσω. Σερνόμαστε σέ κάποια τρομερή καταστροφή. Ο ύποπλοίαρχος είναι τώρα πιό άποθαρρυσμένος άπ' τούς άλλους δυό. Η δυνατή του ιδιοσυγκρασία έσπασε άπότομα. Οί άντρες έχουν ξεπεράσει πιά τό φόβο· δουλεύουν μέ άπάθεια καί μοιρολατρεία περιμένοντας στωϊκά τό χειρότερο. Είναι ρώσοι, εκείνος ρουμάνος.

2 Αύγουστου μεσάνυχτα.- Είχα κοιμηθεί γιά λίγα λεπτά δταν ξύπνησα άπό μιά κραυγή πού έμοιαζε νά 'ναι έξω άπ' τήν καμπίνα μου. 'Άπ' τήν ομίγλη δέν έβλεπα τίποτα. Όρμησα στό κατάστρωμα κι έπεσα πάνω στον ύποπλοίαρχο. Λέει διι κι αυτός άκουσε κραυγή κι έτρεξε, αλλά ό σκοπός δέν είναι πουθενά. "Άλλος ένας... Ο θεός νά μάς φυλάει! Ο ύποπλοίαρχος λέει διι πρέπει νά 'χουμε περάσει τά στενά τού Ντόβερ γιατί είδε σέ μιά στιγμή πού ξεκαθάρισε ή ομίγλη, τό Νόρθ Φόρλαντ τή στιγμή πού ό άλλος φώναξε. Αυτό σημαίνει διι πρέπει νά 'μαστέ κοντά στή Βόρεια Θάλασσα. Ένας θεός ξέρει πώς

θά περάσουμε αυτή τήν όμίγλη που μοιάζει νά μας άκολουθει μά ό θεός φαίνεται διτ μας Ιχει έγκαταλείψει.

3 Αυγούστου.- Τά μεσάνυχτα πήγα ν' άντικαταστήσω τόν άνθρωπο στό τιμόνι, αλλά δταν έφτασα δέ βρήκα κανέναν. Ο άνεμος ήταν σταθερός και καθώς πηγαίναμε μέ τήν κατεύθυνσή του δέν είχαμε καμιά παρέκλιση. Δέν τόλμησα ν' άπομακρυνθώ κι άναγκάστηκα νά φωνάξω τόν υποπλοίαρχο. Σέ λίγο δρμησε στό κατάστρωμα μέ τή φανέλα. Είχε δψη κατατρομαγμένη κι έξουθενωμένη και πολύ φοβούμαι διτ εχασε τά λογικά του. Πλησιάζοντας μού 'πε βραχνά κώλωντας τό στόμα του στ' ατί μου σά νά φοβόταν διτ θά μας άκουγε κι ό άέρας: «Έδώ είναι! Είμαι σίγουρος τώρα! Τό είδα χθές βράδυ στή σκοπιά: ήταν σαν άνθρωπος ψηλός κι άδύνατος, και φριχτά χλωμός. Ήταν στήν πλώρη κι άγνάντευε τή θάλασσα. Σύρθηκα πίσω του και τού 'δωσα μία μέ τό μαχαίρι μου· αλλά τό μαχαίρι τόν διαπέρασε σαν τόν άέρα.» Καθώς μιλούσε πήρε τό μαχαίρι του και τό 'μπήξε άγρια στό κενό. Συνέχισε. «Πάντως είναι εδώ, και θά τόν βρώ. Ίσως είναι στ' άμπάρι μέσα σέ κανένα κιβώτιο. Θά τά ξεβιδώσω Ινα ενα και θά ψάξω. Κράτα έσύ τό πηδάλιο.» Μέ κοίταξε προειδοποιητικά, και κρατώντας τό δάκτυλο στά χείλη, κατέβηκε. Εκείνη τήν ώρα άρχισε ενας εύμετάβλητος άνεμος και δέν μπορούσα ν' άφήσω τό πηδάλιο. Τόν είδα νά ξαναβγαίνει στό κατάστρωμα κρατώντας 'να κουτί μέ έργαλεία κι ενα φανάρι, και νά κατεβαίνει άπ' τή μπροστινή μπουκαπόρτα. Είναι τρελός, θεότρελος και είναι άδύνατο νά τόν μεταπισώ. Τουλάχιστο δέν μπορεί νά κάνει κακό στά κιβώτια. Είναι δηλωμένα «χώμα», κι δσο και νά τά ταρακουνήσει δέν πρόκειται νά πάθουν τίποτα. Μένω λοιπόν εδώ Ιχοντας τό νού μου στό πηδάλιο και γράφω τίς σημειώσεις αυτές. Προσεύχομαι στό Θεό και περιμένω νά καθαρίσει ή όμίγλη. "Αν μέ τόν άνεμο αυτό δέν μπορέσω νά μπώ σέ λιμάνι, θά κατεβάσω τά πανιά και θά σταθώ νά κάνω σινιάλο για βοήθεια...

Σχεδόν τέλειωσαν δλα. Είχα άρχίσει νά ελπίζω διτ ό υποπλοίαρχος θά ξαναβγει πιό ήρεμος γιατί τόν άκουσα νά μετακινεί διάφορα στό άμπάρι, κι ή δουλειά τού κάνει καλό. Τότε άκούστηκε άπ' τή μπουκαπόρτα ενα ξαφνικό τρομαγμένο ούρλιαχτό πού μού πάγωσε τό αίμα, κι έμφανίστηκε αυτός στή γέφυρα σαν νά τόν είχε τινάξει κανόνι. Είχε δψη μανιακού- τά μάτια του γύριζαν και τό πρόσωπο του ήταν παραμορφωμένο άπ' τό φόβο. «Βοήθεια! Βοήθεια!» φώναζε, και κοίταζε γύρω του τό σάβανο τής όμίγλης. Ο τρόμος του εγινε άπελπισία, και μέ σταθερή φωνή είπε: «Καλύτερα νά 'ρθεις και σύ, καπετάνιε, προτού είναι πολύ άργά. Τόν είδα. Ξέρω πιά τό μυστικό. Μόνο ή θάλασσα θά μέ σώσει άπ' αυτόν. Είναι τό

μόνο πού άπομένει!» Πριν προφτάσω νά πώ λέξη ή νά κάνω κάποια κίνηση γιά νά τόν πιάσω, δρασκελίσε τήν κουπαστή καί ρίχτηκε μόνος του στή θάλασσα. Μοῦ φαίνεται διτι κι ἐγώ τό 'μαθα τώρα τό μυστικό. Αυτός ό τρελός θά καθάρισε τό πλήρωμα εναν-εναν, καί τώρα τούς άκολουθήσε κι ό ίδιος. Θεέ μου! Τί εξηγήσεις θά πρέπει νά δώσω γιαντή τή φρίκη δταν πιάσω λιμάνι; **Όταν** πιάσω λιμάνι! Θά τά καταφέρω ποτέ;

4 Αυγούστου.- Συνεχίς όμίχλη πού δέ τή διαπερνάει ούτε ό ήλιος. Τό ξέρω διτι εχει ήλιο μόνο καί μόνο γιατί είμαι ναυτικός· γιά κανέναν άλλο λόγο. Δέν τόλμησα νά κατέβω, φοβήθηκα ν' αφήσω τό πηδάλιο, κι έτσι εμεινα δρθιος δλη τή νύχτα ἐδώ, καί Τόν είδα στό άχνό σκοτάδι! Τόν είδα! Ό θεός νά μέ συγχωρέσει, αλλά είχε δίκιο ό άλλος πού πήδηξε στή θάλασσα. Είναι καλύτερα νά πεθάνει κανείς σάν άντρας. Κανένας δέν μπορεί νά κατηγορήσει εν αν ναύτη πού πεθαίνει στά βαθιά νερά. Έγώ δμως είμαι πλοίαρχος καί δέν πρέπει νά έγκαταλείψω τό καράβι. Θ' ανατρέψω δμως τά σχέδια αυτού τοῦ κακούργου τέρατος. Μόλις νιώσω νά μ' έγκαταλείπουν οί δυνάμεις μου, θά δέσω τά χέρια μου στό πηδάλιο, καί μαζί θά δέσω καί κάτι πού εκείνος δέν άντέχει ν' άντικρύσει· έτσι, δπως καί νά 'ρθουν τά πράγματα, θά σώσω τήν ψυχή μου καί τήν τιμή μου σάν πλοίαρχος. 'Αρχίζουν νά έξασθενίζουν οί δυνάμεις μου κι ή νύχτα πέφτει. "Αν προλάβει Εκείνος νά μέ κοιτάξει στά μάτια, θά είναι ίσως πολύ άργά γιά μένα... Σέ περίπτωση ναύγιου ίσως βρεθεί αυτό τό μπουκάλι, κι δποιοι τό βρουν, θά καταλάβουν άλλιώς,... άς μάθει ό κόσμος διτι στάθηκα πιστός στήν άποστολή μου. Χριστέ καί Παναγιά μου κι οί άγιοι δλοι, βοηθήστε μίαν άμοιρη ψυχή πού προσπαθεί νά κάνει τό καθήκον της...»

Στάθηκε αδύνατο βέβαια νά καθοριστούν τά αίτια τοῦ θανάτου. Δέν υπάρχουν στοιχεία'οὔτε μάρτυρες, καί κανείς δέν μπορεί πιά νά μας πει άν ό άνθρωπος Ικανέ ό ίδιος τούς φόνους ή όχι. Ό κόσμος ἐδώ πιστεύει όμόφωνα διτι ό πλοίαρχος είναι ήρωας καί ή κηδεία του θά γίνει δημοσία δαπάνη. Ήδη κανονίστηκε νά γίνει ή κηδεία μέ συνοδεία από πομπή πλοίων στόν ποταμό Έσκ καί μετά νά τό φέρον στήν προκυμαία τοῦ Τέητ Χίλλ καί στίς σκάλες τοῦ Άββαείου. Θά τόν θάψουμε στό νεκροταφείο τής έκκλησίας στήν πλαγιά. Πάνω από εκατό ιδιοκτήτες καραβιών [Έδωσαν τά όνόματά τους δηλώνοντας διτι θά τόν συνοδέψουν στόν τάφο του.

Τό μεγάλο σκυλί δέ βρέθηκε πουθενά- θεωρείται μεγάλο κρίμα, γιατί μέ τήν κοινή γνώμη στήν κατάσταση πού είναι, θά τό υιοθετούσε σίγουρα ή πόλη. Αύριο θά γίνει ή κηδεία, κι έτσι θά τελειώσει άλλο ένα «θαλασσινό μυστήριο».

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ ΜΑΡΡΕΤ

8 Αυγούστου.- Ή Αούσυ ήταν πολύ άνησυχη δλο τό βράδυ, κι ούτε γώ μπόρεσα νά κοιμηθώ. Είχε τρομερή καταιγίδα πού βούιζε στίς καμινάδες καί μ' εκανε ν' άνατριχιάζω. Οί ξαφνικές ριπές τού άνέμου έμοιαζαν μέ μακρινές πιστολιές. Τό περίεργο είναι δτι ή Αούσυ δέν ζύπνησε, παρά σηκώθηκε δυό φορές κι άρχισε νά ντύνεται. Εύτυχώς καί τίς δυό φορές ζύπνησα έγκαίρως καί κατάφερα νά τήν ξαναγδύσω χωρίς νά τήν ζυπνήσω, καί νά τή βάλω πάλι στό κρεβάτι. Είναι πολύ περίεργο πράγμα αύτή ή ύπνοβασία, γιατί μόλις βρει όποιοδήποτε σωματικό έμπόδιο στίς έπιθυμίες της, οί προθέσεις της, οποιές καί νά 'ναι έξαφανίζονται καί αφήνεται σχεδόν άπόλυτα στή ρουτίνα της ζωής της.

Σηκωθήκαμε νωρίς τό πρωί καί κατεβήκαμε στό λιμάνι νά δούμε αν είχε συμβεί τίποτε τή νύχτα. Είχε πολύ λίγο κόσμος. "Αν καί είχε λακάδα κι ή άτμόσφαιρα ήταν καθαρή καί δροσερή, τά τεράστια βλοσυρά κύματα πού φαίνονταν σκοτεινά καθώς ό άφρός στήν κορφή τους ήταν κάτασπρος σά χιόνι, χώθηκαν άπ' τό στενό άνοιγμα τού λιμανιού —άν κάποιον παλικαρά πού άνοίγει δρόμο ανάμεσα στό πλήθος. Ένιωσα κάποια ανακούφιση πού ό Τζόναθαν δέ βρισκόταν στή θάλασσα παρά στή στεριά χθές τή νύχτα. Είναι δμως άραγε στή στεριά; Πού είναι καί τί κάνει; 'Ανησυχώ τρομερά. Νά 'ξερα μόνο τί νά κάνω, καί θά μπορούσα νά κάνω ότιδήποτε!

10 Αύγουστου.- Ή κηδεία τού καημένου τού πλοίαρχου σήμερα ήταν πολύ συγκινητική. Ήταν στό λιμάνι σχεδόν δλα τά πλοία, κι οί καπετάνιοι σήκωσαν μόνοι τους τό φέρετρο άπ' τήν προκυμαία τού Τέητ Χύλ μέχρι τήν εκκλησία. Ήρθε κι ή Αούσυ μαζί μου καί πήγαμε άπό νωρίς στό παλιό μας παγκάκι τήν ώρα πού ή πομπή τών πλοίων άνέβαινε τό ποτάμι ώς τή γέφυρα καί ξανακατέβαινε. Ο κακομοίρης θάφτηκε τόσο κοντά στό σημείο πού καθόμαστε, πού δταν ήρθε ή στιγμή σταθήκαμε δρθιες καί τά είδαμε δλα. Ή φτωχή μου Αούσυ μου φάνηκε άναστατωμένη. Είναι συνέχεια άνησυχη καί νευρική καί μου φαίνεται δτι τά βραδινά της δνειρα Ιχουν άρχίσει νά τήν πειράζουν. Σ' Ινα πράγμα είναι παράξενη: δέν παραδέχεται δτι υπάρχει κάποιος λόγος γιά τήν άνησυχία της, κι αν υπάρχει ή ίδια δέν τόν καταλαβαίνει. Ο άλλος λόγος είναι δτι σήμερα τό πρωί βρέθηκε στό παγκάκι μας νεκρός ό κακόμοιρος ό κ. Σουέηλς μέ σπασμένο τό λαιμό. Φαίνεται, δπως είπε ό γιατρός, δτι Ιπεσε πίσω στό κάθισμα άπό κάποιον ξαφνικό τρόμο, γιατί τό πρόσωπό του είχε τέτοια Εκφραση φόβου καί φρίκης, πού οί άντρες είπαν δτι άνατρίχιασαν. Καημένε παππούλη! Ίσως άντίκρυσε τό θάνατο πρίν πεθάνει. Ή Αούσυ είναι

τόσο γλυκιά κι ευαίσθητη πού επηρεάζετο πολύ περισσότερο από τούς άλλους. Τώρα άς πούμε ταράχτηκε φοβερά από κάποια λεπτομέρεια πού έγω δέν είχα δώσει ιδιαίτερη σημασία, παρόλο πού άγápω πολύ τά ζώα. Ένας άπ' τούς άντρες πού άνεβαίνουν συχνά εδώ πάνω νά κοιτάξουν γιά πλοία, ήρθε μέ τό σκυλί του. Τό σκυλί αυτό είναι πάντα μαζί του. Είναι πολύ ήσυχος κι οί δύο, και ποτέ δέν είδα τόν άνθρωπο νά φωνάζει ή τό σκυλί νά γαυγίζει. Στη διάρκεια της νεκρώσιμης άκολουθίας τό σκυλί δέν πλησίαζε τόν άφέντη του, πού καθόταν κοντά μας, παρά Εστεικε λίγο παραπέρα γαυγίζοντας κι άλυχτώντας. Ο ιδιοκτήτης του τού μίλησε ευγενικά μετά άύστηρά, και μετά μέ όργή. Αυτό όμως ουτε πλησίαζε ουτε σταματούσε τή φασαρία. Ήταν σά λυσσασμένο, μέ άγριεμένα μάτια και τήν τρίχα όρθή σαν τήν ούρα τής γάτας όταν είναι νά έπιτεθεί. Τελικά έκνευρίστηκε κι ό άνθρωπος, δρμησε και τού 'δωσε μία κλωτσιά. Μετά τό άρπαξε άπ' τό σβέρκο και σέρνοντάς το, τό πέταξε σχεδόν πάνω στην ταφόπετρα όπου στέκει τό κάθισμα αυτό. Τό φτωχό πλάσμα, μόλις άγγιξε τήν πέτρα ήσύχασε άμέσως κι άρχισε νά τρέμει. Δέν προσπάθησε νά ξεφύγει παρά κουλουριάστηκε ζαρωμένο και τρέμοντας, και ήταν τόσο τρομοκρατημένο κι άξιολύπητο πού προσπάθησα, χωρίς όμως άποτέλεσμα, νά τό καθησυχάσω. Η Λούσυ Ένωσε κι αυτή μεγάλο οίκοτο, αλλά δέν τόλμησε ν' άγγίξει τό σκυλί παρά μόνο τό κοίταζε μ' Ένα βλέμμα γεμάτο άγωνία. Πολύ φοβάμαι ότι Έχει τρομερά υπερευαίσθητη κράση και δέ θά τά βγάλει πέρα εύκολα στον κόσμο. Είμαι σίγουρη ότι άπόψε τό βράδυ θά τά δει όλα στον ύπνο της. Όλες αυτές οί συνταραχτικές εικόνες —πό άκυβέρνητο πλοίο μέ τό νεκρό καπετάνιο, ή στάση του, δεμένος καθώς βρέθηκε μέ τό σταυρό και τίς χάντρες, ή συγκινητική τελετή, τό σκυλί, πότε άγριο και πότε τρομαγμένο— γίνονται ύλικό γιά τά δνειρά της.

Πιστεύω ότι θά τής κάνει καλό ή σωματική κόπωση όταν πέφτει γιά ύπνο, κι Έτσι λέω νά κάνουμε Ένα μεγάλο περίπατο πρós τό βράχο και τόν κόλπο του Ρόμπιν Χούντ, και πάλι πίσω. Έτσι θά 'χει λιγότερη διάθεση γιά ύπνοβασίες τό βράδυ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VIII

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ ΜΑΡΡΕΪ

Τὴν ἴδια μέρα, 11 μ.μ.- Τί κουρασμένη πού είμαι! "Αν δέν θεωρούσα τό ἡμερολόγιο αὐτό καθήκον, οὔτε θά τό ἀνοίγα σήμερα. Κάναμε πολύ ὠραία βόλια. Μετά ἀπό λίγο ἡ διάθεση τῆς Λούσου Εφτιαξε πολύ, κι αὐτό ὀφείλεται νομίζω σέ κάτι ἀγελάδες πού μας πλησίασαν ρουθουνίζοντας μέ τίς μουσούδες τους σ' Ἐνα λιβάδι κοντά στό φάρο, ὅποτε πήραμε μιά γερή λαχτάρα. Εκείνη τή στιγμή τά ξεχάσαμε δλα, ἐκτός φυσικά ἀπ' τόν προσωπικό φόβο, κι Ἐτσι ξεκαθάρισε ἡ ἀτμόσφαιρα καί κάναμε καινούρια ἀρχή. Ἦπιαμε ενα ὑπέροχο τσαί στόν κόλλο τοῦ Ρόμπιν Χούντ σ' Ἰνα γλυκύτατο παλιό πανδοχεῖο μέ καμαρωτά παράθυρα πού βλέπουν πρὸς τά φύκια καί τά βράχια τῆς παραλίας. Ὅπωςδὴποτε ἡ δρεξή μας δέν ταίριαζε σέ καθωσπρέπει δεσποινίδες· ευτυχῶς δμως οἱ ἄντρες εἶναι πολύ ἀνεκτικοί οἱ καημένοι! Μετά γυρίσαμε μέ τά πόδια μέ λίγες —ἢ μάλλον πολλές— στάσεις γιά νά ξεκουραστούμε καί μέ τό συνεχῆ φόβο τῶν ταύρων. Ἡ Λούσου ἦταν τρομερά κουρασμένη κι εἶχαμε σκοπό νά τρυπώσουμε στά κρεβάτια μας μέ τὴν πρώτη εὐκαιρία. Ἦρθε δμως ὁ νεαρός ἐφημέριος, κι ἡ κ. Γουέστενρα τόν κάλεσε νά μείνει γιά τό δείπνο. Κι ἡ Λούσου κι ἐγὼ κάναμε μεγάλο ἀγώνα ἐνάντια στή νύστα μας, σκληρό ἀγώνα κι ἀπ' τὴ μεριά μου μπορῶ νά πῶ δι τουλάχιστο Ἐδειξα ἡρωική στάση. Πιστεύω πὼς πρέπει κάποτε νά μαζευτοῦν οἱ ἐπίσκοποι καί νά δημιουργήσουν ενα καινούριο τύπο ἐφημέριου πού νά μὴ μένουν γιά δείπνο δσο κι αν τοὺς πιέσεις, καί πού νά δείχνουν κατανόηση δταν τά κορίτσια εἶναι κουρασμένα. Ἡ Λούσου κοιμάται. Ἀκούω τὴν ἀπαλή ἀνάσα τῆς. Τά μάγουλά τῆς εἶναι πῖο ρόδινα ἀπ' δι συνήθως, κι Ἐχει τόσο γλυκιά δψη! "Αν ὁ κ. Χόλμγουντ τὴν ἐρωτεύτηκε στό σαλόνι, ἀναρωτιέμαι τί θά 'λεγε αν τὴν Ἐβλεπε τώρα. Θά 'πρεπε κάποτε οἱ δημοσιογράφοι νά εἰσάγουν τὴν ἰδέα δι οἱ ἄντρες καί οἱ γυναῖκες θά 'πρεπε νά ἐπιτρέπεται νά βλέπουν ὁ Ἐνας τόν ἄλλον κοιμισμένο πρὶν κάνουν τὴν πρόταση ἢ τὴ δεχτοῦν. Φαντάζομαι δμως δι τὴ «Σύγχρονη Γυναίκα» δέ θά ἀνέχεται στό μέλλον νά δέχεται ἀπλῶς. Θά κάνει πρόταση καί μόνη τῆς. Καί θά τά καταφέρει μιά χαρά, εἶμαι σίγουρη! εἶναι κι αὐτό μιά παρηγοριά. Ἀπόψε εἶμαι τόσο ευτυχισμένη , γιὰτί ἡ καλή μου Λούσου φαίνεται καλύτερα. Πιστεύω πραγματικά δι τό ξεπέρασε, κι δι ξεμπερδέψαμε μέ τά προβλήματα καί τά δνειρα. Θά ἦμουν ἀπόλυτα εὐτυχισμένη αν ἤξερα γιά τόν Τζόναθαν... Ὁ Θεός νά τόν φυλάει...

11 Αυγούστου, 3 π.μ. - Πάλι ήμερολόγιο. Δέν Εχω ύπνο, όποτε ας γράψω. Είμαι τρομερά άναστατωμένη. Περάσαμε μιά περιπέτεια, μιά έμπειρία άγωνίας και φόβου. Μέ πήρε ό ύπνος μόλις Εκλεισα τό ήμερολόγιο... Ξαφνικά ζύπνησα κι άνακάθισα μ' ένα άπαίσιιο αίσθημα φόβου και τήν έντύπωση δι ήμουν μόνη. Ήταν σκοτεινά, κι ετσι δέν Εβλεπα τό κρεβάτι τής Λούσυ· γλίστρησα ψηλαφητά ώς εκεί. Τό κρεβάτι ήταν άδειο. "Αναγα Ινα σπύρτο κι άνακάλυψα δι δέν ήταν στό δωμάτιο. Ή πόρτα ήταν κλειστή αλλά όχι κλειδωμένη δπως τήν είχα άφήσει. Φοβήθηκα νά ζυπνήσω τή μητέρα της γιατί ή ύγεία της Εχα χειροτερέψει τώρα τελευταία, κι Ετσι Εριξα πάνω μου Ενα ρούχο κι έτοιμάστηκα νά πάω νά «ή γυρέψω. Καθώς Εφευγα μού ήρθε ή ιδέα δι τά ρούχα πού φορούσε θά μπορούσαν νά μου δώσουν κάποια Ενδειξη γιά τίς προθέσεις της. Ρόμπα σημαίνει σπίτι· φουστάνι, Εξω. Ή ρόμπα και τό φουστάνι ήταν στή θέση τους. «Δόξα τώ θεώ», είπα μέσα μου, «δέν μπορεί νά πήγε μακριά, είναι μόνο μέ τό νυχτικό.» Έτρεξα κάτω και τή γύρευα στό σαλόνι. Δέν ήταν! Μετά Εψαξα σ'δ-λα τ' άλλα άνοιχτά δωμάτια τού σπιτιού. Όλοένα και μεγαλύτερος φόβος μέ κυρίευε. Τελικά Εφτασα στήν είσοδο και τή βρήκα άνοιχτή . "Όχι όρθάνοιχτη, μόνο ή κλειδαριά δέν είχε πιάσει. Έδώ στό σπίτι κλειδώνουν πολύ σχολαστικά κάθε βράδυ, και φοβήθηκα δι ή Λούσυ βγήκε Εξω δπως ήταν. Δέν προλάβαινα ούτε νά σκεφτώ τί θά μπορούσε νά συμβεί· Ενας άόριστος φόβος μέ κυρίευε πού Εκρυβε κάθε λεπτομέρεια. Πήρα Ενα μεγάλο, βαρύ σάλι και βγήκα τρέχοντας. Καθώς βγήκα στό Κρέσεντ τό ρολόι χτύπησε μία, και δέ φαινόταν ψυχή πουθενά. Έτρεξα πρós τή βορινή πλευρά αλλά δέν Εβλεπα πουθενά τή λευκή μορφή πού περίμενα. Στήν άκρη τού Γουέστ Κλίφ πάνω άπ' τήν προκυμαία κοίταξα πέρα άπ' τό λιμάνι στό Ήστ Κλίφ μέ τήν έλπίδα ή τό φόβο —δέν ξέρω— νά δώ τή Λούσυ στό άγαπημένο μας παγκάκι. Είχε πανσέληνο μέ βαριά μαύρα ταξιδιάρικα σύννεφα, πού περνώντας Εδιναν στό τοπίο όλόκληρο μιά φευγαλέα φαντασμαγορικότητα από λάμψεις και σκιές. Για μιά στιγμή, καθώς ή σκιά κάποιου σύννεφου Εκρυψε τήν έκκλησία τής Σαιντ Μαίρη κι δλα τά γύρω, δέν Εβλεπα τίποτα. Μετά καθώς περνούσε τό σύννεφο άρχισα νά διακρίνω τά ερείπια τού Άββαείου. Μιά άκτίνα φωτός κοφτερή σά λάμα σπαθιού κινήθηκε και φάνηκαν σιγά-σιγά ή έκκλησία και ό αυλόγυρος. "Όποιες κι άν ήταν οι προσδοκίες μου δέν άπογοητεύτηκα. Έκει, στήν άγαπημένη μας θέση, τό άσημένιο φώς τού φεγγαριού Ελουζε μιά μισογερμένη, λευκοντυμένη μορφή. "Άλλο σύννεφο πέρασε και δέν πρόλαβα νά δώ πολλά, γιατί φώς και σκοτάδι εναλλάσσονταν πολύ γρήγορα. Μου φάνηκε δμως δι είδα κάποιο σκοτεινό δγκο νά στέκεται πίσω άπ' τό κάθισμα μέ τή λευκή μορφή, και νά σκύβει

πάνω της. Δέν κατάλαβα αν ήταν άνθρωπος ή ζώο· πάντως δέν περιμένα νά δώ περισσότερα- κατέβηκα τρέχοντας τά άπότομα σκαλιά στην παραλία και μετά άπ' τήν ψαραγορά πρός τήν γέφυρα, πού ήταν ό μόνος τρόπος νά φτάσω στό Ήστ Κλίφ. Ή πόλη ήταν νεκρή και δέ φαινόταν ψυχή· καλύτερα Έτσι, γιατί δέν ήθελα νά δει κανείς τήν κατάσταση της καημένης της Λούσυ. Καθώς σκαρφάλωνα τά άτέλειωτα σκαλοπάτια του Άββαείου ό χρόνος κι ή άπόσταση μου φάνηκαν άτέλειωτα· έτρεμαν τά πόδια μου κι ή άναπνοή μου Εβγαινε μέ δυσκολία. Πρέπει νά Έτρεχα πολύ γρήγορα, αλλά έμένα τά πόδια μου μου φαινόταν βαριά σά μολύβι κι οί κλειδώσεις μου σκουριασμένες. Όταν Εφτασα σχεδόν στην κορυφή φάνηκε τό κάθισμα κι ή λευκή μορφή, γιατί ήμουν πιά άρκετά κοντά και δέ μ' έμπόδιζε ούτε κι ή σκιά. Δέν υπήρχε άμφιβολία διτι κάτι μακρύ και μαύρο Εσκυβε πάνω άπ' τή μισόγερτη λευκή μορφή. Ξεφώνισα τρομαγμένη «Λούσυ! Λούσυ!» κι αυτό σήκωσε τό κεφάλι του κι είδα Ένα άσπρο πρόσωπο και κάτι κατακόκκινα γυαλιστερά μάτια. Ή Λούσυ δέν άπάντησε, κι Έτρεξα στην είσοδο του αύλόγυρου. Καθώς μπήκα είχα γιά μιá στιγμή τήν έκκλησία μπροστά μου κι Έτσι Εχασα τή Λούσυ γιά λίγο άπ' τά μάτια μου. "Όταν πέρασα τήν έκκλησία τό σύννεφο είχε φύγει και ή σελήνη Εφεγγε τόσο πού είδα τή Λούσυ μισογερμένη μέ τό κεφάλι της άκουμπισμένο στή ράχη του καθίσματος. Ήταν μόνη, και δέ φαινόταν ψυχή κοντά της.

Έσκυψα πάνω της κι είδα διτι κοιμόταν άκόμα. Τά χείλη ήταν μισάνοιχτα κι ή άναπνοή της Εβγαινε δχι άπαλά, δπως συνήθως αλλά βαριά και άγκομαχώντας, σά νά πάλευε σέ κάθε ανάσα νά πάρει άέρα. Καθώς πλησίασα σήκωσε τό χέρι της στον ύπνο της κι Εκλεισε στό λαιμό της τό γιακά του νυχτικού της. Εκείνη τή στιγμή τή διαπέρασε Ένα ρίγος σά νά κρύωνε. Τήν τύλιξα μέ τό ζεστό σάλι και τύλιξα καλά τίς άκρες στό λαιμό της νά μήν άρπάξει καμιά πνευμονία Έτσι πού ήταν μισόγυμνη. Φοβήθηκα νά τήν ξυπνήσω άπότομα, κι Έτσι γιά νά 'χω τά χέρια μου ελεύθερα νά τή βοηθήσω, στερέωσα τό σάλι στό λαιμό της μέ μιá μεγάλη παραμάννα. Φαίνεται δμως διτι τό 'κανα κάπως άδέξια άπ' τή νευρικότητά μου και τήν τσίμπησα, γιατί δταν ή ανάσα της ήρέμησε κάπως, Εφερε ξανά τό χέρι στό λαιμό και στέναξε. "Όταν τήν κουκούλωσα καλά, τής φόρεσα τά δικά μου παπούτσια και προσπάθησα νά τήν ξυπνήσω άπαλά. Στην άρχή δέν άντέδρασε, αλλά σιγά-σιγά ό ύπνος της Εγινε πιό άνήσυχος, μέ άναστεναγμούς και βογγητά. Τέλος έπειδή ή ώρα περνούσε, και γιά πολλούς άλλους λόγους, άποφάσισα νά τήν πάω σπίτι άμέσως. Τήν τράνταξα πιό δυνατά, ώσπου στό τέλος άνοιξε τά μάτια της και ξύπνησε. Δέν Εδειξε Εκπληξη πού μέ είδε, γιατί βέβαια δέν κατάλαβε ά-

μέσως πού βρισκόταν. Ή Λούσυ ξυπνάει πάντα πολύ χαριτωμένα, κι ακόμα και τώρα πού πρέπει νά είχε πουντιάσει άπ' τό κρύο, τρομαγμένη πού βρέθηκε βραδιάτικα μισόγυμνη στόν αλόγουρο, δέν 2χασε τή χάρη της. Έτρεμε λίγο, και σφιγγόταν πάνω μου· όταν της είπα νά ερθει άμέσως σπίτι, σηκώθηκε χωρίς νά πει λέξη, υπάκουη σαν παιδάκι. Καθώς προχωρούσαμε πληγίασαν τά πόδια μου στό χαλίκι, κι ή Λούσυ πρόσεξε τό μορφασμό μου. Σταμάτησε κι επέμενε νά πάρω πίσω τά παπούτσια μου, αλλά έγώ δέ δέχτηκα. Όταν όμως φτάσαμε στό μονοπάτι Ιξω άπ' τό νεκροταφείο όπου είχε μιά λακκούβο νερό άπ' τήν καταιγίδα, πασάλειψα τά πόδια μου μέ λάσπη, ώστε καθώς πεγαίναμε σπίτι, άν μας Ιβλεπε κανείς νά μήν προσέξει δι τι ήμουν ξυπόλητη.

Εύτυχώς είμαστε τυχερές και φτάσαμε σπίτι χωρίς νά συναντήσουμε κανέναν. Μόνο μιά φορά είδαμε κάποιον πού φαινόταν λίγο μεθυσμένος, νά περπατά στό δρόμο μπροστά μας· κρυφτήκαμε όμως σέ μιά πόρτα όπου έξαφανίστηκε σ' ενα άνοιγμα άπ' αυτά πού συνηθίζονται εδώ· κάτι άπότομα άνηφορικά σοκάκια άπ' αυτά πού 2χει πολλά στή Σκωτία. Όλο αυτό τό διάστημα ή καρδιά μου χτυπούσε τόσο δυνατά πού νόμισα δι τι θά λυποθυμήσω. Ήμουν τρομερά άνήσυχη για τή Λούσυ, διχι μόνο για τήν ύγεία της μήν αρπάξει κανένα κρύωμα, αλλά και για τήν υπόληψη της άν μαθευόταν αυτή ή ιστορία. "Όταν μπήκαμε μέσα πλύνουμε τά πόδια μας, προσευχηθήκαμε από εύγνωμοσύνη, και τήν Ιβαλα στό κρεβάτι. Πρίν άποκοιμηθεί μου ζήτησε —μέ ικέταψε μάλιστα— νά μήν πώ λέξη σέ κανέναν, ούτε στή μητέρα της, για τήν άποψινή της ύπνοβασία. Στην άρχή δίστασα νά της ύποσχεθώ· μετά όμως άναλογίστηκα τήν κατάσταση της μητέρας της και πώς θά τήν άναστάτωνε κάτι τέτοιο· σκέφτηκα ακόμα πώς θά μπορούσε αυτή ή ιστορία νά διαστρεβλωθεί —άναπόφευκτα— άν μαθευόταν, κι 2τσι θεώρησα καλύτερο νά μή μιλήσω. Ελπίζω νά έκανα καλά. Κλειδώσα τήν πόρτα κι Εχω τό κλειδί δεμένο στό χέρι μου· ελπίζω νά μήν 2γω άλλη ένόχληση. Ή Λούσυ κοιμάται βαθιά. Πέρα μακριά στή θάλασσα άχνοφέγγει ή αύγή...

Τήν ίδια μέρα, μεσημέρι.—"Όλα πεγαίνουν καλά. Ή Λούσυ κοιμήθηκε μέχρι πού τήν ξύπνησα και Εμοιαζε νά μήν έχει κουνηθεί καθόλου στόν ύπνο της. Ή νυχτερινή της περιπέτεια δέ φαίνεται νά τήν Εβλαψε· αντίθετα σά νά τήν ώφέλησε, γιατί έχει καλύτερη δυη σήμερα άπ' τίς τελευταίες έβδομάδες. Λυπήθηκα πού τήν πλήγωσα μέ τήν παραμάνα και τήν άδεξιότητά μου. Θα μπορούσε νά είχε γίνει μεγάλο κακό, γιατί τρυπήθηκε τό δέρμα του λαιμού της. Φαίνεται δι τι τσιμπήθηκε κάπου τό δέρμα και τρυπήθηκε πέρα για πέρα, γιατί Ιχει δυό μικρές κόκκινες τρυπίτσες, και στήν κορδέλλα του νυχτικού της

είχε μιά σταγόνα αίμα. Όταν τής ζήτησα συγνώμη κι έδειξα τήν άνησυχία μου, γέλασε και μέ φίλησε και είπε διτι ούτε πού ενίωσε τίποτα. Ευτυχώς είναι τόσο μικρό, που δέν θ' αφήσει σημάδι.

Τήν ίδια μέρα, βράδυ.- Πέρασαμε δημοφιλή δλη τή μέρα. Η Ατμόσφαιρα ήταν καθαρή μέ λαμπρό ήλιο και φυσούσε Ινα δροσερό αέρακι. Φάγαμε στό Μαλγκρέθβ Γούντς. Η κ. Γουέστενρα πήγαινε μέ τό άμάξι άπ' τό δρόμο, κι ή Λούσυ κι έγώ τή συναντήσαμε στήν πόλη. Έγώ ένιωθα λίγο λυπημένη γιατί δίχως νά τό θέλω σκεφτόμουν τί *άπόλντη* πού θά 'ταν ή εύτυχία μου αν είχα και τόν Τζόναθαν κοντά μου. Τί νά γίνει όμως! Πρέπει νά κάνω υπομονή. Τό βραδάκι σταθήκαμε λίγο στό Καζίνο κι άκούσαμε λίγη καλή μουσική μέ τούς Σπώρ και Μακένζυ. Πέσαμε για ύπνο νωρίς. Η Λούσυ μου φαίνεται πύ ήρεμη άπ' διτι τελευταία, και κοιμήθηκε άμέσως. Θά κλειδώσω τήν πόρτα και θά κρατήσω τό κλειδί δπωςπρίν, αν και δέ φαντάζομαι νά 'χουμε ιστορίες άπόψε.

12 Αυγούστου.- Οι προβλέψεις μου βγήκαν λανθασμένες. Ξύπνησα δυό φορές στή διάρκεια της νύχτας γιατί ή Λούσυ ήθελε νά βγει έξω. Άκόμα και στόν ύπνο της φάνηκε λίγο έκνευρισμένη πού βρήκε τήν πόρτα κλειστή και ξανάπεσε στό κρεβάτι μέ παράπονο. Ξύπνησα μέ τήν αύγή κι άκουσα Ιξω τιτιβίσματα πουλιών. Ξύπνησε κι ή Λούσυ κι είδα μέ χαρά διτι φαινόταν καλύτερα άπό χθές τό πρωί. Είχε ξαναγυρίσει δλη ή εύδιαθεσία της· ήρθε και σφίχτηκε πάνω μου και μου μιλούσε για τόν "Άρθουρ- τής μίλησα κι έγώ για τήν άνησυχία μου για τόν Τζόναθαν και προσπάθησε νά μέ παρηγορήσει. Τά κατάφερε κάπως· μπορεί ή συμπόνοια νά μήν αλλάζει τά γεγονότα, αλλά σέ βοηθάει ν' άντέξεις.

13 Αυγούστου.- Άλλη μιά ήσυχη μέρα· βρίσκομαι πάλι στό κρεβάτι μέ τό κλειδί στό χέρι μου. Ξύπνησα πάλι τό βράδυ και βρήκα τή Λούσυ νά κάθεται κοιμισμένη στό κρεβάτι δείχνοντας τό παράθυρο. Σηκώθηκα κλεφτά, και τραβώντας τήν κουρτίνα, κοίταξα έξω. Τό φεγγάρι ελαμπε κι ή απαλή του άνταύγεια στή θάλασσα και τόν ούρανό —δεμένα σέ μιά μυστηριακή ήρεμία — είχε άνείπωτη όμορφιά. Μπροστά στό φεγγαρόφως φτερούγιζε μιά μεγάλη νυχτερίδα πού πηγαινοερχόταν μέ μεγάλους κύκλους. Μιά-δυό φορές πλησίασε άρκετά, αλλά τρόμαξε, φαντάζομαι, πού μέ είδε, και γλίστησε άθόρυβα πρós τό λιμάνι και τό Άββαείο. Όταν ξαναγύρισα άπ' τό παράθυρο ή Λούσυ είχε πέσει και κοιμόταν πάλι βαθιά. Δέν ξανασάλεψε δλο τό βράδυ.

14 Αύγουστου.- Όλη μέρα στό Ήστ Κλίφ διαβάζοντας και γράφοντας. Η Λούσυ έχει πιά μεγάλη άδυναμία σ' αυτή τή θέση, και μέ δυσκολία ξεκολλάει δταν είναι ώρα για γεύμα ή τσάι ή δείπνο.

Σήμερα τό απόγευμα είπε κάτι πολύ περίεργο. Γυρνούσαμε σπίτι για φαγητό, και φτάνοντας στην κορφή τών σκαλιών από τή δυτική προβλήτα σταματήσαμε νά χαρούμε τή θέα δπως κάνουμε πάντα. Ο ήλιος εδυε χαμηλά στον όρίζοντα κι εκείνη τή στιγμή κρυβόταν πίσω άπ' τό Κέτλνες· τό κόκκινο φώς Ιπεφτε στό Ήστ Κλίφ και τό παλιό Αββαείο κι ελουζε τά πάντα μέ μιά υπέροχη ρόδινη άνταύγεια. Μείναμε για λίγο σιωπηλές, και ξαφνικά ή Λούσυ μουρμούρισε σχεδόν από μέσα της:-

«Πάλι τά κόκκινα μάτια του! 'Ακριβώς ίδια!» Ή παρατήρηση ήταν τόσο Παράξενη και χωρίς καμιά άφορμή, πού μέ τάραξε. Στράφηκα λίγο για νά τή δώ καλά χωρίς νά φανεί, και τό πρόσωπό της είχε μιάν όνειροπαρμένη έκφραση μ' ένα περίεργο βλέμμα πού δέ μπορούσα νά ξεδιαλύνω· δέν είπα τίποτα, κι άκολούθησα τό βλέμμα της. Έμοιαζε νά παρατηρεί πέρα τή θέση μας δπου καθόταν μιά μοναχική σκοτεινή μορφή. Ταράχτηκα κι εγώ λίγο, γιατί για μιά στιγμή μου φάνηκε δτι ό ξένος είχε μεγάλα άστραφτερά μάτια σαν πύρινες φλόγες· αλλά μιά δεύτερη ματιά διέλυσε αυτή τήν έντύπωση. Τό πορφυρό ήλιοβασίλεμα καθρί φτιζόταν στά παράθυρα τής εκκλησίας πίσω άπ' τό παγκάκι μας, κι δ καθώς ό ήλιος επεφτε, ή διάθλαση και τό παιχνίδισμα στά τζάμια έδιναν τήν έντύπωση κάποιας κίνησης. Έδειξα στη Λούσυ τό περίεργο φαινόμενο· ξαφνιάστηκε και συνήλθε, αλλά είχε άκόμα εκείνο τό λυπημένο ύφος. Ίσως σκεφτόταν τήν άπαισία νύχτα πού πέρασε και πάνω. Δέν τό 'χουμε συζητήσει καθόλου, κι ετσι δέν είπα τίποτα, και γυρίσαμε σπίτι για φαί. Ή Λούσυ είχε πονοκέφαλο κι επεσε για ύπνο νωρίς. 'Αφού κοιμήθηκε βγήκα νά πάρω λίγο άέρα. Προχώρησα δυτικά άπ' τό βράχο κι ένιωθα μιά γλυκιά μελαγχολία γιατί ό νούς μου ήταν στό Τζόναθαν. Γυρίζοντας σπίτι —είχε φεγγαράδα, τόσο λαμπρή, πού αν και ή πρόσωση του Κρέσεντ ήταν στη οκιά, φαινόνταν τά πάντα — έριξα μιά ματιά στό παράθυρό μας κι είδα τή Λούσυ νά σκύβει στό περβάζι. Σκέφτηκα δτι ίσως μέ ψάχνει κι ετσι έβγαλα τό μαντήλι μου κι άρχισα νά τό άνεμίζω. Δέ φάνηκε νά τό προσέχει ούτε εκανε καμιά κίνηση. 'Ακριβώς εκείνη τή στιγμή τό φώς του φεγγαριού φώτισε τό μπροστινό μέρος τού σπιτιού και τό παράθυρο λούστηκε στό φώς. Φαινόταν καθαρά ή Λούσυ μέ τό κεφάλι άκουμπισμένο στό πλάι τού παράθυρου και τά μάτια κλειστά. Κοιμόταν βαριά και δίπλα της καθισμένο στό περβάζι, μου φάνηκε πώς είδα κάτι σαν μεγάλο πουλί. Φοβήθηκα νά μήν κρυολογήσει, κι άνέβηκα τρέχοντας· τή στιγμή πού έμπαινα στό δωμάτιο τήν είδα νά ξαναμπαίνει στό κρεβάτι κοιμισμένη κι άνασαίνοντας βαριά· είχε τό ενα χέρι στό λαιμό της σά νά 'θελε νά τόν προστατέψει άπ' τό κρύο. Δέν τήν ξύπνησα, παρά τήν κουκούλωσα ζεστά·

μετά βεβαιώθηκα ότι η πόρτα είναι κλειδωμένη και το παράθυρο καλά σφραλισμένο.

Είναι τόσο γλυκιά όταν κοιμάται, αλλά φοβερά χλωμή. Έχει μία κουρασμένη όψη με κύκλους κάτω απ' τα μάτια που με άνησυχεί πολύ. Φοβάμαι πώς κάτι την βασανίζει. Μακάρι να 'ξερα τί.

15 Αύγουστου.- Σηκώθηκα άργούτσικα. Η Λούσυ ήταν ράθυμη και κουρασμένη, κι έμεινε στο κρεβάτι ακόμα και μετά το κάλεσμά μας. Στο πρωινό όμως είχαμε μία εύχарιστη Εκκλησία. Ο πατέρας του "Άρθουρ είναι καλύτερα και θέλει να γίνει σύντομα ο γάμος. Η Λούσυ είναι ήσυχη και πλημμυρισμένη χαρά, κι η μητέρα της νιώθει ευτυχισμένη και λυπημένη μαζί. Μου είπε άργότερα το λόγο. Λυπάται που χάνει το κοριτσάκι της από κοντά της, αλλά χαιρέται που σύντομα θα 'χει κάποιον να την προστατεύει. Τί γλυκιά και καλή γυναίκα! Μου όμολόγησε ότι η ώρα της πλησιάζει. Δεν τό 'χει πει στη Λούσυ, και μ' έβαλε να της υποσχεθώ έχεμύθεια: της είπε ο γιατρός ότι δεν έχει παρά λίγους μήνες να ζήσει γιατί η καρδιά της έχει εξασθενήσει πολύ. 'Ανά πάσα στιγμή ακόμα και τώρα μία ξαφνική συγκίνηση θα τή σκότωνε. Κάναμε πολύ καλά που της κρύψαμε τό έπεισόδιο εκείνη τό φοβερή νύχτα με τίς ύπνοβασίες της Λούσυ.

17 Αθγούιστου.- Έχω δυό ολόκληρες μέρες να γράψω. Δεν είχα καρδιά ν' άνοιζω τό ήμερολόγιο. Φαίνεται πώς κάποιο σκοτεινό σύννεφο σκιάζει την εύτυχία μας. Κανένα νέο απ' τον Τζόναθαν· η Λούσυ όλοένα άδυνατίζει, κι οι ώρες της μητέρας της είναι μετρημένες. Η Λούσυ μαραίνεται σιγά-σιγά, και δεν μπορώ να τό καταλάβω· τρώει και κοιμάται καλά, κι άνασαινει καθαρό άέρα. Τα μάγουλά της όμως χλωμαίνουν και μέρα με τή μέρα άδυνατίζει και λιώνει. Τή νύχτα την άκούω που βαριανασαίνει σά ν' άγωνίζεται να πάρει άναπνοή. Τό βράδυ κρατώ πάντα τό κλειδί του δωματίου δεμένο στο χέρι μου, εκείνη όμως σηκώνεται, τριγυρνάει στο δωμάτιο και κάθεται στο άνοιχτό παράθυρο. Χθές τό βράδυ ξύπνησα και τή βρήκα να σκύβει έξω· προσπάθησα να την ξυπνήσω αλλά στάθηκε άδύνατο. Ήταν άναίσθητη. "Όταν κατάφερα να τή συνεφέρω Ένωθε μεγάλη άδυναμία, κι Εκλαιγε σιωπηλά προσπαθώντας κάθε τόσο να πάρει άνάσα. Όταν τή ρώτησα πώς βρέθηκε στο παράθυρο κούνησε τό κεφάλι της κι Έσπρεψε τό πρόσωπο άλλου. Ελπίζω ή άδιαθεσία της να μίν όφείλεται σ' εκείνο τό τσίμπημα με την παραμάνα. Τώρα που κοιμόταν κοίταξα τό λαιμό της κι είδα ότι οι δυό τρυπίτσες ακόμα να έπουλωθοϋν. Είναι ακόμα ματωμένες και μάλλον μεγαλύτερες άπό πρίν, με άσπριδερές άκρες. Μοιάζουν σαν μικρές άσπρες βούλες με κόκκινο στο κέντρο. "Αν δεν κλείσουν σ' Ένα δυό μέρες θα έπιμείνω να πάμε στο γιατρό.

**Γράμμα τών Σάμιονελ Φ. Μπίλινγκτον καί Υιοῦ
δικηγόρων τοῦ Γουίτμπυ, πρὸς τοὺς κ.κ.
Κάρτερ, Πάτερσον καί Σία, Λονδίνο**

17 Αύγουστου

Ἀγαπητοὶ Κύριοι,

Ἐσωκλείομεν τιμολόγιον ἐμπορευμάτων τὰ ὅποια ἀφίχθησαν μέσω Βορείων Σιδηροδρόμων. Ὅφειλουν νὰ ἀποσταλοῦν εἰς Κάρφαξ πλησίον Πάρφλητ αμα τὴ παραλαβὴ εἰς πρακτορεῖον ἐμπορευμάτων εἰς Κίνγκς Κρός. Ἡ κατοικία εἶναι ἐπὶ τοῦ παρόντος κλειστή, ἀλλὰ ἐσωκλείσαμεν κλειδιά μέ' ἐτικέττας διὰ κάθε χρήσιν.

Παρακαλοῦμεν δπως τοποθετήσετε τὰ κιβώτια, πενήντα τὸν ἀριθμόν, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται τὸ φορτίον, εἰς τὸ ἡμικατεστραμμένον τμήμα τῆς κατοικίας, ἢ ὅποια σημειώνεται μέ τὸ γράμμα «Α» εἰς τὸ πρόχειρον σχεδιάσμα πού ἐσωκλείομεν. Ὁ μεσίτης θὰ ἀναγνωρίσει ευκόλως τὸ σημεῖον, διότι πρόκειται περὶ τῆς παλαιᾶς ἐκκλησίας τοῦ πύργου. Τὰ ἐμπορεύματα ἀναχωροῦν σιδηροδρομικῶς ἀπόψε εἰς τὰς 9:30 μ.μ. καὶ ἀναμένονται εἰς Κίνγκς Κρός εἰς τὰς 4:30 μ.μ. αὔριον. Ὁ πελάτης μας ἐπιθυμεῖ τὴν ταχύτεραν δυνατὴν παράδοσιν· θὰ σὰς εἴμεθα υπόχρεοι ἐάν φροντίσετε διὰ συνεργεῖον μεταφορέων ὥστε νὰ μεταφερθεῖ τὸ ἐμπόρευμα εἰς τὸν προορισμόν του τὴν προκαθορισμένην ὥραν χωρὶς καθυστέρησιν. Πρὸς ἀποφυγὴν πιθανῶν περαιτέρω καθυστερήσεων κατὰ τὴν ἐξώφλησιν λογαριασμών, ἐσωκλείομεν ἐπιταγὴν δέκα (10) λιρῶν. Παρακαλοῦμεν γνωστοποιήσατε παραλαβὴν. Ἐάν ὁ λογαριασμός εἶναι μικρότερος ἐπιστρέψατε τὴν διαφορὰν· ἐάν εἶναι μεγαλύτερος θὰ σὰς ἐμβάσωμεν ἀμέσως ἐπιταγὴν μόλις λάβωμεν εἰδοποίησίν σας. Εξερχόμενοι ἐκ τῆς κατοικίας τοποθετήσατε τὰ κλειδιά εἰς τὴν κυρίως εἴσοδον ἀπὸ δπου καὶ θὰ τὰ παραλάβει ὁ ἰδιοκτήτης ἀφοῦ εἰσέλθῃ μέ τὸ ἰδικόν του κλειδί.

Ἐλπίζοντες διτὸ δὲν θὰ παρεξηγήσετε τὴν ἐπιμονὴν μας διὰ τὴν ταχύτεραν δυνατὴν ἐκτέλεσιν τῆς μεταφοράς, διατελούμεν, ἀγαπητοὶ κύριοι,

Ὅλως υμέτεροι
ΣΑΜΙΟΥΕΛ Φ. ΜΠΙΛΙΝΓΚΤΟΝ & ΥΙΟΣ

**Γράμμα τών κ.κ. Κάρτερ, Πάτερσον & ΣΙΑ, Λονδίνο, πρὸς
κ.κ. Μπίλινγκτον & Υιόν, Γουίτμπυ**

21 Αυγούστου

Ἀγαπητοὶ Κύριοι,

Σὰς γνωρίζομεν τὴν παραλαβὴν ἐπιταγῆς διὰ 10 λίρας, καὶ ἐπιστρέφομεν διαφορὰν 1 λίρας καὶ 17 σελλινίων, ὡς φαίνεται καὶ εἰς

τήν απόδειξιν παραλαβής. Τό εμπόρευμα παρεδόθη άκριβώς συμφώνως πρὸς τὰς οδηγίας και τό κλειδί έτοποθετήθη εις κυρίαν είσοδον.

Διατελοῦμεν μετά τιμής,
KAPTEP, ΠΑΤΕΡΣΟΝ & ΣΙΑ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ ΜΑΡΡΕΪ

18 Αύγουστου.- Σήμερα είμαι εύτυχισμένη και γράφω στό παγκάκι του αλόγου. Η Λούσυ είναι πολύ πολύ καλύτερα. Χθές κοιμήθηκε καλά δηλ τή νύχτα και δέ μέ άνησύχησε οὔτε μία φορά. Στά μάγουλά της ξαναγυρίζει άργά τό ρόδινο χρώμα, άν και είναι ακόμα πολύ χλωμή και άσθενική. "Αν ήταν καμιά άναμία θά τό καταλάβαινα, αλλά δέν είναι. Είναι ευδιάθετη, γεμάτη ζωή και εύτυχία. Τής πέρασε εκείνη ή νοσηρή μυστικοπάθεια, και τώρα μόλις μου θύμισε —άν είναι δυνατόν νά τό ξεχάσω ποτέ— εκείνη τή νύχτα πού τή βρήκα κοιμισμένη σ' αυτό έδώ τό κάθισμα. Καθώς μιλούσε χτύπησε κεφάλια τήν ταφόπετρα μέ τό τακούνι της και είπε: -

«Τά καημένα τά ποδαράκια μου δέν Εκαναν καθόλου θόρυβο τότε! Φαντάζομαι διτ ο φουκαράς ο κ. Σουέηλς θά 'λεγε διτ δέν ήθελα νά ξυπνήσω τόν Τζώρτζ.» Τήν είδα σέ όμιλητική διάθεση και τή ρώτησα άν είχε διτ κανένα δνειρο τό βράδυ. Πρίν άπαντήσει πήρε έκεινο τό γλυκύτατο συνοφρυωμένο ύφος πού τόσο πολύ αγαπάει ο "Αρθουρ —τόν λέω "Αρθουρ από συνήθεια— και τόν καταλαβαίνω. Συνέχισε μ' Ενα όνειροπαρμένο ύφος σά νά προσπαθούσε νά σκαλίσει τή μήμη της: -

«Δέν όνειρεύτηκα άκριβώς· μου φάνηκαν δλα πολύ άληθινά. Ηθελα νά Ερθω σ' αυτό έδώ τό σημείο —δέν ξέρω γιατί— κάτι φοβόμουν, δέν ξέρω. Θυμάμαι, άν και κοιμόμουν βέβαια, διτ πέρασα τούς δρόμους και τή γέφυρα. Καθώς προχωρούσα πετάχτηκε Ινα ψαράκι-Εσκωπα νά τό δώ, και άκουσα Ινα σωρό σκυλιά νά ουρλιάζουν —λές και ή πόλη όλόκληρη είχε γεμίσει σκυλιά πού ουρλιαζαν μέ μάς— καθως άνέβαινα τά σκαλοπάτια. Μετά θυμάμαι άμυδρά μία ψηλή σκοτεινή μορφή μέ κόκκινα μάτια δπως τότε στό ήλιοβασίλεμα, και μία γλυκιά και συγχρόνως παγερή αίσθηση μέ τύλιξε όλόκληρη· τότε Ενωσα σά νά βυθίζομαι σέ βαθιά πράσινα νερά, και τ' αυτιά μου γέμισαν μουσική· Εχω άκούσει διτ αυτό συμβαίνει δταν πνίγεσαι. Έπειτα χάθηκαν δλα από κοντά μου και ήταν σά νά 'φεύγε ή ψυχή μου άπ' τό σώμα μου και νά πετούσε στόν άέρα. Θυμήθηκα άμέσως διτ κάτω ήταν ο Δυτικός Φάρος και Ενωσα μία περίεργη άγωνία σά νά γινόταν σεισμός. Γύρισα και είδα διτ μέ ταρακουνούσες. Πρώτα τό είδα και μετά τό Ενωσα.»

"Αρχισε νά γελάει. Μοῦ φάνηκε κάπως άλλοπαρμένη καί τήν ἀκουγα ἀποσβολωμένη. Δέ μοῦ ἄρεσαν δλα αὐτά καί θεώρησα καλό ν' ἀποσπάσω τήν προσοχή της ἀπ' αὐτό τό θέμα· Ἐτσι ἀλλάξαμε κουβέντα κι ἡ Λούσυ ξανάγινε ὁ παλιός της εαυτός. "Ὡσπου νά φτάσουμε σπίτι ὁ καθαρός ἄερας τήν εἶχε ἀναζωογονήσει καί τά μάγουλά της ἔκαιγαν. Ἡ μητέρα της χάρηκε πολύ πού τήν εἶδε Ἐτσι, καί περάσαμε πολύ ευχάριστο ἀπόγευμα.

19 Αύγουστου .— Πόση χαρά, πόση ευτυχία! ἄν καί δχι ἀπόλυτη. Ἐπιτέλους εἶχα νέα τοῦ Τζόναθαν. Ὁ καημένος ἦταν ἄρρωστος, γιαυτό δέν Ἐγραφε. Τώρα πού τό ξέρω δέ φοβάμαι νά τό σκεφτώ ἢ νά τό πώ. Ὁ κ. Χώκινς μοῦ 'στεῖλε τό γράμμα, καί μοῦ 'γράψε κι ὁ ἴδιος δύο ευγενικά λόγια. Φεύγω τό πρωί νά δώ τόν Τζόναθαν, νά τόν περιποιηθῶ καί νά τόν φέρω σπίτι. Ὁ κ. Χώκινς λέει δι τῆ θά 'ταν καλή ἰδέα νά παντρευτούμε ἐκεῖ. Ἐχυσά μύρια δάκρυα μέ τό γράμμα της καλῆς Ἀδελφῆς, καί τό νιώθω τώρα ὑγρό ν' ἀκουμπάει στό στήθος μου. Εἶναι τοῦ Τζόναθαν καί τό 'χω δίπλα στήν καρδιά μου, γιὰ τί κι ἐκεῖνος εἶναι στήν καρδιά μου. Ὅλα τά σχέδια τοῦ ταξιδιού Ἐχουν προγραμματιστεῖ κι οἱ βαλίτσες μου εἶναι Ἐτοιμες. Παίρνω μόνο μιά ἀλλαξιά· ἡ Λούσυ θά πάρει τό μπαούλο μου στό Λονδίνο καί θά τό κρατήσῃ ὥσπου νά τήν εἰδοποιήσω, γιὰτί Γσως... Δέν πρέπει νά γράψω ἄλλο· θά τό κρατήσω γιά τόν Τζόναθαν, τόν ἄντρα μου. "Ὡσπου νά σμίξουμε θά 'χω παρηγοριά τό γράμμα αὐτό πού ἐκεῖνος εἶδε κι ἀγγιξε.

*Γράμμα της Ἀδελφῆς Ἀγκάθα ἀπό τό Νοσοκομεῖο
Ἀγ. Ἰωσήφ καί Ὁσίας Μαρίας, Βουδαπέστη, πρὸς
τήν Δίδα Βιλελμῖνα Μ ἄρρεν*

12 Αύγουστου

'Αγαπητή κυρία,

Σάς γράφω κατόπιν ἐπιθυμίας τοῦ κ. Τζόναθαν Χάρκερ πού δέν εἶναι σέ κατάσταση νά γράψῃ ὁ ἴδιος ἄν καί ἡ ὑγεία του καλυτερεύει μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἀγ. Ἰωσήφ καί Μαρίας. Εἶναι Ἐξη εβδομάδες ὑπό τήν ἐπίβλεψή μου, καί ὑποφέρει ἀπό ὄξύ ἐγκεφαλικό πυρετό. Μοῦ παραγγέλνει νά σάς στείλω τήν ἀγάπη του καί νά σάς πώ δι μέ τό ἴδιο ταχυδρομεῖο στέλνει γράμμα στόν κ. Πήτερ Χώκινς στό Ἐξετερ, δπου ζητά συνώμην γιά τήν καθυστέρηση καί τόν πληροφοροεῖ δι ἐξετέλεσε τήν ἀποστολή του. Θά τοῦ χρειαστοῦν ἀκόμη λίγες εβδομάδες ἀνάρρωσης στό θεραπευτήριον καί κατόπιν θά ἐπιστρέψῃ. Μοῦ ζητά νά σάς πώ δι δέν *εγει* ἀρκετά χρήματα μαζί του, κι δι τῆ θά ἠθελε νά πληρώσῃ τή διαμονή του ἐδῶ, ὥστε νά ἐπωφελη-

θοῖν καί ἄλλοι που ἔχουν ἀνάγκη.

Μέ ειλκρινή ἀγάπη καί συμπόνια
ΑΔΕΛΦΗ ΑΓΚΑΘΑ

Τ. Γ. — Ὁ ἀσθενής μου κοιμάται, καί βρίσκω τήν ευκαιρία ν' ἀνοίξω τό γράμμα καί νά σας γράψω λίγα ἀκόμη. Μοῦ μίλησε σχετικά μέ σας, καί μοῦ εἶπε διτ σύντομα θά γίνετε γυναίκα του. Νά 'χετε τήν εὐχή μου! Ἐχει περάσει φοβερές συγκινήσεις —?τσι λέει ὁ γιατρός— καί στό παραλήρημά του Ἰλεγε φοβερά πράγματα γιά λύκους, φαρμάκια καί αἷμα, γιά φαντάσματα καί δαίμονες κι ἄλλα πού δέν τολμῶ νά πῶ. Νά εἰστε προσεχτική μαζί του καί φροντίστε νά μὴν ταραχθεῖ ἐπί πολὺν καιρό· τά σημάδια μιας τέτοιας ἀρρώστιας δέ σβήνουν εὐκόλα. Ἐπρεπε νά σᾶς εἶχαμε γράψει νωρίτερα, ἀλλά δέν ξέραμε τίποτα γιά τούς δικούς του, καί πάνω του δέ βρέθηκε κανένα στοιχείο. Ἐφτασε μέ τό τραῖνο ἀπ' τό Κλάουσεμπουργκ, κι ὁ σταθμάρχης εἶπε στό φύλακα διτ δρμησε στό σταθμό ζητώντας 2 νᾶ εισητήριο γιά νά πάει στήν πατρίδα του. Βλέποντας ἀπ' τή βίαη συμπεριφορά του διτ ἦταν "Αγγλος, τοῦ 'δωσαν ἓνα εισητήριο γιά τόν πιό μακρινό σταθμό πρὸς τήν κατεύθυνση πού ἠθελε.

Νά εἰστε ἡσυχῆ διτ Ἰχει κάθε φροντίδα. Μας [Ἐ]χα κερδίσει δλους ἐδώ μέ τή γλυκύτητα καί τήν εὐγένειά του. Πηγαίνει πολὺ καλύτερα, κι εἶμαι σίγουρη διτ σέ λίγες ἐβδομάδες θά γίνει ἐντελῶς καλά. Προσέξτε δμως, γιά μεγαλύτερη σιγουριά. Παρακαλῶ τό θεό τόν Αἴ. Ἰωσήφ καί τή Μαρία νά σᾶς χαρίσουν πολλά χρόνια ευτυχίας.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΤΑΡΝΤ

19 Αυγούστου.- Περύερη καί ξαφνική ἀλλαγὴ στή συμπεριφορά τοῦ Ρένφελντ ἀπό χθες τό βράδυ. Κατά τίς ὀχτώ ἄρχισε νά γίνεται ἀνήσυχος καί νά ρουθονίζει σάν τά σκυλιά δταν φερμάρουν. Ὁ ἐπιστάτης παραξενεύτηκε ἀπ' τό φέρσιμο του, καί γνωρίζοντας τό ἐνδιαφέρον μου, τόν παρακίνησε νά μιλήσει. Συνήθως τοῦ φέρεται μέ σεβασμό, ἄλλες φορές μέ δουλοπρέπεια· ἀπόψε δμως, δπως μοῦ λέει ὁ ἐπιστάτης, ἦταν πολὺ ἀκατάδεχτος. Δέν καταδεχόταν οὔτε νά τοῦ μιλήσει. Τό μόνο πού ἴλεγε ἦταν:—

«Δέ θέλω νά σοῦ μιλήσω. Δέν εἶσαι τίποτα. Μόνο ὁ Κύριος ὑπάρχει τώρα.»

Ὁ ἐπιστάτης πιστεύει διτ τόν *Ἰγν* πιάσει κάποια ξαφνική θρησκομανία. "Αν εἶναι 2τσι πρέπει νά περιμένουμε προβλήματα γιὰτί ἀνθρωποι δυνατοί μέ φονικές καί θρησκευτικές τάσεις ταυτόχρονα μποροῦν νά γίνουν ἐπικίνδunami. Τό μίγμα εἶναι ἐκρηκτικό. Στίς ἐννεά τόν ἐπισκέφτηκα ὁ ἴδιος. Ἡ στάση του μαζί μου ἦταν ἴδια δπως καί

μέ τόν έπιστάτη. 'Από τό ύψος του ή διαφορά ανάμεσα σέ μένα και τόν έπιστάτη φαίνεται άμελητέα. Μάλλον πρόκειται για θρησκευτική μανία· δπου νά 'ναι θά πιστέψει ότι είναι θεός. Αύτες οί άπειροελάχιστες διαφορές από άνθρωπο σέ άνθρωπο είναι έντελώς τιποτένιες για 'να Παντοδύναμο δν. Πώς προδίνονται δλοι αυτοί οί παράφρονες! 'Ο άληθινός Θεός ένδιαφέρεται άκόμα και για 2να σπουργιτάκι· αλλά ό Θεός της ανθρώπινης ματαιοδοξίας δέ βλέπει καμιά διαφορά ανάμεσα στον άετό και στό σπουργίτι. Νά 'χαν τή γνώση οί άνθρωποι!

'Επί μισή ώρα και παραπάνω ό Ρένφηλντ γινόταν δλο και πιό άνήσυχος. Έκανα πώς δέν'τόν πρόσεχα, αλλά στήν πραγματικότητα τόν παρατηρούσα συνέχεια από κοντά. Ξαφνικά τά μάτια του πήραν εκείνη τήν πονηρή έκφραση πού έχουν πολλές φορές οί παράφρονες δταν βάλουν κάτι στό μυαλό τους. Συγχρόνως εκανε εκείνες τίς ύπουλες κινήσεις του κεφαλιού και του σώματος πού οί έπιστάτες φρενοκομείων γνωρίζουν τόσο καλά. Ησύχασε πολύ και πήγε και κάθισε δήθεν ταπεινά στήν άκρη του κρεβατιού του κοιτάζοντας τό κενό μέ τό θολό του βλέμμα. Είπα νά διαπιστώσω άν ή άπάθεια αυτή ήταν άληθινή ή προσποιητή και γύρισα τήν κουβέντα στά ζώακια του, Ινα θέμα πού τόν ένδιαφέρει πάντα. Στήν άρχή δέν άπαντούσε, μά τελικά έννευρίστηκε κι είπε: —

«Παράτα με μ' αυτά! Καρφί δέ μου καιγεται.»

«Τί;» είπα. «θέλεις νά πεις ότι δέ σ' ένδιαφέρουν πιά οί άράχνες;» (Τώρα τελευταία τό χόμπυ του είναι οί άράχνες και τό σημειωματάριό του γεμίζει στήλες όλόκληρες άριθμούς). 'Απάντησε αινιγματικά:—

«Στους γάμους οί κοπέλες τραβούν τήν προσοχή μέχρι νά 'ρθει ή νύφη. Μόλις δμως έμφανιστεί ή νύφη, όλα τά μάτια στρέφονται πάνω της και άγνοούν τίς άλλες.»

Δέν έννοούσε νά μου έξηγήσει περισσότερα, κι Ιμεινε πεισματικά καθισμένος στό κρεβάτι του δλο τό διάστημα πού ίμεινα μαζί του.

'Απόψε είμαι κουρασμένος και βαρύθυμος. Χωρίς νά τό θέλω σκέφτομαι τή Αούσυ και πόσο διαφορετικά θά μπορούσαν νά γίνουν δλα. "Αν δέν καταφέρω νά κοιμηθώ άμέσως, γλωράλ: ό σύγχρονος Μορφεύς —C₂HCl₃O. H₂O! Πρέπει νά προσέξω νά μη μου δημιουργηθεί έθισμός. "Όχι, δέ θά πάρω τίποτα απόψε! Έχω τή Αούσυ στό μυαλό μου, και δέ θέλω νά μολύνω τή σκέψη της μέ ναρκωτικά. Στήν άνάγκη θά μείνω άγρυπνος....

Χαίρομαι πού πήρα αυτή τήν άπόφαση, κι άκόμα περισσότερο πού τήν κράτησα. Στριφογύριζα ξαπλωμένος, κι είχαν περάσει μόνο δυό ώρες, δταν ήρθε ό νυχτοφύλακας, πού τόν είχε στείλει ό έπιστά-

της νά μου πει διτι ό Ρένφηλντ δραπέτευσε. Έριξα Ένα ρούχο πάνω μου και κατέβηκα τρέχοντας· ό άσθηνής μου είναι πολύ επικίνδυνος και δέν επιτρέπεται ν' άλωνίζει ελεύθερος. "Αν βρεθεί μέ ξένους μπορεί οί ιδέες του νά γίνουν επικίνδυνες. Ό έπιστάτης μέ περίμενε. Είπε διτι πριν από δέκα περίπου λεπτά πού είχε κοιτάζει άπ' τό ματάκι τής πόρτας, τόν είχε δει φαινομενικά ήσυχο νά κοιμάται. Ύστερα άκουσε τόν ήχο του παραθύρου πού ξεκολλούσε. Ξαναγύρισε τρέχοντας, είδε τό πρόσωπό του νά εξαφανίζεται άπ' τό παράθυρο, κι Εστειλε άμέσως νά μέ ειδοποιήσουν. Φορούσε τό νυχτικό του· δέν μπορεί νά 'φτάσε μακριά. Ό έπιστάτης θεώρησε καλύτερο νά παρακολουθήσουμε πού πηγαίνει παρά νά προσπαθήσουμε νά τόν άκολουθήσουμε, γιατί μπορεί νά τόν χάσουμε άπ' τά μάτια μας καθώς θά βγαίνουμε άπ' τό κτίριο. Είναι χοντρός και δέν μπορεί νά περάσει άπ' τό παράθυρο. Έγώ όμως είμαι αδύνατος και μέ τή βοήθειά του βγήκα άπ' τό παράθυρο πρώτα μέ τά πόδια. Τό παράθυρο δέν απέχει πολύ από τό Έδαφος κι Έτσι πήδηξα εύκολα. Ό έπιστάτης μου είπε διτι ό άσθηνής πήγε άριστερά και προχώρησε ίσια, κι άρχισα νά τρέχω δσο πίο γρήγορα μπορούσα. Καθώς περνούσα τό φράχτη τών δέντρων είδα μιá λευκή μορφή νά σκαρφαλώνει τόν ψηλό τοίχο πού χωρίζει τό οικόπεδό μας άπ' τό έγκαταλειμμένο σπίτι.

Γύρισα πίσω τρέχοντας κι είπα στον φύλακα νά πάρει τρεις-τέσσερεις άντρες και νά μέ άκολουθήσουν στο Κάρφαξ, σε περίπτωση πού ό φίλος μας γίνει επικίνδυνος. Βρήκα μιá σκάλα και περνώντας τόν τοίχο, πήδηξα άπ' τήν άλλη πλευρά. Είδα τή μορφή του Ρένφηλντ νά χάνεται πίσω από μιá γωνία κι Έτρεξα πίσω του. Στην άλλη άκρη του σπιτιού τόν είδα νά στέκεται κολλημένος στη σιδερόφραχτη δρύινη πόρτα του παρεκκλησιού. Μιλούσε, προφανώς σε κάποιον, αλλά φοβήθηκα νά τόν πλησιάσω ν' άκούσω τί Ελεγε, μήπως τρομάξει και τό σκάσει. Πίο εύκολο είναι νά κυνηγás Ένα σμήνος μέλισσες παρά Έναν τρελό πού τό 'βαλε σκοπό νά τό σκάσει! Μετά από λίγο όμως κατάλαβα διτι δέν Έδινε καμιá προσοχή στα γύρω του και τόλημσα νά πλησιάσω —άλλωστε οί άνδρες μου είχαν περάσει τόν τοίχο και τόν περικύκλωναν. Τόν άκουσα νά λέει: —

«Είμαι εδώ για νά κάνω τό θέλημά Σου Κύριε. Είμαι σκλάβος Σου και θά μέ ανταμείψεις για τήν άφοσίωσή μου. Σε λάτρεπα καιρό τώρα, κι από μακριά. Τώρα πού ήρθες, περιμένω τίς προσταγές Σου. Δέ θά μέ άγνοήσεις, Κύριέ μου στο μοίρασμα τών αγαθών Σου, δέν είναι Έτσι.»

Τρομερά έγωιστής ό παλιάνθρωπος. 'Ακόμα και τώρα πού πιστεύει διτι βρίσκεται στην πραγματική Παρουσία Του, σκέφτεται τά καρβέλια και τά ψάρια. Αυτές οί φρεναπάτες του είναι περίεργος συν-

δυναμός. "Όταν σφίξαμε τόν κλοιό Αντιστάθηκε σάν τίγρης. Είναι τρομερά δυνατός, πιό πολύ κτήνος παρά άνθρωπος. Δέν εχω ξαναδεί φρενοβλαβή σέ τέτοιο παροξυσμό όργης, κι έλπίζω νά μή ξαναδώ ποτέ. Εύτυχώς πού Ανακαλύψαμε έγκαίρως τή δύναμη και τόν κίνδυνο πού κρύβει. Μέ τέτοια δύναμη κι Αποφασιστικότητα πού Εχει, θά μπορούσε νά κάνει μεγάλο κακό πρίν τόν κλείσουμε πάλι μέσα. Έν πάση περιπτώσει τώρα είναι άσφαλής. Ούτε ό ίδιος ό Τζάκ Σέπαρντ δέ θά μπορούσε νά ξεφύγει Απ' τό ζουρλομανδύα πού τού βάλουμε· τόν Εχουμε τώρα Αλυσοδεμένο στό δωμάτιο τών επικινδύνων. Βγάζει κάτι Απαίσιες κραυγές, Αλλά ή **σιωπή** πού Ακολουθεί είναι Ακόμα πιό Απαίσια γιατί καθε μορφασμός και κίνηση προμηγύνουν φονικό.

Μόλις τώρα είτε για πρώτη φορά λογικά λόγια:—

«ΘΑ κάνω υπομονή, Κύριε. Έρχεται - ερχεται - ερχεται!»

ΤΑ 'κουσα αυτά και γύρισα και γώ. Ήμουν πολύ άναστατωμένος και δέν μπορούσα νά κοιμηθώ, αλλά μέ τό ήμερολόγιο ηρέμησα, και νιώθω πώς Απόψε ΘΑ μπορέσω νά κοιμηθώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΧ

Γράμμα της Μίνας Μ άρρεν στη Λούου Γουέστενρα Βουδαπέστη, 24 Αύγουστου

Καλή μου Αούσυ,

χ.

'Ασφαλώς θ' άνυπομονείς νά μάθεις δλα δσα έγιναν από τότε πού χωρίσαμε στό σταθμό Γουίτμπυ. Πού λες χρυσή μου, έφτασα στό Χάλ και πήρα τό πλοίο ως τό 'Αμβούργο, και μετά τό τραίνο ως εδώ. Σχεδόν δέ θυμάμαι τίποτα άπ' τό ταξίδι εκτός άπ' τό διι ήξερα πώς πήγαινα στόν Τζόναθαν, κι έπειδή έπρόκειτο νά τόν περιποιηθώ προσπάθησα νά κοιμηθώ για νά είμαι ξεκούραστη. Βρήκα τόν άγαπημένο μου τόσο αδύνατο, χλωμό κι εξασθενημένο. Εκείνη ή ήρεμη αξιοπρέπεια εχει χαθεί από τό πρόσωπό του. Έχει γίνει ή σκιά του εαυτού του και δέ θυμάται τίποτα άπ' δσα του συνέβησαν τό τελευταίο διάστημα. 'Η τουλάχιστο αυτό θέλει νά μέ κάνει νά πιστέψω, και δέν πρόκειται νά ρωτήσω. Έχει πάθει κάποιον τρομερό κλονισμό, και φοβούμαι διι αν τά θυμηθεί θά του κοστίζει φοβερά. 'Η 'Αδελφή 'Αγκάθα, αυτό τό ύπέροχο πλάσμα πού είναι γεννημένη για νοσοκόμα, μου λέει διι παραληρούσε για τρομερά πράγματα κι ήταν εκτός εαυτού. Τής ζήτησα νά μου πει τί ελεγε, μά εκείνη σταυροκοπίοταν μονάχα κι ελεγε διι δέν πρέπει διι τό παραλήρημα τών ασθενών είναι μυστικό του Θεού, κι αν μια νοσοκόμα τό άκούσει λόγω επαγγέλματος, πρέπει νά τό σεβαστεί. Είναι πολύ γλυκιά και καλή ψυχή, και τήν επόμενη μέρα πού μέ είδε άνήσυχη άνοιξε πάλι κουβέντα γιαυτό τό θέμα. 'Αφού μου είπε διι δέν μπορεί νά μου άναφέρει για τά παραμιλητά του καλού μου, πρόσθεσε: «Ένα σάς λέω μονάχα: διι δέν έπρόκειτο για κάποιο σφάλμα δικό του κι έσεις σαν μέλλουσα γυναίκα του, δέν εχετε κανένα λόγο ν' άνησυχείτε. Δέν ξεχασε έσάς κι διι,τι σάς χρωστάει. Οί φόβοι του ήταν για μεγάλα και τρομερά πράγματα μέ τά όποια κανένας θνητός δέν τά βγάζει πέρα». Νομίζω διι ή καημένη φαντάστηκε διι ίσως ζηλεύω μήπως ό άγαπημένος μου ερωτεύτηκε καμιάν άλλη. Σκέψου *έγω* νά ζηλεύω τόν Τζόναθαν! Πάντως σου έξομολογούμαι, καλή μου, διι ένιωσα ενα ρίγος χαράς δταν *βεβαιώθηκα* διι ό λόγος δέν ήταν κάποια άλλη γυναίκα. Τώρα κάθομαι στό προσκεφάλι του και κοιτώ τό πρόσωπό του καθώς κοιμάται. Ξυπνάει!... Όταν ζύπνησε μου ζήτησε τό πανωφόρι του, γιατί ήθελε νά πάρει κάτι άπ' τήν τσέπη: ζήτησα άπ' τήν 'Αδελφή 'Αγκάθα νά φέρι δλα του τά πράγματα. Ανάμεσά τους ή-

ταν κι ενα τετράδιο κι ετοιμαζόμουν νά τοῦ τό ζητήσω νά τοῦ ρίξω μιά ματιά —γιατί ἤξερα δι μέσα ἴσως ἐβρισκα κάποια ἀπάντηση στό πρόβλημά του. Φαίνεται δμως δι διάβασε τήν επιθυμία στά μάτια μου, γιατί μ'εστειλε στό παράθυρο ζητώντας νά μείνει γιά λίγο μόνος. Μετά μέ φώναξε, κι δταν τόν πλησίασα εἶδα δι εἶχε ἀκουμπήσει τό χέρι του πάνω στό τετράδιο. Τότε μοῦ εἶπε πολύ σοβαρά:—

«Βιλεμλίνα», — κατάλαβα ἀμέσως δι μιλούσε πολύ σοβαρά, γιατί ποτέ δέ μέ εἶπε μ' αὐτό τό δνομα, παρά μόνο δταν μέ ζήτησε σέ γάμο— «ξέρεις, καλή μου, τί πιστεύω γιά τήν ἐμπιστοσύνη ἀνάμεσα στόν άντρα καί τή γυναίκα. Τίποτα δέν πρέπει νά μένει μυστικό, τίποτα κρυφό. Πέρασα πολύ μεγάλο κλονισμό, κι δταν προσπαθῶ νά τό σκεφτώ νιώθω τό κεφάλι μου νά γυρίζει καί δέν ξέρω άν δλα αὐτά ἐγιναν πραγματικά ἢ ἦταν δνειρο ταραγμένου μυαλοῦ. Ξέρεις δι εἶχα ἐγκεφαλικό πυρετό, πού εἶναι σάν τρέλα. Τό μυστικό εἶναι ἐδώ μέσα, καί δέ θέλω νά τό μάθω.θέλω νά ξαναρχίσω τή ζωή μου, μέ τό γάμο μας.» Γιατί ἀποφασίσαμε Αούσυ μου νά παντρευτοῦμε μόλις τελειώσουμε τίς διατυπώσεις. «Θέλεις, Βιλεμλίνα, νά συμμεριστείς αὐτή τήν ἀγνοία; Νά τό τετράδιο. Πάρτο κράτησέ το, διάβασέ το άν θέλεις, ἀλλά μή μοῦ μιλήσεις ποτέ γιαντό ἔκτός βέβαια άν κάποιο σοβαρό καθήκον μέ ἀναγκάσει νά ξαναγυρίσω, στόν ὕπνο ἢ στόν ζῦπνο μου, λογικός ἢ παράφρων στή θανάσιμη ἀγωνία πού καταγράφεται ἐδώ μέσα.» Ξανάπεσε στό κρεβάτι ἐξουθενωμένος. Ἐβαλα τό τετράδιο κάτω ἀπ' τό μαξιλάρι του καί τόν φίλησα. Εἶπα στήν Ἀδελφή Ἀγκάθα νά παρακαλέσει τήν Προϊσταμένη νά γίνει ὁ γάμος μας τό ἀπόγευμα. Περιμένω τήν ἀπάντησή της...

Γύρισε καί μοῦ 'πε δι εστειλαν νά φωνάξουν τόν ἐφημέριο τῆς ἀγγλικῆς ἀποστολῆς. Ὁ γάμος μας θά γίνει σέ μιά ὥρα, ἢ μόλις ξυπνήσει ὁ Τζόναθαν...

Ἡ ὥρα ἦρθε κι εφυγε κιόλας Αούσυ. Νιώθω πολύ συγκινημένη, καί πολύ, πολύ εὐτυχημένη. Ὁ Τζόναθαν ξύπνησε μετά ἀπό καμιά ὥρα. Εἶχαμε ετοιμάσει τά πάντα, κι ἐκεῖνος εμεινε καθισμένος στό κρεβάτι, στηριγμένος μέ μαξιλάρια. Εἶπε τό «Ναί» σταθερά καί μέ σιγουριά. Ἐγώ δέν μπορούσα νά ψελλίσω λέξη- ἢ καρδιά μου ξεχείλιζε καί νόμισα δι πνίγομαι. Οἱ Ἀδελφές μέ συγκίνησαν φοβερά μέ τή στάση τους. Δέ θά ξεχάσω ποτέ, οὔτε ἐκεῖνες, οὔτε τίς μεγάλες κι δμορφες εὐθύνες πού 'χω ἐπωμισθει. Ξέχασα νά σοῦ πώ καί γιά τό γαμήλιο δῶρο μου. Μόλις ὁ ἐφημέριος κι οἱ ἀδελφές μᾶς ἀφησαν μόνους μέ τόν άντρα μου —ἀχ Αούσυ! πρώτη φορά γράφω τίς λέξεις «άντρας μου»— μόλις λοιπόν μᾶς ἀφησαν μόνους, πήρα τό τετράδιο ἀπό κάτω ἀπ' τό μαξιλάρι του, τό τύλιξα σέ ἄσπρο χαρτί καί μέ λίγη γαλάζια κορδέλα πού εἶχα στό λαιμό μου, καί τό σφράγισα μέ λίγο

βουλοκέρι. Γιά σφραγίδα χρησιμοποίησα τό δαχτυλίδι μου. Κατόπιν τό φίλησα καί τό¹ δειξα στόν άντρα μου, λέγοντας του διι θά τό φυλάξω ετσι σάν φανερό καί χειροπιαστό σύμβολο της έμπιστοσύνης πού θά υπάρχει ανάμεσα μας σ' δλη μας τή ζωή. Τοῦ είπα διι δεν πρόκειται νά τό διαβάσω ποτέ, παρά μόνο αν χρειαστεί γιά τό καλό του ή από κάποιο άλλο επιτακτικό καθήκον. Τότε επιασε τό χέρι μου —γιά πρώτη φορά Λούσυ, τό χέρι τής *γυναίκας του*— κι είπε διι αυτό ήταν τό ωραιότερο πράγμα τοῦ κόσμου καί γιά χάρη μου θά τά ξαναζούσε δλα άπ¹ τήν άρχή. Ο καημένος δεν εχει άκόμα συνείδηση τοῦ χρόνου, καί δεν είναι ν' απορείς μετά άπ' δσα πέρασε.

Τί μπορούσα νά τοῦ πώ καλή μου; Συγκινήθηκα καί τοῦ 'πα διι είμαι ή πιό εύτυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου, καί δεν έχω τίποτ¹ άλλο νά τοῦ δώσω παρά μόνο τόν έαυτό μου, τή ζωή μου, καί τήν πίστη μου, μαζί μέ τή άγάπη καί τήν αιώνια άφοσίωσή μου. Κι δταν, χρυσή μου, μέ φίλησε καί μ' εσφιξε κοντά του μέ τ' άδύναμα χέρια του, ήταν σάν ιερή επισφράγιση τοῦ δρκου μας...

Ξέρεις Λούσυ μου, γιατί σου τά λέω δλα αυτά; Δεν είναι μόνο γιατί αισθάνομαι τόσο δμορφα, αλλά καί γιατί σ¹ άγαπώ καί σ¹ άγαπούσα πάντα. Ήταν τιμή γιά μένα πού μέ θεώρησες φίλη σου δταν τελείωσες τό σχολείο έτοιμη νά βγεις στή ζωή. Θέλω τώρα νά μέ δεις καί σάν εύτυχισμένη σύζυγο στήν άφοσίωσή μου· σου εύχομαι νά 'σαι καί σύ τόσο εύτυχισμένη δταν παντρευτείς. Προσεύχομαι στό Θεό νά είναι ή ζωή σου γεμάτη ύποσχέσεις· λαμπρή γιά πάντα, χωρίς θύελλες, άπιστίες καί δυσπιστίες. Δεν σου εύχομαι νά μή νιώσεις πόνο, γιατί αυτό δέ γίνεται. Θέλω δμως νά είσαι πάντα τόσο εύτυχισμένη δσο είμαι εγώ τώρα. Άντίο καλή μου. Θά τό στείλω αυτό άμέσως, κι ίσως σου ξαναγράψω πολύ σύντομα. Σ' άφήνω γιατί ξυπνάει ό Τζόναθαν —πρέπει νά περιποιηθώ τόν άντρα μου!

Μέ άπειρη άγάπη
MINA ΧΑΡΚΕΡ

Γράμμα τής Λούσυ Γουέστ ενρα στή Μίνα Χάρκερ

Γουίμπν 30 Αυγούστου

Γλυκιά μου Μίνα,

Σου στέλνω δλη μου τήν άγάπη καί μύρια φιλιά, καί σου εύχομαι νά βρεθείς σύντομα στό σπίτι σου μέ τόν άντρα σου. Τί καλά πού θά 'ταν νά γυρίσετε σύντομα καί νά μείνετε μαζί μας! Ο καθарός άέρας θά 'κανε πολύ καλό στόν Τζόναθαν εμένα μ' εχει ώφελήσει πολύ. Τρώω σάν γλάρος, είμαι δλο ζωτικότητα, καί κοιμάμαι καλά. Σκέψου διι έπαψα νά περπατώ στόν ύπνο μου. Είναι μιά βδομάδα πού πέφτω στό κρεβάτι κι ούτε κουνιέμαι δλο τό βράδυ. Ο "Άρθουρ λέει

δτι εχω άρχίσει νά παχαίνω. "Α, ξέχασα νά σοῦ πώ δτι είναι εδώ ό "Αρθουρ. Κάνουμε ώραϊες βόλτες μέ τά πόδια ή τήν άμαξα· πάμε για ίππασία, βαρκάδα, τέννις, ψάρεμα. Τόν άγαπώ περισσότερο παρά ποτέ. Κι αυτός λέει δτι μ¹ άγαπά περισσότερο αλλά δέν τόν πιστεύω, γιατί στήν άρχή μου είχε πει δτι δέν θά μπορούσε ποτέ νά μ' άγαπήσει περισσότερο. 'Ανοησίες βέβαια. Νά, μέ φωνάζει. Λοιπόν σ¹ άφήνω πρός τό παρόν και σ' άγαπώ.

ΛΟΥΣΥ

Υ.Γ. — Έχεις φιλά άπ' τή μητέρα μου. Είναι κάπως καλύτερα, ή κακομοίρα.

Υ. Γ. 2.— Παντρεύομαστε στίς 28 Σεπτεμβρίου.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ. ΣΙΟΥΑΡΝΤ

20 Αυγούστου.— 'Η περίπτωση τού Ρένφηλντ άποκτά δλο και μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Έχει ήσυχάσει τόσο πολύ πού ώρες-ώρες ή άσθενής του ουτε φαίνεται. 'Επί μία εβδομάδα μετά τήν κρίση του ήταν διαρκώς έξαλλος. 'Επειτα μία νύχτα τήν ώρα πού εβγαينه τό φεγγάρι, ήρέμησε πολύ και μουρμούριζε συνέχεια: «Τώρα μπορώ νά περιμένω· τώρα μπορώ νά περιμένω.» 'Ο επιστάτης ήρθε και μου τό 'πε όποτε ετρεξα άμέσως νά τόν δώ. 'Ηταν άκόμα μέ τό ζουρλομανδύα στήν πτέρυγα τών επικινδύνων αλλά άπ' τό πρόσωπο του είχε χαθεί έκείνο τό σαστισμένο ύφος και στά μάτια του ξαναγύρισε εκείνη ή ικετευτική — δουλοπρεπήσ σχεδόν— έκφραση. 'Εμεινα ικανοποιημένος άπ' τήν κατάστασή του και έδωσα οδηγίες νά τόν ελευθερώσουν. Οί επιστάτες δίστασαν στή άρχή, αλλά μετά συμμορφώθηκαν άδιαμαρτύρητα. Τό περίεργο είναι δτι ό άσθενής είχε χιούμορ και κατάλαβε τό δισταγμό τους· μέ πλησίασε και μου 'πε ψιθυριστά ρίχνοντας τους κλεφτές ματιές:—

«Νομίζουν δτι θά μπορούσα νά σάς κάνω κακό! Σκεφτείτε *έγώ* νά βλάψω *εσάς*· Τί άνόητοι!»

Πάντως ένιωσα μία περίεργη αίσθηση άνακούφισης πού άκόμα και στό μυαλό αυτού τού άτυχου τρελού γινόταν κάποιος διαχωρισμός άνάμεσα σέ κείνους και σέ μένα· άπ' τήν άλλη πλευρά δέν τόν καταλαβαίνω άπόλυτα. Θεωρεί άραγε δτι εχουμε κάτι κοινό όποτε κατά κάποιον τρόπο είμαστε μαζί; 'Η εχει νά κερδίσει άπό μένα κάτι τόσο σπουδαίο πού ή υγεία μου εχει γιαυτόν τεράστια σημασία; Αύτά θά φανούν άργότερα. 'Απόψε άρνείται νά μιλήσει. Ούτε ή προσφορά μιάσ γατούλας ή και μεγάλης γάτας δέν είναι ίκανή νά τόν μεταπείσει. Λέει μονάχα: «Δέ μ¹ ένδιαφέρουν οί γάτες. Έχω άλλα νά σκεφτώ τώρα, και μπορώ νά περιμένω· θά περιμένω».

Μετά από λίγο τόν άφησα. Ο επιστάτης λέει δι μέχρι τήν αύγή ήταν ήσυχος. Κατόπιν άρχισε νά γίνεται άνήσυχος, στή συνέχεια βίαιος, και τέλος έπεσε σ' έναν παροξυσμό πού τόν έξουθένωσε μέχρι πού έπεσε άναίσθητος σέ κωματώδη σχεδόν κατάσταση.

... Τρεις νύχτες τώρα γίνεται τό ίδιο πράγμα —δη μέρα βίαιος, και μετά ήρεμος άπ' τό δειλινό ως τήν αύγή. Νά μπορούσα νά βρω τήν αιτία! Είναι σάν νά βρίσκεται κάτω από μιάν επίδραση πού έρχεται και φεύγει. Καλή ιδέα! 'Απόψε θά παίξουμε γνωστικούς εναντίον τρελών. Προηγουμένως τά κατάφερε ν' άποδράσει χωρίς τή βοήθειά μας· άπόψε θά τόν βοηθήσουμε. Θα τοῦ δώσω μιá εύκαιρία, και θά 'χω τούς άντρες έτοιμους νά τόν ακολουθήσουν αν χρειαστεί...

23 Αύγουστου.- «Τό αναπάντεχο συμβαίνει πάντα». Πόσο καλά γνώριζε τή ζωή ό Ντισραέλι! Όταν τό πουλάκι μας βρήκε τό κλουβί ανοιχτό δέ θέλησε νά πετάξει, κι έτσι δλα μας τά περίπλοκα σχέδια πήγαν χαμένα. Πάντως ένα πράγμα αποδείχτηκε: δι οι περίοδοι ήρεμίας κρατούν ένα ορισμένο διάστημα. Έτσι θά μπορούμε νά τόν ελευθερώσουμε από τά δεσμά του μερικές ώρες κάθε μέρα. Έδωσα έντολή στόν βραδινό επιστάτη νά τόν κλείσει στό θάλαμο τών επικίνδυνων μόλις ήρεμήσει και νά τόν αφήσει εκεί μέχρι μιá ώρα πριν τήν άνατολή του ήλιου. "Αν δχι τό πνεύμα του, τουλάχιστο τό σώμα του θά νιώσει τή διαφορά. Λιάολε! "Άλλο αναπάντεχο! Μέ φονάζουν· ό άσθενής τό 'σκάσε και πάλι.

'Αργότερα. — Άλλη μιá νυχτερινή περιπέτεια. Ο πονηρός Ρένφελντ περιέμενε τή στιγμή πού ό επιστάτης θά έμπαινε στό θάλαμο για επιθεώρηση. Τότε τόν προσπέρασε με φόρα και χάθηκε στό διάδρομο. Ειδοποίησα τούς φύλακες νά τόν ακολουθήσουμε. Ξαναπήγαμε στό χώρο του εγκαταλειμμένου σπιτιού και τόν βρήκαμε στην ίδια θέση, στριμωγμένο στην πόρτα του παλιού παρεκκλησίου. Μόλις με είδε έγινε έξαλλος, κι αν δέν τόν συγκρατούσαν έγκαίρως οι φύλακες, θά με σκότωνε. Τήν ώρα πού τόν κρατούσαμε συνέβη κάτι παράξενο. Ξαφνικά διπλασίασε τίς δυνάμεις του, και μετά έξίσου ξαφνικά ήρέμησε. Γύρισα αυτόματα και κοίταξα γύρω μου, αλλά δέν έβλεπα τίποτα. Τότε συνάντησα τό βλέμμα του άσθενή μου και τό ακολούθησα αλλά δέ φαινόταν τίποτα εκτός από μιá μεγάλη νυχτερίδα πού φτερούγιζε σιωπηλά και πένθιμα προς τά δυτικά. Οι νυχτερίδες έχουν συνήθως νευρικό και κυκλικό πέταγμα, αλλά αυτή έδώ πήγαινε όλόι-οτα σάν νά ήξερε τόν προορισμό της ή νά είχε κάποιον δικό της σκοπό. Ο άσθενής γινόταν δλο και πιό ήρεμος, και τότε είπε:—

«Δέ χρειάζεται νά με δέσετε· θά έρθω μόνος μου ! » Πραγματικά γυρίσαμε πίσω χωρίς άλλα προβλήματα. Αύτή ή ήρεμία του έχει κάτι τό άπειλητικό· δε θά ξεχάσω τούτη τή νύχτα.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΛΟΤΣΥ ΓΟΤΕΣΤΕΝΡΑ

Χίλλγκαμ, 24 Αυγούστου.— Πρέπει νά κάνω σάν τή Μίνα ν' αρχίσω κι ἐγώ νά γράφω. Μετά θά τά συζητάμε ώρες ολόκληρες όταν συναντιόμαστε. Πότε άραγε; Θά 'θελα πολύ νά τήν έχω κοντά μου τώρα, γιατί είμαι πολύ δυστυχισμένη. Χθές βράδυ είδα πάλι όνειρα δπως στό Γουίτμπυ. "Ίσως φταίει ή άλλαγή τοῦ κλίματος ή ό γυρισμός στό σπίτι. Ήταν δλα σκοτεινά κι άπαίσια καί δέ θυμάμαι τίποτα· αλλά μέ πλημμυρίζει κάποιος άόριστος φόβος κι αισθάνομαι τρομερά άδύναμη κι έξουθενωμένη. Όταν ήρθε ό Άρθουρ γιά φαγητό, μέ είδε καί σκοτείνιασε τό πρόσωπό του· κι ἐγώ δμως δέν μπορούσα νά κάνω τή χαρούμενη. Ίσως γίνεται νά κοιμηθώ άπόψε στό δωμάτιο της μητέρας· θά βρώ κάποια δικαιολογία.

25 Αυγούστου.— "Άλλη μιά άσκημη νύχτα. Ή μητέρα δέ δέχτηκε νά κοιμηθώ μαζί της. Ή καημενούλα δέν είναι καί τόσο καλά καί μάλλον φοβάται μή μέ άνησυχήσει. Προσπάθησα νά μείνω ξύπνια, καί γιά λίγο τά κατάφερα· αλλά κάποια στιγμή πού τό ρολόι χτύπησε δώδεκα τινάχτηκα φαίνεται λοιπόν διτι μ' έπαιρνε ό ύπνος. Άκουσα κάτι σά φτερούγισμα ή γρατζούνισμα στό παράθυρο. Δέν έδωσα σημασία, καί φαίνεται διτι άποκοιμήθηκα γιατί μετά δέ θυμάμαι τίποτα. Είδα πάλι έφιάλτες, αλλά είναι άδύνατο νά τούς θυμηθώ. Τό πρωί ένιωθα φοβερή άδυναμία. Είμαι κατάχλωμη καί μου πονεί ό λαιμός. Κάτι συμβαίνει μέ τά πνευμόνια μου, γιατί έχω δύσπνοια. Θά προσπαθήσω νά δείξω ευδιάθετη δταν έρθει ό Άρθουρ, γιατί τό ξέρω, θά τοῦ κοστίζει πάρα πολύ άν μέ δει έτσι.

Γράμμα τον "Άρθουρ Χόλμγουντ στον Δρ. Σιοναρντ

Ξενοδοχείο Άλμπεμάρλ, 31 Αύγουστου

Άγαπητέ μου Τζάκ,

Θέλω νά μοῦ κάνεις μιά χάρη. Ή Λούσυ είναι άρρωστη. Δηλαδή δέν έχει καμιά Ιδιαίτερη άρρώστια, αλλά ή δψη της είναι φριχτή καί χειροτερεύει μέρα μέ τή μέρα. Τή ρώτησα άν υπάρχει κάποιος λόγος· δέν τολμώ νά ρωτήσω τή μητέρα της. Στην κατάσταση της μιά άναστάτωση σχετικά μέ τήν κόρη της θά ήταν μοιραία. Ή κ. Γουέστενρα μοῦ έμπιστεύτηκε διτι πλησιάζει ή ώρα της —καρδιακή πάθηση— άν κι ή καημένη ή Λούσυ δέν τό ξέρει άκόμα. Είμαι σίγουρος διτι κάτι βασανίζει τό μυαλό της καλής μου. Μέ πιάνει τρέλα δταν τό σκέφτομαι· κι δταν τήν κοιτώ νιώθω έναν πόνο στην καρδιά. Της είπα διτι θά σου ζητήσω νά τήν εξετάσεις· στην άρχή δίστασε —ξέρω

τό λόγο καλέ μου φίλε— αλλά μετά υποχώρησε. Τό ξέρω διτι θά είναι όδυνηρό γιά σένα, αλλά πρόκειται γιά **τό καλό της** και δε διστάζω νά σου τό ζητήσω, ουτε σύ μή διστάσεις νά Ερθεις. Κανονίσαμε νά Ερθεις γιά γεύμα στό Χίλλιγκαμ αύριο στίς δύο ή ώρα, γιά νά μήν υποπτευθεί τίποτα ή κ. Γουέστενρα, και μετά τό φαγητό ή Λούσυ θά 'χει τήν ευκαιρία νά μείνει μόνη μαζί σου. Έγώ θά 'ρθω γιά τσάι, και θά φύγουμε παρέα. Είμαι πάρα πολύ άνήσυχος και θέλω νά μιλήσουμε μόνοι άμέσως άφοϋ τή δεις. Μήν άμελήσεις!

ΑΡΘΟΥΡ

Τηλεγράφημα τον "Αρθουρ Χόλμγοντ στον Σιοαρντ

1 Σεπτεμβρίου

Μέ καλεί ό πατέρας μου, πού επιδεινώθηκε. Γράφω γράμμα. 'Απάντησε έκτενώς άπόψε στό Ρίγκ. Στην άνάγκη στείλε τηλεγράφημα.

Γράμμα τον Σιοαρντ στον "Αρθουρ Χόλμγοντ

2 Σεπτεμβρίου

Φίλε μου,

Σχετικά μέ τήν υγεία της δεσποινίδος Γουέστενρα σπεύδω νά σου πώ άμέσως διτι κατά τή γνώμη μου δέν ύπάρχει καμιά όργανική άνωμαλία ουτε καμιά άπ' τίς γνωστές άρρώστιες. Αυτό βέβαια δε σημαίνει πώς Εμεινα ικανοποιημένος άπό τήν δψη της. Έχει αλλάξει φοβερά άπό τήν τελευταία φορά πού τήν είδα. Πρέπει βεβαίως νά λάβεις ύπ' δψη διτι δέν είχα τή δυνατότητα νά τήν έξετάσω δπως θά ήθελα· ή φίλια μας δημιουργεί κάποια έμπόδια πού άκόμα και ή ιατρική έπιστήμη ή ή συνήθεια δέν μπορούν νά ξεπεράσουν. Θά σου πώ τί άκριβώς Εγινε, ώστε νά μπορέσεις νά βγάλεις τά συμπεράσματά σου μόνος σου. Κατόπιν θά σου πώ τί Εκανα και τί προτείνω νά γίνει.

Βρήκα τή δεσποινίδα Γουέστενρα φαινομενικά ευδιάθετη. Ήταν μπροστά ή μητέρα της, και κατάλαβα άμέσως πώς Εκανε διτι μπορούσε γιά νά ξεγελάσει τή μητέρα της και νά μήν τήν άνησυχήσει. Δίχως άλλο, άκόμα κι αν δέν ξέρει, διαισθάνεται διτι χρειάζεται προσοχή. Γευματίσαμε μόνο, και κάναμε δλοι τόσες προσπάθειες νά φανούμε χαρούμενοι, πού στό τέλος ή άτμόσφαιρα Εγινε πραγματικά εγκάρδια. Κατόπιν ή κ. Γουέστενρα πήγε νά ξαπλώσει κι Εμεινα μόνος μέ τή Λούσυ. Πήγαμε στό διαμέρισμά της· μέχρι εκεί έξακολουθούσε νά κάνει τή χαρούμενη, γιατί ύπήρχαν ύπηρέτες πού πηγαينوέρχονταν. Μόλις δμως Εκλεισε ή πόρτα, Επεσε ή μάσκα άπ' τό πρόσωπο της· σωριάστηκε σέ μία καρέκλα μ' Εναν άναστεναγμό κι Εκρυσε τά μάτια της μέ τά χέρια. "Όταν είδα τήν πεσμένη της διάθεση σκέφτηκα άμέσως νά έκμεταλλευτώ τήν ευκαιρία γιά νά κάνω τή

διάγνωση. Μου είπε μέ μεγάλη ευγένεια: —

«Δέν ξέρετε πόσο άπεχθάνομαι νά μιλώ γιά τόν έαυτό μου.» Της θύμισα διτι κάθε έκμυστήρευση θά 'ταν γιά μένα ιερή, μά διτι κι έσύ είσαι πολύ άνήσυχος γιά τήν υγεία της. Κατάλαβε άμέσως τί έννοούσα και μέ δυό λέξεις ξεκαθάρισε τό θέμα. «Μπορείτε νά πείτε στόν "Άρθουρ δ,τι νομίζετε. Δέν είναι γιά τόν έαυτό μου πού μέ νοιάζει, παρά μόνο γιά κείνον!» Έτσι λοιπόν είμαι έλεύθερος.

Μού φάνηκε κάπως ώχρή, αλλά δέν Εβλεπα τά συνηθισμένα άναιμικά συμπτώματα· έντελώς δέ κατά τύχη μπόρεσα και νά έλέγξω τήν ποιότητα του αίματός\$ της. Καθώς προσπαθούσε ν' άνοιξει κάποιο κολλημένο παράθυρο, ύποχώρησε κάποιος ιμάντας και κόπηκε έλάχιστα στό χέρι άπ' τό γυαλί. Δέν ήταν τίποτα σπουδαίο, αλλά μου δόθηκε ή ευκαιρία νά πάρω λίγες σταγόνες αίμα και νά τίς ανάλυσω. Η ποιοτική ανάλυση δείχνει φυσιολογική και θά 'λεγα, άκμαιότατη κατάσταση υγείας. Όσο γιά άλλες σωματικές λειτουργίες, βεβαιώθηκα διτι δέν ύπάρχει κανένας λόγος άνησυχίας. 'Υπάρχει όμως σίγουρα κάποια αιτία και κατέληξα διτι τό πρόβλημα πρέπει νά είναι ψυχικό. Παραπονείται διτι κατά καιρούς υποφέρει από δύσπνοια και διτι τό βράδυ πέφτει σέ βαρύ λήθαργο μέ τρομαχτικά δνειρα πού της είναι άδύνατο νά θυμηθεί μετά. Λέει διτι στά παιδικά της χρόνια ύπνοβατούσε συχνά, κι διτι ή συνήθεια αυτή τής ξαναεμφανίστηκε στό Γουίτμπυ. Κάποια φορά άλλωστε πήγε ύπνοβατώντας τό βράδυ ώς τό Ηστ Κλίφ δπου τή βρήκε ή δεσποινίς Μάρρεϋ· μέ διαβεβαιώνει όμως διτι Εχει καιρό νά τής ξανασυμβεί. Διατηρώ άκόμα άμφιβολίες, κι Ετσι Εκανα αυτό πού πίστευα καλύτερο: Εγραψα στόν παλιό φίλο και δάσκαλό μου τόν καθηγητή Βάν Χέλσινγκ στό "Άμστερνταμ, πού ξέρει τά πάντα σχετικά μέ σπάνιες και περίεργες άσθένειες. Του ζήτησα νά Ελθει, κι επειδή μου είπες διτι αναλαμβάνεις δλα τά Εξοδα, του μίλησα γιά σένα και γιά τή σχέση σου μέ τή δεσποινίδα Γουέστενρα. Αύτά άγαπητέ μου, τά Εκανα διχι μόνο γιά νά ικανοποιήσω τίς έπιθυμίες σου, αλλά γιατί κι έγώ ό ίδιος τό θεωρώ τιμή και χαρά μου νά κάνω ό,τιδήποτε γιά κείνην. "Άλλωστε είμαι σίγουρος διτι κι ό Βάν Χέλσινγκ, γιά κάποιον προσωπικό λόγο, θά 'κανε ό,τιδήποτε γιά μένα. Έτσι, διπως και νά 'χει τό πράγμα, θά πρέπει νά δεχτούμε τίς άποφάσεις του. Είναι άνθρωπος φαινομενικά ισχυρογνώμων, αλλά αυτό όφείλεται στό διτι γνωρίζει τό θέμα γιά τό όποιο μιλάει καλύτερα από όποιονδήποτε. Είναι φιλόσοφος και μεταφυσικός, κι Ενας άπ' τούς πιό λαμπρούς έπιστήμονες τής έποχής μας· πιστεύω δέ διτι Εχει άπόλυτα άνοιχτό μυαλό. Αύτά δλα συνδυάζονται μέ ισχυρή θέληση, άπόλυτη ψυχραιμία, σιδερένια πυγμή, αυτοκυριαρχία και υπομονή σέ Εσχατο βαθμό, και διαμορφώνουν Εναν άν-

θρωπο μέ τήν πιά εύγενική καί γνήσια ψυχή πού μπορεί νά υπάρξει. Αútές δλες οί άρετές Αποτελούν γιαυτόν έργαλεία για τίς υπηρεσίες πού προσφέρει στην Ανθρωπότητα — υπηρεσίες θεωρητικές καί πρακτικές· γιατί οί άπόψεις του, δπως καί ή καρδιά του, χωρούν τά πάντα. Σού τά λέω δλα αútá για νά σου δώσω νά καταλάβεις γιατί τού *έγω* τόση έμπιστοσύνη. Τού ζήτησα νά Ιλθει άμέσως. θά ξαναδώ τή δεσποινίδα Γουέστενρα αύριο, θά συναντηθούμε στά μαγαζιά ώστε νά μήν κινήσω τίς υποψίες της μητέρας της μέ μία δεύτερη επίσκεψη σέ τόσο σύντομο διάστημα.

Πάντα δικός σου
ΤΖΩΝ ΣΙΟΤΑΡΝΤ

*Γράμμα τον 'Αβραάμ Βάν Χέλσιγκ, M.D., D. Ph.,
D. Litt., κλπ. κλπ., στον Δρ. Σιοναρντ*

2 Σεπτεμβρίου

* Καλέ μου φίλε

Έλαβα τό γράμμα σου καί έρχομαι. Εύτυχώς πού μπορώ νά φύγω άμέσως χωρίς νά άθετήσω τίς ύποχρεώσεις μου. Κι αν ήταν άλλιώς, τόσο τό χειρότερο για τίς ύποχρεώσεις, γιατί θά πήγαινα όπωσδήποτε στό φίλο μου πού μέ φωνάζει νά βοηθήσω κάποιαν πού αγαπά. Πές στό φίλο σου διτ τότε πού τόσο γρήγορα ρούφηξες άπ' τήν πληγή μου τό δηλητήριο της γάγγραινας άπ' τό μαχαίρι πού ξέφυγε τού άλλου μας φίλου, τού νευρικού, τότε λοιπόν, πρόσφερες πολύ περισσότερα σ' αυτόν πού χρειάζεται βοήθεια άπ' δλα τά πλούτη τού φίλου σου. Είναι χαρά μου νά βοηθήσω καί τό φίλο σου, μά έγώ Ιρχομαι για σένα. Κλείσε μου λοιπόν δωμάτια στό Γκρέητ "Ηστερν Χοτέλ για νά βρισκομαι κοντά, καί κανόνισε σέ παρακαλώ νά δούμε τήν κοπέλα νωρίς αυρτο, γιατί ίσως χρειαστεί νά γυρίσω πίσω τό ίδιο βράδυ. Στην ανάγκη θά ξανάρθω σέ τρεις μέρες, κι αν χρειαστεί θά μείνω περισσότερο. Μέχρι τότε φίλε μου, σέ χαιρετώ

BAN XELΣINΓK

* Σ.τ.Μ. Στο 'Αγγλικό κείμενο ό Βάν Χέλσιγκ μιλάει σπασμένα (άλλα λόγια) 'Αγγλικά μέ 'Ολλανδέζικα «λάθη», πράγμα άδύνατο ν' άποδοθεί στα 'Ελληνικά. "Άλλοστε καί τό πρωτότυπο κείμενο είναι πολύ άνισο στό σημείο αυτό.

*Γράμμα του Δρ. Σιοναρντ στον έντιμώτατο Άρθουρ Χόλμγουρντ
3 Σεπτεμβρίου*

'Αγαπητέ "Άρθουρ,

Ο Βάν Χέλσινγκ ήρθε κι έφυγε. Ήρθε μαζί μου στο Χίλλιγκαμ, όπου η Λούσυ είχε φροντίσει να γευματίσει άλλου ή μητέρα της, κι έτσι ήμασταν μόνοι μαζί της. Ο Βάν Χέλσινγκ εξέτασε τήν άσθενή πολύ προσεκτικά. Θά μού αναφέρει τά συμπεράσματά του κι εγώ θά σ' ένημερώσω· γιατί βέβαια δέν ήμουν παρών στην εξέταση. Πιστεύω πώς είναι πολύ άνήσυχος, αλλά λέει διτ πρέπει νά σκεφτεί. Όταν τού μίλησα για τή φίλη μας "καί για τήν έμπιστοσύνη πού μού δείχνεις σ' αυτό τό θέμα, είπε: «Πρέπει νά τού πεις αυτό πού σκέφτεσαι· κι άν θέλεις, αν μπορείς νά τά μαντέψεις, πές του κι αυτά πού σκέφτομαι εγώ. Δέν άστειεύομαι. Δέν είν' άστεία πράγματα αυτά· είναι θέματα ζωής καί θανάτου, ίσως καί χειρότερα.» Τόν ρώτησα τί έννοούσε, γιατί τόν είδα πολύ σοβαρό. Όλα αυτά έγιναν άφού γυρίσαμε στην πόλη καί πίναμε τό τσάι μας προτού πάρει εκείνος τό τραίνο για τό "Άμστερνταμ. Δέν θέλησε νά μού πει τίποτα περισσότερο. Μήν τόν παρεξηγείς, "Άρθουρ· ή έπιφυλακτικότητα του σημαίνει ακριβώς διτ τό μυαλό του δουλεύει για τό καλό της. Όταν έρθει ή στιγμή νά 'σαι σίγουρος διτ θά μιλήσει καθαρά. Τού είπα λοιπόν διτ είχα σκοπό νά σου αναφέρω τά πάντα σχετικά μέ τήν επίσκεψή μας, ακριβώς όπως θά 'γραφα κάποιο περιγραφικό άρθρο για τήν έφημερίδα Ντέηλν Τέλεγκραφ. Έδειχνε άφηρημένος καί μού 'πε διτ ή καρδιά του έμεινε έδώ ως φοιτητής. "Αν τά καταφέρει, θά 'χω τή γνωμάτευσή του αύριο. Έν πάση περιπτώσει θά περιμένω γράμμα του.

Λοιπόν, σχετικά μέ τήν επίσκεψή: Η Λούσυ ήταν πιά ευδιάθετη άπ' τήν πρώτη μέρα, κι όπωσδήποτε ή δση της ήταν καλύτερη. Ήταν πολύ εύγενική μέ τόν Καθηγητή (δπως είναι πάντα άλλωστε) καί προσπάθησε νά τόν κάνει νά νιώσει άνετα. Πάντως φαινόταν διτ ή καημένη κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια. Πιστεύω διτ κι ο Βάν Χέλσινγκ τό κατάλαβε, είδα τό γνωστό του κλεφτό βλέμμα κάτω άπ' τά πυκνά του φρύδια. Κατόπιν άρχισε μιά κουβέντα για πολλά καί διάφορα πράγματα εκτός άπό τίς άρρώστιες κι εμάς καί τό 'κανε μέ τέτοια λεπτότητα καί μαεστρία πού είδα σιγά σιγά τήν προσποιητή εύθυμία τής Λούσυ νά γίνεται πραγματική. Τότε, χωρίς καμιά φαινομενική αλλαγή ο καθηγητής έφερε σιγά σιγά τήν κουβέντα στην επίσκεψή του κι είπε μειλίχια: —

« 'Αγαπητό μου κορίτσι, ή χαρά μου είναι μεγάλη πού ζείτε μέσα σέ τόση άγάπη. Αυτό είναι μεγάλο πράγμα άγαπητή μου. Μού είπαν διτ δέν έχετε κέφια κι διτ είστε τρομερά ώχρη. Τους λέω λοιπόν

κι εγώ «Μπά!» Μέ κοιτάζε δήθεν περιφρονητικά και συνέχισε: «Θά τους δείξουμε δμως μαζί διτι δέν 2χουν δίκιο. Πώς μπορεί αυτός —και έδειξε πρὸς τό μέρος μου μ' εκείνη τήν ίδια έκφραση και κίνηση πού είχε πάρει κάποτε στό μάθημα δταν μέ είχε δείξει στήν υπόλοιπη τάξη, ή μάλλον άργότερα, σέ κάποια άλλη περίπτωση πού δέ μ' αφήνει νά ξεχάσω— νά ξέρει πώς αισθάνεται μιά κοπέλα; Αυτός άσχολείται μέ τούς τρελούς του· προσπαθει νά τούς γιατρέψει και νά τούς ξαναδώσει στίς οίκογένειές τους υγιείς. Δέν είναι λίγο πράγμα, κι εχει κανείς τήν ικανοποίηση διτι δίνει τόση ευτυχία. Άλλά τί ξέρει από κοπέλες; Δέν Ιχει ούτε γυναίκα ουτε κόρη, κι οί νέοι δέν μιλούν στους νέους αλλά στους ήλικιωμένους σάν έμένα πού έχουν γνωρίσει τόσα βάσανα και τίς αιτίες τους. Λοιπόν χρυσή μου, λέω νά τόν στείλουμε νά καπνίσει τό τσιγάρο του στόν κήπο, κι έμεις νά τά πούμε λιγάκι οι δυό μας.» Κατάλαβα τόν υπαινιγμό και βγήκα νά περπατήσω λίγο έξω. Αργότερα ό καθηγητής ήρθε στό παράθυρο και μέ φώναζε μέσα. Είχε έκφραση σοβαρή, μά ειπε: «Τήν εξέτασα σχολαστικά και δέ βρήκα οργανική αιτία. Συμφωνώ μαζί σου διτι εχει χάσει πολύ αίμα. Πάντως δέν πρόκειται για κλασικά συμπτώματα άναιμίας. Ζήτησα νά μιλήσω στήν ύπηρέτριά της νά τής κάνω μιά-δυό έρωτήσεις, ώστε νά μή μου ξεφύγει τίποτα. Ξέρω καλά τί θά μου πει. Κι δμως ύπάρχει αιτία- ύπάρχει για δλα κάποια αιτία. Τώρα θά γυρίσω πίσω και πρέπει νά σκεφτώ. Θέλω νά μου τηλεγραφείς κάθε μέρα' άν ύπάρξει ανάγκη θά ξανάρθω. Η άσθένεια —γιατί δταν δέν ύπάρχει ύγεια ύπάρχει άσθένεια— μ' ενδιαφέρει, και μ' ενδιαφέρει επίσης ή γλυκύτατη αυτή κοπέλα. Μ' 2χει καταγοητέψει, και θά 'ρθω διι μόνο για σένα ή για τήν άσθένεια, αλλά και για χάρη εκείνης.

Όπως σου είπα, δέ θέλησε νά πει λέξη περισσότερο, ακόμα κι δταν βρεθήκαμε μόνοι. Ξέρεις λοιπόν, "Αρθουρ, δλα δσα ξέρω κι εγώ. Θά 'χω τό νοῦ μου. Ελπίζω ό άτυχος πατέρας σου νά είναι καλύτερα. Πρέπει νά 'ναι τρομερό για σένα, καλέ μου φίλε, νά βρίσκεσαι σ' αυτή τή θέση ανάμεσα σέ δυό ανθρώπους πού αγαπάς. Ξέρω τό καθήκον πού σέ δένει μέ τόν πατέρα σου, και κάνεις καλά πού μένεις κοντά του· αλλά άν χρειαστεί θά σέ ειδοποιήσω νά έρθεις άμέσως κοντά στή Λούσυ· μήν άνησυχείς λοιπόν μέχρι νά λάβεις νεότερα.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΤΑΡΝΤ

4 Σεπτεμβρίου.- Ό ζωοφάγος άσθενής μας διατηρεί άμείωτο τό ενδιαφέρον μου. Χθές είχε μόνο μιά κρίση, και σέ άσυνήθιστη ώρα. Λίγο πρίν τό μεσημέρι άρχισε νά γίνεται άνήσυχος. Ό επιστάτης ξέρει πιά τά συμπτώματα, και μέ ειδοποίησε άμέσως για βοήθεια. Εύ-

τυχώς οί άντρες Ετρεξαν κι Εφτασαν πάνω στην ώρα, γιατί μόλις χτύπησε μεσημέρι ό άσθενής Εγινε τόσο Εξαλλος πού μετά βίας τόν συγκρατούσαν. Σέ πέντε λεπτά δμως περίπου άρχισε σιγά σιγά νά ήσυχάζει και τελικά Επεσε σέ μία κατάσταση μελαγχολίας δπου και παραμένει μέχρι τώρα. Ο έπιστάτης λέει διι τήν ώρα της κρίσης Εβγαζε κάτι άνατριχιαστικά ουρλιαχτά· δταν μπήκα μέσα δέν ήξερα ποιόν νά πρωτοκοιτάξω, γιατί όρισμένοι άπ' τούς άλλους άσθενείς ήταν φοβερά τρομαγμένοι. Πραγματικά, δέ μου φαίνεται περίεργο, γιατί οί κραυγές μου 'φεραν άκόμα κι έμένα ταραχή, αν και ήμουν σέ κάποια άπόσταση. Αύτή τή στιγμή· στό άσυλο Εχουν τελειώσει τό δείπνο, κι ό άσθενής μου κάθεται συνοφρυωμένος σέ μία γωνιά μ' Ενα σκοτεινό σκυθρωπό και τεθλιμμένο ύφος πού δείχνει πίο πολύ νά ύπαινίσσεται παρά νά δηλώνει κάτι. Δέν μπορώ νά τό καταλάβω.

'Αργότερα. — Καινούρια άλλαγή στόν άσθενή μου. Πέρασα νά τόν δώ κατά τίς πέντε, και τόν βρήκα φαινομενικά εύχαριστημένο και κεφάλτο δπως ήταν κάποτε. Έπιανε μύγες και τίς Ετρωγε, και κρατούσε τό λογαριασμό χαράζοντας μέ τό νύχι του τόν παραστάτη μιάς πόρτας. Μόλις μέ είδε μέ πλησίασε και ζήτησε συγγνώμη γιά τήν κακή του συμπεριφορά· μέ παρακάλεσε δειλά και ταπεινά νά τόν άφήσω νά ξαναπάει στό δωμάτιό του και νά τοϋ ξαναδώσω τό σημειωματάριό του. Θεώρησα καλό νά τόν καλοπιιάσω, κι Ετσι τώρα βρίσκεται στό δωμάτιό του μέ τό παράθυρο άνοιχτό. Έχει άπλώσει τή ζάχαρη άπ' τό τσάι του στό περβάζι του παραθύρου, κι Εχει μεγάλη συγκομιδή άπό μύγες. Δέν τίς τρώει πιά, παρά τίς βάζει σ' Ενα κουτί δπως παλιά, και ψάχνει στίς γωνίες του δωματίου του γιά άράχνες. Προσπάθησα νά τόν κάνω νά μου μιλήσει γιά τίς τελευταίες μέρες γιατί θά μέ βοηθούσε πολύ νά μάθω τί σκέφτεται, αλλά τίποτα. Ένα δυό λεπτά Εδειξε πολύ λυπημένος και είτε μέ μία άπόμακρη φωνή σαν νά μιλούσε στόν έαυτό του παρά σέ μένα:—

«Πάει! Τέλειωσαν δλα! Μέ έγκατέλειψε. Δέν υπάρχει καμιά έλπίδα γιά μένα παρά μόνο νά τό πετύχω μόνος μου!» Και γυρνώντας άποφασιστικά πρós τό μέρος μου, είπε: «Γιατρέ, σάς παρακαλώ, θά 'χατε τήν καλωσύνη νά μου δώσετε άκόμα λίγη ζάχαρη; Θά μου 'κανε καλό.»

«Και στίς μύγες;» ρώτησα.

«Ναι! Οί μύγες τή θέλουν, έγώ θέλω τίς μύγες, άρα τή θέλω έγώ.» Ποιός είπε διι οί τρελοί δέν Εχουν επιχειρήματα; Του 'δωσα διιπλή μερίδα ζάχαρη, κι δταν τόν άφησα ήταν ό εύτυχέστερος άνθρωπος στόν κόσμο. Νά μπορούσα νά βυθομετρήσω τή σκέψη του!

Μεσάνυχτα. — "Άλλη άλλαγή. Είχα πάει νά δώ τή δίδα Γουέστενρα, πού ήταν πολύ καλύτερα. Μόλις είχα γυρίσει και στεκόμουν

στήν πύλη κοιτάζοντας τό ήλιοβασίλεμα, δταν τόν άκουσα πάλι νά ουρλιάζει. Τό δωμάτώ του είναι άπ' αύτή τήν πλευρά τοῦ σπιτιού, κι Ιτσι άκουγόταν πίο καθαρά άπ' τό πρωί. Μετά άπ' τήν υπέροχη μουντή όμορφιά τοῦ ήλιοβασιλέματος στό Λονδίνο μέ τά φανταχτερά φώτα, τίς μαύρες σκιές καί τίς υπέροχες άποχρώσεις πού παίρνουν τά μολυσμένα σύννεφα καί τό ποτάμι Ενίωσα άπαίσια δταν βρέθηκα ξαφνικά στή ζοφερή αυστηρότητα τοῦ δικού μου κρύου καί πέτρινου, κτιρίου, μέ τή δυστυχία πού άποπνέει καί παγώνει τήν Ερημη καρδιά μου. Έφτασα στό δωμάτιό του άκριβώς τή στιγμή πού Ιδνε ό ήλιος, κι είδα άπ' τό παράθυρό του τόν πύρινο δίσκο νά χάνεται. Καθώς ό ήλιος βυθιζόταν ή μανία του καταλάγιαζε σιγά σιγά, καί μόλις χάθηκε έντελώς, γλίστρησε άπ' τά χέρια πού τόν κρατούσαν καί σωριάστηκε σάν άψυχη μάζα, στό πάτωμα. Είναι άξιοθαύμαστο πάντως τό πόσο γρήγορα οἱ ψυχασθενείς άνακτούν τίς πνευματικές τους δυνάμεις μέσα σέ λίγα λεπτά σηκώθηκε πολύ ήρεμα καί κοίταξε γύρω του. Έκανα νόημα στους φύλακες νά τόν άφήσουν, γιατί ήθελα νά δώ τί θά κάνει. Πήγε ίσια στό παράθυρο καί τίναξε τά κομμάτια ζάχαρης μετά πήρε τό κουτάκι μέ τίς μύγες, τό άδειασε εξω, καί πέταξε καί τό κουτί κατόπιν εκλεισε τό παράθυρο, καί διασχίζοντας τό δωμάτιο, κάθισε στό κρεβάτι του. Όλα αύτά μοῦ φάνηκαν περιέργα, καί τόν ρώτησα: «Δέ θά μαζέψεις άλλες μύγες;»

« Όχι.» μοῦ είπε· «Βαρέθηκα δλες αυτές τίς άηδίες!» Δίχως άμφιβολία είναι φοβερά ένδιαφέρον θέμα μελέτης, θά 'θελα νά μπορούσα νά πιάσω κάτι άπ' τή λειτουργία τοῦ μυαλού του ή τήν αίτία των ξαφνικών κρίσεων. 'Ιδού' ίσως βρούμε κάποια ενδειξη άν καταλάβουμε γιατί οἱ σημερινές του κρίσεις συνέβησαν τό μεσημέρι καί τό δειλινό. Μήπως υπάρχει κάποια βλαβερή επίδραση πού εξασκεί ό ήλιος κατά καιρούς σέ ορισμένα άτομα δπως τό φεγγάρι σέ άλλα; Θα δούμε.

*Τηλεγράφημα τον Σιοϋαρντ, Λονδίνο, προς Βάν Χέλσινγκ,
"Άμστερνταμ*

4 Σεπτεμβρίου. — 'Ασθενής καλύτερα σήμερα.

*Τηλεγράφημα από Σιοϋαρντ, Λονδίνο, προς Βάν Χέλσινγκ,
"Άμστερνταμ*

5 Σεπτεμβρίου.— 'Ασθενής πολύ καλύτερα. Υγιής όρεξη, φυσιολογικός ύπνος, καλή διάθεση. Χρώμα επανέρχεται.

*Τηλεγράφημα από Σιοναρντ, Λονδίνο, προς Βάν Χέλσινγκ,
"Αμστερνταμ*

6 Σεπτεμβρίου — Τρομερή επιδείνωση. Ελάτε άμέσως, μή χάνετε καιρό. Δε θά τηλεγραφήσω στον Χόλμγουντ προτού σάς δώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Χ

Γράμμα του Δρ. Σιοϋαρντ στον έντιμότατο "Αρθουρ Χόλμγουντ 6 Σεπτεμβρίου

'Αγαπητέ "Αρθουρ,
Σήμερα δεν *ἔγω* καί τόσο καλά νέα. Τό πρωί ἡ κατάσταση τῆς Λούσου ἐπιδεινώθηκε λιγάκι. Πάντως βγήκε τουλάχιστο Ἰνα καλό ἀποτέλεσμα: Ὅπως ἦταν φυσικό ἡ κ. Γουέστενρα ἀνησύχησε γιά τήν κατάσταση τῆς Λούσου καί ζήτησε τήν ἰατρική μου συμβουλή. Βρήκα τότε τήν ευκαιρία καί τῆς εἶπα δι τὸ παλιός μου δάσκαλος, Βάν Χέλσινγκ, ἡ μεγάλη αυθεντία, ἱρχεται νά μείνει κοντά μου κι δι τῆς ἐφερνα, σ' ἐπαφή καί μαζί του. Ἐτσι μπορούμε νά μπεινοβγαίνουμε ἐλεύθερα χωρίς νά τῆς προκαλοῦμε ἀνησυχία, γιατί μιὰ ἀπότομη συγκίνηση θά μπορούσε νά τῆ σκοτώσει, καί μέ τήν κατάσταση τῆς Λούσου θά ἦταν μοιραίο. Εἴμαστε ὄλοι στριμωγμένοι ἀπ' τῆς δυσκολίες, καλέ μου φίλε, ἀλλά μέ τῆ βοήθεια τοῦ θεοῦ θά τῆς ξεπεράσουμε. "Ἄν παραστεί ἀνάγκη θά σοῦ γράψω· ὅποτε ἀν δέν λάβεις νέα μου, νά ξέρεις δι ἀπλώς περιμένω κι ἐγώ νεώτερα. Σέ χαιρετώ βιαστικά

Δικός σου
ΤΖΩΝ ΣΙΟΥΑΡΝΤ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΥΑΡΝΤ

7 Σεπτεμβρίου.— Τό πρώτο πράγμα πού μου εἶπε ὁ Βάν Χέλσινγκ δταν συναντηθήκαμε στή Λίβερπουλ Στρήτ, ἦταν:—

«Εἶπες τίποτα στό νεαρό μας φίλο τόν ἀρραβωνιαστικό τῆς;»

«"Ὀχι.» εἶπα. «Περίμενα νά σας δώ πρώτα, δπως ελεγα καί στό τηλεγράφημά μου. Τοῦ 'γραψα ἀπλώς ἵνα γράμμα λέγοντάς του δι ερχεστε γιατί ἡ δεσποινίς Γουέστενρα δέν εἶναι πολύ καλά, κι δι ἀν χρειαστεῖ θά τόν ειδοποιήσω.»

«Μπράβο, φίλε μου.» εἶπε, «Πολύ σωστά! Καλύτερα νά μή μάθει ἀκόμα, κι Γσως νά μή μάθει ποτέ. Τό ἐλπίζω· ἀλλά ἀν χρειαστεῖ θά πρέπει νά τά μάθει ὄλα. Φίλε μου Τζών, σέ προειδοποιῶ. 'Ἀσχολεῖσαι μέ τρελοῦς. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι τρελοί μέ τόν Ἰνα ἡ τόν ἄλλο τρόπο· κι δπως ἀσχολεῖσαι διακριτικά μέ τούς τρελοῦς σου, κάνε τό ἴδιο καί μέ τούς τρελοῦς τοῦ θεοῦ — τούς υπόλοιπους ἀνθρώπους. Δέ λές στοῦς τρελοῦς σου τί κάνεις καί γιατί τό κάνεις. Οὔτε τούς λές τίς σκέψεις σου. Πρέπει νά κρατάς τῆ γνώση στή θέση τῆς— ἐκεῖ πού ἀνήκει, ὥστε ν' αὔξηθεῖ καί νά καρποφορήσει. Ἐμεῖς θά κρατήσουμε τῆ γνώση μας ἐδῶ, κι ἐδῶ.» Μέ ἀγγίξε στήν καρδιά καί

στό μέτωπο, κι έκανε τό ίδιο στόν έαυτό του. «Αύτή τή στιγμή εχω ορισμένες σκέψεις. 'Αργότερα θά σοῦ τίς ἀποκαλύψω.»

«Γιατί δχι τώρα;» ρώτησα. «Ίσως θά ήταν καλό· θά μάς βοηθούσε νά πάρουμε μίαν ἀπόφαση.» Σταμάτησε μέ κοίταξε καί εἶπε:—

«Φίλε μου Τζών, δταν τό στάρι μεγαλώνει, προτοῦ ώριμάσει— δταν εἶναι ἀκόμα μέ τό γάλα του κι ὁ ἥλιος δέν τό 'χει χρυσώσει ἀκόμα, ὁ γεωργός τραβά τό στάχυ, τό τρίβει στά τραχιά του δάχτυλα, φυσά τόν πράσινο φλοιό, καί σοῦ λέει: «Καλό στάρι κοίτα! Θά 'χω καλή σοδειά δταν ερθεῖ ἡ ὥρα της». Δέν κατάλαβα τί ἤθελε νά πει, καί τόν ρώτησα. 'Αντί γιά ἀπάντηση ἀπλώσε τό χέρι του, μου τράβηξε τό αὐτί παιχνιδιάρικα δπως εκανε παλιά στά μαθήματα, καί εἶπε: «Ὁ καλός ἀγρότης σοῦ τά λέει αὐτά επειδή ξέρει, ἀλλά δχι πρῖν τῆς ὥρας του. Ὁ καλός γεωργός δέν ξεθάβει τό φυτεμένο σπόρο γιά νά δει ἂν φύτρωσε· αὐτά τά κάνουν τά παιδάκια πού παίζουν τούς γεωργούς, κι δχι δσοι τό 'χουν σάν εργο ζωῆς. Κατάλαβες τώρα φίλε μου Τζών; Ἐγώ εσπειρα τό σπόρο μου κι ἡ Φύση Οά τόν κάνει νά βλαστήσει· ἂν μεστώσει, εχουμε κάποια ἐλπίδα. Θά περιμένω μέχρι ν' ἀρχίσει τό στάχυ νά φυτρώνει.» Εἶδε φαίνεται δι κατάλαβα, καί σταμάτησε. Μετά συνέχισε πολύ σοβαρά:—

«Ἦσουν πάντα ἐπιμελής μαθητής, καί τό ντοσιέ σου ήταν πάντα πιό γεμάτο ἀπ' τών ἄλλων. Τότε ἦσουν ἀπλός φοιτητής· τώρα εἶσαι κι ἐσύ καθηγητής, κι ἐλπίζω δι δέν ξεχάσες τίς παλιές καλές συνήθειες. Νά θυμάσαι, φίλε μου, δι ἡ γνώση εἶναι ισχυρότερη ἀπ' τῆ μνήμη, καί δέν πρέπει νά ἐμπιστευόμαστε τό πιό ἀδύνατο. Ἀκόμα κι ἂν δέν τό συνηθίζεις, σοῦ λέω δι ἡ περίπτωση τῆς ἀγαπητῆς μας κοπέλας μπορεῖ —λέω **μπορεῖ**— ν' ἀποδειχτεῖ τόσο ἐνδιαφέρουσα γιά μάς καί γιά ἄλλους πού δλα τ' ἄλλα νά μπαίνουν στό περιθώριο. Νά τό θυμάσαι αὐτό. Σέ συμβουλεύω νά σημειώνεις ἀκόμα καί τίς ἀμφιβολίες καί τίς υποθέσεις πού κάνεις. 'Αργότερα ἴσως σοῦ φανεῖ χρήσιμο νά διαπιστώσεις ἂν εἶχες μαντέψει σωστά. Ἀπ' τίς ἀποτυχίες μαθαίνουμε, δχι ἀπ' τίς ἐπιτυχίες!»

Ὅταν τοῦ περιέγραψα τά συμπτώματα τῆς Λούσυ —τά ἴδια δπως πρῖν, ἀλλά πολύ πιό έντονα— σκυθρώπιασε, καί δέ μίλησε. Πῆρε μαζί του μιά τσάντα μέ ἐργαλεῖα καί φάρμακα «τ' ἀπαίσια συμπράγκαλα τοῦ σωτήριου αὐτοῦ ἐπαγγέλματος», δπως τ' ἀποκάλεσε κάποτε σέ κάποιο μάθημα· τά σύνεργα ενός καθηγητῆ τῆς θεραπευτικῆς τέχνης. Μόλις ἀνοῖξε ἡ πόρτα, μάς υποδέχτηκε ἡ κ. Γουέστενρα. Ἦταν ἀρκετά πανικόβλητη ἀλλά δχι δσο περίμενα. Ἡ φύση στή μεγάλη της σοφία ἰχει προνοήσει ἀντίδοτα καί γιά τήν ἴδια τῆ φρίκη τοῦ θανάτου. Σ' αὐτή τήν περίπτωση πού κάποια συγκίνηση θά μπορούσε ν' ἀποδειχτεῖ μοιραία, τά πράγματα ἦρθαν ετσι ὥστε πράγμα-

τα πού δέν ήταν προσωπικά —άκόμα κι ή φοβερή επιδείνωση της κόρης της πού της εχει τόση Αδυναμία— δέν τήν άγγιξαν. Είναι δπως ή Φύση συγκεντρώνει γύρω άπό Ινα ξένο σώμα εναν ιστό άπό κάποιο άδιαπέραστο ύλικό, κι Ετσι προστατεύει τό σώμα άπό τήν πιθανή βλάβη της έπαφής. Ίσως πρόκειται για κάποιο Φυσικό έγωισμό- άς μή βιαστούμε δμως νά καταδικάσουμε κανέναν για έγωιστικότητα — ίσως οε ρίζες της είναι πολύ βαθιές και δέν είμαστε σε θέση νά τίς καταλάβουμε.

»

Στή φάση αυτή χρησιμοποίησα τίς γνώσεις μου για τήν ψυχοπαθολογία κι Εθεσα δρο νά μήν είναι ή μητέρα της παρούσα μέ τή Λούσυ, ούτε νά τό σκέφτεται περισσότερο άπ' δι είναι άπαραίτητο. Συμφώνησε πρόθυμα, τόσο πρόθυμα, πού ήταν σά νά 'βλεπα τό χέρι τής Φύσης νά παλεύει για νά ζήσει. Ο Βάν Χέλσινγκ κι έγώ περάσαμε στό δωμάτιο τής Λούσυ. "Αν τό χθεσινό θέαμα μέ τάραξε, τό σημερινό μέ συγκλόνησε. Ήταν φριχτά, θανατερά ώχρή· δέν υπήρχε ίχνος κόκκινου ούτε καν στά χείλη ή στό στόμα της, και τά κόκαλα του προσώπου της προεξείχαν· ή ανάσα της σου προκαλούσε άγωνία νά τήν άκούς και νά τή βλέπεις. Τό πρόσωπο του Βάν Χέλσινγκ μαρμάρωσε και τά φρύδια του συνοφρυώθηκαν μέχρι πού έσμιξαν. Η Λούσυ ήταν άκίνητη και δέν μπορούσε ούτε νά μιλήσει άπ' τήν άδυναμία, όποτε σταθήκαμε λίγο άμίλητοι. Τότε ό Βάν Χέλσινγκ μου 'γεννε και βγήκαμε σιωπηλά άπ' τό δωμάτιο. Μόλις κλείσαμε τήν πόρτα πέρασε γρήγορα άπ' τό διάδρομο στην έπόμενη πόρτα, πού ήταν άνοιχτή. Μέ τράβηξε γρήγορα μέσα κι έκλεισε τήν πόρτα.

«Θεέ μου !» είπε· «Είναι τρομερό. Δέν Εχουμε καιρό για χάσιμο· αν δέ βιαστούμε θα πεθάνει άπό Ελλειψη αίματος για τήν τροφοδότηση τής καρδιάς. Πρέπει νά γίνει άμέσως μετάγγιση. Έσύ ή έγώ;»

«Είμαι νέος και πιό γερός, Καθηγητά. Έγώ.»

«Ετοιμάσου λοιπόν γρήγορα. Πάω νά φέρω τήν τσάντα μου. Τό είχα προβλέψει.»

Κατέβηκα μαζί του, και καθώς περνούσαμε άκούστηκε Ινα χτύπημα στην πόρτα τής εισόδου. "Όταν φτάσαμε στην είσοδο ή ύπηρετρια είχε άνοίξει και μπήκε ό "Αρθουρ. Έτρεξε κοντά μου ψιθυρίζοντας μέ άγωνία:—

«Τζάκ, είμαι άνάστατος. Μάντεψα στό γράμμα σου δσα δέ μου 'λεγες και κοντεύω νά τρελαθώ. Ο πατέρας μου είναι καλύτερα, κι Ετσι Εσπευσα νά Ερθω. Ο κύριος είναι ό Δρ. Βάν Χέλσινγκ; Σάς εύχαριστώ, κύριε πού ήρθατε. Στην άρχή δταν τό μάτι του καθηγητή Επεσε στον "Αρθουρ, φάνηκε θυμωμένος για τήν ένόχληση σε μιá τέτοια στιγμή· τώρα δμως, δταν άναμέτρησε τή ρωμαλέα του κορμοστασιά

κι Ενωση τό νεανικό σφρίγος πού Αντανακλούσε, τά μάτια του άστραψαν. Άπλώνοντάς του τό χέρι είτε σοβαρά:—

«Κύριε, Ερχεστε τήν κατάλληλη στιγμή. Είστε ό άρραβωνιαστικός τής άγαπητής μας κοπέλας. Είναι άσχημα, πολύ άσχημα. "Όχι νέε μου μήν κάνετε Ετσι». Γιατί ό "Αρθουρ γλώμιασε ξαφνικά και σωριάστηκε σέ μιά καρέκλα ήμιλιπόθυμος. «Πρέπει νά τή βοηθήσετε. Μπορείτε νά κάνετε περισσότερα άπ' δλους μας, κι ή καλύτερη βοήθεια είναι νά δείξετε θάρρος.»

«Τί μπορώ νά κάνω; » ρώτησε ό "Αρθουρ μέ ραγισμένη φωνή. «θά κάνω δ, τι μου πείτε. Η ζωή μου της άνήκει — θά της Εδινα μέχρι και τήν τελευταία μου σταγόνα αίματος.» Ο Καθηγητής Εχει πολύ χιούμορ, και διέκρινα στήν άπάντησή του ίχνη άπ' τόν παλιό του εαυτό:—

«Δέν ζητώ τόσο πολύ φίλε μου δχι και τήν τελευταία!»

«Τί πρέπει νά κάνω;» Τά μάτια του ήταν φλογισμένα και τά ρουθούνια του Ετρεμαν άπ' τή συγκίνηση. Ο Βάν Χέλσινγκ τόν χτύπησε στόν ώμο. «Ελάτε!» «είπε. «Είστε άντρας, και σάς χρειαζόμαστε. Είστε καλύτερος κι άπό μένα κι άπ' τόν φίλο μου τόν Τζών». Ο "Αρθουρ μάς κοίταξε παραξευμεμένος, κι ό καθηγητής συνέχισε μαλακά:—

«Η δεσποινίς είναι άσχημα, πολύ άσχημα. Χρειάζεται αίμα, άλλίως θά πεθάνει. Ο φίλος μου Τζών κι εγώ κάναμε συμβούλιο κι έτοιμαζόμαστε τώρα νά κάνουμε μετάγγιση —νά μεταφέρουμε δηλαδή αίμα άπό γεμάτες φλέβες, στίς άδειες πού τό χρειάζονται, θά Εδινε τό αίμα του ό Τζών γιατί είναι νεώτερος και πιό γερός άπό μένα— εκείνη τή στιγμή ό "Αρθουρ πήρε τό χέρι μου και τό 'σφίξε σιωπηλά— «άλλά τώρα ήρθατε έσείς πού είστε πολύ καλύτερος άπό μάς, γέρους και νέους, άνθρώπους του πνευματικού μόχθου. Τά νεύρα μας δέν είναι τόσο ήρεμα ούτε τό αίμα μας τόσο ζωηρό σαν τό δικό σας!» Ο "Αρθουρ γύρισε και τού 'πε:—

«'Αν ξέρατε μέ πόση χαρά θά πέθαινα για χάρη της θά καταλαβαίνατε—»

Σταμάτησε, μ' Ενα λυγμό στή φωνή του.

«Καλό μου παιδί!» είπε ό Βάν Χέλσινγκ. «Κάποτε στό δχι και τόσο μακρινό μέλλον θά σου χαρίσει μεγάλη ευτυχία ή σκέψη δι Εκανες τά πάντα για τήν άγαπημένη σου. "Ελα τώρα και κάνε ήσυχα. Μπορείς νά τής δώσεις Ενα φλί και μετά πρέπει νά φύγεις μόλις σου κάνω νόημα. Μή λές λέξη στή μητέρα της· ξέρεις τήν κατάστασή της! Δέν πρέπει νά συγκινηθεί, κι άν τό μάθει θά είναι τρομερό. Ελάτε!»

'Ανεβήκαμε δλοι στό δωμάτιο τής Λούσυ. Ο "Αρθουρ Εμεινε διακριτικά άπ' Εξω. Η Λούσυ γύρισε τό κεφάλι της και μάς κοίταξε

άλλά δέν είπε τίποτα. Δέν κοιμόταν αλλά ήταν πολύ αδύναμη γιά όποιαδήποτε προσπάθεια. Μονάχα τά μάτια της μιλούσαν. Ο Βάν Χέλσινγκ πήρε μερικά πράγματα άπ' τήν τσάντα του και τά άράδιασε παράμερα σ' ένα τραπεζάκι. Μετά έτοιμάσε ένα ναρκωτικό και πλησιάζοντας στό κρεβάτι είπε πρόσχαρα:—

«Νά τό γιατρικό σου μικρούλα μου. Πιές το δλο σάν καλό κορίτσι. Νά, θά σού τό κρατήσω γιά νά καταπιείς πιό εύκολα. Ναί.» Κατάφερε και τό ήπια.

Μού 'κανε έντύπωση πόση ώρα 2κανε τό φάρμακο νά έπίδρασει. Αυτό βασικά, ήταν δείγμα τής μεγάλης της αδυναμίας. Σά νά πέρασαν αιώνες μέχρι ν' άρχισεί ό ύπνος νά τρεμοπαίζει στά βλέφαρά της. Τελικά τό ναρκωτικό άρχισε νά έπίδρά, κι επεσε σέ βαθύ λήθαργο. Ο καθηγητής έμεινε ικανοποιημένος φώναξε μέσα τόν "Αρθουρ και τού 'πε νά βγάλει τό πανωφόρι του. Μετά πρόσθεσε: «Μπορείτε νά τής δώσετε ενα φιλάκι μέχρι νά φέρω τό τραπέζι. Φίλε μου Τζών, βοήθησέ με » Έτσι κανείς άπ' τούς δυό μας δέν κοιτάζε τήν ώρα πού ό "Αρθουρ έσκυβε πάνω στό κρεβάτι.

Γυρίζοντας ό Βάν Χέλσινγκ σέ μένα είπε:—

«Είναι τόσο νέος και γερός, τόσο καθαρό τό αίμα του, πού δέ χρειάζεται άπινίδωση.»

Τότε γοργά, αλλά μεθοδικά, ό Βάν Χέλσινγκ άρχισε τήν έπέμβαση. Καθώς γινόταν ή μετάγγιση ή ζωή γύριζε άνεπαίσθητα στά μάγουλα τής Λούσυ, και τό πρόσωπο τού "Αρθουρ ελαμπε άπό άφοσίωση παρόλη τήν ώχρότητα άπ' τήν άφαιμάξη. "Υστερα άπό λίγο άρχισα ν' άνησυχώ, γιατί ή άπώλεια αίματος άρχισε νά έξαντλεί τόν "Αρθουρ κι άς ήταν γερός και νέος. Τότε κατάλαβα τί φοβερό κλονισμό πρέπει νά είχε περάσει ό οργανισμός τής Λούσυ, ώστε μιά ποσότητα αίματος πού έξαντλούσε τόν "Αρθουρ, μόλις και τής εδινε ίχνη ζωής. Τό πρόσωπό τού καθηγητή ήταν άσάλευτο και μέ τό ρολόι στό χέρι κοιτάζε μιά τήν άσθενή και μιά τόν "Αρθουρ. Ένιωθα τήν καρδιά μου νά χτυπάει δυνατά. Τότε είπε άπαλά: «Μήν κινείστε. Άρκετά. Φροντίστε τόν νεαρό· έγώ θά κοιτάζω τήν κοπέλα.» Όταν τέλειωσαν δλα ό "Αρθουρ ήταν τρομερά έξασθενημένος. Περιποιήθηκα τήν πληγή και πήγα νά τόν όδηγήσω έξω, δταν ό Βάν Χέλσινγκ είπε μέ τήν πλάτη γυρισμένη —αυτός ό άνθρωπος εχει μάτια και πίσω του:—

«Ο γενναίος μας άρραβωνιαστικός δικαιούται τώρα άκόμα ενα φιλί.» Καί καθώς ή έπέμβαση είχε τελειώσει, ταχτοποίησε τά μαξιλάρια κάτω άπ' τό κεφάλι της. Έκείνη τή στιγμή τραβήχτηκε λίγο ή στενή μαύρη βελούδινη κορδέλα πού φορά πάντα στό λαιμό της μέ τή διαμαντένια άγκράφα πού τής χάρισε ό "Αρθουρ και φάνηκε ενα κόκκινο σημάδι στό λαιμό της. Ο "Αρθουρ δέν τό πρόσεξε, αλλά έγώ

άκουσα τήν ξαφνική ανάσα του Βάν Χέλσινγκ, σημάδι πού προδίνει συγκίνηση. Δέν είπε τίποτα εκείνη τή στιγμή παρά γύρισε σέ μένα λέγοντας: «Πάρε τώρα κάτω τό γενναίο μας νεαρό, δόστου λίγο πορτό καί βάλτον νά ξαπλώσει λιγάκι. Μετά πρέπει νά πάει σπίτι του, νά αναπαυθεί νά κοιμάται πολύ καί νά τρώει καλά, γιά ν' αναπληρώσει δ,τι Εδωσε στήν αγαπημένη του. Δέν πρέπει νά μείνει εδώ. Μιά στιγμή! 'Υποθέτω, κύριε δι' άνυπομονεΐτε γιά τό άποτέλεσμα. Σάς λέω λοιπόν δι' ή επέμβαση πέτυχε έξ ολοκλήρου. Πρός τό παρόν τής σώσατε τή ζωή καί μπορείτε νά πάτε σπίτι σας ήσυχος δι' Εγινε δι'τι μπορούσε νά γίνει. "Όταν γί^ει καλά θά τά μάθει δλα· καί θά σάς Αγαπήσει άκόμα περισσότερο γιά δ,τι Εχετε κάνει. Χαΐρετε.»

Μόλις Εφυγε ό "Αρθουρ ξαναγύρισα στό δωμάτιο. Η Λούσου κοιμόταν ήρεμα, μά ή ανάσα της ήταν πιό Εντονη· φαινόταν ή κίνηση τής κουβέρτας καθώς τό στήθος της άνεβοκατέβαινε. Ο Βάν Χέλσινγκ καθόταν σοβαρός στό προσκεφάλι της, κοιτάζοντάς την έξεταστικά. Τό κόκκινο σημάδι ήταν καί πάλι σκεπασμένο μέ τή βελούδινη κορδέλα. Τόν ρώτησα ψιθυριστά:—

«Τι λέτε γι' αυτό τό σημάδι στό λαιμό της;»

«Εσύ τι λές;»

«Δέν τό είδα άκόμη,» άπάντησα, κι άρχισα νά λύνω τήν κορδέλα. 'Ακριβώς πάνω στή σφαγίτιδα φλέβα είχε δυό τρυπίτσες, δχι μεγάλες, αλλά ούτε έπουλωμένες. Δέν ύπήρχε σημάδι μόλυνσης, αλλά οτ άκρες ήταν λευκές καί έρεθισμένες, σάν τριμμένες. Σκέφτηκα άμέσως δι' ίσως αυτή ή πληγή, δποια κι αν ήταν ή προέλευσή της, νά ήταν αιτία τής καταφανούς άπώλειας αίματος· αλλά άπέρριψα τή σκέψη άμέσως γιατί κάτι τέτοιο δέν ήταν δυνατόν. Μέ τόσο αίμα πού είχε χάσει ή κοπέλα καί μέ τέτοια ώχρότητα πού είχε πριν τή μετάγγιση θά είχε ματώσει καί μουσκέψει τό κρεβάτι ολόκληρο.

«Λοιπόν;» είπε ό Βάν Χέλσινγκ.

«Λοιπόν;» είπα, «δέν καταλαβαίνω τίποτα.» Ο καθηγητής σηκώθηκε. «'Απόψε πρέπει νά γυρίσω στό "Αμστερνταμ» είπε. «Εχω εκεί βιβλία κι άλλα πράγματα πού θέλω νά συμβουλευτώ. Θά μείνεις εδώ δλη τή νύχτα, καί δέ θά πάρεις τά μάτια σου από πάνω της.»

«Νά πάρω νοσοκόμα;» ρώτησα.

«Εσύ κι εγώ είμαστε καλύτεροι νοσοκόμοι. Θά τήν προσέχεις δλο τό βράδυ νά φροντίσεις νά φάει καλά, καί νά μήν τήν ένοχλήσει κανείς. Δέν πρέπει νά κοιμηθείς καθόλου. Θά κοιμηθούμε άργότερα. Θά γυρίσω τό συντομότερο· καί τότε θ' άρχίσουμε.»

«Θ' άρχίσουμε;» είπα. «Τί στήν εύχή έννοεΐτε;»

«Θά δούμε!» άπάντησε φεύγοντας βιαστικά. Ξαναγύρισε σ' ενα λεπτό καί βάζοντας τό κεφάλι του στήν πόρτα, είπε κουνώντας προει-

δοποιητικά τό δάκτυλο:—

«Πρόσεξε· είναι υπό την εϋθύνη σου. "Αν τήν αφήσεις και συμβεί τίποτα κακό, δέ θά μπορέσεις ποτέ πιά νά κλείσεις μάτι!»

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΤΑΡΝΤ (συνέχεια)

8 Σεπτεμβρίου.— Ξαγρύπνησα δλη τή νύχτα κοντά στη Λούσυ. Ἡ ἐπίδραση τοῦ ναρκωτικοῦ ἄρχισε ν' ἀδυνατίζει κατά τήν αὐγή, καί ξύπνησε μόνη της· φαινόταν τελείως διαφορετικό πλάσμα ἀπ' τήν προηγούμενη μέρα πρὶν τήν Επέμβαση. Εἶχε καλή διάθεση καί ξεχόλιζε ἀπό ζωτικότητα, φαινόταν δμως ἀκόμα ἡ φοβερή δοκιμασία πού εἶχε περάσει. "Όταν εἶπα στήν κα Γουέστενρα δι τὸ Βάν Χέλσιγγκ εἶχε δώσει ἐντολή νά ξαγρυπνήσω κοντά της μοῦ εἶπε δι δέν ὑπῆρχε λόγος μιά κι ἡ Λούσυ εἶχε δυναμώσει ἀρκετά κι ἦταν σέ καλή διάθεση. Ἐγὼ δμως ἐπέμεινα κι ἐτοιμάστηκα γιά τὸ μεγάλο ξενύχτι. Μόλις τήν ἐτοίμασε ἡ ὑπρέτρια γιά ὕπνο, μπήκα μέσα ἀφοῦ δείπνησα, καί κάθισα σέ μιά καρέκλα στό προσκεφάλι της. Δέν ἔφερε τήν παραμικρή ἀντίρρηση, κι ὅποτε τὸ βλέμμα της ἔπεφτε πάνω μου, εἶχε μιά Ἐκφραση ἀνείπωτης εὐγνωμοσύνης. Μετά ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα τὰ βλέφαρά της ἄρχισαν νά βαραίνουν, ἀλλά ἔκανε κάποια προσπάθεια καί συνήλθε μ' Ἐνα τίναγμα. Αὐτὸ Ἐπαναλήφθηκε ἀρκετές φορές μέ δλο καί περισσότερη προσπάθεια καί σέ μικρότερα διαστήματα. Ἦταν φανερό δι ἀντιστεκόταν στὸν ὕπνο, **χι** ἔθεσα ἀμέσως τὸ θέμα.

«Δέν θέλεις νά κοιμηθεῖς;»

«"Όχι· Φοβάμαι.»

«Φοβάσαι νά κοιμηθεῖς; Μά γιατί; Αὐτὸ περιμένουμε δλοι πῶς καί πῶς!»

« "Αχ, ἀν ξέρατε! Γιά σάς ὁ ὕπνος δέν εἶναι προμήνυμα τρόμου!»

«Προμήνυμα τρόμου! Μά τί ἐννοεῖς;»

« "Αχ, δέν ξέρω, δέν ξέρω .Κι αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ φοβερό. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἀδυναμία μοῦ ἴρχεται στὸν ὕπνο μου· τρομάζω ἀκόμα καί στή σκέψη.»

«Μά ἀγαπητὸ μου κορίτσι, ἀπόψε μπορεῖς νά κοιμηθεῖς. Εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ καί σέ προσέχω, καί σοῦ ὑπόσχομαι δι τίποτα δέν πρόκειται νά συμβεῖ.»

«Ἄχ, σάς ἔχω Ἐμπιστοσύνη!» "Αδραξα τήν ευκαιρία καί εἶπα: «Σοῦ ὑπόσχομαι δι ἀν δώ σημάδια Ἐφιάλη θά σέ ξυπνήσω ἀμέσως.»

«Ναί; "Αχ, ἀλήθεια; Τί καλὸς πού εἶστε! Τότε μπορῶ νά κοιμη-

θώ!» Καί λέγοντας τήν τελευταία λέξη Εβγαλε ενα βαρύ Αναστεναγμό καί βυθίστηκε σέ ύπνο.

Τήν παρακολουθούσα δλο τό βράδυ. Δέν κουνήθηκε καθόλου, μά κοιμόταν συνέχεια Εναν ύπνο βαθύ, ήσυχο, τονωτικό καί ζωογόνο. Τά χείλη της ήταν μισάνοιχτα καί τό στήθος της άνεβοκατέβαινε ρυθμικά. Ένα αδιόρατο χαμόγελο στόλιζε τό πρόσωπό της κι ήταν φανερό δι κανένας έφιάλτης δέν τάραζε τήν πνευματική της ήρεμία.

Νωρίς τό πρωί ήρθε ή καμαριέρα της καί τής άνέθεσα τή φροντίδα της· έγώ γύρισα σπίτι, γιατί είχα διάφορα νά κάνω. Έστειλα στόν Βάν Χέλσινγκ καί στόν Άρθουρ Ενα σύντομο τηλεγράφημα ενημερώνοντάς τους γιά τά καλά άποτελέσματα τής επέμβασης. Η υπόλοιπη μέρα Εφυγε μέ τή δική μου δουλειά πού είχε μείνει πίσω σ' Ενα σωρό λεπτομέρειες. Είχε πιά βραδιάσει δταν κατάφερα νά Ενδιαφερθώ γιά τό ζωοφάγο άσθενή μου. Η άναφορά ήταν καλή: Τό τελευταίο εικοσιτετράωρο ήταν άρκετά ήσυχος. Τήν ώρα τοῦ δείπνου ήρθε Ενα τηλεγράφημα άπ' τόν Βάν Χέλσινγκ στό Άμστερνταμ ζητώντας μου νά βρίσκομαι άπόψε τό Χίλλιγκαμ δπου πιθανόν νά χρειαστεί ή παρουσία μου, κι δι Εκείνος Εφευγε μέ τό βραδινό τραίνο καί θά βλεπόμασταν νωρίς τό πρωί.

9 Σεπτεμβρίου.— Έφτασα στό Χίλλιγκαμ κουρασμένος κι Εξουθενωμένος. Είχα δυό νύχτες νά κλείσω μάτι κι είχα άρχίσει νά νιώθω Εκείνο τό μούδιασμα πού άκολουθεί τήν Εγκεφαλική εξάντληση. Η Λούσυ ήταν στό πόδι καί σέ θαυμάσια διάθεση. Καθώς τή χαιρετούσα μέ κοίταξε ίσια στά μάτια καί είπε:—

«Άπόψε δέν Εχει ξενύχτι. Είστε κατακουρασμένος. Έγώ είμαι πραγματικά μιά χαρά· μάλιστα άν είναι νά ξαγρυπνήσει κάποιος άπόψε, αυτή θά πρέπει νά είμαι έγώ.» Αρνήθηκα νά τό συζητήσω, καί πήγα γιά δείπνο. Ηρθε μαζί μου κι ή Λούσυ, καί μέ τή γλυκιά συντροφιά της Εφαγα ενα θαυμάσιο γεύμα κι ήπια κανά-δυό ποτηράκια άπ' τό Εξαρετικό τους πορτό. Κατόπιν ή Λούσυ μέ πήρε Επάνω καί μέ Εβαλε σ' Ενα δωμάτιο δίπλα στό δικό της δπου τό άναμμένο τζάκι σκόρπιζε μιά γλυκιά ζέση. «Λοιπόν» είπε, «έσείς θά ξαπλώσετε εδώ. Θ' άφήσω καί τίς δυό πόρτες άνοιχτές. Μπορείτε νά ξαπλώσετε στό ντιβάνι· ξέρω πολύ καλά δι έσείς οί γιατροί άποκλείεται νά κοιμηθείτε δταν υπάρχει δρθιος άσθενής στό σπίτι. Αν χρειαστώ τίποτα θά σάς φωνάξω, καί μπορείτε νά 'ρθείτε άμέσως.» Αναγκάστηκα νά συμφωνήσω· ήμουν ψόφιος, κι άκόμα καί νά ήθελα, δέ θ' άντεχα άλλο ξενύχτι. Τήν Εβαλα νά μου ύποσχεθεί καί πάλι δι θά μέ φωνάξει άν χρειαστεί τίποτα, Επεσα στό ντιβάνι, καί βυθίστηκα στόν ύπνο.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΛΟΥΣΥ ΓΟΤΕΣΤΕΝΡΑ

9 Σεπτεμβρίου — 'Απόψε είμαι χαρούμενη. Όλον αυτόν τον καιρό ένιωθα τέτοια αδυναμία, πού ή ικανότητα τώρα νά κινούμαι καί νά σκέφτομαι μοιά φαίνεται σά λιακάδα μετά τή βαρυχειμωνιά. Αισθάνομαι πολύ πολύ κοντά στον "Άρθουρ. Σά νά νιώθω γύρω μου τή ζεστή του παρουσία. Πιστεύω πώς ή άρρώστια κι ή αδυναμία είναι πράγματα έγωιστικά πού στρέφουν προς τά μέσα τά μάτια της ψυχής καί τό ενδιαφέρον, ενώ ή υγεία κι ή δύναμη αφήνουν ελεύθερη νά έφρασει τήν 'Αγάπη, πού άνεμπόδιστη πλησιάζει όποιον θέλει μέ τή σκέψη καί τό συναίσθημα. Κι εγώ ξέρω πού τρέχει ό λογισμός μου. Νά τό 'ξερε κι ό "Άρθουρ! Καλέ μου, μάτια μου, τό νιώθεις άραγε στον ύπνο σου διτι σέ σκέφτομαι; Πόσο γαλήνιος ήταν ό ύπνος μου χθές βράδυ όταν αυτός ό χρυσός άνθρωπος ό Δρ. Σιούαρντ μέ πρόσεχε! 'Απόψε δέ φοβάμαι νά κοιμηθώ· είναι δίπλα, έτοιμος νά ερθει στό πρώτο μου κάλεσμα. Σάς εύχαριστώ όλους για τήν καλωσύνη σας! Σ¹ ευχαριστώ Θεέ μου! Καληνύχτα, Άρθουρ.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ. ΣΙΟΥΑΡΝΤ

10 Σεπτεμβρίου.— Ένωσα τό χέρι του Καθηγητή στό κεφάλι μου, καί μ' ένα τίναγμα ζύπνησα άμέσως. Είναι άπ' τά πράγματα πού μαθαίνει κανείς όταν εργάζεται στό άσυλο.

«Λοιπόν, πώς πάει ή άσθενής μας;»

«Καλά όταν τήν άφησα, ή μάλλον όταν μέ άφησε εκείνη», άποκρίθηκα.

«Έλα, πάμε νά δούμε», είπε. Καί μπήκαμε μαζί στό δωμάτιο.

Οί κουρτίνες ήταν κλειστές καί πήγα νά τίς τραβήξω άπαλά, ενώ, ό Βάν Χέλσινγκ μέ τό μαλακό γατίσιο του βήμα, έσκυψε πάνω στό κρεβάτι.

Καθώς τραβήξα τήν κουρτίνα καί τό δωμάτιο πλημμύρισε πρωινό φώς, άκουσα τή σιγανή σφυριχτή ανάσα του καθηγητή, καί ξέροντας τό νόημά της, ένιωσα ένα παγερό φόβο νά μου *σχιζεί* τήν καρδιά. Όπισθοχώρησε για νά μ' αφήσει νά περάσω. «Gott in Himmel!» άναφώνησε μέ φρίκη, καί βλέποντας τήν αγωνία στην έκφραση του, δέν χρειάστηκε μετάφραση. Καθώς σήκωσε τό χέρι του κι *έδειξε* τό κρεβάτι, τό πρόσωπό του φάνηκε τραβηγμένο καί σταχτι. Ένωσα τά γόνατά μου νά τρέμουν.

Πάνω στό κρεβάτι, βυθισμένη σέ λήθαργο ήταν ή καημένη ή Λούσυ πανιασμένη καί κάτωχρη σά φάντασμα. 'Ακόμα καί τά χείλη

της ήταν λευκά, και τά ούλα της είχαν τραβηχτεί προς τά πίσω δπως συμβαίνει καμιά φορά σέ νεκρούς μετά από μακρόχρονη άσθένεια. Ο Βάν Χέλσινγκ ετοιμάστηκε νά χτυπήσει τό πόδι του μέ όργη, αλλά ύπερίσχυσαν τό ένστικτο και ή μακροχρόνια πείρα του, και τό ζανακατέβασε άπαλά. «Γρήγορα!» είπε. «Φέρε τό μπράντυ.» Όρμησα στήν τραπεζαρία, και γύρισα μέ τό μπουκάλι. Έβρεξε τά άσπρα της χείλη, και τής κάναμε μαζί έντριβές στά χέρια και στήν καρδιά. Τήν άκρόαστηκε, και μετά από λίγες στιγμές φοβερής άγωνίας, είπε:—

«Δέν είναι άργά. Χτυπάει, αλλά αδύναμα. Όλη μας ή φροντίδα πήγε χαμένη. Πρέπει ν' άρχίσουμε άπ' τήν άρχή. Ο νεαρός Άρθουρ δέν είναι εδώ· κι άπευθύνομαι σέ σένα, φίλε Τζών.» Καθώς μιλούσε έβγαξε στήν τσάντα του κι έβγαλε τά όργανα για τή μετάγγιση· έγώ έν τώ μεταξύ έβγαλα τό πανωφόρι μου και σήκωσα τό μανίκι μου. Νάρκωση δέν είχαμε, κι ουτε χρειαζόταν έτσι, χωρίς νά χάσουμε στιγμή, άρχισαμε τήν επέμβαση. Ύστερα από κάποιο διάστημα— πού δέ μου φάνηκε και πολύ μικρό, γιατί δσο νά 'ναι ή άφαιμάξη, άκόμα κι δταν γίνεται μέ προθυμία είναι τρομερό αίσθημα— ό Βάν Χέλσινγκ σήκωσε τό δάχτυλο προειδοποιητικά. «Μήν κινείσαι» είπε. «Πολύ φοβούμαι δι ίσως ξυπνήσει μέ τή δύναμη τής μετάγγισης, κι αυτό θά είναι πολύ, τρομερά επικίνδυνο. Θά πάρω όμως τά μέτρα μου. Θά τής κάνω μιά ύποδόρια ένεση μορφίνης.» Κι άρχισε μέ γρηγοράδα κι έπιδεξιότητα νά τήν κάνει. Τό άποτέλεσμα ήταν ικανοποιητικό, και είδαμε τήν άναισθησία τή Λούσου νά μετατρέπεται άπαλά σέ νάρκωση. Όταν είδα τό άπαλό χρώμα νά ροδίζει στα χλωμά μάγουλα και χείλη, μέ κατέλαβε ένα συναίσθημα προσωπικής περηφάνειας. "Αν δέν τό ζήσει κανείς, είναι αδύνατο νά καταλάβει πώς νιώθει ένας άντρας δταν τό ίδιο του τό αίμα ρέει στις φλέβες εκείνης πού αγαπά.

Ο Καθηγητής μέ κοίταξε εξεταστικά. «Φτάνει,» είπε. «Κιόλας;» διαμαρτυρήθηκα. «Από τόν Άρθουρ πήρατε πολύ περισσότερο.» Μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο μου άποκρίθηκε:—

«Εκείνος είναι ό αγαπημένος της, ό μνηστήρας της. Έσύ έχεις πολλά, πάρα πολλά νά προσφέρεις σ' εκείνην και σέ άλλους. Άρκει τόσο πού πήραμε.»

Όταν τελείωσε ή επέμβαση, εκείνος άσχολήθηκε μέ τή Λούσου, ενώ έγώ πίεζα μέ τό δάχτυλο τή δική μου τομή. Ξάπλωσα λίγο μέχρι νά μπορέσει ό καθηγητής νά μέ κοιτάξει, γιατί αισθανόμουν λιγάκι αδύναμος κι άδιάθετος. Κάποτε μου έδωσε τήν πληγή και μ' έστειλε κάτω νά πιώ κι έγώ ένα ποτηράκι κρασί. Καθώς έβγαίνα ήρθε πίσω μου και ψιθύρισε:—

«Προσοχή, αυτό νά μήν τό μάθει κανείς. Αν ό νεαρός μας αγα-

πητικός έμφανιστεί ξαφνικά, δπως πρίν, ούτε λέξη. Θά του προκαλέσει φόβο και ζήλεια, και δέν πρέπει Σιωπή, λοιπόν!»

Όταν γύρισα μέ κοίταξε προσεκτικά και είπε:— «Δέν είσαι κι άσκημα. Πήγαινε στό δωμάτιό σου, και ζάπλωσε λίγο ν' αναπαυθείς· επείτα μπόλικο πρόγευμα, και νά 'ρθεις ξανά σέ μένα.»

'Ακολούθησα τίς έντολές του πού ξέρω πόσο σωστές και σοφές είναι. Είχα κάνει τό καθήκον μου κι έπόμνη δουλειά μου ήταν νά διατηρήσω τίς δυνάμεις μου. Ένιωθα μεγάλη άδυναμία, και μες στή ζαλάδα δέν συνειδητοποίησα δλα δσα είχαν συμβεί. 'Αποκοιμήθηκα λοιπόν στό ντιβάνι ενώ στό κεφάλι μου τριγυρούσε ή άπορία πώς Ε-ΥΙΝΕ ή έπίδειψη αυτή της Λούσυ, και πώς ήταν δυνατόν νά χει χάσει τόσο αίμα χωρίς κανένα άπολύτως σημάδι. Φαίνεται δι οι σκέψεις μου συνεχίστηκαν και στόν ύπνο μου, γιατί κάθε τόσο ξαναγυρούσε στό μυαλό μου ή εικόνα από κείνες τίς δυό μικρές έλάχιστες τρυπίτσες στό λαιμό της μέ τίς έρεθισμένες άκρες.

'Η Λούσυ κοιμήθηκε μέχρι άργά· όταν ζύπνησε ήταν καλύτερα κι ένιωθε γερή, αν και δχι δπως τήν προηγούμενη μέρα. 'Αφού τήν έξέτασε ό Βάν Χέλσινγκ βγήκε για έναν περίπατο αφήνοντας τή φροντίδα της σέ μένα, μέ άυστηρές οδηγίες νά μήν τήν αφήσω ούτε λεπτό. "Άκουσα στήν είσοδο τή φωνή του, νά ρωτά πού βρίσκεται τό πλησιέστερο τηλεγραφείο.

'Η Λούσυ φλυαρούσε μέ άνεση και φαίνόταν νά μήν χει ιδέα του τί είχε συμβεί τό βράδυ. Προσπάθησα νά λέω ένδιαφέροντα και διασκεδαστικά πράγματα. 'Αργότερα πού άνέβηκε ή μητέρα της νά τή δει δέ φάνηκε νά πρόσεξε τίποτε άσυνήθιστο παρά μου είπε γεμάτη ευγνωμοσύνη:—

«Σας χρωστάμε τόσο πολλά Δρ Σιούαρντ, για δλα δσα εχετε κάνει· πρέπει δμως νά προσέξετε και σεις νά μήν κουράζεστε ύπερβολικά. Φαίνεστε άχρός. Χρειάζεστε στά σίγουρα μία γυναίκα νά σας προσέχει και νά σας περιποιείται!» Καθώς μιλούσε ή Λούσυ Ιγινε κατακόκκινη, αλλά μονάχα για μία στιγμή, γιατί οί έξαντλημένες της φλέβες δέν άντεχαν μεγαλύτερη ροή αίματος πρós τό κεφάλι. Έπείτα χλώμιασε άπότομα και μέ κοίταξε ικετευτικά. Χαμογέλασα και τής έκανα νόημα μέ τό δάχτυλο νά σωπάσει· ξανάπεσε στό μαξιλάρι μ' έναν στεναγμό.

Ό Βάν Χέλσινγκ ξαναγύρισε σέ μερικές ώρες και μου 'πε: «Πήγαινε τώρα σπίτι σου, νά φάς πολύ και νά πεις νά δυναμώσεις. Έγώ θά μείνω έδώ και θά καθίσω ό ίδιος μέ τή νεαρή μας δεσποινίδα. Πρέπει οί δυό μας νά παρακολουθήσουμε τήν περίπτωση και κανείς άλλος. Έχω σοβαρούς λόγους· μή ρωτάς ποιούς. Πάρτο δπως θέλεις. Μή φοβηθείς νά ύποθέσεις άκόμα και τά πιό άπίθανα. Καληνύχτα.»

Στήν έξοδο μέ πλησίασαν δυό υπηρέτριες καί μοῦ ζήτησαν νά μείνει ἢ μία ἢ καί οἱ δυο μέ τή Μίς Λούσυ. Μέ ἐκλιπαροῦσαν νά τίς ἀφήσω, κι ὅταν εἶπα ὅτι εἶναι ἐπιθυμία τοῦ Βάν Χέλσινγκ νά μείνουμε ἐκεῖνος ἢ ἐγώ, μέ κεῦτευσαν θερμά νά μεσολαβήσω στόν «ξένο κύριο». Μέ συγκίνησε πολὺ ἡ καλωσύνη τους. Ἴσως τὸ 'καναν γιατί μέ εἶδαν Κουρασμένο, ἢ ἴσως ἡ ἀφοσίωσή τους ἦταν γιὰ τή Λούσυ· πάντως εἶναι γεγονός ὅτι ἐπανειλημμένα Ἰχω συναντήσκει παρόμοια δείγματα γυναικείας καλωσύνης. Γύρισα σπίτι καί μόλις πρόλαβα τὸ δείπνο. Ἐκανα τίς ἐπισκέψεις μου —ἄλλα καλά— καί γράφω ὥσπου νά μέ πάρει ὁ ὕπνος. Νυστάζω^

11 Σεπτεμβρίου — Τὸ ἀπόγευμα πέρασα ἀπ' τὸ Χίλλιγκαμ. Βρήκα τὸν Βάν Χέλσινγκ στὰ κέρια του, καί τή Λούσυ πολὺ καλύτερα. Λίγο μετὰ τὴν ἀφιξή μου, Ἰφτασε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ ενα μεγάλο δέμα γιὰ τὸν καθηγητὴ. Τὸ ἀνοίξε μέ μεγάλο ἐνθουσιασμό —προσποιητὸ βέβαια— κι εβγαλε ἓνα τεράστιο μπουκέτο ἀσπρα λουλούδια.

«Λυτά εἶναι γιὰ σάς, Μίς Λούσυ,» εἶπε.

«Γιὰ μένα; "Λ, Δρ. Βάν Χέλσινγκ!»

«Μάλιστα, ἀγαπητή μου, ἀλλά δέν εἶναι γιὰ νά παίξεις. Εἶναι γιαιτρικά.» Ἡ Λούσυ στραβομουτσούνιασε. «Μά δέν εἶναι γιὰ ἀφένημα οὔτε γιὰ ἐμετικό, καί δέ χρειάζεται νά στραβώνεις τὴν διμορφὴ μυτούλα σου, γιατί ἀλλιῶς θά πῶ στόν φίλο μου τὸν "Άρθουρ τί τὸν περιμένει ἀν πρόκειται νά βλέπει τέτοια ὀμορφιά νά ξυνίξει τὸ πρόσωπό της. Ἀχά, ὀμορφούλα μου νά λοιπόν πού ἴσωσε καί πάλι τὸ προσωπάκι σου. Λοιπόν, αὐτά ἐδῶ εἶναι θεραπευτικά, ἀλλά δέ θά καταλάβεις πῶς· θά τὰ βάλω στό παράθυρο, καί θά φτιάξω μιὰ διμορφὴ γιρλάντα καί θά τή φορέσεις στό λαιμό σου γιὰ νά κοιμηθεῖς καλά. Βέβαια! Τὰ λουλούδια αὐτά, ὅπως καί τὰ ἀνθη τοῦ λωτοῦ, σέ κάνουν νά ξεχνάς τὰ βάσανά σου. Μυρίζουν σάν τὸ νερό τῆς Λήθης κι ἐκείνη τὴν πηγὴ τῆς νεότητος πού οἱ κονκουῖσταδῶρες * βρήκαν στή Φλόριδα ὅταν πιά ἦταν πολὺ ἀργά.»

Καθὼς μιλοῦσε, ἡ Λούσυ περιεργαζόταν τὰ λουλούδια καί τὰ μύριζε. Ξαφνικά τὰ πέταξε κάτω μέ μιὰ ἐκφραση γέλιου κι ἀηδίας ταυτόχρονα:—

«"Λ, κύριε καθηγητά, πιστεύω πῶς μέ κοροϊδεύετε. Μά τὰ ἀνθη αὐτά εἶναι ἀπὸ σκόρδο!»

Πρὸς μεγάλη μου κατάπληξη ὁ Βάν Χέλσινγκ σηκώθηκε καί εἶπε μέ ὄλη του τὴ σοβαρότητα, μέ τὸ σιδερένιο του πηγούνη σφιγμένο καί τὸ μέτωπο συνοφρυωμένο:

* Σ.τ.Μ. Κατακτητὲς τοῦ Μεξικῆ ἢ τοῦ Περού.

«Δέν κάνω άσθεια έγώ! Ποτέ δέν κοροϊδεύω! "Υπάρχει σοβαρός λόγος γιά δ,τι κάνω· καί σας προειδοποιώ, προσέξτε, γιά τήν άσφάλεια τών άλλων, άν δχι τή δική σας!» Βλέποντας τήν καημένη τή Λούσυ τρομαγμένη — καί μέ τό δίκιο της— συνέχισε πió μαλακά: «"Α, μικρή μου, άγαπητή μου, μή μέ φοβάστε. Τό κάνω γιά τό καλό σας. Αύτά τά κοινά λουλούδια είναι πολύ εύεργετικά γιά τήν περίπτωσή σας. Κοιτάξτε, θά τά τοποθετήσω ό ίδιος στό δωμάτιό σας. Καί θά φτιάξω μόνος μου τή γιρλάντα πού θά φορέσετε. Προσοχή όμως! Ούτε λέξη στους άλλους μέ τίς περίεργες έρωτήσεις τους! Πρέπει νά ύπακούμε, κι ή σιωπή είναι μέρος της υπακοής. 'Υπακοή λοιπόν, γιά νά δυναμώσετε καί νά γίνετε καλά γιά τήν τρυφερή άγκαλιά πού σας περιμένει. Μείνετε λίγο έδώ. Φίλε μου Τζών, βοηθήστε με νά στολίσουμε τό δωμάτιο αυτό μέ τό σκόρδο, πού μου τό εστειλε ό φίλος μου ό Βάντερπουλ άπ' τό Χάαρλεμ δπου τό καλλιεργεί δλο τό χρόνο στό θερμοκήπιό του. Τηλεγράφησα άπό χθές, άλλιώς δέ θά τά είχαμε έγκαίρωσ.

Μπήκαμε στό δωμάτιο κουβαλώντας μαζί καί τά λουλούδια. Οί κινήσεις του καθηγητή ήταν πολύ περίεργες· πρώτη φορά τίς εβλεπα, καί δέν τίς είχε κανένα βιβλίο φαρμακοποιίας. Κατ' άρχήν, εκλεισε τά παράθυρα καί τά άσφάλισε προσεκτικά. Κατόπιν, παίρνοντας μία χούφτα λουλούδια, Ιτριψε μ' αύτά δλα τά πλαίσια τών παραθύρων, σά νά 'θελε νά βεβαιωθεί διτ κάθε ίχνος άέρας πού θά 'μπαινει στό δωμάτιο θά εξεχνει άπό σκόρδο. "Υστερα μέ τήν ίδια χούφτα ετριψε δλο τό κούφωμα τής πόρτας, πάνω κάτω καί στά πλάγια, κι εκανε τό ίδιο καί στό τζάκι. Όλα αύτά μου φάνηκαν κάπως κωμικοτραγικά καί του είπα:—

«Καθηγητά, ξέρω διτ πάντοτε ύπάρχει σοβαρός λόγος γιά δ,τι κάνετε, αύτά όμως μου φαίνονται πολύ άλλόκοτα. Κάποιος κακεντρεχής θά μπορούσε νά πει διτ κάνετε τίποτα ξόρκια γιά νά διώξετε τό κακό πνεύμα.»

«'Ισως αυτό κάνω!» άπάντησε ήρεμα άρχίζοντας νά φτιάχνει τή γιρλάντα γιά τό λαιμό τής Λούσυ.

Περιμέναμε λίγο νά έτοιμαστει ή Λούσυ γιά ύπνο, κι δταν μπήκε στό κρεβάτι ό καθηγητής πλησίασε καί τοποθέτησε ό ίδιος τό στεφάνι στό λαιμό της. Τά τελευταία λόγια πού τής ειπε ήταν: —

«Δέ θά τό βγάλεις καθόλου. 'Ακόμα κι άν νιώσεις κάπως πνιγηρά έδώ μέσα, δέ θ' άνοίξεις ούτε πόρτα ούτε παράθυρο άπόψε.»

«Σάς τό ύπόσχομαι» ειπε ή Λούσυ καί χίλια ευχαριστώ γιά δσα κάνατε γιά μένα! 'Αξίζω άραγε νά 'χω τόσο καλούς φίλους;»

Καθώς φεύγαμε μέ τό άμάξι μου πού μέ περίμενε ό Βάν Χέλ-σινγκ ειπε:-

«'Απόψε μπορώ νά κοιμηθώ ήσυχος· και τό χρειάζομαι φοβερά. Δυό νύχτες ταξίδι, διάβασμα δηλ τή μέρα άγχος τήν επόμενη, κι άλλη μιá νύχτα ξενύχτι χωρίς νά κλείσω μάτι. Έλα αύριο νωρίς τό πρωί νά μέ πάρεις και θά περάσουμε μαζί νά δούμε τή μικρή μας, πού σίγουρα θά είναι καλύτερα μέ τά «ζόρκια» πού επινόησα. Χέ, χέ!»

Τό είπε μέ τόση αυτοπεποίθηση πού θυμήθηκα κι έγώ τήν αυτοπεποίθηση πού είχα προχθές και τά κατοπινά όλέθρια άποτελέσματα, και Ένωσα δέος χα.ί κάποιον άόριστο φόβο. Ίσως Εφταιγε ή κούραση, πάντως δίστασα νά μιλήσω -στό φίλο μου· συγχρόνως όμως Ένωσα τό φόβο νά μέ πλημμυρίζει —δπως δταν καταπίνεις τά δάκρυα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΙ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΛΟΤΣΤ ΓΟΥΕΣΤΕΝΡΑ

12 Σεπτεμβρίου.— Τί καλοί που είναι δλοι μαζί μου! Έχω αγαπήσει φοβερά τόν Δρ Βάν Χέλσινγκ· αγαγε γιατί εδειξε τέτοια ταραχή για κείνα τά λουλούδια; Μέ τρώμαξε μέ τήμανία του. Πρέπει νά είχε δίκιο πάνω γιατί ήδη νιώθω ήρεμία τριγυρισμένη μέ τά σκόρδα. 'Απόψε δέ νιώθω εκείνο τό φόβο πού είχα νά μείνω μόνη, καί θά κοιμηθώ ήρεμα. Ούτε μέ νοιάζει αν θ' ακούγονται φτερουγίσματα ?ξω άπ' τό παράθυρο. Τί άγώνα Ιχω κάνει για ν' Αντισταθώ στόν ύπνο δλον αυτό τόν καιρό, τί φοβερή άυπνία, τί ταραχή ό φόβος τού ύπνου, μ' εκείνη τή φρίκη τού άγνωστου! Πόσο τυχεροί είναι έκκεινοι πού ή ζωή τους δέν ήχει φόβους καί φοβίες· εκκεινοι πού ό ύπνος τούς Ιρχεται άπαλά κάθε βράδυ μέ άπλά καί γλυκά δνειρα! Νά λοιπόν περιμένω κι εγώ τόν ύπνο σάν τήν Όφηλία τού "Αμλετ, «μέ παρθενικές γιρλάντες κι άσπια, νεκρικά λουλούδια.» 'Εμένα πού ποτέ δέ μ' άρεσε τό σκόρδο, άπόψε τό βρίσκω υπέροχο! 'Η μυρωδιά του μου χαρίζει γαλήνη, καί νιώθω κιόλας νά πλησιάζει ό ύπνος. Καληνύχτα σέ δλου.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΤΑΡΝΤ

13 Σεπτεμβρίου.— Πέρασα άπ' τό Μπέρκλεϋ καί βρήκα τόν Βάν Χέλσινγκ ώς συνήθως Ιτοιμο. Τό άμάξι πού είχαμε παραγγείλει στό ξενοδοχείο μάς περίμενε. Ο Καθηγητής πήρε μαζί του καί τήν τσάντα του πού τώρα τήν κουβαλάει πάντα μαζί του.

'Αλλά καλύτερα νά σημειώσω άκριβώς τί συνέβη. Ο Βάν Χέλσινγκ κι εγώ φτάσαμε στό Χίλλιγκαμ στίς όκτώ. Ο καιρός ήταν θαυμάσιος· ή λαμπρή λιακάδα κι ή καθαρή φθινοπωρινή δροσιά ήταν ή φύση σ' δλο τό μεγαλείο τής όλοκλήρωσής της. Τά φύλλα έπαιρναν ενα σωρό υπέροχες άποχρώσεις, μά δέν είχαν πέσει άκόμα στό χώμα. Μπαίνοντας βρήκαμε τήν κ. Γουέστενρα νά βγαίνει άπ' τό μικρό σαλόνι. Ξυπνάει πάντα πολύ πρωί. Μάς χαιρέτησε πρόσχαρα καί είπε:—

«'Ασφαλώς θά χαρείτε νά μάθετε διτι ή Λούσυ είναι καλύτερα. Τό καημενούλι μου κοιμάται άκόμα. Άνοιξα τήν πόρτα της καί τήν είδα άλλά δέν μπήκα μέσα για νά μήν τήν ξυπνήσω.» Ο Καθηγητής χαμογέλασε χαρούμενα. Έτριψε τά χέρια του καί είπε:—

«'Αχά! Τό ήξερα διτι ή διάγνωσή μου ήταν σωστή. 'Η θεραπεία μου φέρνει άποτελέσματα» κι εκείνη άπάντησε:—

«Μήν παίρνετε πάνω σας δλη τή δόξα, γιατρέ. Ή σημερινή βελτίωση της Λούσυ όφείλεται έν μέρει καί σέ μένα.»

«Τί έννοείτε κυρία μου; » ρώτησε ό Καθηγητής. «Νά τό βράδυ Ενωσα άνήσυχη γιά τό κοριτσάκι μου, καί μπήκα στό δωμάτιό νά δώ τί κάνει. Κοιμόταν βαθιά —τόσο βαθιά πού τά βήματά μου δέν τήν ξύπνησαν. Άλλά ή άτμόσφαιρα στό δωμάτιο ήταν φοβερά πνιγηρή. Είχε παντού ατά τά φριχτά λουλούδια μέ τήν Εντονη μυρωδιά, καί, φανταστείτε καί μιá γιρλάντα γύρω στό λαιμό της. Φοβήθηκα διτ δλη αύτή ή μυρωδιά μπορεί νά τής Εκανε κακό στήν κατάσταση πού βρίσκεται, κι Ετσι τά Εβγαλα δλα κι άνοιξα τό παράθυρο νά μπει λίγος καθαρός άέρας. Ή κατάσταση της θά σάς ικανοποιήσει, είμαι σίγουρη.»

Ή αποσύρθηκε στό μικρό σαλόνι όπου συνήθως παίρνει τό πρωινό της νωρίς. Καθώς μιλούσε, παρακολουθούσα τό πρόσωπο του καθηγητή, καί τό είδα νά γίνεται σταχτί. Όσο ή άφελής κυρία ήταν παρούσα είχε καταφέρει νά διατηρήσει τόν άυτοέλεγχό του, γιατί ήξερε πόσο όλέθριο θά ήταν στήν κατάσταση της Ενα ξαφνικό σόκ. Μάλιστα τής χαμογέλασε κιόλας καθώς τής κρατούσε τήν πόρτα γιά νά περάσει. Μόλις όμως Εφυγε εκείνη, μέ τράβηξε άπότομα καί ξαφνικά στήν τραπεζαρία, κι Εκλείσε τήν πόρτα.

Τότε γιά πρώτη φορά στή ζωή μου, είδα τόν Βάν Χέλσινγκ νά καταρρέει. Σήκωσε τά χέρια του ψηλά μέ βουβή άπόγνωση καί μετά χτύπησε τίς παλάμες μέ άπελπισία· τέλος σωριάστηκε σέ μιá καρέκλα, καί κρύβοντας τό πρόσωπό του άρχισε νά θρηνεί μέ δυνατούς ξερούς λυγμούς πού νόμιζες διτ ξεσκιζαν τήν καρδιά του. Κατόπιν ύψωσε πάλι τά χέρια του σάν ν' άπευθυνόταν στό σύμπαν όλόκληρο κι είπε: «Κύριε, Κύριε, Κύριε! Τί φταίμε, τί φταίει αύτό τό άνυπεράσπιστο πλάσμα καί μας κατατρέχεις Ετσι; Ή υπάρχουν άκόμα κατάρες πού ξέμειναν άπ' τά παγανιστικά χρόνια καί μας καταφέρουν τέτοια χτυπήματα; Αύτή ή άγαθή μητέρα νομίζοντας διτ κάνει διτ τό καλύτερο, καταστρέφει τήν κόρη της ψυχή καί σώματι καί δέν μπορούμε νά τής πούμε τίποτα, ούτε καν νά τήν προειδοποιήσουμε, γιατί θά πεθάνει, καί τότε θά πεθάνουν καί οι δύο τους.Τί κακό πού μας βρήκε! Όλοι οι δαίμονες μας κατατρέχουν!» Ή ξαφνικά τινάχτηκε δρθιος: «Πάμε, πρέπει νά δούμε καί νά δράσουμε. Δαίμονες ξεδαίμονες ή δλα τά διαόλια μαζί, δέν Εχει σημασία. Πρέπει νά τό καταπολεμήσουμε.» Εφερε τήν τσάντα του άπ' τήν είσοδο κι άνεβήκαμε μαζί στό δωμάτιο τής Λούσυ.

Γιά άλλη μιá φορά τράβηξα τήν κουρτίνα κι ό Βάν Χέλσινγκ πλησίασε στό κρεβάτι. Αύτή τή φορά δέν Εκανε καμιá κίνηση διταν είδε τό λευκό πρόσωπο μέ τήν κέρμη ώχρότητα. Στο πρόσωπό του ζω-

γραφήστηκε μία τραγική λύπη κι άπέραντος οίκτος.

«Όπως τό φαντάστηκα» μουρμούρισε μ' εκείνη τή σφουριχτή ανάσα του πού σήμαινε τόσα. Χωρίς νά πει λέξη πήγε καί κλείδωσε τήν πόρτα, κι άρχισε νά ταχτοποιεί πάνω στό τραπεζάκι τά όργανα για άλλη μία μετάγχιση. Έγώ τό είχα ήδη καταλάβει κι άρχισα νά βγάζω τό πανωφόρι μου, αλλά μέ σταμάτησε μέ μία προειδοποιητική κίνηση: «Όχι » είπε. «Σήμερα θά κάνεις έσύ τήν επέμβαση, καί θά δώσω έγώ. Έχεις χάσει κιόλας πολλές δυνάμεις.» Καθώς μιλούσε ζβγαλε τό παλτό του καί σήκωσε τά μανίκια του.

Ξανά επέμβαση· ξανά ναρκωτικό· ξανά μία υποψία ρόδινου στά σταχτιά μάγουλα, κι ή ρυθμική ανάσα του εύεργετικού ύπνου. Αυτή τή φορά επέβλεπα έγώ, ενώ ό Βάν Χέλσινγκ συνερχόταν κι άναπαυόταν.

Σέ λίγο βρήκε τήν ευκαιρία νά ειδοποιήσει τήν κ. Γουέστενρα νά μη μετακινήσει τίποτα άπ' τό δωμάτιο τής Λούσυ χωρίς τήν άδειά του· δι τή λουλούδια Έχουν φαρμακευτικές ιδιότητες κι δι τή εισπνοή τής μυρωδιάς τους είναι μέρος τής θεραπευτικής άγωγής. Κατόπιν ανέλαβε ό ίδιος τήν περίπτωση, λέγοντας δι θά εξαγυρνήσει αυτός άπόψε κι αύριο βράδυ, καί θά μέ ειδοποιήσει πότε νά ερθω .

Μετά από καμιά ώρα ή Λούσυ ζύπνησε άπ' τόν ύπνο της δρασερή κι εύδιάθετη, χωρίς νά δείχνει ιδιαίτερα σημάδια άπ' τή βραδινή της ταλαιπωρία.

Τί σημαίνουν δλα αυτά; 'Αρχίζω ν¹ άναρωτιέμαι μήπως ή μακρόχρονη παραμονή μου άνάμεσα σέ φρενοβλαβείς έχει άρχίσει νά επηρεάζει καί τό δικό μου λογικό.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΛΟΤΣΤ ΓΟΥΕΣΤΕΝΡΑ

17 Σεπτεμβρίου — Τέσσερα μερόνυχτα γαλήνης. Έχω δυνάμωσε τόσο πολύ πού σχεδόν δέν άναγνωρίζω τόν έαυτό μου. Είναι σά νά πέρασα ?να μεγάλο καί φριχτό εφιάλτη, καί τώρα μόλις ζυπνώ καί βλέπω τήν ύπέροχη λιακάδα καί τό καθαρό πρωινό άεράκι. Σά νά θυμάμαι θολά άτέλειωτες, άνήσυχες ώρες άναμονής καί φόβου· Ένα σκοτάδι βαθύ, δπου δέν υπήρχε καν ό πόνος τής έλπίδας για νά δώσει στήν όδύνη κάποιο νόημα. Κι Ιπειτα έχω μία άμυδρή άνάμνηση από μεγάλα διαστήματα λήθης, καί τό ξαναγύρισμα στή ζωή σάν τούς δύτες πού άναφαινονται στήν έπιφάνεια μετά τήν έντονη πίεση του νερού. Από τότε πάντως πού είναι μαζί μου ό Δρ. Βάν Χέλσινγκ, δλα αυτά τά άσχημα δνεира έξαφανίστηκαν. Οί ήχοι πού μέ τρέλαιναν — τό φτερούγισμα στό παράθυρο, οί μακρινές φωνές πού Εμοιαζαν τόσο κοντά μου, οί άγριοι θόρυβοι πού δέν ξέρω από πού προέρχονταν καί μέ πρόσταζαν νά κάνω κι έγώ δέ θυμάμαι τί— δλα

αυτά σταμάτησαν. Πέφτω στό κρεβάτι χωρίς τόν παραμικρό φόβο τού ύπνου. Δέν προσπαθώ κάν νά μείνω ξύπνια. Έχει άρχίσει κιόλας νά μ' άρέσει τό σκόρδο, καί κάθε μέρα καταφθάνει γιά μένα Ενα όλόκκληρο κουτί άπ' τό Χάαρλεμ. 'Απόψε ό Δρ. Βάν Χέλσινγκ φεύγει, γιατί πρέπει νά πάει στό Άμστερνταμ γιά μιά μέρα. Άλλά δέ χρειάζομαι παρακολούθηση. Είμαι άρκετά καλά καί μπορώ νά μείνω μόνη μου. Εύχαριστώ τό Θεό γιά τή μητέρα μου καί τόν Άρθουρ, καί γιά δλους τού φίλους πού μου Εδειξαν τόση καλωσύνη! Δέν θά καταλάβω κάν τή διαφορά. Χθές ό Δρ. Βάν Χέλσινγκ κοιμήθηκε άρκετό διάστημα στην καρέκλα του. Ξύπνησα δυό φορές καί τόν είδα νά κοιμάται· αλλά δέ φοβήθηκα νά ξανακοιμηθώ, άν καί κάτι σάν νυχτερίδες ή φτερουγίσματα άκουγόνταν πάλι νά χτυπούν σχεδόν όργισμένα τό τζάμι.

«The Pall Mall Gazette», 18 Σεπτεμβρίου

Ο ΔΡΑΠΕΤΗΣ ΛΥΚΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΤ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗ ΜΑΣ

Συνέντευξη μέ τόν φύλακα τον Ζωολογικού Κήπου

Μετά από πολλές Ερευνες κι άλλες τόσες άρνήσεις, καί χρησιμοποιώντας τό δνομα τής έφημερίδας μας σάν διαβατήριο, κατάφερα νά βρώ τόν φύλακα τού τομέα τού Ζωολογικού Κήπου δπου περιλαμβάνεται τό τμήμα των λύκων. Λέγεται Τόμας Μπύλντερ καί ζει σ' Ενα σπιτάκι στό χώρο πίσω άπ' τόν περίβολο τών έλεφάντων· τόν βρήκα νά πίνει τό άπογευματινό του τσάι. Ο Τόμας κι ή γυναίκα του είναι φιλόξενοι άνθρωποι, ήλικιωμένοι καί χωρίς παιδιά. Άν αυτό τό δείγμα φιλοξενίας άποτελεί μέσον δρο, τότε ή ζωή τους είναι άρκετά άνετη.

Ο φύλακας άρνήθηκε νά μιλήσει «γιά δουλειές» πριν άπ' τό φαγητό, καί συμφωνήσαμε δλοι. Άφού σήκωσαν τό τραπέζι κι άναψε τήν πίπα του, είπε:-

«Ορίστε κύριε, μπορείτε τώρα νά μέ ρωτήσετε δ,τι θέλετε. Συγνώμη πού δέν μιλώ γιά επαγγελματικά θέματα πριν άπ' τό φαί. Νηστικό άρκούδι δέ χορεύει!»

«Τί έννοείτε;» ρώτησα. "Ηθελα νά τόν κάνω νά μιλήσει.

«Μέ τά ζώα μου δυό τρόποι υπάρχουν: Η τούς δίνεις μιά στό κεφάλι μέ μιά μαγκούρα, ή τούς ξύνεις τ' αυτιά άν θέλεις νά τά καλοπιάσεις. Συνήθως πάντως δέ τά χτυπώ πριν τούς δώσω τό φαί τους, παρά περιμένω νά πάρουν τό γλυκό καί τόν καφέ τους, πού λέει ό λόγος, κι Επειτα τούς ξύνω τ' αυτιά». «Εδώ πού τά λέμε,» πρόσθεσε φιλοσοφικά, «οί άνθρωποι μοιάζουν πολύ μέ τά ζώα. Ηρθες άς πούμε

έσύ κι άρχισες νά μέ ρωτάς γιά τή δουλειά μου, καί νόμισες διτι γιά μισή λίρα δέ θά σοῦ 'σπαγα τό κεφάλι. 'Ακόμα κι δταν μέ ρώτησες σαρκαστικά αν χρειάζεται άδεια τοῦ Διευθυντή γιά νά μοῦ κάνεις έρωτήσεις —χωρίς παρεξήγηση, δέ σοῦ 'πα, νά πάς στό Διάβολο;»
«Ναί.»

«Κι δταν είπες πώς θά μοῦ κάνεις άναφορά γιατί σοῦ μίλησα άσκημα, ήταν σά νά μοῦ 'δίνες μιά στό κεφάλι. Μετά δμως, μέ τή μισή λίρα, διορθώθηκαν δλα. Δέν είχα δρεξη γιά καβγά, περίμενα λοιπόν τό φαΓ μου δπως κάνουν οί λύκοι, τά λιοντάρια, κι οί τίγριδες. Τώρα δμως πού γέμισα τό στομάχι μου μέ τά γλυκά της γριάς καί τό ξέπλυνα μέ τ' ώραῖο της τσαί, νιώθω ζωντάνια καί μπορείς νά μοῦ ξύσεις τ' αυτιά δσο θέλεις, χωρίς νά βγάλω άχνα. Βάλε μπρός τίς έρωτήσεις. Ξέρω πού τό πάς· είναι γιά κείνον τό λύκο πού τό 'σκάσε.»

«'Ακριβώς. Θά 'θελα τήν άποψη σας. Πείτε μου πώς άκριβώς συνέβη κι άφοῦ μοῦ πείτε τί 2γινε θέλω νά μάθω ποιά κατά τή γνώμη σας ήταν ή αίτία, καί πώς θά λήξει ή δλη υπόθεση.»

«'Εντάξει άφεντικό. "Ακου λοιπόν δλη τήν ιστορία. Ο λύκος αὐτός, τόν λέγαμε Μπερσέκερο* τόν πήρε μαζί μέ άλλους δυό γκριζούς λύκους άπ' τήν Νορβηγία ό Τζάμρακ καί τούς άγοράσαμε πριν άπό τέσσερα χρόνια. Ήταν ήσυχος, φρόνιμος λύκος, καί ποτέ δέ μάς δημιούργησε ιστορίες. Μοῦ προκαλεί κατάπληξη πού ειδικά αὐτός, άπ' δλα τά ζώα έδώ, θέλησε νά φύγει. 'Αλλά οί λύκοι είναι σάν τίς γυναίκες: δέν μπορείς νά τούς Ιχεις έμπιστοσύνη.»

«Μήν τόν άκούτε, κύριε!» διέκοψε ή κ. Τόμ, μ' ενα πρόσχαρο γέλιο. «Τόσον καιρό πού άνακατεῦεται μέ τά ζώα εχει γίνει κι ό ίδιος χειρότερος άπό λύκο. 'Ακίνδυνος δμως δέν κάνει κακό.»

«Πού λέτε κύριε, περίπου δυό ώρες μετά τή διανομή τροφής, άκουσα τούς θορύβους. Εκείνη τήν ώρα έφτιαχνα λίγο άχυρο γιά μιά πούμα πού ήταν άρρωστη, όποτε άκούω ύλακές καί γαυγίσματα καί τρέχω άμέσως. Βλέπω τόν Μπερσέκερο νά μαίνεται σάν τρελός στά κάγκελα σά νά θέλει να βγει ίζω. Δέν είχε πολύν κόσμο εκείνη τή μέρα κι ό μόνος πού τριγυρνούσε ήταν ενας ψηλός καί λιγνός μέ γαμψηή μύτη καί μυτερή γενειάδα μέ λίγες άσπρες τρίχες. Είχε ενα ύφος σκληρό καί κρύο, καί κάτι κόκκινα μάτια, καί κάπως τόν αντίπαθησα, γιατί μοῦ φάνηκε διτι αὐτός εφταιγε πού ξεσηκώθηκαν τά ζώα. Φορούσε κάτι άσπρα πέτσина γάντια, καί μοῦ λέει, δείχνοντας τά ζώα: «Φύλαξ, οί λύκοι αὐτοί Ιχουν εξαγριωθεί άπό κάτι.»

«'Ισως άπό σάς» τοῦ λέω, γιατί μ' έκνεύρισε τό θράσος του. Δέ θύμωσε δπως περίμενα, παρά χαμογέλασε κάπως υπεροπτικά καί

* Σ.τ.Μ. Σκανδιναυικά: έξαλλος, μανιακός, άγριος πολεμιστής.

φάνηκαν στό στόμα του κάτι άσπρα μυτερά δόντια. «Μά, δέ νομίζω πώς μέ συμπαθούν», λέει.

«Μπά, έγώ νομίζω,» τού λέω κοροϊδευτικά. «Τούς άρέσει πολύ κάνα κοκαλάκι μετά τό φαΓ νά καθαρίσουν τά δόντια τους, κι άπό κόκαλα τού λόγου σας, άλλο τίποτα.»

«Λοιπόν, μυστήριο πράγμα, αλλά δταν μάς είδαν τά ζώα νά μιλάμε ήσύχασαν και πλάγιασαν, κι δταν πλησίασα τό Μπερσέκερο μ' άφησε δπως πάντα νά τού τρίψω τ' αυτιά. Πλησιάζει κι ό τύπος και μά τό Θεό, βάζει τό χέρι του και τόν χαϊδεύει κι αυτός!»

«Πρόσεχε!» λέω, «Είναι^ άγριος αυτός.»

«Δέν πειράζει,» λέει. «Είμαι συνηθισμένος.»

«Είστε τού επαγγέλματος;» ρωτάω, και βγάζω τό κασκέτο μου, γιατί ξέρετε αυτοί που δουλεύουν μέ λύκους είναι στό ίδιο συνάφι μέ μάς τούς φύλακες.»

«Όχι,» λέει, «δχι ακριβώς τού επαγγέλματος, αλλά εχω εξημερώσει λύκους κατά καιρούς.» Και λέγοντας αυτό βγάζει τό καπέλο του άριστοκρατικά σά λόρδος, και φεύγει. Ό γερο- Μπερσέκερος τόν παρακολούθησε μέ τό μάτι ώσπου χάθηκε, και μετά πήγε και ξάπλωσε σέ μία γωνία και δέν τό κούνησε ώς τό βράδυ. Χτές τή νύχτα λοιπόν, μόλις βγήκε τό φεγγάρι, αρχίζουν δλοι μαζί οι λύκοι νά ούρλιάζουν. Δέν καταλαβαίνω γιατί. Γύρω δέν υπήρχε ψυχή, εκτός άπό κάποιον που άκουγόταν νά φωνάζει κά:οιο σκυλί πέρα πίσω άπό τόν Κήπο στην όδό Πάρκ. Βγήκα μία-δυό φορές νά δώ τί τρέχει, αλλά δέν ετρεχε τίποτα, και μετά σταματούσαν τά ούρλιαχτά. Λίγο πριν τά μεσάνυχτα κάνω εναν τελευταίο γύρο πριν πέσω και τί νά δώ; Φτάνω στό κλουβί τού Μπερσέκερου και βλέπω τά κάγκελα σπασμένα και λυγισμένα, και πουθενά ό λύκος. Αυτά ξέρω για τό γεγονός.»

«Μήπως είδε κανείς τίποτα περίεργο;»

«Τήν ώρα που γυρνούσε ύνας κηπουρός άπό γλέντι, είδε Ινα μεγάλο γκριζο σκυλί νά πηδά τό φράχτη τού κήπου. Έτσι λέει, αλλά έγώ δέ δίνω μεγάλη πίστη, γιατί δταν γύρισε σπίτι του δέν είπε λέξη στην κυρά του. Κι άφού μαθεύτηκε δτι τό 'σκάσε ό λύκος και τόν ψάχναμε δλη νύχτα στον κήπο, τότε θυμήθηκε δ,τι είχε δει. Κατά τή γνώμη μου δέν ήταν στά καλά του.»

«Κύριε Μπίντερ, ποιά έρμηνεία δίνετε έσεις στην έξαφάνιση τού λύκου;»

«Νά σάς πώ, κύριε,» είπε μέ προσποιητή μετριοφροσύνη, «υπάρχει κάποια θεωρία, αλλά δέν ξέρω άν θά σάς φανεί ικανοποιητική.»

«Μά όπωσδήποτε. "Άν έσεις, που 2χετε τόση πείρα μέ τά ζώα

δέν μπορείτε νά κάνετε μιά υπόθεση, ποιός είναι κατάλληλος;»

«Νά σας πώ, κύριε, έγώ Ετσι τό έρμηνεύω: διτ ό λύκος τό 'σκάσε γιατί άπλώς ήθελε νά βγει Εξω.»

Άπ' τόν τρόπο πού ό Τόμας κι ή γυναίκα του ξεκαρδίστηκαν στά γέλια, κατάλαβα διτ τό άστείο ήταν παλιό κι διτ τόσην ώρα μέ κορόιδευαν. Ήταν άδύνατο νά του παραβγώ στά χωρατά, ήξερα όμως Έναν πολύ πιό σίγουρο τρόπο νά τόν πείσω.

«Άκούστε κ. Μπίντερ,» του λέω, «ας πούμε διτ τή μισή λίρα τήν κερδίσατε, κι ή άλλη μισή άδελφούλα της σας περιμένει μόλις μου πείτε ποιά κατά τή γνώμη σας θά είναι ή Εκβαση τής υπόθεσης.»

«Μάλιστα, κύριε» είπε ζωηρά. «Συμπαθάτε με γιά τό άστείο, αλλά ή γριά μου από δώ μου 'κλείσε τό ματάκι σαν νά μου 'λεγε νά συνεχίσω.»

«Μπά, δέν είσαι καλά!» είπε ή γριά.

«Η γνώμη μου είναι διτ ό λύκος μας κρύβεται κάπου εδώ γύρω. Ο κηπουρός είπε διτ τόν είδε νά καλπάζει βόρεια πιό γρήγορα κι από άλογο. Έγώ όμως δέν τόν πιστεύω, γιατί βλέπετε, οι λύκοι δέν τρέχουν καν σαν τά σκυλιά, δέν Έχουν τό σκαρί. "Άλλο πράγμα οι λύκοι στά παραμύθια: όταν μαζευτούν κοπάδι και κατέβουν πεινασμένοι και τρομαγμένοι κάνουν όλόκληρη φασαρία και καταβροχθίζουν διτ βρούν μπροστά τους. Διάολε όμως, στην πραγματικότητα ό λύκος είναι πολύ φοβισμένο ζώο και δέν Έχει ούτε τή μισή έξυπνάδα και τόλμη πού Έχει Ένα καλό σκυλί. Όσο γιά μαχητικότητα, δέν φτάνουν τό σκυλί ούτε στό νυχάκι. Τούτος εδώ δέν είναι μαθημένος σε άγριότητες, ούτε ξέρει νά βρίσκει τήν τροφή μόνος του, και κατά πάσα πιθανότητα βρίσκεται κάπου εδώ γύρω στον κήπο πεινασμένος και τουρτουρίζει. "Αν τόν άπασχολεί κάτι, θά είναι πού θά φάει τό πρωινό του, ή τό πολύ-πολύ νά λούφαξε σε καμιά καρβουναποθήκη. Τρομάρα πού θά πάρει καμιά μαγείρισσα νά δει δυό μάτια νά λάμπουν στο σκοτάδι! Άμα δέ βρει τροφή θά βγει όπωσδήποτε νά γυρέψει, κι αν είναι τυχερός θά πετύχει κανένα κρεοπωλείο. Αν όμως δχι, και βρεθεί καμιά νταντά πού σαλιαρίζει με τό φανταράκι της αφήνοντας τό βρέφος στο καρτσάκι, Ε, τότε θά 'χουμε Ένα μωρό λιγότερο. Αύτά.»

Τήν ώρα πού του 'δινα τή μισή λίρα άκούστηκε Ένας γδούπος στο παράθυρο, και στο πρόσωπο του κ. Μπίντερ ζωγραφίστηκε ή Εκπληξη.

«Κύριε των δυνάμεων!» είπε. «Ο γερο-Μπερσέκερος γύρισε μόνος του!»

Πήγε στην πόρτα και τήν άνοιξε —πράξη τελείως περιττή κατά τή γνώμη μου. Πάντοτε πρέσβευα διτ τά άγρια ζώα φαίνονται πολύ

πιό δμορφα δταν ανάμεσά μας παρεμβάλλονται κάγκελα ή άλλο έμ-
πόδιο άποδεδειγμένης άντοχής· ή προσωπική έμπειρία ενίσχυσε αυτή
μου τήν άποψη και δέν διαγεύστηκα.

Τελικά όμως ή συνήθεια είναι συνήθεια, ό Μπίλντερ κι ή γυναί-
κα του φέρθηκαν στό λύκο δπως άλλοι στά σκυλιά τους. Τό ζώο τό ί-
διο ήταν πολύ ήρεμο κι ευγενικό, κι έμοιαζε μ' εκείνον τόν άρχέτυπο
λύκο τών παραμυθιών, τό φίλο της Κοκκινოსκουφίτσας, τή στιγμή
πού μεταμφιεσμένος προσπαθεί νά κερδίσει τήν έμπιστοσύνη της.

Ή δλη σκηνή ήταν άπερίγραπτα κωμικοτραγική. Ό κακός λύ-
κος πού επί ώρες τρομοκράτησε δλο τό Λονδίνο κι 2κανε νά τρέμουν
τά παιδάκια, βρισκόταν τώρα μπροστά μας σέ στάση μεταμέλειας, κι
ό φύλακας του 'κανε χαρές και χάρδια σάν τόν πατέρα σέ άσωτο υιό.
Ό γερο-Μπίλντερ τόν εξέτασε προσεχτικά μέ τρυφερή φροντίδα.
Όταν τέλειωσε μέ τόν μεταμελημένο άμαρτωλό είπε:

«Νά, τό 'ξερα έγώ δι κάπου θά έμπλεκε ό φουκαράς δέ σας τό
'πα; Τό κεφάλι του είναι γεμάτο κοψίματα και σπασμένα γυαλιά.
Φαίνεται προσπάθησε νά περάσει καμιά παλιομάντρα. Είναι άίσχος
νά βάζει ό κόσμος στις μάντρες σπασμένα μπουκάλια. Νά τό άποτέ-
λεσμα. Έλα, Μπερσέκερο!»

Πήρε τό λύκο, τόν κλείδωσε σ' ενα κλουβί και του 'δωσε κι ενα
κομμάτι κρέας πού, τουλάχιστο σέ ποσότητα, τηρούσε τίς προϋποθέ-
σεις του μόσχου του σιτευτού. Κατόπιν Ιφυγε νά κάνει τήν άναφορά
του.

Έφυγα και γώ μέ τίς μόνες άποκλειστικές πληροφορίες πού δό-
θηκαν σήμερα σχετικά μέ τήν περιέργη άπόδραση άπ' τό ζωολογικό
Κήπο.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΤΑΡΝΤ

17 Σεπτεμβρίου.- Μετά τό δείπνο εμεινα στό γραφείο άπασχο-
λημένος μέ τήν ενημέρωση τών βιβλίων μου, πού μέ τό φόρτο εργα-
σίας και τίς συχνές επισκέψεις στη Λούσυ, είχαν μείνει πολύ πίσω.
Ξαφνικά, άνοιξε ή πόρτα μέ πάταγο κι δρμησε μέσα ό άσθενής μου,
με τό πρόσωπο παραμορφωμένο άπ' τή μανία. Έμεινα άναυδος. Τό
νά μπαίνει ετσι ενας άσθενής μέ τή θέλησή του στό γραφείο του Διευ-
θυντή, είναι κάτι τό άνήκουστο. Χωρίς νά διστάσει ήρθε καταπάνω
μου. Κρατούσε ενα μαχαίρι, και βλέποντας δι είναι επικίνδυνος,
προσπάθησε νά 'χω τό τραπέζι ανάμεσά μας. Ήταν όμως πιο γρήγο-
ρος και δυνατός άπό μένα, και πριν προλάβω νά βρώ τήν ισορροπία
μου, δρμησε και μου 'κανε ενα άρκετά άσχημο κόψιμο στόν άριστερό

καρπό. Πριν προλάβει νά ξαναχτυπήσει, τοῦ ἔδωσα μιά μέ τή δεξιά γροθιά καί βρέθηκε ανάσκελα στό πάτωμα. Τό χέρι μου αιμορραγοῦσε συνεχώς, καί στό χαλί εἶχε σχηματιστεῖ μιά μικρή λιμνούλα. Εἶδα ὅτι ὁ ἀσθενής μου δέν εἶχε σκοπό νά προχωρήσει σέ χειρότερα, καί καθώς ἐδενα τόν καρπό μου, εἶχα καί τό νοῦ μου στή σωριασμένη μορφή στό πάτωμα. Ὄταν ὄρμησαν μέσα οἱ φύλακες καί στραφίκαμε νά τόν ἀντιμετωπίσουμε, εἶδα ἐνα θέαμα πού μοῦ προκάλεσε φρίκη. Ξαπλωμένος μπρούμητα στό πάτωμα ἐγλυφε σάν τά σκυλιά τό αἷμα πού εἶχε στάξει ἀπ' τό πληγωμένο μου χέρι. Τόν ἀκίνητοποιήσαμε πολύ εὐκόλα καί πρὸς μεγάλη μου κατάπληξη, ἀκολούθησε ἀτάραχος τούς ἐπιστάτες, μουρμουρίζοντας συνέχεια: «Τό αἷμα δίνει ζωή! Τό αἷμα δίνει ζωή!»

Δέν πρέπει νά χάσω ἄλλο αἷμα αὐτόν τόν καιρό: ἤδη ἔδωσα ἀρκετό γιά τήν κατάσταση τοῦ ὀργανισμοῦ μου, κι ὅλη αὐτή ἡ υπερένταση μέ τήν ἀσθένεια τῆς Λούσυ καί τίς τρομερές τῆς περιπλοκές ἐχει ἀρχίσει νά μέ πειράζει. Ἐχω ἐξουθενωθεῖ ἀπ' τίς συγκινήσεις καί τήν κόπωση, καί χρειάζομαι ἀνάπαυση, ξεκούραση. Εὐτυχῶς ὁ Βάν Χέλσινγκ δέ μέ κάλεσε, κι Ἴτσι δέ θά χρειαστεῖ νά θυσιάσω τόν ὕπνο μου ἀπόψε· δέ θά τό ἀντεχα ἄλλωστε.

Τηλεγράφημα ἀπό Βάν Χέλσινγκ, Ἀντγονερπ, πρὸς Σιοναρντ, Κάρφαξ

(Ἐστάλη στό Κάρφαξ τοῦ Σάσσεξ διότι δέν ἀνεφέρετο κομητεία: ἐπέδωθη μέ καθυστέρηση εἴκοσι δύο ὥρων).

«77 Σεπτεμβρίου.— Νά βρίσκεσαι ὅπωςδῆποτε στό Χίλλιγκαμ ἀπόψε. Συνεχῆς παρακολούθηση, ἢ τουλάχιστον συχνές ἐπισκέψεις καί φροντίδα νά μείνουν λουλούδια στή θέση τους. Προσοχή, μὴν ἀμελήσεις. Θά συναντηθούμε ἀμέσως μετὰ ἀφιξή μου.»

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΥΤΑΡΝΤ

18 Σεπτεμβρίου.- Αναχωρῶ σέ λίγο σιδηροδρομικῶς γιά Λονδίνο. Τό τηλεγράφημα τοῦ Βάν Χέλσινγκ μέ γέμισε ἀγωνία. Χάθηκε μιά ὀλόκληρη νύχτα, κι ἐχω πικρή πείρα τοῦ τι μπορεῖ νά συμβεῖ σέ μιά νύχτα. Μπορεῖ πάλι δλα νά εἶναι καλά, ἀλλά τί νά συνέβη ἀραγε; Κάποια κατάρρα κρέμεται ἀπό πάνω μας καί μάς βάζει ἐμπόδια σέ ὅ, τι προσπαθοῦμε νά κάνουμε. Θά πάρω τόν κύλινδρο μαζί μου καί θ' ἀποτελειώσω τό κομμάτι στόν φωνόγραφο τῆς Λούσυ.

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΠΟΤ ΑΦΗΣΕ Η ΛΟΤΣΤ ΓΟΤΕΣΤΕΝΡΑ

17 Σεπτεμβρίου.- Νύχτα. Γράφω αυτό τό σημείωμα καί τό αφήνω νά διαβαστεί ώστε νά μήν τύχει κακό σέ κανέναν έξ αιτίας μου. Είναι Ένα χρονικό του τί ακριβώς Έγινε άπόψε. Νιώθω διτ πεθαίνω άπ' τήν άδυναμία καί μετά βίας καταφέρνω νά γράψω. Πρέπει όμως νά γίνει Έστω κι άν πεθάνω πρίν τελειώσω.

Ξάπλωσα όπως συνήθως άφοϋ φρόντισα νά είναι τά λουλούδια τοποθετημένα όπως παράγγειλε ό Δρ. Βάν Χέλσινγκ. Πολύ σύντομα άποκοιμήθηκα.

Μέ ξύπνησε τό φτερούγισμα στό παράθυρο, πού τό ξέρω καλά. "Άρχισε άπό τότε πού ύπνοβατούσα στό βράχο τοϋ Γουίτμπυ καί μέ Έσωσε ή Μίνα. Δέ φοβήθηκα αλλά ήθελα πολύ νά είναι ό Δρ. Σιούαρντ στό διπλανό δωμάτιο —πως είχε ύποσχεθεί ό Δρ. Βάν Χέλσινγκ— καί νά μπορούσα νά τον φωνάξω. Προσπάθησα νά κοιμηθώ, μά δέν τά κατάφερα. Τότε μου ξαναγύρισε ό παλιός φόβος τοϋ ύπνου κι άποφάσισα νά μείνω ξύπνια. Κατά παράδοξο τρόπο ό ύπνος μου έρχόταν τή στιγμή πού δέν τον ήθελα: φοβόμουν μόνη, καί άνοίγοντας τήν πόρτα, μου φώναξα: «Έfvat κανείς Έξω;» Καμιά άπάντηση. Δέ θέλησα νά ξυπνήσω τή μητέρα κι Έτσι ξανάκλεισα τήν πόρτα. Τότε άκούστηκε άπ' Έξω άπ' τά χαμόδεντρα κάτι σαν ουρλιαχτό λύκου, αλλά βαθύτερο καί πιό άγριο. Πήγα καί κοίταξα άπ' τό παράθυρο μά δέ φαινόταν τίποτα έκτός άπό μία μεγάλη νυχτερίδα, πού όπως φαίνεται χτυπούσε τά φτερά της στό παράθυρο. Ξανάπεσα στό κρεβάτι, άποφασισμένη όμως νά μήν κοιμηθώ. Ξαφνικά άνοιξε ή πόρτα κι ή μητέρα μου κοίταξε μέσα. Κατάλαβε άπ' τίς κινήσεις μου διτ ήμουν ξύπνια, μπήκε μέσα καί κάθισε δίπλα μου. Μου είπε πιό γλυκά κι άπαλά άπ' τό συνηθισμένο :-

«Άνησύχησα για σένα άγάπη μου, κι ήρθα νά δώ άν είσαι καλά.»

Φοβήθηκα νά μήν κρυολογήσει Έτσι πού καθόταν καί της είπα νά ξαπλώσει μαζί μου. Μπήκε λοιπόν στό κρεβάτι καί πλάγιασε δίπλα μου· δέν Έβγαλε τή ρόμπα της —είπε διτ θά Έμενε λιγάκι καί μετά θά ξαναγύριζε στό κρεβάτι της. Έτσι όπως ήμασταν οί δύο μας άγκαλιασμένες άκούστηκε πάλι τό ράπισμα στό παράθυρο. Τινάχτηκε καί τρόμαξε λίγο, καί φώναξε: «Τί είν' αυτό;» Προσπάθησα νά τήν καθησυχάσω τελικά τά κατάφερα καί ήρέμησε αλλά ή φτωχή της καρδούλα χτυπούσε άκόμα δυνατά. "Υστερα άπό λίγο άκούστηκε πάλι άπ' Έξω τό σιγανό ούρλιαχτό, κι άμέσως μετά Ένας τρομερός ήχος στό παράθυρο καί τό πάτωμα γέμισε σπασμένα γυαλιά. Είδα τήν κουρτίνα ν' άνεμίζει καθώς ό άνεμος δρμησε στό δωμάτιο, καί στό

άνοιγμα του σπασμένου τζαμιού τό κεφάλι ενός μεγάλου άπαίσιου γκρίζου λύκου. Ή μητέρα Εβγαλε μιά τρομαγμένη κραυγή κι άνακάθισε γραπώνοντας πανικόβλητη δι,τι βρήκε μπροστά της. Μεταξύ άλλων άρπαξε τή γιρλάντα μέ τά λουλούδια πού έπέμενε ό Δρ. Βάν Χέλσινγκ νά φορώ, καί μοϋ τήν τράβηξε. Για Ένα λεπτό Εμεινε Έτσι καθισμένη δείχνοντας τό λύκο καί βγάζοντας άπ' τό λαρύγγι της Ινα άπαίσιο καί περίεργο ροχαλητό. Μετά κατέρρευσε ξαφνικά σά νά τήν είχε χτυπήσει κεραυνός. Καθώς τό κεφάλι της χτύπησε στό μέτωπό μου ζαλίστηκα για λίγο κι άρχισε όλόκληρο τό δωμάτιο νά γυρίζει. Προσπάθησα νά κρατήσω τό βλέμμα μου στηλωμένο στό παράθυρο αλλά ό λύκος τραβήχτηκε κι άπ' τά σπασμένα τζάμια σά νά ξεχύθηκαν μυριάδες στίγματα στό δωμάτιο πού στριφογύρισαν σάν τούς στρόβιλους σκόνης πού περιγράφουν καμιά φορά οί περιηγητές δταν φυσάει σιμών στήν Ερημο. Προσπάθησα νά κινηθώ αλλά ήμουν σά μαγεμένη καί τό σώμα τής άτυχης τής μητέρας πού είχε άρχισει κιόλας νά κρύνει— γιατί ή καρδούλα της σταμάτησε— μέ έμπόδιζε. Για Ένα διάστημα δέ θυμούμαι τίποτε άλλο.

Μοϋ φάνηκε δι,τι πέρασε λίγη ώρα γεμάτη φοβερή, άνείπωτη άγωνία, καί ξαναβρήκα τίς αισθήσεις μου. Από κάπου κοντά άκούγονταν καμπάνες· δλα μαζί τά σκυλιά τής γειτονιάς γαύγιζαν κι Εξω στόν κήπο, πολύ κοντά άκούστηκε τό τραγούδι από Ένα άηδόνι. Τά 'χα χαμένα άπ' τόν πόνο τή φρίκη καί τήν άδυναμία αλλά τό άηδόνι πού τραγουδούσε μοϋ φάνηκε σάν τή φωνή τής μανούλας μου πού έρχόταν νά μέ παρηγορήσει. Φαίνεται δι,τι μέ δλους αυτούς του ήχους ξύπνησαν κι οί υπηρέτριες· τίς άκουσα ν' άλαφροπατοϋν ξυπόλυτες Εξω άπ' τήν πόρτα μου. Τίς κάλεσα, κι δταν μπήκαν μέσα κι είδαν τί είχε συμβεί καί τί ήταν αυτός ό δγκος ριγμένος πάνω μου, Εβαλαν τίς φωνές. Άπ' τό σπασμένο παράθυρο μπήκε ό άνεμος όρμητικός κι ή πόρτα Εκλεισε μέ πάταγο. Σήκωσαν τό σώμα τής μανούλας μου, κι άφού σηκώθηκα έγώ, τήν άπίθωσαν στό κρεβάτι μου σκεπασμένη μ' Ένα σεντόνι. Ήταν δλες τόσο τρομαγμένες καί πανικόβλητες πού τίς Εστειλα στήν τραπεζαρία νά πιούν από Ένα ποτήρι κρασί. Ή πόρτα άνοιξε για Ένα λεπτό κι Επειτα ξανάκλεισε. Οί υπηρέτριες τσίριξαν κι Ετρεξαν σύσσωμες στήν τραπεζαρία· πήρα δι,τι λουλούδια είχα καί τά 'βαλα στό στήθος τής μητέρας μου. Μόλις τά 'βαλα θυμήθηκα τί μοϋ είχε πει ό Δρ. Βάν Χέλσινγκ, μά δέ θέλησα νά τά ξαναπάρω· άλλωστε τώρα θά 'χω τίς κοπέλες νά ξαγρυπνούν κοντά μου. Απόρησα πού οί υπηρέτριες δέ γύρισαν. Τίς φώναξα καί μή παίρνοντας άπάντηση, πήγα στήν τραπεζαρία νά τίς γυρέψω.

Πάγωσε τό αίμα μου δταν είδα τί είχε συμβεί. Ήταν κι οί τέσσερες πεσμένες άναίσθητες στό πάτωμα κι άνάσαιναν βαριά. Ή

κανάτα του κρασιού ήταν μισογεμάτη στο τραπέζι, και στο δωμάτιο είχε μιά περίεργη καυστική μυρουδιά. Κοίταξα ύποπιασμένη την κανάτα. Μύριξε λάβδανο, και πάνω στο ράφι, είδα άδειο τό μπουκαλάκι με τό γιατρικό πού παίρνει —ήθελα νά πω πού Επαρνε...— ή μητέρα μου. Τί νά κάνω; Τί νά κάνω; Είναι τώρα στο δωμάτιο μέ τή μητέρα. Δέν μπορώ νά τήν αφήσω, κι είμαι όλομόναχη, μέ τίς κοιμισμένες ύπηρετρες πού κάποιος τίς νάρκωσε. Μόνη μέ μιά νεκρή! Δέν τολμώ νά βγώ Εξω· άκούγεται άκόμα τό βαθύ ούρλιαχτό του λύκου άπ' τό σπασμένο τζάμι. -

Ο άέρας είναι γεμάτος στίγματα πού αιωρούνται κυκλικά στο ρεύμα πού μπαίνει άπ' τό παράθυρο, και τά φώτα χαμηλώνουν μέ γαλάζιες θαμπές άνταύγειες. Τί θά κάνω; θεέ μου φύλαξέ με άπ' αυτό τό κακό τούτη τή νύχτα! θά κρύψω τό σημείωμα αυτό στο στήθος μου για νά τό βρουν δταν Ερθουν νά μέ πάρουν. Ή μητερούλα μου μ' άφησε! Καιρός νά φύγω κι έγώ. Έχε γειά άγαπημένε μου "Αρθουρ, αν δέν άντέξω τούτη τή νύχτα. Ο θεός νά σε φυλάει, καλέ μου, κι ό θεός νά μου δώσει κι έμένα κουράγιο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΙΙ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ. ΣΙΟΤΑΡΝΤ

18 Σεπτεμβρίου.- Πήγα άμέσως μέ τ' άμάξι μου στό Χίλλιγκαμ κι ?φτασα νωρίς. "Άφησα τ' άμάξι στην πύλη και προχώρησα μόνος ώς την έξώπορτα. Χτύπησα σιγανά την πόρτα και τό κουδούνι γιατί φοβήθηκα μήν άνησυχήσω τή Λούσυ ή τή μητέρα της, και περιμένα κάποια ύπηρέτρια ν' άνοίξει την πόρτα. "Υστερα από λίγο άφού δέν πήρα καμιά άπάντηση, ξαναχτύπησα τίποτα. Εκνευρίστηκα μέ την όκνηρία τών κοριτσιών πού ήταν άκόμα στό κρεβάτι τους τέτοια ώρα —ήταν δέκα άκριβώς— και ξαναχτύπησα τό κουδούνι και την πόρτα αλλά πιό δυνατά αύτή τή φορά, πιό έπίμονα. Τίποτα δμως καμιά κίνηση. Μέχρι τώρα ύριχνα δλο τό φταιξιμο στους υπηρέτες, αλλά ξαφνικά μέ κυρίεψε ό τρόμος. Μήπως αύτή ή έρημιά ήταν άλλος ?νας κρίκος στην άλυσίδα τής συμφοράς πού μας βάραινε; Μήπως ήταν πολύ άργά πιά κι ό θάνατος είχε περάσει άπ' τό σπίτι αύτό; Ήξερα πολύ καλά διι άκόμα λίγα λεπτά ή δευτερόλεπτα καθυστέρησης σήμαιναν για τή Λούσυ ώρες ολόκληρες κινδύνου αν πάθαινε πάλι καμιά κρίση· ετσι έκανα τό γύρο του σπαιου νά δώ μήπως Ιβρισκα κανέναν άλλο τρόπο νά μτώ.

Δέ βρήκα τίποτα. Όλες οι πόρτες και τά παράθυρα ήταν κλειστά και σφαιλισμένα, και ξαναγύρισα άπογοητευμένος στην έξώπορτα. Έκείνη τή στιγμή άκούστηκε ό γοργός ήχος από όπλές άλόγου. Σταμάτησαν στην πύλη και σε λίγο είδα τόν Βάν Χέλσινγκ νά άρχεται τρέχοντας προς τό μέρος μου. Μόλις μέ είδε, μου φώναξε λαχανιασμένος:

«Έσύ ήσουν λοιπόν! Τώρα εφτασες; Πώς είναι ή Λούσυ; Είναι πολύ άργά; Δέν πήρες τό τηλεγράφημα μου;»

Προσπάθησα νά του έξηγήσω δσο μπορούσα πιό γρήγορα και ήρεμα διι τό είχα λάβει μόλις τό πρωί, κι Ιτρεξα άμέσως χωρίς νά χάσω λεπτό, μά πώς χτυπούσα την πόρτα και δέ μου άνοιγε κανείς. Τότε σταμάτησε, εβγαλε τό καπέλλο του κι είπε θλιμμένος:

«Φοβούμαι λοιπόν διι είναι πολύ άργά. Άς γίνει τό θέλημα του Θεού!» Ύστερα μέ τή συνηθισμένη του γρηγοράδα κι ένεργητικότητα, συνέχισε: «Έλα. Άφού δέν ύπάρχει άλλος τρόπος πρέπει νά μπορούμε μόνου μας. Αυτή τή στιγμή ό χρόνος είναι τό πάν. "Άς μή χάσουμε στιγμή.»

Πήγαμε στό πίσω μέρος του σπιτιου δπου είναι τό παράθυρο τής κουζίνας. Ό Καθηγητής εβγαλε άπ' την τσάντα του ενα χειρου-

γικό πριονάκι, και μου τό 'δωσε, δείχνοντας τά σιδερένια κάγκελα του παραθύρου. "Αρχισα άμέσως τή δουλειά και σε λίγο έκοψα τά τρία. Κατόπι σηκώσαμε μ' Ινα λεπτό μακρύ μαχαιράκι τό μανταλάκι του παραθυρόφυλλου κι άνοιξαμε τό παράθυρο. Βοήθησα τόν καθηγητή νά σκαρφαλώσει κι άκολούθησα πίσω του. Στην κουζίνα και στά δωμάτια του προσωπικού δίπλα, δέν ήταν ψυχή. Προχωρήσαμε ψάχνοντας δλα τά δωμάτια και τέλος στην τραπεζαρία, στό λιγοστό φώς που περνούσε άπ' τά κλειστά παραθυρόφυλλα, βρήκαμε τέσσερις υπηρέτριες σωριασμένες στό πάτωμα. Δέν άνησυχήσαμε μήν είναι πεθαμένες γιατί ή βαριά τους άνάσα κι ή μυρωδιά του λάβδανου στό δωμάτιο δέν άφηναν καμιά άμφιβολία για τό τί είχε συμβεί. Ο Βάν Χέλσινγκ κι έγώ κοιταχτήκαμε, και καθώς τίς προσπερνούσαμε είπε: «"Ας' τίς αυτές· θά τίς περιποιηθούμε άργότερα.» Μετά άνεβήκαμε στό δωμάτιο τής Λούσου. Για λίγες στιγμές σταθήκαμε στην πόρτα κι άφουγκραστήκαμε, αλλά δέν άκουγόταν τίποτα. Κατάχλωμοι και μέ τρεμάμενα χέρια, άνοιξαμε σιγανά την πόρτα και μπήκαμε στην κάμαρα.

Πώς νά περιγράψω τό θέαμα που άντίκρυσαν τά μάτια μας; Πάνω στό κρεβάτι ήταν ξαπλωμένες δυό γυναίκες, ή Λούσου, κι ή μητέρα της. Η τελευταία ήταν άπ' τή μέσα μεριά, και σκεπασμένη μ' Ινα άσπρο σεντόνι που ή άκρη του άνασηκωμένη άπ' τό ρεύμα του σπασμένου τζαμιού έδειχνε τό τραβηγμένο κέρινο πρόσωπο μέ μιá Εκφραση φρίκης άποτυπωμένη στα χαρακτηριστικά του. Δίπλα της ήταν ξαπλωμένη ή Λούσου, κάτωχρη και άκόμα πιό άποστεωμένη. Η γιρλάντα της ήταν τώρα πάνω στό στήθος τής μητέρας της, και στό γυμνό λαμό της φαινόταν οί δυό μικρές τρυπίτσες που είχαμε προσέξει και πριν αλλά πιό άσπριδερές και πληγιασμένες. Δίχως νά πει λέξη ή καθηγητής Εσκυψε πάνω στό κρεβάτι, και σχεδόν άκούμπησε τό κεφάλι του στό στήθος τής άμοιρης τής Λούσου· υστέρρα τίναξε άποτομα τό κεφάλι του σά ν' άκουσε κάτι, πετάχτηκε δρθιος και μου φώναξε:

Δέν είναι άκόμα πολύ άργά! Γρήγορα! Γρήγορα! Φέρε τό μπράντυ!»

Έτρεξα κάτω και ξαναγύρισα μέ τό μπουκάλι άφού πρώτα φρόντισα νά τό μυρίσω και νά τό δοκιμάσω, μήπως είχε κι αυτό ναρκωτικό σάν την κανάτα που είχα βρει στό τραπέζι. Οι υπηρέτριες άνάσαιναν άκόμα αλλά κάπως πιό βαριά και κατάλαβα διτι ή Επίδραση του ναρκωτικού είχε άρχισει νά περνάει. Δέ στάθηκα νά βεβαιωθώ παρά ξαναγύρισα κοντά στον Βάν Χέλσινγκ. Όπως και την άλλη φορά, πήρε τό μπράντυ και τής Ετριψε τά χείλη, τά ούλα τους καρπούς και τίς παλάμες. Μου είπε:

«Γιά τήν ώρα είναι τό μόνο πού μπορεί νά γίνει. Πήγαινε έσό νά ξυπνήσεις τίς υπηρέτριες. Χτύπησέ τις στό πρόσωπο μέ μιά βρεγμένη πετσέτα, δυνατά. Πές τους ν' ανάψουν φωτιά και νά ζεστάνουν νερό για μπάνιο. Τούτο τό άμοιρο πλάσμα εχει παγώσει σαν τή νεκρή δίπλα της. Πρίν προχωρήσουμε σέ ό,τιδήποτε άλλο, πρέπει νά τή ζεστάνουμε.»

Έφυγα άμέσως και ξύπνησα τίς τρεις κοπέλες χωρίς μεγάλη δυσκολία. Ή τέταρτη ήταν κοριτσάκι σχεδόν, και φαίνεται δι τó ναρκωτικό τήν είχε έπηρεάσει περισσότερο, τήν ξάπλωσα λοιπόν στον καναπέ και τήν άφησα νά κοιμηθεί. Οί άλλες φάνηκαν σαστισμένες στην άρχή, μά καθώς συνειδητοποίησαν τί είχε συμβεί άρχισαν νά κλαίνε μέ ύστερικούς λυγμούς. Έγώ όμως τούς φέρθηκα αυστηρά, και δέν τίς άφησα νά μιλήσουν. Τούς είπα δι ήδη μιά ζωή είχε χαθεί, κι δι άν καθυστερούσαν περισσότερο θά θυσίαζαν και τή ζωή της δεσποινίδας Λούσυ. Έτσι, κλαίγοντας μέ λυγμούς και μισοντυμένες καθώς ήταν, πήγαν ν' ανάψουν φωτιά και νά ετοιμάσουν τό νερό. Εύτυχώς ή φωτιά στην κουζίνα και στό καζάνι δέν είχαν σβήσει έντελώς, κι έτσι υπήρχε ήδη άρκετό ζεστό νερό. Γεμίσαμε τό μπάνιο, κουβαλήσαμε τή Λούσυ 2τσι δπως ήταν και τήν ξαπλώσαμε μέσα. Τήν ώρα πού τής τρίβαμε τά χέρια και τά πόδια, άκούστηκε ενα χτύπημα στην έξώπορτα. Μιά άπ' τίς υπηρέτριες εριξε βιαστικά άκόμα Ινα ρούχο πάνω της κι Ιτρεξε ν' άνοίξει. Όταν γύρισε μάς ψιθύρισε πώς ήταν κάποιος κύριος μ' Ινα μήνυμα άπ' τόν κύριο Χόλμγουντ. Τής είπα νά τόν άφήσει νά περιμένει, γιατί ήταν άδύνατο νά τόν δούμε αυτή τή στιγμή. Έφυγε νά τού τό πει, και μεΐς, άφοσιωμένοι στή δουλειά μας, τόν ξεχάσαμε έντελώς.

Σ' δλη μου τή ζωή δέν *ήνω* ξαναδεί ποτέ τόν Καθηγητή νά δουλεύει μέ τόση άπελπισμένη έπιμονή. Ήξερα καλά —και τό ήξερε κι εκείνος— δι δίναμε μιά μάχη μέ τόν ίδιο τό θάνατο, και σέ μιά στιγμή παύσης τού τό είπα. Μού άποκρίθηκε μ' εναν άκατανόητο τρόπο, αλλά μέ τήν πιό σοβαρή Ικφραση πού υπήρχε:-

«Αν ήταν μόνο αυτό, θά σταματούσα τά πάντα εδώ και τώρα, και θά τήν άφηνα νά σβήσει ήσυχα και γαλήνια, γιατί δε βλέπω φός στον όρίζοντα τής ζωής της. » Συνέχισε τή δουλειά του μέ καινούρια βιασύνη και μανία.

Ξαφνικά καταλάβαμε κι οί δυό δι ή ζέστη άρχιζε νά φέρνει κάποιο άποτελεσμα. Ή καρδιά τής Λούσυ άρχισε ν' άκούγεται κάπως πιό έντονα στό στήθοσκόπιο και τό στήθος της άνεβοκατέβαινε πιό αισθητά. Τό πρόσωπο τού Βάν Χέλσινγκ σχεδόν άκτινοβολούσε, και καθώς τή σηκώσαμε άπ' τό μπάνιο και τήν τυλίξαμε σ' Ινα ζεστό σεντόνι νά στεγνώσει μού είπε:

«Τήν πρώτη παρτίδα τήν κερδίσαμε! Ρουά μάτ!»

Πήγαμε τή Λούσυ σ' Ινα άλλο δωμάτιο πού τής είχαν ετοιμάσει έν τώ μεταξύ τήν ξαπλώσαμε στό κρεβάτι καί στάξαμε λίγες σταγόνες μπράντνι μέσα στό λαιμό της. Πρόσεξα διτ ό Βάν Χέλσινγκ έδεσε Ινα άπαλό μεταξωτό μαντήλι γύρω στό λαιμό της. Ήταν άκόμη άναίσθητη, καί ή δψη της ήταν φοβερή—χειρότερη άπό κάθε άλλη φορά.

Ό Βάν Χέλσινγκ φώναζε μιά άπ' τίς γυναίκες καί τής είπε νά μείνει κοντά της καί νά μήν πάρει τά μάτια της άπό πάνω της μέχρι νά έπιστρέψουμε. Κατόπι μου έγεννε καί βγήκαμε άπ' τό δωμάτιο.

«Πρέπει ν' άποφασίσουμε τί πρέπει νά γίνει.» είπε καθώς κατεβαίναμε τίς σκάλες. Στο χώλ άνοιξε τήν πόρτα τής τραπεζαρίας, κι άφοϋ μπήκαμε τήν ξανάκλεισε προσεκτικά πίσω του. Τά παντζούρια ήταν άνοιχτά μά είχαν κλείσει τίς κουρτίνες σύμφωνα μέ τά έθιμα του θανάτου πού πάντα άκολουθούν πιστά οί γυναίκες τής κατώτερης τάξης. Έτσι τό δωμάτιο ήταν μισοσκότεινο άλλά για τή δική μας δουλειά, τό φώς ήταν άρκετό. Τό πρόσωπο του Βάν Χέλσινγκ είχε μιά έκφραση σοβαρότητας άνακατεμένης μέ άπορία. Φαίνεται πώς κάποια σκέψη βασάνιζε τό μυαλό του, κι έτσι περίμενα ένα λεπτό, ώσπου είπε: -

«Τί θά κάνουμε τώρα; Άπό πού νά ζητήσουμε βοήθεια; Χρειαζόμαστε άκόμα μιά μετάγγιση καί μάλιστα γρήγορα άλλιώς ή ζωή του άμοιρου κοριτσιου δέ θά κρατήσει ούτε μιά ώρα. Έσύ είσαι ήδη έξασθενημένος κι έγώ τό ίδιο. Τίς γυναίκες φοβούμαι νά τίς έμ-αστευτώ, άκόμα καί στην περίπτωση πού θά θελήσουν νά δώσω>ν-ιεΤ"μα. Πού θά βρούμε κάποιον πρόθυμο ν' άνοίξει τίς φλέβες του για χάρη της;»

«Έγώ δέν κάνω δηλαδή;»

Ή φωνή άκούστηκε άπ' τόν καναπέ στην άλλη άκρη τής τραπεζαρίας, κι ό ήχος της γέμισε τήν καρδιά μου χαρά κι άνακούφιση. Ήταν ό Κουίνσυ Μόρρις. Ό Βάν Χέλσινγκ τινάχτηκε θυμωμένος μέ τόν πρώτο ήχο, μά τό πρόσωπό του μαλάκωσε καί μιά λάμψη χαράς φώτισε τά μάτια του καθώς φώναξα: «Κουίνσυ Μόρρις!» κι έτρεξα πρós τό μέρος του μ' άνοιχτή άγκαλιά.

«Ποιός καλός άνεμος σέ φέρνει;» ρώτησα μόλις άγγιξαν τά χέρια μας.

«Ό Άρθουρ βασικά.»

Μού 'δωσε νά διαβάσω ένα τηλεγράφημα:-

«Έχω τρεις μέρες νά λάβω νέα του Σιούαρντ κι άνησυχώ τρομερά. Αδύνατο νά λείψω. Κατάσταση πατέρα παραμένει ίδια. Είδοποίησέ με σχετικά μέ Λούσυ. Μήν άργήσεις. —ΧΟΛΜΓΟΤΝΤ.»

«Νομίζω διτ ήρθα πάνω στήν ώρα. Δέν έχετε παρά νά μου πείτε τί πρέπει νά κάνω.»

Ο Βάν Χέλσινγκ τόν πλησίασε, πήρε τό χέρι του, καί τοῦ 'πε κοιτάζοντάς τον ισια στά μάτια:-

«Τό αίμα ενός τίμιου άντρα είναι ή καλύτερη βοήθεια τοῦ κόσμου γιά μιά γυναίκα πού τό χρειάζεται. Είστε άντρας σωστός. Μπορεί ό σατανάς νά τά 'χει βάλει μαζί μας μέ κάθε τρόπο, μά ό Θεός μάς στέλνει ανθρώπους τή στιγμή πού τούς χρειαζόμαστε.»

Γιά άλλη μιά φορά έπαναλάβαμε τή φοβερή διαδικασία· δέν έχω όμως καρδιά νά περιγράψω όλες τίς λεπτομέρειες. Ο κλωνισμός της Λούσου ήταν τρομερός καί τήν κατέβαλε περισσότερο από κάθε άλλη φορά γιατί παρόλο τό άφθονο αίμα πού χυνόταν στίς φλέβες της τό κορμί της δέν [Έδεγχε ν' αντίδρά στή θεραπεία δπως τίς άλλες φορές. Ο άγώνας της γιά νά ξαναγυρίσει στή ζωή ήταν κάτι τρομακτικό νά τ' άκούς καί νά τό βλέπεις. Ώστόσο ή κίνηση της καρδιάς καί των πνευμόνων βελτιώθηκε, κι ό Βάν Χέλσινγκ τής [Έκανε μιά υποδόρια ένεση μορφίνης, πού, δπως καί σέ προηγούμενες περιπτώσεις είχε καλό αποτέλεσμα. Η άναισθησία της έγινε σιγά σιγά ένας βαρύς λήθαργος. Καθώς ό Καθηγητής τήν παρακολουθούσε, έγώ έτρεξα κάτω μέ τόν Κούνισν Μόρρις καί στείλαμε μιά ύπνέτρια νά πληρώσει τούς αμαξάδες πού περίμεναν. Στο μεταξύ έβαλα τόν Κούνισν νά ξαπλώσει άφου ήπιε ένα ποτήρι κρασί, καί παράγγειλα στή μαγείρισσα νά έτοιμάσει ένα καλό πρωινό. Εκείνη τή στιγμή κάποια σκέψη άστραψε στό μυαλό μου καί ξαναγύρισα στό δωμάτιο πού ξάπλωνε ή Λούσου. Καθώς έμπαινα άθόρυβα είδα τόν Βάν Χέλσινγκ νά κρατά στά χέρια του ένα-δυό φύλλα μέ σημειώσεις. Τά είχε φαίνεται διαβάσει καί καθόταν συλλογισμένος στηρίζοντας τό μέτωπο στό χέρι του. Στο πρόσωπο του ήταν ζωγραφισμένη μιά έκφραση σκοτεινής ικανοποίησης, σάν νά είχαν διαλυθεί κάποιες άμφιβολίες του. Μοῦ 'δωσε τό χαρτί λέγοντας μόνο: «Έπεσε άπ' τό στήθος τής Λούσου δταν τήν κουβαλούσαμε στό μάνιο.»

Αφου τό διάβασα, στάθηκα άκίνητος κοιτάζοντάς τον καί υστέρα από μιά παύση τόν ρώτησα: «Γιά δνομα τοῦ θεού, τί σημαίνουν όλα αυτά; Μήπως ήταν ή είναι ακόμα τρελή; Για ποιόν τρομερό κίνδυνο μιλάει;»

Ήμουν τόσο σαστισμένος πού δέν έβρισκα τί άλλο νά πώ. Ο Βάν Χέλσινγκ άπλωσε τό χέρι του καί παίρνοντας τό χαρτί, είπε:-

«Μήν άσχολείσαι μ' αυτό τώρα. Ξέχασέ το πρός τό παρόν. Θά 'ρθει ή στιγμή πού θά τά μάθεις καί θά τά καταλάβεις όλα άλλα άργότερα. Καί τώρα πές μου τί ήρθες νά μοῦ πεις;» Σ' αυτά τά λόγια ξαναγύρισα στήν πραγματικότητα καί στόν έαυτό μου.

«Ήθελα νά σάς μιλήσω γιά τό πιστοποιητικό θανάτου. "Αν δέ φερθούμε σωστά καί μέ σύνεση, μπορεί νά γίνει καμιά ανάκριση γιά τά αίτια θανάτου καί θ' αναγκαστούμε νά παρουσιάσουμε αυτό τό χαρτί. Ελπίζω νά μή χρειαστεί ανάκριση γιατί κάτι τέτοιο θά σκότωνε στά σίγουρα πιά τήν άμοιρη τή Λούσυ. Ξέρω, δπως ξέρετε καί σεις, κι ό άλλος γιατρός πού παρακολουθούσε τήν κ. Γουέστενρα, δι υπέφερε από τήν καρδιά της. Μπορούμε νά πιστοποιήσουμε δι πέθανε άπ' αυτό. "Ας συμπληρώσουμε άμέσως τό πιστοποιητικό, καί θά τό πάω 6 ίδιος στό ληξιαρχείο καί κατόπιν θά ειδοποιήσω γιά τήν κηδεία.»

«Μπράβο, φίλε μου Τζών! Πολύ σωστή σκέψη! Πραγματικά, αν ή μίς Λούσυ είναι άτυχη γιά τίς συμφορές πού τήν κατατρέχουν, είναι δμως τυχερή γιά τούς φίλους της πού τήν άγαπούν. Ένας, δυό τρεις νέοι, κι ενας γέρος, άνοιξαν δλοι τίς φλέβες τους γιά χάρη της. Ναί, ναί, ξέρω φίλε Τζών. Δέν είμαι τυφλός! Καί σ' άγαπάω άκόμα περισσότερο γι'αυτό. Πήγαινε τώρα.»

Στήν Ιξοδο συνάντησα τόν Κουίνσυ Μόρρις κρατούσε ενα τηλεγράφημα γιά τόν Άρθουρ πού του 'λεγε δι ή κ. Γουέστενρα ήταν νεκρή, πώς ή Λούσυ είχε καί κείνη άρρωστήσει μά πώς τώρα πήγαινε καλύτερα, καί πώς ό Βάν Χέλσινγκ κι εγώ είμαστε κοντά της. Του είπα πού πήγαινα καί μέ συνόδεψε στήν πόρτα, μά καθώς έφηνεγα είπε:—

«Όταν γυρίσεις, Τζάκ, μπορώ νά σοῦ πώ δυό λόγια ιδιαιτέρως;» Έγνεψα καταφατικά κι έφυγα. Ταχτοποίησα χωρίς δυσκολίες τό θέμα του ληξιαρχείου καί κανόνισα μέ τόν έργολάβο νά 'ρθει τό βράδυ νά πάρει τά μέτρα γιά τό φέρετρο καί νά φροντίσει γιά τήν ταφή.

Μόλις γύρισα ό Κουίνσυ μέ περίμενε. Του είπα δι θά πήγαινα νά δώ πώς πάει ή Λούσυ καί θά τόν Ιβλεπα άμέσως. 'Ανέβηκα στήν κάμαρά της. Κοιμόταν άκόμα, κι δπως φαίνεται ό Καθηγητής δέν τό 'χε κουνήσει άπ' τή θέση του στό προσκεφάλι της. Έβαλε τό δάχτυλό στά χείλη του, καί κατάλαβα πώς τήν περίμενε νά ξυπνήσει από στιγμή σέ στιγμή καί δέν ήθελε νά έμποδίσει τό Έργο της Φύσης. Κατέβηκα λοιπόν στόν Κουίνσυ καί πήγα μαζί του στήν πρωινή τραπεζαρία δπου οί κουρτίνες δέν ήταν κλειστές κι δπου ή άτμόσφαιρα ήταν πύ πρόσχαρη —ή μάλλον λιγότερο πένθιμη— από τά άλλα δωμάτια. Μόλις μείναμε μόνοι, μου είπε:—

«Τζάκ Σιούαρντ, δέ μ' άρέσει νά φυτρώνω εκεί πού δέ μέ σπέρνουν, μά ή υπόθεση αυτή δέν είναι άπ' τίς συνηθισμένες. Ξέρεις δι αυτή τήν κοπέλα τήν άγαπούσα κι ήθελα νά τήν παντρευτώ. Όλα αυτά πάνε καί τέλειωσαν βέβαια, άλλά κι εγώ είναι άδύνατο νά μήν

άνησυχώ γιαυτήν. Τι της συμβαίνει; Ο Όλλανδός —πού είναι σπουδαίος άνθρωπος, φαίνεται— ελεγε τήν ώρα πού μπαίνατε στήν τραπεζαρία, διτι θά χρειαστεί *κι άλλη* μετάγγιση, κι διτι είστε κι οί δυό σας έξαντλημένοι. Ξέρω καλά βέβαια διτι έσείς οί γιατροί εχετε δικούς σας κώδικες όμιλίας και δέν πρέπει κανείς νά έπιμένει νά μάθει τί λέτε μεταξύ σας. Όμως τούτη δέν είναι συνηθισμένη υπόθεση, κι δπως και νά 'ναι, Εχω βοηθήσει κι εγώ. Έτσι δέν είναι;»

«Έτσι είναι,» είπα κι εκείνος συνέχισε:

«Υποθέτω λοιπόν πώς κι έσύ κι ό Βάν Χέλσινγκ Εχετε κιόλας κάνει για τή Λούσυ αυτό πού Εκανα εγώ σήμερα. Δέν είν'Έτσι»

«Έτσι είναι.»

«Και υποθέτω πώς τό ίδιο πρέπει νά 'κανε κι ό "Αρθουρ. Πρίν από τέσσερεις μέρες τόν είδα στό σπίτι του, κι ή δψη του μου φάνηκε πολύ περίεργη. Δέν Εχω ξαναδεί τόσο άπότομη κατάρρευση σέ άνθρωπο από τότε πού ήμουν στήν Πάμπα κι ή άγαπημένη μου φοράδα Εσβησε μέσα σέ μιá νύχτα. Τήν είχε δαγκώσει τό βράδυ μιá άπ' αυτές τίς μεγάλες νυχτερίδες «βαμπίρ.» Μέ τό λαιμό της ξεσκισμένο και τήν άρτηρία άνοιχτή νά τρέχει, είχε χάσει τόσο αίμα πού δέν μπορούσε ούτε νά σταθεί στά πόδια της· άναγκάστηκα νά της δώσω τή χαριστική βολή μέ τό δπλο μου Ετσι πού ήταν πεσμένη. Τζάκ, δέ θέλω νά σέ κάνω νά προδώσεις τά μυστικά σου, μά πές μου άν γίνεται· ό "Αρθουρ ήταν ό πρώτος, δέν είν' Έτσι.» Καθώς μιλούσε τό πρόσωπό του Εδειχνε άπέραντη άγωνία. Τόν βασάνιζε ή άβεβαιότητα για τή γυναίκα πού άγαπούσε, κι ό πόνος του μεγάλωνε άκόμα περισσότερο δσο δέν καταλάβαινε τό τρομερό μυστήριο πού τήν τύλιγε. Η καρδιά του μάτωνε και έπιστράτευσε δλη του τήν άντρίκια δύναμη —πού δέν ήταν καθόλου λίγη — για νά μήν τό δείξει. Στάθηκα λίγο πρίν του άπαντήσω, γιατί δέν ήθελα νά προδώσω δσα ό Καθηγητής ήθελε νά κρατηθούν μυστικά. Ηξερε δμως άρκετά, και μάντευε άλλα τόσα, ώστε δέν υπήρχε λόγος νά μήν του άπαντήσω, κι Ετσι άποκρίθηκα μέ τήν ίδια φράση:

«Έτσι είναι.»

«Και πόσος καιρός είναι από τότε;»

«Περίπου δέκα μέρες.»

«Δέκα μέρες! Μά τότε Τζάκ, Σωύαρντ, άν δέν κάνω λάθος, αυτό τό άμοιρο δμορφο πλάσμα πού δλοι μας άγαπούμε σέ δέκα μέρες Εχει δεχτεί στίς φλέβες της αίμα από τέσσερεις γερούς άντρες! Μά τό Θεό, πώς χώρεσε στό κορμί της τόσο αίμα;» Ύστερα μέ πλησίασε και μου σφύριξε ψιθυριστά: «Πώς τό Εχασε;»

Κούνησα τό κεφάλι μου. «Εδώ,» είπα, «είναι ό κόμπος. Ο Βάν Χέλσινγκ κοντεύει νά τρελαθεί, κι εγώ τά 'χω χαμένα. Δέν μπορώ

ούτε νά φανταστώ τί μπορεί νά συμβαίνει. Δυστυχώς ενα σωρό μικροσυμπτώσεις έμπόδισαν τή συνεχή επίβλεψη τής Λούσου δπως θέλαμε καί υπολογίζαμε. 'Αλλά δέν πρόκειται νά ξανασυμβεί τίποτα τέτοιο. Θά μείνουμε κοντά της ώς τό τέλος —καλό ή κακό». 'Ο Κούνισυ μου άπλωσε τό χέρι του.

«Βασιστείτε καί σέ μένα,» είπε. 'Εσύ κι ό 'Ολλανδός δέν Εχετε παρά νά μου πείτε τί νά κάνω, καί θά τό κάνω.»

Όταν ή Λούσου ξύπνησε άργά τ' άπόγευμα, ή πρώτη της κίνηση ήταν νά -ψάξει στό στήθος της, καί πρός μεγάλη μου κατάπληξη τήν είδα νά βγάξει τό χαρτί πού μου είχε δώσει νά διαβάσω ό Βάν Χέλσινγκ. 'Ο προσεκτικός καθηγητής τό είχε ξαναβάλει στή θέση του, γιά νά μήν άνησυχήσει ή Λούσου δταν θά ξυπνούσε. Τότε τό βλέμμα της Επεσε στόν Βάν Χέλσινγκ καί σ' έμένα καί φωτίστηκε άπό χαρά. Κατόπιν κοίταξε όλόγυρα στό δωμάτιο, κι δταν συνειδητοποίησε πού βρισκόταν, Ενα ρίγος τήν διαπέρασε άφησε μιá κραυγή, κι Εκρυψε τό χλωμό της πρόσωπο μέ τ' άδύνατα χεράκια της. Καταλάβαμε κι οί δυό τή σημασία αύτής τής κίνησης — είχε θυμηθεί τά πάντα γιά τό θάνατο τής μητέρας της· καί προσπαθήσαμε δπως μπορούσαμε νά τήν παρηγορήσουμε. Δίχως άλλο ή συμπόνια μας τή βοήθησε νά ηρεμήσει κάπως, αλλά ή ψυχική καί πνευματική της συντριβή ήταν τέτοια πού γιά πολύ ώρα Εκλαψε άδύναμα καί σιωπηλά. Τής είπαμε δι τώρα πιά, Ενας άπό μάς ή καί οί δυό θά μέναμε κοντά της συνέχεια, κι αυτό φάνηκε νά τήν παρηγόρησε. Κατά τό σούρουπο Επεσε σέ νάρκη, καί τότε Εγινε κάτι πολύ περίεργο. Κοιμισμένη άκόμα, τράβηξε τό χαρτί άπ' τό στήθος της καί τό 'σχίσε στά δυό. 'Ο Βάν Χέλσινγκ πλησίασε καί τής πήρε τά κομμάτια. Ωστόσο εκείνη Εξακολουθούσε νά κάνει τίς κινήσεις σάν νά Εσκίζε τό χαρτί, χωρίς νά τό 'χει στά χέρια της. Τέλος σήκωσε τά χέρια της ψηλά καί τ' άνοιξε σάν νά σκόρπιζε στόν άέρα τά κομματάκια του χαρτιού. 'Ο Βάν Χέλσινγκ τήν κοίταξε ξαφνιασμένος καί τά φρύδια του Εσμιξαν άπό κάποια σκέψη μά δέν είπε τίποτα.

19 Σεπτεμβρίου.- 'Ολόκληρη τή χτεσινή νύχτα Εκανε πολύ ταραγμένο ύπνο. Είχε διαρκώς τό φόβο μήν άποκοιμηθεί, καί ξύπνησε άκόμα πιό άδύναμη. 'Ο Καθηγητής κι έγώ κάναμε βάρδιες στό προσκεφάλι της, καί δέν τήν άφήσαμε μόνη ούτε στιγμή. 'Ο Κούνισυ Μόρρις δέν είπε τίποτα γιά τούς σκοπούς του, ήξερα δμως πώς δλη τή νύχτα περιπολούσε Εξω άπ' τό σπίτι.

Όταν ξημέρωσε, οί δυνατές άκτίνες του ήλιου άποκάλυψαν σ' δλη της τήν Εκταση τή φθορά τής καημένης τής Λούσου. Μόλις καί κατάφερε νά γυρίσει τό κεφάλι της, κι ή λιγοστή τροφή πού Επαιρνε δέν τήν ώφελούσε. Κάθε τόσο τήν Επαιρνε ό ύπνος, καί τότε ό Βάν

Χέλσινγκ καὶ γὼ προσέξαμε τὴ διαφορὰ πού εἶχε κοιμισμένη καὶ ξύπνια. Κοιμισμένη φαινόταν πῶς δυνατὴ, ἀν καὶ μέ τραβηγμένα χαρακτηριστικά, κι ἡ ἀνάσα τῆς ἦταν ἀπαλότερη. Τὸ μισάνοιχτο στόμα τῆς ἔδειχνε κάτι ἄσπρα οὐλα πού εἶχαν ἀποτραβηχτεῖ ἀπ' τὰ δόντια καὶ τὰ 'καναν ἔτσι νὰ φαίνονται πολὺ πῶς μακριὰ καὶ μυτερά ἀπ' τὸ κανονικό. "Ὅταν ξυπνοῦσε, ἡ γλυκύτητα στό βλέμμα τῆς ἀλλάξε ἀμέσως αὐτὴ τὴν ἐκφραση, κι ἐμοιαζε πάλι μέ τὸν παλιό τῆς ἑαυτό, μόνο ἐτοιμοθάνατη. Τὸ ἀπόγευμα ζήτησε τὸν "Ἄρθουρ καὶ τοῦ τηλεγραφήσαμε νὰ 'ρθεῖ. Ὁ Κουίνσυ πήγε νὰ τὸν πάρει ἀπ' τὸ σταθμό.

Ἐφτασε κατὰ τὶς ἑξῆ · ὁ ἥλιος ἐκείνη τὴν ὥρα ἔδουε σ' ἄλλο δῶν τῆ λαμπράδα καὶ τὴν ἀπαλότητα, καὶ τὸ κόκκινο φῶς πού χυνόταν ἀπ' τὸ παράθυρο, χάρισε κάποιο χρῶμα στὰ χλωμά τῆς μάγουλα. Μόλις τὴν εἶδε, ὁ "Ἄρθουρ πνίγηκε ἀπὸ τὴ συγκίνηση, καὶ κανεὶς μας δὲν μπόρεσε ν' ἀρθρώσει λέξη. Ὅλες αὐτὲς τὶς ὥρες, τὰ διαστήματα ὕπνου — ἢ κωματώδους κατάστασης— γινόνταν ὄλο καὶ πῶς συχνά, ἐνώ, τὰ διαλείμματα πού συνερχόταν καὶ μιλοῦσε, ὄλο καὶ πῶς σπάνια. Φαίνεται ὡστόσο πῶς ἡ παρουσία τοῦ Ἄρθουρ ἐπαιξε τονωτικό ρόλο. Ἡ Λούσυ συνήλθε κάπως, καὶ τοῦ μίλησε μέ μεγαλύτερη διαύγεια ἀπ' διτ προηγουμένως μέ μας. Συγκρατήθηκε κι ἐκεῖνος καὶ τῆς μίλησε ὄσο μποροῦσε πῶς πρόσχαρα, κι ἔτσι δῶλα πήγαν καλά.

Τώρα κοντεύει μία καὶ κοντὰ τῆς βρίσκονται ὁ Ἄρθουρ μέ τὸν Βάν Χέλσινγκ. Σ' ἓνα τέταρτο θὰ πάρω ἐγὼ τὴ θέση τους, καὶ στό μεταξύ καταγράφω τὰ σημερινὰ στό φωνόγραφο τῆς Λούσυ. Οἱ ἄλλοι δὺο θὰ προσπαθῆσουν νὰ ξεκουραστοῦν ὡς τὶς ἑξῆ. Φοβοῦμαι πῶς αὔριο τελειώνει ἡ ἐπ' ἀγρυπνηση · ὁ κλωνισμός ἦταν φοβερός, καὶ μάλλον τὸ ἄτυχο παιδί δὲν θὰ μπορέσει ν' ἀναρθρώσει πιά. Ὁ θεὸς βοηθός.

Γράμμα τῆς Μίνας Χάρκερ στη Λονσν Γονέστενρα

(Δὲν πρόφτασε νὰ τὸ ἀνοίξει)

17 Σεπτεμβρίου

Ἀγαπημένη μου Λούσυ,

Μοῦ φαίνεται διτ πέρασαν αἰῶνες ἀπὸ τότε πού 'χω νὰ σοῦ γράψω καὶ ν' ἀκούσω νέα σου. Ἀλλά μόλις διαβάσεις δῶλα μου τὰ νέα, θὰ μέ συγχωρέσεις, εἶμαι σίγουρη. Πού λές, πῆρα τὸν ἄντρα μου, καὶ φτάσαμε μιά χαρά· στό Ἐξετερ μας περίμενε μιά ἀμαξα, καὶ μέσα ἦταν ὁ κ. Χώκινς, παρόλη τὴν ποδάγρα πού τὸν βασάνιζε. Μὰς πήρε στό σπίτι του ὄπου μὰς εἶχε ἐτοιμάσει δμορφα κι ἀνετα δωμάτια, καὶ δειπνήσαμε ὄλοι μαζί. Μετὰ τὸ δείπνο ὁ Κ. Χώκινς εἶπε:

«Ἀγαπητοί μου, θέλω νὰ πῶ στήν ὑγεία καὶ τὴν ευημερία σας

καί νά σάς ευχηθώ δ,τι επιθυμείτε. Σάς ξέρω καί τούς δυό από παι-
διά, κι ένιωθα μεγάλη στοργή καί υπερηφάνεια καθώς σάς Ιβλεπα νά
μεγαλώνετε. Τώρα σάς θέλω νά μείνετε, έδω, κοντά μου. Δέ μου 'χει
μείνει κανείς· παιδιά, σκυλιά, δέν 2χω. Τά 'χω χάσει δλα, καί στή
διαθήκη μου αφήνω σέ σάς δλη μου τήν περιουσία.» Τήν ώρα πού ό
Τζόναθαν κι ό γεροντάκος έδιναν τά χέρια, καλή μου Λούσυ, μέ πή-
ραν τά δάκρυα. Περάσαμε μιά πραγματικά πολύ δμορφη βραδιά!

Εγκατασταθήκαμε λοιπόν σ' αυτό τό ύπέροχο παλιό σπίτι· άπ'
τήν κρεβατοκάμαρα καί τό σαλόني μου φαίνονται οί φτελιές τής μη-
τρόπολης μέ τούς τεράστιους μαύρους κορμούς τους νά ξεχωρίζουν
πάνω στήν κίτρινη πέτρα της έκκλησίας. Πάνω άπ' τά κεφάλια μας
άκούω τίς κουρούνες νά κρίζουν, νά φλυαρούν καί νά κουτσομπο-
λεύουν δλη μέρα —σάν τίς κουρούνες μά καί σάν τούς άνθρώπους.
Περιστό νά σου πώ δτι είμαι φοβερά άπασχολημένη μέ τό συγύρισμα
καί τό νοικοκυριό. Ό Τζόναθαν κι ό κ. Χώκινς 2χουν πολλή δουλειά
δλη μέρα, γιατί τώρα πού ό Τζόναθαν είναι συνέταιρος, ό κ. Χώκινς
θέλει νά τόν κατατοπίσει γιά τά θέματα τών πελατών.

Πώς πάει ή καλή σου μητέρα; Πολύ θά 'θελα νά πεταχτώ μιά
δυό μέρες στήν πόλη νά σέ δώ, καλή μου, μά άκόμα δέν τολμώ νά τό
κουνήσω μέ τόσες φροντίδες στους ώμους μου· άλλωστε κι ό Τζόνα-
θαν χρειάζεται άκόμα κάποια περιποίηση. Έχει άρχίσει νά παχαίνει
λιγάκι, μά ή μακρόχρονη άρρώστια του τόν Ιχει έξαντλήσει τρομερά·
άκόμα καί τώρα τινάζεται καμιά φορά ξαφνικά στόν ύπνο του καί ξυ-
πνάει τρέμοντας· τότε τού μιλώ γλυκά καί τρυφερά ώσπου νά ήρεμή-
σει. Δόξα τώ Θεώ, δμως οί κρίσεις αυτές γίνονται δλο καί πιο άραιές,
κι έλπίζω δτι μέ τόν καιρό θά περάσουν τελείως. Καί τώρα πού σου
είπα δλα μου τά νέα, πές μου τά δικά σου. Πότε θά παντρευτείτε καί
πού, ποιός θά σάς στεφανώσει, τί θά φορέσεις; Πού θά γίνει ό γάμος;
Στήν έκκλησία ή στό σπίτι; Θέλω νά τά μάθω δλα χρυσή μου· νά μου
διηγηθείς τά πάντα, γιατί δέν ύπάρχει ό,τιδήποτε δικό σου πού νά μή
μ' ενδιαφέρει κι έμένα. Ό Τζόναθαν λέει νά σου «υποβάλω τά σέβη
του», μά δέ νομίζω δτι άρκεί αυτό γιά εναν νεαρό συνέταιρο τής σο-
βαρής εταιρείας Χώκινς καί Χάρκερ. "Έτσι λοιπόν έπειδή μ' άγαπάς
καί μ' άγαπά καί κείνος καί σάς άγαπώ κι έγώ σέ δλες τίς κλίσεις
καί τά πρόσωπα, σου στέλνω άπλούστατα τήν «άγάπη» του. Σ' ά-
φήνω, άγαπημένη μου Λούσυ, μ' δλες μου τίς εύχές γιά τήν ευτυχία
σου.

Δική σου
MINA ΧΑΡΚΕΡ

*'Αναφορά τον Πάτρικ Χέννεσον, M.D., M.R.C.S,
L.K.Q.C.P.I, κλπ., κλπ., στον Τζών Σιοναρντ, M.D.
20 Σεπτεμβρίου*

'Αγαπητέ Κύριε,

Σύμφωνα με τις επιθυμίες σας έσωκλείω αναφορά σχετικά με τὰ καθήκοντα πού μου είχατε αναθέσει. 'Αναφορικά με τόν άσθενή Ρένφηλντ, είχαμε εξελίξεις. Έπαθε άλλη μιά κρίση πού θά μπορούσε ίσως νά 'χει όλέθριο τέλος, μά εύτυχώς δέν είχε τραγική κατάληξη. Σήμερα τό άπόγευμά έμφανίστηκε μιά φορτηγάμαξα με δυό άντρες πού πήγαινε στό έρημο σπίτι πού ή αύλή του γειτονεύει με τή δική μας —έκεί πού δπως θά θυμάστε είχε κρυφτεί ό άσθενής μας τίς δυό φορές πού δραπέτευσε. Οί δυό άντρες στάθηκαν στην πύλη μας νά ρωτήσουν τό θυρωρό, γιατί ήταν ξένοι σ' αυτά τά μέρη. Τή στιγμή εκείνη έγώ κάπνιζα τό τσιγάρο μου μετά τό δείπνο κοιτάζοντας άπ' τό παράθυρο του γραφείου, κι είδα τόν ύναν νά πλησιάζει. Καθώς περνούσε κάτω άπ' τό παράθυρο του Ρένφηλντ, ό άσθενής άπό μέσα άρχισε νά έκτοξεύει ύβρεις κι άπειλές χρησιμοποιώντας τό πιό αισχρό λεξιλόγιο. Ό άνθρωπος, πού φαινόταν νά κοιτάει τή δουλειά του, άρκέστηκε νά του άπαντήσει νά «βουλώσει αυτό τό βρωμόστομα», ενώ ό δικός μας τόν κατηγορούσε για ληστή και φονιά, και του 'λεγε δι θά τόν έμπόδιζε άκόμα κι άν τόν πήγαιναν στην κρεμάλα γι' αυτό. "Ανοιξα τό παράθυρο κι έγνεψα στον άνθρωπο νά μή δίνει σημασία. Εκείνος, άφού εξέτασε καλά καλά τό σπίτι και κατάλαβε περί τίνος έπρόκειτο, είπε μόνο: «Νά 'στε καλά, κύριε, δέ δίνω σημασία σέ λόγια πού 'ρχονται άπό ενα τρελάδικο! Εσάς λυπούμαι μόνο, και τό διευθυντή πού αναγκάζεστε νά ζείτε στό ίδιο σπίτι μ' αυτό τ' άνήμερο θεριό.» Έπειτα ρώτησε πολύ εύγενικά τό δρόμο του και του 'πα πού είναι ή αύλόπορτα του έρημου σπιτιού. Έφυγε λοιπόν ενώ ό δικός μας εξακολουθούσε νά τόν περιλούει με άπειλές, κατάρες και βρισιές. Κατέβηκα κάτω νά δώ τί ήταν αυτό πού του προκαλούσε τόση μανία, γιατί είναι πάντα τόσο ήσυχος και κόσμιος κι έκτός άπ' τίς ξαφνικές του κρίσεις, τέτοιο πράγμα δέν είχε ξανασυμβεί. Ορός μεγάλη μου κατάπληξη, τόν βρήκα νά κάθεται ήσυχος δλο ευγένεια κι άξιοπρέπεια. Προσπάθησα νά τόν κάνω νά μιλήσει για τό έπεισόδιο, μά εκείνος με ρωτούσε ψυχραιμότατα τί άκριβώς έννοούσα και μ' άφησε νά πιστέψω δι είχε ξεχάσει έντελώς τήν δλη υπόθεση. Δυστυχώς, δπως άποδείχτηκε άργότερα, έπρόκειτο για ενα άκόμα δείγμα της πονηριάς του, γιατί πριν περάσει μισή ώρα, μάς άπασχόλησε και πάλι. Τούτη τή φορά παραβίασε τό παράθυρο της κάμαράς του, και κατέβαινε τρεχάτος τή λεωφόρο. Φώναξα τούς φύλακες νά με άκολουθήσουν κι άρχίσαμε δλο ι μαζί νά τόν κυνηγάμε, γιατί φοβήθηκα

δτι θά δημιουργούσε πάλι καμιά ιστορία. Οι φόβοι μου ήταν δικαιολογημένοι. Σέ λίγο είδα τήν ίδια καρότσα πού είχε περάσει πρίν, νά κατεβαίνει τή λεωφόρο φορτωμένη κάτι τεράστια ξύλινα κιβώτια. Οί άνθρωποι σκούπιζαν τόν ιδρώτα τους κι ήταν άναψοκοκκινισμένοι σά νά είχαν κοπιάσει φοβερά. Πρίν προλάβω νά τόν έμποδίσω ό άσθενής μας δρμησε πάνω τους, καί ρίχνοντας τόν έναν κάτω άρχισε νά τού χτυπά τό κεφάλι στό έδαφος. Αν δέν τόν έπιανα εκείνη τή στιγμή, πιστεύω πώς θά τόν είχε σκοτώσει τόν άνθρωπο επί τόπου. Ό άλλος τύπος πήδηξε άπ' τή θέση του καί χτύπησε τόν Ρένφελντ στό κεφάλι μέ τή λαβή άπ' τό χοντρό του καμουτσίκι. Τό χτύπημα ήταν φοβερό, μά ό δικός μας έκανε σά νά μή συνέβαινε τίποτα· τόν άρπαξε κι αυτόν κι άρχισε νά παλεύει καί μέ τούς τρεις μας σέρνοντάς μας πέρα· δώθε σά νά 'μασταν γατάκια. Ξέρετε δτι είμαι άρκετά γεροδεμένος, μά κι οι άλλοι ήταν γεροί άντρες. Στην άρχή πάλευε άμίλητος· μά καθώς τόν βάλαμε κάτω καί τού φορέσαμε τό ζουρλομανδύα, άρχισε νά ουρλιάζει: «Θά τούς τσακίσω! Δέν πρόκειται νά μέ ληστεψουν! Δέν πρόκειται νά τούς άφήσω νά μέ δολοφονούν λίγο λίγο ! Θά πολεμήσω γιά τόν Κύριο κι 'Αφέντη μου!» Είπε ενα σωρό άλλες άσυναρτησίες. Τελικά μέ μεγάλη δυσκολία κατάφεραν οί νοσοκόμοι νά τόν φέρουν πίσω καί νά τόν κλείσουν στό ειδικό κελί. Τού ενός μάλιστα τού Χάρντνυ τού έσπασε ενα δάχτυλο. Τελικά δμως ταχτοποιήθηκαν δλα καί τώρα είναι έντάξει.

Οί δυό καροτσέρηδες φώναζαν πολύ στην άρχή καί άπειλούσαν δτι θά ζητήσουν άποζημίωση, καί θά κινήσουν δλες τίς νόμιμες διαδικασίες έναντίον μας. Οί άπειλές τους δμως είχαν καί κάποια δόση ντροπής γιατί οί δυό τους δέ μπόρεσαν νά τά βγάλουν πέρα μ' ενα αδύνατο τρελό. Είπαν δτι αν δέν είχαν τόσο άποκάμει νά κουβαλούν καί νά φορτώνουν δλα αυτά τά βαριά κιβώτια στην καρότσα, θά τόν είχαν ξεπαστρέψει στό πί και φί. "Άλλος ένας λόγος γιά τήν ήττα τους, είπαν, ήταν ή φοβερή τους δίψα μετά από τόση δουλειά μέσα στή σκόνη, καί μάλιστα σέ τόσο σκανδαλώδη άπόσταση από όποιοδήποτε κέντρο άναψυξης. Κατάλαβα άμέσως πού τό πήγαιναν. Τούς έδωσα από ενα ποτήρι δυνατό γκρόγκ καί περισσότερο, τούς έβαλα κι από μιά λίρα στό χέρι κι έτσι παρηγορήθηκαν γιά τήν επίθεση. Είπαν μάλιστα δτι εύχαρίστως θ' άντιμετώπιζαν έναν τέτοιο —καί χειρότερο— τρελό κάθε μέρα, αν ύπήρχαν τέτοιοι «έξηγημένοι κύριοι» σάν τόν ύπογράφοντα. Κράτησα τά όνόματα καί τίς διευθύνσεις τους, σέ περίπτωση πού μάς χρειαστούν. Είναι οί εξής: Τζάκ Σμόλετ, άπ' τό Ντάντιγκς Ρέντς, όδός Κίνγκ Τζώρτζ, Γκρέητ Γουώλγουορθ καί Τόμας Σνέλλινγκ, όδός Πήτερ Πάρλεϋ, στό Γκάνιτ Κώρτ τού Μπέθνα Γκρήν. Είναι κι οί δυό ύπάλλληλοι στην 'Εταιρεία Μεταφορών

Ξηράς και Θαλάσσης Χάρρις και Ύιός, Πλατεία Οραντζ Μάστερ,
Σόχο.

Θά σας αναφέρω ό,τιδήποτε Αξιοσημείωτο συμβεί, κι αν παρα-
στεί ανάγκη θά σας τηλεγραφήσω άμέσως.

Διατελώ, άγαπητέ κύριε
δλως υμέτερος
ΠΑΤΡΙΚ ΧΕΝΝΕΣΥ

Γράμμα τής Μίνας Χάρκερ στη Λουσσιν Γουέστενρα

(Δέν πρόλαβε νά τό άνοιξει)

'Αγαπημένη μου Λούσσιν,

¹⁸ Σεπτεμβρίου

Τ(φοβερό κακό πού μάς βρήκε! Ό κ. Χώκινς πέθανε ξαφνικά. Πολλοί μπορεί νά μήν καταλάβουν γιατί είμαστε τόσο λυπημένοι, αλλά τόν είχαμε άγαπήσει τόσο πολύ κι οί δυό, πού νιώθουμε σά νά χάσαμε Ήναν πατέρα. Εγώ δέ γνώρισα ποτέ ούτε μητέρα ούτε πατέρα, κι ό ξαφνικός χαμός τοϋ καλού μας γεροντάκου ήταν γιά μένα φοβερό χτύπημα. Ό Τζόναθαν είναι κι αυτός χάλια. Δέν είναι μόνο διτι νιώθει λύπη, βαθιά λύπη γιά τόν γλυκύτατο αυτόν άνθρωπο πού τοϋ στάθηκε σ' δλη του τή ζωή, και τώρα στό τέλος τόν θεωρούσε σάν πραγματικό γιό του, τόσο πού τοϋ άφησε μιά περιουσία πού οί άνθρωποι τής σειράς μας δέ θά τολμούσαμε ούτε νά όνειρευτούνε. Είναι και κάτι άλλο. Λέει διτι τόν τρομάζει ή φοβερή εϋθύνη πού πέφτει ατούς ώμους του από δώ και πέρα. 'Αρχίζει νά ?χει άμφιβολίες γιά τόν έαυτό του. Προσπαθώ νά τοϋ δώσω θάρρος και νά τοϋ έμπνεύσω άυτοπεποίθηση δείχνοντας διτι εγώ τοϋ Εχω έμπιστοσύνη. Μά έδώ άκριβώς φαίνονται τά όλέθρια άποτελέσματα της κρίσης πού πέρασε. Μοϋ σπαράζει ή καρδιά νά βλέπω αυτό τό γλυκύτατο, άπλό, εϋγενικό και δυνατό άτομο, πού ή προσωπικότητα του —μαζί μέ τόν καλό μας φίλο— τόν βοήθησε ν' άνέβει σέ λίγα χρόνια από υπάλληλος σέ άφεντικό, μέ τόσο τσακισμένο τό ήθικό και τέτοια έλλειψη άυτοπεποίθησης. Συγχώρεσέ με καλή μου, πού έν μέσω τής εϋτυχίας σου εγώ σέ άπασχολώ μέ τά βάσανά μου· πρέπει όμως κι εγώ, Λούσσιν μου, νά μιλήσω σέ κάποιον! Μ' Ιχει κουράσει φοβερά ή προσπάθεια νά φαίνομαι δυνατή και πρόσχαρη μπροστά στόν Τζόναθαν, και δέν ίχω κανέναν έδώ νά μοιραστώ μαζί του αυτά τά πράγματα. Δυστυχώς πρέπει νά 'ρθουμε στό Λονδίνο, μεθαύριο γιατί ό μακαρίτης ό κ. Χώκινς είπε στή διαθήκη του διτι θέλει νά τόν θάψουν στόν τάφο τοϋ πατέρα του. Καθώς δέν υπάρχουν άλλοι συγγενείς θά πρέπει ν' αναλάβει ό Τζόναθαν κι αυτό τό θλιβερό καθήκον, θά προσπαθήσω νά πεταχτώ νά σέ δώ, καλή μου, ?στω και γιά λίγα λεπτά. Συχώρεσέ

με πού σέ στεναχώρησα.

Μ' δλες μου τίς εύχές καί τήν άγάπη,
MINA XAPKEP

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΪ ΔΡ ΣΙΟΤΑΡΝΤ

20 Σεπτεμβρίου.- 'Απόψε γράφω μόνο καί μόνο από θέληση καί συνήθεια. Νιώθω τόσο δυστυχισμένος, άποθαρρυσμένος, άηδισμένος άπ' τόν κόσμο καί δλα καθώς κι άπ' τήν ίδια τή ζωή, πού δέ θά μ' ένοιαζε αν έρχόταν κι αύτή τή στιγμή γιά μένα ό άγγελος του θανάτου. Τό φτερούγισμά του άκούγεται συχνά τελευταία —γά τή μητέρα τής Λούσυ, τόν πατέρα του "Αρθουρ, καί τώρα... 'Αλλά άς συνεχίσω τή δουλειά μου.

Έκανα κανονικά τή βάρδια μου μετά τόν Βάν Χέλσινγκ στό προσκεφάλι τής Λούσυ. Προσπαθήσαμε νά πείσουμε τόν "Αρθουρ νά πάει κι αύτός νά ξεκουραστεί, αλλά στήν άρχή άρνιόταν. Συμφώνησε μόνο δταν του είπα δι θά χρειαστούμε τή βοήθειά του στή διάρκεια τής μέρας καί δέν πρέπει νά είμαστε δλοι έξουθενωμένοι άπ' τήν έλλειψη υπνου, γιατί αύτό θά είναι σέ βάρος τής Λούσυ. Ο Βάν Χέλσινγκ του φέρθηκε μέ μεγάλη καλωσύνη. «Έλα, παιδί μου,» είπε· «έλα μαζί μου. Είσαι εξασθενημένος κι αδύναμος· έχεις περάσει μεγάλη λύπη καί πνευματική κόπωση, έκτός άπ' τήν προσφορά αίματος. Δέν πρέπει νά μείνεις μόνος γιατί ή μοναξιά φέρνει φόβους κι άνησυχία. Έλα στό σαλόνι δπου καίει τό τζάκι, κι έχει καί δυό καναπέδες. Ξάπλωσε σύ στόν ένα, κι έγώ θά ξαπλώσω στόν άλλο, κι αύτό θά είναι παρηγοριά καί συμπαράσταση καί γιά τους δυό μας, άκόμα κι αν δέ μιλούμε, άκόμα καί στόν ύπνο.» Ο "Αρθουρ πήγε μαζί του άφου πρώτα έριξε μιá ματιά γεμάτη λατρεία στό πρόσωπο τής Λούσυ πού κείτονταν στό μαξιλάρι, άσπρη σαν τό πανί. Ήταν άκίνητη, κι έριξα μιá ματιά στό δωμάτιο γιά νά βεβαιωθώ δι δλα ήταν στή θέση τους. Πρόσεξα πώς δπως καί στό άλλο δωμάτιο, ό Καθηγητής είχε κι έδώ χρησιμοποιήσει τά σκόρδα μέ τόν ίδιο τρόπο. Όλα τά κουφώματα είχαν τριφτεί μέ σκόρδο, καί γύρω στό λαιμό τής Λούσυ, καθώς καί στή μεταξωτή κορδέλα πού ό Καθηγητής επέμενε νά φοράει πάντα, ήταν ένα σωρό άπ' αυτά τά λουλούδια μέ τήν έντονη όσμή. Ή άρρωστη άνάσαινε κάπως βαριά καί τό πρόσωπό της παρουσίαζε φοβερή δψη· άπ' τά μισάνοιχτα χείλη της φαινόταν τά άχρωμα ούλα. Στο άχνό μισοσκόταδο τά δόντια της φαινόταν άκόμα πιό μακριά καί σουβλερά άπ' δι τό πρωί. Ειδικότερα, ίσως από κάποιο παιγνίδισμα τής σκιάς, οί κυνόδοντες φαινονταν άκόμα πιό μακριοί καί μυτεροί άπ' τά υπόλοιπα δόντια. Κάθισα δίπλα της, κι εκείνη τή στιγμή

εκανε μιά ανήσυχη κίνηση. Τότε ακούστηκε ενα πνιχτό φτερούγισμα ή χτύπημα στο παράθυρο. Πλησίασα άπαλά και κρυφοκοίταξα από μιά άκρη της κουρτίνας. Στο φως της πανσέληνου διέκρινα μιά μεγάλη νυχτερίδα πού πετούσε όλόγυρα· δίχως άλλο τήν τραβούσε τό φως, έστω κι αδύναμο. Κάθε τόσο περνούσε άπ' τό παράθυρο και χτυπούσε τό τζάμι μέ τίς φτερούγες της. Όταν ξαναγύρισα στή θέση μου πρόσεξα διτι ή Λούσυ είχε μετακινηθεί λιγάκι κι είχε τραβήξει άπ' τό λαιμό της τή γιρλάντα μέ τά σκορδολούλουδα. Τά ταχτοποίησα ξανά δσο καλύτερα μπορούσα και κάθισα δίπλα της.

Κάποια στιγμή ξύπνησε, και τήν τάισα τό φαγητό της, δπως είχε ορίσει ό Βάν Χέλσινγκ. Έφαγε πολύ λίγο, και αυτό άνόρεχτα. Η άσυνείδητη πάλη για ζωή και δύναμη πού ώς τώρα ήταν τόσο χαρακτηριστική στήν άρρώστια της, εμοιάζε νά τήν έχει εγκαταλείψει. Μού φάνηκε πολύ περίεργο διτι μόλις συνερχόταν λίγο, ύσφιγγε πάνω της τά σκόρδα· κι ακόμα πιό παράξενο, δποτε Ιπεφτε σέ λήθαργο κι ή άναπνοή της γινόταν βαριά, τά εδιωχνε μακριά της. Μετά ξυπνούσε πάλι και τά 'σφίγγε στό στήθος της. Είμαι σίγουρος διτι δέ λαθεύω, γιατί στίς άτέλειωτες ώρες πού άκολούθησαν πέρασε πολλές έναλλαγές λήθαργου και διαύγειας, κι εκανε συνέχεια αυτές τίς δύο κινήσεις.

Στίς έξι ήρθε ό Βάν Χέλσινγκ νά πάρει τή θέση μου. Ο "Αρθουρ είχε άποκοιμηθεί κι ό Καθηγητής λυπήθηκε νά τόν ξυπνήσει. Μόλις είδε τό πρόσωπο τής Λούσυ, ακούστηκε πάλι ή γνωστή σφυριχτή του άνάσα και μού ψιθύρισε βιαστικά: «Τίς κουρτίνες γρήγορα! θέλω φώς!» Κατόπιν 2σκυψε κι έξέτασε τή Λούσυ προσεχτικά άγγίζοντας σχεδόν τό πρόσωπό της μέ τό δικό του. Πήρε τά λουλούδια κι εβγαλε άπ' τό λαιμό της τό μεταξωτό μαντήλι Τήν ίδια στιγμή τινάχτηκε πίσω μέ μιά πνιχτή κραυγή: «Mein Gott!» Έσκυψα κι έγώ νά δώ, και πρόσεξα κάτι πού μ' Ικανέ νά παγώσω.

Οί τρυπίστες στό λαιμό είχαν εξαφανιστεί έντελώς.

Πέντε όλόκληρα λεπτά ό Καθηγητής στεκόταν και τήν κοίταζε άκίνητος μέ μιά σκοτεινή έκφραση στό πρόσωπό του. Κατόπιν γύρισε και μού έπτε ήρεμα:—

«Πεθαίνει. Δέ θ' άργήσει πολύ. Νά ξέρεις διτι έχει πολύ μεγάλη σημασία αν θά πεθάνει ξύπνια ή στόν ύπνο της. Πήγαινε νά ξυπνήσεις τόν καημένο τό νέο, και πές του νά 'ρθει νά τή δει για τελευταία φορά. Μας έμπιστεύτηκε και τού τό ύποσχεθήκαμε.»

Πήγα στό σαλόνι και τόν ξύπνησα. Για μιά στιγμή μέ κοίταξε ζαλισμένος, μά δταν είδε τό φώς νά χύνεται άπ' τίς γρύλλιες νόμισε διτι είχε άργήσει και τρόμαξε. Τόν βεβαίωσα διτι ή Λούσυ κοιμόταν ακόμα, και τού 'πα δσο μπορούσα πιό μαλακά διτι ό Βάν Χέλσινγκ κι έγώ φοβόμαστε πώς πλησιάζει τό τέλος. Έφερε τά χέρια του στό

πρόσωπό του και σωριάστηκε στά γόνατα δίπλα στον καναπέ. Έμεινε σ' αυτή τη θέση Ινα λεπτό περίπου με τό κεφάλι σκυμμένο, και προσευχήθηκε ενώ οι ώμοι του τραντάζονταν άπ' τό βουβό πόνο. Τόν πήρα άπ' τό χέρι και τόν σήκωσα. «Έλα, καλέ μου παλιόφιλε,» είπα, «κάνε κουράγιο θά είναι καλύτερα και πιό εύκολα *για κείνην*.»

Μόλις μπήκαμε στό δωμάτιο της Λούσου πρόσεξα διι ο Βάν Χέλσινγκ, μέ τή συνηθισμένη του προνοητικότητα, είχε ταχτοποιήσει τά πάντα και προσπάθησε νά δώσει στό δωμάτιο όσο μπορούσε πιό εύχάριστη διαη. Είχε μάλιστα βουρτσώσει και τά μαλλιά τής Λούσου, κι Ιτσι τώρα οι χρυσές της μπουκλες στόλιζαν τό μαξιλάρι. Καθώς μπαίναμε στό δωμάτιο άνοιξε τά μάτια της, και βλέποντας τόν "Αρθουρ ψιθύρισε άπαλά:—

«"Αρθουρ! "Ω, άγάπη μου, πόσο χαίρομαι πού ήρθες!» Εκείνος Ισκυψε νά τή φιλήσει μά ο Βάν Χέλσινγκ τού Ιγνεψε νά περιμένει. «Όχι, δχι άκόμα!» ψιθύρισε, «κράτα της τό χέρι· θά νιώσει καλύτερα Ιτσι.»

Ο "Αρθουρ τής κράτησε τό χέρι και γονάτισε δίπλα της. Έκείνη ήταν πιό μορφη παρά ποτέ· οι άπαλές γραμμές τού προσώπου της είχαν πάρει κάτι άπ' τήν άγγελική όμορφιά τών ματιών της. Μετά σιγά σιγά Ικλεισαν τά βλέφαρά της και βυθίστηκε σέ λήθαργο. Για λίγο τό στήθος της άνεβοκατέβαινε άπαλά κι ή άνάσα της ήταν σάν άναπνοή κουρασμένου παιδιού.

Και τότε έντελώς άνεπαιίσθητα, Ιγινε εκείνη ή παράξενη μεταμόρφωση πού είχα προσέξει και τή νύχτα. Ή άναπνοή της Ιγινε ρόγχο, τό στόμα άνοιξε, και τά χλωμά τραβηγμένα ούλα Ικαναν τά δόντια νά φαίνονται άκόμα πιό μυτερά και μακριά. Τότε σέ μιá κατάσταση μισοζαλισμένη, βαριά και ναρκωμένα, άνοιξε τά μάτια της πού τώρα ήταν άνέκφραστα και σκληρά μαζί, κι είπε μέ μιá άπαλή ήδονική φωνή πού πρώτη φορά άκουγα άπ' τά χείλη της:—

«"Αρθουρ! *Ω, άγάπη μου, πόσο χαίρομαι πού ήρθες! Φιλησέ με!» Ο Αρθουρ Ισκυψε πρόθυμα νά τή φιλήσει· μά εκείνη τή στιγμή ο Βάν Χέλσινγκ, πού δπως κι έγώ, ξαφνιάστηκε άπ' τή φωνή της, Ιπεσε πάνω του, και άρπάζοντάς τον μέ τά δυό χέρια άπ' τό σβέρκο τόν τράβηξε μέ φοβερή μανία και δύναμη —δέν τό φανταζόμουν— και σχεδόν τόν πέταξε στήν άλλη άκρη της κάμαρας.

«Πρός Θεού, δχι» είπε «μή, για τή ψυχή σου και τή δική της!» Και στάθηκε άνάμεσά τους σά λιοντάρι Ιτοιμο νά όρμήσει.

Ο Αρθουρ ξαφνιάστηκε τόσο πού για μιá στιγμή δέν ήξερε τί νά κάνει και τί νά πει· άλλά πρίν παρασυρθεί σέ βίαιες διαμαρτυρίες, συνειδητοποίησε τό χώρο και τή σοβαρότητα τής κατάστασης και περιμένε άμίλητος.

Ἐγώ κι ὁ Βάν Χέλσινγκ εἶχαμε τά μάτια μας καρφωμένα στή Λούσυ καί σέ μιά στιγμή εἶδαμε κάτι σά μορφασμό ὀργῆς νά σκιάζει τό πρόσωπό της, καί τά σαγόνια της νά σφίγγουν. Κατόπιν εκλείσει τά μάτια της, κι ἄρχισε ν' ἀνασαίνει βαριά.

Σέ λίγο τά μάτια της ἀνοίξαν πάλι σέ ἄλη τους τήν προηγούμενη γλυκύτητα, κι ἀπλώνοντας τό λευκό, ἀδύνατο χεράκι της, τράβηξε τό μεγάλο, μελαχρινό χέρι τοῦ Βάν Χέλσινγκ καί τό φίλησε. «Ἀληθινέ μου φίλε» εἶπε, μ' ἐκείνη τή σβησμένη φωνή μ' ἀφθαστο πάθος, «ἀληθινέ δικέ μου καί δικέ του φίλε! Φύλαξε τον, καί δώστου τή γαλήνη!»

«Ὁρκίζομαι!» εἶπε ἐκεῖνος σοβαρός, καί γονάτισε δίπλα της υψώνοντας τό χέρι του, σάν νά 'παίρνε ἐπίσημο δρκο. Κατόπιν γύρισε στόν Ἄρθουρ καί του 'πε: «Ἐλα, παιδί μου, κράτα της τό χέρι καί φίλησέ την στό μέτωπο, ἀλλά μόνο μιά φορά.»

Ἄντι γιά τά χεῖλη τους ἐσμίξαν τά μάτια τους, κι εἶσι χωρίστηκαν.

«Τελείωσε,» εἶπε ὁ Βάν Χέλσινγκ. «Πέθανε!»

Πήρα τόν Ἄρθουρ ἀπ' τό μπράτσο καί τόν πήγα στό σαλόνι κάθισε σκεπάζοντας τό πρόσωπο μ' τά χέρια του καί ξέσπασε σ' ἀναφιλητά πού μάτωνε ἡ καρδιά μου νά τόν βλέπω.

Ἐαναγύρισα στό δωμάτιο καί βρήκα τόν Βάν Χέλσινγκ νά κοιτάει τήν καημένη τή Λούσυ μ' ἐκφραση πῶς σκοτεινή ἀπό κάθε ἄλλη φορά. Κάποια ἀλλαγὴ εἶχε γίνει στό κορμί της. Ὁ θάνατος εἶχε ξαναδώσει στό πρόσωπό της ἄλη του τήν ὀμορφιά, καί τό μέτωπό καί τά μάγουλά της εἶχαν ξαναπάρει τήν παλιά τους ἀπαλότητα ἀκόμα καί τά χεῖλη ἔχασαν ἐκείνη τή νεκρική χλωμάδα. Θά 'λεγε κανεῖς δι τὸ αἶμα, ἀχρηστο πιά γιά τή λειτουργία τῆς καρδιάς, μαζεύτηκε δλο στό πρόσωπο γιά νά ἀπαλύνει κάπως τή σκληρότητα τοῦ θανάτου.

«Κοιμόταν καί τή θαρρούσαμε νεκρή

Σά πέθανε, θαρρούσες πῶς κοιμόταν»

Στάθηκα δίπλα στόν Βάν Χέλσινγκ κι εἶπα:—

«Καημένο κοριτσάκι! Επιτέλους ἀναπαύθηκε ἡ ψυχὴ της! Τελείωσε!»

Ὁ καθηγητὴς γύρισε καί μοῦ εἶπε μ' ἐπένθημη σοβαρότητα:—

«Δυστυχῶς δχι! Ἄλιμονο! Αὐτὴ εἶναι μονάχα ἡ ἀρχή!»

Ὅταν τόν ρώτησα τί ἐννοοῦσε, κούνησε τό κεφάλι του κι ἀποκρίθηκε:—

«Δέν μπορούμε νά κάνουμε τίποτα τώρα. Περίμενε καί θά δεις.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XIII

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ. ΣΙΟΤΑΡΝΤ (συνέχεια)

Ἡ κηδεῖα κανονίστηκε γιὰ τὴν ἐπόμενη μέρα, ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ θαφτοῦν μαζί ἡ Λούσυ κι ἡ μητέρα της. Φρόντισα ὁ ἴδιος γιὰ δλες τίς φοβερές διατυπώσεις, κι ὁ ευγενικός ἐργολάβος ἀπόδειξε διὰ κι οἱ υπάλληλοι του εἶχαν τὸ ἴδιο ἐλάττωμα — ἢ χάρισμα — τῆς μειλίχιας δουλοπρέπειας. Ἀκόμα κι ἡ γυναῖκα πού εἶχε ἀναλάβει τίς τελευταῖες φροντίδες γιὰ τὴ νεκρή, μοῦ ψιθύρισε σ' ἓνα συνωμοτικό, ἐμπιστευτικό τόνο βγαίνοντας ἀπ' τὸ νεκρικό δωμάτιο:

«Τί ἁμορφη νεκρή, κύριε! Τό θεωρῶ χαρά μου νὰ τὴ στολίσω. Τολμῶ νὰ πῶ διὰ ἀποτελεῖ τιμὴ γιὰ τὴν ἐπιχείρησή μας!»

Πρόσεξα πῶς ὁ Βάν Χέλσινγκ δὲν ἀπομακρύνθηκε στιγμὴ ἀπὸ κοντὰ της. Ἴσως ὁ λόγος ἦταν διὰ τὸ σπῖτι ὁλόκληρο ἦταν ἀνάστατο. Συγγενεῖς δὲν υπῆρχαν, καὶ καθὼς ὁ Ἄρθουρ ἐπρεπε τὴν ἐπόμενη μέρα νὰ φροντίσει γιὰ τὴν κηδεῖα τοῦ πατέρα του, δὲν μπορέσαμε νὰ εἰδοποιήσουμε κανέναν ἀπ' τοὺς δικούς τους. Ἀναγκασμένοι ἀπ' τίς περιστάσεις, ἀναλάβαμε ὁ Βάν Χέλσινγκ κι ἐγὼ νὰ ἐξετάσουμε τὰ διάφορα ἐγγράφα, κ.λ.π. Επέμενε νὰ κοιτάξει ὁ ἴδιος τὰ χαρτιά τῆς Λούσυ. Τὸν ρώτησα γιὰ τὴν ἐπιβίωση, ἐπειδὴ φοβήθηκα διὰ τὸν ξένον πού ἦταν ἴσως νὰ μὴν ἤξερε σχετικὰ μὲ τίς Ἀγγλικές νομικές διατυπώσεις κι Ἴτσι ἐν ἀγνοίᾳ του νὰ δημιουργοῦσε κάποιες περιττές ἀνωμαλίες. Μοῦ ἀποκρίθηκε:—

«Ξέρω, ξέρω. Ξεχνᾷς διὰ ἐκτός ἀπὸ γιὰ τὸν εἰμὶ· κνὶ δικηγόρος. Ὅλα αὐτὰ ἁμὼς τὰ θέματα δὲν εἶναι μονάχα νομ-κά. Ἴο ἔξερεις καὶ σύ, διὰ τὸν προσπάθησες ν' ἀποφύγεις τὸν ἀνακριτὴ. Ἐδῶ ὑπάρχουν πολὺ μεγαλύτεροι κίνδυνοι. Ἴσως ὑπάρχουν κι ἄλλα χαρτιά — ὅπως αὐτὸ ἐδῶ.»

Καθὼς μιλοῦσε Ἰβγαλε ἀπ' τὸ σημειωματᾶριό του τὸ σημεῖωμα πού εἶχε βρεθεῖ στὸ στήθος τῆς Λούσυ, καὶ πού τὸ εἶχε σκίσει στὸν ὕπνο της.

«Ἄν βρεις τίποτα σχετικὸ μὲ τὸ δικηγόρο τῆς συχωρεμένης τῆς κ. Γουέστενρα, σφράγισε διὰ τῆς τὰ χαρτιά, κι εἰδοποιήσε τὸν ἀπόψε. Ὅσο γιὰ μένα, θὰ ἀγρυπνήσω μόνος ἐδῶ καὶ στὸ παλιὸ δωμάτιο τῆς Μίς Λούσυ, καὶ θὰ ψάξω μόνος μου γιὰ ἄλλα χαρτιά. Δὲν εἶναι σωστό οἱ σκέψεις της νὰ καταλήξουν σὲ ξένα χέρια.»

Συνέχισα τὴ δουλειά μου καὶ σὲ μισὴ ὥρα βρήκα τὸ δνομα καὶ τὴ διεύθυνση τοῦ δικηγόρου τῆς κ. Γουέστενρα καὶ τοῦ ἄγραφα νὰ ἴθαι. Ἡ καημένη ἢ κυρία εἶχε διὰ τῆς τὰ χαρτιά σὲ μεγάλη τάξη, μὲ

λεπτομερείς οδηγίες σχετικά με τόν τόπο ταφής της. Τή στιγμή πού σφράγιζα τό φάκελο, είδα μέ μεγάλη μου έκπληξη τόν Καθηγητή νά μπαίνει στό δωμάτιο, λέγοντας:—

«Μπορώ νά σε βοηθήσω, φίλε μου Τζών; Είμαι ελεύθερος τώρα καί στή διάθεσή σου.»

«Βρήκατε αυτό που γυρεύατε;» ρώτησα κι εκείνος αποκρίθηκε:—

«Δέν έψαχνα γιά κάτι τό συγκεκριμένο. 'Απλώς ήλπιζα νά βρώ, δπως καί βρήκα, δι,τι χαρτι⁴ υπήρχαν μερικά μόνο γράμματα καί λίγες σημειώσεις, κι ενα ήμερολόγιο άρχινισμένο πρόσφατα. Τά εχω λοιπόν μαζί μου, καί πρόσ τό παρόν αυτό θά μείνει μεταξύ μας. Αύριο βράδυ θά δώ τό δυστυχή μας νέο, καί μέ τήν αδειά του, θά τά χρησιμοποιήσω.»

Μόλις τελειώσαμε τή δουλειά πού κάναμε, μού είπε:—

«Καί τώρα, φίλε μου Τζών, μπορούμε νά πάμε γιά ύπνο. Χρειαζόμαστε κι οί δυό ύπνο κι άνάπαυση γιά νά συνέλθουμε. Αύριο θά χρειαστούμε δλες μας τίς δυνάμεις, μά γι¹ άπόψε κανείς δέν εχει τήν άνάγκη μας. Αλίμονο!»

Πρίν άποσυρθούμε γιά ύπνο περάσαμε νά ρίζουμε μία ματιά στήν καημένη τή Λούσυ. Δίχως άμφιβολία ό εργολάβος είχε κάνει πολύ καλή δουλειά· τό δωμάτιο είχε μεταμορφωθεί σε όλόφωτο νεκρικό θάλαμο. Παντού ήταν σκορπισμένα υπέροχα άσπρα λουλούδια, πού έκαναν τό θάνατο λιγότερο άποκρουστικό. Τό πρόσωπο ήταν σκεπασμένο μέ τήν ακρη του σάβανου· ό καθηγητής έσκυψε καί τό άνασήκωσε απαλά, καί θαμπωθήκαμε κι οί δυό μας άπ' τήν όμορφιά πού άντικρύσαμε. Τό φώς τών ψηλών κεριών ήταν άρκετό γιά νά προσέξουμε δλες τίς λεπτομέρειες. Μέ τό θάνατο τό πρόσωπο τής Λούσυ είχε ξαναπάρει δλη του τή γλυκύτητα, κι ό χρόνος, αντί ν' άφήσει τά σημάδια τής άποσύνθεσης, τής είχε χαρίσει δλη τήν όμορφιά τής ζωής· πραγματικά δέν μπορούσα νά πιστέψω δι βρισκόμουν μπροστά σ' ένα πτώμα.

Ό καθηγητής φαινόταν σοβαρός καί σκεφτικός. 'Εκείνος δέν τήν είχε άγαπήσει δπως έγώ, καί τήν κοίταζε μέ μάτια στεγνά. «Περίμενε έδώ ώσπου νά γυρίσω,» μού είπε καί βγήκε άπ' τό δωμάτιο. Ξαναγύρισε κρατώντας μία χούφτα σκόρδα άπ' τό κουτί πού είχε μείνει δλη μέρα κλειστό στό χώλ, καί ταχτοποίησε τά άνθη του σκόρδου άνάμεσα στά υπόλοιπα λουλούδια στό κρεβάτι κι όλόγυρα. Κατόπιν έβγαλε άπ' τό λαιμό του, μέσα άπ' τό γιακά, ενα μικρό χρυσό σταυρουδάκι, καί τό 'βαλε πάνω στά χειλη της. Ταχτοποίησε τό σεντόνι δπως ήταν πρίν, καί φύγαμε.

Τήν ώρα πού ξεγνυόμουν στό δωμάτιό μου άκούστηκε ενα

προειδοποιητικό χτύπημα στην πόρτα, και μπήκε ο Καθηγητής λέγοντας άμέσως:—

«Αὔριο, πρίν νυχτώσει, θέλω νά μου φέρεις μερικά χειρουργικά νυστέρια.»

«Είναι ανάγκη νά κάνουμε νεκροψία;» ρώτησα.

«Καί ναι και δχι. Θά κάνω κάποια επέμβαση, αλλά δχι αυτό πού φαντάζεσαι. Θά σου πώ, αλλά δέ θά βγάλεις άχνα! Θέλω νά τής κόψω τό κεφάλι και νά βγάλω τήν καρδιά. Πώς;! Έσύ, ένας χειρουργος και ταράζεσαι ετσι; Έσύ πού δίχως τό παραμικρό τρέμουλο εχεις κάνει έγχειρίσεις ζωής και θανάτου πού έκαναν δλους τούς άλλους νά ριγούν; Ά, μά δέν πρέπει νά ξεχνώ, φίλε μου Τζών πόσο τήν αγαπούσες και δέν τό ξέχασα. Τήν επέμβαση θά τήν κάνω έγώ, κι έσύ άπλώς θά βοηθήσεις. Θά προτιμούσα νά τό κάνω άπόψε, μά δέ θά τό κάνω για χάρη του "Άρθουρ. Θά 'ρθει αύριο μετά τήν κηδεία του πατέρα του, κι άσφαλώς θά θέλει νά τή δει- νά δει αυτό τό πράγμα. 'Αργότερα, δταν θά βρίσκεται πιά μέσα στό φέρετρο για τήν ταφή, θά 'ρθούμε σέ ώρα πού δλοι κοιμούνται. Θά ξεβιδώσουμε τό σκέπασμα τής κάσας και θά κάνουμε τή δουλειά μας. Μετά, θά τό ξαναβάλουμε στή θέση του, κι ετσι εκτός από μάς δέ θά μάθει κανείς τίποτα.»

«Μά τί νόημα έχουν δλα αυτά; Τό κορίτσι είναι νεκρό. Γιατί νά σακατένουμε χωρίς λόγο τό άμοιρο τό κορμί της; Έφ¹ δσον δέν υπάρχει καμιά αναγκαιότητα για άυτοψία και δέν εχουμε τίποτα νά κερδίσουμε —ποιός ό λόγος νά τό κάνουμε; Κάτι τέτοιο θά ήταν τερατώδες και δέ θά ώφελούσε ούτ¹ εκείνην ούτε εμάς, ούτε τήν επιστήμη και τήν ανθρώπινη γνώση!»

'Αντί γι¹ απάντηση άκούμπησε τό χέρι του στόν ώμο μου και μου μίλησε μέ άπέραντη τρυφερότητα:—

«Φίλε μου Τζών, καταλαβαίνω τήν καρδούλα σου πού ματώνει και σ' αγαπώ ακόμα περισσότερο πού τή βλέπω έτσι. "Αν μπορούσα νά πάρω στους δικούς μου ώμους τό φορτίο πού σηκώνεις θά τό 'κανα. 'Υπάρχουν δμως πράγματα πού δέν ξέρεις: θά τά μάθεις και θά μ¹ ευγνωμονείς πού τά ξέρω άν και δέν είναι καθόλου εύχάριστα πράγματα. Τζών, παιδί μου, πές μου, τόσα χρόνια πού είμαστε φίλοι, μέ είδες ποτέ νά κάνω κάτι χωρίς σοβαρό λόγο; Μπορεί νά κάνω λάθος —άνθρωπος είμαι— μά πιστεύω σέ δ,τι κάνω.Μήπως γι' αυτούς τούς λόγους δέ μέ κάλεσες δταν άρχισε αυτή ή κρίση; Ναι! Δέ σου προκάλεσε κατάπληξη, ακόμα και τρόμο πού δέν άφησα τόν Άρθουρ νά φιλήσει τήν αγαπημένη του —άν και ήταν ετοιμοθάνατη— και τόν τράβηξα μακριά μ' δλη μου τή δύναμη; Ναι! Κι δμως είδες πόσο μ' εύχαρίστησε μέ τό δμορφο σβησμένο βλέμμα της, άκουσες τήν άδύναμη φωνή της. Τήν είδες νά φιλά τό τραχύ γέρικο χέρι μου

καί νά μοῦ δίνει την εὐχή της. Ναί! Μ' άκουσες νά της δίνω κάποιον δρκο καί τήν είδες νά κλείνει τά μάτια της γεμάτη ευγνωμοσύνη; Ναί!

Λοιπόν, υπάρχουν σοβαροί λόγοι για δλα δσα θά σου ζητήσω νά κάνεις. Τόσα χρόνια μοῦ εδειξες έμπιστοσύνη· δλες αυτές τίς εβδομάδες μέ πίστευες, σέ πράγματα τόσο περίεργα πού θά μπορούσαν νά σέ κάνουν νά άμφιβάλλεις. Πίστεψέ με λίγο άκόμα, Φίλε μου Τζών. "Αν δέ μοῦ εχεις εμπιστοσύνη, θά πρέπει νά σου πώ τίς ύποψίες μου κι ίσως δεν είναι σωστό. Κι αν κάνω τή δουλειά μου —γιατί θά τήν κάνω, μέ ή χωρίς τήν εμπιστοσύνη σου— χωρίς τήν πίστη τοῦ φίλου μου σέ μένα, ή καρδιά μου θά 'ναι βαριά κι ή μοναξιά μου άπέραντη, τή στιγμή πού θά 'χω άνάγκη άπό κάθε βοήθεια καί συμπαράσταση!» Σώπασε ενα λεπτό, καί μετά συνέχισε σοβαρός: «Φίλε μου Τζών, μάς περιμένουν παράξενες καί τρομερές μέρες. "Ας δουλέψουμε σάν ενας άνθρωπος, ενωμένοι, για νά φτάσουμε σέ καλό άποτέλεσμα. Θά μοῦ 'χεις εμπιστοσύνη;»

Πήρα τό χέρι του στό δικό μου, καί τοῦ τό υποσχέθηκα. Καθώς έφευγε, στάθηκα στήν πόρτα μου καί τόν είδα νά μπαίνει στό δωμάτιό του καί νά κλείνει τήν πόρτα. Έκεί πού στεκόμουν άκίνητος είδα μία άπ' τίς υπηρέτριες νά περνάει άθόρυβα στό διάδρομο —είχε τήν πλάτη της γυρισμένη σέ μένα καί δέ μέ είδε— καί νά μπαίνει στό δωμάτιο δπου κείτονταν ή Λούσυ. Συγκινήθηκα πολύ. Η άφοσίωση είναι πολύ σπάνιο, πράγμα, καί νιώθουμε εύγνωμοσύνη για κείνους πού χωρίς νά τούς τό ζητήσει κανείς, τή δείχνουν σ' άνθρωπους πού άγαποῦμε. Η φτωχιά αυτή κοπέλα παραμέρισε δλους τούς φυσικούς της φόβους για τό θάνατο, καί πήγε μόνη της νά φυλάξει τό φέρετρο της κυρίας της, για νά μήν τήν αφήσει μόνη ώς τήν ώρα πού θά τήν πάνε στήν αιώνια άνάπαυση...

Φαίνεται δτι άποκοιμήθηκα βαθιά καί για πολλή ώρα, γιατί όταν ό Βάν Χέλσινγκ μπήκε στό δωμάτιό μου καί μέ ξύπνησε, ό ήλιος ήταν κιόλας ψηλά. Ηρθε κοντά στό κρεβάτι μου κι είπε:-

«Δέ χρειάζεται ν' άνησυχείς για νά νυστέρια. Δέ θά γίνει τελικά.»

«Γιατί δχι;» ρώτησα. Είχα επηρεαστεί πολύ άπ' τή σοβαρότητα πού είχε δείξει τήν προηγούμενη νύχτα.

«Γιατί,» άπάντησε άύστηρά, «είναι πολύ άργά πιά —ή πολύ νωρίς. Κοίτα!» Κρατούσε στό χέρι του τό χρυσό σταυρουδάκι. «Κάποιος τό 'κλεψε χθές τό βράδυ.»

«Μά πώς τό 'κλεψε,» ρώτησα άπορημένος, «άφοῦ τό κρατάτε τώρα στό χέρι σας;»

«Γιατί τό πήρα άπ' τήν άνάξια κλέφτρα πού τό 'κλεψε, άπ' τή

γυναίκα πού λήστεψε τήν πεθαμένη καί τούς ζωντανούς. Κάποια μέρα θά τιμωρηθεί, μά δχι από μένα. Δέν είχε συναίσθηση τοῦ τί εκανε, καί μέσ¹ στήν άγνοια της Εκανε μονάχα κλοπή. Τώρα θά πρέπει νά περιμένουμε.»

Μ' αὐτά τά λόγια εφυγε αφήνοντάς με νά λύσω ενα καινούριο μυστήριο, ενα καινούριο αίνιγμα.

Τό πρωί πέρασε πληκτικά, μά κατά τό μεσημέρι εφτασε ό δικηγόρος: ήταν ό κ. Μάρκαντ, της εταιρείας Χόουλμαν, Ζίοι, Μάρκαντ καί Λίντερντεηλ. Ήταν πολύ ευγενικός μάς παίνεψε για δ,τι είχαμε κάνει ως τώρα, κι ανέλαβε πιά δλες τίς φροντίδες για τίς νομικές διατυπώσεις. Τήν ώρα πού τρώγαμε μάς είπε δη ή κ. Γουέστενρα ήταν από καιρό προετοιμασμένη για πιθανό ξαφνικό θάνατο άπ' τήν καρδιά της, κι Ετσι είχε αφήσει δλα της τά χαρτιά σε άπόλυτη τάξη. Μάς πληροφόρησε πώς μ' έξαίρεση κάποια κληροδοτήματα τοῦ πατέρα τής Λούσυ πού έλλείπει άμεσων κληρονόμων ξαναγύριζαν σε κάποιους μακρινούς συγγενείς ή, κ. Γουέστενρα στή διαθήκη της άφηνε όλόκληρη τήν περιουσία της, κινητή κι άκίνητη, στόν "Άρθουρ Χόλμγουντ. Αφοῦ μάς είπε δλα αὐτά, συνέχισε:—

«Γιά νά είμαι ειλικρινής, κάναμε δ,τι μπορούσαμε τότε για νά άποτρέψουμε μιá τέτοια διανομή τής περιουσίας, καί τής είχαμε υποδείξει σημεία δπου ένδεχομένως υπήρχε ό κίνδυνος για τήν κόρη της είτε νά μείνει άπένταρη, είτε νά δεσμευτεί οικονομικά σε περίπτωση κοινής συμφωνίας μέ τό σύζυγό της. Επιμείναμε μάλιστα σε τέτοιο βαθμό πού σχεδόν παρεξηγήθηκε, καί μάς ρώτησε άν είμαστε ή δχι διατεθειμένοι νά συμμορφωθούμε μέ τίς έπιθυμίες της. Φυσικά δέν είχαμε τή δυνατότητα ν' άρνηθούμε. Κατά βάση είχαμε έμεις δίκιο, καί ενενήντα έννά τοις εκατό ή λογική τών γεγονότων θά άπόδειχνε δτι οι προβλέψεις μας ήταν σωστές. Πρέπει δμως νά όμολογήσω δτι Ετσι δπως ήρθαν τά πράγματα, οποιοδήποτε άλλο είδος διαθήκης θά 'κανε άδύνατη τήν πραγματοποίηση τής θέλησής της. Γιατί πεθαίνοντας εκείνη πρώτη θά γινόταν γενική κληρονόμος ή κόρη της, ή όποία, άκόμα κι άν ζούσε εστω καί πέντε λεπτά περισσότερο άπ' τή μητέρα της καί δέν άφηνε διαθήκη —πράγμα πρακτικά άδύνατο σ' αὐτές τίς περιστάσεις— ή περιουσία της μετά τό θάνατό της θά θεωρούνταν «έξ άδιαθέτου». Σ¹ αὐτή τήν περίπτωση, ό άγαπητός φίλος Λόρδος Γκοντάλμινγκ δέ θά είχε τό παραμικρό δικαίωμα επί τής περιουσίας. Άπ' τήν άλλη μεριά οί μακρινοί συγγενείς καί κληρονόμοι θά ήταν πολύ άπίθανο δτι για συναισθηματικούς λόγους παραιτούνταν άπ' τά νόμιμα δικαιώματά τους για χάρη κάποιου τελείως ξένου. Σάς διαβεβαιώ άγαπητοί κύριοι δτι είμαι πολύ εύχαριστημένος από τήν τελική έκβαση τών πραγμάτων!»

Ήταν πολύ καλός άνθρωπος, μά ή ικανοποίηση του για ενα τόσο μικρό μέρος —έκεινο ακριβώς πού τόν άφορούσε— μιας τόσο μεγάλης τραγωδίας ήταν διδακτική για τά δρια της ανθρώπινης συμπάθειας καί κατανόησης.

Δεν εμεινε πολύ, παρά είπε διι θά ξαναπερνούσε άργότερα για νά δει τό Λόρδο Γκοντάλμινγκ. Όπωσδήποτε ό έρχομός του μας άνακούφισε, γιατί 2τσι βεβαιωθήκαμε διι δέ θά είχαμε ν' άντιμετωπίσουμε δυσμενή σχόλια για τίς πρωτοβουλίες πού είχαμε πάρει. Κατά τίς πέντε περιμέναμε τόν "Άρθουρ, κι ετσι λίγη ώρα πρίν, μπήκαμε στό νεκροθάλαμο. Ήταν κυριολεκτικά νεκροθάλαμος μέ τίς δυό νεκρές μέσα, τή Λούσυ καί τή μητέρα της. Ό έργολάβος σάν καλός επαγγελματίας, είχε έξασκήσει δλη του τήν τέχνη. Ή άτμόσφαιρα στήν αίθουσα ήταν τόσο πένθιμη πού σφίχτηκε ή καρδιά μας άμέσως. Ό Βάν Χέλσινγκ εδωσε έντολή νά ξαναμπούν τά πράγματα στήν προηγούμενη θέση τους, κι εξήγησε διι σύντομα θά 'ρχόταν ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ καί θά τού κόστιζε πολύ λιγότερο άν εβλεπε τή μνηστή του μόνη. Ό έργολάβος άπόρησε μέ τήν ίδια του τήν άπερισκεψία καί βάλθηκε νά ταχτοποιεί τά πάντα δπως τά είχαμε άφήσει τό προηγούμενο βράδυ ώστε δταν ερχόταν ό "Άρθουρ νά μή δεχτεί άκόμα μεγαλύτερο κλονισμό.

Τό καημένο τό παιδί! Ή δνη του ήταν άξιολύπητη καί κατατσακισμένη· άκόμα κι ή παληκαρίσια λεβεντιά του είχε κάπως μαραθεί κάτω άπ' τίς τόσες δοκιμασίες καί συγκινήσεις. Ήξερα τή γνήσια άφοσίωση πού τόν Ίδενε μέ τόν πατέρα του, κι ό χαμός του σέ μία τέτοια στιγμή ήταν φοβερό χτύπημα γι' αυτόν. Μαζί μου ήταν πολύ εγκάρδιος, καί μέ τό Βάν Χέλσινγκ ευγενικός καί καλός· φαινόταν όμως διι μαζί του δέν ενιωθε έντελώς άνετα. Τό πρόσεξε κι ό Καθηγητής καί μου 'γνεψε νά τόν φέρω επάνω. Τόν πήγα καί τόν άφησα έξω στήν πόρτα γιατί σκέφτηκα διι θά 'θελε νά μείνει μόνος μαζί της· εκείνος δμως μ' επιασε άπ' τό μπράτσο καί μέ όδήγησε μέσα λέγοντας μέ πνιγμένη φωνή: - «Τήν άγαπούσες κι έσύ, παλιέ μου φίλε· μου τά 'χε πει δλα. Δέν υπήρχε άλλος φίλος στόν κόσμο νά 'χει τόσο μεγάλη θέση στήν καρδιά της δπως έσύ. Δέν ξέρω πώς νά σ' εύχαριστήσω για δλα δσα Ικανές για χάρη της Δέν μπορώ ούτε νά σκεφτώ...»

Τότε ξέσπασε ξαφνικά, μ' άγκάλιασε κι εκλαψε μέ τό κεφάλι του στό στήθος μου:—

«"Άχ, Τζάκ, Τζάκ! Τί θά κάνω τώρα; Νιώθω σάν νά χάθηκε ή ζωή μου όλόκληρη καί τίποτα πιά δέν ίχει νόημα για μένα.»

Τόν παρηγόρησα δσο μπορούσα. Τέτοιες στιγμές οί άντρες δέ χρειάζονται πολλά λόγια. "Ενα σφίξιμο τού χεριού, ενα χέρι στόν ώμο, ενας συντροφικός λυγμός είναι δλα άνεκτίμητη έκφραση συμπα-

ράστασης για τήν καρδιά του άλλου. Στάθηκα ακίνητος και **σιωπηλός** μέχρι που κατασίγασε τό κλάμα του, και κατόπι του 'πα μαλακά:»

« Έλα νά τή δεις.»

Σκύψαμε μαζί πάνω άπ' τό λείψανο και σήκωσα τό σάβανο άπ' τό πρόσωπό της. Θεέ μου! Τί όμορφιά! "Ωρα μέ τήν ώρα ή όμορφιά της μεγάλωνε· μέ τρώμαζε και μέ ξάφνιαζε κάπως. Όσο για τόν "Αρθουρ άρχισε νά τρέμει ολόκληρος και τελικά τόν διαπέρασε σά ρίγος ή άμφιβολία. Σώπασε άρκετή ώρα, και τέλος μου ψιθύρισε άχνά:—

«Τζάκ, είναι σίγουρα νεκρή;»

Τόν βεβαίωσα μέ μεγάλη μου λύπη διι δυστυχώς ετσι ήταν και του εξήγησα —γιατί ένιωθα διι δέν επρεπε ούτε για μία στιγμή νά τόν άφήσω μέ μία τέτοια φριχτή άμφιβολία— διι πολύ συχνά συμβαίνει μετά τό θάνατο νά γλυκαίνει τό πρόσωπο ή νά ξαναβρίσκει τή νεανική του φρεσκάδα, κυρίως δταν ό θάνατος ερχεται μετά άπό μακρία κι έπώδυνη άρρώστια. Νομίζω πώς αυτό του διέλυσε κάθε άμφιβολία, κι άφου έμεινε λίγο γονατιστός δίπλα της και τήν κοίταζε πολλή ώρα μέ λατρεία, παραμέρισε. Του 'πα πώς είχε έρθει ή στιγμή για τό τελευταίο άντίο κι διι επρεπε νά ετοιμαστεί τό φέρετρο· πλησίασε ξανά, πήρε τό νεκρό της χέρι και τό φίλησε, κι υστερα εσκυψε και φίλησε τό μέτωπό της. Φεύγοντας γύριζε κάθε τόσο τό κεφάλι και τήν κοίταζε μέ λατρεία.

Τόν άφησα στό σαλόνι κι είπα στόν Βάν Χέλσινγκ διι τελείωσε ό άποχαιρετισμός· εκείνος πήγε στην κουζίνα νά πει στους άνθρώπους του εργολάβου νά συνεχίσουν και νά καρφώσουν τό φέρετρο. Όταν γύρισε του μίλησα για τίς άμφιβολίες του "Αρθουρ:—

«Δέ μου φαίνεται περίεργο,» άπάντησε. «Γιά μία στιγμή άμφέβαλα κι έγώ ό 'ιδιος!»

Φάγαμε δλοι μαζί, και κατάλαβα πώς ό καημένος ό "Αρτ εβαζε τά δυνατά του για νά μή δείξει τίποτα. Στη διάρκεια του δείπνου ό Βάν Χέλσινγκ ήταν σιωπηλός, μά δταν τελειώσαμε κι άνάψαμε τά πούρα μας, είπε:

«Λόρδε -» μά ό "Αρθουρ τόν διέκοψε:—

«Όχι, δχι, για δνομα του Θεού! Όχι άκόμα, σάς παρακαλώ. Συγχαρώστε με κύριε: δέν έννοούσα νά σάς προσβάλω· μά τό πένθος μου είναι τόσο πρόσφατο!»

Ό Καθηγητής άπάντησε πολύ μειλίχια:-

«Χρησιμοποίησα τόν τίτλο αυτόν γιατί δέν ήμουν σίγουρος. Δέν πρέπει νά σάς λέω «κύριε,» **χι** άπ' τήν άλλη μεριά σάς εχω άγάπησει— ναί, καλό μου παιδί, σ' άγάπησα —σάν "Αρθουρ.»

Ό "Αρθουρ άπλωσε τό χέρι του κι εσφιξε εγκάρδια τό χέρι του γέρου.

«Μπορείτε νά μέ λέτε δπως θέλετε,» είπε. «Μά έλπίζω νά διατηρήσω γιά πάντα τόν τίτλο τοῦ φίλου. Καί μέ τήν ευκαιρία σάς λέω τώρα διτι δέ βρίσκω λόγια νά σάς ευχαριστήσω γιά τήν καλωσύνη πού δείξατε στήν άγαπημένη μου.» Σώπασε γιά μιá στιγμή, καί μετά συνέχισε: «Ξέρω πώς εκείνη Ένωσε τήν καλωσύνη σας άκόμα περισσότερο άπό μένα· κι αν εδειξα άγένεια ή άπότομη συμπεριφορά τότε —θυμάστε» — ό Καθηγητής Έγνεψε— «πρέπει νά μέ συγχωρέσετε».

Ό Καθηγητής άποκρίθηκε θλιμμένα: —

«Τό ξέρω διτι σου ήταν πολύ δύσκολο νά μ' έμπιστευτείς τότε, γιατί ή έμπιστοσύνη χρειάζεται κατανόηση· καί υποθέτω πώς έσύ δέν μπορείς —δέ γίνεται— νά μου δείξεις έμπιστοσύνη γιατί δέν καταλαβαίνεις άκόμα. Θά 'ρθουν καί πάλι στιγμές πού θά σου ζητήσω νά μου 'χεις έμπιστοσύνη κι έσύ δέ θά μπορείς —ούτε θά πρέπει— νά καταλάβεις. Κάποτε όμως πού θά μου 'χεις πλήρη κι άπόλυτη έμπιστοσύνη θά τά καταλάβεις όλα κι ή άλήθεια θά λάμψει σαν τό φως τοῦ ήλιου. Τότε θά μ' εύγνωμονείς πέρα γιά πέρα γιά λογαριασμό σου μά καί γιά τούς άλλους καί γιά κείνην πού όρκίστηκα νά προστατέψω.

«Ναί, ναί, πραγματικά, Έτσι είναι, κύριε» είπε ό "Άρθουρ μέ θέρμη. «Θά σάς έμπιστευτώ άπόλυτα. Τό ξέρω καί τό πιστεύω πώς Έχετε τήν πιό εύγενική ψυχή κι είστε φίλος τοῦ Τζάκ, καί φίλος τής Λούσου. Πρέπει νά κάνετε διτι νομίζετε.»

Ό Καθηγητής καθάρισε τή φωνή του κανα-δυό φορές σά νά έτοιμαζόταν νά μιλήσει, καί τέλος είπε:—

«Μπορώ νά σέ ρωτήσω κάτι τώρα;»

«Άσφαλώς.»

«Τό ξέρεις διτι ή κ. Γουέστενρα σου άφησε δηλ της τήν παρουσία;»

«Όχι τήν καημένη... Ποτέ δέ θά τό φανταζόμουν!»

«Τή στιγμή λοιπόν πού είναι όλα δικά σου, Έχεις τό δικαίωμα νά τά διαχειριστείς δπως νομίζεις. Ζητώ τήν άδειά σου νά διαβάσω όλα τά χαρτιά καί τά γράμματα της Λούσου. Πίστεψέ με, δέν πρόκειται γιά άπλή περιέργεια. Τά κίνητρά μου είναι τέτοια πού είμαι σίγουρος πώς θά τήν Έβρισκαν σύμφωνη. Τά Έχω όλα έδώ. Τά είχα πάρει προτού μάθουμε διτι άνήκουν όλα σέ σάς, ώστε νά μήν πέσουν σέ ξένα χέρια μήτε νά κοιτάζουν ξένα μάτια τήν ψυχή πού άποκαλύπτεται στά γραφτά της. "Αν μου έπιτρέπετε, θά τά κρατήσω. Ούτε σεις δέ μπορείτε νά τά δείτε άκόμη, μά έγώ θά τά κρατήσω φυλαγμένα· ούτε λέξη δέ θά χαθεί, κι Έτσι δταν φτάσει ή ώρα θά σου τά έπιστρέψω. Αυτό πού ζητώ είναι πολύ δύσκολο, μά θά τό κάνεις μέ τήν καρδιά γιά χάρη τής Λούσου, δέν είν¹ Έτσι.»

Ό "Άρθουρ μίλησε μέ τήν καρδιά του, δπως συνήθιζε πάντα:

«Δρ. Βάν Χέλσινγκ μπορείτε να κάνετε δ,τι θέλετε. Τό λέω, αυτό, κι είμαι σίγουρος δτι κι ή αγαπημένη μου θά ήταν σύμφωνη. Δέ θά σάς ένοχλήσω μέ τίς έρωτήσεις μου πρίν Ερθει ή ώρα.»

Ο γέρο Καθηγητής σηκώθηκε δρθιος καί είπε επίσημα:—

«Έχεις δίκιο, θά πονέσουμε δλοι μας· μά δέ θά είναι μόνο πόνος, ούτε ό πόνος αυτός θά είναι ό τελευταίος. Όλοι μας, καί σύ —κυρίως έσύ, αγαπητό μου παιδί— θά πρέπει να περάσουμε μέσα άπό μιά θάλασσα πίκρας πρίν φτάσουμε στα γλυκά νερά. Πρέπει δμως να δείξουμε θάρρος κι άλτρουισμό, να κάνουμε τό καθήκον μας, κι δλα θά πάνε καλά!»

Εκείνη τή νύχτα κοιμήθηκα σ' Εναν καναπέ στό δωμάτιο του "Αρθουρ. Ο Βάν Χέλσινγκ δέν ξάπλωσε καθόλου. Περπατούσε πάνω-κάτω σ' δλο τό σπίτι σά να 'κανε περίπολο, καί ούτε στιγμή δέν Εχασε άπ' τά μάτια του τήν κάμαρα πού κείτονταν ή Λούσυ. Ήταν σπαρμένη παντού μέ τά άνθη του σκόρδου πού μαζί μέ τά κρίνα καί τά ρόδα σκόρπιζαν σ' δλο τό σπίτι μιά βαριά, Αποπνικτική μυρωδιά.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ ΧΑΡΚΕΡ

22 Σεπτεμβρίου.-Σχ6 τράινο για τό Έξετερ. Ο Τζόναθαν κοιμάται.

Μου φαίνεται σάν χθές άκόμα πού Εγραψα τήν τελευταία, σελίδα, κι δμως πόσα Εχουν συμβεί στό μεταξύ! Πρώτα ήμουν στό Γουίτμπυ μπροστά στη ζωή, μέ τόν Τζόναθαν μακριά μου καί χωρίς τήν παραμικρή είδηση- τώρα είμαι παντρεμένη μέ τόν Τζόναθαν, κι ό Τζόναθαν δικηγόρος, συνέταιρος, πλούσιος κι άφέντης στη δουλειά του. Ο κ. Χάκινς είναι πιά νεκρός καί θαμμένος, κι ό Τζόναθαν Επαθε άλλη μιά κρίση πού μπορεί να του κοστίζει πολύ. Κάποια μέρα ίσως μέ ρωτήσει σχετικά, κι Ετσι τά γράφω δλα. Η στενογραφία μου Εχει σκουριάσει κάπως —νά τί παθαίνουν οί νεόπλουτοι— κι Ετσι καλά θά κάνω να τήν ξαναφρεσκάρω μέ λίγη εξάσκηση...

Η κηδεία ήταν πολύ άπλή καί σοβαρή. "Ημασταν μόνο έμεις κι οί υπηρέτες, Ενας δυό παλιοί φίλοι του άπ' τό Έξετερ, ό έκπρόσωπος του στό Λονδίνο, καί κάποιος κύριος πού αντιπροσώπευε τόν Σέρ Τζών Πάξτον, τόν Πρόεδρο του Δικηγορικού Συλλόγου. Ο Τζόναθαν κι έγώ στεκόμασταν πιασμένοι άπ' τό χέρι καί νιώθαμε δτι χάσαμε τόν καλύτερο καί τόν πιο αγαπημένο μας φίλο...

Πήραμε Ενα λεωφορείο μέχρι τή γωνία του Χάντ Πάρκ καί γυρίσαμε ήσυχα στην πόλη. Ο Τζόναθαν φαντάστηκε δτι θά μ' ενδιέφερε να πάω λίγο στη λιμνούλα κι Ετσι καθίσαμε· είχε δμως πολύ λίγο

κόσμο, κι ένιωσα θλίψη κι έρημιιά βλέποντας τόσα άδειανά καθίσματα. Μάς θύμισε τό άδειο κάθισμα στό σπίτι, κι έτσι σηκωθήκαμε και περπατήσαμε λίγο πρós τό Πικαντίλυ. Ο Τζόναθαν μέ κρατούσε άπ' τό μπράτσο δπως τόν παλιό καιρό πρίν γίνω δασκάλα. Αισθανόμουν δτι δέν ήταν καθόλου σωστό· δταν επί χρόνια όλόκληρα διδάσκεις καλούς τρόπους κι εύπρέπεια σέ άλλες κοπέλες στό τέλος γίνεσαι κι ή ίδια σχολαστική. Αλλά στό κάτω-κάτω ήταν ό Τζόναθαν, ό άντρας μου, και δέ μάς έβλεπε κανείς —κι ούτε μάς ένοιαζε αν μάς έβλεπαν— και συνεχίσαμε νά περπατάμε έτσι. Κοίταζα μιά πολύ δμορφη κοπελίτσα μ' ένα τεράστιο καπέλλο πού καθόταν σέ μιά άμαξα έξω άπ' τού Τζουλιάνο. Τότε ένιωσα τόν Τζόναθαν νά μου σφίγγει τό μπράτσο τόσο δυνατά πού μέ πόνεσε και τόν άκουσα νά λέει μέσα στά δόντια του: «Θεέ μου!» 'Ανησυχώ πάντα για τόν Τζόναθαν γιατί φοβάμαι δτι μιά νέα νευρική κρίση μπορεί νά τόν άναστατώσει ξανά. Γύρισα λοιπόν γρήγορα και τόν ρώτησα τί έπαθε.

Ήταν φοβερά χλωμός και τά μάτια του λές κι ήταν πεταγμένα έξω από τρόμο κι έκπληξη μαζί, καθώς κοίταζε κάποιον ψηλό κι αδύνατο μέ άετήσια μύτη, μαύρο μουστάκι και μυτερό γενάκι, πού παρατηρούσε κι εκείνος τήν δμορφη κοπέλα. Ήταν τόσο άποροφημένος μαζί της πού ούτε μάς πρόσεξε, κι έτσι τόν παρατήρησα καλά. Τό πρόσωπό του δέν έδειχνε καλωσύνη· ήταν σκληρό, τραχύ και φιλήδονο και τά μεγάλα άσπρα δόντια του πού φαινόταν άκόμα πιό άσπρα ανάμεσα στα κατακόκκινα χείλη του ήταν μυτερά σαν τών ζώων. Ο Τζόναθαν τόν κοίταζε τόσο επίμονα πού φοβήθηκα μή μάς προσέξει ό άγνωστος και παρεξηγηθεί, γιατί ή δψη του ήταν άπαισία και κακεντρεχής. Ρώτησα τόν Τζόναθαν γιατί ταραχτηκε τόσο, και μου άπάντησε, νομίζοντας φαίνεται δτι ήξερα τί έννοούσε: «Βλέπεις ποιός είναι;»

«Όχι, καλέ μου,» είπα· «δέν τόν ξέρω· ποιός είναι;» Ή άπάντησή του τού προκάλεσε ταραχή κι άνατριχίλα, γιατί ό τρόπος πού μίλησε ήταν σά νά μήν καταλάβαινε δτι μιλούσε σέ μένα, τή Μίνα:— «Είναι αυτός ό ίδιος!»

Ήταν φανερό δτι ό καημενούλης τρώμαξε πολύ, φοβερά, από κάτι· πιστεύω πώς αν δέν ήμουν έγώ ν' άκουμπάει πάνω μου και νά τόν στηρίζω, θά είχε σωριαστεί κάτω. Συνέχισε νά κοιτάει. Άπ' τό μαγαζί βγήκε κάποιος κρατώντας ένα μικρό πακέτο· τό 'δωσε στήν κοπέλα, κι εκείνη έφυγε μέ τήν άμαξα. Ο μελαχρινός ξένος είχε τά μάτια του στηλωμένα πάνω της, κι δταν ή άμαξα προχώρησε πρós τό Πικαντίλυ σταμάτησε μιά άλλη άμαξα και τήν άκολούθησε. Ο Τζόναθαν τόν κοίταζε συνέχεια και είπε σχεδόν από μέσα του:—

«Πιστεύω πώς είναι ό Κόμης, μά αυτός έχει ξανανιώσει. Θεέ

μου, είναι δυνατόν; Θεέ μου, Θεέ μου! Νά ήξερα μόνο! Μόνο νά 'ξέρα!» Ήταν τόσο άναστατωμένος πού δέ θέλησα νά σκαλίσω άλλο αυτό τό θέμα μέ έρωτήσεις, κι έτσι σώπασα. Τόν άπομάκρυνα άπαλά, κι εκείνος, κρατώντας πάντα τό μπράτσο μου, υπάκουσε. Περιπατήσαμε λίγο άκόμα και κατόπιν μπήκαμε και καθίσαμε λίγο στό Γκρήν Πάρκ. "Αν και φθινόπωρο ή μέρα ήταν ζεστή, και βρήκαμε μία καλή θέση σέ μία σκιερή γωνιά. Αφού κοίταξε γύρω του μέ άπλανές βλέμμα για λίγα λεπτά τά βλέφαρα του Τζόναθαν έκλεισαν και βυθίστηκε σ' έναν ήσυχο ύπνο μέ τό κεφάλι του στόν ώμο μου. θεώρησα δι ήταν τό καλύτερο πράγμα γιαυτόν, κι έτσι δέν τόν άνησύχησα. Σέ είκοσι λεπτά περίπου ξύπνησε, και μου 'πε πρόσχαρα:-

«Μπά, Μίνα, πώς μέ πήρε ό ύπνος; Συχώρεσέ με για τήν άγένεια σέ παρακαλώ. Δέν πάμε νά πιούμε ένα τσάι κάπου;» Φαίνεται δι είχε ξεχάσει έντελώς τό μελαχρινό ξένο, δπως δταν ήταν άρρωστος είχε ξεχάσει δλα δσα μπορεί νά του θύμιζε τούτο τό έπεισόδιο. Δέ μ' άρέσουν αυτές οι διαλείψεις- μπορεί νά σημαίνουν, ή νά προκαλέσουν κάποια βλάβη στόν έγκέφαλο. Δέν πρέπει νά του κάνω έρωτήσεις γιατί μπορεί νά του κάνω κακό αντί καλό- πρέπει δμως νά βρω έναν τρόπο νά μάθω για τό ταξίδι του στό έξωτερικό. Πολύ φοβούμαι πώς έφτασε ή στιγμή ν' άνοιξω εκείνο τό δέμα και νά μάθω τί γράφει. "Αχ Τζόναθαν, τό ξέρω πώς θά μέ συγχωρέσεις αν σφάλω, μά τό κάνω για τό καλό σου και μόνο...

'Αργότερα.- Πολύ θλιβερή ή έπιστροφή μας στό σπίτι, άπό κάθε άποψη —ή γλυκιά ψυχή πού μάς έδειξε τόση καλωσύνη μάς άφησε για πάντα- ό Τζόναθαν είναι άκόμα χλωμός και ζαλισμένος απ' τήν ελαφριά υποτροπή τής άσθενείας του- και τώρα ένα τηλεγράφημα άπό κάποιον άγνωστο Βάν Χέλσινγκ: —

«Μετά λύπης μου σάς πληροφορώ δι ή κ. Γουέστενρα πέθανε πριν πέντε μέρες, κι ή Λούσυ πέθανε προχθές. Ή κηδεία και τών δύο έγινε σήμερα.»

Πόσος πόνος μέσα σέ λίγες λέξεις! Τήν καημένη τήν κ. Γουέστενρα! Τήν καημένη τή Λούσυ! Έφυγαν, μάς άφησαν για νά μήν ξαναγυρίσουν ποτέ! Και σύ άμοιρε Άρθουρ, τί γλυκιά ύπαρξη έχασες μέσα άπ' τή ζωή σου! Άς μάς βοηθήσει ό θεός ν' άντέξουμε στά τόσα βάσανα.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΤΑΡΝΤ

22 Σεπτεμβρίου-Τελείωσαν δλα. Ό Άρθουρ γύρισε στό Ρίγκ και πήρε μαζί του και τόν Κουίνσυ Μόρρις. Τί σπουδαίος άνθρωπος αυτός ό Κουίνσυ! Πιστεύω ως τά κατάβαθα τής ψυχής μου δι υπέφε-

ρε για τό θάνατο τής Λούου δσο δλοι οϊ **άλλοι- μά** τό άντεξε ώς τό τέ-
λος σάν καλός Βίκινγκ. "Αν συνεχίσει ή 'Αμερική νά βγάξει τέτοια
παλικάρια, θά γίνει πραγματικά μεγάλη δύναμη στόν κόσμο. Ο Βάν
Χέλσινγκ ξάπλωσε ν' αναπαυθεί λίγο πρίν ξεκινήσει για τό ταξίδι
του. Φεύγει απόψε για τό "Αμστερνταμ αλλά λέει διτ θά ξαναγυρίσει
αύριο βράδυ· θέλει άπλώς νά τακτοποιήσει όρισμένα θέματα πού
χρειάζονται προσωπική φροντίδα. "Αν μπορέσει, θά μείνει στό σπίτι
μου· λέει διτ στό Λονδίνο Εχει νά κάνει διάφορες δουλειές πού μπορεί
νά κρατήσουν άρκετά. Καημένε φίλε! Νομίζω πώς ή υπερένταση τής
προηγούμενης εβδομάδας κλόνισε άκόμα και τά σιδερένια του νεύρα.
Τόν είδα τήν ώρα τής κηδείας πού Ικανέ τεράστιες προσπάθειες για
νά συγκρατηθεί. Όταν τελείωσαν δλα, σταθήκαμε δίπλα στόν "Αρ-
θουρ, πού μιλούσε ό κακόμοιρος για κείνη τήν επέμβαση και τή βοή-
θεια πού πρόσφερε δταν Εγνε ή μετάγγιση από τίς φλέβες του στής
Λούσου. Είδα τό πρόσωπο τού Βάν Χέλσινγκ νά γίνεται μιá άσπρο και
μιá κόκκινο. Ο "Αρθουρ Ελεγε διτ από τότε αισθανόταν σά νά είχαν
πραγματικά παντρευτεί οϊ δυό τους και πώς στά μάτια τού θεού ή
Λούσου ήταν γυναίκα του. Κανείς μας δέν είπε λέξη για τίς άλλες έ-
πεμβάσεις κι ούτε πρόκειται. Ο "Αρθουρ κι ό Κουίνσυ πήγαν μαζί στό
σταθμό, κι ό Βάν Χέλσινγκ κι εγώ ήρθαμε εδώ. Μόλις βρεθήκαμε
μόνοι μέσα στην άμαξα, ό Βάν Χέλσινγκ Επαθε κανονική κρίση ύστε-
ρίας. 'Αργότερα άρνήθηκε διτ ήταν υστερία κι επέμενε διτ άπλώς έ-
κφράστηκε τό χιούμορ του σ' αυτές τίς πολύ άσκημες συνθήκες. Γε-
λούσε μέχρι δακρύων κι άναγκάστηκε νά τραβήξω τίς κουρτίνες μή
μάς δει κανείς και μάς παρεξηγήσει· μετά άρχισε νά κλαίει και μετά
νά γελάει, και συνέχισε αυτό τό γέλιο και τό κλάμα μαζί, δπως σέ
μιá γυναίκα, αλλά χωρίς άποτέλεσμα. Πόσο διαφορετικοί μεταξύ
τους είναι οϊ άντρες κι οϊ γυναίκες σέ έκδηλώσεις νευρικής άντοχής ή
άδυναμίας! Μόλις ήρέμησε και σοβάρεψε τό πρόσωπό του τόν ρώτη-
σα γιατί τόσο κέφι και μάλιστα σέ τέτοιες στιγμές. Η άπάντησή του
ήταν πολύ χαρακτηριστική: λογική, έντυπωσιακή και γεμάτη μυστή-
ριο. Είπε:

«"Α, δέν καταλαβαίνεις, φίλε Τζών. Μή νομίσεις πώς έπειδή γε-
λάω, δέν είμαι λυπημένος. Βλέπεις, Εκλαιγα, άκόμα κι δταν μ' Επνι-
γε τό γέλιο. Ούτε νά νομίσεις πώς δταν κλαίω κλαίω μόνο από λύπη,
γιατί συγχρόνως μου 'ρχεται νά γελάσω. Νά θυμάσαι πάντα διτ τό
γέλιο πού χτυπά τήν πόρτα σου και λέει «Μπορώ νά μπώ;» δέν είναι
άληθινό γέλιο. "Οχι! Τό άληθινό γέλιο είναι σά βασιλιάς πού Ερχεται
και φεύγει κατά τό κέφι του. Δέν ρωτάει κανέναν, δέ διαλέγει τήν
ώρα και τήν περίσταση. Λέει: «Εδώ είμαι κι εγώ.» Κοίτα άς πούμε

τ(πόνο νιώθω στήν καρδιά μου γιαυτό τό γλυκύτατο κορίτσι· τής δίνω τό αίμα μου, κι ας είμαι γέρος καί κουρασμένος· τής χαρίζω τό χρόνο μου, τήν έπιστήμη μου, τόν ύπνο μου· παραμελώ άλλους άσθενείς για ν' άφοσιωθώ σ' εκείνην. Κι δμως πάνω στον ίδιο της τόν τάφο μέ πιάνουν τά γέλια —γελώ τήν ίδια στιγμή πού τό φτυάρι του νεκροθάφτη ρίχνει τό χώμα πάνω στό φέρετρο κι ό ήχος του τινάζει τήν καρδιά μου μέχρι πού χάνεται τό χρώμα άπ' τά μάγουλά μου. Ή καρδιά μου ματώνει για τό καημένο τό παλικάρι— αυτό τό άγαπημένο παιδί πού θά 'χε τήν ίδια ήλικία μέ τό γιό μου άν είχα τήν τύχη νά ζει, τά ίδια μαλλιά καί τά ίδια μάτια. Νά λοιπόν, ξέρεις τώρα γιατί τόν άγαπώ τόσο. Κι δμως^ταν λέει όρισμένα πράγματα πού άγγίζουν τήν καρδιά μου σάν σύζυγου καί μέ κάνει νά νιώθω μιά πατρική τρυφερότητα πού δέν τήν Έχω για κανέναν άλλον —ούτε καν για σένα, φίλε Τζών, γιατί είμαστε πολύ πιό ίσοι σέ έμπειρίες από πατέρα καί γιό— άκόμα καί σέ τέτοιες στιγμές Έρχεται ό βασιλιάς του γέλιου καί φωνάζει καί μου κουνούνίζει στ' αυτί: «Ήρθα, ήρθα!» καί τότε τό αίμα ξαναρχίζει τό χορό του στά μάγουλά μου καί φέρνει μαζί του κάτι άπ' τά φωτεινά του χρώματα. "Αχ, φίλε μου Τζών, ζούμε σ' Έναν παράξενο, θλιβερό κόσμο, Έναν κόσμο γεμάτο δυστυχίες, συμφορές καί πίκρες· κι δμως δταν Έρθει ό βασιλιάς του γέλιου, δλα χορεύουν στό σκοπό του. Καρδιές ματωμένες, ξερά κόκαλα άπ' τό κοιμητήρι καί καφτά δάκρυα πού κυλούν, δλα χορεύουν μαζί στό σκοπό τής μουσικής πού βγαίνει άπ' τ' άγέλαστα χείλη του. Καί πιστεψέ με, φίλε μου Τζών, πώς δταν Έρχεται είναι καλός κι πονόψυχος. "Αχ... Ήμεΐς οι άνθρωποι είμαστε σά σκοινιά τεζαρισμένα άπ' τήν Ένταση πού μάς τραβά άπ' δλες τίς μεριές. "Υστερα Έρχονται τά δάκρυα πού 'ναι σάν τή βροχή πάνω στά σκοινιά· τεντώνουμε περισσότερο ώσπου ίσως τό τράβηγμα γίνεται άβάσταχτο, καί σπάνουμε. Μά ό βασιλιάς του γέλιου Έρχεται σάν τίς ήλιαχτίδες καί ή πίεση χαλαρώνει· Έτσι παίρνουμε θάρρος για ν' άντέξουμε στά βάσανά μας, δποια κι άν είναι.»

Δέν ήθελα νά τόν πληγώσω λέγοντάς του διτι δέν καταλάβαινα τή σκέψη του, μά επειδή δέν είχα άκόμα καταλάβει τό λόγο του γέλιου του, τόν ρώτησα. Τότε τό πρόσωπο του Έγινε αυστηρό καί μου άποκρίθηκε σέ πολύ διαφορετικό τόνο:-

«"Α, μά ήταν ή πικρή ειρωνεία σ' δλα αυτά, αυτή ή γλυκιά κοπέλα στολισμένη μέ τά λουλούδια πού 'ταν δμορφη σά ζωντανή, τόσο πού Ένας Ένας άρχίσαμε ν' αναρωτιόμαστε άν ήταν πράγματι πεθαιμένη. Τώρα κείται σ' αυτόν τόν ώραίο μαρμάρινο τάφο στό μοναχικό νεκροταφείο δπου αναπαύονται τόσοι άλλοι δικοί της, δίπλα-δίπλα στή μάνα πού άγάπησε καί τήν άγάπησε· κι αυτή ή ιερή καμ-

πάντα μέ τό σιγανό καί θλιμμένο «Ντόν! ντόν!» κι αυτοί οί σεβάσμιοι άνθρωποι μέ τ' άσπρα άγγελικά τους άμφια πού κάνουν δι διαβά- ζουν, κι όμως ποτέ τό βλέμμα τους δέ μένει στη σελίδα· κι δλοι έμείς μέ τό κεφάλι σκυφτό. Πρός τί δλ' αυτά; Είναι πιά νεκρή· δέν είν' έ- τσι;»

«Νά σάς πώ, δάσκαλε, σάς όρκίζομαι στή ζωή μου πώς δέ βρί- σκω τίποτα τό άστείο σ' δλα αυτά. Ή έξήγησή σας κάνει τό αίνιγμα άκόμα πió δύσκολο άπό πρίν. Μά κι άν παραδεχτούμε πώς ή νεκρώ- σιμη άκολουθία ήταν κωμική, τί λέτε για τόν άμοιρο τόν "Αρθουρ και τόν πόνο του; Ράγισε ή καρδιά του άπ' τή θλίψη.»

«Ακριβώς. Δέν είπε δι μέ τό αίμα πού τής εδωσε τήν ενιωσε πραγματικά γυναίκα του;»

«Ναί, κι ή γλυκιά αυτή σκέψη τού χάρισε παρηγοριά.»

«Σωστά. Μά υπάρχει κάποιο πρόβλημα, φίλε μου Τζών τί γίνεται τότε μέ μας τούς άλλους; Χό, Χό! Μά τότε ή γλυκιά αυτή κό- ρη έχει τέσσερεις άντρες κι έγώ πού ή γυναίκα μου πέθανε άπό χρόνια τώρα μά θεωρείται ζωντανή μέ τό νόμο τής εκκλησίας —άκό- μα κι έγώ— πιστός σύζυγος στήν άνύπαρκτη γυναίκα μου, είμαι τώ- ρα δίγαμος!»

«Καί πάλι δέν καταλαβαίνω πού βρίσκεται τό άστείο!» είπα· και δέ μ' άρεσε καθόλου νά τόν άκούω νά λέει τέτοια πράγματα. Άκούμπησε τό χέρι του στό μπράτσο μου και είπε:-

«Φίλε μου Τζών συγχώρεσέ με άν σέ πόνεσα. Δέ θά 'δειχνα πο- τέ τά αισθήματά μου σέ άλλους, για νά μήν τούς πληγώσω, αλλά μόνο σέ σένα, παλιέ μου φίλε, γιατί σου 'χω εμπιστοσύνη. Άν μπο- ρούσες νά δεις μέσ στά κατάβαθα τής καρδιάς μου δταν ήθελα νά γε- λάσω, άν μπορούσες νά δεις τότε πού γελούσα, άν μπορούσες και τώ- ρα άκόμα νά δεις πού ό βασιλιάς τού γέλιου μάζεψε τό στέμμα του κι δλα του τά πράγματα κι εφυγε πολύ, πολύ μακριά και για πολύν και- ρό —τότε θά 'νιωθες για μένα τό μεγαλύτερο οίκτο.»

Ό τόνος τής φωνής του μέ συγκίνησε και τόν ρώτησα γιατί.

«Γιατί έγώ ξέρω!»

Τώρα σκορπίσαμε δλοι· μέρες άτέλειωτες ή μοναξιά θά κάψει πάνω στίς στέγες μας μέ διπλωμένα τά φτερά. Ή Λούσυ άναπαύεται στόν οικογενειακό της τάφο, μαυσωλείο έπιβλητικό στό μοναχικό νε- κροταφείο, μακριά άπ' τά πλήθη τού Λονδίνου. Έκεί ό άέρας είναι δροσερός· πάνω στό Χάμστεντ Χίλλ άνατέλλει ό ήλιος, και τ' άγριο- λούλουδα βλασταίνουν μοναχά τους.

Μπορώ λοιπόν κι έγώ νά τελειώσω τό ήμερολόγιο αυτό· ένας Θεός ξέρει άν ποτέ ξαναρχίσω. Κι άν τό κάνω, άν κάποτε ανοίξω ξανά τό ήμερολόγιο αυτό, θά 'ναι για νά μιλήσω για διαφορετικούς

ανθρώπους και για καινούρια θέματα. Τώρα λοιπόν, εδώ που τελειώνει ή συναισθηματική μου ζωή γυρίζω πίσω να ξαναπιάσω τό νήμα τής δουλειάς, λέω με θλίψη και χωρίς ελπίδα:

«ΤΕΛΟΣ»

α'Εφημερίδα τον Γονεστίμινστερ», 25 Σεπτεμβρίου

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΧΑΜΣΤΕΝΤ

Ολόκληρή ή περιοχή του Χάμστεντ είναι άναστατωμένη από μία σειρά γεγονότα που θυμίζουν πολύ, σ' δσους γράφουν τούς τίτλους τών έφημερίδων, ύποθέσεις, όπως «Η φρίκη του Κένσινγκτον» ή «Η Γυναίκα με τό Μαχαίρι» ή «Η Γυναίκα με τά Μαύρα». Τίς τελευταίες δύο-τρεις μέρες άναφέρθηκαν συχνές περιπτώσεις μικρών παιδιών που άπομακρύνθηκαν άπ' τό σπίτι ή άργησαν να γυρίσουν άπ' τό παιχνίδι τους στό λόφο. Σέ όλες αυτές τίς περιπτώσεις τά παιδιά ήταν τόσο μικρά που δέν μπορούσαν να δώσουν σαφείς έξηγήσεις τών κινήσεών τους, αλλά σχεδόν όμόφωνα είπαν σάν δικαιολογία ότι ήταν με μία λευκοντυμένη κυρία. Όλα τά παιδάκια χάθηκαν άργά τό άπόγευμα, και σε δύο περιπτώσεις δέ βρέθηκαν παρά τήν αύγή τής έπόμενης μέρας. Όλοι γενικά υπέθεσαν στή γειτονιά ότι, όταν τό πρώτο παιδάκι που χάθηκε, βρήκε τή δικαιολογία ότι κάποια «λευκοντυμένη κυρία» τό είχε πάει βόλτα, χρησιμοποίησαν και τά ύπόλοιπα τήν ίδια φράση όταν χρειάστηκαν δικαιολογία. Είναι πολύ φυσικό· αυτή τή στιγμή τό άγαπημένο παιχνίδι τών μικρών είναι να δελεάζουν τό ένα τ' άλλο με καλοπιάσματα. Ένας άνταποκριτής μας γράφει ότι είναι πολύ άστείο θέμα να βλέπει κανείς τά πιτσιρικά να παίζουν τή «λευκοντυμένη κυρία». Άκόμα και μερικοί άπ' τούς καλύτερους κωμικούς μας θά μπορούσαν να πάρουν μαθήματα στήν ειρωνεία τής υπερβολής συγκρίνοντας τήν εικόνα με τήν πραγματικότητα. Είναι τελείως φυσικό κι ανθρώπινο ότι σ' αυτές τίς υπαίθριες παραστάσεις όλοι θέλουν να παίζουν τό ρόλο τής «λευκοντυμένης». Ο άνταποκριτής μας τολμά άκόμα να πει ότι ούτε ή Έλλεν Τέρρυ δέ σε κερδίζει τόσο, όσο αυτά τά βρώμικα μουτράκια που παίζουν —ή φαντάζονται πώς είναι— ή λευκοντυμένη.

Ίσως όμως ύπάρχει και μία σοβαρή πλευρά στό δλο ζήτημα, γιατί μερικά άπ' αυτά τά παιδάκια, ή μάλλον δλα δσα ελειψαν τή νύχτα, βρέθηκαν γρατζουνισμένα ή πληγιασμένα στό λαμό. Οί πληγίτσες μοιάζουν να προέρχονται από ποντίκι ή μικρό σκυλάκι, και παρόλο που από μόνες τους δέν έχουν ιδιαίτερη σημασία, δείχουν πάντως ότι όποιο κι άν είναι τό ζώο που τίς προκαλεί, έχει κάποιο δικό

του τρόπου ή σύστημα. Η τοπική αστυνομία *ήγει* λάβει εντολές να βρίσκεται σ' επιφυλακή για την περίπτωση που θα χαθούν κι άλλα παιδάκια, κυρίως μικρά, στην περιοχή του Χάμστεντ, καθώς και γι' άδέσποτα σκυλιά.

**«'Εφημερίδα των Γουέστμίνστερ», 25 Σεπτεμβρίου
Έκτακτη Έκδοση**

Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΧΑΜΣΤΕΝΤ
ΚΙ ΑΛΛΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΤΗΚΕ
«Η Λευκοντυμένη»

Νεώτατες πληροφορίες αναφέρουν ότι ακόμη *ίνα* παιδί που χάθηκε χθές τη νύχτα, βρέθηκε άργά το πρωί κάτω από έναν άγκαθωτό θάμνο στο Σούτερς Χιλ άπ' τη μεριά του Χάμστεντ Χήθ, που είναι τό πίο έρημικό σημείο της περιοχής. Έχει στο λαιμό τίς ίδιες πληγίτσες που παρατηρήθηκαν και στίς άλλες περιπτώσεις. Τό παιδί βρέθηκε τρομερά έξαντλημένο και κατάχλωμο. "Όταν συνήλθε λίγο, διηγήθηκε κι αυτό τη γνωστή ιστορία κάποιας «λευκοντυμένης» που τό παρέσυρε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XIV

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ ΧΑΡΚΕΡ

23 Σεπτεμβρίου.— Ο Τζόναθαν πέρασε άσκημη νύχτα αλλά τώρα είναι καλύτερα. Χαίρομαι πού έχει πολύ δουλειά να κάνει, γιατί Ιτσι δέν άπασχολεί τό μυαλό του μ' εκείνα τά τρομερά πράγματα, καί χαίρομαι πού νιώθει τό βάρος της εϋθύνης του τώρα μέ τήν καινούρια του θέση. Τό 'ξερα δη θά 'δείχνε συνέπεια, κι αισθάνομαι πολύ περήφανη νά βλέπω τόν καλό μου τόν Τζόναθαν νά στέκεται στό ύψος τής σημερινής του θέσης καί ν' ανταποκρίνεται πλήρως στά καθήκοντα πού έχει μπροστά του. Σήμερα θά λείψει συνέχεια μέχρι τό βράδυ· μου 'πε διι δέ θά 'ρθει γιά φαγητό τό μεσημέρι. Τό νοικοκυριό μου τελείωσε, κι Ιτσι θά πάρω τό ταξιδιωτικό του ήμερολόγιο καί θά κλειστώ στό δωμάτιό μου νά τό διαβάσω...

24 Σεπτεμβρίου.— Χθές βράδυ δέ μου 'κανε καρδιά νά γράψω τό φοβερό χρονικό τοϋ Τζόναθαν μέ άναστάτωση. Τόν καημένο! Θά πρέπει νά υπέφερε πολύ είτε άληθινά είτε στή φαντασία του. 'Αναρωτιέμαι αν υπάρχει άλήθεια σ' όλα αυτά. Τά εγραψε άραγε άφου **Επαθε** τόν έγκεφαλικό πυρετό, ή υπήρχε κάπως λόγος; Φαντάζομαι πώς δέ θά τό μάθω ποτέ, γιατί βέβαια δέν τολμώ ν' άνοιξω συζήτηση γι' αυτό τό θέμα μαζί του... Κι όμως αυτός ό ξένος πού είδαμε χθές... Φαίνεται άρκετά σίγουρος διι ήταν αυτός... Καημένο πλάσμα! Φαίνεται διι τόν άναστάτωση πολύ ή κηδεία καί τό μυαλό του ξαναγύρισε σέ κάποιους παλιούς συνειρμούς... Ό ίδιος τά πιστεύει όλα. Θυμάμαι τή μέρα τοϋ γάμου μας είπε: «Έκτός αν κάποιο ιερό καθήκον μέ άναγκάσει νά ξαναγυρίσω στίς πικρές αυτές ώρες, κοιμισμένος ή ξύπνιος, τρελός ή γνωστικός.» Όλ' αυτά μοιάζουν νά 'χουν τόν κίνδυνο τής συνέχειας... 'Εκείνος ό άπαίσιως Κόμης θά 'ρχόταν στό Λονδίνο... "Αν τό 'κανε κι ήρθε στό Λονδίνο μέ τά έκατομμύρια κόσμου... Ίσως υπάρχει κάποιο ιερό καθήκον καί δέν πρέπει νά διαστάσουμε καθόλου μπροστά του... Θέλω νά είμαι Ιτοιμη. θά πάρω αυτή τή στιγμή τή γραφομηχανή καί θ' άρχίσω τή δακτυλογράφηση. Έτσι αν χρειαστεί θά μπορέσουν κι άλλα μάτια νά τό διαβάσουν. Κι αν χρειαστεί κι είμαι Ιτοιμη, τότε ίσως νά μήν πληγωθεί ό καημένος ό Τζόναθαν γιατί θά μπορώ νά μιλήσω έγώ έκ μέρους του χωρίς νά τόν στεναχωρήσω ή νά τόν άνησυχήσω. Κι αν κάποτε ό Τζόναθαν ξεπεράσει τόν κλονισμό ίσως θελήσει μόνος του νά τοϋ κάνω έρωτήσεις νά μάθω περισσότερα, καί νά βρώ κάποιον τρόπο νά τόν ένθαρύνω.

Γράμμα τον Βάν Χέλβινγκ στήν κ. Χάρκερ

24 Σεπτεμβρίου

(Εμπιστευτικό)

Ἀγαπητή Κυρία,

Σας παρακαλώ νά μέ συγχωρέσετε πού σας γράφω καί πού αν καί τόσο μακρινός γνωστός σας έστείλα τή θλιβερή είδηση τοῦ θανάτου της δεσποινίδας Λούσυ Γουέστενρα. Χάρη στήν καλωσύνη τοῦ Λόρδου Γκοντάλμιγκ, εἶμαι ἐξουσιοδοτημένος νά διαβάσω τά γράμματα καί τά χαρτιά της γιατί ἐνδιαφέρομαι πολύ γιά ὀρισμένα θέματα ζωτικής σημασίας. Ἀνάμεσά τους βρήκα μερικά δικά σας γράμματα πού δείχνουν πόσο φίλες εἴσαστε καί πόσο τήν ἀγαπούσατε. Κυρία Μίνα, στό δνομα ἐκείνης τῆς ἀγάπης σας ικετεύω νά μέ βοηθήσετε. Σας τό ζητώ γιά χάρη ἄλλων —γιά νά ἐπανορθώσω κάποιο μεγάλο κακό καί ν' ἀποτρέψω μεγάλες καί τρομερές συμφορές —μεγαλύτερες ἴσως ἀπ' ἃ χωράει ὁ νοῦς σας. Θά ἦταν δυνατό νά σάς συναντήσω; Μπορεῖτε νά μοῦ 'χετε ἐμπιστοσύνη. Εἶμαι φίλος τοῦ Δρ. Τζών Σιούαρντ καί τοῦ Λόρδου Γκοντάλμιγκ (τοῦ "Ἀρθουρ τῆς δεσποινίδας Λούσυ). Πρός τό παρόν θά πρέπει αὐτό νά μείνει μεταξύ μας. "Ἄν μοῦ κάνετε τήν τιμή νά μέ δεχτεῖτε καί νά μοῦ ὀρίσετε τόν τόπο καί τό χρόνο, θά 'ρθω εὐθὺς ἀμέσως στό Ἐξωτερ. Σάς ικετεύω νά μέ συγχωρήσετε, κυρία. Διάβασα τά γράμματά σας στήν καημένη τῆ Λούσυ καί ξέρω πόσο καλή εἴστε καί πόσο υποφέρει ὁ ἀντρας σας, γι' αὐτό ἂν εἶναι δυνατόν μὴν τοῦ πεῖτε τίποτα, μήπως καί τοῦ κάνει κακό. Καί πάλι σάς ζητώ συνγνώμη καί νά μέ συγχωρεῖτε.

BAN XELΣINΓK

Τηλεγράφημα τῆς κας Χάρκερ στό Βάν Χέλσινγκ

25 Σεπτεμβρίου.— Ελάτε σήμερα ἂν προλαβαίνετε τό τραῖνο τῶν δέκα καί τέταρτο. Θά σάς δεχτώ ὃ,τι ὥρα φτάσετε.

BIAEΛMINA XAPKEP

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ ΧΑΡΚΕΡ

25 Σεπτεμβρίου — Ὅσο πλησιάζει ἡ ὥρα γιά τήν ἐπίσκεψη τοῦ Δρ. Βάν Χέλσινγκ τόσο μεγαλύτερη γίνεται ἡ ἀγωνία μου· ἐλπίζω ὅτι κατά κάποιο τρόπο θά ρίξει λίγο φῶς στή θλιβερή ἐμπειρία τοῦ Τζόναθαν. "Ἄλλωστε, μιά καί παρακολούθησε τήν καλή μου Λούσυ στήν τελευταία της ἀρρώστια, μπορεῖ νά μοῦ μιλήσει γι' αὐτήν. Αὐ-

τός πρέπει νά 'ναι ό λόγος τής επίσκεψής του σχετικά μέ τή Λούσυ και τίς ύπνοβασίες της, κι όχι τόν Τζόναθαν. Έτσι δέ θά μάθω ποτέ τήν αλήθεια! Τί άνόητη πού είμαι. Αυτό τό φοβερό ήμερολόγιο μου 'χει παρασύρει τή φαντασία και χρωματίζει τά πάντα μέ τό δικό του χρώμα. Καί βέβαια πρόκειται γιά τή Λούσυ. Ή καμμενούλα ξαναγύρισε στήν παλιά της συνήθεια και φαίνεται πώς εκείνη τήν άπαίσια νύχτα στό λόφο άρρώστησε. Μέ τά δικά μου τά βάσανα είχα σχεδόν ξεχάσει πόσο άρρωστη ήταν μετά. Πρέπει νά τοῦ εἶπε γιά τίς ύπνοβασικές της περιπέτειες στό λόφο κι διτι εγώ τά ήξερα δλα και τώρα θά θέλει νά τοῦ μιλήσω -σχετικά, γιά νά καταλάβει. Ελπίζω νά Ικανα καλά πού δέν εἶπα τίποτα τότε στήν κ. Γουέστενρα· δέ θά συγχωρούσα ποτέ τόν έαυτό μου αν έξαιτίας κάποιας δικιάς μου πράξης—?στω και παράλειψης— ίκανα κακό στή γλυκιά μου τή Λούσυ. Ελπίζω νά μή μέ κατακρίνει ό Δρ. Βάν Χέλσινγκ· πέρασα τόσες άγωνίες και στεναχώριες τόν τελευταίο καιρό, πού δέν άντέχω άλλες αύτή τή στιγμή.

Νομίζω πώς σέ δλους μας κάνει καλό τό κλάμα πότε-πότε—καθαρίζει τήν άτμόσφαιρα σάν τή βροχή. Ίσως γιά τήν άναστάτωση μου φταίει τό ήμερολόγιο πού διάβασα χθές· Ιπειτα εφυγε κι ό Τζόναθαν τό πρωί και θά λείπει μακριά μου όλόκληρη τή μέρα και τή νύχτα, κι είναι ή πρώτη φορά πού χωρίζουμε από τότε πού παντρευτήκαμε. Ελπίζω ό καλός μου νά προσέχει τόν έαυτό του και νά μή τοῦ συμβεί τίποτα πού νά τόν ταράξει. Είναι δύο ή ώρα κι δπου νά 'ναι Ιρχεται ό γιατρός. Δέ θά τοῦ πώ τίποτα γιά τό ήμερολόγιο τοῦ Τζόναθαν εκτός κι αν μέ ρωτήσει. Έκανα πολύ καλά πού δαχτυλογράφησα τό δικό μου ήμερολόγιο, κι ?τσι σέ περίπτωση πού μέ ρωτήσει γιά τή Λούσυ, θά τοῦ τό δώσω· Έτσι θ' άποφύγουμε τίς πολλές έρωτήσεις.

Άργότερα.— Ήρθε κι εφυγε. Τί περίεργη -υνάντηση, και πώς κάνει τό κεφάλι μου νά γυρίζει! Αισθάνομαι σά νά ζώ σέ δνειρο. Είναι δυνατόν νά είναι αλήθεια δλ' αύτά, ή εστώ Ινα μέρος τους; "Αν δέν είχα διαβάσει πρώτα τό ήμερολόγιο τοῦ Τζόναθαν δέ θά δεχόμουν διτι υπάρχει ή παραμικρή πιθανότητα. Καμμένε μου, φτωχέ Τζόναθαν! Πόσο θά πρέπει νά υπέφερε. "Ας δώσει ό καλός Θεός, τίποτα νά μήν τόν άναστατώσει ξανά. Θά προσπαθήσω νά τόν προφυλάξω· μπορεί δμως νά είναι παρηγοριά και βοήθεια γι' αύτόν—δσο φοβερό κι αν είναι, και μ' δλες τίς τρομερές του συνέπειες— τό νά ξέρει μέ σιγουριά διτι δέν τόν ξεγέλασαν τά μάτια, τ' αύτιά και τό μυαλό του, κι διτι είναι δλα αληθινά. Ίσωςαυτό πού τόν βασανίζει νά είναι ή άμφιβολία κι αν φύγει ή άμφιβολία—δέν εχει σημασία στόν ύπνο ή στό ξύπνο του— κι άποδειχτεί ή αλήθεια, θά νιώσει πιο ικανοποιημένος και ί-

κανός ν' άντέξει τόν κλονισμό. Ο Δρ. Βάν Χέλσινγκ πρέπει νά 'vat καλός κι *Εξυπνος* άνθρωπος άφού είναι φίλος του "Αρθουρ και του Δρ. Σιούαρντ κι άφού τόν φέρανε άπ' τή μακρινή 'Ολλανδία για νά κοιτάξει τή Λούσυ. Τώρα πού τόν είδα τό αισθάνομαι διτι είναι καλός κι ευγενικός άνθρωπος, από καλή πάστα. Μόλις ερθει αύριο θά τόν ρωτήσω για τόν Τζόναθαν κι Επειτα, Θεού θέλοντος, δηλ αυτή ή θλίψη και τό άγχος θά πάρουν Ένα καλό τέλος. Έλεγα κάποτε πώς θά μου άρεσε νά παίρνω συνεντεύξεις· ό φίλος του Τζόναθαν άπ' τά «Νέα του Έξετερ» του είπε πώς σέ μιά τέτοια δουλειά τό πάν είναι ή μνήμη —νά μπορείς δηλαδή νά καταγράφεις τήν κάθε λέξη πού ειπώθηκε, έστω κι αν άργότερα χρειαστεί νά ξαναχτενίσεις μερικά κομμάτια. Νά λοιπόν μιά σπάνια συνέντευξη· θά προσπαθήσω νά τήν άποδώσω λέξη πρós λέξη.

Ήταν ή ώρα δύομισυ όταν άκούστηκε τό χτύπημα. Μάζεψα δλο μου τό κουράγιο και περίμενα. Σέ λίγα λεπτά ή Μαίρη άνοιξε τήν πόρτα και άνάγγειλε τόν «Δρ. Βάν Χέλσινγκ.»

Σηκώθηκα και υποκλίθηκα και κείνος ήρθε πρós τό μέρος μου είχε μέτριο άνάστημα κι ήταν γεροδεμένος μέ φαρδούς ώμους, φουσκωτό στήθος και λαιμό και κεφάλι πού στηριζόταν γερά στό κορμί του. Ή κλίση του κεφαλιού του μου 'κανε έντύπωση· φανερώνει πνευματικότητα και δύναμη· τό κεφάλι έχει ώραίο σχήμα κανονικό μέγεθος πού φαρδώνει και πλαταίνει πίσω άπ' τά αυτιά. Τό πρόσωπό ξυρισμένο δείχνει ίνα σκληρό τετράγωνο πηγούνι, μεγάλο άποφασιστικό κι ευκίνητο στόμα, μιά μεγαλούτσικη μύτη, μάλλον ισια, αλλά μέ λεπτά, ευαίσθητα ρουθούνια πού μοιάζουν νά φαρδύνουν καθώς τά μεγάλα και παχιά του φρύδια σμίγουν και τό στόμα σφίγγει. Τό μέτωπο είναι πλατύ και λεπτό· στήν άρχή ύψώνεται σχεδόν κατακόρυφο και μετά γέρνει πρós τά πίσω άνω από δύο πεταχτά κόκαλα στίς δυό πλευρές· τά ξανθοκόκκινα μαλλιά του δέν μπορούν νά σκεπάσουν τό κούτελο παρά πέφτουν από φυσικού τους πρós τά πίσω και πλάγια. Τά μεγάλα, σκούρα γαλανά μάτια του έχουν άρκετή άπόσταση μεταξύ τους κι είναι πότε γρήγορα και τρυφερά, πότε άυστηρά άνάλογα μέ τή διάθεσή του. Μου είπε:

«Είστε ή κ. Χάρκερ;» Κούνησα τό κεφάλι καταφατικά.

«Δηλαδή είστε ή πρώην Μίς Μίνα Μάρρεϋ;» Και πάλι Εγνεψα ναί.

«Ήρθα λοιπόν νά δώ τή Μίνα Μάρρεϋ πού ήταν φίλη τής καημενούλας τής Λούσυ Γουέστενρα. Κυρία Μίνα Ερχομαι για τή νεκρή.»

«Κύριε,» είπα, «δέ θά μπορούσατε νά 'χετε καλύτερες συστάσεις για μένα άπ' διτι ύπήρξατε φίλος και συμπαραστάτης τής Λούσυ Γουέστενρα.» "Απλωσα τό χέρι μου. Τό πήρε κι είπε τρυφερά:-

«Κυρία Μίνα, τό ήξερα πώς ή φίλη τής γλυκύτατης μικρής μας πρέπει νά ήταν καλή, μά ή πραγματικότητα...» Τελείωσε τήν πρότασή του μέ μιá εύγενική υπόκλιση. Τόν ρώτησα γιά ποιό θέμα ήρθε νά μου μιλήσει, κι εκείνος άρχισε άμέσως:

«Διάβασα τά γράμματά σας στή Μίς Λούσυ. Συγχαρώστε με, μά Επρεπε άπό κάπου ν' άρχίσω τίς Ερευνές και δέν υπήρχε κανένας νά ρωτήσω. Ξέρω διτ ήσασταν μαζί της στό Γουίτμπυ. Καμιά φορά κρατούσε ήμερολόγιο —μή σας φαίνεται παράξενο κυρία Μίνα: τό άρχισε μετά πού φύγατε άκοιολ'θώντας τό παράδειγμά σας— και στό ήμερολόγιο αυτό άναφέρεται σέ κάποιο περιστατικό ύπνοβασίας δπου σημειώνει διτ τή σώσατε. Βρίσκομαι σέ μεγάλη άμηχανία κι έρχομαι σέ σας γιά νά μου πείτε αν Εχετε τήν καλωσύνη ό,τιδήποτε θυμάστε σχετικά.»

«Νομίζω, Δρ. Βάν Χέλσινγκ πώς μπορώ νά θυμηθώ τά πάντα.»

«Α, Εχετε λοιπόν καλή μνήμη γιά νά συγκρατείτε γεγονότα, λεπτομέρειες; Σπάνιο πράγμα γιά νεαρή κυρία.»

«Όχι, γιατρέ, μά τά σημείωσα τότε δλα. Μπορώ αν θέλετε νά σας τά δείξω.»

«Α, κυρία Μίνα, θά σας είμαι εύγνώμων. Θά μου κάνετε μεγάλη χάρη.» Δέν μπόρεσα ν' άντισταθώ στον πειρασμό νά τον μπερδέψω λιγάκι —ίσως ή γεύση του άπαγορευμένου μήλου παραμένει άκόμη στό στόμα μας— κι Ετσι του 'δωσα τό στενογραφημένο ήμερολόγιο. Τό πήρε, μ' ευχαρίστησε μέ μιá υπόκλιση και είπε:-

«Μπορώ νά τό διαβάσω;»

«Αν θέλετε» του άπάντησα, προσπαθώντας νά μείνω σοβαρή. Τό άνοιξε και γιά μιá στιγμή τό πρόσωπό του σκοτείνιασε. Κατόπιν σηκώθηκε κι υποκλίθηκε.

«Α, πανέξυπνη γυναίκα!» είπε. «Τό 'ξέρα άπό καιρό διτ ό κ. Τζόναθαν είναι τυχερός άνθρωπος: βλέπω πώς κι ή γυναίκα του Εχει πραγματικά δλα τά προσόντα. Θά μου κάνετε τήν τιμή νά μου τό διαβάσετε; Αλίμονο! δέν ξέρω στενογραφία.» Τώρα τό μικρό μου άστειό είχε τελειώσει και ντράπηκα σχεδόν: πήρα λοιπόν τό δακτυλογραφημένο αντίγραφο άπ' τήν τσάντα μου και τό 'δωσα.

«Συγχαρώστε με,» είπα: «Δέν μπορούσα νά τό άποφύγω νόμισα όμως διτ θέλατε νά μέ ρωτήσετε γιά τήν καημένη τή Λούσυ και γιά νά μή χάσετε καιρό — δχι γιά μένα, μά έπειδή ξέρω πώς ό χρόνος σας είναι πολύτιμος— τά 'γραψα γιά σας στή γραφομηχανή.»

Τό πήρε και τά μάτια του άστραψαν. «Είστε τόσο καλή» είπε. «Μπορώ νά τό διαβάσω τώρα; Όταν τελειώσω Γσως χρειαστεί νά σας κάνω μερικές έρωτήσεις.»

«Μά φυσικά,» είπα. «Διαβάστε το, κι έγώ στό μεταξύ θά πα-

ραγγείλω νά μας ετοιμάσουν τό γεύμα. Θά μπορέσετε τότε νά μέ ρωτήσετε καθώς θά τρώμε.» 'Υποκλίθηκε κι έγκαταστάθηκε σέ μιά πολυθρόνα μέ τήν πλάτη του στό φώς κι άρχισε νά διαβάζει άπορροφημένος. Στό μεταξύ έγώ έφυγα νά φροντίσω γιά τό φαγητό, κυρίως δμως γιά νά τόν αφήσω άνενόχλητο. "Όταν γύρισα τόν βρήκα νά βηματίζει βιαστικά πάνω κάτω στό δωμάτιο. Τό πρόσωπό του ήταν ξαναμμένο άπ' τή συγκίνηση. Έτρεξε κοντά μου καί μοϋ πήρε τά δύο χέρια στά δικά του.

**

« "Α, κυρία Μίνα,» είπε, «πώς μπορώ νά σας έκφράσω τήν ευγνωμοσύνη μου; Τούτο τό χαρτί είναι σάν ήλιαχτίδα. Σά νά μοϋ άνοίγει μιά πύλη. Είμαι ζαλισμένος τυφλωμένος άπ' τό πολύ φώς· κι δμως, κάθε τόσο είναι σά νά βλέπω σύννεφα νά σέρνονται πίσω άπ' τό φώς. Έσείς δμως δέν μπορείτε νά καταλάβετε. "Αχ, σας είμαι δμως τόσο εύγνώμων, πανέξυπνη γυναίκα! Κυρία» — αυτό τό είπε πολύ επίσημα— «έάν ποτέ ό 'Αβραάμ Βάν Χέλσινγκ μπορέσει νά κάνει κάτι γιά σας ή τά άγαπημένα σας πρόσωπα έλπίζω πώς δέ θά διστάσετε νά μοϋ τό πείτε. Θά 'ναι γιά μένα χαρά κι ευτυχία νά μπορέσω νά σάς έξυπηρετήσω σάν φίλος· σάν φίλος, μά καί μέ δλα δσα Ιμαθα στήν ζωή μου, μέ δ,τι μπορώ νά κάνω, θά 'ναι γιά σάς καί τ' άγαπημένα σας πρόσωπα. 'Η ζωή είναι γεμάτη σκοτεινές καί φωτεινές πλευρές έσείς άνήκετε στή φωτεινή πλευρά. 'Η ζωή σας θά 'ναι καλή κι ευτυχισμένη κι ό άντρας σας θά 'ναι τυχερός κοντά σας.»

«Μά, γιατρέ, μέ παινεύετε πολύ αν καί —άν καί δέν μέ ξέρετε.»

«Δέ σάς ξέρω —έγώ πού 'μαι γέρος κι *ήγω* μελετήσεϊ τούς άνθρώπους σ' δλη μου τή ζωή· έγώ πού *ήγω* ειδικότητα στό μυαλό καί σ' δλα δσα σχετίζονται ή πηγάζουν άπ' αυτό! Διάβασα τό ήμερολόγιό σας πού είχατε τήν καλωσύνη νά μοϋ καθαρογράψετε καί πού κάθε σειρά του δείχνει τήν αλήθεια. Έγώ, πού διάβασα τό γλυκύτατο γράμμα σας στήν άμοιρη τή Λούσυ σχετικά μέ τό γάμο σας καί τήν πίστη σας, νά μή σάς ξέρω! "Α, κυρία Μίνα, οί καλές γυναίκες λένε σ' δλη τους τή ζωή, κάθε μέρα κάθε ώρα καί κάθε λεπτό πράγματα πού μπορούν κι οί άγγελιοι νά διαβάσουν· κι έμείς οί άντρες πού θέλουμε νά μάθουμε εχουμε μέσα μας κάτι άπ' τ' άγγελικά μάτια. Ό άντρας σας είναι φύση άνώτερη, κι έσείς τό ίδιο, γιατί δείχνετε πίστη καί δέν μπορεί νά ύπάρξει πίστη σέ κακές ψυχές. Μιλήστε μου δμως γιά τόν σύζυγό σας. Είναι καλά; Τού πέρασε ό πυρετός; Βρήκε ξανά τή δύναμη καί τή διάθεση του; » Τότε βρήκα τήν εύκαιρία νά τόν ρωτήσω γιά τόν Τζόναθαν κι ετσι είπα:-

«Είχε συνέλθει σχεδόν, μά τόν τάραξε πολύ ό θάνατος τοϋ κ. Χώκινς.» Μέ διέκοψε:—

«Α, ναί, ξέρω, ξέρω. Διάβασα τά δύο τελευταία σας γράμματα.» Συνέχισα:-

«Νομίζω πώς αυτό έφταιγε γιατί τήν περασμένη Πέμπτη πού ήμασταν στην πόλη Επαθε κάτι σαν κλωνισμό.»

«Κλωνισμό καί τόσο σύντομα μετά τόν έγκεφαλικό πυρετό! Αυτό είναι κακό. Τί είδους κλωνισμός ήταν;»

«Του φάνηκε διτι είδε κάποιον πού του θυμισε κάτι τρομερό, κάτι πού του είχε προκαλέσει τόν έγκεφαλικό πυρετό.» Εκείνη τή στιγμή ένιωσα νά μέ πλημμυρίζει άπότομα ή άγωνία. Ο οίκτος για τόν Τζόναθαν, ό τρόμος πού εζησε, τό φοβερό μυστήριο του χρονικού του κι ό φόβος πού φώλιαζε τόσον καιρό μέσα μου, δλ' αυτά μέ κυρίεψαν σαν θύελλα. Φαίνεται Επαθα κάποια υστερία γιατί Επεσα στά γόνατα καί του άπλωσα τά χέρια καΓτόν ικέτεψα νά κάνει πάλι καλά τόν άντρα μου. Μέ πήρε άπ' τά χέρια καί μέ σήκωσε- μ' Εβαλε νά καθίσω στόν καναπέ, καί κάθισε δίπλα μου· κρατώντας τό χέρι μου στό δικό του μου 'πε μέ άπέραντη γλυκύτητα:-

«Η ζωή μου είναι Ερημη καί μοναχική καί τόσο πολυάσχολη πού δέν είχα ποτέ καιρό για φίλιες· μά από τότε πού μέ κάλεσε εδώ ό φίλος μου ό Τζών Σιούαρντ γνώρισα τόσους πολλούς καλούς άνθρώπους καί είδα τόση εύγένεια, πού αισθάνομαι περισσότερο παρά ποτέ —γιατί μεγαλώνει καθώς περνούν τά χρόνια— τή μοναξιά τής ζωής μου. Πιστέψτε με, λοιπόν πώς ήρθα κοντά σας γεμάτος σεβασμό για σας, κι διτι μου δώσατε έλπίδα —έλπίδα, διχι σ' αυτό πού ψάχνω, μά πώς υπάρχουν ακόμα καλές γυναίκες για νά κάνουν τή ζωή εύτυχισμένη — καλές γυναίκες πού ή ζωή καί ή αλήθεια τους μπορούν νά γίνουν καλά μαθήματα για τά παιδιά πού θά γεννηθούν. Χαίρομαι, είμαι πολύ χαρούμενος πού μπορώ τώρα νά σας φανώ χρήσιμος· γιατί αν ό σύζυγός σας υποφέρει από κάτι, ή ασθένεια του είναι όπωσδήποτε μέσα στην ειδικότητα καί τήν πείρα μου. Σας υπόσχομαι πώς θά κάνω μετά χαράς διτι μπορώ για κείνον ό,τιδήποτε για νά ξαναβρεί τή δύναμη καί τήν υγεία του, καί νά ξαναγίνει ή ζωή σας εύτυχισμένη. Τώρα πρέπει νά φάτε. Είστε ύπερβολικά κουρασμένη κι ίσως άνήσυχη. Ο άντρας σας ό Τζόναθαν δέ θά 'θελε νά σας δει τόσο χλωμή· καί δέ θά του κάνει καλό νά δει κάτι πού δέν του άρέσει στην άγαπημένη του. Για τό χατήρι του λοιπόν πρέπει νά φάτε καί νά χαμογελάσετε. Μου είπατε τά πάντα για τή Λούσυ, κι Ετσι τώρα δέ θά ξαναμιλήσουμε γι αυτό, για νά μη στεναχωριέστε. Εγώ θά μείνω άπόψε στό Έξετερ γιατί θέλω νά ξανασκεφτώ δσα μου είπατε, κι άφού σκεφτώ, κι αν μου τό επιτρέπετε, θά σας κάνω έρωτήσεις. Καί τότε, ίσως, θά μου πείτε δσο μπορείτε για τό πρόβλημα του συζύγου σας, αλλά διχι άκόμη. Τώρα πρέπει νά φάτε· άργότερα θά μου τά πείτε δλα.»

Μετά τό φαγητό δταν ξαναγυρίσαμε στό σαλόνι, μου είπε:—

«Καί τώρα μιλήστε μου για κείνον.» "Όταν Εφτασε ή στιγμή νά μιλήσω σ' αυτόν τόν μεγάλο, μορφωμένο άνθρωπο, άρχισα νά φοβάμαι διτι θά μέ νομίσει για άνόητη καί τόν Τζόναθαν τρελό —είναι τόσο περίεργο αυτό τό ήμερολόγιο— καί δίστασα νά συνεχίσω. Ήταν όμως τόσο γλυκός κι εύγενικός μαζί μου, κι υποσχέθηκε νά μέ βοηθήσει, πού τοῦ είχα έμπιστοσύνη κι 2τσι είπα:—

«Δρ. Βάν Χέλσινγκ, αυτά πού Εχω νά σας πώ είναι τόσο άλλόκοτα πού δέν πρέπει νά γελάσετε μέ μένα ή μέ τόν άντρα μου. 'Από χθές ζώ μέσα στόν πυρετό τής άμφιβολίας: πρέπει νά είστε καλός μαζί μου καί νά μή μέ θεωρήσετε άνόητη πού μισοπίστεψα όρισμένα πολύ παράξενα πράγματα.» Μέ καθησύχασε δχι μόνο μέ τά λόγια του μά καί μέ τόν τρόπο του:—

«'Αχ, άγαπητή μου, αν ξέρατε μονάχα πόσο παράξενο είναι τό θέμα πού μέ φέρνει εδώ, θά γελούσατε έσεις. Έχω μάθει νά μήν υποτιμώ τήν πίστη κανενός, δσο παράξενη κι άν είναι. Προσπάθησα νά κρατήσω τό μυαλό μου άνοιχτό· δχι για τά συνηθισμένα πράγματα τής ζωής αλλά για τά παράξενα πράγματα, εκείνα πού μάς κάνουν ν' άμφιβάλλουμε άν είμαστε τρελοί ή γνωστικοί.»

«Σας εύχαριστώ, σας εύχαριστώ χίλιες φορές! Βγάλατε Ενα μεγάλο βάρος από πάνω μου. "Αν μοῦ τό έπιτρέπετε, θά σας δώσω νά διαβάσετε κάτι χαρτιά. Είναι πολλά αλλά τά Ιχω καθαρογράψει στή γραφομηχανή. 'Εκεί θά δείτε τό πρόβλημα τό δικό μου καί τοῦ Τζόναθαν. Είναι Ενα αντίγραφο άπ' τό ταξιδιωτικό του ήμερολόγιο μέ δλα δσα τοῦ συνέβησαν. Δέν τολμώ νά σας πώ τίποτα γι' αυτό· θά τό διαβάσετε καί θά κρίνετε μόνος σας. 'Αργότερα δταν θά σας δώ, θά 'χετε ίσως τήν καλωσύνη νά μοῦ πείτε τή γνώμη σας.»

«Τό υπόσχομαι.» είπε καθώς τοῦ Εδινα τά χαρτιά: «τό πρωί, αν μοῦ τό έπιτρέπετε, θά 'ρθω δσο μπορώ πιό νωρίς νά δώ έσάς καί τόν σύζυγό σας.»

«Ό Τζόναθαν θά είναι εδώ στίς Εντεκα καί μισή. Πρέπει νά 'ρθετε νά φάτε μαζί μας καί νά τόν δείτε- αν προλάβετε τό γρήγορο τραίνο τών 3:34 , θά είστε στό Πάντιγκτον πρίν τίς όκτώ.» Ξαφνιάστηκε πού είδε διτι ήξερα άπ' Εξω τά δρομολόγια τών τραίνων, μά δέν ξέρει διτι Εχω μάθει δλα τά τραίνα άπό καί πρós τό Έξετερ για νά μπορώ νά βοηθώ τόν Τζόναθαν δταν τύχει νά βιάζεται πολύ.

Πήρε λοιπόν μαζί του τά χαρτιά κι Εφυγε κι έγώ κάθομαι εδώ καί σκέφτομαι-σκέφτομαι καί γώ δέν ξέρω τί.

Γράμμα (χειρόγραφο) τον Βάν Χέλσινγκ στην κα Χάρκερ

25 Σεπτεμβρίου, ώρα 6

Άγαπητή κα Μίνα,

Διάβασα τό καταπληκτικό ήμερολόγιο τοῦ συζύγου σας. Μπο-

ρείτε νά κοιμόσαστε ήσυχη. Όσο περίεργο καί τρομερό κι άν φαίνεται, είναι *άληθινό!* Στοιχηματίζω τήν ίδια μου τή ζωή. Για άλλους μπορεί νά είναι χειρότερα άκόμη, μά για κείνον καί για σάς δέν υπάρχει φόβος. Είναι τέλειο παλικάρι· κι επιτρέψτε μου νά σάς πώ άπ' τήν πείρα μου τών άνθρώπων, δι κάποιος πού, δπως εκείνος, κατέβηκε από κείνον τόν τοίχο καί μπήκε στό δωμάτιο —καί μάλιστα δεύτερη φορά— δέν μπορεί νά πάθει κακό άνεπανόρθωτο από όποιοδήποτε κλονισμό. Τό μυαλό του κι ή καρδιά του είναι εντάξει· τό έγυώμαι πριν άκόμα τόν δώ· όποτε μείνετε ήσυχη. Έχω πολλά νά τόν ρωτήσω για άλλα πράγματα. Είμαι τυχερός πού θά 'ρθω σήμερα νά σάς δώ γιατί Εμαθα άπότομα τόσα πολλά πράγματα πού είμαι πάλι ζαλισμένος —ζαλισμένος περισσότερο από κάθε άλλη φορά, καί πρέπει νά σκεφτώ.

Ο άφοσιωμένος σας
ABRAAM BAN XELCINIK

Γράμμα της κας Χάρκερ στόν Βάν Χέλσινγκ

25 Σεπτεμβρίου, 6:30 μ.μ.

'Αγαπητέ Δρ. Βάν Χέλσινγκ,

Χύλια ευχαριστώ για τό εύγενικό σας γράμμα πού μέ λύτρωσε από Ενα μεγάλο βάρος. Κι ώστόσο, άν είναι άλήθεια, τί τρομερά πράγματα υπάρχουν στόν κόσμο, καί τί φοβερό άν αυτός ό άνθρωπος, αυτό τό τέρας, βρίσκεται πραγματικά στό Λονδίνο! Φοβάμαι καί νά τό σκεφτώ άκόμα. Αύτή τή στιγμή, τήν ώρα πού Εγραφα, Ελαβα Ενα τηλεγράφημα άπ' τόν Τζόναθαν πού λέει δι φεύγει άπόψε άπ' τό Λώνστον μέ τό τραίνο τών 6:25 καί θά 'ναι έδώ στίς 10:18. Έτσι δέν Εχω νά φοβηθώ γι άπόψε. Σάς παρακαλώ λοιπόν αντί για τό μεσημεριανό γεύμα, έλάτε νά πάρετε τό πρόγευμα μαζί μας στίς όκτώ, άν δέν είναι πολύ νωρίς για σάς. "Αν βιάζεστε, μπορείτε νά φύγετε μέ τό τραίνο τών 10:30, καί θά είστε στό Πάντινγκτον στίς 2:35. "Αν δέν Εχω άπάντησή σας, θά θεωρήσω δι Ερχεστε για πρωινό.

Πιστέψτε με,

ΈΗ πιστή κι ευγνώμων φίλη σας
MINA XARKEP

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΧΑΡΚΕΡ

26 Σεπτεμβρίου.— Πίστευα δι δέ θά ξανάγραφα σ' αυτό τό ήμερολόγιο, αλλά νά πού Εφτασε ή στιγμή. Όταν Εφτασα σπιτι χθές βράδυ, ή Μίνα είχε Ετοιμο τό δείπνο, κι δταν τελειώσαμε μού είπε για τήν επίσκεψη του Βάν Χέλσινγκ, κι δι του Εδωσε τά δύο αντίγραμμένα ήμερολόγια, καί πόσο είχε άνησυχήσει για μένα. Μού 'δείξε στό γράμμα του γιατρού δι δλα δσα είχα γράψει είναι άλήθει-

Αισθάνομαι σά νά έγινα καινούριος άνθρωπος. Αυτό πού μέ τσάκιζε περισσότερο άπ' δλα ήταν ή άμφιβολία γιά τό αν ή δλη ιστορία ήταν πραγματικότητα. Ένωθα άνίκανος, σαστισμένος, χωρίς αυτοπεποίθηση. Τώρα όμως πού **ξέρω** δέ φοβούμαι τίποτα, ούτε τόν Κόμη. Τά κατάφερε λοιπόν τελικά μέ τό σχέδιο του νά Ερθει στό Λονδίνο· αυτός ήταν πού είδα. Είχε ξανανώσει, πώς όμως; Ο Βάν Χέλσινγκ είναι ό κατάλληλος άνθρωπος νά τόν ξεσκεπάσει και νά τόν έξοντώσει, άν είναι όπως τόν περιγράφει ή Μίνα. Καθίσαμε ως άργά, και τά κουβεντιάσαμε δλα. Τώρα ή Μίνα έτοιμάζεται, κι εγώ θά πάω σέ λίγο στό ξενοδοχείο νά τόν φέρω...

Ξαφνιάστηκε νομίζω όταν μέ είδε. "Όταν μπήκα στό δωμάτιό του και συστήθηκα, μ¹ Επιασε άπ¹ τόν ώμο και γύρισε τό πρόσωπό μου πρós τό φώς· άφού μέ περιεργάστηκε επίμονα είπε:—

«Μά ή κυρία Μίνα μου είπε πώς ήσασταν άρρωστος και πώς περάσατε κάποιον κλονισμό. » Ήταν τόσο άστείο ν' άκούω νά λέει τή γυναίκα μου «κυρία Μίνα» αυτός ό γεροντάκος μέ τό εύγενικό Εντωπιακό πρόσωπο. Χαμογέλασα κι είπα:—

«**Ημουν** άρρωστος, είχα πάθει κλονισμό· αλλά μ' Εχετε κιόλας γιατρέψει.»

«Μά πώς;»

«Μέ τό γράμμα σας στη Μίνα χθές βράδυ. Είχα άμφιβολίες, και μετά άρχισαν δλα νά μου φαίνονται Εξωπραγματικά· δέν ήξερα άν Επρεπε νά 'χω Εμπιστοσύνη άκόμα και στίς ίδιες μου τίς αισθήσεις. Μή ξέροντας τί νά πιστέψω, δέν ήξερα και τί νά κάνω. Τό μόνο πού μου Εμενε ήταν ν' άκολουθήσω τό ήδη χαραγμένο αύλάκι τής ζωής μου. Μά τό αύλάκι σταμάτησε κάποτε, κι Εχασα τήν Εμπιστοσύνη μου στόν έαυτό μου. Δέν ξέρετε, γιατρέ, τί σημαίνει ν' άμφιβάλλει κανείς γιά δλα, άκόμα και γιά τόν ίδιο του τόν έαυτό. "Όχι, δέν ξέρετε, θά ήταν άδύνατον μέ φρύδια σάν τά δικά σας.» Φάνηκε ικανοποιημένος και είπε γελώντας:

«"Όστε Ετσι! Είστε και φυσιογνωμιστής. Κάθε ώρα πού περνά μαθαίνω και περισσότερα. Θά Ερθω μέ μεγάλη εύχαρίστηση γιά πρωινό στό σπίτι σας και —ά κύριε, δέ θά παρεξηγήσετε Ινα κοπλιμέντο άπό Εναν γέρο, μά είστε τυχερός πού Εχετε αυτήν τή γυναίκα.» Θά τόν άκουγα εύχαρίστως νά παινεύει τή Μίνα δλη τή μέρα, κι Ετσι κούνησα άπλώς τό κεφάλι μου και σόπασα.

«Είναι μιά γυναίκα τού Θεού πού τήν Επιασε 'Εκείνος γιά νά δείχνει σ' Εμάς τούς άντρες και τίς γυναίκες διτι υπάρχει παράδεισος όπου μπορούμε νά μπούμε κι διτι τό φώς του μπορεί νά φτάσει ως Εδώ στη γή. Τόσο άληθινή, τόσο γλυκιά, τόσο εύγενική, τόσο άλτρουίστρια —κι αυτό τό τελευταίο, άκούστε με, είναι μεγάλο πράγμα στην

άπιστη έγωιστική Εποχή μας. Κι έσεΐς, κύριε —διάβασα δλα τά γράμματα στήν καημένη τή Μίς Λούσο καί μερικά άναφέρονται σέ σάς· Έτσι τίς τελευταίες μέρες σάς γνώρισα από τή γνώμη τών άλλων γιά σάς· από χθές τό βράδυ όμως γνώρισα καί τόν άληθινό σας έαυτό. θά μου δώσετε τό χέρι σας Έτσι; Καί θά γίνουμε φίλοι γιά δλη μας τή ζωή.»

Σφίξαμε τά χέρια, κι ήταν τόσο σοβαρός κι εύγενικός πού συγκινήθηκα.

«Καί τώρα», είπε, «μπορώ νά σάς ζητήσω κάτι άκόμα; Έχω αναλάβει Ένα μεγάλο καθήκον καί κατ' άρχήν μου χρειάζεται γνώση. Έδώ μπορείτε νά μέ βοηθήσετε. Μπορείτε νά μου πείτε δλα δσα συνέβησαν πρίν πάτε στήν Τρανσυλβανία; 'Αργότερα ίσως σάς ζητήσω περισσότερη βοήθεια καί άλλου είδους, αλλά πρós τό παρόν φτάνει αυτό!»

«'Ακούστε με κύριε,» είπα, «αυτό πού θά κάνετε Έχει σχέση μέ τόν Κόμη;»

«Ναί,» είπε Επίσημα.

«Τότε είμαι μαζί σας ψυχή καί σώματι. Μιά καί φεύγετε μέ τό τραίνο τών 10:30 δε θά προλάβετε νά διαβάσετε δλα τά χαρτιά, αλλά θά σάς τά φέρω καί μπορείτε νά τά πάρετε μαζί σας νά τά διαβάσετε στό τραίνο.»

Μετά τό πρωινό τόν συνόδεψα στό σταθμό. Καθώς χωρίζαμε, είπε: «'Αν σάς ειδοποιήσω, μπορείτε νά Ερθετε στήν πόλη καί νά πάρετε καί τήν κυρία Μίνα;»

«θά Ερθουμε κι οί δύο μόλις μάς καλέσετε,» είπα.

Τού είχα πάρει τίς πρωινές Εφημερίδες καί τίς χθεσινοβραδινές τού Λονδίνου καί καθώς μιλούσαμε άπ' τό παράθυρο τού βαγονιού περιμένοντας νά ξεκινήσει τό τραίνο, τίς ξεφύλλιζε. Ξαφνικά τό μάτι του φάνηκε νά σκάλωσε σέ κάτι πού Εγραφε ή «Εφημερίδα τού Γουεστμίνστερ» —πήν άναγνώρισα άπ' τό χρώμα— καί Εγινε κατάσπρος. Διάβασε λίγο μέ προσοχή, μουγκρίζοντας μόνος του: «Mein Gott! Mein Gott! Τόσο γρήγορα! Κιόλας! » Νομίζω πώς Εκείνη τή στιγμή μέ είχε ξεχάσει τελείως. Ξαφνικά τό τραίνο σφύριξε κι άρχισε νά ξεκινάει. Αυτό τόν ξανάφερε στήν πραγματικότητα κι Εσκυψε άπ' τό παράθυρο κουνώντας τό χέρι του καί φώναξε: «Χαιρετισμούς στήν κυρία Μίνα· θά σάς γράψω τό συντομότερο.»

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΤΑΡΝΤ

26 Σεπτεμβρίου.— Πραγματικά, τελειωμός δέν ύπάρχει. Δέν πέρασε ούτε μία βδομάδα πού είχα γράψει «Τέλος», καί νά πού

ξαναρχίζω άπ' τήν άρχή, ή μάλλον συνεχίζω τό παλιό ήμερολόγιο. Ως τό σημερινό άπόγευμα δέν είχα κανένα λόγο νά σκεφτώ τά συμβάντα. Ο Ρένφελντ Ιχει ήρεμήσει κατά τά φαινόμενα. Είχε προχωρήσει άρκετά στήν υπόθεση μέ τίς μύγες· κι είχε μόλις άρχίσει μέ τίς άράχνες· πάντως δέ μου είχε δημιουργήσει καμιά ιστορία. Έλαβα γράμμα άπ' τόν "Άρθουρ γραμμένο τήν Κυριακή καί διαπίστωσησα δι πάει μιά χαρά. Είναι μαζί του ό Κούν'σου Μόρρις κι αυτό είναι μεγάλη βοήθεια, γιατί ό ίδιος ξεχειλίζει άπό υγεία καί ζωή. Μου 'γράψε κι αυτός δυό λόγια, κι άπό κει Ιμαθα διτι ό "Άρθουρ Ιχει άρχίσει ν' άνακτά τό παλιό του κέφι· ετσι λοιπόν νιώθω ήσυχος γιά δλους. Όσο γιά μένα, είχα στρωθεί στή δουλειά μου μέ τόν παλιό μου ένθουσιασμό καί μπορώ νά πώ πώς ή πληγή πού μου άφησε ή καημένη ή Λούσου είχε άρχίσει νά έπουλώνεται. Τώρα όμως ξανάνοιξαν δλα κι ένας Θεός ξέρει ποιό θά 'ναι τό τέλος. Υποψιάζομαι πώς ό Βάν Χέλσινγκ νομίζει διτι τό ξέρει κι εκείνος, αλλά μάς μιλάει μέ τό σταγονόμετρο γιά νά μάς έρεθίσει τήν περιέργεια. Χθές πήγε στό Έξετερ κι εμεινε εκεί δλη τή νύχτα. Γύρισε σήμερα. Σχεδόν όρμησε σά σίφουνας στό δωμάτιο κατά τίς πεντέμισυ καί μου 'χωσε κάτω άπ' τή μύτη τή χθεσινοβραδινή «Έφημερίδα του Γουέστμινστερ».

«Τί λές έσύ γι' αυτό;» μέ ρώτησε καί στάθηκε άπέναντι μέ σταυρωμένα χέρια.

Κοίταξα τήν έφημερίδα γιατί πραγματικά δέν καταλάβαινα τί έννοούσε· μου τήν πήρε καί μου 'δείξε μιά παράγραφο γιά κάτι παιδιά πού παρασύρθηκαν στό Χάμπστεντ. Δέν κατάλαβα πολλά πράγματα, ώσπου έφτασα σ' Ινα σημείο δπου περιέγραφε κάτι μικρές πληγίτσες στό λαιμό τους. Τότε μου πέρασε ξαφνικά μιά σκέψη, καί τόν κοίταξα. «Λοιπόν;» είπε.

«Είναι σάν τής άμοιρης τής Λούσου.» «Καί πώς τό έξηγηείς;»

«Άπλούστατα πρέπει νά υπάρχει κάποια κοινή αιτία. Έκείνο πού τίς προκάλεσε στή Λούσου, πρέπει νά τίς προκάλεσε καί στά παιδιά.» Η άπάντησή του μου φάνηκε περίεργη—

«Αυτό είναι άλήθεια εμμεσα, αλλά δχι άμεσα.»

«Τί θέλετε νά πείτε, Καθηγητά;» ρώτησα. Είχα διάθεση ν' άστειεντώ μέ τή σοβαρότητά του —γιατί στό κάτω κάτω, τέσσερεις μέρες ξεκούρασης κι έλευθερίας άπ' τήν άγωνία καί τό άγχος πού μάς εκαιγε, δσο νά 'ναι κάνουν καλό στή διάθεση— μά τό πρόσωπό του μ' Ικανέ νά σοβαρευτώ. Ποτέ δέν τόν είχα δει πιό σοβαρό, άκόμα κι έν μέσω τής άπελπισίας μας γιά τήν καημένη τή Λούσου.

«Πείτε μου!» είπα. «Δέν μπορώ νά Ιχω γνώμη. Δέν ξέρω τί νά σκεφτώ, ούτε εχω δεδομένα γιά νά στηρίξω κάποια υπόθεση.»

«Θέλεις νά μου πεις, φίλε μου Τζών, διτι δέν Ιχεις τήν παραμι-

κρή υποψία από τί πέθανε ή καημένη ή Λούσυ; Ούτε καν μετά από τόσες ένδειξεις πού έδωσαν δχι μόνο τά γεγονότα, μά κι εγώ ό ίδιος;»

«Από νευρική εξάντληση πού άκολούθησε μιά μεγάλη άπώλεια ή έλλειψη αίματος.»

«Καί πώς χάθηκε ή έλλειψε αυτό τό αίμα;»

Κούνησα τό κεφάλι μου. Έκείνος ήρθε κοντά μου, κάθισε δίπλα μου, καί συνέχισε—

«Είσαι έξυπνος άνθρωπος, φίλε μου Τζών έχεις σωστή λογική καί κοφτερό μυαλό· μά είσαι καί πολύ προκατειλημένος. Δέν αφήνεις τά μάτια σου νά δούν ούτε τ' αúτιά σου ν' ακούσουν, κι δ,τι είναι έξω άπ' τήν καθημερινή σου ζωή τό θεωρείς χωρίς σημασία. Δέν πιστεύεις δτι είναι πράγματα πού δέν μπορείς νά καταλάβεις, κι όμως υπάρχουν; Ότι μερικοί άνθρωποι βλέπουν πράγματα πού άλλοι δέν μπορούν νά τά δούν; Ύπάρχουν όμως πράγματα παλιά καί καινούρια πού δέν πρέπει νά τά βλέπουν ανθρώπινα μάτια, γιατί ξέρουν —ή νομίζουν δτι ξέρουν— μερικά πράγματα πού τούς έχουν πει άλλοι. "Αχ, φταίει ή επιστήμη πού θέλει νά τά εξηγήι δλα· κι δταν δέν τά εξηγήι, λέει δτι δέν υπάρχει τίποτα νά εξηγήσει. Κι όμως βλέπουμε γύρω μας κάθε μέρα καινούριες ιδέες νά γεννιούνται πού πιστεύουν δτι είναι καινούριες, μά πού είναι άπλώς οί ίδιες παλιές, πού κάνουν τίς νέες —σάν τίς ώραϊες κυρίες στήν δπερα. Ύποθέτω άς πούμε πώς δέν πιστεύεις στή μετενσάρκωση. "Όχι; Ούτε στήν ύλοποίηση του πνεύματος. "Όχι; Ούτε στά άστρικά σώματα. "Όχι; Ούτε στήν τηλεπάθεια. "Όχι; Ούτε στον ύπνωτισμό—»

«Ναί,» είπα. «Ό Σαρκό τό απέδειξε πολύ καλά». Χαμογέλασε καί συνέχισε· «Είσαι λοιπόν ικανοποιημένος σ' αυτό τό θέμα. Έτσι; Καί βεβαίως καταλαβαίνεις πώς λειτουργεί, καί μπορείς νά παρακολουθήσεις τό συλλογισμό του μεγάλου Σαρκό —άλιμονο δέν είναι πιά ζωντανός!— ως μέσα στήν ψυχή του άσθενή πού έπηρεάζει. "Όχι; Μά τότε, φίλε Τζών μπορώ νά θεωρήσω δτι δέχεσαι άπλώς τά γεγονότα καί άρκείσαι ν' αφήσεις κενό τό χώρο άπ' τήν ύπόθεση στο συμπέρασμα; "Όχι; Πές μου λοιπόν τότε —γιατί είμαι μελετητής του έγκεφάλου— πώς μπορείς νά δέχεσαι τόν ύπνωτισμό καί ν' άπορρίπτεις τήν τηλεπάθεια; Σέ πληροφορώ, φίλε μου, δτι γίνονται σήμερα πράγματα στήν επιστήμη τής ήλεκτρολογίας πού θά τά θεωρούσαν βέβηλα κι αυτοί άκόμη πού ανακάλυψαν τόν ήλεκτρισμό — πού λίγο καιρό πριν θά τούς καίγανε κι αυτούς ζωντανούς σάν μάγους. Πάντα υπάρχουν μυστήρια στή ζωή. Πώς συνέβη κι ό Μαθουσάλας έζησε ενιακόσια χρόνια κι ό «γερο-Πάρ» εκατόν εξήντα έννιά, κι-δμως ή καημένη ή Λούσυ μέ αίμα τεσσάρων άνδρών στίς φλέβες της δέν

μπόρεσε να ζήσει ούτε μία μέρα;! Γιατί αν είχε ζήσει Ιστω και μία μέρα ακόμη, θά τή σώζαμε. Ξέρεις δλο τό μυστήριο τής ζωής και του θανάτου; Ξέρεις τό σύνολο τής συγκριτικής ανατομίας; Μπορείς να εξηγήσεις γιατί όρισμένοι άνθρωποι Ιχουν ιδιότητες ζώων κι άλλοι όχι; Μπορείς να μου εξηγήσεις γιατί ενώ όρισμένες άράχνες είναι μικρές και ζούν λίγο, εκείνη ή τεράστια άράχνη ίζησε επί αίώνες στον πύργο τής παλιάς Ισπανικής έκκλησίας και μεγάλωνε άσταμάτητα μέχρι πού μπορούσε να κατεβαίνει και να πίνει τό λάδι άπ' δλα τά καντήλια; Μπορείς να μου πεις γιατί στην Πάμπα —μά κι άλλου— υπάρχουν νυχτερίδες πού 'ρχονται τή νύχτα κι ανοίγουν τίς φλέβες από βόδια κι αλόγα και ρουφούν δλο τους τό αίμα; Πώς γίνεται να υπάρχουν σε μερικά νησιά του Δυτικού πέλαγου νυχτερίδες πού κρέμονται δλη μέρα άπ' τά δέντρα κι δσοι τίς είδαν λένε πώς μοιάζουν με τεράστιες καρύδες ή καρπούς, κι δταν οί ναύτες κοιμούνται στό κατάστρωμα επειδή κάνει ζέστη, πετούν άθόρυβα πάνω τους και πότε-πότε τους βρίσκουν τό πρωί νεκρούς, κάτασπρους σαν και τή Μίς Λούσυ;»

«Γιά δνομα του θεού, καθηγητά!» είπα και τινάχτηκα πάνω, «θέλετε να πείτε δι τή Λούσυ τή δάγκωσε μία τέτοια νυχτερίδα· κι δι υπάρχουν τέτοια πράγματα εδώ στό Λονδίνο, τον δέκατο Ζνατο αιώνα;» Μου 'γνεψε με τό χέρι του να σωπάσω και συνέχισε:—

«Μπορείς να μου πεις γιατί οί χελώνες ζούν περισσότερο από γενεές ολόκληρες ανθρώπων, γιατί ό έλέφαντας επίζει επί δυναστείες, γιατί ό παπαγάλος δέν πεθαίνει ποτέ παρά μόνο από δάγκωμα γάτας ή σκύλου ή κάτι παρόμοιο; Μπορείς να μου εξηγήσεις γιατί σ' δλους τους τόπους και τίς εποχές οί άνθρωποι πιστεύουν πώς υπάρχουν όρισμένοι λίγοι πού ζούν για πάντα —άν τους αφήσουν— κι δι υπάρχουν άντρες και γυναίκες πού δέν μπορούν να πεθάνουν; Ξέρουμε δλοι μας —γιατί τό 'χει άποδείξει ή έπιστήμη— δι υπάρχουν φρόνοι πού βρίσκονται παγιδευμένοι στα βράχια χιλιάδες χρόνια σε μία τρυπίτσα πού μόλις τους χωράει, από καταβολής κόσμου. Μπορείς να μου πεις πώς μπορεί ό Ίνδος φακίρης να πεθάνει, να τον θάψουν, να σφραγίσουν τον τάφο του και να σπείρουν σάρι πάνω του, να τό θερίσουν , να ξανασπείρουν και να ξαναθερίσουν, και μετά να 'ρθουν οί άνθρωποι, να βγάλουν τό άπειραχτο σφράγισμα και να βρουν τον Ίνδο φακίρη, όχι πεθαμένο, μά έτοιμο να σηκωθεί και να περπατήσει ανάμεσά τους σαν και πρώτα;» Έδώ τον διέκοψα. Είχα αρχίσει να τά χάνω· μου ζάλισε τόσο πολύ τό μυαλό μ' αυτόν τό κατάλογο από παραξενιές και πιθανές άπιθανότητες τής φύσης, πού ή φαντασία μου φούντωσε. Είχα άμυδρά τήν έντύπωση πώς προσπαθούσε να μου διδάξει κάποιο μάθημα, δπως έκανε και παλιά στό σπουδαστήριό του

στό "Αμστερνταμ. Τότε βέβαια μου 'λεγε τό θέμα, ώστε νά μπορώ νά 'χω συνέχεια τό αντικείμενο στή σκέψη μου. Τώρα όμως μέ είχε άβοήθητο, κι όμως ήθελα νά τόν παρακολουθήσω τού είπα:—

«Αφήστε με, καθηγητά, νά ξαναγίνω μαθητής σας. Πέστε μου ποιό είναι τό θέμα, ώστε νά μπορώ νά εφαρμόσω τίς γνώσεις καθώς προχωράτε. Αύτή τή στιγμή τό μυαλό μου πηδά από θέμα σέ θέμα, όπως παρακολουθεί ό τρελός, κι όχι ό λογικός άνθρωπος. Νιώθω σάν πρωτάρης πού παραδέρνει σ' 2να βάλτο μέσ στην όμίχλη και πιάνεται πότε άπ' τόν ενα θάμνο, πότε άπ' τόν άλλο, σέ μία μάταιη προσπάθεια νά προχωρήσω, χωρίς νά ξέρω σέ ποιά κατεύθυνση.»

«Ωραία ή εικόνα σου,» είπε. «Έ, λοιπόν, θά σου πώ: Τό θέμα μου είναι τό έξής: Θέλω νά πιστέψεις.»

«Νά πιστέψω τί;»

«Νά πιστέψεις τά άπίστευτα. "Άσε με νά σου εξηγήσω. Ήταν κάποτε Ινας άμερικανός πού είχε δώσει αυτόν τό όρισμό τής πίστης: «έκείνο πού μάς κάνει νά πιστεύουμε πράγματα πού ξέρουμε πώς δέν είναι άληθινά.» Κατ' άρχην, συμφωνώ μ' αυτόν τόν άνθρωπο. Εννοούσε πώς πρέπει νά 'χουμε άνοιχτό μυαλό και νά μήν αφήνουμε μία μικρούλα άλήθεια νά έμποδίζει τό διάβα μιάς μεγάλης άλήθειας, όπως Ινα βραχάκι στις ράγες τού τραίνου. Παίρνουμε πρώτα τή μικρή άλήθεια. Ωραία! Τήν κρατάμε και άναγνωρίζουμε τήν άξία της: συγχρόνως όμως πρέπει νά προσέξουμε νά μή νομίσει διτ είναι ή μοναδική άλήθεια στό σύμπαν.»

«Θέλετε δηλαδή νά μήν αφήσω κάποια προηγούμενη πεποίθηση νά έμποδίσει τή δεκτικότητα τού μυαλού μου σχετικά μέ κάποιο παράξενο θέμα. Κατάλαβα σωστά τό μάθημά σας;»

«"Άχ, είσαι άκόμα ό άγαπημένος μου μαθητής. 'Αξίζει νά 'ναι κανείς δάσκαλός σου. Και τώρα πού θέλεις νά καταλάβεις, Έχεις κάνει τό πρώτο βήμα πρós τήν κατανόηση. Νομίζεις λοιπόν διτ εκείνες οι μικρές τρυπίτσες στό λαμό τών παιδιών Έγιναν άπ' τόν ίδιο πού εκανε τίς τρυπίτσες τής Μίς Λούσου;»

«Έτσι νομίζω.» Σηκώθηκε δρθιος και μου 'πε σοβαρά:

«Τότε κάνεις λάθος. Μακάρι νά ήταν Έτσι! Μά άλίμονο όχι. Είναι πολύ, πολύ χειρότερο.

«Γιά τ' όμωνα τού Θεού, Καθηγητά Βάν Χέλσινγκ, τί θέλετε νά πείτε;» φώναξα.

Σωριάστηκε μέ μία κίνηση άπελπισίας σέ μία καρέκλα ακούμπησε τούς άγκώνες του στό τραπέζι, σκέπασε τό πρόσωπο μέ τά χέρια του, κι είπε:

«Τίς Έκανε ή Μίς Λούσου!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XV

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΤΑΡΝΤ (συνέχεια)

Γιά λίγη ώρα μέ κυρίεψε ολότελα ό θυμός. Ήταν σά νά ζούσε ή Λούσου καί κάποιος νά τή χαστούκιζε στό πρόσωπο. Χτύπησα δυνατά μέ τή γροθιά μου τό τραπέζι, σηκώθηκα δρθιος, καί του είπα:—

«Δρ. Βάν Χέλσινγκ, τρελαθήκατε;» Σήκωσε τό κεφάλι του καί μέ κοίταξε, /αί κατά κάποιον περίεργο τρόπο ή τρυφερότητα του προσώπου -ου μέ ήρέμησε άμέσως. «Μακάρι νά ήμουνα!» είπε. «Τήν τρέλα τήν άνεχόμαστε πολύ πιό εύκολα σέ σύγκριση μέ κάτι τέτοιες άλήθειες. "Αχ, φίλε μου, σκέψου λιγάκι γιατί νομίζεις δι έκανα τόσο μεγάλο κύκλο, γιατί έκανα τόση ώρα για νά σου πώ κάτι τόσο απλό; Μήπως γιατί σέ μισώ καί σέ μισούσα σ' δλη μου τή ζωή; Μήπως γιατί ήθελα νά σέ πληγώσω; Μήπως γιατί ήθελα τώρα, μετά από τόσον καιρό, νά σ' έκδικηθώ για τότε πού μου Ισωσες τή ζωή καί μέ γλύτωσες από τρομερό θάνατο; "Α, δχι!»

«Συγχωρέστε με,» είπα. Κι εκείνος συνέχισε:—

«Φίλε μου, ήταν γιατί ήθελα νά σου τό πώ σιγά- σιγά έπειδή ξέρω πόσο αγάπησες τή γλυκιά αυτή κοπέλα. Μά καί τώρα άκόμα δέν κανείς άπείτηση νά τό πιστέψεις. Είναι τόσο δύσκολο νά δεχτεί κανείς άπότομα κάθε άφηρημένη άλήθεια, πού πολλές φορές άμφισβητούμε τήν πιθανότητα γιατί πιστεύαμε πάντα στό αντίθετο. Μά είναι άκόμα πιό δύσκολο νά πιστέψει κανείς μιá τόσο συγκεκριμένη καί θλιβερή άλήθεια *όπως* στην περίπτωση τής Μίς Λούσου. 'Απόψε θά σου τό άποδείξω. Τολμάς νά Ερθεις μαζί μου;»

Κλονίστηκα. Κανείς δέ θέλει ν' άποδείξει μιá τέτοια άλήθεια. Ό Μπάυρον Ελεγε δι μιá έξάιρεση υπάρχει μονάχα, ή ζήλεια.

«Ν' αποδείξει τήν άλήθεια πού τόσο τόν τρόμαζε.»

Κατάλαβε τό δισταγμό μου, καί είπε:—

«Η λογική είναι άπλή· δέν υπάρχει τρέλα τούτη τή φορά, νά πηδάμε από θάμνο σέ θάμνο μέσ' στην καταχνιά καί τήν όμίχλη. "Αν δέν είναι άλήθεια, ή άπόδειξη θά μάς ξαλαφρώσει· καί στή χειρότερη περίπτωση, δέ θά μάς βλάψει. Μά αν είναι άλήθεια! "Αχ, αυτό είναι τό τρομερό· κι όμως ό τρόμος βοηθάει στό σκοπό μου, γιατί μέσα του Εχει τήν άνάγκη για κάποια πίστη. Έλα, θά σου πώ τί προτείνω: Πρώτα-πρώτα, νά φύγουμε τώρα νά πάμε νά δούμε εκείνο τό παιδάκι στό νοσοκομείο. Ό Δρ. Βίνσεντ από τό Βόρειο Νοσοκομείο, δπου λένε οί έφημερίδες δι βρίσκεται τό παιδάκι, είναι φίλος μου, καί νο-

μίζω καί δικός σου συμφοιτητής άπ' τό "Αμστερνταμ. "Αν δέ μάς άφήσει σάν φίλους, όπωσδήποτε θά έπιτρέψει σέ δυό έπιστήμονες νά δοϋν τήν περίπτωση τοϋ άσθενούς. Δέ θά τοϋ πούμε τίποτα, παρά μόνο πώς θέλουμε νά δοϋμε γιά έπιστημονική ένημέρωση. Καί μετά—»

«Καί μετά;» Πήρε άπ' τήν τσέπη του ενα κλειδί καί μοϋ τό 'δειξε.

«Καί μετά, έσύ κι έγώ θά περάσουμε τή νύχτα μας στό νεκροταφείο όπου κείται η Λούσυ. Αυτό είναι τό κλειδί τοϋ οικογενειακοϋ της τάφου. Τό πήρα άπ' τόν έργολάβο γιά νά τό δώσω στόν "Αρθουρ.» Ένωσα τήν καρδιά μου νά παραλύει γιατί κατάλαβα τί φοβερή περιπέτεια είχαμε μπροστά μας. Δέ μπορούσα ώστόσο νά κάνω τίποτε, κι Ετσι μάζεψα δλο μου τό κουράγιο κι είπα δι καλύτερα νά βιαστούμε, γιατί τ' άπόγευμα φεύγει...

Βρήκαμε τό παιδί ζύπνιο. Είχε κοιμηθεί κι είχε φάει λιγάκι, καί γενικά ήταν καλύτερα. Ό Δρ. Βίνσεντ Εβγαλε τούς έπίδέσμοις άπ' τό λαιμό τοϋ παιδιού, καί μάς Εδειξε τίς τρυπίτσες. Δέ χωρούσε καμιά άμφιβολία γιά τήν όμοιότητά τους μ' εκείνες στό λαιμό της Λούσυ. "Ηταν μικρότερες κι οϊ άκρες τους Εμοιαζαν πιό νωπές, μ' αυτό ήταν δλο. Ρωτήσαμε τόν Βίνσεντ πού τίς άπέδιδε κι άπάντησε δι πρέπει νά 'ναι δάγκωμα κάποιου ζώου, ίσως ποντικού· ό ίδιος πάντως Ετεινε πρós τήν έκδοχή νά είναι κάποια νυχτερίδα άπ' αυτές πού άφθονούν στά βόρεια προάστια τοϋ Λονδίνου. «Μέσα στίς τόσες άκίνδυνες,» μάς είπε, «μπορεί νά υπάρχουν κι όρισμένες άγριες πού προέρχονται άπό κάποιο βλαβερό είδος τοϋ Νότου. Μπορεί νά 'φερε καμιά κάποιος θαλασσινός, κι εκείνη νά τό 'σκάσε ή άκόμα μπορεί νά ξέφυγε καμιά μικρή άπ' τό Ζωολογικό Κήπο ή νά ζευγάρωσε εκεί μέ κάποια νυχτερίδα «βαμπίρ.» Συμβαίνουν αυτά, ξέρετε. Δέν Εχει δέκα μέρες πού 'χε ξεφύγει Ένας λύκος, κι αν δέν κάνω λάθος, είχε Ερθει κατά δώ. Έπί μιά έβδομάδα μετά τό γεγονός, τά παιδιά στό Χήθ καί *ατούς* γύρω δρόμους δέν Επαιζαν τίποτε άλλο άπ' τήν Κοκκινোসκουφίτσα, μέχρι πού έμφανίστηκε αυτή ή φοβέρα της «Λευκοντυμένης» κι άπό τότε διασκεδάζουν μ' αυτό. 'Ακόμα κι αυτό τό πιτσιρίκι μόλις ξύπνησε σήμερα ρώτησε τή νοσοκόμα αν μπορούσε νά φύγει. Όταν εκείνη τόν ρώτησε γιατί ήθελε νά φύγει, είπε δι ήθελε νά παίξει μέ τή «Λευκοντυμένη».

«Ελπίζω,» είπε ό Βάν Χέλσινγκ, «πώς όταν θά στείλετε τό παιδί στό σπίτι του θά συστήσετε στοϋς γονείς του νά τό Εχουν ύπό αυστηρή έπιτήρηση. Αύτή ή μανία περιπλάνησης είναι πολύ επικίνδυνη, αν τό παιδάκι παραμείνει Εξω άλλη μιά νύχτα, θά μπορούσε νά είναι μοιραίο. 'Υποθέτω άλλωστε πώς θά τό κρατήσετε λίγες μέρες άκόμα;»

«'Ασφαλώς θά μείνει τουλάχιστο μιά εβδομάδα εδώ, κι άν δέν κλείσει ή πληγή, ίσως και περισσότερο.»

Η επίσκεψή μας στό νοσοκομείο μάς πήρε περισσότερο χρόνο απ' δσο υπολογίζαμε, κι δταν βγήκαμε εξω ό ήλιος είχε κρυφτεί. "Όταν ό Βάν Χέλσινγκ είδε πόσο είχε σκοτεινιάσει, είπε:—

«Δέν υπάρχει λόγος νά βιαζόμαστε. Είναι πιά άργά απ' δσο νόμιζα. Έλα νά βρούμε κανένα μέρος νά φάμε, κι υστέρα συνεχίζουμε τό δρόμο μας.»

Δειπνήσαμε στό «Κάστρο του Τζάκ Στρώ» που ήταν γεμάτο άπό πλήθος ποδηλάτες κι άλλους πού διασκεδάζαν φωνακλάδικα. Κατά τίς δέκα φύγαμε απ' τό χάνι. Είχε σκοτεινιάσει πιά εντελώς, κι οί σκόρπιες λάμπες έκαναν τό σκοτάδι άκόμα πιά βαθύ μόλις άπομακρυνόμασταν απ' τό φώς τους. Φαίνεται διι ό Καθηγητής είχε μελετήσει τό δρόμο πού θά παίρναμε, γιατί προχωρούσαμε χωρίς δισταγμό· δσο γιά μένα είχα χάσει έντελώς τόν προσανατολισμό μου. Όσο άπομακρυνόμασταν συναντούσαμε δλο και λιγότερους ανθρώπους, ώσπου στό τέλος ξαφνιαστήκαμε σχεδόν πού είδαμε τούς έφιππους άστυνομικούς πού κάνανε τή συνηθισμένη τους περίπολο στά προάστια. Τέλος φτάσαμε στό μαντρότοιχο του νεκροταφείου και πηδήξαμε μέσα. Μέ κάποια δυσκολία —γιατί ήταν πολύ σκοτεινά και τό μέρος μάς ήταν τόσο άγνωστο— βρήκαμε τόν τάφο των Γουέστενρα. Ό Καθηγητής πήρε τό κλειδί, άνοιξε τή σκεβρωμένη πόρτα, κι άφού Έκανε ένα βήμα πίσω, μου έγνεψε ευγενικά, άσυναίσθητα σχεδόν, νά περάσω πρώτος. Η χειρονομία του, ή ευγένεια νά μου δώσει τό προβάδισμα σε μιά τόσο μακάβρια περίσταση, είχε μιά λεπτή ειρωνεία. Ό σύντροφος μου μέ άκολούθησε γοργά και τράβηξε προσεκτικά τήν πόρτα, άφού πρώτα έλεγξε σχολαστικά διι ό σύρτης δέν είχε έλατήριο μά άνεβοκατέβαινε έλεύθερα. Στην αντίθετη περίπτωση θά τήν παθαίναμε άσχημα. Κατόπιν σκάλισε τήν τσάντα του, και βγάζοντας ένα κουτί σπίρτα κι ένα κερί, τό άναψε. Ό τάφος, άκόμα και τή μέρα στολισμένος με φρέσκα λουλούδια είχε πένθιμη και μακάβρια δψη. Τώρα δμως πού είχαν ήδη περάσει μερικές μέρες τά λουλούδια κρέμονταν μαραμένα και νεκρά, τά άσπρα είχαν πάρει τό χρώμα της σκουριάς και τά κοτσάνια είχαν γίνει καφετιά. Τώρα οί άράχνες και τά έντομα κυριαρχούσαν και πάλι άνενόχλητα· τώρα ή ξεθωριασμένη πέτρα, τά σκονισμένα τούβλα, τό ύγρό, σκουριασμένο σίδερο, ό μαυρισμένος μπρούτζος και τό θαμπό άσήμι πού άντιφέγγιζε στην άδύναμη φλόγα του κεριού, τό θέαμα πού άντικρύσαμε ήταν άφάνταστα θλιβερό και άθλιο. Σού γεννούσε άκαταμάχητα τή σκέψη διι ή ζωή —ή σαρκική υπόσταση— δέν είναι τό μόνο πού χάνεται.

Ό Βάν Χέλσινγκ προχωρούσε συστηματικά στό σκοπό του.

Κρατούσε τό κερί ψηλά γιά νά μπορέσει νά διαβάσει τά ονόματα *ατούς* τάφους · οί λειωμένες σταγόνες έπεφταν καί σχημάτιζαν άσπρους λεκέδες καθώς άγγιζαν τό μέταλλο καί πάγωναν άμέσως. Κάποτε έφτασε στόν τάφο της Λούσου. Έψαξε άλλη μιά φορά στήν τσάντα του, κι έβγαλε ένα κατσαβίδι.

«Τί θά κάνετε;» ρώτησα.

«θ¹ άνοιξω τό φέρετρο. Καί τότε θά πειστείς.» "Άρχισε άμέσως νά βγάξει τίς βίδες, καί τελικά μισοσήκωσε τό σκέπασμα ώσπου φάνηκε άπό μέσα ή μολυβένια επένδυση. Δέν μόρεσα ν¹ άντέξω τό θέαμα. Μού φάνηκε μεγάλη προσβολή στή νεκρή· σάν κάποιος νά τήν ξεγύμνωσε στόν ίππο της δταν ζούσε· άρπαξα τό μπράτσο του καθηγητή γιά νά τόν έμποδίσω. «θά δεις,» μού είπε μονάχα, κι άφού σκάλισε ξανά τήν τσάντα του, έβγαλε ένα μικρό σεγαδόρο. Χτύπησε μέ τό κατσαβίδι τή μολυβένια επιφάνεια μέ ένα άπότομο χτύπημα πού μ¹ έκανε νά τιναχτώ , κι έκανε μιά μικρή τρυπούλα πού μόλις χωρούσε τήν άκρη άπ' τό πριονάκι. Περίμενα νά βγοϋν ορμητικά οί άναθυμιάσεις άπ' τό πτώμα πού ήταν μέσα μιά έβδομάδα. Έμείς οί γιατροί πού άναγκαστήκαμε νά μελετήσουμε επικίνδυνα πράγματα, έχουμε συνηθίσει πιά, κι έτσι τραβήχτηκα πίσω πρós τήν πόρτα. Ο Καθηγητής δμωζ δέν σταμάτησε ούτε στιγμή· πριόνισε δυό πιθαμές άπ' τή μιά μεριά του μολυβένιου φέρετρου, μετά κάθετα, καί κατόπιν τήν άλλη μεριά. Έπιασε τήν άκρη του μετάλλου τό λύγισε πρós τά πίσω, στή βάση του φέρετρου, καί κρατώντας τό κερί στό άνοιγμα, μού έγνεψε νά κοιτάξω.

Πλησίασα καί κοιτάξα. Τό φέρετρο ήταν άδειο.

Όπωσδήποτε ξαφνιάστηκα καί ταραχτήκα πολύ, μά ό Βάν Χέλσινγκ δέν έδειξε τήν παραμικρή συγκίνηση. ¹Ηταν πίο σίγουρος παρά ποτέ γιά τή θεωρία του, κι έτσι προχώρησε μέ αυτοπεποίθηση στό έργο του. «Ίκανοποιήθηκες τώρα, φίλε Τζών;» ρώτησε.

Ένωσα νά ξυπνάει μέσα μου τό συνηθισμένο μου πνεύμα αντίλογίας, καί του άπάντησα:

«Βεβαιώθηκα πώς τό πτώμα τής Λούσου δέ βρίσκεται σ' αυτό τό φέρετρο. Μά αυτό άποδεικνύει ένα πράγμα μονάχα.»

«Καί ποιό είναι αυτό, φίλε μου Τζών;»

«Πώς δέ βρίσκεται στή θέση του.»

«Καλή λογική,» είπε «μά ως εκεί πού φτάνει. 'Αλλά πώς εξηγείς —άν μπορείς— τό γεγονός ότι δέ βρίσκεται εκεί;»

«Ίσως πρόκειται γιά κλοπή,» είπα. «Μπορεί νά τό έκλεψαν οί άνθρωποι του έργολάβου.» Κατάλαβα ότι έλεγα άνοησίες, ώστόσο ήταν ή μόνη άληθινή αιτία πού μπορούσα νά φανταστώ. Ο Καθηγητής αναστέναξε. «Καλά λοιπόν!» είπε «χρειαζόμαστε κι άλλες άποδείξεις. Έλα μαζί μου.»

Ξανάβαλε στό σκέπασμα στό φέρετρο, μάζεψε τά πράγματά του μέσα στην τσάντα, εσβησε τό κερί, και τό 'βαλε κι αυτό στην τσάντα. 'Ανοίξαμε την πόρτα και βγήκαμε. Έκλεισε πίσω μας την πόρτα και την κλειδώσε. Μοῦ 'δωσε τό κλειδί λέγοντας: «Δέν τό κρατάς έσύ; Έτσι θά είσαι πιά σίγουρος.» Γέλασα — δχι πρόσχαρο γέλιο, ομολογώ— και τοῦ 'γνεπα νά τό κρατήσει. «Ένα κλειδί δέν είναι τίποτα,» είπα — «μπορεί νά υπάρχουν άντικλειδία, κι εζάλλου δέν είναι δύσκολο νά παραβιάσει κανείς αυτές τίς κλειδαριές.» Δέν είπε τίποτα, παρά εββαλε τό κλειδί στην τσέπη του. Κατόπιν μοῦ είπε νά παραφυλάω στην μιά πλευρά τοῦ νεκροταφείου, κι εκείνος θά παραφύλαγε στην άλλη. Στάθηκα πίσω από ενα κυπαρίσσι κι είδα τή σκοτεινή σκιά του νά κινείται μέχρι πού χάθηκε άπ' τά μάτια μου, πίσω άπ' τίς ταφόπλακες και τά δέντρα.

Ξαγρύπνησα όλομόναχος. Μόλις είχα πάρει τή θέση μου άκουσα κάποιο μακρινό ρολόι νά χτυπάει μεσάνυχτα, κι άργότερα μιά και δυό. Είχα πουντιάσει κι ένιωθα βαρύθυμος κι έκνευρισμένος μέ τόν καθηγητή πού μέ κουβάλησε σέ μιά τέτοια δουλειά, και μέ τόν έαυτό μου πού δέχτηκα. Κρύωνα και νυσταζα τόσο πού δέ φύλαγα και πολύ προσεκτικά, μά δέν ήμουν τόσο νυσταγμένος για νά προδώσω την έμπιστοσύνη πού μοῦ είχε δείξει. Γενικά ένιωθα φριχτά, άπαίσια.

Έξαφνα, καθώς γύριζα, μοῦ φάνηκε πώς είδα μιά άσπρη φευγαλέα σκιά νά κινείται άνάμεσα σέ δυό μαύρα κυπαρίσσια στην πιά μακρινή πλευρά τοῦ νεκροταφείου— συγχρόνως άπ' την πλευρά πού στεκόταν ό Καθηγητής μιά σκοτεινή σκιά κινήθηκε βιαστικά πρós τό μέρος της. Τότε κινήθηκα κι έγώ μά Ιπρεπε νά πηγαίνω γύρω από ταφόπετρες, νά περνά από ξεχαρβαλωμένα μνήματα και νά πηδώ τίς πέτρες. Μαύρα σύννεφα σκέπαζαν τόν ούρανό και κάπου μακριά άκούστηκε τό πρώτο λάλημα τοῦ πετεινού. Λίγο πιά εκεί, πέρα άπ' τή σειρά τών σκόρπιων κέδρων πού σημάδευαν τό μονοπάτι πρós την έκκλησία είδα μιά άκαθόριστη λευκή μορφή νά κινείται βιαστικά πρós τόν τάφο. Τόν τάφο τόν ίδιο τόν έκρυβαν τά δέντρα, κι 2τσι δέν είδα πού χάθηκε ή μορφή. "Άκουσα θρόισμα από κανονική κίνηση στό σημείο πού είχα πρωτοδεί τή λευκή μορφή, και πλησιάζοντας βρήκα τόν Καθηγητή νά κρατά στην άγκαλιά του Ινα παιδάκι. Μόλις μέ είδε μοῦ τό 'δείξε και είπε:—

«Έκανοποιήθηκες τώρα;»

«Όχι,» είπα, κι ένιωσα πώς ό τρόπος μου ήταν έπιθετικός.

«Δέ βλέπεις τό παιδί;»

«Ναί, είναι Ινα παιδάκι, μά ποιός τό 'φερε Ιδώ; είναι πληγωμένο;» ρώτησα.

«Θά δούμε,» είπε ό Καθηγητής, και σάν συνεννοημένοι πήραμε

τό δρόμο για τήν Ιξοδο τοῦ νεκροταφείου, ἐκεῖνος κρατώντας τό κοιμισμένο παιδάκι.

Όταν Απομακρυνθήκαμε λίγο μπήκαμε σ' Ἰνα σῦδεντρο, ἀνάψαμε Ἰνα σπῖρτο καί κοιτάξαμε τό λαιμό τοῦ παιδιοῦ. Δέν εἶχε τήν παραμικρή ἀμυχή ἢ πληγή.

«Εἶχα δίκιο;» ρώτησα θριαμβευτικά.

«Μόλις προλάβαμε» εἶπε ὁ Καθηγητής μέ ἀνακούφιση.

Ἐπρεπε τώρα ν' ἀποφασίσουμε τί θά κάνουμε μέ τό παιδί, κι ἀρχίσαμε νά τό συζητάμε. "Αν τό πηγαίναμε στήν ἀστυνομία θά 'πρεπε νά δώσουμε κάποια ἐξήγηση γιά τίς κινήσεις μας στή διάρκεια της νύχτας, ἢ τουλάχιστο θά 'πρεπε νά κάνουμε κάποια κατάθεση σχετικά μέ τό πώς βρήκαμε τό παιδί. Ἐτσι ἀποφασίσαμε τελικά νά τό πάμε στό Χήθ καί μόλις ἀκούσουμε νά 'ρχεται κάποιος ἀστυφύλακας, νά τ' ἀφήσουμε σέ σημεῖο πού νά τό βρεῖ ὅπωςδήποτε· μετά θά γυρνοῦσαμε σπίτι ὡς τό δυνατόν γρηγορότερα. Όλα ἐγιναν σύμφωνα μέ τό σχέδιο. Στήν ἀκρη τοῦ Χάμστεντ Χήθ ἀκούσαμε τό βαρῦ βήμα ἑνός ἀστυφύλακα κι ἀφού ἀφήσαμε τό παιδάκι στό μονοπάτι, παραμονέψαμε καί τόν εἶδαμε πού τό πήρε τό μάτι του καθώς κουνούσε τό φανάρι του πέρα-δῶθε. Τόν ἀκούσαμε ν' ἀναφωνεῖ ξαφνιασμένος καί φύγαμε ἀθόρυβα. Κατά καλή μας τύχη μάς πήρε μιά ἀμαξα κοντά στό «Σπάνιαρντς» καί μάς Ἰφερε στήν πόλη.

Τά γράφω αὐτά γιατί δέ μπορώ νά κοιμηθῶ. Πρέπει δμως νά προσπαθῆσω νά κοιμηθῶ λίγες ὥρες γιατί στίς δώδεκα θά 'ρθεῖ νά μέ πάρει ὁ Βάν Χέλσινγκ. Επιμένει νά πάω μαζί του γιά ἄλλη μιά ἐξερεύνηση.

27 Σεπτεμβρίου.— Μέχρι νά βρούμε τήν κατάλληλη ευκαιρία γιά τή δουλειά μας, ἐγινε δύο ἡ ὥρα. Ἡ κηδεῖα πού ἐγινε τό μεσημέρι τελείωσε κι οἱ τελευταῖοι πού 'χαν ξεμείνει Ἰπαιρναν ράθυμα τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ δταν, κρυμμένοι πίσω ἀπό μιά συστάδα σκλήθρες, εἶδαμε τόν ἐκκλησάρχη νά κλειδώνει τήν πύλη καί νά φεύγει. Εἶμαστε πιά βέβαιοι διτι ἀν θέλαμε, μπορούσαμε νά 'μαστέ ἡσυχιο ὡς τό πρωί· μά ὁ καθηγητής μου 'πε διτι δέ θά χρειαστοῦμε πάνω ἀπό μιά ὥρα τό πολύ. Ἐνωσα καί πάλι ἐκείνη τή φριχτή αἴσθηση της πραγματικότητας δπου κάθε προσπάθεια της φαντασίας φαίνεται ἀτοπη καί συνειδητοποίησα τούς συγκεκριμένους κινδύνους ἀπό τούς νόμους πού παραβιάζαμε στή βλάσφημη αὐτή ἐπιχείρηση. Πίστευα ἄλλωστε πώς δλα αὐτά ἦταν ἐντελῶς ἀνώφελα. Τό ν' ἀνοίξουμε Ἰνα μολυβένιο φέρετρο γιά νά δούμε ἀν μιά γυναίκα νεκρή μιά ἐβδομάδα τώρα ἦταν πραγματικά νεκρή, ἦταν ἤδη ἐξωφρενικό· μά τό ν' ἀνοίξουμε πάλι τόν τάφο, τή στιγμή πού εἶχαμε διει μέ τά ἴδια μας τά μάτια διτι τό φέρετρο ἦταν ἀδειανό, μοῦ φαινόταν σωστή τρέλα. Ὡστόσο

σήκωσα τούς ώμους μου καί δέν μίλησα γιατί ό Βάν Χέλσινγκ είχε έναν τρόπο νά επιμένει στό σκοπό του δσο καί νά διαμαρτύρεται κανείς. Πήρε τό κλειδί, άνοιξε τόν τάφο καί μου 'γνεψε καί πάλι ευγενικά νά περάσω πρώτος. Τό μέρος δέ μου φάνηκε τόσο φρικιαστικό δσο χθές τό βράδυ, μά πόσο βλοσυρό, δταν τό έσωτερικό του τάφου λούστηκε στό φώς του ήλιου! Ό Βάν Χέλσινγκ πλησίασε στό φέρετρο τής Λούσυ, κι εγώ τόν άκολούθησα. Έσκυψε καί λύγισε πάλι πρός τά πίσω τό μολυβένιο σκέπασμα· καί τότε ένιωσα νά παγώνω άπ' τήν κατάπληξη καί τόν τρόπο.

Μέσα στό φέρετρο ήταν ή Λούσυ, ίδια στήν εμφάνιση δπως τήν είχαμε δει τή νύχτα πρίν τήν κηδεία. Ήταν ακόμα πιό δμορφη παρά ποτέ καί πάλι δέν μπορούσα νά πιστέψω πώς ήταν νεκρή. Τά χείλη της ήταν κατακόκκινα, πιό κόκκινα άπό πρίν, κι ένα άπαλό ρόδινο χρώμα σκέπαζε τά μάγουλά της.

«Τί κόλπο είν' αυτό;» του 'πα.

«Πείστηκες τώρα;» μου άπάντησε ό Καθηγητής, καί μέ μία κίνηση πού μ' Ικανέ ν' ανατριχιάσω, άπλωσε τό χέρι του καί σήκωσε τά νεκρά χείλη γιά νά φανούν τά λευκά δόντια.

«Βλέπεις;» συνέχισε, «είναι ακόμα πιό μυτερά άπό πρίν. Μ' αυτό καί μ' αυτό» —καί άγγιζε τόν πάνω κυνόδοντα καί μετά τόν κάτω— «μπορεί καί δαγκώνει τά παιδάκια. Μέ πιστεύεις τώρα φιλε Τζών;» Για άλλη μία φορά ζύπνησε επιθετικά ό άντιρρησίας μέσα μου. Μου ήταν *άδυνατο* νά δεχτώ μία άποψη τόσο έξωφρενική σαν αυτή πού μου πρότεινε. Έτσι σέ μία προσπάθεια άμφισβήτησης πού μ' έκανε τήν ίδια στιγμή νά ντρέπομαι, του είπα:—

«Ίσως τήν ξανάβαλαν στή θέση της χθές τό βράδυ.»

«'Αλήθεια; Καί ποιός λές;»

«Δέν ξέρω· κάποιος θά τό 'κανε.»

«Ωστόσο είναι μία εβδομάδα νεκρή. Οί περισσότεροι άνθρωποι μετά τόσες μέρες δέ θά 'χαν αυτήν τήν δψη.» Σ¹ αυτό δέ βρήκα τί ν' άπαντήσω, *χι* έμεινα σιωπηλός. Ό Βάν Χέλσινγκ δέν έδειξε νά πρόσεξε τή σιωπή μου· τουλάχιστο δέν έδειξε ουτε θλίψη ουτε θρίαμβο. Κοίταζε επίμονα τό πρόσωπο τής νεκρής, σήκωσε τά βλέφαρα κι κοίταξε τά μάτια, κι άνασήκωσε άλλη μία φορά τά χείλη κι έξέτασε τά δόντια. Κατόπιν γύρισε σέ μένα κι είπε:—

«Υπάρχει έδώ ένα πράγμα πού 'ναι διαφορετικό άπό κάθε γνωστή θεωρία. Έδώ έχουμε μία διπλή ζωή πού δέ μοιάζει μέ τή συνηθισμένη. Τή δάγκωσε ό βρυκόλακας τή στιγμή πού βρισκόταν σέ καταληγία καί ύπνοβατούσε — ά, ξαφνιάζεσαι· δέν τό 'ξερες αυτό, φιλε μου Τζών, μά θά τά μάθεις δλα άργότερα— κι έτσι τήν ώρα του λήθαργου μπορούσε νά τής πάρει κι άλλο αίμα. Σέ λήθαργο πέθανε,

καί τώρα σέ λήθαργο είναι πάλι νεκροζώντανη. Νά λοιπόν σέ τί διαφέρει άπ' άλλους τους άλλους. Συνήθως όταν οί νεκροζώντανοι κοιμούνται από σπίτι τους — και μέ μία σαρωτική κίνηση τοῦ χεριού του Ίδειξε τί σημαίνει «σπίτι» για τους βρυκόλακες— τό πρόσωπό τους δείχνει τί είναι μά αυτή ή γλυκύτατη κοπέλα όταν δέν είναι νεκροζώντανη ξαναγυρίζει στην έκμηδένιση τοῦ κοινού θανάτου. Βλέπεις, δέν υπάρχει μοχθηρία στό πρόσωπό της, κι 2τσι μοῦ είναι ακόμα πιό δύσκολο νά τή σκοτώσω στόν ύπνο της.» Εκείνη τή στιγμή πάγωσε τό αίμα μου γιατί συνειδητοποίησα διτι είχα άρχισει νά παραδέχομαι τίς θεωρίες τοῦ Βάν Χέλσινγκ μά άν ήταν πραγματικά νεκρή γιατί μοῦ φαινόταν τρομερή ή ιδέα διτι θά τή σκότωνε; Σήκωσε τά μάτια του και μέ κοίταξε, και βλέποντας φαίνεται τήν άλλαγή στό πρόσωπό μου είτε σχεδόν χαρούμενος:—

«'Α, μέ πιστεύεις τώρα;»

'Απάντησα: «Μή μέ πιέζετε τόσο πολύ και τόσο άπότομα. Είναι πρόθυμος νά δεχτώ. Πώς θά κάνετε αυτή τή φοβερή πράξη;»

«Θά της κόψω τό κεφάλι, θά γεμίσω τό στόμα της μέ σκόρδο και θά μπήξω Ίνα παλούκι στό κορμί της.» Μ' Ίπιασε σύγκρυο στη σκέψη ενός τέτοιου άκρωτηριασμοῦ της γυναίκας πού άγάπησα. 'Ωστόσο τό αίσθημα αυτό δέν ήταν τόσο έντονο όσο περίμενα. Η άλήθεια είναι διτι μ' έπιανε άνατριχίλα στό θέαμα αυτό —της Νεκροζώντανης όπως τήν Ελεγε ο Βάν Χέλσινγκ,— και μοῦ προκαλούσε κάποια άπέχθεια. Είναι δυνατό νά είναι ο Έρωτας έντελώς υποκειμενικός ή έντελώς άντικειμενικός;

Περίμενα άρκετή ώρα ν' άρχισει ο Βάν Χέλσινγκ, μά εκείνος στεκόταν άκίνητος σά βυθισμένος σέ σκέψη. Ξαφνικά εκλεισε μέ θόρυβο τό κούμπωμα της τσάντας του, κι είπε:

«Σκέφτηκα πολύ και κατέληξα τί είναι καλύτερο νά κάνουμε.

"Αν Ακολουθούσα άπλώς τίς δικές μου διαθέσεις θά 'κανα αυτή τή στιγμή αυτό πού πρέπει νά γίνει.'Υπάρχουν όμως κι άλλα πράγματα πού πρέπει νά λάβουμε ύπ¹ δψιν μας, πού είναι χίλιες φορές πιό δύσκολα, άπ' τήν άποψη διτι μας είναι άγνωστα. Αυτό είναι άπλό. Δέν έχει άρει καμιά ζωή άκόμη, άν κι αυτό είναι θέμα χρόνου· κι άν τό κάνουμε τώρα, θά τή γλυτώσουμε για πάντα άπ¹ τόν κίνδυνο. Μπορεί όμως νά χρειαστούμε τόν Άρθουρ, και τότε πώς θά τοῦ τό πούμε; "Αν έσύ δέν πιστεύεις, πού είδες τίς πληγές στό λαιμό της Λούσυ και τήν όμοιότητά τους μέ τοῦ παιδιού στό νοσοκομείο· πού είδες φέρετρο άδειο χθές βράδυ και σήμερα γεμάτο μέ τήν κοπέλα πού μία όλόκληρη εβδομάδα μετά τό θάνατό της δχι μόνο δέν άλλαξε μά είναι άκόμα πιό ρόδινη κι δμορφη — όταν τά ξέρεις αυτά και είδες και τή λευκή μορφή χθές βράδυ νά φέρνει τό παιδάκι στό νεκροταφείο, κι δ-

μως δέν πιστεύεις τίς ίδιες σου τίς αισθήσεις, πώς νά Έχω τήν άπαίτη-
ση νά πιστέψει ό "Άρθουρ πού δέν ξέρει τίποτα άπ' δλα αυτά; Τότε
πού δέν τόν άφησα νά τή φιλήσει πρίν πεθάνει, μέ ύπομιάστηκε. Ξέ-
ρω διτι μ' Έχει συγχωρέσει γιατί πιστεύει διτι από κάποιο λάθος τόν
έμπόδισα νά τήν άποχαιρετήσσει δπως Έπρεπε και μπορεί νά νομίσει
διτι από κάποιο λάθος ή κοπέλα αυτή θάφτηκε ζωντανή, κι από κά-
ποιο άκόμα μεγαλύτερο λάθος έμεις τή σκοτώσαμε, θά μας λέει με-
τά διτι έμεις Έχουμε τό λάθος, κι διτι τή σκοτώσαμε από λανθασμένες
Αντιλήψεις, κι ετσι θά είναι γιά πάντα δυστυχημένος. Μά δέ θά νιώ-
θει ποτέ σίγουρος· κι αυτό είναι τό χειρότερο, θά σκέφτεται διαρκώς
διτι ή άγαπημένη του θάφτηκε ζωντανή κι ή φρίκη γιά τά μαρτύρια
πού πέρασε θά χρωματίζει τά όνειρά του· άπ' τήν αλλη μεριά θά
σκέφτεται διτι ίσως έμεις είχαμε δικιο κι διτι ή άγαπημένη του ήταν
τελικά μιá Νεκροζώντανη. "Όχι! Του τό 'πα μιá φορά κι από τότε
εχω μάθει πολλά. Τώρα πού ξέρω διτι είναι δλα άλήθεια, είμαι έκατό
χιλιάδες φορές πιό βέβαιος διτι θά πρέπει νά περάσει άπ' τά πικρά νε-
ρά, πρίν φτάσει στό γλυκά. Ό άμοιρος ό νέος θά περάσει ώρες πού ό
ουρανός θά σκοτεινιάσει γι' αυτόν μετά δμως θά μπορέσουμε νά τό
κάνουμε γιά τό καλό όλων και νά του χαρίσουμε τή γαλήνη. Πήρα
τήν άπόφασή μου. Πάμε. Γύρνα άπόψε σπίτι στό φρενοκομείο σου νά
δεις άν δλα πάνε καλά. Όσο γιά μένα θά περάσω τή νύχτα έδώ, στό
νεκροταφείο, μέ τόν τρόπο μου. Αύριο βράδυ Έλα νά μέ βρεις στό
ξενοδοχείο Μπέρκλεϋ στίς δέκα. θά ειδοποιήσω και τόν "Άρθουρ νά
Έρθει καθώς κι εκείνο τόν θαυμάσιο νέο, τόν άμερικανό πού Έδωσε τό
αιμα του. Έχουμε πολλή δουλειά νά κάνουμε άργότερα. θά 'ρθω
μαζί σου ως τό Πικαντίλυ γιά νά δειπνήσουμε, γιατί πρέπει νά ξανα-
γυρίσω έδώ πρίν δύσει ό ήλιος.»

Έτσι κλειδώσαμε τόν τάφο και φύγαμε πηδώντας τό μαντρό-
τοιχο του νεκροταφείου, πράγμα δχι δύσκολο και γυρίσαμε στό Πι-
καντίλυ.

*Σημείωμα πού άφησε ό Βάν Χέλσινγκ στη ντουλάπα του
στο ξενοδοχείο Μπέρκλεϋ γιά τόν Τζών Σιοναρντ
(Δέν έπεδόθη)*

27 Σεπτεμβρίου

Φύλε μου Τζών,

Τά γράφω αυτά γιά τήν περίπτωση πού κάτι θά μου συμβεί.
Πηγαίνω μόνος μου νά παραφυλάξω στό νεκροταφείο. Δέ θέλω ή Νε-
κροζώντανη, ή Μίς Λούσυ, νά μπορέσει νά βγει άπόψε, ώστε αύριο
νά είναι πιό άνυπόμονη. θά βάλω λοιπόν μερικά πράγματα πού δέν

της άρέσουν —σκόρδο κι Έναν σταυρό— και θά σφραγίσω Έτσι τήν πόρτα τοῦ τάφου. Είναι καινούρια στόν κόσμο τών νεκροζώντανων, και θά προσέξει. "Άλλωστε αυτά είναι μονάχα για νά τήν έμποδίσουν νά βγει- δέν Έχουν δμως άποτέλεσμα άν θελήσει νά μπει μέσα. Γιατί δταν οί Νεκροζώντανοι είναι άπελπισμένοι, βρίσκουν πάντα κάποιον τρόπο, δποιος και νά 'ναι. Θά βρίσκομαι επί ποδός δλη τή νύχτα άπ' τό ήλιοβασίλεμα ως τήν αυγή, κι αν υπάρχει κάτι πού μπορώ νά μάθω, θά τό μάθω. Όσο για τή Μίς Λούσυ, ή έξαιτίας της, δέ φοβάμαι. 'Υπάρχει δμως ό άλλος για τόν όποιον είναι Νεκροζώντανη, κι εκείνος Έχει τώρα τή δύναμη νά βρει καταφύγιο στόν τάφο της. Είναι πολύ πονηρός· τό ξέρω άπ' τόν κύριο Τζόναθαν μά κι άπ' τό παιχίδι πού μάς Έπαιξε μέ τή ζωή της Μίς Λούσυ και χάσαμε· και γενικά οί Νεκροζώντανοι είναι δυνατοί άπό πολλές άπόψεις. Αύτός Έχει πάντα μέσα του τή δύναμη άπό είκοσι άντρες· άκόμα και τή δική μας τή δύναμη τών τεσσάρων άνδρών τήν Έχει εκείνος μέσα του. 'Εξάλλου μπορεί νά καλέσει σέ βοήθεια τό λύκο του ή κι εγώ δέν ξέρω τί άλλο. 'Όπότε σέ περίπτωση πού Έρθει κατά κει άπόψε θά βρει έμένα, και κανέναν άλλον —μέχρι νά'ναι πολύ άργά πιά γι' αυτόν. Μπορεί δμως και νά μήν έπισκεφθεί καθόλου αύτή τήν περιοχή. Δέν Έχει κανένα λόγο νά τό κάνει. Στην περιοχή πού κυνηγά εκείνος Έχει πολύ περισσότερο κυνήγι παρά στό νεκροταφείο δπου κοιμάται ή νεκροζώντανη και παραφυλάει ό γέρος.

Τέλος πάντων τά γράφω δλ' αυτά για τήν περίπτωση... Πάρε τά χαρτιά πού 'ναι μαζί μ' αυτό, διάβασέ τα, και μετά βρές τό μεγάλο νεκροζώντανο, κόψτου τό κεφάλι και κάψε τήν καρδιά του ή τρύπησέ την μ' Ένα παλούκι για νά γλυτώσει ό κόσμος άπ' αυτόν.

Χαίρε, λοιπόν.

BAN XELΣINΓK

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΥΑΡΝΤ

28 Σεπτεμβρίου.— Είναι Αξιοθαύμαστο τί μπορεί νά σου κάνει Ένας καλός ύπνος. Χθές ήμουν σχεδόν Έτοιμος νά δεχτώ τίς Έξωφρενικές ιδέες τοῦ Βάν Χέλσινγκ· μά τώρα βλέπω πεντακάθαρα πόσο τερατώδεις είναι για τήν κοινή λογική. Δέν υπάρχει καμιά άμφιβολία πώς εκείνος τά πιστεύει δλα. 'Αναρωτιέμαι αν κατά κάποιον τρόπο Έχει σαλέψει τό μυαλό του. Δέν μπορεί νά μήν υπάρχει κάποια λογική έξήγηση για δλ' αυτά τά μυστήρια. Είναι δυνατόν νά τά δημιουργήσε ό Καθηγητής μόνος του; Είναι τόσο άσυνήθιστα Έξυπνος πού άν

του 'χει σαλέψει θά ακολουθήσει όπωσδήποτε καί μ' έπιτυχία τό σκοπό της Ιμμονης ιδέας του. Δέν τολμώ ούτε νά τό σκέφτομαι· στ' άλληθρια θά 'ναι τό πιό καταπληκτικό άπ' όλα άν άποδειχτεί διι ό Βάν Χέλσινγκ είναι τρελός. "Όπως καί νά 'ναι θά τόν παρακολουθώ από κοντά. "Ίσως έτσι φωτιστεί τό μυστήριο.

29 Σεπτεμβρίου, πρωί,-Χβίς βράδυ, λίγο πρίν τίς δέκα, ήρθαν ό "Άρθουρ κι ό Κουίνσυ στό δωμάτιο του Βάν Χέλσινγκ· μας είπε δλους τί έπρεπε νά κάνουμε, μά άπευθυνόταν κυρίως στόν "Άρθουρ σά νά 'ταν εκείνος τό επίκεντρο της έπιθυμίας όλωνών. "Άρχισε λέγοντας πώς έλπικε νά πάμε δλοι μαζί του «γιατί,» είπε «έχουμε Ινα βαρύ καθήκον νά εκτελέσουμε εκεί. Ξαφνιαστήκατε μέ τό γράμμα μου , δέν είν' έτσι;» Η έρώτηση άπευθυνόταν μόνο στό Λόρδο Γκοντάλμινγκ.

«Ναί. Μπορώ νά πώ διι μέ άνησύχησε πρós στιγμή. Έχουν πέσει τόσες συμφορές στό σπιτικό μου τελευταία, πού δέν άντέχω άλλες. 'Αλλά ήμουν καί περιεργος νά μάθω τί έννοούσατε. Τό συζητήσαμε μέ τόν Κουίνσυ· μά δσο περισσότερο συζητούσαμε, τόσο πιό πολύ μπερδεύομαστε καί τελικά έγώ τουλάχιστο τά 'χω μπλέξει τελείως καί δέ μπορώ νά βρώ άκρη—»

«Κι έγώ» είπε λακωνικά ό Κουίνσυ.

«Έτσι λοιπόν,» είπε ό Καθηγητής, «είστε κι οί δυό σας πιό κοντά στην άρχή άπ' τό φίλο μου τόν Τζών πού πρέπει νά κάνει πολύν δρόμο πρós τά πίσω για νά μπορέσει νά φτάσει στην άρχή.»

Ήταν φανερό πώς χωρίς νά έχω πει λέξη, είχε καταλάβει διι είχα ξαναγυρίσει στίς παλιές μου άμφιβολίες. Κατόπιν, γυρίζοντας στους άλλους δυό είπε μέ μεγάλη σοβαρότητα:-

«Ζητώ την άδειά σας για νά κάνω άπόψε αυτό πού νομίζω σωστό. Ξέρω πώς ζητώ πολλά κι δταν μάθετε τί έχω σκοπό νά κάνω, τότε μόνο θά καταλάβετε πόσο πολλά είναι. Γι αυτό σάς ζητώ την άδεια έκ τών προτέρων ώστε άργότερα, άν καί μπορεί νά θυμώσετε μαζί μου για λίγο —δέν πρέπει νά παραβλέψω μιá τέτοια πιθανότητα— νά μήν έχετε προσωπικές τύψεις για τίποτα.»

«Πάντως είστε ειλικρινής,» πετάχτηκε ό Κουίνσυ. «θά έγγηθώ έγώ για τόν Καθηγητή. Δέν καταλαβαίνω άκριβώς πού τό πάει, μά όρκίζομαι πώς είναι έντιμος, κι αυτό μου φτάνει.»

«Σάς ευχαριστώ, κύριε,» είπε περήφανα ό Βάν Χέλσινγκ. «Είναι τιμή για μένα νά σάς θεωρώ έμπιστο φίλο, κι ή ύποστήριξή σας μου είναι πολύτιμη.» "Άπλωσε τό χέρι του κι ό Κουίνσυ τό 'σφίξε.

"Υστερα μίλησε ό "Άρθουρ:-

«Δρ. Βάν Χέλσινγκ, δέν μ' άρέσει ν' αγοράζω «γουρούνη στό σακί» δπως λέμε στή Σκωτία, κι άν είναι κάτι πού έχει σχέση μέ την τιμή μου σάν Τζέντελμαν ή την πίστη μου σάν Χριστιανού, δέν μπο-

ρώ νά δώσω μιά τέτοια υπόσχεση. Άλλά αν μπορείτε νά μέ διαβεβαιώσετε διτι δέν διακυβεύεται κανένα άπ' αυτά τά δύο, τότε δίνω άμέσως τή συγκατάθεσή μου, αν καί, μά τό Θεό, δέν καταλαβαίνω πού θέλετε νά καταλήξετε.»

«Δέχομαι τούς περιορισμούς σας,» είπε ό Βάν Χέλσινγκ, «καί τό μόνο πού σας ζητώ είναι διτι αν αισθάνεστε τήν ανάγκη νά καταδικάσετε όποιαδήποτε πράξη μου, νά τό σκεφτείτε πρώτα καλά καί νά βεβαιωθείτε πώς δέν παραβιάζει τίς έπιφυλάξεις σας.»

«Σύμφωνοι!» είπε ό "Άρθουρ- «αυτό είναι δίκαιο. Καί τώρα πού τελείωσαν οί διατυπώσεις, μπορώ νά ρωτήσω τί πρόκειται νά κάνουμε;»

«Θέλω νά 'ρθείτε μαζί μου, καί μάλιστα κρυφά στό νεκροταφείο τοῦ Κίνγκστεντ.»

Τό πρόσωπο τοῦ "Άρθουρ σκυθρόπιασε, καί ρώτησε κατάπληκτος:-

«Εκεῖ πού είναι θαμμένη ή καημένη ή Λούσυ;» Ο Καθηγητής έγνεψε καταφατικά. Ο "Άρθουρ συνέχισε:

«Κι δταν φτάσουμε εκεί;»

«Θά μπούμε στόν τάφο!» Ο "Άρθουρ σηκώθηκε δρθιος.

«Μιλάτε σοβαρά, Καθηγητά, ή πρόκειται γιά κάποιο τερατώδες άστειο; Συγχωρέστε με, βλέπω πώς μιλάτε σοβαρά.» Ξανακάθισε, μά κατάλαβα πώς καθόταν σταθερά καί περήφανα, σάν κάποιος πού τίχηκε ή άξιοπρέπειά του. Κανείς δέ μίλησε, ώσπου ξαναρώτησε:-

«Κι δταν μπούμε στόν τάφο;»

«Θ' άνοίξουμε τό φέρετρο.»

«Αυτό πάει πολύ!» είπε όργισμένος καί σηκώθηκε πάλι δρθιος.

«Είμαι πρόθυμος νά δείξω υπομονή σέ κάθε τί λογικό· μά σ' αυτό —σ' αυτή τή βεβήλωση τοῦ τάφου —κάποιος πού— » έδώ τόν επνιξε ή άγανάκτηση. Ο Καθηγητής τόν κοίταξε μέ συμπόνια.

«"Αν, μπορούσα νά σ' άπαλλάξω άπό Ιναν πόνο, φτωχέ μου φίλε,» είπε «μά τό Θεό θά τό 'κανα. Μά τήν νύχτα αυτή ή δρόμος μας θά 'ναι γεμάτος άγκάθια άλλκός τά πόδια της άγαπημένης σου θά περπατούν αιώνια σέ πύρινους δρόμους!»

Ο "Άρθουρ σήκωσε τό μαρμαρωμένο κάτωχρο πρόσωπό του, καί τοῦ 'πε:-

«Προσέξτε, κύριε, προσέξτε!»

«Δέ θά 'ταν καλύτερα ν' άκούσετε τί έχω νά σάς πώ;» είπε ό Βάν Χέλσινγκ. «Τουλάχιστο μετά θά ξέρετε μέχρι πού φτάνει ή σκοπός μου. Νά συνεχίσω;»

«Σωστό αυτό» πετάχτηκε ή Μόρρις.

'Υστερα άπό μιά παύση ή Καθηγητής συνέχισε, μέ φανερή προσπάθεια:-

«Η Μίς Λούσυ είναι νεκρή· Ιτσι δέν είναι; Ναι! Δέν μπορεί λοιπόν πιά νά πάθει κακό. Μά άν δέν είναι νεκρή —»

Ο "Αρθουρ τινάχτηκε δρθιος.

«Θεέ και κύριε! » φώναξε. «Τί έννοείτε; "Έχει γίνει κανένα λάθος; Τήν έθαψαν ζωντανή;» Βόγγηξε μέ μιá άγωνία πού ουτε ή έλπίδα δέν τήν άλάφρωνε.

«Δέν είπα διτι ήταν ζωντανή, παιδί μου· δέ νομίζω πώς ήταν. Σάς λέω μονάχα πώς ίσως ήταν νεκροζώντανη.»

«Ούτε νεκρή! Ούτε ζωντανή! Μά τί έννοείτε; Μήπως είναι δλ¹ αυτά ένα κακό δνειρο;»

«Υπάρχουν μυστήρια πού ό άνθρωπος μόνο νά τά μαντέψει μπορεί, και μέ τά χρόνια ίσως λύσει Ινα μέρος μονάχα. Πιστέψτε με, βρισκόμαστε αυτή τή στιγμή στό κατώφλι ενός μυστηρίου. Μά δέν τελείωσα άκόμη. Μπορώ νά κόψω τό κεφάλι της πεθαμένης Μίς Λούσυ;»

«Κύριε τών δυνάμεων, δχι! » φώναξε ό "Αρθουρ μέσ στόν παροξυσμό τού πάθους του. «Ποτέ, ουτε για τόν κόσμο όλόκληρο δέ θά συμφωνούσα σ' όποιονδήποτε άκρωτηριασμό τού νεκρού της σώματος. Δρ. Βάν Χέλσινγκ' μέ δοκιμάζετε πολύ σκληρά. Τί σάς ίχω κάνει και μέ βασανίζετε 2τσι; Τί σάς εκανε αυτό τό καημένο, γλυκύτατο κορίτσι και θέλετε νά βεβηλώσετε κατ¹ αυτόν τόν τρόπο τόν τάφο της; Ποιός είναι τρελός ; Έσείς πού λέτε τέτοια πράγματα, ή έγώ πού τ' άκούω; Μήν τολμήσετε ουτε νά σκεφτείτε ξανά μιá τέτοια ιεροσυλία· δέν πρόκειται νά δώσω τή συγκατάθεσή μου για όποιαδήποτε πράξη σας. Έχω καθήκον νά προστατέψω τόν τάφο της από μιá τέτοια προσβολή, και μά τό θεό, θά τόν προστατέψω!»

Ο Βάν Χέλσινγκ σηκώθηκε δρθιος άπ' τή θέση πού ήταν καθισμένος δλην αυτή τήν ώρα, κι είπε άσστηρά κι άποφασιστικά:—

«Λόρδε Γκοντάλμινγκ, ίχω κι έγώ ενα καθήκον νά κάνω· Ινα καθήκον πρός τούς άλλους, πρός έσάς και πρός τή νεκρή· και μά τό Θεό θά τό έκτελέσω! Τό μόνο πού σάς ζητώ αυτή τή στιγμή είναι νά έρθετε μαζί μου νά δείτε και ν' άκούσετε. Κι άν άργότερα σάς κάνω τήν ίδια πρόταση και δέν είστε άκόμα πιό πρόθυμος από μένα νά τήν έκτελέσετε, τότε - τότε θά κάνω τό καθήκον μου, δποιο κρίνω διτι είναι. Και τότε, σύμφωνα μέ τήν έπιθυμία της έξοχότητάς σας, θά είμαι στη διάθεση σας και θά λογοδοτήσω δποτε και δπου θελήσετε.» Η φωνή του ράγισε λιγάκι και συνέχισε σ' εναν τόνο γεμάτο συμπόνια:

«Σάς ικετεύω δμως, μή θυμώνετε μαζί μου. Στη μακρόχρονη ζωή μου Ικανα πράξεις πού συχνά δέν ήταν εύχάριστες, πού πολλές φορές μου ράγισαν τήν καρδιά, μά ποτέ πρίν δέν είχα άλλο χρέος τό-

σο βαρύ δσο τό σημερινό. Πιστέψτε με πώς αν κάποτε ερθει ή στιγμή ν' αλλάξετε στάση άπέναντί μου, Ινα σας βλέμμα θά 'ναι άρκετό για νά σβήσει τή θλιβερή αυτή στιγμή, και θά 'κανα τό πάν για νά σας άπαλλάξω άπ' τή θλίψη. Σκεφτείτε! Για ποιό λόγο νά κάνω τόσο κόπο και νά δοκιμάσω τόση θλίψη; Ήρθα ως έδώ άπ' τήν πατρίδα μου για νά κάνω δσο μπορώ καλό· κατ' άρχήν για νά εύχαριστήσω τό φίλο μου Τζών, και μετά για νά βοηθήσω μιá γλυκιá κοπέλα πού σιγά-σιγά τήν άγάπησα κι έγώ. Για χάρη της —ντρέπομαι πού τό λέω, μά τό λέω μέ καλή πρόθεση— έδωσα δ,τι δώσατε κι έσεΐς: τό αίμα άπ' τίς φλέβες μου· έγώ, πού δέν ήμουν σάν κι έσάς άρραβωνιαστικός της, αλλά μονάχα γιατρός της και φίλος της. Τής χάρισα τίς νύχτες και τίς μέρες μου πριν και μετά άπ' τό θάνατό της· κι δν ό δικός μου θάνατος μπορεί νά τήν ώφελήσει ακόμα και τώρα πού είναι νεκρή και Νεκροζώντανη, θά τό κάνω πρόθυμα.» Αυτό τό είπε μέ πολύ σοβαρή και γλυκιá περηφάνεια, τόσο πού ό "Αρθουρ συγκινήθηκε πολύ. Έπιασε τό χέρι του γέρου κι είπε μέ ραγισμένη φωνή:

«"Αχ, μου είναι πολύ δύσκολο νά τό σκεφτώ κι ούτε καταλαβαίνω· ώστόσο θά 'ρθω μαζί σας και θά περιμένω.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XVI

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΤΑΡΝΤ (συνέχεια)

Ήταν ακριβώς δώδεκα παρά τέταρτο όταν πηδήξαμε τό χαμηλό μαντρότοιχο καί μπήκαμε στό νεκροταφείο. Ή νύχτα ήταν κατασκότεινη- μόνο κάποιες σκόρπιες άχτίδες του φεγγαριού γλιστρούσαν ανάμεσα στά βαριά ταξιδιάρικα σύννεφα. Περπατούσαμε ό Ινας κοντά στον άλλον, κι ό Βάν Χέλσινγκ μας οδηγούσε περπατώντας λίγο πιο μπροστά. Όταν πλησιάσαμε στον τάφο κοιτάξα καλά τον "Άρθουρ γιατί φοβήθηκα διτι μπορεί νά τον αναστάτωσε ή επίσκεψη σ' Ινα μέρος τόσο φορτωμένο θλιβερές αναμνήσεις· εκείνος όμως ήταν ψύχραιμος. Νομίζω διτι τό ίδιο τό μυστήριο των περιστάσεων κατά κάποιον τρόπο υπερνικούσε τή λύπη του. Ο Καθηγητής ξεκλείδωσε τήν πόρτα καί βλέποντας εναν φυσικό δισταγμό ανάμεσά μας για διάφορους λόγους, Ιλυσε τό πρόβλημα περνώντας πρώτος. Οί υπόλοιποι άκολουθήσαμε, κι Εκλεισε τήν πόρτα. Κατόπιν άναψε Ινα κλεφτοφάναρο κι Ιδειξε τό φέρετρο. Ο "Άρθουρ προχώρησε διστακτικά, κι ό Βάν Χέλσινγκ μου είπε:—

«Εσύ ήσουν εδώ μαζί μου χθές. Ήταν τό σώμα τής Μίς Λούσυ σ' αυτό τό φέρετρο;»

«Ήταν.» Ο Καθηγητής στράφηκε στους άλλους, καί είπε:—

«Άκούτε· κι όμως κάποιος δέ με πιστεύει.» Πήρε τό κατσαβίδι κι Ιβγαλε πάλι στό σκέπασμα άπ' τό φέρετρο. Ο "Άρθουρ παρακολουθούσε, κατάχλωμος μά άμίλητος· όταν τό σκέπασμα σηκώθηκε Ικανέ Ινα βήμα μπροστά. Φαίνεται δέν ήξερε διτι τό φέρετρο είχε καί μολυβένιο σκέπασμα, ή τουλάχιστο δέν τό είχε σκεφτεί. Όταν είδε τό σκίσιμο στό μέταλλο, δλο του τό αίμα άνέβηκε στό κεφάλι για μία στιγμή, καί μετά άπότομα ξανάφυγε, κι Ιμεινε χλωμός σά φάντασμα. Καί πάλι δέν είπε τίποτα. Ο Βάν Χέλσινγκ λύγισε προς τά πίσω τή μολυβένια φλούδα· κοιτάξαμε μέσα κι όπισθοχωρήσαμε τρομαγμένοι.

Τό φέρετρο ήταν άδειο!

Γιά μερικά λεπτά δέ μίλησε κανείς. Τή σιωπή τήν εσπασε ό Κούνισυ Μόρρις:

«Καθηγητά, έγώ πήρα δρκο για σας. Δέ θέλω τίποτ' άλλο παρά τό λόγο σας. Σε άλλη περίπτωση δέ θά ζητούσα κάτι τέτοιο —δέ θά σας έκανα τήν προσβολή ν' άμφιβάλω για σας· μά τό μυστήριο τούτο ξεπερνάει καί τήν τιμή καί τήν άτιμία. Έσεΐς τό κάνετε;»

«Σάς όρκίζομαι σ' διτι Ιχω ιερό πώς δέν τήν κούνησα ούτε τήν

οίγγιζα. Συνέβη τό ἐξῆς: Πριν ἀπό δύο νύχτες ἦρθαμε ἐδῶ μέ τό φίλο μου Σιούαρντ - μέ καλή πρόθεση, πιστέψτε με. "Ἀνοιξα τό φέρετρο πού τότε ἦταν σφραγισμένο, καί τό βρήκαμε ἀδειο, δπως καί τώρα. Κατόπιν παραμονέψαμε, κι εἶδαμε κάτι λευκό νά περνά ἀνάμεσα στά δέντρα. Τήν ἐπόμενη ἦρθαμε ἐδῶ μέρα, καί τό πτώμα βρισκόταν στή θέση του. Ἐτσι δέν εἶναι, Φίλε Τζών;»

«Ναί.»

«Τήν νύχτα ἐκείνη μόλις προλάβαμε. Εἶχε χαθεῖ ἀκόμα Ἰνα μικρό παιδάκι, καί δόξα τῷ Θεῷ, τό βρήκαμε σώο ἀνάμεσα στά μνήματα. Χθές ξαναἦρθα ἐδῶ-πρὶν δύσει ὁ ἥλιος γιατί οἱ Νεκροζώντανοι κινούνται τό δειλινό. Παραφύλαξα δλη τή νύχτα μέχρι τήν αὐγή, ἀλλά δέν εἶδα τίποτα. Εἶναι πολύ πιθανό νά οφείλεται αὐτό στοῦ διτι εἶχα στουμπώσει τίς χαραμάδες μέ σκόρδο, πού οἱ Νεκροζώντανοι δέν τό ἀντέχουν, κι ἄλλα πράγματα πού τ' ἀποφεύγουν. Χθές βράδυ δέν Ἰγινε Ἰξοδος, κι Ἰτσι ἀπόψε πρὶν δύσει ὁ ἥλιος Ἰβγαλα τά σκόρδα καί τ' ἄλλα πράγματα. Γιαντό καί βρήκαμε τό φέρετρο ἀδειανό. Κάντε ὑπομονή δμως. Ὡς ἐδῶ ὑπάρχουν πολλά παράξενα. "Ἄν περιμένετε δμως Ἰξω μαζί μου, σιωπηλοί κι ἀκίνητοι, θά δεῖτε πράγματα ἀκόμα πιό παράξενα. Λοιπόν» —κι Ἰκλεισε τό μαύρο κλείστρο ἀπ' τό φανάρι— «πάμε τώρα ἐξω.» "Ἀνοιξε τήν πόρτα, κι ἀφού βγήκαμε Ἰνας-Ἰνας, βγήκε τελευταῖος ἀφού κλείδωσε τήν πόρτα πίσω του.

"Ἄ, πόσο φρέσκο καί δροσερό μοῦ φάνηκε τό νυχτερινό ἀεράκι μετά τή φρίκη ἐκείνη τοῦ τάφου! Ἦταν ὑπέροχα νά βλέπεις τά σύννεφα νά κυνηγιούνται στόν οὐρανό καί τίς φευγαλέες ἀκτίνες τοῦ φεγγαρίου ἀνάμεσα στά ταξιδιάρικα σύννεφα πού περνοῦσαν ἀσταμάτητα — σάν τή χαρά καί τή λύπη στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου· τί γλυκά πού ἦταν ν' ἀναπνέεις τόν καθαρό ἀέρα, χωρίς ἴχνος θανάτου κι ἀποσύνθεσης· πόσο ἡρεμιστικό νά βλέπεις τόν οὐρανό κόκκινο πέρα ἀπ' τό λόφο καί ν' ἀκοῦς τό μακρινό πνιχτό βουητό πού εἶναι τόσο χαρακτηριστικό στή ζωή μιάς μεγάλης πόλης. Ὁ καθένας μας μέ τόν τρόπο του ἦταν σοβαρός καί συγκινημένος. Ὁ "Ἀρθουρ ἦταν ἀμίλητος καί εβλεπα πῶς προσπαθοῦσε νά καταλάβει τό σκοπό καί τό βαθύτερο νόημα τοῦ μυστηρίου. Ἐγώ ἤμουν σχετικά ὑπομονετικός κι εἶχα ἀρχίσει νά μισοδιώχνω τίς ἀμφιβολίες καί νά παραδέχομαι τά συμπεράσματα τοῦ Βάν Χέλσινγκ. Ὁ Κούνισυ Μόρρις ἦταν φλεγματικός, σάν ἀνθρώπος πού τά δέχεται δλα ψύχραιμα καί παλικαρίσια, διακινδυνεύοντας τά πάντα. Ἐπειδή δέ μπορούσε νά καπνίσει, ἐκοψε Ἰνα μεγάλο κομμάτι καπνό κι ἀρχισε νά τό μασουλάει. Ὅσο γιά τόν Βάν Χέλσινγκ, αὐτός εἶχε δική του ἀσχολία. Πήρε πρῶτα ἀπ' τήν τσάντα του κάτι πού Ἰμοιαζε μέ λεπτό ἄζυμο, τυλιγμένο προσεχτικά σέ μιά ἀσπρη πετσέτα· μετά εβγαλε μιά μεγάλη χούφτα ἀπό κάτι σάν ἀ-

σπρη ζύμη. Έτριψε σέ λεπτά ψίχουλα τό αζυμο κα(τό ζύμωσε μέ τά χέρια του μέ τό λευκό ζυμάρι. Μετά πήρε τό μίγμα, κι άφού τό 'πλάσε σέ λεπτές λουρίδες άρχισε νά στουμπώνει μ' αυτό τίς χαραμάδες άνάμεσα στήν πόρτα του τάφου καί τό πλαίσιο της. Ξαφνιάστηκε κάπως κι έπειδή ήμουν δίπλα του, τόν ρώτησα τί έκανε. Ο "Άρθουρ κι ο Κούνισυ πλησίασαν κι αυτοί, μέ τήν ίδια περιέργεια. Άπάντησε:-

«Φράζω τόν τάφο, ώστε νά μή μπορεί νά μπει ή Νεκροζώντανη.»

«Καί θά τήν έμποδίσει αυτή ή ζύμη πού βάζετε;» ρώτησε ο Κούνισυ. «Μεγαλοδύναμε! Παίζετε;»

«Ναί.»

«Τί είναι αυτό πού χρησιμοποιείτε;» Αύτή τή φορά τήν έρώτηση τήν 2κανε ο "Άρθουρ. Ο Βάν Χέλσινγκ Ιβγαλε εύλαβικά τό καπέλλο του, κι άποκρίθηκε:—

«Όστια. Τήν ?φερα άπ' τό "Άμστερνταμ. Έχω άδεια.» Αύτή ή άπάντηση κλόνησε καί τούς πίο δύσπιστους άνάμεσά μας· ο καθένας ένιωσε διι μπροστά σ' ένα τόσο βαρύ καθήκον πού άνάγκαζε τόν Καθηγητή νά χρησιμοποιήσει τό πίο ιερό γι αυτόν σύμβολο, ήταν άδύνατο πιά νά μήν τόν πιστέψουμε. Πήραμε άμίλητοι τίς θέσεις πού μάς δρισε γύρω άπ' τόν τάφο, καί κρυφτήκαμε νά μή μάς δει κανείς. Ένωθα οίκοι γιά τούς άλλους καί κυρίως γιά τόν "Άρθουρ. Έγώ είχα κάπως συνηθίσει άπ' τίς προηγούμενες επισκέψεις στή φρίκη αυτής τής άναμονής. Κι ώστόσο έγώ πού μιά ώρα πρίν άρνιόμουνα τίς άποδείξεις, Ινωθα τώρα τήν καρδιά μου νά λιώνει. Ποτέ πρίν δέ μου είχαν φανεί οί τάφοι τόσο άνατριχιαστικά άσπροι, ούτε τά κυπαρίσια, τά έλατα κι οί κέδροι δέν ήταν άλλοτε τόσο πένθιμα καί θλιβερά. Ποτέ τά δέντρα καί τά χόρτα δέ θρούζαν τόσο άπειλητικά, ποτέ τά κλαδιά δέν Ιτριζαν τόσο άλλόκοτα· ποτέ τό μακρινό ούρλιαχτό των σκυλιών δέν εστεώε τέτοιο προμήνυμα συμφοράς μέσα στή νύχτα.

Πέρασε Ινα μεγάλο διάστημα σιωπής μιας σιωπής βαριάς κι όδυνηρής καί μετά άκούστηκε τό βιαστικό «Σ-σ-σ!» του Καθηγητή. Έδειχνε μέ τό δάχτυλο πέρα στή δεντροστοιχία μέ τά έλατα μιά λευκή μορφή νά προχωράει —μιά θολή λευκή μορφή πού κρατούσε κάτι σκοτεινό στό στήθος της. Η μορφή κοντοστάθηκε, κι εκείνη τή στιγμή μιά άχτίδα του φεγγαριού άνάμεσα άπ' τά βαριά ταξιδιάρικα σύννεφα φώτισε λαμπρά μιά γυναίκα μέ μαύρα μαλλιά, τυλιγμένη στό λευκό σάβανο τών νεκρών. Τό πρόσωπό της δέ φαινόταν, γιατί ήταν σκυμμένο σ' ένα ξανθό παιδάκι — τό είδαμε. Σέ λίγο άκούστηκε μιά άπότομη φωνίτσα, δπως βγάζουν τά παιδάκια στόν ύπνο τους, ή οί σκύλοι δταν λαγοκοιμούνται ξαπλωμένοι μπροστά στό τζάκι. Κάναμε νά πάμε πρós τά εκεί μιά ο Καθηγητής κρυμμένος πίσω από

ενα έλατο, σήκωσε τό χέρι του προειδοποιητικά, και σταθήκαμε. Τότε καθώς κοιτάζαμε ή λευκή μορφή άρχισε πάλι νά προχωράει/Ήταν πιά άρκετά κοντά μας και τή βλέπαμε καθαρά στό φώς του φεγγαριού. Ή καρδιά μου πάγωσε άπ' τόν τρόμο κι άκουσα και τόν "Άρθουρ νά βγάξει μιá άναρθρη κραυγή, γιατί άναγνωρίσαμε τά χαρακτηριστικά τής Λούσου Γουέστενρα. Ήταν ή Λούσου Γουέστενρα, μά τόσο άλλαγμένη! Ή γλυκύτητά της είχε γίνει μιá πέτρινη άκαρδη σκληρότητα, κι ή άγνότητά της μιá πρόστυχη λαγνεία. Ο Βάν Χέλσινγκ προχώρησε μπροστά, και ύπακούοντας στήν κίνησή του βγήκαμε κι οί τέσσερεις και σταθήκαμε στή σειρά μπροστά στήν πόρτα του τάφου. Ο Βάν Χέλσινγκ σήκωσε τό φανάρι και τράβηξε τό κλειστρο· στό φώς που Έπεσε συγκεντρωμένο στό πρόσωπο τής Λούσου είδαμε δι τή χείλη της ήταν κατακόκκινα από φρέσκο αίμα που Έσταζε στό πηγούνι της και λέκιαζε τήν άγνότητα του άσπρου της σάβανου.

'Ανατριχιάσαμε από φρίκη. Στο τρεμουλιαστό φώς Έβλεπα δι ακόμα και τά άτσαλένια νεύρα του Βάν Χέλσινγκ είχαν λυγίσει. Δίπλα μου ήταν ό "Άρθουρ κι αν δέν τόν Έπιανα άπ' τό μπράτσο για νά τόν στηρίξω, θά είχε σωριαστεί.

Όταν ή Λούσου —λέω Λούσου τό πλάσμα που είχαμε μπροστά μας γιατί είχε τή δική της μορφή— μάς είδε τραβήχτηκε μ' Ένα όργισμένο γρύλλισμα δπως κάνουν οί γάτες διαν τίς ένοχλήσει κανείς· μετά τό βλέμμα της πλανήθηκε πάνω μας. Στο σχήμα και στό χρώμα ήταν τά μάτια της Λούσου μά στήν Έκφραση ήταν μάτια άμαρτωλά, γεμάτα άπ' τίς φλόγες τής κόλασης, κι δι τή άγνά άγγελικά μάτια που ζέραμε. Εκείνη τή στιγμή δι,τι είχε άπομείνει άπ' τήν άγάπη μου Έγινε μίσος κι άποστροφή· αν χρειαζόταν νά τή σκοτώσω εκείνη τή στιγμή, θά τό 'κανα μέ άγρια χαρά. Καθώς μάς κοίταζε τά μάτια της άστραψαν από κάποια βρώμικη λάμψη και τό πρόσωπό της συσπάστηκε από Ένα ήδονικό χαμόγελο. "Άχ Θεέ μου πώς ανατριχιάσα βλέποντάς το! Μέ μιá άπρόσεχτη κίνηση άναίσθητη σαν τό σατανά, πέταξε κάτω τό παιδάκι που μέχρι πριν από λίγο Έσφιγγε μέ πάθος στό στήθος της γρυλλίζοντας σαν τά σκυλιά διαν βρίσκουν κόκαλο. Τό παιδάκι Έβγαλε μιá διαπεραστική φωνίτσα κι Έμεινε άκίνητο βογγώντας σιγανά. Ή πράξη της είχε μιá τέτοια άσπλαχνία που ό "Άρθουρ Έβγαλε Ένα πληγωμένο βογγητό· κι διαν άρχισε νά τόν πλησιάζει μέ άνοιχτή άγκαλιά κι εκείνο τό λάγνο χαμόγελο, εκείνος τραβήχτηκε κι Έκρυψε τό πρόσωπο στα χέρια του.

'Όστόσο εκείνη προχώρησε κι άλλο, και του 'πε μέ Έκφυλη, ράθυμη χάρη:-

«Έλα κοντά μου, "Άρθουρ. "Άφησέ τους δλους αυτούς κι Έλα σέ

μένα. Ἡ ἀγκαλιά μου διψά γιά σένα. Ἐλα, νά εἶμαστε μαζί. Ἐλα, ἄντρα μου, ἔλα!»

Ὁ τόνος της εἶχε μιά σατανική γλυκύτητα —κάπι σάν τόν ἦχο τοῦ κρυστάλλου δταν χτυπά— πού ἀντηχοῦσε στό κεφάλι ὀλονών μας πού τήν ἀκούγαμε ν' ἀπευθύνεται σέ κάποιον ἄλλον. Ὅσο γιά τόν "Ἀρθουρ, ἦταν σά μαγεμένος· τράβηξε τά χέρια του ἀπ' τὸ πρόσωπο κι ἀνοίξε τήν ἀγκαλιά του. Ἡ Λούσυ ἦταν ἔτοιμη νά ριχτεῖ στά χέρια του, δταν ὁ Βάν Χέλσινγκ πετάχτηκε κι ἔβαλε ἀνάμεσά τους τὸ χρυσό σταυρουδάκι του. Εκείνη τραβήχτηκε πίσω, καί μέ πρόσωπο ξαφνικά παραμορφωμένο, γεμάτο λύσσα, ὤρμησε καί τόν προσπέρασε κάνοντας νά μπει στὸν τάφο.

Μόλις δμως ἔφτασε δύο βήματα ἀπ' τήν πόρτα, σταμάτησε σάν νά τῆς ἔφραζε τὸ δρόμο κάποια ἀκατανίκητη δύναμη. Ξαφνικά γύρισε καί τὸ πρόσωπό της φωτίστηκε ἄπλετα ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριού καί τὸ φανάρι πού τώρα δέν [Ἐφραμε πιά στ' ἀποφασιστικά χέρια τοῦ Βάν Χέλσινγκ. Ποτέ ἄλλοτε δέν ἔχω ξαναδεῖ σέ πρόσωπο τέτοια σύγχυση καί κακία· κι εὐχομαι νά μὴν ξαναδοῦν ἀνθρώπινα μάτια αὐτὸ τὸ θέαμα. Τά δμορφα χρώματα μελάνιασαν, τά μάτια πετούσαν πύρινες σατανικές φλόγες, τά φρύδια ζάρωσαν σά νά 'κρυβαν στίς πτυχές τους κουλουριασμένα τά φῖδια τῆς Μέδουσας καί τὸ δμορφο ματωμένο στόμα ἐγινε μιά τετράγωνη τρύπα σάν τίς τραγικές ἑλληνικές ἢ γιαπωνέζικες μάσκες. "Ἄν ποτέ Ἰνα πρόσωπο μιλοῦσε γιά θάνατο —ἂν τὸ βλέμμα μπορούσε νά σκοτώσει— ἦταν αὐτὸ πού βλέπαμε μπροστά μας τῆ στιγμῆ ἐκείνη.

Ἔτσι γιά μισὸ λεπτό περίπου, πού μας φάνηκε αἰωνιότητα, ἐμεινε ἀκίνητη ἀνάμεσα στό σηκωμένο σταυρὸ καί τὸ ἱερό ἐμπόδιο στὴν εἴσοδο τοῦ τάφου. Ὁ Βάν Χέλσινγκ ἔσπασε τὴ σιωπὴ καί ρώτησε τόν "Ἀρθουρ:—

«Ἀπάντησέ μου, φίλε μου! Νά προχωρήσω στό ἔργο μου;»

Ὁ "Ἀρθουρ ἔπεσε στά γόνατα κι ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του μέ τά χέρια του, λέγοντας:—

«Κάνε δ,τι νομίζεις, φίλε· κάνε δ,τι νομίζεις. Δέν εἶναι δυνατόν νά υπάρξει φρίκη μεγαλύτερη ἀπὸ τούτη ξανά!» καί βόγγηξε ἀπ' τὸν πόνο. Ὁ Κούνισυ κι ἐγὼ τρέξαμε ταυτόχρονα καί τόν κρατήσαμε ἀπ' τά μπράτσα. Ἀκούσαμε τόν ἦχο τοῦ φαναριού πού ἐκλείνει καθώς τὸ κατέβασε ὁ Βάν Χέλσινγκ· πλησίασε στὸν τάφο κι ἄρχισε νά βγάζει ἀπ' τίς χαραμιάδες τά ἱερά σύμβολα πού εἶχε βάλει. Κοιτάζαμε δλοι ἔντρομοι καί κατάπληκτοι κι εἶδαμε, μόλις ὁ Καθηγητῆς παραμέρισε, τὴ γυναῖκα μέ σαρκική υπόσταση σάν τὴ δική μας, νά περνά ἀπὸ μιά χαραμιάδα πού μόλις χωροῦσε τὴ λάμα ἐνός μαχαιριού. Μᾶς πλημμύρισε μιά αἴσθησι ἀνακούφισης δταν εἶδαμε τόν Καθηγητῆ νά ξανα-

βάζει ήρεμα τīs λουρίδες τής ζύμης στά πλαϊνά τής πόρτας.

Μόλις τελείωσε, σήκωσε από κάτω τό παιδί κι είπε:

«Ελάτε, τώρα φίλοι μου· μέχρι αύριο δέν μπορούμε νά κάνουμε τίποτε άλλο. Αύριο στίς δώδεκα θά γίνει μιά κηδεία, κι έτσι θά 'ρθουμε δλοι εδώ μόλις τελειώσει. Κατά τīs δύο θά 'χουν φύγει πιά δλοι οί φίλοι τοῦ νεκρού, κι δταν ό έκκλησιάρχης κλειδώσει τήν πύλη έμεις θά μείνουμε μέσα. Μετά θά χρειαστεί νά κάνουμε κι άλλα πράγματα αλλά δχι σάν τά άποψινά. Όσο γιαυτό τό μικρούλι, δέν έχει πάθει κακό, καί μέχρι αύριο βράδυ θά 'χει συνέλθει, θά τό αφήσουμε κάπου που θά τό βρει ή άστυνομία, δπως τīs προάλλες καί θά πάμε στά σπίτια μας.» Πλησίασε τόν "Άρθουρ κι είπε:—

«Φίλε μου "Άρθουρ δοκιμάστηκες σκληρά· αλλά άργότερα, δταν θά τό θυμάσαι, θά καταλάβεις πόσο άπαραίτητο ήταν. Βρίσκεσαι τώρα σέ πικρά νερά, παιδί μου. Άλλά αύριο τέτοια ώρα, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ θά τό ξεπεράσεις καί θά πιεις άπ' τό γλυκό νερό· μή θλίβεσαι λουπόν τόσο πολύ. Μέχρι τότε δέ θά σοῦ ζητήσω νά μέ συγχωρέσεις.»

Ό Άρθουρ κι ό Κουίνσυ ήρθαν σπίτι μαζί μου, καί στό δρόμο προσπαθούσαμε νά δώσουμε θάρρος ό ένας στόν άλλον. Αφήσαμε τό παιδί σ' ένα ασφαλές σημείο, καί νιώθαμε κουρασμένοι. Έτσι κάναμε λίγο πολύ έναν κανονικό ύπνο.

29 Σεπτεμβρίου, νύχτα.- Λίγο πρίν τīs δώδεκα οί τρεις μας — ό Άρθουρ, ό Κουίνσυ Μόρρις κι εγώ — πήγαμε νά πάρουμε τόν Καθηγητή. Τό περιεργο ήταν δτι σάν από κοινή συμφωνία είχαμε φορέσει δλοι μαύρα ρούχα. Ό Άρθουρ βέβαια φορούσε μαύρα γιατί ήταν σέ βαρύ πένθος αλλά οί υπόλοιποι τά βάλαμε από ένστικτο. Φτάσαμε στό νεκροταφείο κατά τīs μιάμισυ, κι άρχισαμε νά τριγυρνάμε χωρίς νά μάς προσέξει κανείς. Έτσι δταν οί νεκροθάφτες τελείωσαν τή δουλειά τους, κι ό έκκλησιάρχης κλειδωσε τήν πύλη νομίζοντας δτι είχαν φύγει δλοι, μείναμε μόνοι στό νεκροταφείο. Ό Βάν Χέλσινγκ, αντί για τή συνηθισμένη του μαύρη τσάντα, είχε μαζί του μιά μεγάλη δερμάτινη σάν τούς σάκκους τοῦ κρίκετ, πού φαινόταν άρκετά βαριά.

Μόλις μείναμε μόνοι κι άκούσαμε τά τελευταία βήματα νά σβήνουν στό μονοπάτι, ακολουθήσαμε σιωπηλά, σά συννενοημένοι τόν Καθηγητή μέχρι τόν τάφο. Ξεκλείδωσε. Κατόπιν πήρε άπ' τήν τσάντα του τό φανάρι καί τό άναψε. Άναψε καί δυό κεριά πού άφού έλιωσε τīs άκρες τους τά κόλλησε σέ άλλα φέρετρα, κι έτσι είχαμε άρκετό φώς για τή δουλειά μας. Όταν σήκωσε πάλι τό καπάκι τοῦ φέρετρου κοιτάξαμε δλοι — ό Άρθουρ έτρεμε σάν τό φύλλο— κι είδαμε τό σώμα της στή θέση του σ' δλη τή νεκρική της όμορφιά. Στήν καρδιά μου δμως δέν υπήρχε πιά άγάπη, παρά μόνο άηδία για τό άπαίσιο αυτό

πλάσμα πού 'χε πάρει τό σχήμα της Λούσυ αλλά χωρίς τήν ψυχή της. 'Ακόμα καί τοῦ "Αρθουρ τό πρόσωπο σκλήρυνε καθώς τήν κοιτούσε. Κάποια στιγμή εἶπε στόν Βάν Χέλσινγκ:—

«Αλήθεια εἶναι τό σώμα της Λούσυ, ἢ κάποιος δαίμονας μέ τή μορφή της.»

«Εἶναι τό σώμα της, καί δέν εἶναι συγχρόνως. Περίμενε ἄλλωστε λιγάκι καί θά τή δεῖς ὅπως ἦταν, καί εἶναι.»

Ἦταν σάν ἐφιάλτης νά βλέπεις τή Λούσυ ξαπλωμένη μέσα· τά μυτερά δόντια, τό ματοβαμμένο αισθησιακό στόμα —σού 'φερνε ρίγος— ὀλόκληρη τή σαρκική κι ἀψυχη ἐμφάνιση πού ἦταν σά διαβολική εἰρωνεία τῆς γλυκιάς αγνότητας τῆς Λούσυ. Ὁ Βάν Χέλσινγκ ἀρχισε μέ τό μεθοδικό του τρόπο νά βγάξει ἀπ' τήν τσάντα του τά διάφορα σῦνεργα καί νά τά ταχτοποιεῖ γιά νά εἶναι ἔτοιμα. Ἐβγαλε πρῶτα ἓνα κολλητήρι γιά μέταλλα, καί λίγο καλάι καί μετά μιά μικρή γκαζόλαμπα πού δταν τήν ἀναψε σέ μιά γωνία τοῦ τάφου, ἐβγαζε μιά δυνατή γαλάζια φλόγα· στή συνέχεια ἐβγαλε τά χειρουργικά του νυστέρια πού τά ἀράδιασε δίπλα του· καί τέλος μιά στρογγυλή ξύλινη σφήνα κάπου δυόμισυ μέ τρεῖς Ἴντσες φάρδος κι ὡς τρεῖς πηλάμες μάκρος. Τή μιά της ἀκρη τήν εἶχε σκληρύνει στή φωτιά καί τήν εἶχε ξύσει γιά νά τήν κάνει μυτερή. Μαζί ἐβγαλε κι ἓνα βαρῦ σφυρί σάν αὐτά πού ἔχουν στά σπίτια στήν καρβουναποθήκη γιά νά σπάνε τό κάρβουνο. Γιά μένα, οἱ προετοιμασίες ἑνός γιαιτροῦ γιά ὅποιαδήποτε ἐργασία εἶναι ἐνδιαφέρουσες, μά ὁ "Αρθουρ καί ὁ Κούνισυ κατατρόμαξαν δταν τίς εἶδαν. Κράτησαν ἄλλωστε κι οἱ δύο τήν ψυχραιμία τους κι ἔμειναν βουβοί καί ἡρεμοί.

Ὅταν τελείωσε τίς ἐτοιμασίες, ὁ Βάν Χέλσινγκ εἶπε:—

«Προτού κάνουμε ὅ,τιδήποτε, ἀφήστε με νά σάς πῶ τό ἔξυξ· βγαίνει ἀπ' τή μελέτη καί τήν πείρα τῶν ἀρχαίων κι ὀλων ὀσων ἔχουν ἐντυφίσει πάνω στίς δυνάμεις τῶν Νεκροζώντανων. Μαζί μέ τήν ἀλλαγῆ, ἔρχεται κι ἡ κατάρα τῆς ἀθανασίας· δέν μποροῦν νά πεθάνουν, μά εἶναι υποχρεωμένοι νά ζοῦν ἐπί αἰῶνες προσθέτοντας καινούρια θύματα καί πολλαπλασιάζοντας τίς συμφορές τοῦ κόσμου. Γιατί ὀσοι πεθαίνουν ἀπ' τό δάγκωμα τῶν Νεκροζώντανων γίνονται κι οἱ ἴδιοι Νεκροζώντανοι κι ἀρχίζουν νά καταδιώκουν τοῦς ζωντανούς. Κι ἔτσι ὁ κύκλος ὀλοένα πλαταίνει σάν τοῦς κύκλους τοῦ νερού δταν πέσει μιά πέτρα. Φύλε "Αρθουρ, ἀν εἶχες δεχτεῖ ἐκεῖνο τό φιλί πρίν πεθάνει ἡ Λούσυ μας, ἡ πάλι χθές βράδυ πού τῆς ἀνοιξες τήν ἀγκαλιά σου, θά γινῶσουν κι ἐσύ, μετά τό θάνατο, **νοσφεράτου**, ὀπως τοῦς λένε στήν ἀνατολική Εὐρώπη, καί θά δημιουργήσεις συνεχῶς περισσότερους Νεκροζώντανους σάν αὐτούς πού μάς προκαλοῦν τόσο τρόμο. Ἡ σταδιοδρομία τῆς δῦστηχης αὐτῆς κοπέλας μόλις ἀρχισε.

Αυτά τὰ παιδάκια πού τούς ρούφηξε τό αίμα δέν Ιχουν πάθει άκόμα μεγάλη βλάβη· μά αν συνεχίσει νά ζει, 2τσι νεκροζώντανη, θά χάνουν δλο και περισσότερο αίμα, και μέ τήν έξουσία πού άσκει επάνω τους θά τά παρασέρνει κοντά της και θά τούς ρουφά τό αίμα μέ τό φριχτό της στόμα. "Αν δμως πεθάνει πραγματικά, δλα θά τελειώσουν· οί πληγίτσες θά εξαφανιστούν άπ' τό λαιμό τών παιδιών και θά ξαναγυρίσουν στά παιχνίδια τους χωρίς ποτέ νά υποψιαστούν τί τους εχει συμβεί. 'Αλλά τό πιο δμορφο άπ' δλα είναι διτι δταν ή τωρινή νεκροζώντανη αναπαυθει σαν πραγματική νεκρή, τότε ή ψυχή της άτυχης κοπέλας πού τόσο αγαπούμε δλοι θά 'ναι και πάλι ελεύθερη. 'Αντί νά σκορπίζει τό κακό τό βράδυ και νά βυθίζεται δλο και περισσότερο στην βλοσυρή ανάγκη της τή μέρα, θά μπορέσει νά πάρει τή θέση της ανάμεσα στους άλλους αγγέλους. Έτσι λοιπόν φίλε μου, θά 'ναι εύλογημένο τό χέρι πού θά της δώσει τό χτύπημα και θά τή λυτρώσει. Έγώ είμαι πρόθυμος νά τό κάνω· αλλά δέν υπάρχει κάποιος ανάμεσά σας πού *ήνι* μεγαλύτερο δικαίωμα; Δέ θά 'ναι μεγάλη χαρά δταν θά σκέφτεται μετά στη σιωπή μιας άγρυπνης νύχτας: «Τό δικό μου τό χέρι τήν έστειλε στ' άστέρια τό χέρι εκείνου πού τήν άγάπησε περισσότερο άπ' δλους, τό χέρι πού θά 'χε κι ή ίδια διαλέξει αν μπορούσε; Πείτε μου αν υπάρχει κάποιος ανάμεσά μας.»

Κοιτάξαμε δλοι τόν "Αρθουρ. Κατάλαβε κι εκείνος, δπως κι έμεις, τήν άπέραντη καλωσύνη πού τόν παρότρυνε νά 'ναι δικό του τό χέρι πού θά μάς ξανάδινε τή Λούσυ σαν ιερή κι δχι σατανική ανάμνηση· προχώρησε κι είπε θαρραλέα, αν και τό χέρι του Ιτρεμε και τό πρόσωπό του ήταν άσπρο σαν τό χιόνι:—

«'Αληθινέ μου φίλε, εύχαριστώ άπ' τά βάθη τής ραγισμένης μου καρδιάς. Πείτε μου τί πρέπει νά κάνω και δέ θά δειλιάσω!» Ο Βάν Χέλσινγκ Ιβαλε τό χέρι του στον ώμο του και είπε:—

«Γενναίο μου παιδί! Μιάς στιγμής θάρρος χρειάζεται, και τελείωσαν δλα. Πρέπει νά τήν τρυπήσεις μ' αυτή τή σφήνα· θά'ναι μία φοβερή δοκιμασία —μή γελιέσαι— μά δέ θά κρατήσει πολύ, και μετά θά νιώσεις πολύ μεγαλύτερη χαρά άπ' τόν πόνο πού πέρασες. Θά βγεις άπ' αυτόν τό θλιβερό τάφο και θά νιώθεις σά νά πετάς στον άέρα. Άπ' τή στιγμή δμως πού θ' άρχίσεις δέν πρέπει νά δειλιάσεις. Νά σκέφτεσαι μονάχα διτι δλοι έμεις, οί άληθινοί σου φίλοι, είμαστε στό πλευρό σου και δέ θά πάψουμε νά προσευχόμαστε για σένα.»

«Συνεχίστε,» είπε βραχνά ό "Αρθουρ. «Πείτε μου τί πρέπει νά κάνω.»

«Πάρε αυτή τή σφήνα στό άριστερό σου χέρι έτοιμος ν' άκουμπήσεις τήν αίχμη πάνω στην καρδιά της, κι αυτό τό σφυρί στό δεξί. Μετά μόλις άρχίσουμε νά διαβάζουμε τή νεκρώσιμη δέηση — θά τή

διαβάσω εγώ· Εχω μαζί μου τό βιβλίο κι οί άλλοι θά ακολουθούν— βύθισε την στό δνομα του Θεού γιά νά λυτρωθεί ή νεκρή πού τόσο αγαπούμε καί νά πεθάνει ή νεκροζώντανη.»

Ο "Αρθουρ πήρε τή σφήνα καί τό σφυρί, κι άπ' τή στιγμή πού πήρε τήν άπόφαση, τά χέρια του δέν Ετρεμαν, ούτε δίστασαν. Ο Βάν Χέλσινγκ άνοιξε τή σύννοπή του κι άρχισε νά διαβάζει, έκ<1> ό Κούνισυ κι εγώ άκολουθούσαμε δσο καλύτερα γινόταν. Ο "Αρθουρ άκούμπησε τήν αίχμή τής σφήνας πάνω στήν καρδιά, καί καθώς κοίταζα τήν είδα νά πιέζει τό λευκό δέρμα. Μετά χτύπησε μ' δλη του τή δύναμη.

Τό πλάσμα μέσα στό φέρετρο συσπάστηκε καί μιá φριχτή κραυγή πού σου πάγωνε τό αίμα, βγήκε άπ' τ' άνοιχτά κόκκινα χείλη. Τό κορμί όλόκληρο έτρεμε, σφάδαζε καί σπαρταρούσε σπασμωδικά· τ' άσπρα μυτερά δόντια έσφιζαν μέχρι πού πλήγιασαν τά χείλη καί τό στόμα σκεπάστηκε από κόκκινο άφρό. Ο "Αρθουρ όμως δέ δειλίασε ούτε στιγμή. Εμοιαζε μέ τή μορφή του θώρ καθώς τό άδίστακτο χέρι του σηκωνόταν κι Επεφτε μπήγοντας δλο καί βαθύτερα τή λυτρωτική σφήνα, καί τό αίμα άπ' τήν ξεσκισμένη καρδιά ξεχύλισε καί χυνόταν παντού γύρω. Τό πρόσωπό του είχε μαρμαρώσει κι Εμοιαζε ν' άκτινοβολεί άπ' τό υψηλό καθήκον πού τό φώτιζε. Βλέποντάς τον πήραμε κι έμείς κουράγιο, κι οί φωνές μας άντήχησαν πιό δυνατά στό θολωτό τάφο.

Σιγά-σιγά τό τίναγμα κι οί συσπάσεις του σώματός της σταμάτησαν, τά δόντια χαλάρωσαν, καί τό πρόσωπο Επαγε νά τρέμει. Τέλος Εμεινε άσάλευτο. Τό τρομερό χρέος τελείωσε.

Τό σφυρί Επεσε άπ' τό χέρι του "Αρθουρ. Κλονίστηκε, κι άν δέν τόν πιάνανε θά Επεφτε. Μεγάλες σταγόνες ιδρώτα χύνονταν άπ' τό μέτωπό του κι ή άνάσα του Εβγαине λαχανιαστά. Η δοκιμασία του ήταν πραγματικά τρομερή, κι άν δέν τόν Εσπρωγχε στό καθήκον κάτι περισσότερο άπ' τό ανθρώπινο χρέος, δέν θά τό είχε κάνει ποτέ. Για λίγα λεπτά είμαστε τόσο άπορροφημένοι μαζί του πού ούτε κοιτάζαμε πρós τό φέρετρο. "Όταν τελικά στραφήκαμε πρós τά έκει, Ενα άναφώνημα άπορίας ξέφυγε άπ' δλους μας. Κοιτάζαμε τόσο έπίμονα πού σηκώθηκε κι ό "Αρθουρ —γιατί ήταν καθισμένος καταγής— κι ήρθε νά δει κι αυτός. Καί τότε μιá χαρούμενη άλλόκοτη λάμψη φώτισε τό πρόσωπό του καί σκόρπισε όλότελα τή θλίψη καί τόν τρόπο πού τό βάραινε.

Μέσα στό φέρετρο δέν ήταν πιá τό φριχτό πλάσμα πού δλοι είχαμε τόσο πολύ σιχαθεί καί μισήσει πού θεωρούσαμε προνομιούχο έκεϊνον πού είχε τήν τιμή νά τό έξοντώσει. Ήταν ή Λούσυ δπως τήν ξέραμε δταν ήταν ζωντανή, μ' εκείνη τήν άσύγκριτη γλύκα κι αγνότητα. Η άλήθεια είναι πώς, δπως κι δταν ζούσε, ξεχώριζαν πάνω στό

πρόσωπό της τά σημάδια της έγνοιας, τοῦ πόνου καί της εξάντλησης· ἦταν δμως σημάδια πού τ' ἀγαπούσαμε, γιατί μάς τήν εδειχναν ἀληθινή δπως τήν ξέραμε. Νιώσαμε δλοι δι τήν ἱερή γαλήνη πού απλωνόταν σάν τόν ἥλιο στό ἀφανισμένο της πρόσωπο καί τή μορφή της δέν ἦταν παρά ένας γήινος οἰωνός καί σύμβολο τῆς αἰώνιας γαλήνης πού θά 'ρχόταν.

Ὁ Βάν Χέλσινγκ πλησίασε, ἀκούμπησε τό χέρι του στόν ὦμο τοῦ "Ἄρθουρ καί τοῦ εἶπε.—

«Καί τώρα, φίλεψ,ου "Ἄρθουρ, ἀγαπητό μου παιδί, θά μέ συγχωρέσεις;»

Συγκινημένος ἀπ' τήν τρομερή υπερένταση ἐκεῖνος πήρε τό γέφυρο χέρι καί τό σφίξε στά χεῖλη του λέγοντας:—

«Νά σας συγχωρέσω! Ὁ θεός νά σας εὐλογεῖ πού ξαναδώσατε στήν καλή μου τήν ψυχή της καί σ' ἐμένα τή γαλήνη.» Ἀκούμπησε τά χέρια του στούς ὦμους τοῦ καθηγητή καί τό κεφάλι του στό στήθος του κι ἐκλάψε γιά λίγο σιωπηλά, ἐνώ ἐμεῖς παρακολουθοῦσαμε ἀκίνητοι. Ὅταν σήκωσε τό κεφάλι του, ὁ Βάν Χέλσινγκ τοῦ εἶπε:

«Καί τώρα παιδί μου, μπορεῖς νά τή φίλησεις. Φίλησε τά νεκρά της χεῖλη ἂν θέλεις, δπως θά τό 'θελε κι ἐκεῖνη ἂν μπορούσε. Δέν εἶναι πιά ἐκεῖνη ἡ σατανική μορφή, οὔτε τό φριχτό πλάσμα πού ζεῖ αἰώνια. Δέν εἶναι πιά ἡ Νεκροζώντανη τοῦ Διαβόλου. Εἶναι ἡ πραγματική νεκρή τοῦ Θεοῦ, κι ἡ ψυχή της εἶναι κοντά Του!»

Ὁ "Ἄρθουρ εσκυψε καί τή φίλησε, καί κατόπιν τόν βγάλαμε ἐξω ἀπ' τόν τάφο μαζί μέ τόν Κουίνσυ. Ὁ Καθηγητής κι ἐγώ πριονίσαμε τό πάνω μέρος τῆς σφήνας ἀφήνοντας τήν αιχμή της μέσα στό σῶμα. Μετά κόψαμε τό κεφάλι καί γεμίσαμε τό στόμα μέ σκόρδα. Ξανακολλήσαμε τό μολυβένιο φέρετρο, βιδώσαμε τό καπάκι κι ἀφοῦ μαζέψαμε τά πράγματά μας, βγήκαμε ἐξω. Ὁ Καθηγητής κλείδωσε τήν πόρτα κι ἔδωσε τό κλειδί στόν Ἄρθουρ.

Ἐξω ὁ ἀέρας ἦταν γλυκός ὁ ἥλιος ἔλαμπε τά πουλιά τραγουδοῦσαν, κι ἔλεγε δτι ἡ φύση ὀλόκληρη γιόρταζε. Παντοῦ ἦταν χαρά, εὐθυμία καί γαλήνη, γιατί κι ἐμεῖς εἴμαστε ἡρεμοί γιά τό θέμα αὐτό, καί χαρούμενοι μέ μιά θλιμμένη βέβαια χαρά.

«Καί τώρα, φίλοι μου, ἔχουμε κάνει τό πρώτο βῆμα τῆς ὑπόθεσής μας, καί τό πιό δύσκολο γιά μάς. Μένει δμως ἕνα ἀκόμα μεγαλύτερο καθήκον. Νά βρούμε αὐτόν πού εὐθύνεται γιά δλον αὐτόν τό πόνο καί νά τόν ἐξοντώσουμε. Ἐχω ὀρισμένες ἐνδείξεις πού μπορούμε ν' ἀκολουθήσουμε· εἶναι δμως μιά διαδικασία μακρόχρονη, δύσκολη, ἐπικίνδυνη κι ὀδυνηρή. Θά μέ βοηθήσετε δλοι σας; Ἐχουμε πιά μάθει νά πιστεύουμε — δέν εἶν' ἔτσι; Δέ βλέπουμε λοιπόν ποιό

είναι τό χρέος μας; Ναι! 'Ορκιζόμαστε νά φτάσουμε ώς τό πικρό τέλος;»

Ο καθένας μας μέ τή σειρά του πήρε τό χέρι τοῦ Καθηγητή καί δώσαμε τήν υπόσχεση. Μετά, καθώς φεύγαμε, εἶπε:

«Μεθαύριο τό βράδυ θά συναντηθούμε καί θά δειπνήσουμε μαζί στίς ἑφτά ἡ ὡρα μέ τό φίλο μας τόν Τζών. θά εἶναι καί δυό ἄλλοι πού δέν τούς ξέρετε ἀκόμα. Τότε θά σάς φανερώσω τή δουλειά μας καί θά σάς ἐξηγήσω τό σχέδιο. Φίλε Τζών, ἐσύ θά ἐρθεις μαζί μου στό σπίτι, γιατί ἐχουμε πολλά νά συζητήσουμε καί θά χρειαστώ τή βοήθειά σου. Απόψε φεύγω γιά τό "Αμστερνταμ, μά θά ἐπιστρέψω αὔριο βράδυ. Τότε θ' ἀρχίσει ἡ μεγάλη καταδίωξη. Προηγουμένως ἴσως ἐχω πολλά νά σάς πῶ, γιά νά ξέρουμε τί πρέπει νά κάνουμε καί ποιοί κίνδυνοι μας ἀπειλοῦν. Τότε θ' ἀνανεώσουμε τόν δρκο μας· τό ἐργο πού ἐχουμε μπροστά μας εἶναι τρομερό, κι ἀμα μπούμε στό χορό, δέ θά ὑπάρχει υποχώρηση.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XVII

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΥΑΡΝΤ (συνέχεια)

Μόλις φτάσαμε στο ξενοδοχείο «Μπέρκλεϋ» ο Βάν Χέλσινγκ βρήκε να τον περιμένει Ινα τηλεγράφημα:

«Έρχομαι σιδηροδρομικώς. Ο Τζόναθαν στο Γουίτμπυ. Σημαντικά νέ<*. - ΜΙΝΑ ΧΑΡΚΕΡ.»

Ο Καθηγητής ένθουσιάστηκε. «"Αχ, αυτή ή ύπέροχη κυρία Μίνα,» είπε «γυναίκα διαμάντι! Έρχεται, αλλά εγώ δέν μπορώ να μείνω. Πρέπει να 'ρθει στο σπίτι σου, φίλε Τζών. Πρέπει να πάς να την πάρεις άπ' τό σταθμό. Τηλεγράφησέ της στο τραίνο, γιά να είναι προετοιμασμένη.»

Μόλις έφρυγε τό τηλεγράφημα, ο Καθηγητής, πίνοντας 'να τσάι, μού είπε γιά κάποιον ήμερολόγιο πού κρατούσε ο Τζόναθαν Χάρκερ στο έξωτερικό, καί μού 'δωσε Ινα δακτυλογραφημένο αντίγραφο, καθώς κι 2να τής κυρίας Χάρκερ στο Γουίτμπυ. «Πάρε αυτά» είπε «καί μελέτησέ τα προσεχτικά. Όταν γυρίσω θά είσαι ένήμερος τής κατάστασης καί θά μπορούμε καλύτερα ν' άρχίσουμε τίς Ιρευνες. Φύλαξέ τα καλά γιατί είναι πολύτιμα, θά χρειαστείς δλη σου τήν πίστη, άκόμα κι έσύ πού Ιζησες τά σημερινά περιστατικά. Αύτά πού γράφει έδώ μέσα», είπε άκουμπώντας βαριά καί έπίσημα τό χέρι του πάνω στο σωρό τών χαρτιών, «μπορεί να είναι ή άρχή του τέλους γιά σένα, γιά μένα, καί γιά πολλούς άλλους· μπορεί δμως καί να σημαίνουν τό τέλος του Νεκροζώντανου πού κυκλοφορεί στή γή. Διάβασέ τα δλα, σέ παρακαλώ, μέ άνοιχτό μυαλό· κι άν μπορείς να προσθέσεις ό,τιδήποτε σ' αύτήν έδώ τήν ιστορία κάνε το, γιατί Έχει πολύ μεγάλη σημασία. Έχεις κρατήσει κι έσύ ήμερολόγιο άπ' δλα αύτά τά παράξενα πού συνέβησαν· ?τσι δέν είναι; Ναι! Τότε θά τά συζητήσουμε μαζί δταν συναντηθούμε.» "Υστερα έτοιμάστηκε γιά τήν αναχώρηση, καί σέ λίγο Ιφυγε γιά τήν όδό Λίβερπουλ. Έγώ ξεκίνησα γιά τό Πάντινκτον, δπου 2φτασα περίπου 'να τέταρτο πριν άπ' τήν άφιξη του τραίνου.

Μετά τήν άνακατωσούρα καί τή φούρια πού συνηθίζεται στίς άποβάθρες δταν Ιρχεται τραίνο, τό πλήθος άραίωσε, κι εγώ είχα Αρχίσει ν' άνησυχώ μήπως χάσω τήν φιλοξενούμενή μου, δταν μιά γλυκιά καί κομψή κοπέλα μέ πλησίασε, καί μέ μιά γρήγορη ματιά μού είπε: «Είστε ο Δρ. Σιούαρντ, ?τσι;»

«Καί σεις είστε ή κυρία Χάρκερ!» άπάντησα άμέσως· όποτε έκείνη μού άπλωσε τό χέρι.

«Σας κατάλαβα άπ' τήν περιγραφή της καλής μου τής Λούσυ-
μά— » Σταμάτησε ξαφνικά και τό πρόσωπό της κοκκίνισε άπότομα.

Τό αίμα πού μαζεύτηκε και στά δικά μου μάγουλα μας Έκανε
και τούς δυό νά νιώσουμε καλύτερα γιατί ήταν μιά σιωπηλή άπάντη-
ση στην αντίδρασή της. Πήρα τή βαλίτσα της και μιά γραφομηχανή
πού είχε μαζί της, και πήραμε τό μετρό ως τήν όδό Φέντσερτζ άφοϋ
τηλεγράφησα σπίτι μου νά έτοιμάσουν άμέσως Ινα σαλονάκι και μιά
κρεβατοκάμαρα γιά τήν κυρία Χάρκερ.

Κάποτε φτάσαμε. Ήξερε βέβαια άπό πρίν διτι έπρόκειτο γιά ά-
συλο φρενοβλαβών, αλλά κατάλαβα διτι δέ μπόρεσε νά συγκρατήσει
κάποιο ρίγος καθώς μπαίναμε.

Μου είπε διτι θά προτιμούσε, άν ήταν δυνατόν, νά Ερθει άμέσως
στό γραφείο μου, γιατί είχε πολλά νά μου πει. Έτσι γράφω δλ' αυτά
στόν φωνογράφο μου περιμένοντάς την νά 'ρθει. Δέ βρήκα άκόμα τήν
ευκαιρία νά κοιτάξω τά χαρτιά πού μου άφησε ό Βάν Χέλσινγκ, αν
και τά 'χω έδώ άνοιχτά μπροστά μου. Πρέπει νά τής βρώ κάποια ά-
πασχόληση γιά νά βρώ κι έγώ τόν καιρό νά τά διαβάσω. Δέν Έχει ι-
δέα πόσο πολύτιμος είναι ό χρόνος και τί καθήκοντα μάς περιμένουν.
Πρέπει νά προσέξω νά μήν τήν τρομάξω. Νάτην, Ερχεται!

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ ΧΑΡΚΕΡ

29 Σεπτεμβρίου — Άφοϋ φρεσκαρίστηκα κάπως, κατέβηκα
στό γραφείο του Δρ. Σιούαρντ. "Όταν Εφτασα στην πόρτα κοντοστά-
θηκα μιά στιγμή, γιατί μου φάνηκε πώς τόν άκουσα νά μιλάει μέ κά-
ποιον. Έπειδή όμως μου 'χε πει νά κατέβω γρήγορα, χτύπησα τήν
πόρτα, κι όταν φώναξε «έμπρός», μπήκα.

Μέ μεγάλη κατάπληξη είδα διτι δέν ήταν κανείς μαζί του. Ήταν
όλομόναχος, και μπροστά του στό τραπέζι ήταν Ινα μηχανήμα πού
κατάλαβα άμέσως άπό περιγραφές διτι ήταν φωνογράφος. Δέν είχα
δει ποτέ, κι είχα μεγάλη περιέργεια.

« Έλπίζω νά μήν άργησα» είπα, «μά στάθηκα στην πόρτα γιατί
σας άκουσα νά μιλάτε και νόμισα **διτι** είστε μέ κάποιον.»

« "Α,» άπάντησε χαμογελώντας, «κι έγώ συμπλήρωνα τό ήμε-
ρολόγιό μου.»

«Ημερολόγιο;» ρώτησα Εκπληκτη.

«Ναί,» άπάντησε. «Τό γράφω έδώ.» Καθώς μιλούσε άκούμπη-
σε τό χέρι του στό φωνογράφο. Ένθουσιάστηκα, κι άρχισα νά ρωτώ
περίεργη:

«Μά αυτό είναι άνώτερο κι άπ' τή στενογραφία! Μπορώ νά τ'
άκούσω νά λέει κάτι;»

«Φυσικά,» απάντησε πρόθυμα, και σηκώθηκε να τό βάλει σέ λειτουργία. Μετά στάθηκε, και τό πρόσωπό του σκοτεινίασε άπ' τήν άνησυχία.

«Τό θέμα είναι,» είπε άμήχανα, «δι άπλώς κρατώ τό ήμερολόγιο μου σ' αυτό, κι είναι όλόκληρο —σχεδόν όλόκληρο— γιά τους άσθενείς μου, και ίσως δέν είναι σωστό— θέλω να πά — » Σταμάτησε, κι έγώ προσπάθησα να τόν βγάλω άπ' τήν άμηχανία:

«Εσείς παρακολουθήσατε τό τέλος τής Λούσου μου. Αφήστε με ν' άκούσω πώς πέθανε· θέλω να τά μάθω δλα γιά κείνην, και θά σάς είμαι ευγνώμων. Τήν άγαπούσα πολύ, πάρα πολύ.»

Ξαφνιάστηκα δταν τόν άκουσα να μου λέει, μέ τρομοκρατημένο ύφος:

«Νά σάς πά γιά τό θάνατό της; Ποτέ γιά τίποτα στόν κόσμο!»

«Γιατί όχι;» ρώτησα κι ενα φοβερό βαρύ προαίσθημα μέ κυριέψε. Σώπασε ξανά, και κατάλαβα πώς προσπαθούσε να βρει μιά δικαιολογία. Τελικά τραύλισε:

«Βλέπετε, δέν μπορώ να βρώ ενα συγκεκριμένο σημείο του ήμερολογίου.» Καθώς μιλούσε φαίνεται πώς κάτι σκέφτηκε κι είπε μέ μιά άσυνείδητη άπλότητα, μέ διαφορετική φωνή και κάποια παιδική άφέλεια: «Μά τήν πίστη μου, αυτό είν' ¹ αλήθεια!» Δέ μόρεσα να συγκρατήσω ενα χαμόγελο, κι εκείνος μόρφασε. «Προδόθηκα αυτή τή φορά!» είπε. «Ξέρετε όμως, παρόλο πού κρατώ ήμερολόγιο μήνες τώρα, ούτε μιά φορά δέ μου πέρασε άπ' τό μυαλό πώς θά μπορούσα να βρώ ενα συγκεκριμένο σημείο άν ήθελα να τό ξανακούσω!» Στο μεταξύ έγώ ήμουν πιά σίγουρη πώς τό ήμερολόγιο ενός γιατρού πού παρακολούθησε τή Λούσου μπορεί να 'χει κάτι να προσθέσει στίς γνώσεις μας γιά τό τρομερό εκείνο Πλάσμα, κι ετσι τόλμησα να του πά:

«Τότε, Δρ Σιούαρντ, καλά θά κάνετε να μου τό δώσετε να τό δακτυλογραφήσω.» Ξαφνικά τό πρόσωπό του εγινε άσπρο σαν κιμωλία κι είπε:—

«Όχι! όχι! όχι! Για τίποτα στόν κόσμο δέ θέλω να μάθετε αυτή τήν τρομερή ιστορία!»

"Ωστε ήταν τρομερή· είχα μαντέψει σωστά! Στάθηκα γιά μιά στιγμή σκεφτική και κοιτούσα μηχανικά όλόγυρα ψάχνοντας ύποσυνείδητα γιά κάτι, κάποια εύκαιρία πού θά μέ βοηθούσε· τό βλέμμα μου επεσε στό σωρό μέ τά δακτυλογραφημένα χαρτιά στό τραπέζι. Κατάλαβε τό βλέμμα μου και τό άκολούθησε άσυνείδητα. Είδε τό σωρό και κατάλαβε τί έννοούσα.

«Δέ μέ ξέρετε,» είπα. «Όταν διαβάσετε τά χαρτιά αυτά —τό ήμερολόγιο τό δικό μου και του άντρα μου, πού δακτυλογράφησα, θά μέ γνωρίσετε καλύτερα. Δέ δίστασα να φανερώσω άκόμα και τήν πιο

κρυφή σκέψη μου για τό σκοπό αυτό· αλλά βέβαια, δέ μέ ξέρετε — άκόμα, καί δέν 'χω τήν άξίωση νά μοϋ δείξετε τόση έμπιστοσύνη.»

Η καημένη ή Λούσου μου είχε δίκιο είναι άνθρωπος μ' εύγενική ψυχή. Σηκώθηκε, άνοιξε Ινα μεγάλο συρτάρι όπου ήταν ταχτοποιημένοι μερικοί μεγάλοι κούφιοι μεταλλικοί κύλινδροι καλυμμένοι μέ μαύρο κερι, κι είπε:-

«Έχετε άπόλυτο δίκιο. Δέ σάς έμπιστεύτηκα γιατί δέ σάς γνώριζα. Τώρα όμως σάς γνωρίζω· κι επιτρέψτε μου νά σάς πώ διτι εύχομαι νά σάς είχα γνωρίσει πιό νωρίς. Ξέρω διτι ή Λούσου σάς μίλησε για μένα. Μοϋ μίλησε κι εκείνη για σάς. "Άς κάνουμε τουλάχιστο αυτό: Πάρτε τούς κύλινδρους κι άκούστε τους —οί πρώτοι ίξτ είναι καθαρά προσωπικής φύσης καί δέ θά σάς τρομάζουν· θά μέ γνωρίσετε όμως καλύτερα. Στό μεταξύ θά είναι Ιτοιμο τό δείπνο, κι εγώ θά 'χω ρίξει μιá ματιά σέ μερικά άπ' αυτά τά Ιγγραφα καί θά μπορέσω νά καταλάβω καλύτερα όρισμένα σημεία.» Κουβάλησε μόνος του τό φωνογράφο του ως τό σαλονάκι μου καί τόν ρύθμισε για νά τόν άκούσω. Τώρα είμαι σίγουρη πώς θά μάθω κάτι εύχάριστο. θά μοϋ πει τήν άλλη δψη μιás άληθινής έρωτικής ιστορίας πού τήν ξέρω μόνο άπ' τή μιá πλευρά...

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΥΑΡΝΤ

29 Σεπτεμβρίου — Τόσο πολύ μέ άπορρόφησε αυτό τό ύπέροχο ήμερολόγιο του Τζόνναθαν Χάρκερ καί τό άλλο τής γυναίκας του, πού πέρασε ή ώρα χωρίς νά τό καταλάβω. Όταν ή καμαριέρα ήρθε νά μοϋ πει πώς τό δείπνο ήταν έτοιμο, ή κυρία Χάρκερ δέν είχε κατέβει άκόμα, κι 'τσι είπα:-

<Πσως είναι κουρασμένη· άς περιμένουμε καμιά ώρα άκόμη.» καί συνέχισα τό διάβασμα. Μόλις τελείωσα τό ήμερολόγιο τής κυρίας Χάρκερ, μπήκε μέσα. Ήταν πολύ γλυκιά κι δμορφη, αλλά φαινόταν λυπημένη καί τά μάτια τής ήταν κόκκινα καί πρησμένα άπ' τό κλάμα. Αυτό μέ συγκίνησε πολύ. Τώρα τελευταία Ινας θεός ξέρει πόσους λόγους είχα νά κλάψω, μά δέ βρήκα τήν άνακούφιση πού φέρνουν τά δάκρυα. Τώρα, βλέποντας αυτά τά ματάκια ύγρά καί λαμπερά, 2νωσα τήν καρδιά μου νά λιώνει, καί τής είπα δσο πιό μαλακά μπορούσα:

«Πολύ φοβάμαι πώς σάς στεναχώρησα.»

«"Όχι, δχι, δέ μέ στεναχωρήσατε.» άπάντησε, «μά ή θλίψη σας μέ άγγιξε περισσότερο άπ' δσο μπορώ νά σάς πώ. Τό μηχάνημα αυτό είναι καταπληκτικό, αλλά καί τόσο σκληρό στήν άλήθεια πού

φανερώνει! Ήταν σά ν¹ άκουγα τόν πόνο τής καρδιάς σας σ' δλους τούς τόνους του — σάν κραυγή άπελπισίας μιάς ψυχής στόν παντοδύναμο Θεό. Κανείς δέν πρέπει νά ξανακούσει ποτέ αυτά τά λόγια! Προσπάθησα λοιπόν κι έγώ νά κάνω κάτι χρήσιμο. Πήρα κι αντίγραφα τά λόγια σας στή γραφομηχανή, κι Έτσι κανείς άλλος δέ χρειάζεται ν' άκούσει τό χτύπο τής καρδιάς σας, δπως έγώ.»

«Κανείς δέν πρόκειται πιά νά μάθει, ποτέ» είπα μέ χαμηλή φωνή. 'Ακούμπησε τό χέρι της στό δικό μου κι είπε σοβαρά: —

«Πρέπει δμως!»

«Πρέπει! Μά γιατί;» ρώτησα.

«Γιατί είν¹ Ένα κομμάτι μιάς τρομερής ιστορίας, Ένα κομμάτι άπ¹ τό θάνατο τής καλής μας Λούσυ κι δσων τήν Έφεραν ώς εκεί. Γιατί στόν άγώνα πού Έχουμε νά κάνουμε γιά ν' άπαλλάξουμε τή γη άπ' αυτό τό τρομερό τέρας χρειαζόμαστε δλες τίς πληροφορίες και κάθε βοήθεια. Πιστεύω πώς οξ κύλινδροι πού μου δώσατε περιέχουν πολύ περισσότερα άπ' δσα θέλατε νά μάθω· βλέπω δμως μέσα στό χρονικό σας πάρα πολλά σημεία πού φωτίζουν τό σκοτεινό αυτό μυστήριο. Θά μ' αφήσετε νά σάς βοηθήσω Έτσι; Ξέρω τά πάντα μέχρι ίνα σημείο, και βλέπω ήδη, αν και τό ήμερολόγιό σας Έφτασε ώς τίς 7 Σεπτεμβρίου, τή δοκιμασία τής καημένης τής Λούσυ, και τήν ιστορία τής καταστροφής της. Ό Τζόναθαν κι έγώ Έχουμε στρωθεί στή δουλειά μέρα και νύχτα από τότε πού είδαμε τόν Καθηγητή Βάν Χέλσινγκ. Εκείνος Έχει πάει στό Γουίτμπυ νά βρει περισσότερες πληροφορίες και θά 'ναι έδώ αύριο γιά νά μάς βοηθήσει. Δέν πρέπει νά 'χουμε μυστικά μεταξύ μας· δουλεύοντας μαζί και μέ άπόλυτη έμπιστοσύνη, είμαστε σίγουρα πίο δυνατοί παρά αν μερικοί από μάς βεδίζουν στό σκοτάδι.» Μέ κοίταζε τόσο ικετευτικά, κι ή στάση της Έδειχνε τέτοιο κουράγιο κι άποφασιστικότητα, πού ύποχώρησα άμέσως στήν έπιθυμία της. «Μπορείτε νά ενεργήσετε δπως νομίζετε σ' αυτό τό θέμα,» είπα. «Άς μέ συγχωρέσει ό Θεός αν κάνω λάθος! Έχουμε τρομερά πράγματα νά μάθουμε άκόμα· μά άφοϋ Έχετε προχωρήσει τόσο στό δρόμο πρós τό θάνατο τής καημένης τής Λούσυ, ξέρω πώς δέ θά μείνετε ικανοποιημένη νά μείνετε στό σκοτάδι. 'Αλίμονο, μόνο τό τέλος, —τό όριστικό τέλος— μπορεί νά σάς χαρίσει κάποια γαλήνη. Ελάτε, τό δείπνο είναι Έτοιμο· Έχουμε μπροστά μας Ένα σκληρό και τρομαχτικό χρέος. Μετά τό φαγητό θά μάθετε και τά υπόλοιπα και τότε θά σάς άπαντήσω αν Έχετε άπορίες — αν υπάρχει κάτι πού δέν καταλαβαίνετε πού γιά μάς ήταν ξεκάθαρο γιατί ήμασταν μπροστά.»

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ ΧΑΡΚΕΡ

29 Σεπτεμβρίου.— Μετά τό δείπνο πήγα μέ τό Δρ. Σιούαρντ στό γραφείο του. Έφερε τό φωνογράφο άπ' τό δωμάτιό μου, χι έγώ πήρα τή γραφομηχανή μου. Μ' Εβαλε νά καθίσω άναπαυτικά και ταχτοποιήσε τό φωνογράφο για νά τόν φτάνω χωρίς νά σηκώνομαι, και μου 'δείξε πώς νά τόν σταματήσω άμα θέλω νά κάνω διάλειμμα. Μετά, πολύ διακριτικά, πήρε μιá καρέκλα, μου γύρισε τήν πλάτη, για νά αισθάνομαι πιό άνετα, κι άρχισε νά διαβάζει. Έβαλα τ¹ άκουστικά και άκουγα.

Όταν ή τρομερή ιστορία τοῦ Θανάτου τής Λούσυ και —κι όλων δσων άκολούθησαν τελείωσε, Επεσα μισολιπόθυμη στην πολυθρόνα μου. Ευτυχώς δέν είμαι τύπος πού χάνω εύκολα τίς αισθήσεις μου. Όταν μέ είδε ό Δρ. Σιούαρντ πετάχτηκε δρθιος μέ μιá έντρομη κραυγή, πήρε σάν τρελός άπ' τό ντουλάπι Ένα μπουκάλι και μου 'δωσε λίγο κονιάκ πού σέ λίγη ώρα μέ συνέφερε κάπως. Ένιωθα τό μυαλό μου νά γυρίζει, και μέσ στή φοβερή φρίκη ή μόνη ιερή άκτίνα ήταν δι ή Λούσυ μου, ή γλυκιά μου Λούσυ, είχε βρει επιτέλους τή γαλήνη. "Αν δέν ήταν αυτή ή σκέψη θά Εχανα τήν αυτοκρατορία μου. Ήταν όλα τόσο έξωφρενικά, τόσο μυστηριώδη και περίεργα, πού άν δέν ήξερα τήν έμπειρία τοῦ Τζόναθαν στην Τρανσυλβανία δέ θά τά πίστευα. Έτσι δπως ήρθαν τά πράγματα ήξερα τί νά πιστέψω, κι έτσι για νά ξεφύγω άπ' τό δίλημμα άσχολήθηκα μέ κάτι άλλο. Έβγαλα τό σκέπασμα τής γραφομηχανής μου κι είπα στον Δρ Σιούαρντ:

«Άς τά δακτυλογραφήσω τώρα. Πρέπει δταν ερθει ό Δρ Βάν Χέλσινγκ νά είμαστε έτοιμοι. Έστειλα στον Τζόναθαν Ινα τηλεγράφημα νά 'ρθει εδώ μόλις φτάσει άπ' τό Γουίτμπυ στό Λονδίνο. Νομίζω οι ήμερομηνίες Εχουν τεράστια σημασία σ' αυτό τό θέμα, κι διτι άν έτοιμάσουμε τό υλικό μας και βάλουμε κάθε έγγραφο σέ χρονολογική σειρά, θά 'χουμε κάνει Ένα μεγάλο μέρος τής δουλειάς. Είπατε διτι θά έρθουν κι ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ κι ό κύριος Μόρρις. Πρέπει νά μπορούμε νά τούς ενημερώσουμε μόλις Ερθουν.» Εκείνος Εβαλε άμέσως τό φωνογράφο νά λειτουργεί σέ άργό ρυθμό, κι άρχισα τή δακτυλογράφηση άπ' τήν άρχή τοῦ έβδομου κύλινδρου. Μέ τό καρμπόν Εβγαλα τρία αντίγραφα τοῦ ήμερολογίου, δπως είχα κάνει και μέ τά προηγούμενα. "Όταν τελείωσα ήταν πιά άργά, αλλά ό Δρ Σιούαρντ Εκανε τό συνηθισμένο του γύρο στους άσθενείς. Μόλις τελείωσε γύρισε και κάθισε δίπλα μου διαβάζοντας, για νά μήν αισθάνομαι μόνη δσο Εγραφα. Τί καλός άνθρωπος και πόσο μέ υπολογίζει! Ο κόσμος είναι γεμάτος καλούς άνθρώπους, Εστω κι άν υπάρχουν και τέρατα άνάμεσά τους. Πρίν αφήσω τό γιατρό θυμήθηκα διτι ό Τζόναθαν είχε άνα-

φέρει στο ημερολόγιό του για την ταραχή του Καθηγητή όταν διάβασε κάτι σε μία Απογευματινή εφημερίδα στο σταθμό του Έξετερ· μία και ο Δρ Σιούαρντ κρατά τις παλιές εφημερίδες δανείστηκα τη σειρά της «*Εφημερίδας του Γουέστμινστερ*» και της «*Γιώλ - Μώλ*» και τις πήρα στο δωμάτιό μου. Θυμάμαι πόσο μάς είχαν βοηθήσει τότε τα αποκόμματα της «*Ντέηλνιγγραφ*» και της «*Εφημερίδας του Γουίτμπυ*» να καταλάβουμε τα τρομερά εκείνα περιστατικά όταν Εφτασε ο Κόμης Δράκουλας στο Γουίτμπυ. Λέω λοιπόν να ρίξω μία ματιά στις άλλες τις απογευματινές εφημερίδες από τότε, κι ίσως ανακαλύψω κάτι καινούριο. Δέ νυστάζω καθόλου μά πιστεύω πως αυτή ή δουλειά θά με βοηθήσει να ήρεμήσω.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΥΑΡΝΤ

30 Σεπτεμβρίου— Ο κύριος Χάρκερ Εφτασε στις έννιά ή ώρα. Είχε λάβει τό τηλεγράφημα της γυναίκας του λίγο πρίν ξεκινήσει. Είναι έξαιρετικά Εξυπνος, κι αν κρίνω απ' τό πρόσωπό του, γεμάτος ενεργητικότητα. "Αν τό χρονικό του λέει την αλήθεια — και κρίνοντας απ' τή δική μας έξωφρενική έμπειρία πρέπει να τή λεί— είναι επίσης πολύ τολμηρός άνθρωπος. Έκείνο τό δεύτερο κατέβασμα στην κρύπτη είναι δείγμα καταπληκτικής τόλμης. "Όταν διάβασα τή διήγησή του περίμενα να γνωρίσω κάποιο σπάνιο είδος δυνατού άντρα, καθόλου τόν ήσυχο, άξιοπρεπή κύριο πού τελικά ήρθε εδώ.

Άργότερα— Μετά τό φαγητό ο Χάρκερ κι ή γυναίκα του γύρισαν στο δωμάτιο τους και πρίν από λίγο περνώντας απ' Εξω άκουσα ήχο γραφομηχανής. Έχουν στρωθεί στη δουλειά για τά καλά. Η κυρία Χάρκερ λεί πως θά ταχτοποιήσουν σε χρονολογική σειρά και τό παραμικρό στοιχείο πού Εχουμε στα χέρια μας. Ο Χάρκερ Εχει τά γράμματα πού άντάλλαξαν ο παραλήπτης τών κιβωτίων στο Γουίτμπυ και ή εταιρεία μεταφορών πού Εκανε τήν άποστολή. Αύτη τή στιγμή διαβάζει τό ημερολόγιό μου πού δακτυλογράφησε ή γυναίκα του. Αναρωτιέμαι αν θά βγάλουν κάτι από κει. Νά 'τος...

Τί περίεργο. Ποτέ δέ μοι πέρασε απ' τό μυαλό δι τόν διπλανό μας σπίτι θά μπορούσε να είναι τό κρυφό του Κόμη! Κι όμως, μά τό Θεό, είχαμε άφθονες ένδείξεις απ' τή συμπεριφορά του άσθενή Ρένφιλντ! Μαζί με τά δακτυλογραφημένα φύλλα βρήκα κι δλα τά Εγγραφα σχετικά με τήν άγορά του σπιτιού. Λίγο νωρίτερα να τά είχαμε, ή δύστυχη ή Λούσυ θά είχε σωθεί! Άλλά φτάνει. "Αν συνεχίσω Έτσι θά τρελαθώ! Ο Χάρκερ ξανάφυγε πάλι για να τακτοποιήσει τό υλικό. Λέει δι ως τήν ώρα του δείχνου θά μπορέσουν να παρουσιάσουν μία συγκροτημένη διήγηση χωρίς κενά. Πιστεύει δι στο μεταξύ

θά 'πρεπε νά δώ τόν Ρένφηλντ, άφού μέχρι τώρα ήταν Ινα είδος ενδειξης *για* τίς κινήσεις του Κόμη. Δέν βρίσκω τό λόγο άκόμα, αλλά φαντάζομαι διτι δταν δώ τίς ήμερομηνίες θά καταλάβω. Ευτυχώς πού ή κυρία Χάρκερ δακτυλογράφησε τους κυλίνδρους! 'Αλλιώς δέ θά βρίσκαμε ποτέ τίς ήμερομηνίες...

Βρήκα τό Ρένφηλντ άτάραχο στό δωμάτιό του, μέ σταυρωμένα τά χέρια κι ενα άθώο χαμόγελο. Εκείνη τή στιγμή φαινόταν πού γνωστικός άπ' όποιοδήποτε άλλον. Κάθισα καί κουβέντιασα μαζί του για διάφορα θέματα, καί τό άντιμετώπισε μέ φυσικότητα. Μετά, μέ δική του πρωτοβουλία είπε διτι θά 'θελε νά πάει σπίτι του, πράγμα πού άπ' δσο ξέρω δέν τό είχε άναφέρει ποτέ δσον καιρό είναι εδώ. Είπε μάλιστα μέ μεγάλη αυτοπεποίθηση διτι θά 'θελε νά φύγει άμέσως. Νομίζω πώς άν δέν είχα συζητήσει μέ τόν Χάρκερ αν δέν είχα διαβάσει τά γράμματα καί τίς ήμερομηνίες μέ τίς κρίσεις του θά ύπόγραφα εύκολα τό έξιτήριο μετά από ενα μικρό διάστημα παρακολούθησης. Τώρα όμως είμαι πολύ δύσπιστος. Όλοι αύτοί οί παροξυσμοί ήταν σέ κάποια συνάρτηση μέ τήν παρουσία του Κόμη στην περιοχή. Τί σημαίνει τώρα αύτή ή τρομερή του ήρεμία; Μήπως τό 'νστικτό του είναι ικανοποιημένο για τόν τελικό θρίαμβο του Κόμη; Για στάσου! Αύτός είναι ό ίδιος ζωοφάγος, καί στό τρελό του παραλήρημα έξω άπ' τήν πόρτα του παρεκκλησιού στό Ερημο σπίτι μιλούσε συνέχεια για κάποιον «Αφέντη». Όλ' αύτά νομίζω έπιβεβαιώνουν τή θεωρία μας. 'Ωστόσο υστερα από λίγο τόν άφησα. Ο φίλος παραείναι γνωστικός αύτή τή στιγμή, καί δέν κάνει νά τόν έρεθίσω πολύ μέ έρωτήσεις. Μπορεί ν' άρχίσει νά σκέφτεται καί τότε—! Έφυγα λοιπόν. Δέν μου άρέσει καθόλου αύτή ή άτάραχη γαλήνη του-ειδοποίησα λοιπόν τόν έπιστάτη νά Εχει τό νοϋ του άπό κοντά καί νά 'χει έτοιμο τό ζουρλομανδύα για περίπτωση άνάγκης.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΧΑΡΚΕΡ

29 Σεπτεμβρίου, στό τραίνο προς Λονδίνο.— "Όταν πήρα τό εύγενικό μήνυμα του κυρίου Μπίλλινγκτον διτι θά μου δώσει όποιαδήποτε πληροφορία περνά άπ' τό χέρι του, σκέφτηκα διτι καλά θά κάνω νά πάω στό Γουίτμπυ καί νά κάνω μερικές Ερευνες επί τόπου. Σκοπός μου ήταν νά παρακολουθήσω τή διαδρομή πού Έκανε εκείνο τό άπαίσιο φορτίο του Κόμη μέχρι τό σπίτι του στό Λονδίνο, θ' άσχοληθούμε μ' αύτό άργότερα. Ο Μπίλλινγκτον ό νεώτερος, Ενα συμπαθητικό παλικάρι, ήρθε καί μέ πήρε άπ' τό σταθμό καί μ' Εφερε στό πατρικό του σπίτι όπου έπέμεναν νά μείνω καί τή νύχτα. Έχουν τήν παραδοσιακή φιλοξενία του Γυόρκσηαρ. Δίνουν τά πάντα στό

μουσαφίρη τους, και τόν αφήνουν ελεύθερο να κάνει ό,τι του άρεσει. Ήξεραν όλοι ότι είχα πολύ δουλειά και θά 'μενα λίγο, κι έτσι ο κύριος Μπίλλινγκτον είχε ετοιμαστέ γραφείο του τά Εγγραφα για τή φόρτωση των κιβωτίων. Ή καρδιά μου αναπήδησε γιατί ξαναείδα Ένα άπ' τά χαρτιά πού είχα δει στό γραφείο του Κόμη πριν μάθω τά διαβολικά του σχέδια. Είχε προγραμματίσει τά πάντα προσεκτικά, συστηματικά και μέ ακρίβεια. Θά 'λεγεσ ότι είχε προβλέψει και τό παραμικρό έμπόδιο πού μπορεί να του τύχαινε στό δρόμο για τήν πραγματοποίηση του σκοπού του. Δέν άφησε τίποτα στην τύχη, κι ή άπόλυτα πιστή εκτέλεση των οδηγίων του ήταν τό λογικό άποτέλεσμα τής δικής του φροντίδας. Είδα και τή φορτωτική, και κράτησα σημείωση: «Πενήντα κασόνια κοινό χόμα για πειράματα.» Πήρα και αντίγραφο του γράμματος στους Κάρτερ Πάτερσον, και τής άπάντησής τους. Ο κύριος Μπίλλινγκτον δέν είχε άλλες πληροφορίες να μου δώσει κι έτσι κατέβηκα στό λιμάνι για να δώ τους άκτοφύλακες τους τελωνειακούς και τό λιμενάρχη. Όλοι είχαν κάτι να μου πούν για τήν παράξενη άφιξη του πλοίου, πού Εχει ήδη Εχει γίνει θρύλος· κανείς όμως δέν μπορούσε να προσθέσει τίποτα στην άπλή περιγραφή: «Πενήντα κιβώτια κοινό χόμα.» Μετά είδα τό σταθμάρχη πού πολύ πρόθυμα μ' Εβαλε σ' έπαφή μέ τους εργάτες πού είχαν παραλάβει τά κιβώτια. Τό διπλότυπο ταίριαζε άπόλυτα μέ τό λογαριασμό, και δέν είχαν κι εκείνοι τίποτα να προσθέσουν παρά μόνο ότι τά κιβώτια «ήταν άσήκωτα» και τους είχε βγει ή ψυχή να τά κουβαλήσουν. Ένας τους πρόσθεσε ότι δυστυχώς δέν ύπήρχε κάποιος «σάν κι εσάς, κύριε,» να Εκτιμήσει τους κόπους τους και να τους κεράσει κάτι· Ένας άλλος πετάχτηκε κι είπε ότι τόσο είχαν διψάσει τότε, πού δλον αυτό τόν καιρό δέν κατάφεραν να ξεδιψάσουν. Περιττό να προσθέσω πώς, πριν φύγω φρόντισα να Εξαφανίσω γενναιόδωρα και διά παντός αυτή τήν πηγή δυσαρέσκειας.

30 Σεπτεμβρίου — Ο σταθμάρχης είχε τήν καλωσύνη να μου δώσει στό Κίνγκς μιά σύσταση για Έναν παλιό φίλο, τό σταθμάρχη στό Κίνγκς Κρός, κι έτσι όταν Εφτασα τό πρωί τόν ρώτησα άν είχαν φτάσει κάτι κιβώτια. Μ' Εβαλε κι αυτός σέ έπαφή μέ τους άρμόδιους ύπαλλήλους, κι είδα ότι ο λογαριασμός τους ταίριαζε μέ τό άρχικό τιμολόγιο. Έδώ βέβαια ήταν περιορισμένες οι δικαιολογίες τους για υπερβολική δίψα, κάπως όμως τά κατάφεραν, και τελικά ύποχρεώθηκα, Εστω και κατόπιν έορτής, να τους τή σβήσω.

Άπό κει πήγα στα κεντρικά γραφεία των Κάρτερ Πάτερσον όπου μέ δέχτηκαν πολύ ευγενικά. Έψαξαν στα βιβλία συναλλαγών και στό άρχείο τής άλληλογραφίας τους, και τηλεφώνησαν άμέσως στό ύποκατάστημα τους στό Κίνγκς Κρός για περισσότερες πληροφο-

ρίες. Ευτυχώς οι άνθρωποι πού έκαναν τή μεταφορά δέν είχαν πιάσει δουλειά ακόμα, κι ό προϊστάμενος τούς Ιστειλε άμέσως επάνω, μαζί μέ τή φορτωτική κι δλα τά έγγραφα σχετικά μέ τήν παράδοση των κασονιών στό Κάρφαξ. Καί πάλι ό λογαριασμός εβγαине σωστός- οί άχθοφόροι είχαν πολύ λίγα νά προσθέσουν στίς φτωχές περιγραφές των άποδείξεων. Μιλούσαν σχεδόν άποκλειστικά για τό πόσο άνθυγιεινή είναι αύτή ή δουλειά καί πόση δίψα προκαλεί δταν τήν κάνεις. Μέ τήν υπόσχεση μου δι τή φρόντιζα άργότερα, σέ ρευστό, νά επανορθώσω αύτό τό κακό, Ζνας άπ' τούς τύπους πρόσθεσε:-

«Κείνο κει τό σπίτι, άφεντικό, δέν εχω δι πιά περίεργο, μά τήν πίστη μου! Εκατό χρόνια εχει νά πατήσει άνθρωπος. Ή σκόνη είναι τόσο παχιά πού μπορείς νά κοιμηθείς σά σέ πουπουλένιο στρώμα. Καί τόσο άραχιασμένο, νόμιζες δι ήσουν σέ τάφο. Κι εκείνο τό παρεκκλήσι! Εκεί χεστήκαμε, μά τήν Παναγία! Ό φίλος κι εγώ βγήκαμε τρέχοντας. Χριστέ μου, νά μέ χρυσώνανε, δέ θά 'μενα εκεί μέσα βράδυ.» Είχα μπει κι εγώ στό σπίτι καί τόν πίστεψα. 'Αλλά νομίζω δι άν ήξερε αύτά πού ξέρω εγώ, θά ζητούσε πολύ μεγαλύτερη άμοιρ^η.

Γιά ενα πράγμα είμαι τώρα σίγουρος: δι *δλα* τά κιβώτια πού έφτασαν στό Γουίτμπυ άπ' τή Βάρνα έφτασαν κι άποθηκεύτηκαν στό παλιό παρεκκλήσι στό Κάρφαξ. Πρέπει καί τά πενήντα νά βρίσκονται στή θέση τους εκτός άν, —δπως πολύ φοβούμαι άπ' δι λέει τό ήμερολόγιο τού Δρ Σιούαρντ— λείπει κανένα.

Θά προσπαθήσω νά βρώ τόν καροτσέρη πού μετέφερε τά κιβώτια άπ' τό Κάρφαξ τότε πού τούς επιτέθηκε ό Ρένφηλντ. 'Ακολουθώντας αύτά τά ίχνη μπορούμε νά μάθουμε πολλά.

'Αργότερα.— Δουλέψαμε δλη μέρα μέ τή Μίνα καί βάλαμε τά έγγραφα σέ τάξη.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ ΧΑΡΚΕΡ

30 Σεπτεμβρίου.—Είμαι τόσο χαρούμενη πού δέν μπορώ νά συγκρατήσω τόν εαυτό μου. Νομίζω είναι ή αντίδραση άπ' τό φόβο πού μέ κατάρτεχε τόσον καιρό: δι δλη αύτή ή τρομερή υπόθεση καί τό άνοιγμα τής παλιάς πληγής θά είχε όλεθρια επίδραση στόν Τζόναθαν. Τόν ξεπροβόδισα για τό Γουίτμπυ δσο πιά ψύχραιμα μπορούσα, αλλά ήμουν άρρωστη άπ' τήν άγωνία. Φαίνεται δμως πώς ή προσπάθεια τού 'κανε καλό. Ποτέ δέν τόν εχω ξαναδεί τόσο άποφασισμένο, τόσο δυνατό, τόσο έκρηκτικά δραστήριο. Είναι άκριβώς δπως τό 'λεγε ό χρυσός αύτός άνθρωπος, ό Καθηγητής Βάν Χέλσινγκ: Έχει μεγάλη άντοχη καί λειτουργεί καλύτερα κάτω από πιέσεις πού

θά τσάκιζαν τούς πιά Αδύναμους. Γύρισε γεμάτος ζωντάνια, ελπίδα κι Αποφασιστικότητα • τὰ 'χουμε δλα έτοιμα γι' άπόψε. Έχω τρελαθεί άπ' τήν άνυπομονησία. Ισως θά 'πρεπε νά νιώθει οίκο κανείς γιά κάποιον σάν τόν Κόμη, πού τόν κυνηγούν ετσι. Αυτό είναι : Αυτό τό Πλάσμα δέν είναι άνθρωπος, ούτε καν ζώο. Άρκει νά διαβάσει κανείς τή διήγηση του Δρ Σιούαρντ γιά τό θάνατο της άτυχης της Λούσου κι δλα δσα άκολούθησαν, γιά νά χάσει κάθε ίχνος οίκτου άπ' τήν καρδιά του.

'Αργότερα.— Ο Λόρδος Γκοντάλμινγκ κι ο κύριος Μόρρις έφτασαν πιά νωρίς άπ' δι τούς περιμέναμε. Ο Δρ Σιούαρντ είχε βγει γιά δουλειές μαζί μέ τόν Τζόναθαν, κι ?τσι Αναγκάστηκε νά τούς δεχτώ έγώ. Ήταν γιά μένα πολύ όδυνηρή συνάντηση γιατί μου θύμισε δλες τίς ελπίδες της γλυκιάς μου Λούσου λίγους μήνες πρίν. Είχαν βέβαια άκούσει γιά μένα άπό τή Λούσου, και φαίνεται δι κι ο Δρ Βάν Χέλσινγκ μου είχε πλέξει τό έγκώμιο, δπως είπε ο κύριος Μόρρις. Οί φουκαράδες. Δέν ξέρουν δι τὰ ξέρω δλα γιά τήν πρόταση γάμου πού έκαναν στη Λούσου. Δέν ήξεραν τί νά πουν και τί νά κάνουν γιατί δέν γνώριζαν πόσα ξέρω· ετσι επρεπε νά μιλούν γιά ουδέτερα πράγματα. 'Ωστόσο τό ξανασκέφτηκα κι άποφάσισα δι τό καλύτερο θά ήταν νά τούς ένημερώσω γιά δλα δσα έγιναν μέχρι σήμερα. Ήξερα άπ' τό ήμερολόγιο του Δρ Σιούαρντ δι ήταν παρόντες στό θάνατο τής Λούσου — τόν πραγματικό της θάνατο— κι δι δέν κινδύνευα νά προδώσω πρόωρα κανένα μυστικό. Τους είπα λοιπόν δσο καλύτερα μπόρεσα, δι είχα διαβάσει δλα τὰ έγγραφα και τὰ ήμερολόγια, κι δι ο άντρας μου κι έγώ, άφού τὰ δακτυλογραφήσαμε, τὰ ταξινομήσαμε μέ χρονολογική σειρά. Έδωσα στόν καθένα τους άπό ενα αντίγραφο νά τό διαβάσουν στη βιβλιοθήκη. "Όταν ο Λόρδος Γκοντάλμινγκ πήρε τό δικό του — ενας τεράστιος σωρός χαρτιά— είπε:

«Έσείς τὰ γράψατε δλα αυτά, κυρία Χάρκερ;»

Έγνεψα «ναί», και συνέχισε:

«Δέν καταλαβαίνω άκριβώς, μά δλοι έσείς έδώπερα είστε τόσο καλοί κι ευγενικοί, δουλεύετε μέ τόσο πάθος κι ένεργητικότητα, πού δέν μπορώ παρά νά δεχτώ τίς άπόψεις σας μέ κλειστά τὰ μάτια και νά προσπαθήσω νά βοηθήσω κι έγώ. Ήδη πήρα σήμερα ένα μάθημα πίστης, πού είναι ικανό νά μέ κάνει ταπεινό ως τήν τελευταία ώρα τής ζωής μου. Ξέρω, άλλωστε, πώς αγαπούσατε τή Λούσου μου— » Εκείνη τή στιγμή γύρισε άλλου κι Έκρυψε τό πρόσωπό του μέ τὰ χέρια του. Άπ' τή φωνή του καταλάβαινα πώς τόν έπνιγαν τὰ δάκρυα. Ο κ. Μόρρις μέ άθόρμητη λεπτότητα τόν Ακούμπησε άπλά μέ τό χέρι του στόν ώμο και βγήκε άθόρυβα Άπ' τό δωμάτιο. Ύπάρχει ίσως στη φύση τής γυναίκας κάτι πού κάνει τόν άντρα νά ξεσπάει έ-

λεύθερα και να εκφράζει τα τρυφερά του συναισθήματα χωρίς να το θεωρεί ταπείνωση για τον άνδρισμό του· μόλις ο Λόρδος Γκοντάλμινγκ βρέθηκε μόνος μαζί μου, σωριάστηκε στον καναπέ και ξέσπασε τελείως φανερά. Κάθισα δίπλα του και του 'πιασα το χέρι. Ελπίζω να μη με παρεξήγησε, κι αν τό θυμηθεί άργότερα να μην του περάσει κακό άπ' τό μυαλό. "Όχι, τον άδικώ· τό *ξέρω* πώς ποτέ δέ θά σκεφτεί κακό — είναι πραγματικός κύριος. Κατάλαβα πώς ή καρδιά του μάτωνε, και του είπα:.

«Τήν άγαπούσα κι έγώ πολύ και ξέρω τί σήμαινε για σας και τί είσαστε σεις για κείνην. Ήμασταν οί δυό μας σαν άδελφές· θά μ' άφίσητε να σας σταθώ τώρα στον πόνο σας σαν άδελφή; Ξέρω τή θλίψη πού δοκιμάσατε, άν και δεν μπορώ ν' άναμετρήσω τό βάθος της. "Άν ή συμπόνια κι ό οίκτος μπορούν να σας βοηθήσουν στη θλίψη σας, αφήστε με να σταθώ κοντά σας— για χάρη της Λούσυ.»

Μέσα σέ μιά στιγμή ό καημός του καημένου του νέου ξεχείλισε. Λές κι δλα δσα είχε ύποφέρει σιωπηλά τελευταία, βρήκαν ξαφνικά διεξόδο. Ήταν πραγματικά έκτός έαυτού· σήκωσε ψηλά τά χέρια του και χτύπησε τίς παλάμες σέ μιά τραγική έκφραση άγωνίας και πόνου. Σηκώθηκε και ζανακάθισε, ενώ τά δάκρυα ετρεχαν ποτάμι στά μάγουλά του. Ένιωσα άπέραντη συμπόνια κι άνοιξα αύθόρμητα τήν άγκαλιά μου. Μ' ενα λυγμό Ακούμπησε τό κεφάλι του στον ώμο μου κι εκλαψε σά πονεμένο παιδί, τρέμοντας όλόκληρος άπ' τή συγκίνηση.

Έμεϊς οί γυναίκες εχουμε μέσα μας ενα μητρικό αίσθημα πού δταν ξυπνήσει μάς κάνει να ξεπερνούμε τά μηδαμινά ζητήματα. Ένιωθα τό κεφάλι αυτού του μεγάλου, πληγωμένου άντρα σαν τό κεφάλι του παιδιού πού θά κρατήσω μιά μέρα στην άγκαλιά μου, και του χάιδενα τά μαλλιά σά να ήταν παιδί μου. Εκείνη τήν ώρα δέ μου πέρασε άπ' τό μυαλό πόσο παράξενα ήταν δλα αυτά.

Ύστερα από λίγο τ' άναφιλητά του σώπασαν και σηκώθηκε ντροπιασμένος, χωρίς όμως να κρύβει τή συγκίνησή του. Μού είπε ότι μέρες και νύχτες όλόκληρες ως τώρα —μέρες πόνου και νύχτες άπνευς— δέν είχε κανέναν να μιλήσει δπως χρειάζεται ό καθένας σέ στιγμές πόνου. Δέν υπήρχε καμιά γυναίκα να τον συμπονέσει, δέν μπορούσε να μιλήσει ελεύθερα, εξαιτίας των φοβερών περιστατικών τής τραγωδίας του. «Τώρα μόνο καταλαβαίνω πόσο υπέφερα.» είπε σκουπίζοντας τά μάτια του, «μά δέν ξέρω άκόμα και τώρα —και κανείς δέ θά τό μάθει ποτέ — πόσο καλό μού 'κανε ή γλυκιά σας συμπαράσταση σήμερα. Μέ τον καιρό θά τό νιώσω καλύτερα, και πιστέψτε με, πώς άν και δέν είμαι άχάριστος σήμερα, ή εύγνωμοσύνη μου θά μεγαλώνει δσο θά τό σκέφτομαι. "Άς είμαι σαν άδελφός σας για

δλη μας τή ζωή, θέλετε; — για χάρη τής Λούσου;»

«Γιά τή Λούσου», είπα και σφίξαμε τά χέρια. «'Αλλά και για σάς, » πρόσθεσε, γιατί αν υπάρχει κάτι πού κερδίζει τήν εκτίμηση και τήν ευγνωμοσύνη ενός άντρα, ήταν τό φέρσιμό σας σήμερα. "Αν κάποτε τό φέρει ή τύχη νά χρειαστείτε βοήθεια, πιστέψτε με πώς θά τρέξω στό πρώτο σας κάλεσμα. Μακάρι νά μήν έρθει ποτέ μιá τέτοια μέρα νά σκιάσει τή λακάδα τής ζωής σας· μά αν ποτέ συμβεί κάτι, υποσχεθείτε μου πώς θά μέ ειδοποιήσετε.» Μιλούσε μέ τόσο πάθος κι ό πόνος τον ήταν τόσο πρόσφατος, πού σκέφτηκα δι τή θά τον παρηγορούσε νά συμφωνήσω. Έτσι είπα:

«Υπόσχομαι.»

Καθώς περνούσα στό διάδρομο είδα τόν κύριο Μόρρις νά κοιτάζει έξω άπ' τό παράθυρο. "Άκουσε τά βήματά μου και γύρισε. «Πώς είναι ό Άρθουρ;» είπε. "Υστερα πρόσεξε τά κόκκινα μάτια μου, και πρόσθεσε: «Α, βλέπω τόν παρηγορούσατε. Καημένο παιδί! τό είχε ανάγκη. Μόνο μιá γυναίκα μπορεί νά βοηθήσει εναν άντρα όταν ή καρδιά του πονεί· και δέν είχε κανέναν νά τού σταθεί.»

Άντεχε τόσο γενναία τή δική του τή θλίψη πού μάτωσε ή καρδιά μου. Τόν είδα πού κρατούσε τό χειρόγραφο και σκέφτηκα πώς δταν τό διαβάσει θά καταλάβει πόσα ήξερα γι' αυτόν. Του είπα λοιπόν:

«Θά 'θελα νά μπορούσα νά παρηγορώ δλες τις πονεμένες καρδιές. Θέλω νά μ' αφήσετε νά 'μαι φίλη σας και νά μου ζητήσετε βοήθεια αν χρειαστεί. Θά καταλάβετε άργότερα γιατί τά λέω αυτά.» Κατάλαβε δι μιλούσα σοβαρά και σκύβοντας, πήρε τό χέρι μου και τό φίλησε. Μού φάνηκε πολύ φτωχή παρηγοριά για μιá τόσο άγνή και γενναία ψυχή, κι αυτόρμητα έσκυψα και τόν φίλησα. Τά μάτια του βούρκωσαν κι ένας κόμπος τόν επνιξε για μιá στιγμή. Έπειτα είπε ήρεμα:

«Κοριτσάκι, δέ θά μετανιώσεις ποτέ στη ζωή σου όλόκληρη, γι' αυτή τήν άληθινή καλωσύνη πού μου έδειξες!» "Υστερα πήγε νά βρει τό φίλο του στό γραφείο.

«Κοριτσάκι!» — ή ίδια λέξη πού είχε πει και στη Λούσου, και, πραγματικά, πόσο καλός φίλος στάθηκε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XVIII

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ. ΣΙΟΥΑΡΝΤ

30 Σεπτεμβρίου — Έφτασα σπίτι στις πέντε ὁ Γκοντάλμινγκ κι ὁ Μόρρις μόλις είχαν φτάσει, ἀλλὰ είχαν μελετήσει τὰ Αντίγραφα ἀπ' τὰ διάφορα χαρτιά κι ἡμερολόγια πού ταξινομήσαν ὁ Χάρκερ κι ἡ υπέροχη γυναίκα του. Ὁ Χάρκερ δὲ γύρισε ἀκόμα ἀπ' τὴν ἐπίσκεψη του *ατούς* ἀχθοφόρους δπου τὸν εστειλε ὁ Δρ Χέννεσου. Ἡ κυρία Χάρκερ μας εφτιαξε τσάι, κι ὁμολογῶ πὼς γιὰ πρώτη φορά ἀπὸ τότε πού μένω ἐδῶ, αὐτὸ τὸ παμπάλαιο χτίρω μού φάνηκε σάν πραγματικό *σπίτι*. Μόλις τελειώσαμε, ἡ κυρία Χάρκερ εἶπε:

«Δρ Σιούαρντ, μπορῶ νὰ σας ζητήσω μιὰ χάρη; Θὰ 'θελα νὰ δῶ τὸν ἀσθενή σας, τὸν κύριο Ρένφηλντ. Ἄφήστε με σας παρακαλῶ νὰ τὸν δῶ. Αὐτὰ πού ἀναφέρετε σχετικά στοῦ ἡμερολογίου σας μ' ἐνδιαφέρουν πάρα πολὺ!» Εἶχε ἐνα τόσο ικετευτικό καὶ χαριτωμένο βλέμμα πού δὲ μπόρεσα ν' ἀρνηθῶ· ἄλλωστε δὲν ὑπῆρχε λόγος. Τὴν πῆρα λοιπὸν μαζί μου. Ὅταν μπήκα στοῦ δωμάτιο τοῦ εἶπα ὅτι μιὰ κυρία ἤθελε νὰ τὸν δεῖ. «Γιατί;» ρώτησε ἀπλῶς ἐκεῖνος.

«Τῆς δείχνω τὸ σπίτι, καὶ θέλει νὰ τοὺς γνωρίσει δλους.» «Πολὺ καλά.» ἀπάντησε, «φυσικά μπορεῖ νὰ περάσει· περιμένετε δμως νὰ συγυρίσω λιγάκι.» Πολὺ περίεργος ὁ τρόπος συγυρίσματος: Πρὶν προλάβω νὰ τὸν ἐμποδίσω, κατάπιε δλες τίς μύγες καὶ τίς ἀράχνες πού εἶχε στὰ κουτιά. Ἦταν φανερό πὼς ἀνησυχούσε ἢ φοβόταν γιὰ κάποια ἐπέμβαση. Ὅταν τέλειωσε τὸ ἀηδιαστικό του ἐργο, εἶπε πρόσχαρα: «Ἄς περάσει ἡ κυρία», καὶ κάθισε στὴν ἀκρὴ τοῦ κρεβατιοῦ του μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο ἀλλὰ κοιτάζοντας ψηλά γιὰ νὰ τὴ δεῖ καθὼς θὰ μπαίνει. Γιὰ μιὰ στιγμὴ φοβήθηκα μήπως εχει ἐπιθετικές διαθέσεις· θυμήθηκα τί ἤσυχος πού ἦταν τότε πρὶν ἀπ' τὴν ἐπίθεση πού μού 'κανε στοῦ γραφεῖο μου, καὶ φρόντισα νὰ σταθῶ σ' ἐνα σημείο ἀπ' δπου νὰ τὸν πιάσω ἀμέσως ἀν ἐπιχειρούσε νὰ τῆς ὀρμήσει. Ἐκείνη μπήκε στοῦ δωμάτιο μ' ἐκείνη τὴ χάρη καὶ τὴν ἀνεση πού ἀμέσως κερδίζει τὸ σεβασμὸ κάθε φρενοβλαβοῦς —γιατί ἡ ἀνεση εἶναι ἐνα χάρισμα πού οἱ τρελοὶ ἐκτιμοῦν περισσότερο ἀπ' δλα. Τὸν πλησίασε μ' ἐνα εὐχάριστο χαμόγελο, καὶ τοῦ ἀπλωσε τὸ χέρι.

«Καλησπέρα σας, Κύριε Ρένφηλντ,» εἶπε. «Σὰς ξέρω, βλέπετε, γιατί μού 'χει μιλήσει γιὰ σὰς ὁ Δρ Σιούαρντ.» Ἐκεῖνος δὲν ἀπάντησε ἀμέσως, παρά τὴν κοίταζε ἐπίμονα μ' ἐνα συνοφρυωμένο υφός. Ἐπειτα πῆρε μιὰ ἐκφραση ἀπορίας, κατόπιν ἀμφιβολίας, καὶ τέλος, πρὸς μεγάλη μου κατάπληξη, τῆς εἶπε:

«Μήπως εἶστε τὸ κορίτσι πού ἤθελε νὰ παντρευτεῖ ὁ γιατρός;

Δέν μπορεί, όμως γιατί εκείνη πέθανε.» Ἡ κυρία Χάρκερ χαμογέλασε γλυκά κι ἀποκρίθηκε:—

«Ὅχι, δχι! Ἐχῶ δικό μου σύζυγο, πού τόν παντρεύτηκα προτού κἀν γνωρίσω τὸ Δρ Σιούαρντ κι ἐκεῖνος ἐμένα. Εἶμαι ἡ κυρία Χάρκερ.»

«Τότε τί κάνετε ἐδῶ;»

«Ὁ ἀντρας μου κι ἐγὼ ἤρθαμε νὰ δούμε τὸ Δρ Σιούαρντ.»

«Τότε νὰ μὴ μείνετε.»

«Καί γιατί δχι;» Σκέφτηκα διὰ αὐτὴ ἡ συζήτηση ἴσως νὰ μὴν ἦταν εὐχάριστη γιὰ τὴν κυρία Χάρκερ, δπως δέν ἦταν καί γιὰ μένα, καί τόν διέκοψα:

«Πού τὸ ξέρεις πὼς ἤθελα νὰ παντρευτῶ κάποιαν;» Μοῦ ἀπάντησε μὲ πλήρη περιφρόνηση, σὲ μιά στιγμή παύσης πού γύρισε τὸ βλέμμα του σ' ἐμένα, κι ἐπειτα τὸ 'στρεψε ἀμέσως στὴν κυρία Χάρκερ:

«Τί ἠλίθια ἐρώτηση!»

«Δέν τὸ νομίζω καθόλου, κύριε Ρένφελντ,» εἶπε ἡ κυρία Χάρκερ παίρνοντας ἀμέσως τὸ μέρος μου. Τῆς ἀποκρίθηκε μὲ τόση εὐγένεια καί σεβασμό δση περιφρόνηση εἶχε δείξει σὲ μένα:

«Καταλαβαίνετε, βεβαίως, κυρία Χάρκερ, πὼς δταν ἀγαποῦμε καί ἐκτιμοῦμε ἐναντὶ ἀνθρώπου δπως τόν οικοδεσπότη μας, κάθε τι πού τόν ἀφορᾶ ἐνδιαφέρει τὴ μικρὴ μας συντροφιά. Τόν κύριο Σιούαρντ τόν ἀγαποῦν δχι μόνο τὸ προσωπικό κι οἱ φίλοι του, ἀλλὰ ἀκόμη κι οἱ ἀσθενεῖς του, οἱ ὅποιοι, σάν πνευματικά διαταραγμένα άτομα πού εἶναι, ἔχουν τὴν τάση νὰ συγχέουν τὴν αἰτία μὲ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀπὸ τότε πού ὕψιστος κι ἐγὼ ὁ ἴδιος τρόφιμος τοῦ φρενοκομείου, δέν μπόρεσα νὰ μὴν παρατηρήσω τίς σοφιστικὲς τάσεις ὀρισμένων τροφίμων πρὸς τίς λανθασμένες ἀντιλήψεις τοῦ *non causae* καὶ *ignotio elenchiln*. Ἐμεῖνα κατάπληκτος μ' αὐτὴ τὴν καινούρια ἐξέλιξη. Μπροστά μου εἶχα τὸ γραφικό μου τρελό —τὴν πῖο χαρακτηριστικὴ περίπτωση πού εἶχα συναντήσει— νὰ μιλάει γιὰ τίς ἀρχές τῆς φιλοσοφίας μὲ τρόπο καλλιεργημένου ἀριστοκράτη. Ἀναρωτιέμαι ἀν ἡ παρουσία τῆς κυρίας Χάρκερ ἀγγίξε μέσα του κάποια χορδὴ τῆς μνήμης του. "Ἀν αὐτὴ ἡ ἀντίδραση ἦταν αυθόρμητη, ἢ τὴ χρωστοῦσε μὲ κάποιον τρόπο σὲ μιά ἀσυνείδητη ἐπιρροή τῆς, πρέπει αὐτὴ ἢ γυναίκα νὰ 'χει κάποιο σπάνιο χάρισμα ἢ δύναμη.

Συνεχίσαμε τὴ συζήτηση γιὰ λίγη ὥρα, κι ἐκείνη βλέποντάς τον ἀρκετὰ ἤρεμο, δοκίμασε, ἀφοῦ μοῦ 'ριξε μιά ἐρωτηματικὴ ματιὰ πρὶν ἀρχίσει, νὰ φέρει τὴ συζήτηση στὸ ἀγαπημένο του θέμα. Καί πάλι τὰ 'χασα ἀπ' τὴν κατάπληξη, δταν τόν ἀκούσα ν' ἀναλύει τὸ θέμα μὲ τὴν ἀντικειμενικότητα τοῦ πῖο λογικοῦ ἀνθρώπου· μάλιστα ἐφτα-

σε και νά χρησιμοποιήσει τόν έαυτό του σάν παράδειγμα σέ ορισμένα σημεία.

«Έγώ ό ίδιος άλλωστε είμαι παράδειγμα άνθρωπου που είχε περίεργες εικασίες. Μέ τό δίκιο τους οί φίλοι μου άνησύχησαν κι έπέμεναν νά μπω στό άσυλο. Πίστευα πώς ή ζωή ήταν μιá θετική και διαρκής όντότητα, κι διτι άν κανείς κατανάλωνε εναν άριθμό ζωντανών οργανισμών, άσχετα άπ' τή χαμηλή τους θέση στήν κλίμακα της δημιουργίας, θά μπορούσε νά παρατείνει τή ζωή του έπ' άόριστον. Μερικές φορές τό πίστευα αυτό τόσο ύντονα πού προσπάθησα άκόμα και ν' άφαιρέσω άνθρώπινη ζωή. Ό γιατρός άπό δώ μπορεί νά σάς βεβαιώσει διτι σέ μιá περίπτωση προσπάθησα νά τόν σκοτώσω μέ σκοπό νά ένισχύσω τίς ζωτικές μου δυνάμεις —μέ τήν άφομοίωση τής ζωής του στό σώμα μου μέσω τού αίματος. Βασίστηκα φυσικά στή βιβλική ρήση «Γιατί τό αίμα είναι ή ζωή.» Βέβαια είν' άλήθεια διτι ό υπερβολικός έγωισμός κατάφερε νά έκχυδαίσει αυτή τήν άλήθεια μέχρι άηδίας. Δέν είν' ετσι, γιατρέ;» Έγνεψα καταφατικά γιατί είχα σαστίσει τόσο πού δέν ήξερα πιά τί νά σκεφτώ και τί νά πώ. Μού φαινόταν αδύνατο νά πιστέψω διτι μόλις πρίν πέντε λεπτά τόν είδα νά καταπίνει τίς άράχνες και τίς μύγες του. Κοίταξα τό ρολόι μου κι είδα διτι ήταν ώρα νά πάω νά πάρω τόν Βάν Χέλσινγκ άπ' τό σταθμό, κι είπα στήν κυρία Χάρκερ διτι επρεπε νά πηγαίνουμε. Έρθε άμέσως άφού άποχαιρέτησε εύγενικά τόν κύριο Ρένφιλντ: «'Αντίο σας, κι έλπίζω νά σάς βλέπω συχνά, σέ συνθήκες πío εύχάριστες για σάς.» Πρός μεγάλη μου κατάπληξη τής άποκρίθηκε:-

«Χαίρετε, άγαπητή μου. Παρακαλώ τό Θεό νά μίν ξαναδώ ποτέ τό γλυκό σας προσωπάκι. Ό Θεός νά σάς φυλάει και νά σάς εχει καλά!»

Όταν πήγα στό σταθμό νά πάρω τόν Βάν Χέλσινγκ άφησα τά παιδιά στό σπίτι. Ό καημένος ό "Άρθουρ φαινόταν πío πρόσχαρος άπ' διτι δλον αυτόν τό καιρό άπό τότε πού άρρώστησε ή Λούσυ, κι ό Κούνισυ μετά άπό τόσον καιρό άρχίζει νά ξαναβρίσκει τόν παλιό του έαυτό.

Ό Βάν Χέλσινγκ κατέβηκε άπό τό βαγόνι βιαστικός κι ελαφρύς σάν παιδί. Μέ είδε άμέσως κι επρεξε κοντά μου λέγοντας:-

«'Α, φίλε Τζών, πώς τά πήγατε; Καλά; Είχα πολύ δουλειά, γιατί ήρθα έδώ νά μείνω, άν χρειαστεί. Ταχτοποίησα δλες μου τίς δουλειές, κι εχω πολλά νά σοϋ πώ. Η κυρία Μίνα είναι μαζί σου; Ωραία. Κι ό περίφημος άντρας της ; Κτ ό "Άρθουρ κι ό φίλος μας ό Κούνισυ είναι κι αυτοί έδώ; Μπράβο!»

Πηγαίνοντας προς τό σπίτι τού διηγήθηκα τά καθέκαστα και τού είπα διτι και τό δικό μου ήμερολόγιο άποδείχτηκε χρήσιμο μέ τήν

πρωτοβουλία της κυρίας Χάρκερ, όποτε ό Καθηγητής μ' εκοψε:—
«'Αχ, αυτή ή υπέροχη κυρία Μίνα! Έχει αντρικό μυαλό —μυαλό που
θά τό ζήλευε κι ένας προικισμένος άντρας— μά γυναικεία καρδιά. Πί-
στευέ με, κάποιο σκοπό θά είχε ό καλός Θεός που εφτιαξε εναν τέ-
τοιο συνδυασμό. Φύλε μου Τζών, μέχρι τώρα τό 'φερε ή τύχη νά μας
βοηθήσει πάρα πολύ αυτή ή γυναίκα. Μά από αύριο θά πρέπει ν' ά-
ποσυρθεί άπ' αυτή τήν τρομερή ιστορία. Δέν είναι σωστό νά διακιν-
δυνέψει τόσα πολύ. Έμείς οί άντρες είμαστε άποφασισμένοι —δέν ε-
χουμε πάρει κι όρκο;— νά έξοντώσουμε αυτό τό τέρας. Μά δέν είναι
αυτή δουλειά για γυναίκα. 'Ακόμα κι αν δέν πάθει κακό, ή καρδιά
της θά ραγίσει μέσα στήν τόση φρίκη, κι άργότερα μπορεί νά υποφέ-
ρει —πή μέρα άπ' τά νεύρα της, και τή νύχτα άπ' τούς εφιάλτες. Είναι
άλλωστε νέα γυναίκα, και νιόπαντρη· αν δχι τώρα σύντομα θά 'χει κι
άλλα πράγματα νά σκεφτεί. 'Αφού δπως μου λές Ιχει δακτυλογραφή-
σει τά πάντα, θά πρέπει νά συζητήσουμε μαζί της· αύριο όμως θ' Α-
ποσυρθεί άπ' αυτή τήν υπόθεση και θά συνεχίσουμε μόνοι μας.» Συμ-
φώνησα άπόλυτα μαζί του και τοῦ είπα για τίς άνακαλύψεις μας στή
διάρκεια τής άπουσίας του: Ότι τό σπίτι που άγόρασε ό Δράκουλας
ήταν δίπλα στο δικό μου. Έμεινε κατάπληκτος, κι είπε στεναχωρη-
μένος: «Τί κρίμα νά μήν τό ξέρουμε νωρίτερα! Θά τόν πιάναμε έ-
γκαίρως κι ετσι θά σωνόταν ή καημένη ή Αούσυ. 'Αλλά τώρα πάει, ε-
γινε τό κακό και δέν ώφελούν αυτά. Θά προσπαθήσουμε νά μή τό
σκεφτόμαστε και νά κάνουμε τή δουλειά μας ως τό τέλος.»

'Υστερα σώπασε και δέν ξαναμίλησε ώσπου φτάσαμε στήν αύ-
λόπορτα του σπιτιού. Πρίν πάμε νά ετοιμαστούμε για τό δείπνο, είπε
στήν κυρία Χάρκερ: —

«Κυρία Μίνα, ό φίλος μου ό Τζών μου είπε διτ ό άντρας σας κι
έσεις βάλατε σε τάξη δλα τά χαρτιά για δ,τι 2χει συμβεί ως αυτή τή
στιγμή.»

«Όχι ως αυτή τή στιγμή, Καθηγητά,» είπε εκείνη αὐθόρμητα,
«μόνο μέχρι σήμερα τό πρωί.»

«Μά γιατί δχι μέχρι τώρα; Είδαμε πόσο φώς 2ριζαν στήν υπό-
θεση δλες αυτές οί μικρολεπτομέρειες. Είπαμε δλοι τά μυστικά μας
και κανείς δέν Ιπαθε τίποτα.»

'Η κυρία Χάρκερ κοκκίνισε και βγάζοντας ενα χαρτί άπ' τήν
τσέπη της είπε:—

«Δρ. Βάν Χέλσινγκ, διαβάστε αυτό αν θέλετε, και πείτε μου αν
πρέπει νά μπει μαζί με τ' άλλα. Είναι τό σημερινό ήμερολόγιο. Βλέ-
πω κι έγώ τήν ανάγκη νά γράφω τά πάντα· άκόμη και τά πιο άσή-
μαντα· εδώ όμως πρόκειται για προσωπικές κυρίως σκέψεις. Λέτε νά
τό βάλω κι αυτό;»

Ο Καθηγητής τό διάβασε σοβαρός καί τής τό 'δωσε πίσω λέγοντας:-

«Δέ χρειάζεται νά τό βάλετε αν δέ θέλετε, αλλά θά σας παρακαλούσα νά τό βάζατε. Θά κάνει τόν άντρα σας νά σας εκτιμήσει ακόμα περισσότερο, κι εμάς τούς φίλους σας νά σας εκτιμούμε καί νά σας σεβόμαστε πίο πολύ, μέ περισσότερη αγάπη.»

Ἡ κυρία Χάρκερ ξανακοκκίνισε καί τό πήρε πίσω μ' ενα λαμπερό χαμόγελο.

Ἐτσι λοιπόν δλα τά στοιχεία πού Ἰχουμε ως τώρα εἶναι ταξινομημένα καί πλήρη. Ὁ Καθηγητής πήρε ενα αντίγραφο νά τό μελετήσει μετά τό δείπνο καί πρίν ἀπ' τή συγκέντρωση πού κανονίσαμε γιά τίς ἑννιά. Ὅϊ υπόλοιποι εἴμαστε ἤδη ἑνήμεροι κι ετσι δταν μαζευτούμε στό γραφεῖο θά μπορέσουμε νά καταστρώσουμε τά σχέδια γιά νά πολεμήσουμε αὐτόν τόν τρομερό καί μυστηριώδη ἔχθρό.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ ΧΑΡΚΕΡ

30 Σεπτεμβρίου.— "Ὅταν συγκεντρωθήκαμε στό γραφεῖο τοῦ •Δρ Σιούαρντ δύο ὥρες μετά τό δείπνο πού ἦταν στίς ἐξη σχηματίσαμε αὐθόρμητα ενα εἶδος συμβούλιο ἢ ἐπιτροπή. Ὁ Καθηγητής Βάν Χέλσινγκ κάθισε στήν κορυφή τοῦ γραφείου σύμφωνα μέ τήν ὑπόδειξη τοῦ Δρ Σιούαρντ μόλις μπήκε στό δωμάτιο. Ἐμένα μ' Ἰβαλε νά καθίσω στά δεξιά του καί μοῦ ζήτησε νά κρατήσω τά πρακτικά· ὁ Τζόναθαν κάθισε δίπλα μου. Ἀέναντι κάθισαν ὁ Λόρδος Γκοντάλμινγκ, ὁ Δρ Σιούαρντ κι ὁ κύριος Μόρρις — ὁ Λόρδος Γκοντάλμινγκ δίπλα στόν Καθηγητή, κι ὁ Δρ Σιούαρντ στή μέση. Ὁ Καθηγητής εἶπε:—

«Τποθέτω πώς εἴμαστε ὄλοι ἑνήμεροι γιά τά γεγονότα πού περιγράφονται σ' αὐτά τά χαρτιά.» Ὅλοι γνέψαμε καταφατικά, κι ἔκείνος συνέχισε:-

«Τότε πιστεύω πώς καλό θά ἦταν νά σας μιλήσω λίγο γιά τό τί εἶδος ἔχθρό ἔχουμε ν' ἀντιμετωπίσουμε. Κατόπιν θά σας μιλήσω γιά τήν ιστορία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί πού ἐπαλήθευσα ὁ ἴδιος. Ἐτσι θά μπορέσουμε νά συζητήσουμε γιά τόν τρόπο δράσης μας καί νά πάρουμε τ' ἀνάλογα μέτρα.»

«Ἐπάρχουν ξέρετε βρυκόλακες· μερικοί ἀπό μάς 2χουν πειστεί μέ τά μάτια τους γιά τήν ὕπαρξή τους. Ἀλλά ακόμα κι αν ἡ ὄδνηρή μας ἐμπειρία δέν τό εἶχε ἀποδείξει, υπάρχουν τά διδάγματα καί τά γραφτά τοῦ παρελθόντος πού τό ἀποδείχνουν λογικά. Ὁμολογῶ πώς στήν ἀρχή δισπιστοῦσα. Χρόνια ὀλόκληρα προσπάθησα νά διατηρῶ ἀνοιχτό μυαλό, μά δέ θά εἶχα πιστέψει τίποτα μέχρι τή στιγμή πού τά ἴδια τά γεγονότα μέ ξεκούφανα: «Κοίτα! Κοίτα! Ἡ ἀπόδειξη, ἡ

ἀπόδειξη!» 'Αλίμονο! "Αν ήξερα ἀπ' τήν ἀρχή αὐτά πού ξέρω τώρα — αν τά είχα Εστω υποψιαστεί— μιά ζωή πολύτιμη γιά μας πού τήν ἀγαπούσαμε, θά είχε σωθεί. Αυτό όμως πάει πιά· πρέπει τώρα νά φροντίσουμε νά μή χαθούν άλλες ἀθώες ψυχές πού θά μπορούσαν νά σωθούν. Οί *νοσφεράτου* δέν πεθαίνουν σάν τίς μέλισσες δταν ἐπιτεθούν μιά φορά. Αποχτούν ἀκόμη περισσότερη δύναμη, κι Ετσι μπορούν νά προκαλέσουν ἀκόμα μεγαλύτερο κακό. Ο βρυκόλακας πού κυκλοφορεί ανάμεσά μας Εχει μόνος του τή δύναμη είκοσι ἀντρων είναι πιό πονηρός ἀπ' τούς κοινούς θνητούς, γιατί Εχει μαζέψει πείρα αιώνων. Έχει ἀκόμα καί τή βοήθεια της νεκρομαντείας· δπως δείχνει ή ἐτυμολογία της λέξης, μπορεί καί προστάζει δλους τούς νεκρούς πού πλησιάζει νά 'ρθουν κοντά του· είναι θηρίο, κάτι περισσότερο ἀπό θηρίο. Η κακία του είναι σατανική· δέν Εχει καρδιά. Ως Ινα σημείο μπορεί νά παρουσιάζεται κατά βούληση δταν θέλει κι δπου θέλει, καί νά παίρνει διάφορες μορφές. Μπορεί ἀκόμα νά ἐλέγχει τά στοιχεία της φύσης σέ μιά ὀρισμένη ἀκτίνα: τή θύελλα, τήν ὀμίχλη, καί τόν κεραυνό· προστάζει δλα τά κακά πλάσματα: τόν ποντικό καί τήν κουκουβάγια, τή νυχτερίδα τήν ἀλεπού καί τό λύκο. Μπορεί νά μικραίνει καί νά μεγαλώνει, κι άλλες φορές νά ἐξαφανίζεται ἐντελώς ή νά γίνεται ἀγνωστος. 'Από πού θ' ἀρχίσουμε λοιπόν τόν ἀγώνα γιά τήν ἐξόντωσή του; Πώς θά βρούμε τό κρησφύγετό του, κι ἀφού τό βρούμε, πώς θά τό καταστρέψουμε; 'Ολ' αὐτά, φίλοι μου, είναι πολλά· ἀναλαμβάνουμε μιά τρομερή ὑπόθεση μέ συνέπειες πού μπορεί νά κάνουν καί τούς πιό γενναίους νά τρέμουν. Γιατί αν χάσουμε στή μάχη αὐτή, τότε σίγουρα θά βγει ἐκεῖνος κερδισμένος καί τότε πιό θά 'ναι τό τέλος; Η ζωή δέν είναι τίποτα· δέν τήν ὑπολογίζω. 'Αλλά μιά ἀποτυχία σ' αὐτή τήν ὑπόθεση δέν είναι ἀπλά ζήτημα ζωής καί θανάτου. Σημαίνει δτι θά γίνουμε κι ἐμεῖς σάν ἐκείνον ἀπαίσια πλάσματα της νύχτας — πλάσματα χωρίς καρδιά καί συνείδηση πού θά τρεφόμαστε ἀπ' τό σῶμα καί τήν ψυχή τῶν ἀγαπημένων μας. Για μιάς θά 'ναι πάντα κλειστές οί πύλες τοῦ οὐρανοῦ, γιατί ποιός θά μάς τίς ἀνοίξει πάλι; Πάνω μας θά 'ναι γιά πάντα τό μίσος τῶν ἀνθρώπων· θά'μαστε μιά σκοτεινή κηλίδα στό φῶς τοῦ θεοῦ· Ινα βέλος στό πλευρό 'Εκείνου πού πέθανε γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Έχουμε όμως κι Ενα καθήκον μπροστά μας. Μπορούμε λοιπόν νά δειλιάσουμε; Για λογαριασμό μου, λέω δχι· εἶμαι γέρος ἀλλωστε, κι ή ζωή μέ τόν ήλιο της, τά δμορφα μέρη, τό τραγούδι τῶν πουλιῶν, ή μουσική καί ὁ ἔρωτας είναι πιά πίσω μου. Οί ὑπόλοιποι εἶστε νέοι. Μερικοί δοκίμασαν τή λύπη· Εχουν όμως μπροστά τους καί δμορφες μέρες. Τί λέτε λοιπόν;»

Ὅσην ὥρα ὁ Καθηγητής μιλούσε ὁ Τζόνathan μοῦ κρατοῦσε τό

χέρι. Είδα τό χέρι του ν' άπλώνεται καί για μία στιγμή φοβήθηκα τρομερά διτι ό φριχτός κίνδυνος πού είχαμε μπροστά μας τόν Ικανέ νά λυγίσει· όταν όμως Ενωσα τό άγγιγμά του —δυνατό, γεμάτο άποφασιστικότητα καί ζωντάνια— ξαναβρήκα τό θάρρος μου. Τό χέρι ενός γενναίου άντρα μιλάει άπό μόνο του· καί δέ χρειάζεται νά 'ναι μία γυναίκα έρωτευμένη για ν' άκούσει τή μουσική του.

Όταν ό καθηγητής τελείωσε, ό αντρας μου κι εγώ κοιταχτήκαμε στά μάτια, κι αυτό ήταν άρκετό· δέ χρειάστηκε ν' ανταλλάξουμε κουβέντα.

«Εγγυώμαι για τή Μίνα καί για μένα,» είπε.

«Υπολογίστε με κι έμένα» είπε ό Κουίνσυ Μόρρις, λακωνικά δπως πάντα.

«Είμαι μαζί σας,» είπε ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ, «αν δχι για τίποτ' άλλο, για χάρη της Λούσυ.»

Ό Δρ Σιούαρντ Εγενψε μοναχά μέ τό κεφάλι του. Ό Καθηγητής σηκώθηκε, κι άφοϋ άκούμπησε στό τραπέζι τό χρυσό σταυρουδάκι, άπλωσε τά χέρια του δεξιά κι άριστερά. Έγώ έπιασα τό δεξί κι ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ τό άριστερό· Έπειτα ό Τζόναθαν Επιασε τό δεξί μου χέρι μέ τό άριστερό του καί άπλωσε τό δεξί στόν κύριο Μόρρις. Έτσι πιασμένοι χέρι χέρι έπισφραγίσαμε τόν δρκο μας. Ένωσα τήν καρδιά μου νά παγώνει μά ούτε για μία στιγμή δέ σκέφτηκα νά υποχωρήσω. Ξαναπήραμε τίς θέσεις μας κι ό Δρ Βάν Χέλσινγκ συνέχισε κάπως πίο πρόσχαρα, πράγμα πού Εδειχνε διτι ή σοβαρή δουλειά είχε αρχίσει. Έπρεπε νά τήν πάροουμε σοβαρά καί συστηματικά, δπως κάθε άλλη συναλλαγή στη ζωή:

«Λοιπόν, ξέρετε τώρα μέ ποιόν Εχουμε νά κάνουμε· κι έμεις όμως δέν είμαστε άνίσχυροι. Έχουμε μέ τό μέρος μας τή δύναμη τής συνεργασίας —πράγμα πού δέν τό Εχουν οί βρυκόλακες· Εχουμε τίς πηγές τής έπιστήμης, είμαστε ελεύθεροι στη δράση καί στη σκέψη, κι Εχουμε στη διάθεσή μας όλες τίς ώρες τής ήμέρας καί της νύχτας. Βασικά δηλαδή, οί δυνάμεις μας, στό βαθμό πού υπάρχουν, είναι Ανεμπόδιστες, κι είμαστε ελεύθεροι νά τίς χρησιμοποιήσουμε. Είμαστε άφοσιωμένοι σ' Ένα σκοπό πού δέν είναι έγωιστικός. Όλα αυτά είναι σημαντικά.

«'Ας δούμε τώρα ως πού φτάνουν οί γενικές δυνάμεις πού Εχουμε ν' άντιμετωπίσουμε, καθώς κι ό συγκεκριμένος έχθρός. Μέ δύο λόγια άς δούμε τούς περιορισμούς τών βρυκολάκων γενικά, καί τοϋ δικού μας ειδικότερα.

«Τά μόνα πράγματα πού ξέρουμε είναι άπό παραδόσεις καί προλήψεις. Στη άρχή δέ φαίνονται καί τόσο σημαντικά, προπαντός όταν πρόκειται για θέμα ζωής καί θανάτου —περισσότερο μάλλον κι

άπ' τή ζωή καί άπ' τό θάνατο. Πρέπει όμως νά είμαστε ικανοποιημένοι κατ' άρχήν γιατί είμαστε Αναγκασμένοι μιας κα(δέν έχουμε άλλες πηγές στη διάθεσή μας— καί δεύτερον γιατί στό κάτω-κάτω οί παραδόσεις κι οί προλήψεις είναι τό παν. Μήπως οί άλλοι —άλιμονο, δχι έμείς!—σ' αυτές δέ βασίζονται; Ποιός από μάς, Ινα χρόνο πρίν θά μπορούσε νά δεχτεί μιá τέτοια πιθανότητα μέσα στόν έπιστημονισμό, τήν άμφισβήτηση καί τόν ύλισμό τού δέκατου Ινατου αιώνα; Έμείς άμφισβητούσαμε άκόμα κι αυτό πού είδαμε μέ τά ίδια μας τά μάτια. Πρός στιγμή λοιπόν, άς πάρουμε σάν δεδομένο διτι οί βρυκόλακες κι οί εικασίες γιά τούς περιορισμούς καί τήν καταπολέμησή τους στηρίζονται στην ίδια βάση. Σάς λέω άκόμα, οί βρυκόλακες είναι γνωστοί παντού όπου υπήρξαν άνθρωποι. Στην άρχαία Ελλάδα, στη Ρώμη· Ικαναν θραύση σ' όλόκληρη τή Γερμανία, στη Γαλλία στην Ίνδία, άκόμη καί στη Χερσόνησο. Άκόμα καί στην Κίνα, τόσο μακριά από δώ, υπάρχουν κι οί άνθρωποι τούς φοβούνται άκόμα. Άκολούθησαν τά βήματα τού άγριου Ίσλανδού, τού δαιμονισμένου Ουνου, τού Σλάβου, τού Σάξωνα καί τού Μαγνάρου. Αυτά λοιπόν τά στοιχεία ίχουμε στη διάθεσή μας· καί πρέπει νά σάς πώ διτι πολλές άπ' τίς δοξασίες είναι δικαιολογημένες όπως μάθαμε κι άπ' τή θλιβερή μας έμπειρία. Ο βρυκόλακας ζει γιά πάντα, δέν πεθαίνει μέ τό πέρασμα τού χρόνου· τρέφεται καί δυναμώνει μέ τό αίμα τών ζωντανών. Κι δχι μόνο αυτό, αλλά όπως είδαμε καί μόνοι μας μπορεί καί νά ξαναγιώσει· άποχτά μεγαλύτερη ζωτική δύναμη κι ανανεώνεται διταν εχει άφθονο αίμα γιά τροφή. Χωρίς αυτό όμως δέν μπορεί νά συντηρηθεί" δέν τρώει σάν τούς άλλους. Άκόμα κι ό φίλος μας ό Τζόναθαν πού εζησε μαζί του έβδομάδες όλόκληρες, ποτέ, μά ποτέ, δέν τόν είδε νά τρώει! Δέν εχει σκιά, κι ούτε φαίνεται στόν καθρέφτη, όπως παρατήρησε καί πάλι ό Τζόναθαν. Τά χέρια του έχουν τεράστια δύναμη —άπόδειξη διταν εκλεισε τή βαριά πόρτα στους λύκους, κι διταν βοήθησε τόν Τζόναθαν στην άμαξα. Μπορεί καί μεταμορφώνεται σέ λύκο, όπως φαίνεται άπ' τήν άφιξη τού πλοίου στό Γουίτμπυ, τότε πού ξέσκισε τό σκυλί· μπορεί νά έμφανιστεί σά νυχτερίδα, όπως τόν είδε ή κυρία Μίνα στό παράθυρο στό Γουίτμπυ, κι όπως τόν είδε ό φίλος μας ό Τζών νά πετάει άπ' τό διπλανό σπίτι, ή ό φίλος μας ό Κούνισυ άπ' τό παράθυρο της Μίς Λούσυ. Μπορεί καί κρύβεται μέσα σέ μιá ομίχλη πού δημιουργεί ό ίδιος —πό βεβαίωσε κι ό γενναίος εκείνος καπετάνιος τού πλοίου· άπ' δσο ξέρουμε όμως μπορεί καί δημιουργεί ομίχλη σέ περιορισμένη άκτίνα, καί μόνο γύρω άπ' τόν έαυτό του. Έρχεται σά φεγγαρόσκονη τό βράδυ —πως τότε πού είδε ό Τζόναθαν εκείνες τίς κοπέλες στόν πύργο τού Δράκουλα. Γίνεται πολύ μικρός· είδαμε μέ τά μάτια μας τή Μίς Λούσυ, πρίν αναπαυθεί ή ψυχή

της, νά γλιστρά από ενα Απειροελάχιστο άνοιγμα στην πόρτα του τάφου. Όταν βρει μιά φορά τό δρόμο του, μπορεί και μπαινοβγαίνει οπουδήποτε, όσο έρμητικά κι άν είναι κλεισμένο ή κολλημένο. Μπορεί και βλέπει στό σκοτάδι, κι αυτό δέν είναι λίγο σ' εναν κόσμο πού ό μισός είναι σκοτεινός. 'Αφήστε με όμως νά τελειώσω. Μπορεί και κάνει δλ' αυτά τά πράγματα, κι όμως δέν είναι έλεύθερος. Είναι μάλιστα πιά φυλακισμένος κι άπ' τό σκλάβο στό μπουντρούμι, άκόμα κι άπ' τόν τρελό στό κελί του. Δέ μπορεί νά πάει όπου θέλει· αυτό τό άφύσικο πλάσμα άναγκάζεται ωστόσο νά ύπακούει ορισμένους νόμους τής φύσης— δέν ξέρουμε τό γιατί. Δέ μπορεί νά μπει κάπου άπ' τήν άρχή, παρά μόνο άν τόν καλέσει κάποιος άπ' τό σπίτι αυτό· μετά όμως μπαινοβγαίνει άνενόχλητος. Όπως σ' όλα τά πλάσματα του κακού, ή δύναμή του έξαντλείται μέ τόν ερχομό τής μέρας. Η έλευθερία του περιορίζεται μόνο σέ όρισμένες ώρες. "Αν δέ βρίσκεται στό σημείο πού θέλει, μπορεί ν' αλλάζει μόνο τό μεσημέρι ή τήν ώρα τής άνατολής ή τής δύσης του ήλιου. Όλα αυτά τά άκούσαμε από άλλους, αλλά όρισμένα επιβεβαιώνονται εμμεσα άπ' τή δική μας έμπειρία. Έτσι, παρόλο πού μπορεί νά κάνει ό,τι θέλει μέσα σέ όρισμένα πλαίσια, στό χώμα του τάφου του, στό φέρετρο, σέ σατανικά κι άνίερα μέρη όπως τότε πού πήγε στον τάφο του αυτόχειρα στό Γουίτμπυ, άλλες φορές μπορεί κι αλλάζει μόνο όταν φτάσει ή κατάλληλη στιγμή. Λένε άκόμα πως μπορεί νά περάσει πάνω από νερά τήν ώρα τής φουσκοκεριάς. 'Υπάρχουν και πράγματα πού τά φοβάται τόσο πού χάνει κάθε δύναμη, όπως τό σκόρδο πού τό ξέρουμε. Όσο για ιερά σύμβολα σαν αυτό τό σταυρουδάκι πού είχαμε εδώ όταν πήραμε τήν άπόφαση, δέ σημαίνουν τίποτα γι' αυτόν, κι όμως μπροστά τους άποτραβιέται από δέος και σεβασμό. 'Υπάρχουν κι άλλα πού θά σας εξηγήσω άργότερα, μήπως και μάς χρειαστούν στην καταδίωξη του. Ένα κλωνάρι άγριοτριανταφυλλιάς στό φέρετρο μπορεί νά τόν άκίνητοποιήσει· μιά άγιασμένη σφαίρα μπορεί νά τόν σκοτώσει πραγματικά. Ξέρετε κιόλας για τή σφήνα πού χαρίζει τή γαλήνη, ή τό κόψιμο του κεφαλιού πού φέρνει τήν αιώνια άνάπαυση. Τά είδαμε μέ τά ίδια μας τά μάτια.

«Έτσι λοιπόν, μόλις βρούμε τό κρησφύγετο αυτού του σατανικού άνθρώπου, θά τόν άκίνητοποιήσουμε στό φέρετρο και θά τόν έξοντώσουμε, άρκεϊ νά χρησιμοποιήσουμε τίς γνώσεις μας. Είναι όμως πανέξυπνος. Ζήτησα άπ' τό φίλο μου τόν Άρμίνιους, άπ' τό πανεπιστήμιο τής Βουδαπέστης, νά μού γράψει τήν ιστορία του, και νά ποιό είναι τό παρελθόν του: Πρέπει νά είναι ό Βοϊβόδας Δράκουλας, πού κέρδισε τή φήμη του για τίς μάχες ένάντια στους Τούρκους στό μεγάλο ποτάμι στα σύνορα τής Τουρκίας. "Αν Ιτσι ίχουν τά πρά-

γματα, δέν πρόκειται γιά συνηθισμένο άτομο· γιατί από κείνη τήν έποχή, άλλα κι αιώνες μετά, τόν θεωρούσαν Ιναν άπ' τούς πιό Έξυπνους και πονηρούς ανθρώπους, κι άπ' τους πιό γενναίους άπ' τό λαό «της χώρας πέρα άπ' τά δάση.» Έκείνο τό πανίσχυρο μυαλό του, ή σιδερένια του θέληση, τόν άκολούθησαν στόν τάφο, και στρέφονται τώρα έναντίον μας. Όπως λέει ό Άρμίνιους, ή οικογένεια τών Δράκουλα ήταν μεγάλη κι εύγενική γενιά άν και μερικοί σύγχρονοι υποστήριζαν διι όρισμένοι βλαστοί είχαν κάποτε πάρε-δώσε μέ τό Σατανά. Είχαν μάθει τά μυστικά του στη Σχολομαντεία, ανάμεσα στά βουνά πάνω απ' τή λίμνη Χέρμανσταντ, όπου ό Σατανάς παίρνει γιά τόν έαυτό του τόν Ενα στους δέκα μαθητές. 'Υπάρχουν στά γραφτά λέξεις όπως «στρεγκόικα»—μάγος: «δρντογκ» και «ποκόλ» — Σατανάς και κόλαση— και σ' Ενα χειρόγραφο, ό ίδιος ό Δράκουλας όνομάζεται «βαμπίρ», και καταλαβαίνουμε δλοι τό γιατί. Οί άπόγονοί του υπήρξαν μεγάλοι άντρες κι ένάρετες γυναίκες κι οί τάφοι τους καθαγιάζουν τό χώμα αυτό τό γεμάτο άμαρτία. Γιατί τό πιό φοβερό άπ' όλα είναι διι αυτό τό φοβερό Πράγμα ριζώνει βαθιά όπου υπάρχει ή 'Αρετή· είναι άδύνατο νά σταθεί σέ χώματα που δέν Εχουν ιερές μνήμες.»

Όσην ώρα κρατούσε ή συζήτηση ό κύριος Μόρρις κοιτούσε επίμονα τό παράθυρο· ξαφνικά σηκώθηκε άθόρυβα και βγήκε άπ' τό δωμάτιο. Έγινε μιά μικρή σιωπή, κι ό Καθηγητής συνέχισε:—

«Και τώρα πρέπει νά κανονίσουμε τήν πορεία μας. Έχουμε εδώ Ενα σωρό στοιχεία γιά νά καταστρώσουμε τά σχέδιά μας. Άπ' τήν Ερευνα πού Ικανέ ό Τζόνναθαν ξέρουμε διι άπ' τόν πύργο τού Δράκουλα Εφυγαν πενήντα κιβώτια χώμα πού παραδόθηκαν όλα στό Κάρφαξ· ξέρουμε επίσης διι όρισμένα άπ' αυτά τά κιβώτια μεταφέρθηκαν άλλου. Κατά τή γνώμη μου, τό πρώτο πού Εχουμε νά κάνουμε είναι νά βεβαιωθούμε άν τά υπόλοιπα κιβώτια παραμένουν στη θέση τους σ' εκείνο τό σπίτι πίσω άπ' τόν τοίχο, ή άν λείπουν κι άλλα. Στην τελευταία περίπτωση πρέπει νά βρούμε τά ίχνη —»

Ξαφνικά Εγινε μιά άπότομη διακοπή. Μιά πιστολιά άκούστηκε Εξω άπ' τό σπίτι, τό τζάμι του παραθύρου θρυμματίστηκε από μιά σφαίρα πού άφου χτύπησε στό ξύλινο κούφωμα πήγε και καρφώθηκε στόν άπέναντι τοίχο. Φοβάμαι πώς είμαι πολύ δειλή κατά βάθος, γιατί Εβγαλα μιά κραυγή. Οί άντρες δλοι πετάχτηκαν δρθιοι, κι ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ Επρέξε στό παράθυρο και τό άνοιξε. Ταυτόχρονα άκούσαμε άπ' Εξω τή φωνή τού κυρίου Μόρρις:—

«Συγνώμη! Φοβάμαι διι σάς τρόμαξα, θά 'ρθω επάνω και θά σάς εξηγήσω.» Σ' Ενα λεπτό μπήκε μέσα και μάς είπε:—

«Ήταν μεγάλη άνοησία έκ μέρους μου και σάς ζητώ ειλικρινά

συγνώμη, κυρία Χάρκερ. 'Αλλά βλέπετε τό θέμα είναι διτι καθώς μιλούσε ό Καθηγητής, ήρθε μιά μεγάλη νυχτερίδα και κάθισε στό περβάζι. Μετά τά τελευταία γεγονότα μ' 2χει πιάσει τέτοιο μίσος γι' αυτά τά καταραμένα πλάσματα, πού δέν μπορώ νά τά υποφέρω, και βγήκα εξω νά τή χτυπήσω, πράγμα πού κάνω τά βράδια τώρα τελευταία δποτε δώ νυχτερίδα. Θυμάσαι πού μέ κοροΐδευες, "Αρθουρ;»

«Τή χτύπησατε;» ρώτησε ό Δρ Βάν Χέλσινγκ.

«Δέν ξέρω νομίζω πώς δχι γιατί τήν είδα πού φτερούγιζε κατά τό δάσος.» Ξανακάθισε δίχως νά πει τίποτε άλλο, κι ό καθηγητής ξανάρχισε νά συνοψίζει:

«Πρέπει νά βρούμε δλα αυτά τά κιβώτια· κι δταν είμαστε έτοιμοι, νά αιχμαλωτίσουμε ή νά σκοτώσουμε αυτό τό τέρας στή φωλιά του, ή πρέπει κατά κάποιον τρόπο ν' αποστειρώσουμε τό χώμα γιά νά μή μπορεί πιά νά βρίσκει καταφύγιο εκεί. Έτσι στό τέλος θά τόν πιάσουμε μέ τήν ανθρώπινη μορφή του ανάμεσα στό μεσημέρι και τό ήλιοβασιλέμα και θά τόν εξοντώσουμε τότε πού είναι πιό αδύναμος.

«Όσο γιά σας, Κυρία Μίνα, απόψε τελειώνετε, μέχρι πού νά πάνε δλα καλά. Μας είστε φοβερά πολύτιμη και δέν μπορούμε νά διακινδυνέψουμε. Απόψε θά χωρίσουμε και δέν πρέπει νά κάνετε άλλες έρωτήσεις. Θά σας τά πούμε δλα δταν Ιρθει ή ώρα. Έμείς είμαστε άντρες κι άντέχουμε· έσείς πρέπει νά είστε τό άστρο κι ή έλπίδα μας και θά δράσουμε πιό ελεύθερα δταν ξέρουμε διτι τουλάχιστο δέν κινδυνεύετε δπως έμεις.»

Όλοι οί άντρες, ακόμα κι ό Τζόνναθαν, Ιδειξαν ανακούφιση· μά έμένα δέ μου φάνηκε σωστό νά άνηφίσουν τό κίνδυνο και πιθανόν νά διακινδυνέψουν περισσότερο —γιατί ή συνεργασία είναι ή καλύτερη ασφάλεια— από φροντίδα γιά μένα. Ήταν δμως άποφασισμένοι, κι Ιτσι αναγκάστηκα νά καταπιώ τό πικρό αυτό χάπι χωρίς νά μιλήσω. Τό μόνο πού μπορούσα νά κάνω ήταν νά δεχτώ τήν ιπποτική τους φροντίδα.

Ό κύριος Μόρρις συνέχισε τή συζήτηση:—

«Δέν έχουμε καιρό νά χάσουμε· έγώ προτείνω νά ψάξουμε στό σπίτι του τώρα άμέσως. Ό χρόνος είναι πολύ σημαντικός γι' αυτόν. "Αν βιαστούμε μπορεί νά σώσουμε κάποιο καινούριο πιθανό θύμα.»

'Ομολογώ διτι άρχισα νά τρέμω τώρα πού πλησίασε τόσο πολύ ή κρίσιμη στιγμή, αλλά δέν είπα τίποτα από φόβο διτι άν τούς ήμουν έμπόδιο στή δουλειά τους, θά μ' Ιβγαζαν τελείως άπ' τίς συζητήσεις τους. Τώρα ξεκίνησαν γιά τό Κάρφαξ, γιά νά μπουν δηλαδή στό σπίτι.

Σάν δλους τούς άντρες, έμένα μου 'παν νά πέσω στό κρεβάτι και νά κοιμηθώ· άν είναι δυνατόν νά κοιμηθεί μιά γυναίκα δταν οί ά-

γαπημένοι της κινδυνεύουν! Θά ξαπλώσω και θά κάνω πώς κοιμάμαι για νά μήν άνησυχήσει για μένα ό Τζόναθαν όταν γυρίσει.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΤΑΡΝΤ

1 'Οκτωβρίου, 4 π.μ.- Τή στιγμή πού ήμασταν έτοιμοι νά φύγουμε εφίασε ένα έπειγον μήνυμα άπ' τόν Ρένφελντ πού ζητούσε άν ήταν δυνατόν νά τόν δώ' άμέσως γιατί είχε κάτι νά μου πει. Είπα στόν άνθρωπο πού μου 'φερε τό μήνυμα νά του πει ότι θά τόν Εβλεπα τό πρωί γιατί τώρα είχα δουλειά. Ο νοσοκόμος πρόσθεσε:

«Έπιμένει πολύ, κύριε. Δέν τόν έχω ξαναδεί ποτέ νά κάνει έτσι. Δέν ξέρω τί τρέχει, αλλά άν δέν τόν δείτε σύντομα, θά πάθει πάλι καμιά κρίση και θά γίνει βίαιος.» Κατάλαβα ότι δέ θά τά 'λεγε αυτά ό άνθρωπος άν δέν ύπήρχε λόγος, κι έτσι συμφώνησα: «Έντάξει. Πηγαίνω τώρα» και ζήτησα άπ' τούς άλλους νά μέ περιμένουν λίγο μέχρι νά δώ τόν άσθενή μου.

«Πάρε με μαζί σου, φίλε Τζών,» είπε ό Καθηγητής. «Διάβασα για τήν ενδιαφέρουσα αυτή περίπτωση στό ήμερολόγιό σου, και νομίζω ότι σε ορισμένα σημεία έχει σχέση με τήν υπόθεσή μας. Θά 'θελα πολύ νά τόν έβλεπα, και μάλιστα τώρα πού είναι σε παροξυσμό.»

«Μπορώ νά 'ρθω κι εγώ;» ρώτησε ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ.

«Κι εγώ;» είπε ό Κούνισυ Μόρρις. Έγνεψα ναι, και κατεβήκαμε δλοι μαζί τό διάδρομο.

Τόν βρήκαμε σε κατάσταση μεγάλης έξαυσης, αλλά πιο λογικό στην όμιλία και στους τρόπους από κάθε άλλη φορά. Είχε μιά έντελώς άσυνήθιστη αύτογνωσία πού δέν είχα ποτέ ξαναδεί σε φρενοβλαβή· και τό θεωρούσε πολύ φυσικό ότι τά επιχειρήματά του ήταν έξίσου λογικά με τά δικά μας. Μπήκαμε κι οί τέσσερεις στό δωμάτιο, αλλά κανένας άπ' τούς άλλους δέ μίλησε στην άρχή. Μού ζήτησε νά του δώσω άμέσως έξιτήριο άπ' τό άσυλο, και νά τόν αφήσω νά πάει σπίτι του. Υποστήριξε τήν παράκλησή του μ' ένα σωρό επιχειρήματα σχετικά με τήν πλήρη άποθεράπευσή του, κι άνάφερε σάν παράδειγμα τήν τωρινή του λογική. «Επικαλούμαι τούς φίλους σας,» είπε: «έλπίζω νά δεχτούν νά κρίνουν κι εκείνοι τήν περίπτωση μου. Άλήθεια όμως, ξεχάσατε νά μέ συστήσετε.» Τά 'χασα τόσο πολύ, πού έκείνη τή στιγμή δέ συνειδητοποίησα πόσο παράλογο είναι νά συστήσεις ένα τρελό στό άσυλο. "Άλλωστε οί τρόποι του είχαν κάποια αξιοπρέπεια και μιά αίσθηση ισοτιμίας, κι έτσι έκανα άμέσως συστάσεις: «Ο Λόρδος Γκοντάλμινγκ- ό Καθηγητής Βάν Χέλσινγκ- ό κύριος Κούνισυ Μόρρις άπ' τό Τέξας- ό κύριος Ρένφελντ.» Έκανε τίς χειραψίες κι είπε δύο λόγια στόν καθένα:

«Λόρδε Γκοντάλμινγκ, είχα τήν τιμή νά ύπηρετήσω τόν πατέρα σας από Γουίνταμ· άπ' τόν τίτλο πού κληρονομήσατε καταλαβαίνω πώς δέ ζει πιά, καί λυπούμαι πολύ. Ήταν άνθρωπος πού τόν άγαπούσαν καί τόν έκτιμούσαν δλοι δσοι τόν γνώριζαν κι άπ' δι Εχω άκούσει, είχε έφεύρει Ινα ζεστό πόντς μέ ρούμι πού άρεσε πολύ. Κύριε Μόρρις, πρέπει νά είστε περήφανος γιά τή σπουδαία σας πολιτεία. Ή Ινωσή της μέ τίς ύπόλοιπες δημιουργεί Ινα προηγούμενο μέ μεγάλο αντίκτυπο στό μέλλον, δταν ό Βόρειος Πόλος κι οί Τροπικοί θά πάρουν θέση κάτω άπ' τή σημαία της 'Αμερικής. Ή δύναμη τής Συνθήκης μπορεί ν' άποδειχτεί τεράστιο μέσον επέκτασης δταν τό δόγμα Μονρόε πάρει τήν άληθινή του θέση στην ιστορία σάν πολιτική άπάτη. Τί μπορώ νά πώ γιά τή χαρά της γνωριμίας μέ τό Δρ Βάν Χέλσινγκ; Κύριε, δέν σάς ζητώ συγνώμη πού άνήφησα κάθε μορφή κοινωνικής συμπεριφοράς στή γνωριμία μας. "Όταν Ινας άνθρωπος φέρνει τήν επανάσταση στή θεραπευτική έπιστήμη μέ τήν ανακάλυψη τής συνεχούς ανάπτυξης τών έγκεφαλικών κυττάρων οί συμβατικοί τύποι δέν Εχουν καμιά θέση, γιατί θά τόν περιόριζαν σέ κοινό άνθρωπο. Έσείς κύριοι πού λόγω έθνικότητας, ύψηλής καταγωγής ή χάρη σά φυσικά σας χαρίσματα κατέχετε μία ξεχωριστή θέση σ' αυτόν τόν κόσμο πού κινείται άδιάκοπα, καλείστε νά πιστοποιήσετε δι είμαι έξιςου λογικός μέ τήν πλειοψηφία τών ανθρώπων πού κυκλοφορούν Ιλεύθεροι. Κι είμαι βέβαιος πώς κι έσείς, Δρ Σιούαρντ, σάν άνθρωπιστής, καί ιατροδικαστής άλλά καί έπιστήμων θά κατανοήσετε δι Ιχετε ηθικό καθήκον νά μέ αντιμετώπισετε σάν εξαιρετική περίπτωση.» Τήν τελευταία αυτή παράκληση τήν Ικανέ μέ τόση αυτοπεποίθηση πού είχε πραγματική χάρη.

Νομίζω είχαμε μείνει δλοι άναυδοι. Όσο γιά μένα, είχα σχεδόν πειστεί, παρόλο δι ήξερα τό χαρακτήρα καί τό παρελθόν τοῦ άσθενή, δι είχε ξαναβρεί τά λογικά του· Ενωσα μεγάλο πειρασμό νά τοῦ πώ δι ήμουν ικανοποιημένος άπ' τήν πνευματική του κατάσταση, κι δι θά φρόντιζα αύριο τό πρωί γιά τίς διατυπώσεις γιά τήν άπελευθέρωση του άπ' τό άσυλο. Σκέφτηκα ώστόσο δι καλύτερα νά περιμένω λιγάκι πρίν κάνω μία τόσο σοβαρή δήλωση, γιατί ήξερα από παλιά τίς ξαφνικές μεταπτώσεις πού είχε ό άσθενής αυτός. Περιορίστηκα λοιπόν σέ γενικά σχόλια δι ή κατάστασή του βελτιώθηκε αισθητά δι θά τό συζητούσαμε καί πάλι, καί θά 'βλεπα τότε άν υπάρχει τρόπος νά ικανοποιήσω τίς έπιθυμίες του. Δέν Ιμεινε φαίνεται εύχαριστημένος άπ' αυτά πού άκουσε, γιατί μοῦ 'πε μέ άγωνία:

«Πολύ φοβάμαι, Δρ Σιούαρντ, δι δέν καταλάβατε καθόλου τί ζητώ από σάς. θέλω τήν άδειά σας νά φύγω άμέσως, έδώ, τώρα, αυτή τή στιγμή. Μέ βιάζει ό χρόνος, κι έννοείται δι ό χάρος δέν περι-

μένει. Είμαι σίγουρος δι σ¹ Εναν άνθρωπο τοῦ ἐπιστημονικοῦ κύρους τοῦ Δρ Σιούαρντ, δέν ἔχω παρά νά ἐκθέσω τήν ἀπλή ἀλλά τόσο σοβαρή παράκληση, γιά νά γίνει δεκτή.» Μέ κοίταξε ἐπίμονα, καί βλέποντας τήν ἄρνηση στό πρόσωπό μου, γύρισε στούς ἄλλους καί τοὺς κοίταξε ἐρευνητικά. Δέ βρήκε ικανοποιητική ἀνταπόκριση, καί συνέχισε:-

«Εἶναι δυνατόν νά ἔκανα λάθος στήν ὑπόθεσή μου;»

«Ναί, κάνατε,» τοῦ ἀποκρίθηκα μέ ειλκρίνεια ἀλλά καί μέ κάποια σκληρότητα, ὁμολογῶ. -Σῶπασε ἀρκετή ὥρα, καί μετά εἶπε ἀργά:-

«Τότε λοιπόν υποθέτω πῶς πρέπει νά διατυπώσω ἀλλιῶς τήν παράκλησή μου, τήν εὐνοια πού σάς ζητῶ, τό προνόμιο, πείτε το δπως θέλετε. Σ' αὐτή τήν περίπτωση σάς ικετεύω ὄχι γιά προσωπικούς λόγους, ἀλλά γιά χάρη ἄλλων. Δέν εἶμαι δυστυχῶς ἐλεύθερος νά σάς φανερώσω ὄλους τοὺς λόγους· ἀλλά σάς διαβεβαιῶ καί πιστέψτε με δι εἶναι λόγοι σοβαροί, λογικοί κι ἀνιδιοτελεῖς πού πηγάζουν ἀπ' τήν υψηλή μου συναίσθηση καθήκοντος. "Ἄν μπορούσατε, κύριε, νά δείτε μέσα στήν καρδιά μου θά ἐπιδοκιμάζατε ἀπόλυτα τά κινήτρά μου. Κι ὄχι μόνο αὐτό, θά μέ θεωρούσατε κι ἀπ' τοὺς καλύτερους καί πιό πραγματικούς φίλους.» Πάλι μάς κοίταξε ἐπίμονα. Μεγάλωνε συνέχεια ἢ πεποίθησή μου δι αὐτή ἡ ξαφνική ἀλλαγὴ τῆς διανοητικῆς του λειτουργίας ἦταν ἄλλη μιὰ μορφή ἢ φάση τῆς τρέλας του κι ἔτσι ἀποφάσισα νά τόν ἀφήσω νά συνεχίσει, ξέροντας ἀπ' τήν πείρα μου δι ὄλοι οἱ τρελοί, θά προδινόταν στό τέλος. Ὁ Βάν Χέλσινγκ τόν κοίταξε διαπεραστικά καί τά πυκνά του φρύδια ἔσμιξαν ἀπ' τήν ἔνταση τῆς ματιᾶς του. Τοῦ εἶπε μ' Ἐναν τόνο πού ἐκείνη τό στιγμή δέ μέ ξάφνιασε, παρά μόνο ἀργότερα πού τό σκέφτηκα —γιατί ἦταν σά ν' ἀπευθύνεται σ¹ Ἐναν ὁμοίό του:—

«Δέν μπορείτε νά μάς πείτε τοὺς πραγματικούς λόγους πού ζητάτε τήν ἐλευθερία σας ἀπόψε; Σάς ἐγγυώμαι δι ἂν μοῦ δώσετε μιὰ ικανοποιητική ἀπάντηση ἐμένα πού εἶμαι ἐντελῶς ξένος, χωρίς προκατάληψη καί μέ ἀνοιχτό μυαλό, ὁ Δρ Σιούαρντ θά σάς δώσει, μέ δική του εὐθύνη τό προνόμιο πού ζητάτε.» Ὁ Ρένφελντ κούνησε τό κεφάλι του λυπημένα, μ' ἕνα ἴφος ἀπέραντης θλίψης. Ὁ Καθηγητής συνέχισε:—

«Ἐλάτε, κύριε, σκεφτεῖτε καί ὁ μόνος σας. Ἐπικαλεῖστε τό προνόμιο τῆς ὑπέρτατης λογικῆς καί προσπαθεῖτε νά μάς ἐντυπωσιάσετε μέ τήν ἀπόλυτη σαφήνειά σας. Κι αὐτό τό κάνετε ἐσεῖς, πού ὄλοι ἔχουμε λόγο ν' ἀμφιβάλουμε γιά τή διανοητική σας ἰσορροπία, ἐφ' ὅσον νοσηλεύεσθε γι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο. "Ἄν δέν μάς βοηθήσετε στήν προσπάθειά μας νά πάρουμε τή σωστή ἀπόφαση, πῶς θέλετε

νά εκπληρώσουμε σωστά τό καθήκον πού σεις ό ίδιος μάς Εχετε αναθέσει; Σκεφτείτε λογικά κα(βοηθήστε μας γιά νά σάς βοηθήσουμε κι έμεις νά εκπληρώσετε τήν έπιθυμία σας.» Εκείνος ξανακούησε τό κεφάλι του κι είπε:—

«Δρ. Βάν Χέλσινγκ, δέν Εχω τίποτα νά σάς πώ. Τά έπιχειρήματά σας είναι σωστά κι αν ήμουν έλεύθερος νά μιλήσω, δέ θά δίσταζα ούτε μιά στιγμή. Δέν Εχω όμως έγώ τήν έξουσία στό θέμα αυτό. Τό μόνο πού σάς ζητώ είναι νά μέ πιστέψετε. "Αν μου άρνηθείτε, ή ευθύνη δέ θά 'ναι δική μου.» Σκέφτηκα πώς ήταν καιρός νά τελειώνει αυτή ή σκηνή πού είχε καταντήσει κωμικοτραγική, και προχώρησα πρός τήν πόρτα, λέγοντας:—

«Ελάτε, φίλοι μου, έχουμε δουλειά. Καληνύχτα.»

Καθώς πλησίαζα τήν πόρτα, ό άσθενής είχε καινούρια άλλαγή. Κινήθηκε πρός τό μέρος μου μέ τέτοια ταχύτητα πού γιά μιά στιγμή φοβήθηκα δι είχε φονικές διαθέσεις. Οί φόβοι μου όμως άποδείχτηκαν άβάσιμοι: σήκωσε τά δύο του χέρια ικετευτικά και μέ παρακάλεσε πάλι μέ πολύ συγκινητικό τρόπο. "Όταν είδε δι αυτή άκριβώς ή υπερβολική του συγκίνηση στρεφόταν έναντίον του και μάς ξαναγύριζε στις παλιές μας σχέσεις, Εγινε άκόμα πιό έκδηλωτικός. Έριξα μιά γρήγορη ματιά πρός τόν Βάν Χέλσινγκ και κατάλαβα δι σκεφόταν κι αυτός τό ίδιο μέ μένα: Έτσι Εδειξα μεγαλύτερη σταθερότητα, αν δχι αυστηρότητα, μέ τή στάση μου, και τού 'γνεψα δι άδικο κοπιάζει. Είχα δι κι άλλοτε μιά άνάλογη Εξαση πού γινόταν δλο και πιό Εντονη δταν Εκανε μιά παράκληση πού εκείνη τή στιγμή τού φαινόταν πολύ, πολύ επείγουσα: δπως γιά παράδειγμα τότε πού ήθελε γάτα. Περίμενα λοιπόν και τώρα νά τόν δώ νά άποτραβιέται μουτρωμένος. Οί προσδοκίες μου όμως δέν πραγματοποιήθηκαν γιατί δταν κατάλαβε δι οι παρακλήσεις του ήταν άκαρπες, Εγινε Εξάλλος. Ρίχτηκε στά γόνατα και σήκωσε τά χέρια του θρηνητικά σέ μιά άπελπισμένη ικεσία και ξέσπασε σ' Ινα χείμαρρο παρακλήσεων, ενώ τά δάκρυα κυλούσαν στά μάγουλά του και τό πρόσωπο κι ή μορφή του όλόκληρη φανέρωναν τήν πιό βαθιά συγκίνηση:—

«Σάς θερμοπαρακαλώ, Δρ Σιούαρντ, σάς έκλιπαρώ, βγάλετε με άμέσως άπό δώ μέσα. Στείλτε με δπου θέλετε κι δπως θέλετε' στείλτε μαζί μου φύλακες μέ μαστίγια κι άλυσίδες· άς μέ πάρουν μέ ζουρλομανδύα, μέ χειροπέδες κι άλυσίδες στά πόδια- ας μέ κλείσουν και στή φυλακή άκόμα· μονάχα νά φύγω άπό δώ μέσα! Δέν ξέρετε τί κάνετε μέ τό νά μέ κρατάτε κλεισμένον έδώ. Μιλάω άπ' τά βάθη τής καρδιάς μου —τής ίδιας μου τής ψυχής. Δέν ξέρετε ποιόν άδικείτε, και μέ ποιόν τρόπο, κι ούτε μπορώ νά σάς πώ. 'Αλίμονο, δέν μπορώ! Σάς έξορκίζω σ' δι Εχετε ιερό— σ' δ,τι αγαπάτε— στή χαμένη σας ά-

γάπη — στή ζωντανή σας ελπίδα — στό δνομα τοῦ Παντοδύναμου, βγάλτε με ἀπό δώ καί σώστε τή ψυχή μου ἀπ' τό κρίμα! Δέ μ' ἀκούτε, ἀνθρωποί μου; Δέν μπορείτε νά καταλάβετε; Δέν πρόκειται ποτέ νά μάθετε; Δέν καταλαβαίνετε διτι δέν εἶμαι τρελός σέ ὦρα κρίσης τώρα, παρά Ἰνας γνωστικός καί σοβαρός ἄνθρωπος πού ἀγωνίζεται γιά τήν ψυχή του; "Αχ, ἀκούστε με! ἀκούστε με! ἀφήστε με με νά φύγω! νά φύγω! νά φύγω!»

Θεώρησα, διτι ὄσο περισσότερο συνέχιζε τόσο πιό Εἰσβολὸς θά γινόταν, καί θά κατέληγε σέ κρίση· τόν Εἰσβολὸν ἀπ' τό χέρι καί τόν σήκωσα ὀρθιο.

«Ἐλα,» τοῦ 'πα αὐστηρά, «φτάνουν αὐτά· ἀρκετά μέχρι τώρα. Πλάγιασε στό κρεβάτι σου καί προσπάθησε νά ἡρεμήσεις.»

Σταμάτησε ξαφνικά καί μέ κοίταξε ἐπίμονα ἀρκετή ὦρα. Μετά, δίχως νά πει κουβέντα, σηκώθηκε καί πήγε καί κάθισε στήν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ του. "Ὅπως τό εἶχα προβλέψει, ἡ κατάπτωση ἦρθε τελικά ὀπως καί σέ προηγούμενες περιστάσεις.

Καθώς Εἰσβολὸν ἀπ' τό δωμάτιο ἀκολουθώντας τοὺς ὑπόλοιπους, μοῦ 'πε μέ ἡρεμῆ, εὐγενική φωνή:—

«Ἐλπίζω Δρ Σιούαρντ, διτι θά μοῦ κάνετε τή χάρη νά θυμηθεῖτε ἀργότερα, πῶς Ἐκαστος, διτι περνοῦσε ἀπ' τό χέρι μου γιά νά σας πείσω ἀπόψε.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XIX

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΧΑΡΚΕΡ

1 'Οκτωβρίου, 5 π.μ.- Έφυγα μαζί με τους άλλους για την ερευνά με ήσυχο τό κεφάλι μου, γιατί ποτέ δεν είχα ξαναδεί τη Μίνα τόσο δυνατή και γεμάτη αυτοπεποίθηση. Πολύ χαίρομαι που δέχτηκε ν' άποτραβηχτεί και ν' αφήσει έμάς τούς άντρες νά συνεχίσουμε. Τρόμαζα και μόνο που σκεφτόμουν διι ήταν Ιστω Ανακατεμένη σ' αυτή τή φοβερή υπόθεση: τώρα όμως τελείωσε ο ρόλος της, και χάρη στην πρωτοβουλία τήν έξυπνάδα και τήν προνοητικότητα της όργανώθηκε ή υπόθεση έτσι ώστε νά βγαίνει νόημα από κάθε λεπτομέρεια. Μπορεί λοιπόν νά καταλάβει κι ή ίδια πώς Ικανέ δ,τι περνούσε άπ' τό χέρι της, και μπορεί ν' αφήσει τά υπόλοιπα σέ μάς. Ταραχτήκαμε δλοι νομίζω με τή σκηνή του κυρίου Ρένφελντ. "Όταν βγήκαμε άπ' τό δωμάτιο μείναμε δλοι άμίλητοι ώσπου φτάσαμε στό γραφείο. Τότε ο κύριος Μόρρις είπε στό Δρ Σιούαρντ:

«Ξέρεις, Τζάκ, αυτός ο άνθρωπος, ή θέατρο έπαιζε, ή είναι ο πιο γνωστικός τρελός που ?χω δει ποτέ μου. Δέν είμαι σίγουρος, αλλά νομίζω πώς κάτι πολύ σοβαρό είχε υπ' δψη του, και σ' αυτή τήν περίπτωση ήταν πολύ σκληρό νά μη του δώσουμε μιά ευκαιρία.» Ο Λόρδος Γκοντάλμινγκ κι εγώ μείναμε σιωπηλοί, αλλά ο Δρ Βάν Χέλσινγκ πρόσθεσε:—

«Φίλε μου Τζών, καταλαβαίνεις τούς τρελούς πολύ καλύτερα από μένα και χαίρομαι γι αυτό, γιατί αν ήταν στό χέρι μου ν' άποφασίσω, θά τον είχα αφήσει ελεύθερο πολύ πριν εκείνο τό τελευταίο ξέσπασμα. Όσο ζούμε όμως, τόσο μαθαίνουμε, και σ' αυτή τήν υπόθεση δέν πρέπει ν' αφήσουμε τίποτα στην τύχη, που λέει κι ο Μόρρις. Καλύτερα που τά πράγματα γίνουν δπως Εγιναν.» Ο Δρ Σιούαρντ άποκρίθηκε και στους δυό κάπως άφηρημένος:

«Δέν ξέρω, συμφωνώ κι εγώ μαζί σας. "Αν ο άνθρωπος ήταν ένας συνηθισμένος τρελός, θά τό διακινδύνευα νά τον έμπιστευτώ μου φαίνεται όμως τόσο μπλεγμένος με τον Κόμη και με τόσο ένδεικτικό τρόπο, που φοβάμαι μήν κάνω καμιά ζημιά υποχωρώντας στις ιδιοτροπίες του. Δέ θά ξεχάσω που με έκλιπαρούσε έξίσου σπαραχτικά νά του δώσω μιά γάτα, και μετά δρμησε νά μου ξεσκίσει τό λαιμό με τά δόντια του. 'Αποκαλούσε άλλωστε τον Κόμη «κύριο και άφέντη» του, και φοβούμαι μήπως θέλει νά βγει από δώ για νά τον βοηθήσει στά σατανικά του σχέδια. Τό άπαισιο αυτό πλάσμα έχει στίς

διαταγές του τους λύκους, τους ποντικούς κι δλους τούς όμοίους του, καί δέ νομίζω διτι θά δίσταζε νά χρησιμοποιήσει κι Έναν κανονικό τρελό. Πρέπει νά όμολογήσω πάντως διτι φάνηκε πολύ πειστικός. Ελπίζω νά Έκανα καλά. Αυτά τά πράγματα, μαζί μέ τή δουλειά πού Έχουμε μπροστά μας, είναι ικανά νά μας σπάσουν τά νεύρα.» Ο Καθηγητής προχώρησε κι άκουμπώντας τό χέρι του στόν ώμο του, είπε μέ τό σοβαρό, καλωσυνάτο τρόπο του:—

«Μή φοβάσαι, φίλε μου Τζών. Προσπαθούμε νά κάνουμε τό καθήκον μας σέ μιά πολύ θλιβερή καί τρομερή ύπόθεση· θά κάνουμε διτι θεωρούμε σωστό. Σέ τί άλλο μπορούμε νά ελπίζουμε παρά στή βοήθεια τού καλού θεού;» Ο Λόρδος Γκοντάλμινγκ είχε άπομακρυνθεί άθόρυβα γιά λίγα λεπτά, καί τώρα ξαναγύρισε. Κρατούσε στό χέρι του μιά μικρή άσημένα σφυρίχτρα, καί παρατήρησε:—

«Τό σπίτι εκείνο μπορεί νά 'ναι γεμάτο ποντικούς, Έχω όμως μαζί μου καί τό αντίδοτο.» 'Αφού περάσαμε τό μαντρότοιχο προχωρήσαμε πρός τό σπίτι φροντίζοντας νά βαδίζουμε στόν ίσκιο τών δέντρων της αύλής, γιά νά μή φαινόμαστε διταν Έβγαине τό φεγγάρι. "Όταν φτάσαμε στήν είσοδο ό Καθηγητής άνοιξε τήν τσάντα του κι Έβγαλε Ένα σωρό πράγματα πού τά ταχτοποίησε στό σκαλοπάτι σέ τέσσερεις μικρούς σωρούς, προφανώς Έναν γιά τόν καθένα μας. Έπειτα μίλησε:—

«Φίλοι μου, πρόκειται νά έκτεθούμε σέ τρομερό κίνδυνο, καί θά χρειαστούμε κάθε λογής διπλα. Ο έχθρός δέν είναι άπλώς Έξυπνος. Μήν ξεχνάτε διτι είναι δυνατός σάν είκοσι άντρες, καί παρόλο πού έμείς Έχουμε κοινούς λαιμούς καί πνευμόνια —κι άρα μπορεί νά μάς πνίξει ή νά μάς τσακίσει— έμείς δέν μπορούμε νά τού κάνουμε τό ίδιο. Μπορεί βέβαια σέ όρισμένες περιπτώσεις νά τόν άκίνητοποιήσει Ένας δυνατός άντρας ή πολλοί μαζί πού συνολικά νά τόν νικήσουν· πάντως δέν μπορούμε νά τόν βλάψουμε διπως μπορεί εκείνος έμάς. Πρέπει λοιπόν νά φυλαχτούμε άπ' τό άγγιγμά του. Βάλτε αυτό κοντά στήν καρδιά σας— καί καθώς μιλούσε Έδωσε σέ μένα πού στεκόμουν δίπλα του Ένα μικρό άσημένο σταυρουδάκι— «βάλτε αυτά τά λουλούδια γύρω στό λαιμό σας» —καί μού 'δωσε μιά γιρλάντα άπό μαραμένα σκορδολούλουδα— «γιά άλλους, πού κοινούς έχθρούς αυτό τό περιστροφο καί τό μαχαίρι, καί μιά γενική άμυνα αυτά τά μικρά ήλεκτρικά φανάρια πού μπορείτε νά στερεώσετε στό στήθος σας· καί τέλος, καί τό πού σημαντικό, αυτό έδώ, πού δέν πρέπει νά τό χρησιμοποιήσετε παρά μόνο σέ άπόλυτη άνάγκη.» Ήταν Ένα κομμάτι διστια πού τό 'βαλε σ' Ένα φάκελο καί μού τό 'δωσε. Έδωσε καί στους άλλους τ' άνάλογα έφόδια. «Καί τώρα,» είπε, «φίλε μου Τζών, πού είναι τά άντικλειδιά; Καλύτερα νά μή μπούμε σπάζοντας τό παράθυ-

ρο δπως τότε στης Μίς Λούου.»

Ο Δρ Σιούαρντ δοκίμασε ενα-δυό αντικλειδιά με τή χαρακτηριστική επιδεξιότητα ενός χειρουργού. Τελικά κάποιο ταίριαζε· τό 'παίξε λίγο μπρός πίσω κι ή κλειδαριά υποχώρησε μ' Ινα σκουριασμένο τρίξιμο. Σπρώξαμε δλοι μαζί τήν πόρτα, οί σκουριασμένοι μεντεσέδες έτριξαν, κι άνοιξε άργά. Ή εικόνα πού αντίκρυσα ήταν ό-λόιδια μέ κείνην πού περιγράφει ό Δρ Σιούαρντ στό ήμερολόγιό του τότε πού άνοιξαν τόν τάφο της Μίς Γουέστενρα. Νομίζω πώς κι άλλοι Ενωσαν τό ίδιο γιατί μέ μία κίνηση τραβήχτηκαν δλοι πίσω. Πρώτος ό Καθηγητής προχώρησε και στάθηκε στήν άνοιχτή πόρτα.

(In manus tuas, Domine) Είπε, και περνώντας τό κατώφλι σταυροκοπήθηκε. Κλείσαμε τήν πόρτα πίσω μας για να μήν τραβήξουμε τήν προσοχή κανενός περαστικού όταν θ' ανάβαμε τά φανάρια. Ο Καθηγητής δοκίμασε προσεχτικά τήν κλειδαριά για να βεβαιωθεί πώς άνοιγε κι από μέσα σε περίπτωση πού χρειαζόταν να βγούμε βιαστικά. Έπειτα ανάψαμε δλοι τά φανάρια μας και άρχισαμε τήν Ερευνα.

Τό αδύνατο φώς Επεφτε σε κάθε λογής σχήματα καθώς οί άκτίνες διασταυρώνονταν κι οί σκοτεινές μας μορφές Ερχαν μακρινούς ίσκιους. Είχα μία άκατανίκητη αίσθηση διτ υπηρχε κάποιος άλλος άνάμεσά μας. Έφταιγε ίσως τό πένθος περιβάλλον πού μου 'φερε ξανά ζωηρή τήν άνάμνηση από κείνην τήν τρομερή έμπειρία στήν Τρανσυλβανία. Νομίζω πώς δλοι είχαν τό ίδιο αίσθημα γιατί πρόσεξα πώς μέ τόν παραμικρό ήχο κοίταζαν κι εκείνοι πίσω τους.

"Όλος ό χώρος ήταν πνιγμένος στή σκόνη. Τό πάτωμα ήταν σαν παχύ χαλί, εκτός από μερικά σημεία πού ήταν πρόσφατες πατημασιές· κατέβασα λίγο τό φανάρι μου, κι είδα διτ ήταν άποτυπώματα από παπούτσια μέ χοντρά καρφιά. Οί τοίχοι ήταν γεμάτοι χνούδια και σκόνες και στίς γωνίες κρέμονταν πλήθος οί άράχνες πού μοιάζανε σαν ξεσκισμένα κουρέλια πού κρέμονταν άπ' τό βάρος της σκόνης. Πάνω στό τραπέζι της εισόδου ήταν μία άρμαθιά κλειδιά μέ μία κιτρινωμένη έτικέτα περασμένη στό καθένα. Φαίνεται είχαν χρησιμοποιηθεί συχνά, γιατί πάνω στό στρώμα σκόνης είχε Ενα σωρό άποτυπώματα σαν αυτό πού είδαμε όταν ό Καθηγητής σήκωσε τά κλειδιά. Γυρίζοντας σε μένα, είπε:

«Εσύ τό ξέρεις τό μέρος, Τζόναθαν. Έχεις κάνει σχεδιαγράμματα και τό ξέρεις τουλάχιστο καλύτερα από μάς. Προς τά πού είναι τό παρεκκλήσι;» Παρόλο πού στήν προηγούμενη επίσκεψή μου δέν είχα καταφέρει να φτάσω εκεί, είχα κάποια ιδέα σε ποιά κατεύθυνση βρισκόταν. Προχώρησα λοιπόν μπροστά, κι ίστερα από μερικές λανθασμένες άπόπειρες, βρέθηκα μπροστά σε μία χαμηλή δρύνη θολωτή

σιδερόφρακτη πόρτα. «Εδώ είμαστε,» είπε ό Καθηγητής και φώτισε μέ τή λάμπα του Ινα μικρό σχεδιάγραμμα τού σπιτιού πού τό είχε Αντιγράψει άπ' τά άρχικά σχέδια της άγοράς. Μέ λίγη δυσκολία βρήκαμε τό κλειδί στην άρμαθιά κι Ανοίξαμε τήν πόρτα. Ήμασταν βέβαια προετοιμασμένοι για κάτι δυσάρεστο, γιατί καθώς άνοιξε ή πόρτα μιά έλαφριά δυσσομία βγήκε άπ' τίς χαραμάδες· κανείς μας όμως νομίζω δέν περίμενε τή φοβερή βρώμα πού Αντιμετωπίσαμε μέσα. Κανείς άπ' τούς άλλους δέν είχε βρεθεί κοντά στον Κόμη, κι δσο για μένα τόν είχα δει είτε "τότε πού ήταν νηστικός στό πύργο του ή χορτάτο άπό φρέσκο αίμα σ' Ινα κατεστραμμένο πύργο στον καθαρό άέρα· έδώ όμως ό χώρος ήταν στενός και χαμηλοτάβανος κι ή μακρόχρονη κλεισούρα Ικανέ τήν Ατμόσφαιρα βαριά και πνιγηρή. Μιά άπαίσιια μυρωδιά άπό χώμα ξεχώριζε στην Αηδιαστική Ατμόσφαιρα. Όσο για τήν ίδια τή βρώμα, πώς νά τήν περιγράψω; Δέν είναι μόνο δι περιείχε κάθε άποσύνθεση ζωής και τή διαπεραστική πικράδα τού αίματος, Αλλα ΘΑ 'λεγε κανείς δι είχε σαπίσει άκόμα κι ή ίδια ή άποσύνθεση. 'Αηδιάζω μόνο πού τό σκέφτομαι! Νόμιζες πώς ή κάθε ΑνΑσα αυτού τού τέρατος είχε μείνει μέσα στό χώρο κι Ικανέ Ακόμα πιά Ιντονη τήν Αηδία πού γεννούσε.

ΚΑτω Απο κανονικές συνθήκες, και μόνο αυτή ή μυρωδιά ΘΑ Ι-Θεσε τέλος στην έπιχείρησή μας· δέν ήταν όμως μια κοινή περίπτωση και τό μεγάλο και τρομερό χρέος πού είχαμε μπροστα μας μας Ιδωσε κουράγιο και μας βοήθησε νά ξεπεράσουμε τά άπλά σωματικά εμπόδια. Μετα τήν Αθέλητη ύποχώρηση πού Ακολούθησε τήν πρώτη Αηδιαστική εισπνοή, Αρχίσαμε δλοι τή δουλειΑ μας σά νά βρισκόμασταν σ' άνθισμένο περιβάλλι

Κάναμε σχολαστική Ιρευνα σ' δλο τό χώρο, και καθώς άρχίζαμε ό Καθηγητής είπε:

«Κατ' άρχήν πρέπει νά διαπιστώσουμε πόσα κιβώτια Ιμειναν ΘΑ ψάξουμε κάθε τρύπα, κάθε γωνιά και χαραμάδα μήπως κι άνακαλύψουμε κανένα ίχνος για τό πού πήγαν τά υπόλοιπα.» Τά κιβώτια μέ τό χώμα ήταν τεράστια, κι Ιτσι μέ μιά ματιά τα μετρήσαμε. Δέν υπήρχε Αμφιβολία.

Από τα πενήντα είχαν μείνει μόνο είκοσι έννιΑ! Για μια στιγμή τρόμαξα γιατί είδα τό Λόρδο ΓκοντΑλμινγκ να γυρίζει Απτότομα και να κοιταει μέσ' Απ' τή θολωτή πόρτα τό σκοτεινό διάδρομο. Κοίταξα κι έγώ, και για μιά στιγμή ή καρδιά μου σταμάτησε. Κάπου μέσ' Απ' τή σκιΑ μου φάνηκε πώς είδα τό σχήμα τού προσώπου τού Κόμη, τήν Απαίσιια γαμπή μύτη, τα κόκκινα μάτια, τά κόκκινα χείλη, τήν κέρνη γλωμάδα. Αυτό κράτησε μιά στιγμή μονάχα, γιατί μόλις ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ είπε, «Μού φάνηκε πώς είδα Ινα πρόσωπο, αλλά

ήταν μάλλον ή σκιά» και συνέχισε την Έρευνα, έγω Έστρεψα τό φανάρι και προχώρησα πρὸς τό διάδρομο. Δέν υπήρχε κανείς· άλλωστε δέν υπήρχαν οὔτε γωνίες οὔτε άλλα ανοίγματα, παρά μόνο οί χοντροί τοίχοι τοῦ διαδρόμου. Κανένας κρυψώνας οὔτε καν γιά *κεῖνον*. θεώρησα πὼς ή φαντασία μου ἐρεθίστηκε ἀπ' τό φόβο, και δέν είπα τίποτα.

Λίγην ὥρα ἀργότερα είδα τό Μόρρις νά τινάζεται ἀπότομα πίσω ἀπό μία γωνία πού Έψαχνε. 'Ακολουθήσαμε δλοι μέ τά μάτια τήν κίνησή του, γιατί δίχως άλλο νιώθαμε κι ἐμείς μεγάλη νευρικότητα, κι είδαμε μία μάζα πού λαμπύριζε σάν τ' ἀστέρια. Τραβηχτήκαμε ἀυθόρμητα πρὸς τά πίσω. 'Ολόκληρος ὁ χώρος ήταν μία κινούμενη μάζα ποντίκια.

Γιά Ινα δυό λεπτά σταθήκαμε δλοι κατατρομαγμένοι· δλοι ἐκτός ἀπό τό Λόρδο Γκοντάλμινγκ πού ήταν φαίνεται προετοιμασμένος γιά τήν περίπτωση αὐτή. Έτρεξε στή μεγάλη σιδερόφραχτη δρύινη πόρτα πού ὁ Δρ Σιούαρντ είχε περιγράψει ἀπ' Έξω και πού τήν είχα δει κι ἐγώ, γύρισε τό κλειδί στήν κλειδαριά, τράβηξε τούς τεράστιους σύρτες, και τήν ἀνοίξε διάπλατα. Μετά Έβγαλε Ένα σιγανό, διαπεραστικό σφύριγμα. Πίσω ἀπ' τό σπίτι τοῦ Δρ Σιούαρντ ἀπάντη-•3 7ν γανγίσματα σκυλιών και σ' Ένα λεπτό τρία τερριέ ὀρμησαν τρέχοντας ἀπ' τή γωνία τοῦ σπιτιού. Είχαμε δλοι τραβηχτεί ἀσυναίσθητα πρὸς τήν πόρτα και ὀπισθοχωρώντας πρὸςέξα διτι υπήρχαν γραμμές πάνω στή σκόνη: ἀπό κεί φαίνεται είχαν περάσει τά κιβώτια.

Μέσα δμως στό λεπτό πού μεσολάβησε, τά ποντίκια πλήθυναν ἀκόμα περισσότερο. Είχαν γεμίσει και μυρμήγκιαζαν σ' δλο τό χώρο, μέχρι πού τό φῶς τών φαναριών πού Έλαμπε στά σκοτεινά τους κορμιά και τά γυαλιστερά κακόβουλα ματάκια τους Έκανε δλο τό χώρο νά μοιάζει μέ δάπεδο ἀπό πυγολαμπίδες. Τά σκυλιά δρμησαν ἀλλά ξαφνικά δταν Έφτασαν στό κατώφλι στάθηκαν γρυλλίζοντας, και τήν ίδια στιγμή σήκωσαν τίς μουσούδες τους κι ἀρχισαν νά οὐρλιάζουν πένθημα. Τά ποντίκια μās είχαν κατακλύσει κατά χιλιάδες πιά, κι ἀρχισαν νά βγαίνουν και πρὸς τά Έξω.

Ο Λόρδος Γκοντάλμινγκ πήγε και κουβάλησε Ένα ἀπ' τά σκυλιά και τό ἀκούμπησε στό πάτωμα. Τή στιγμή πού τά πόδια του ἀγγιζαν τό χώμα τό σκυλί λές και ξαναβρήκε τό θάρρος του κι δρμησε στους φυσικούς ἐχθρούς του. Τόσο γρήγορα σκόρπισαν τά ποντίκια, πού πρὶν προλάβει νά σκοτώσει ἀρκετά, μπήκαν και τ' άλλα σκυλιά πού τά είχαμε κουβαλήσει μέ τόν ίδιο τρόπο, και δέ βρήκαν σχεδόν τίποτα γιατί τό κοπάδι είχε χαθεί.

Μέ τή διάλυσή τους θά 'λεγες πὼς κάποια σατανική παρουσία είχε φύγει ἀπό κοντά μας· είδαμε τά σκυλιά νά τρέχουν πάνω κάτω,

νά γαυγίζουν χαρούμενα, και νά παίζουν μέ τούς έξουδετερωμένους έχθρους τους πετώντας τους στόν άέρα μέ άγριες κλωτσιές. 'Αμέσως ή διάθεσή μας έφτιαξε. Δέν ξέρω αν ήταν ό καθαρός άέρας πού μπήκε άπ' τήν πόρτα τού παρεκκλησίου, ή ή ανακούφιση πού νιώσαμε στόν άνοιχτό χώρο· είχα πάντως τήν αίσθηση δη ή σκιά τού φόβου γλίστησε από πάνω μας σά μανδύας και παρόλο πού ούτε για μία στιγμή δέ λύγισε ή απόφασή μας, ό έρχομός μας έδώ έχασε κάτι άπ' τό θλιβερό του νόημα. Κλείσαμε τήν έξωτερική πόρτα μέ σύρτη και κλειδί, και μαζί μέ τά σκυλιά άρχισαμε νά έρευνοΰμε τό σπίτι. Δέ βρήκαμε παρά μόνο σκόνη σέ άπίστευτη ποσότητα, άπειραχτη έκτός άπ' τά δικά μου πατήματα άπ' τήν προηγούμενη έπίσκεψη. Ούτε για μία στιγμή τά σκυλιά δέ έδειξαν σημάδι άνησυχίας, κι άκόμα κι όταν γυρίσαμε στό παρεκκλήσι έτρεχαν πέρα δώθε λές και κυνηγούσαν λαγούς στή θερινή βλάστηση.

Η αυγή είχε άρχισει ν' άχνοφέγγει όταν φτάσαμε στή μπροστινή πόρτα. Ο Δρ Βάν Χέλσινγκ πήρε άπ' τήν άρμαθιά τό κλειδί τής εισόδου, κι άφού κλείδωσε κανονικά τήν πόρτα, τό 'βαλε στήν τσέπη του.

α "Ως έδώ,» είπε, «ή έπιχείρησή μας στέφτηκε από έπιτυχία. Δέν πάθαμε κανένα κακό δπως φοβόμουνα, κι άπ' τήν άλλη μεριά διαπιστώσαμε πόσα κιβώτια λείπουν. 'Αλλά πιό πολύ άκόμα χαίρομαι πού σ' αυτή τήν πρώτη — και ίσως τήν πιό δύσκολη κι έπικίνδυνη — άποστολή τά καταφέραμε χωρίς ν' άνακατέψουμε τή γλυκιά μας κυρία Μίνα, πράγμα πού θά τήν άναστάτωνε μέρα και νύχτα μέ φριχτές εικόνες, ήχους και μυρωδιές πού δέ θά τίς ξεχνούσε ποτέ. 'Επίσης μάθαμε ένα μάθημα, αν μπορεί κανείς νά μιλήσει για λεπτομέρειες. Ότι τά θηρία πού προστάζει ό Κόμης δέν **ΕΧΟΥΝ** κι αυτά τίς υπερφυσικές του ιδιότητες. Αύτά τά ποντίκια, άς πούμε, ήρθαν στό κάλεσμά του δπως τότε πού άπ' τήν κορφή τού κάστρου του φώναξε τούς λύκους όταν ήθελες νά φύγεις ή τότε πού ή άμοιρη μητέρα θρηνούσε τό παιδί της. 'Ηρθαν στό κάλεσμά του, κι δμως τό 'βαλαν στά πόδια μόλις είδαν τά σκυλάκια τού φίλου μας τού "Αρθουρ. Έχουμε κι άλλα ζητήματα μπροστά μας, άλλους κινδύνους και φόβους: και τό τέρας αυτό —δέν είναι ούτε ή πρώτη ούτε ή μόνη φορά πού χρησιμοποιεί τήν έξουσία του πάνω στόν κόσμο τών ζώων. Φαίνεται λοιπόν διτπήγε άλλού. Ωραία! Αυτό μάς δίνει τήν εύκαιρία νά τον νικήσουμε σ' αυτή τή σκακιέρα δπου παίζονται οι τύχες τής ανθρώπινης ψυχής. Και τώρα άς ξεκινήσουμε για τό σπίτι. Η αυγή πλησιάζει, κι έχουμε κάθε λόγο νά είμαστε ικανοποιημένοι μέ τήν άποψινή μας Ερευνα. Ίσως μάς περιμένουν πολλές άκόμα μέρες και νύχτες γεμάτες κίνδυνο· πρέπει δμως νά συνεχίσουμε άπτόητοι· κανένας κίνδυνος νά μή μάς σταματήσει.»

Όταν φτάσαμε στο σπίτι δέν άκουγόταν τίποτα, έκτός από κάποιο μακρινό ούρλιαχτό σέ κάποιο κελλί, καί ενα σιγανό παράπονο άπ' τήν κάμαρα του Ρένφιλντ. Φαίνεται πώς ό άμοιρος ό τρελός βασιανίζόταν μ' άνώφελες όδυνηρές σκέψεις.

Μπήκα νυχοπατώντας στο δωμάτιό μας καί βρήκα τή Μίνα νά κοιμάται μέ τόσο σιγανή άναπνοή πού άναγκάστηκα νά βάλω τό αυτί μου στο στήθος της για ν' άκούσω. Μου φαίνεται άσυνήθιστα χλωμή. Ελπίζω νά μήν ταραχτήκε άπ' τήν άποψινή συνάντηση. Ευτυχώς πού δέ θ' άνακατευτεί άλλο στήν παραπέρα δουλειά μας καί στίς προθέσεις μας. Είναι φοβερό για τήν άντοχή μιας γυναίκας. Στην άρχή δέν τό είχα καταλάβει, αλλά τώρα είμαι σίγουρος. Χαίρομαι λοιπόν πού ταχτοποιήθηκε αυτό τό θέμα. Ύπάρχουν πράγματα πού άν τ' άκουγε θά τρώμαζε πολύ· άπ' τήν άλλη θά ήταν χειρότερο νά τής κρύψουμε πράγματα άπ' τή στιγμή πού θά ύποψιαστεί δι τήν τά λέμε. Πρέπει λοιπόν νά κρατηθεί έντελώς μυστική ή δουλειά μας άπ' τή Μίνα μέχρι νά τελειώσουν όλα καί νά τής πούμε πώς άπαλλάξαμε τον κόσμο από Ινα σατανικό τέρας, θά είναι βέβαια δύσκολο ν' Αρχίσομε τά μυστικά μέ τήν έμπιστοσύνη πού ύπάρχει άνάμεσά μας· πρέπει όμως νά τό πάρω άπόφαση· αύριο δέ θά βγάλω λέξη σχετικά μέ τ' άποψινά συμβάντα καί θ' άρνηθώ νά μιλήσω, θά ζαπλώσω στον καναπέ για νά μήν τήν άνησυχήσω.

1 'Οκτωβρίου, άργότερα.-*Ήταν* φυσικό φαντάζομαι νά κοιμηθούμε ως άργά, γιατί δη τή μέρα είχαμε δουλειά κι ούτε τό βράδυ ξεκουραστήκαμε καθόλου. 'Ακόμα κι ή Μίνα πρέπει νά ήταν έξάντλημένη, γιατί ενώ έγώ κοιμήθηκα ως τό μεσημέρι ζύπνησα πριν από κείνην κι άναγκάστηκα νά τή φωνάξω δυό-τρεις φορές ώσπου νά ζυπνήσει. Φαίνεται μάλιστα δι είχε κοιμηθεί τόσο βαριά πού για λίγα δευτερόλεπτα δέ μέ άναγνώρισε, καί μέ κοίταξε μ' 2να χαμένο τρομαγμένο βλέμμα σάν νά ζύπνησε από εφιάλτη. Παραπονέθηκε λίγο πώς (Ένωθε έξάντληση καί τήν άφησα νά ξεκουραστεί λίγο άκόμα. Ξέρουμε τώρα δι λείπουν είκοσι Ινα κιβώτια, κι άν μεταφέρθηκαν τότε μέ τ' άμάξια, θά μπορούμε ίσως νά βρούμε τά ίχνη τους. Έτσι φυσικά θ' άπλουστευτεί πολύ τό έργο μας, όποτε δυο πιο γρήγορα ταχτοποιηθεί αυτό τό θέμα, τόσο τό καλύτερο. Σήμερα θά φροντίσω νά βρώ τον Τόμας Σνέλλιγκ.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΥΑΡΝΤ

1 'Οκτωβρίου.— Ξύπνησα κατά τό μεσημέρι όταν μπήκε ό Καθηγητής στο δωμάτιό μου. Ήταν πιο ζωηρός καί ευδιάθετος άπ' δι συνήθως κι είναι φανερό δι ή χθεσινή μας άποστολή ζαλάφρωσε τή

σκέψη του από μία βασανιστική σκέψη. Αφού συζητήσαμε λίγο τή χθεσινή μας περιπέτεια, μου είπε ξαφνικά:—

«Ο άσθενής σου μ' ενδιαφέρει πολύ. Μπορώ νά 'ρθω μαζί σου στην πρωινή σου επίσκεψη; Ή αν είσαι πολύ Απασχολημένος, μήπως θά μπορούσα νά πάω μόνος μου; Είναι μία έντελώς καινούρια έμπειρία γιά μένα τό νά γνωρίσω Έναν τρελό πού μιλά γιά φιλοσοφία καί μάλιστα μέ άδιάσειστη λογική.» Είχα κάποια βιαστική δουλειά νά κάνω, κι Έτσι τού είπα διτι ήταν καλή ιδέα νά πάει μόνος του, γιά νά μίν τόν αφήσω νά περιμένει· φώναξα λοιπόν Έναν φύλακα καί τού 'δωσα τίς σχετικές οδηγίες. Πρίν βγει ό Καθηγητής άπ' τήν κάμαρά μου τού σύστησα νά προσέξει μή σχηματίσει λανθασμένη έντύπωση γιά τόν άσθενή μου. «Μά εγώ» μου άποκρίθηκε, «θέλω νά τόν κάνω νά μου μιλήσει γιά τόν έαυτό του καί τή φρεναπάτη της ζωοφαγίας. "Όπως βλέπω στό χθεσινό σου ήμερολόγιο, είχε πει στην κυρία Μίνα διτι πίστευε κάποτε σέ κάτι τέτοιο. Γιατί χαμογελάς, φίλε μου;»

«Συγνώμη.» είπα, «μά ή άπάντηση βρίσκεται έδώ μέσα.» 'Ακούμπησα τό χέρι μου στά δακτυλογραφημένα χαρτιά. «'Όταν ό γνωστικός καί μορφωμένος άσθενής μας δήλωνε διτι **ΚΑΠΟΤΕ** Έτρωγε ζωντανά ζώα, είχε άκόμα στό στόμα του τή γεύση άπ' τίς μύγες καί τίς άράχνες πού είχε καταβροχθίσει μόλις λίγα λεπτά προτού μπει ή κυρία Χάρκερ στό δωμάτιο.» Ο Βάν Χέλσινγκ μέ τή σειρά του χαμογέλασε κι αυτός. «Μπράβο!» είπε. «Έχεις καλό μνημονικό, φίλε μου Τζών. Έπρεπε νά τό θυμάμαι. Κι όμως αϋτή άκριβώς ή διαστρέβλωση της σκέψης καί της μνήμης κάνει τόσο συναρπαστική τή μελέτη της ψυχασθένειας. Πιθανόν νά μάθω περισσότερα άπ' τήν ψυχασθένεια αϋτού τού τρελού παρά άπ' τίς πιό σοφές διδασκαλίες. Ποιός ξέρει;» Συνέχισα τή δουλειά μου καί σέ λίγο τελείωσα αϋτό πού Έκανα. Δέν κατάλαβα καθόλου διτι πέρασε ή ώρα κι ό Καθηγητής ξαναγύρισε. «Σέ διακόπτω;» ρώτησε εύγενικά καί στάθηκε στην πόρτα.

«Όχι, καθόλου.» άπάντησα. «Ελάτε. Τελείωσα τή δουλειά μου καί είμαι έλεύθερος. Μπορούμε νά πάμε μαζί, αν θέλετε.»

«Δέ χρειάζεται· τόν είδα!»

«Λοιπόν;»

«Φοβούμαι διτι δέ μ' Έχει σέ μεγάλη ύπόληψη. Μιλήσαμε πολύ λίγο. 'Όταν μπήκα στό δωμάτιο εκείνος ήταν καθισμένος στό κέντρο σ' Ένα σκαμνί μέ τούς άγκώνες στά γόνατα καί υφος κατσοφιασμένο καί δυσαρεστημένο. Τού μίλησα δυο μπορούσα πιό πρόσχαρα καί μέ τό μεγαλύτερο δυνατό σεβασμό. Δέ μου 'δωσε τήν παραμικρή άπάντηση. «Δέ μέ γνωρίζετε;» ρώτησα. Ή άπάντησή του δέν μέ ικανοποίησε καθόλου: «Σέ ξέρω άρκετά καλά· είσαι ό γεροξεμωραμένος

Βάν Χέλσινγκ. Νά φύγεις καί νά πάς άλλου νά πουλήσεις τίς ήλίθιες θεωρίες σου περί μυαλού. Νά σάς πάρει ό διάβολος χοντροκέφαλοι 'Ολλανδοί!» Δέν είπε τίποτε άλλο καί καθόταν βαρύς καί σκυθρωπός άδιαφορώντας για μένα σά νά μήν ήμουνα εκεί. Έτσι λοιπόν Εχασα τήν εύκαιρία νά μάθω Ενα σωρό πράγματα άπ' τόν πανέξυπνο αυτόν τρελό. Λέω νά πάω νά πώ δυό λόγια μέ τή γλυκύτατη κυρία Μίνα· θά μου φτιάξει τή διάθεση. Φίλε μου Τζών, δέν μπορώ νά σοϋ περιγράψω τό πόσο χαίρομαι πού δέν πρόκειται αυτή ή γυναίκα νά πονέσει άλλο καί νά στεναχωρηθεί γι αυτήν τήν τρομερή υπόθεση. Μπορεί νά μάς λείπει ή βοήθειά της, αλλά είναι καλύτερα Ετσι.»

«Συμφωνώ όλόψυχα μαζί σας» άπάντησα πρόθυμα, γιατί δέν ήθελα ν' άμφιβάλλει για τό θέμα αυτό.«Καλύτερα για τήν κυρία Χάρκερ νά μείνει άπ' Εξω. 'Αρκετές δυσκολίες Εχουμε έμεις οί άντρες, πού εχουμε περάσει κι άλλες στεναχώριες· έδώ όμως δέν είναι υπόθεση για γυναίκα. "Αν είχε μείνει κοντά μας, κάποια στιγμή θά Εσπαζε.»

Ο Βάν Χέλσινγκ λοιπόν Εφυγε νά κουβεντιάσει μέ τόν κύριο καί τήν κυρία Χάρκερ· ό Κούνισυ κι ό "Αρθουρ προσπαθούν νά βρουν στοιχεία για τά κιβώτια μέ τό χώμα. θά κάνω τό γύρο μου στους άσθενείς, καί τό βράδυ Εχουμε συγκέντρωση.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ ΧΑΡΚΕΡ

1 Οκτωβρίου.— Πολύ περίεργα αισθάνομαι νά μήν ξέρω τίποτα σήμερα· μετά άπό τόσα χρόνια άπόλυτης έμπιστοσύνης ανάμεσα σέ μένα καί τόν Τζόναθαν πρόσεξα διτ σήμερα άποφεύγει όρισμένα θέματα, καί μάλιστα τά πιό ζωτικά. Μετά τή χτεσινή κούραση κοιμήθηκα σήμερα ως άργά. Ο Τζόναθαν ξύπνησε πριν άπό μένα, άν καί άργησε κι αυτός νά πέσει για ύπνο. Μού μίλησε πριν βγει πιό γλυκά καί τρυφερά άπό ποτέ άλλοτε, αλλά δέν άνάφερε ουτε λέξη για τό τί Εγινε μέ τήν επίσκεψη στό σπίτι τού Κόμη. Κι όμως πρέπει νά ήξερε πόσο άνησυχούσα. Τόν καημένο! Φαντάζομαι διτ εκείνος θά στεναχωρήθηκε άκόμα πιό πολύ άπό μένα. Συμφώνησαν δλοι διτ είναι καλύτερο νά μήν άνακατευτώ άλλο σ' αυτή τήν άπαίσια δουλειά, κι εγώ τό δέχτηκα. 'Αλλά νά ξέρω πώς μου κρατάει μυστικά! Καί τώρα κλαίω σά μωρό, παρόλο πού ξέρω πολύ καλά πώς δλ' αυτά προέρχονται άπ' τή μεγάλη άγάπη τού άντρα μου κι άπ' τήν καλωσύνη καί τή φροντίδα τών υπέροχων αυτών ανθρώπων...

Μου 'κανε καλό τό κλάμα. Τέλος πάντων, κάποια μέρα ό Τζόναθαν θά μου τά πει δλα· καί για νά μή νομίσει διτ εγώ τού Εκρυσνα τό παραμικρό, συνεχίζω δπως πάντα νά γράφω στό ήμερολόγιό

μου. Έτσι αν ποτέ άμφιβάλει για τήν έμπικτοσύνη μου θά τού δείξω δλες τ (ζ' βαθύτερες σκέψεις μου, γραμμένες για νά τίς διαβάσουν τά ματάκια του. Νιώθω περίεργα· λυπημένη κι άκεφη. "Ίσως είναι ή άντίδραση άπ' τήν ύπερένταση.

Χθές τό βράδυ, μόλις Εφυγαν οί άντρες, ξάπλωσα στό κρεβάτι άπλώς έπειδή Έτσι μου είπαν νά κάνω. Δέ νύσταζα καθόλου και μ' Ετρωγε ή άγωνία. Συνέχεια γυρνούσαν στό μυαλό μου δλα δσα Εγιναν από τότε πού ό Τζόναθαν ήρθε νά μέ βρει στό Λονδίνο, και μου φάνηκαν δλα σάν τρομερή τραγωδία πού ή άδυσώπητη μοίρα τή σπρώχνει πρós Ενα καθορισμένο τέλος. Ό,τι κάνει κανείς, δσο σωστό κι άν είναι, καταλήγει στό έντελώς αντίθετο άποτέλεσμα. "Αν δέν είχα πάει στό Γουίτμπυ, ίσως ή Λούσυ μου νά ήταν άκόμα κοντά μας. Πρίν πάω εγώ δέν πήγαινε ποτέ στό νεκροταφείο, κι άν δέν είχαμε πάει μαζί τή μέρα, δέ θά ύπνοβατούσε πρós τά εκεί τό βράδυ· κι άν δέν πήγαινε βράδυ και κοιμισμένη, δέ θά μπορούσε νά τήν καταστρέψει τό τέρας. "Αχ, τί μου ήρθε νά πάω στό Γουίτμπυ; Όρίστε, πάλι τά δάκρυα! Δέν καταλαβαίνω τί μ' Εχει πιάσει σήμερα. Δέν πρέπει νά τό καταλάβει ό Τζόναθαν· άν ήξερε δτι Εκλαγα δυό φορές σ' Ενα πρωί —εγώ πού ποτέ δέν κλαίω από μόνη μου, κι ούτε εκείνος μου 'δωσε ποτέ άφορμή— θά ράγιζε ή καρδούλα του. θά κάνω τήν ψύχραιμη, και δέ θά τόν αφήσω νά καταλάβει τή θλίψη μου. Είναι κι αυτό Ενα άπ' τά μαθήματα πού πρέπει νά μάθουμε οί καημένες οί γυναίκες... Ούτε θυμάμαι καλά-καλά πώς άποκοιμήθηκα χθές βράδυ. Θυμάμαι μόνο πού άκουσα ξαφνικά γαυγίσματα σκυλιών κι Ενα σωρό περίεργους ήχους σάν παρακάλια και φωνές άπ' τό δωμάτιο τοῦ κυρίου Ρένφιλντ πού είναι κάπου κάτω άπ' τό δικό μου. Μετά Εγινε μία ήσυχία τόσο άπόλυτη πού μέ τρόμαξε και σηκώθηκα νά κοιτάξω άπ' τό παράθυρο. Παντού σκοτάδι και σιωπή κι οί μαύρες σκιές πού Ερχνε τό φεγγάρι, θά 'λεγες πώς Εκρυβαν κάποιο δικό τους κρυφό μυστήριο. Τίποτα δέ σάλευε· τά πάντα ήταν πένθιμα και άκίνητα σάν τό θάνατο ή τό πεπρωμένο. Μόνο μία λεπτή λουρίδα λευκής όμίχλης πού σερνόταν άργά κι άνεπαίσθητα στό γρασίδι πρós τό σπίτι, Εμοιαζε νά Εχει μία δική της αίσθηση και ζωντάνια. Νομίζω πώς αυτή ή διάσπαση της προσοχής μου μου 'κανε καλό, γιατί μόλις χόθηκα ξανά στό κρεβάτι Ενωσα νά μέ κυριεύει Ενας λήθαργος. Έμεινα λίγο ξάπλωμένη αλλά δέ μου έρχόταν δπνος, κι Έτσι σηκώθηκα και κοίταξα πάλι άπ' τό παράθυρο. Η όμίχλη είχε άπλώσει και Εφτασε στό σπίτι, κι Έτσι πού τήν Εβλεπα νά κολλάει πηχτή στους τοίχους, Εμοιαζε σά νά 'θελε νά τρυπώσει στα παράθυρα. Ό κακομοίρης ό άσθενής φώναζε τώρα άκόμα πιο δυνατά, και παρόλο πού δέν ξεχώριζα τά λόγια του, άναγνώρισα στη φωνή του Εναν τόνο άπελπισμένης ίκε-

σίας. Μετά άκούστηκε ήχος από πάλη και κατάλαβα ότι οξ φύλακες προσπαθούσαν να τον ήρεμήσουν. Τρόμαξα τόσο πολύ που χώθηκα στο κρεβάτι, τράβηξα το σεντόνι πάνω άπ' τό κεφάλι μου και βούλωσα τ' αυτιά μου. Δέ νύσταξα καθόλου, ή τουλάχιστο έτσι νόμιζα· φαίνεται όμως ότι άποκοιμήθηκα τελικά, γιατί μέχρι τό πρωί που μέ ξύπνησε ό Τζόναθαν δέ θυμάμαι τίποτα έκτός από όνειρα. Χρειάστηκε προσπάθεια κι άρκετή ώρα μέχρι να καταλάβω που βρίσκομαι, κι αυτός που έσκυβε από πάνω μου ήταν ό Τζόναθαν. Τό όνειρο ήταν πολύ περίεργο· συνηθισμένη περίπτωση όταν οι σκέψεις συνεχίζονται ή άνακατώνονται στα όνειρα.

Μου φάνηκε πως κοιμόμουν και περίμενα να γυρίσει ό Τζόναθαν. Ήμουν πολύ άνήσυχη, αλλά δέν μπορούσα να κάνω τήν παραμικρή κίνηση· τά πόδια μου, τά χέρια μου, τό κεφάλι μου, τά 'νωθα βαριά και δυσκίνητα. Κοιμόμουν λοιπόν άσκημα και γεμάτη σκέψεις. Έπειτα άρχισα να καταλαβαίνω ότι ή άτμόσφαιρα ήταν βαριά, κρύα και ύγρή. Τράβηξα τά σκεπάσματα άπ' τό πρόσωπό μου, και μέ μεγάλη μου έκπληξη είδα ότι δλα γύρω ήταν θαμπά. Ή γκαζόλαμπα που είχα αφήσει χαμηλωμένη για τον Τζόναθαν άχνόφεγγε σά μικρή κόκκινη σπίθα μέσ' στην όμίχλη που είχε φαίνεται πυκνώσει και μπήκε στο δωμάτιο. Τότε θυμήθηκα ότι είχα κλείσει τό παράθυρο προτού ξαπλώσω. Θέλησα να βγώ να βεβαιωθώ, αλλά ένιωθα τά μέλη μου και τό μυαλό μου άκόμα βαριά σά μολύβι άπ' τό λήθαργο. Έμεινα άκίνητη και περίμενα· ήταν τό μόνο που μπορούσα να κάνω. Έκλεισα τά μάτια μου αλλά και πάλι έβλεπα μέσ' άπ' τά βλέφαρα. (Είναι καταπληκτικό τί παιχνίδια μάς παίζουν τά όνειρα και πόσο εύκολα λειτουργεί ή φαντασία.) Ή όμίχλη γινόταν δλο και πιο πυκνή, αλλά φαινόταν από που έμπαινε· ήταν σαν καπνός —ή σαν τον όρμητικό λευκό άτμό που βγάζει τό βραστό νερό— και ξεχνόταν, όχι άπ' τό παράθυρο, αλλά άπ' τίς χαραμάδες τής πόρτας. Πύκνωνε, πυκνωνε, ώσπου συμπυκνώθηκε σε κάτι σά συννεφία στήλη μέσα στο δωμάτιο, που στην κορφή της φέγγιζε τό φώς τής λάμπας σά κόκκινο μάτι. Όλα άρχισαν να στριφογυρίζουν στο μυαλό μου όπως κι ό στρόβιλος της όμίχλης μέσα στο δωμάτιο, κι από μέσα της μου ήρθαν τά λόγια τής Βίβλου «στήλη νεφέλης τή μέρα, και φωτιά τή νύχτα.» Νά ήταν άραγε κάποια θεία έπιφώτιση που έρχόταν στον ύπνο μου; Ή στήλη όμως είχε και τή μέρα και τή νύχτα, γιατί ή φωτιά ήταν στο κόκκινο μάτι —κι όταν τό κατάλαβα μέ μάγεψε άκόμα περισσότερο— τέλος, εκεί που κοιτάζα, ή φωτιά χώριζε στα δύο και μου φάνηκε ότι δύο κόκκινα μάτια έλαμπαν μέσ' άπ' τήν όμίχλη, όπως μου 'χε πει ή Λούσυ τότε που τά 'χασε για μιά στιγμή πάνω στο λόφο όταν οι τελευταίες άχτίδες του ήλιου που έδνε άντικαθρεφτίστηκαν

στά τζάμια της εκκλησίας της Αγ. Μαίρης. Έξαφνα συνειδητοποιήσα μέ φρίκη διτι κάπως Έτσι είχε δει κι ό Τζόναθαν εκείνες τίς άπαίσιες γυναίκες νά ύλοποιούνται σ' Ένα στρόβιλο φεγγαρόσκονης και φαίνεται διτι στόν ύπνο μου λιποθύμησα, γιατί δλα σκοτεινίασαν. Στην τελευταία συνειδητή προσπάθεια ή φαντασία μου μου Έδειξε Ένα κάτωχο πρόσωπο νά σκύβει πάνω μου μες στην ομίχλη. Πρέπει νά φυλάγομαι από τέτοια δνειρα γιατί αν παραγίνουν είναι ικανά νά σαλέψουν, τό λογικό του άνθρώπου. Θά μπορούσα νά ζητήσω άπ' τον Δρ Βάν Χέλσινγκ ή τό-Δρ Σιούαρντ νά μου δώσουν κάτι για τον ύπνο, δέ θέλω δμως και νά τούς κάνω ν' άνησυχήσουν. Ένα τέτοιο δνειρο αυτή τή στιγμή θά βάθαινε άκόμα περισσότερο τήν άνησυχία τους για μένα. Απόψε θά προσπαθήσω νά κοιμηθώ φυσιολογικά. "Αν δέν τά καταφέρω, θά τούς ζητήσω αύριο μιá δόση χλωράλης· μιá δόση δέ θά μου κάνει κακό, και θά μπορέσω τουλάχιστο νά κοιμηθώ ήσυχα δλο τό βράδυ. Ό χθεσινός ύπνος μέ κούρασε περισσότερο παρά αν είχα μείνει ξάγρυπνη.

2 'Οκτωβρίου, 10 μ.μ — Χθές βράδυ κοιμήθηκα, αλλά χωρίς δνειρα. Πρέπει νά ήμουν βυθισμένη στόν λήθαργο, γιατί ουτε πήρα είδηση δταν ήρθε και ξάπλωσε ό Τζόναθαν. Παρ' δλ' αυτά ό ύπνος δέ μέ ξεκούρασε καθόλου, και σήμερα νιώθω φοβερά άδύναμη κι άτονη. "Όλη μέρα χθές προσπαθούσα νά διαβάσω νά πάρω κανένα ύπνο. Τό άπόγευμα ό κύριος Ρένφιλντ ζήτησε νά μέ δει. Ήταν πολύ εύγενικός ό καημένος, και τήν ώρα πού Εφευγα μου φίλησε τό χέρι και μου 'δωσε τήν εύχή του. Συγκινήθηκα πάρα πολύ· δποτε τό σκέφτομαι κλαίω. "Άλλη άδυναμία κι αυτή· πρέπει νά προσέξω. Ό Τζόναθαν θ' άνησυχήσει φοβερά αν καταλάβει διτι Εκλαγα. Έλειπε μαζί μέ τούς άλλους ως τήν ώρα του **δείπνου**, και γύρισαν δλοι κουρασμένοι. Έκανα διτι μπορούσα για νά τούς ζωηρέψω, και φαίνεται διτι ή προσπάθεια μου 'κανε καλό γιατί ξεχασα τή δική μου κούραση. Μετά τό φαγητό μ' Έστειλαν για ύπνο κι εκείνοι πήγαν νά καπνίσουν, δπως είπαν, αλλά έγώ κατάλαβα διτι ήθελαν νά ένημερώσουν ό Ένας τόν άλλον για δ,τι τούς είχε συμβεί. Απ' τό ύφος του Τζόναθαν φαινόταν διτι είχε κάτι πολύ σοβαρό νά τούς πει. Δέ νύσταζα δσο Έπρεπε, κι Έτσι πρίν φύγουν ζήτησα άπ' τον Δρ Σιούαρντ νά μου δώσει λίγο ύπνωτικό, γιατί τήν προηγούμενη νύχτα δέν κοιμήθηκα καλά. Μού 'φτιάξε πολύ πρόθυμα Ένα υπνωτικό μίγμα, και μου τό 'δωσε λέγοντας διτι δέ μπορούσε νά μέ βλάψει γιατί ήταν πολύ έλαφρό... Τό πήρα, και τώρα περιμένω νά μέ πάρει ό ύπνος- δέ φαίνεται νά κοντεύει δμως. Ελπίζω νά μίν Έκανα άσκημα· τώρα πού άρχίζει νά μέ τριγυρίζει ή νύχτα, Ένας καινούριος φόβος μέ κυριεύει· μήπως ήταν άνοησία νά στερήσω άπ' τον έαυτό μου τό ξύπνημα. Μπορεί νά μου χρειαστεί. Νυστάζω. Καληνύχτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XX

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΧΑΡΚΕΡ

1 'Οκτωβρίου, βράδυ.-Βρήκα τον Τόμας Σνέλλιγκ από σπίτι του από Μπέθναλ Γκρήν, αλλά δυστυχώς δεν ήταν σε θέση να θυμηθεί το παραμικρό. Καί μόνο ή έλπίδα της μπύρας που προμήνυε ο έρχομός μου τον είχε παρασύρει, και τό 'χε ρίξει στο πιετό από νωρίς. Έμαθα ωστόσο απ' τή γυναίκα του, Ινα σεμνό και συμπαθητικό πλάσμα, δι αυτός ήταν απλώς βοηθός του Σμόλετ, που ήταν απ' τούς δυό τους ο πιο αρμόδιος. Πήγα λοιπόν στο Γουόλγουορθ που βρήκα τον κύριο Τζόζεφ Σμόλετ στο σπίτι του, χωρίς σακκάκι, να πίνει τό τσάι του από 2να τάσι. Είναι τίμιος κι Εξυπνος τύπος, χαρακτηριστική περίπτωση καλού κι εύσυνειδητου εργαζόμενου που κόβει τό μυαλό του. Θυμήθηκε δηλ τήν υπόθεση για κάποια μεταφορά κιβωτίων. Από κάποια μυστήρια κωλότσεπη του παντελονιού του Εβγαλε ενα κατασκευασμένο τεφτεράκι γεμάτο όρνιθοσκαλίσματα μέ χοντρό μισοσβησμένο μολύβι, και μου 'πε προς τά που πήγαν τά κιβώτια. Στο φορτίο, λέει, που παρέλαβε απ' τό Κάρφαξ, είχε Εξη κιβώτια που τά παρέδωσε στην διεύθυνση Τσίκαντ 197 στο Μάλ Έντ Ντου Τάουν, κι άλλα Εξη στη Τζαμάικα Λέιν του Μπέρμοντσι. Αν λοιπόν ο Κόμης είχε σκοπό να σκορπίσει αυτούς τούς άπαισίους κρυψώνες του σ' όλοκληρο τό Λονδίνο, διάλεξε φαίνεται αυτά τά σημεία απ' τήν άρχή της μεταφοράς, για να μπορεί άργότερα να τά διαμοιράσει καλύτερα. Ο συστηματικός τρόπος που ενεργούσε φανέρωνε δι δεν είχε σκοπό να περιοριστεί σε δυό πλευρές του Λονδίνου. Είχε τώρα κρησφύγετα στην άνατολική άκρη της βόρειας άκτής, άνατολικά στη νότια άκτή, και στο νότο. 'Αποκλείεται φυσικά ν' άφησε 2ξω απ' τά σατανικά του σχέδια τά βόρεια και τά δυτικά σημεία —χώρια τό ίδιο τό Σίτυ και τήν καρδιά του κοσμικού Λονδίνου νοτιοδυτικά και δυτικά. Γύρισα στο Σμόλετ και τον ρώτησα αν είχαν φύγει τίποτε άλλα κιβώτια απ' τό Κάρφαξ.

Μου άποκρίθηκε:—

«Λοιπόν, φίλε, μου φέρθηκες πολύ έντάξει»— του 'χα δώσει μισή λίρα— «και θά σου πώ δι ξέρω. "Άκουσα κάποιον όνόματι Μπλόξαμ, πριν από τέσσερεις νύχτες στο «Χαίρ έντ Χάουντς» στο Πίτσερς Άλυ, να λέει δι αυτός κι ο φίλος του είχαν κάνει μιά άπαισία βρωμοδουλειά δλο σκόνη σ' Ινα παλιό σπίτι στο Πάρφλιτ. Τέτοιες δουλειές δε γίνονται και πολλές εδώ, και λέω μήπως ο Σάμ Μπλόξαμ κάτι μπορεί να σου πει.» Τον ρώτησα αν ήξερε που μπορούσα να τον

βρω. Του 'πα νά μου βρεῖ τή διεύθυνση καί θά τήν ἀξίζει τήν ἄλλη μι-
σή λίρα. Κατέβασε λοιπόν βιαστικά τό τσάι του καί σηκώθηκε λέγον-
τας διτι πάει νά ψάξει ἀμέσως. Στήν πόρτα κοντοστάθηκε καί μοῦ
'πε.-

«Κοίταξε, φίλε, δέν ἔχει νόημα νά σέ κρατάω Ἰδώ. Τόν Σάμ
μπορεῖ νά τόν βρῶ γρήγορα, μπορεῖ κι ὄχι, ἀλλά ὅπωςδήποτε δέν
πρόκειται νά πει πολλά ἀπόψε. Ὄταν ἀρχίζει καί τό τσοῦζει, δέν τοῦ
παραβγαίνει κανείς. Δός μου αν μπορεῖς ἕνα φάκελο μέ γραμματόση-
μο καί τή διεύθυνσή σου, κι ἐγώ θά βρῶ πού μένει καί θά στό στείλω
ἀπόψε. Νά τόν γυρέψεις ὁμως νωρίς τό πρωί, γιατί δέ θά τόν προλά-
βεις. Βγαίνει πολύ νωρίς, ὅσο κι ἂν ἔχει σουρώσει ἀπό βραδῆς.»

Ὅλ' αὐτά ἦταν πολύ σωστά, κι ετσι εστειλα ενα ἀπ' τά πιτσιρί-
κια ν' ἀγοράσει φάκελο καί χαρτί καί νά κρατήσῃ τά ρέστα. Μόλις
γύρισε, ἔβαλα τή διεύθυνση καί τό γραμματόσημο, κι ἀφοῦ μοῦ ὑπο-
σχέθηκε ξανά ὁ Σμόλετ νά μοῦ στείλῃ τή διεύθυνση μόλις τή βρεῖ,
πήρα τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Πάντως βρισκόμαστε στά ἴχνη του.
Ἀπόψε εἶμαι κουρασμένος καί χρειάζομαι ὕπνο. Ἡ Μίνα κοιμάται
βαθιά καί φαίνεται τρομερά χλωμή· τά μάτια της εἶναι σάν κλαμ-
μένα. Καμμενούλα, θά τήν πειράζει σίγουρα πού δέν της μιλάμε, κι ἴ-
σως αὐτό διπλασιάζει τήν ἀνησυχία της γιά μένα καί τούς ἄλλους.
Καλύτερα ὁμως ετσι. Εἶναι προτιμότερο ν' ἀπογοητευτεῖ καί νά
στεναχωρηθεῖ τώρα, παρά νά σπάσουν τά νεῦρα της. Εἶχαν ἀπόλυτο
δίκιο οἱ γιατροί πού ἐπέμειναν νά μείνῃ ἐξω ἀπ' αὐτή τή φοβερή ἱ-
στορία. Πρέπει νά κρατήσω σταθερή στάση, γιατί σέ μένα πέφτει πε-
ρισσότερο τό βάρος τῆς σιωπῆς. Σέ καμιά περίπτωση δέ θά συζητήσω
αὐτό τό θέμα μαζί της. Ἴσως μάλιστα νά μὴν εἶναι καί τόσο δύσκολο
τελικά, γιατί κι ἡ ἴδια εἶναι πολύ συγκρατημένη κι ἀπό τότε πού τῆς
ἀνακοινώσαμε τήν ἀπόφασή μας δέν ξαναμίλησε καθόλου γιά τόν
Κόμη καί τά κατορθώματά του.

2 Ὀκτωβρίου, βράδυ.- Ἀτέλειωτη ἡ σημερινή μέρα, κουραστι-
κή καί γεμάτη ἐπεισόδια. Μέ τό πρώτο ταχυδρομεῖο εφτασε ὁ ἐτοι-
μος φάκελος. Μέσα εἶχε ενα βρώμικο χαρτάκι δπου ἦταν σκαλισμένο
μέ χοντρό μολύβι:

«Σάμ Μπλόξαμ, Κόρκρανς, 4 Πότερς Κόρτ, Μπάρτελ Στρήτ,
Γουόλγουορθ. Ζητήστε τό βοηθό.»

Ἦμουν ἀκόμα στό κρεβάτι δταν ἔλαβα τό σημεῖωμα, καί ση-
κώθηκα χωρίς νά ξυπνήσω τή Μίνα. Φαινόταν ἐξουθενωμένη, κουρα-
σμένη καί χλωμή, καί γενικά δέ μοῦ ἄρεσε ἡ ὄψη της. Ἀποφάσισα νά
μὴν τήν ξυπνήσω, κι δταν τελειώσω μέ τή σημερινή ερευνά νά φρον-
τίσω νά ξαναπάει στό Ἐξωτερ. Νομίζω θά 'ναι πιό καλά γι αὐτήν στό
δικό μας σπίτι μέ τίς καθημερινές δουλειές πού τήν ἐνδιαφέρουν, πα-

ρά εδώ ανάμεσά μας πού δέν της λέμε τίποτα. Είδα μόνο τό Δρ Σιούαρντ ενα λεπτό, τού είπα γιά πού ξεκίνησα, κι υποσχέθηκα δι στο γυρισμό θά ενημερώσω τούς υπόλοιπους αν ανακαλύψω τίποτα. Έφτασα στό Γουόλγουορθ καί βρήκα μέ κάποια δυσκολία τό Πότερς Κόρτ, γιατί ό κύριος Σμόλετ μου τό 'χε γράψει λάθος. 'Ωστόσο δέ δυσκολεύτηκα νά βρώ τό πανδοχείο τού Κόρκοραν. Ηρθε κάποιος στην πόρτα, κι όταν ζήτησα τό βοηθό, κούνησε τό κεφάλι του καί είπε: «Δέν τόν ξέρω. Δέν υπάρχει τέτοιος τύπος εδώ· δέν εχω καθόλου ακουστά. Δέ νομίζω νά υπάρχει τέτοιος άνθρωπος εδώ γύρω πουθενά.» Έβγαλα τό γράμμα τού Σμόλετ νά δώ μήπως είχε λάθος όπως καί πρίν. «Έσείς τί είστε;» ρώτησα.

«Βοηθός είμαι,» άπάντησε. Κατάλαβα άμέσως δι βρισκόμουν σέ σωστό δρόμο, κι δι γιά άλλη μιά φορά μέ είχε μπερδέψει ή όρθογραφία τού Σμόλετ.*. Μέ μισή λίρα έξαγόρασα τίς γνώσεις του, κι έμαθα δι ό κύριος Μπλόξαμ μετά τό χθεσινό μεθύσι είχε κοιμηθεί στού Κόρκοραν, κι είχε φύγει στίς πέντε τό πρωί γιά τή δουλειά του στό Πόπλαρ. Δέν ήξερε πού ήταν ή δουλειά, θυμόταν όμως άμυδρά δι έπρόκειτο γιά κάποια άποθήκη. Μέ τίς άόριστες αυτές οδηγίες ξεκίνησα γιά τό Πόπλαρ. Μέχρι νά βρώ κάποια ίχνη αυτού τού κτιρίου έγινε δώδεκα. Ήμουν σ' ενα καφενείο δπου τρώγανε κάτι εργάτες. Ένας άπ' αυτούς άνάφερε δι στην όδό Κρός Έιντζελ κτίζανε κάποια «καινούρια άποθήκη», κι έπειδή ταίριαζε ή περιγραφή, ξεκίνησα άμέσως γιά κει. Μίλησα μ' εναν σκυθρωπό φύλακα κι εναν άκόμα πιό άγριο έπιστάτη, πού άφού τελικά τούς «χρύσωσα τήν παλάμη» μ' έβαλαν σ' έπαφή μέ τόν Μπλόξαμ· εστειλαν νά τόν φωνάξουν μονάχα άφού υποσχέθηκα δι θά πλήρωνα στόν έπιστάτη τό μεροκάματό του άρκεί νά μπορέσω νά τού κάνω όρισμένες ερωτήσεις γιά κάποιο προσωπικό θέμα. Ήταν έξυπνος τύπος, παρόλη τήν τραχιά όμιλία καί τούς άξεστους τρόπους. Άφού υποσχέθηκα νά τού πληρώσω καί τήν πληροφορία καί τού 'δωσα καί προκαταβολή, μου 'πε πώς είχε κάνει δυό άγώγια άπ' τό Κάρφαξ σέ κάποιο σπίτι στό Πικαντίλι, κι είχε κουβαλήσει συνολικά έννιά μεγάλα κιβώτια— «βαριά, άσήκωτα»— μέ άλογο καί κάρρο πού νοίκιασε γι' αυτή τή δουλειά. Τού ζήτησα νά μου πει τόν άριθμό τού σπιτιού στό Πικαντίλι, καί μου άποκρίθηκε:-

«Κοίταξε, άφεντικό, δέ θυμούμαι τόν άριθμό, ήταν όμως λίγα σπίτια πιό έκεί άπό μιά μεγάλη άσπρη εκκλησία ή κάτι τέτοιο, δι πολύ παλιά. Ήταν κι αυτό κατασκονισμένο, χάλια, άλλα ούτε σύ-

Σ.τ.Μ. Πρόκειται γιά τή λέξη deputy πού ό Σμόλετ τήν εγραψε οπως άχοϋγεται: *depite*

γκριση μέ τό άλλο πού ήταν πρίν τ' Αναθεματισμένα τά κιβώτια.»

«Πώς μπήκατε στό σπίτι άφοϋ ήταν αδειά καί τά δυό;»

«Στό σπίτι στό Πάρφλιτ ήταν ό γέρος πού μοϋ άνάθεσε τή δουλειά. Μέ βοήθησε νά σηκώσουμε τίς κάσες καί νά τίς βάλουμε στό κάρρο. Πού νά μέ πάρει ό διάβολος δέν ζω δει στή ζωή μου τόσο δυνατό άνθρωπο. Καί γέρος νά φανταστείς, μ' Ινα άσπρο μουστάκι, φριχτά άδύναμος, δέν εβλεπεσ οϋτε τή σκιά του.»

, Πώς ανατρίχιασα όλόκληρος μ' αυτή τή φράση!

«Σκέψου, σήκωσε τή μιά άκρη της κάσας σά νά 'ταν πούπουλο, ένώ έγώ ίδρωνα καί ξεφυσούσα για νά σηκώσω τήν άλλη, —καί δέν είμαι παιδάκι, Ι;»

«Πώς μπήκατε στό σπίτι στό Πικαντίλι;» ρώτησα.

«Ήταν ό ίδιος εκεί. Φαίνεται διτ ξεκίνησε άμέσως κι εφτασε πρίν άπό μένα, γιατί χτύπησα τό κουδούνι κι ήρθε ό ίδιος καί μοϋ άνοιξε καί μέ βοήθησε νά κουβαλήσω μέσα τίς κάσες.»

«Καί τίς έννιά;» ρώτησα.

«Ναί. Πέντε στό πρώτο δρομολόγιο καί τέσσερεις στό δεύτερο. 'Απαίσια κουραστική δουλειά. Οϋτε θυμάμαι πώς εφτασα σπίτι.» Τόν διέκοψα:

«Τίς κάσες τίς άφησες στό χάλ;»

«Ναί· ήταν Ινα μεγάλο χάλ, άδειο.» 'Εκανα άλλη μιά άπόπειρα νά τοϋ πάρω λόγια:

«Δέν είχες κλειδί;»

«Οϋτε κλειδί οϋτε τίποτα. Ο γέρος άνοιξε μόνος του τήν πόρτα καί τήν ξανάκλεισε δταν ξφυγα. Τή δεύτερη φορά δέ θυμάμαι -Ι-φταιγε δμως ή μπύρα.»

«Καί δέ θυμάσαι τόν άριθμό τοϋ σπιτιού;»

«Οχι κύριε. 'Αλλά θά τό βρείτε εύκολα. Είναι ψηλό μέ πέτρινη πρόσοψη καί μιά καμάρα καί ψηλά σκαλοπάτια μπροστά στην πόρτα. Τίς θυμάμαι τίς σκάλες γιατί άπό κει άνέβαζα τά κιβώτια μέ τρεις τύπους πού μέ βοήθησαν για νά κερδίσουν κι αυτοί κάτι. Ο γέρος τούς εδωσε κάτι ψιλά, κι αυτοί θέλαν άκόμα περισσότερα: ό γέρος δμως άρπαξε τόν εν αν άπ' τόν ώμο κι ήταν έτοιμος νά τόν γκρεμοτσακίσει στίς σκάλες ώσπου έφυγαν δλοι βλαστημώντας.» Σκέφτηκα διτ μ' αυτή τήν περιγραφή θά 'βρισκα τό σπίτι, κι άφοϋ πλήρωσα τό φίλο μου για τίς πληροφορίες ξεκίνησα για τό Πικαντίλι. Ή πληροφορία ήταν πολύ δυσάρεστη. Ήταν φανερό διτ ό Κόμης μπορούσε καί μόνος του νά μεταφέρει τά κιβώτια. Ο χρόνος λοιπόν ήταν πολύτιμος: άφοϋ **ΕΧΑΝΕ** μιά διανομή, μπορούσε πιά νά άποτελειώσει Απαρατήρητος τό Ιργο του δποια ώρα τόν βόλευε. "Αφσα τ' άμάξι στό Πικαντίλι καί προχώρησα μέ τά πόδια πρós τά δυτικά· μετά τήν

έκκλησία βρήκα τό σπίτι πού ταίριαζε στήν περιγραφή και βεβαιώθηκα ότι αυτό ήταν τό επόμενο κρησφύγετο του Δράκουλα. Τό σπίτι εμοιαζε νά 'ναι χρόνια άκατοίκητο. Τά τζάμια ήταν δλα σκεπασμένα μέ σκόνη και τά παραθυρόφυλλα κλειστά. Όλα τά κουφώματα είχαν μαυρίσει άπ' τόν καιρό κι ή μπογιά στά σίδερα είχε ξεφλουδίσει. Ήταν φανερό ότι στό μπαλκόνι θά ήταν μέχρι πρόσφατα κρεμασμένη κάποια πινακίδα πού κάποιος τήν τράβηξε βίαια, γιατί τά ύποστηρίγματα ήταν ακόμα στή θέση τους. Πίσω άπ' τά κάγκελα του μπκονιού ήταν κάτι ριγμένα σανίδια πού οί κομμένες άκρες τους ήταν άσπρες. Και τί δέ θά 'δυνα νά μπορούσα νά δώ τήν πινακίδα άνέγγιχτη· θά ήταν ίσως μία ένδειξη γιά τόν ιδιοκτήτη του σπιτιού. Θυμήθηκα τή δική μου εμπειρία μέ τήν προετοιμασία και τήν άγορά του Κάρφαξ και πίστευα ότι αν μπορούσα νά βρω τόν προηγούμενο ιδιοκτήτη, θά ήταν ένας τρόπος νά καταφέρω νά μπω στό σπίτι.

Γιά τήν ώρα δέν είχα τίποτ' άλλο νά μάθω στό Πικαντίλι, ούτε μπορούσα νά κάνω τίποτα· έκανα λοιπόν τό γύρο και πήγα άπ' τήν πίσω μεριά νά δώ μήπως υπήρχε τίποτα ένδιαφέρον. Τά χαμόσπιτα ήταν γεμάτα υπηρέτες μία και τά περισσότερα σπίτια του Πικαντίλι κατοικούνται. Ρώτησα ενα-δυό θυρωρούς και βοηθούς πού είδα εκεί γύρω αν ήξεραν τίποτα γιά τό άδειο σπίτι. Ένας τους είπε ότι είχε άκούσει πρόσφατα πώς πουλήθηκε τό σπίτι, αλλά δέ θυμόταν τόν ιδιοκτήτη. Μού 'πε ώστόσο ότι μέχρι τίς προάλλες είχε μία ταμπέλα ότι τό σπίτι «πωλείται» κι ότι αν πήγαινα στους Μίτσελ, υιοί & Κάντυ, τους κτηματομεσίτες, ίσως νά ήξεραν κάτι νά μου πούν, γιατί θυμόταν τ' όνομα αυτής τής επχείρησης στήν ταμπέλα. Δέν ήθελα νά φανώ ύπερβολικά περιέργος, ούτε ήθελα νά καταλάβει ή νά μαντέψει πολλά ό πληροφοριοδότης μου, κι έτσι άφού τόν εύχαρίστησα μέ τό γνωστό τρόπο, άπομακρύνθηκα άδιάφορα. Σκοτείνιαζε πιά κι ή φθινοπωρινή νύχτα επεφτε γρήγορα, όποτε δέν Ιχασα καιρό. Βρήκα τή διεύθυνση των Μίτσελ, Υίων και Κάντυ άπό εν αν όδηγό και σε λίγο βρισκόμουν στό γραφείο τους στήν όδό Σάκβιλ.

Ό κύριος πού μέ δέχτηκε ήταν εξαιρετικά μελιστάλαχος στους τρόπους αλλά άλλο τόσο λιγομίλητος. Άφού μου είπε πώς τό σπίτι στό Πικαντίλι —πού τό άποκαλούσε συνέχεια «μέγαρο»— ήταν πουλημένο, θεώρησε ότι ή συζήτησή μας ?ληξε. "Όταν τόν ρώτησα ποιός τό άγόρασε, άνοιξε διάπλατα τά μάτια του, σώπασε λίγο, κι άποκρίθηκε:

«Πουλήθηκε, κύριε.»

«Μέ συγχωρείτε,» είπα μέ τήν άνάλογη ευγένεια, «2χω όμως ειδικό λόγο νά επιθυμώ νά μάθω τόν καινούριο ιδιοκτήτη.»

Αυτή τή φορά σώπασε ακόμα περισσότερο κι ύψωσε κι άλλο τά

φρούδια του. «Πουλήθηκε, κύριε ,» ήρθε πάλι ή λακωνική απάντηση.
«Μά,» είπα, «δέ φαντάζομαι νά 'χετε καμιά αντίρρηση νά μου πείτε;»

«Έχω βεβαίως,» απάντησε. «Οί ύποθέσεις των πελατών μας ρυθμίζονται με άπόλυτη έχεμύθεια δταν βρίσκονται στά χέρια της έταιρίας Μίτσελ, Υιοί και Κάντυ.» Κατάλαβα διτι είχα νά κάνω μ' Ιναν πρώτης τάξεως γραφειοκράτη και κάθε άπόπειρα συζήτησης θά 'ταν άνώφελη. Θεώρησα καλύτερο νά τοϋ μιλήσω με τούς δικούς του δρους, και τοϋ 'πα: -"

«Είναι τυχεροί οι πελάτες σας, κύριε, πού άπολαμβάνουν μιάς τέτοιας προστασίας. Είμαι κι εγώ έπαγγελματίας.» Και τοϋ 'δωσα τήν κάρτα μου. «Στήν περίπτωση αυτή δέν ρωτώ άπό περιέργεια. 'Ενεργώ για λογαριασμό τοϋ Λόρδου Γκοντάλμινγκ πού θά 'θελε όρισμένες πληροφορίες σχετικά με τό άκίνητο πού επρόκειτο νά πουληθεί.» Μέ τά λόγια αυτά ή άτμόσφαιρα άλλαξε έντελώς. Είπε:

«Πολύ θά ήθελα νά σας εξυπηρετήσω, κύριε Χάρκερ, κι ιδιαιτέρως τήν έξοχότητά του. Κάποτε ρυθμίσαμε για λογαριασμό του κάποιο θέμα έννοικίας κατοικίας δταν ήταν άκόμη ό έντιμώτατος "Άρθουρ Χόλμγουντ. "Άν μου δώσετε τή διεύθυνση της έξοχότητάς του, θά συμβουλευτώ τούς συνεργάτες μου, και δπως κι αν είναι θά επικοινωνήσω μαζί του με τό άποψινό ταχυδρομείο. 'Αποτελεί εύχαρίστησή μας νά παρεκκλίνουμε άπ' τίς άρχές μας για νά εξυπηρετήσουμε τήν έξοχότητά του με κάποια πληροφορία.»

'Ηθελα νά έξασφαλίσω ενα φίλο, κι δχι νά τόν κάνω έχθρό μου. τόν εύχαρίστησα λοιπόν, τοϋ 'δωσα τή διεύθυνση τοϋ Δρ Σιούαρντ, κι έφυγα. Είχε σκοτεινιάσει πιά έντελώς, κι ήμουν κουρασμένος και πεινούσα. 'Ηπια Ινα τσάι στό «'Αφράτο ψωμί» και ξαναγύρισα στό Πάρφλιτ με τό επόμενο τραίνο.

Τούς βρήκα δλους στό σπίτι. 'Η Μίνα μου φάνηκε κουρασμένη και χλωμή, Ικανέ δμως γενναίες προσπάθειες νά φανεί ζωηρή και πρόσχαρη. Μάτωνε ή καρδιά μου νά σκέφτομαι διτι αναγκάζομαι νά 'χω μυστικά άπό κείνην, κι διτι τής προκαλώ τόσην άνησυχία. Δόξα τώ Θεώ, είναι ή τελευταία νύχτα πού θά μας δει νά συνεδριάζουμε και θά νιώσει πληγωμένη πού δέν τήν έμπιστευόμαστε. Χρειάστηκα δλο μου τό κουράγιο για νά κρατήσω τήν υπόσχεση διτι δέν θά τήν ανακατέψω στό άπαισιο μας εργο. Κι εκείνη δμως φαίνεται νά τό 'χει πάρει άπόφαση, ή ίσως τό δλο θέμα τήν άπωθεί, γιατί δταν τυχαία αναφερθεί κάτι σχετικό, ανατριχιάζει όλόκληρη. Χαίρομαι πού πήραμε έγκαίρως τήν άπόφασή μας, γιατί με τήν εύαισθησία πού 'χει, οί συνεχείς άποκαλύψεις θά 'ταν μαρτύριο γι αυτήν.

Δέ μπόρεσα νά μιλήσω στους άλλους γιά τίς σημερινές εξέλιξεις γιατί δέν ήμασταν μόνοι. Έτσι μετά τό φαΓάφου βάλामε λίγη μουσική γιά νά σώσουμε τά προσχήματα άκόμα και μεταξύ μας, συνόδεψα τή Μίνα στό δωμάτιό της και τήν άφησα νά ξαπλώσει. Ή καλή μου ήταν πιό τρυφερή παρά ποτέ και κολλούσε πάνω μου σά νά 'θελε νά μέ κρατήσει κοντά της· είχα όμως πολλά νά συζητήσω μέ τούς άλλους και κατέβηκα. Εύτυχώς πού παρ' όλα αυτά τά μυστικά, τίποτα δέν άλλαξε άνάμεσά μας.

"Όταν κατέβηκα κάτω βρήκα τούς άλλους μαζεμένους γύρω άπ' τό τζάκι στό γραφείο. Είχα ενημερώσει τό ήμερολόγιό μου στό τραίνο, κι 2τσι άπλώς τούς τό διάβασα. Ήταν ό καλύτερος τρόπος γιά νά μάθουν όλες τίς πληροφορίες. "Όταν τελείωσα, ό Βάν Χέλσινγκ είπε:

«Σπουδαία ή σημερινή σου δουλειά, φίλε μου Τζόναθαν. Δίχως άλλο πρόκειται γιά τά χαμένα κιβώτια. "Αν τά βρούμε όλα μέσα σ' αυτό τό σπίτι, τότε ή δουλειά μας τελείωσε σχεδόν. "Αν όμως λείπει κανένα, θά πρέπει νά τό ψάξουμε ώσπου νά βρεθεί. Τότε θά καταφέρουμε τό τελειωτικό χτύπημα και θά τόν κυνηγήσουμε ώσπου νά τόν σκοτώσουμε πραγματικά.» Μείναμε όλοι σιωπηλοί γιά λίγο, και ξαφνικά μίλησε ό κύριος Μόρρις:-

«Γιά σταθείτε! και πώς θά μπορούμε στό σπίτι;»

«"Όπως μπήκαμε και στό άλλο» άπάντησε γρήγορα ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ.

«Ναί, "Αρθουρ, αλλά τώρα είναι άλλο πράγμα. Στο Κάρφαξ διαρρήξαμε τό σπίτι, ήταν όμως νύχτα και μας προστάτευε ό κήπος μέ τή μάντρα. Τό νά κάνεις διάρρηξη στό Πικαντίλι, μέρα ή νύχτα, είναι τελείως διαφορετικό. "Ομολογώ πώς δέ βλέπω κανέναν τρόπο νά μπορούμε μέσα έκτός άν αυτός ό χαζός ό μεσίτης μάς βρει κανένα κλειδί. "Ίσως νά μάθουμε όταν φτάσει τό γράμμα τό πρωί.» Ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ σηκώθηκε συνοφρωμένος κι άρχισε νά βηματίζει πάνω κάτω στό δωμάτιο. Κάποια στιγμή στάθηκε κι είπε κοιτάζοντας μας Έναν-Έναν:

«Δίκιο ?χει ό Κούνισυ. Αύτή ή υπόθεση τής διάρρηξης δέν είναι άστείο πράγμα. Εντάξει τήν πρώτη φορά τή γλυτώσαμε, αλλά τώρα Ιχουμε πολύ δύσκολη δουλειά νά κάνουμε— έκτός άν καταφέρουμε νά πάρουμε τά κλειδιά τοῦ Κόμη.»

Έτσι κι άλλιώς δέ μπορούσαμε νά κάνουμε τίποτα πριν ξημερώσει, και θά 'πρεπε νά περιμένουμε τουλάχιστο μέχρι νά πάρει ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ τό γράμμα τών Μίτσελ. "Αποφασίσαμε λοιπόν νά μήν κάνουμε κανένα βήμα πριν άπ' τό πρωινό. Καθίσαμε άρκετή ώρα καπνίζοντας και συζητώντας τό θέμα από διάφορες άπόψεις. Μ'

αυτή την εύκαιρία συμπλήρωσα κι εγώ τό ήμερολόγιό μου μέχρι αυτή τή στιγμή. Νυστάζω πολύ και πάω για ύπνο...

Δυό λεξούλες ακόμα. Η Μίνα κοιμάται βαθιά κι ή ανάσα της είναι κανονική. Τό μέτωπό της είναι γεμάτο μικρές ρυτίδες λές και σκέφτεται ακόμα και στον ύπνο της. Εξακολουθεί να είναι φοβερά χλωμή αλλά δέ φαίνεται τόσο τσακισμένη δσο σήμερα τό πρωί. 'Ελπίζω αύριο να διορθωθούν δλα. Θα ξαναβρεί τον έαυτό της στό σπίτι μας στό Έξετερ. "Αχ, πόσο νυστάζω!

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΤΑΡΝΤ

1 'Οκτωβρίου.- Μέ άπασχολεί και πάλι ή περίπτωση τού Ρένφηντ. 'Αλλάζει τόσο άπτόμα διάθεση πού μου είναι δύσκολο να τον παρακολουθήσω. 'Επειδή όμως ή διάθεση αυτή Έχει κι 2να άλλο νόημα εκτός άπ' τήν προσωπική του θεραπεία, ή μελέτη της παρουσιάζει ακόμα μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Σήμερα τό πρωί πού πήγα να τον δώ άφού Ιδιώξε τον Βάν Χέλσινγκ, είχε 2να φέρσιμο άνθρωπου πού όρίζει τή μοίρα. Τήν δριζε δηλαδή —άλλά ύποκειμενικά. Δέν τον ένδιέφεραν καθόλου τά ταπεινά έγκόσμια· βρισκόταν ψηλά στά σύννεφα και κοίταζε άφ' ύψηλοϋ τίς άδυναμίες και τίς άνάγκες των κοινών θνητών. Σκέφτηκα να έκμεταλλευτώ τήν κατάσταση για να μάθω περισσότερα, και τον ρώτησα:-

«Τί γίνεται με τίς μύγες αυτές τίς μέρες;» Μοϋ χαμογέλασε με άνωτερότητα —μ' Ινα υπεροπτικό χαμόγελο— κι άποκρίθηκε:-

«Η μύγα, άγαπητέ μου κύριε, ίχει Ινα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό. Τά φτερά της συμβολίζουν τήν άπιαστη φύση των ψυχικών δυνάμεων. Είχαν δίκιο οί άρχαίοι πού Ιδωσαν στήν ψυχή τή μορφή μιάς πεταλούδας!»

Σκέφτηκα να έξωθήσω τήν παρομοίωση μέχρι τή λογική της κατάληξη, και τού 'πα άμέσως:-

«'Ωστε τώρα κυνηγάς κάποια ψυχή, Ιτσι;» Η τρέλα του νίκησε τή λογική του και μιά τεράστια Ικπληξη ζωγραφίστηκε στό πρόσωπό του. Κούνησε τό κεφάλι του με μιά σιγουριά πού δέν τήν είχα ξαναδεί κι είπε:-

«Α, δχι, δχι! Δέ θέλω ψυχές. Ζωές θέλω μονάχα.» Ξαφνικά ζωήρεψε: «Αυτή τή στιγμή άδιαφορώ άρκετά. Είμαι έντάξει άπό ζωή. Έχω δση χρειάζομαι. "Αν θέλετε, γιατρέ, να μελετήσετε τή ζωοφαγία θα πρέπει να βρείτε άλλον άσθενή!»

Ξαφνιάστηκα λιγάκι, και συνέχισα:-

«'Ωστε όρίζεις τή ζωή· είσαι λοιπόν θεός;» Χαμογέλασε με άπερίγραπτη άνωτερότητα και συγκατάβαση:

«Α, δχι! Δέ θά τολμούσα ποτέ νά διεκδικήσω γιά τόν έαυτό μου θεϊκές ιδιότητες. Ούτε μ' ενδιαφέρει ιδιαίτερα ή πνευματική του υπόσταση. "Αν μου έπιτρέπετε νά καθορίσω τήν διανοητική μου θέση, σέ θέματα καθαρά γήινα, θά τήν τοποθετούσα περίπου στήν πνευματική θέση του Ένώχ!» Στριμώχτηκα. Δέ μπορούσα καθόλου εκείνη τή στιγμή νά σκεφτώ πού κολλούσε ό Ένώχ: αναγκάστηκα νά κάνω μιά άπλοϊκή έρώτηση άν και καταλάβαινα δι μέ τόν τρόπο αυτό ξέπεφτα μπροστά στά μάτια του τρελού:-

«Καί γιατί μέ τόν Ένώχ;»

«Γιατί εκείνος περπάτησε δίπλα στό θεό.» Δέν κατάλαβα τήν αναλογία αλλά δέ θέλησα νά τό παραδεχτώ κι Ετσι ξαναγύρισα στήν άρχική του άρνηση:-

«Ωστε λοιπόν δέ σ' ενδιαφέρει ή ζωή κι ούτε ψυχές θέλεις. Γιατί δχι;» Επίτηδες Εκανα τήν έρώτηση άπότομα και κάπως αυστηρά, γιά νά τόν πιάσω άπροετοίμαστο. Τό πείραμα πέτυχε: γιά μιά στιγμή ξαναγύρισε άσυνείδητα στήν προηγούμενη δουλικότητά του, έσκυψε μπροστά μου και μου 'πε ταπεινά:

«Δέ χρειάζομαι ψυχές, άλήθεια! Δέν τίς χρειάζομαι. Και νά τίς είχα τί θά τίς Εκανα; Δέ θά μου χρησίμευαν σέ τίποτα. Δέν τρώγονται, ούτε — » Σταμάτησε ξαφνικά και ή παλιά πονηριά ξαπλώθηκε στό πρόσωπό του σαν τόν άνεμο δταν σαρώνει τήν έπκράνεια του νερού. «Κι άλλωστε, γιατρέ, τί είναι ή ζωή τελικά; Νά Εχεις δ,τι σου χρειάζεται, και νά ξέρεις δι δέ θά σου λείψει τίποτα· αυτό είναι. Έγώ Εχω φίλους —καλούς φίλους, σαν έσάς Δρ Σιούαρντ» είπε μέ μιά λοξή άπερίγραπτα πονηρή ματιά: «ξέρω πώς δέ θά μου λείψουν ποτέ τά μέσα έπιβίωσης!»

Μού φαίνεται πώς μέσ στή θολούρα της τρέλας του Ενωσε κάποια άνταγωνιστικότητα μέ μένα, και κατέληξε στήν τελευταίο καταφύγιο τών τρελών: μιά πεισματάρικη σιωπή. Σέ λίγο κατάλαβα δι γιά τήν ώρα ήταν άνώφελο νά συνεχίσω μαζί του. Ήταν πολύ σκυθρωπός, κι Ετσι Εφυγα.

'Αργότερα Εστειλε νά μέ φωνάζουν. Σέ κανονικές συνθήκες δέ θά πήγαινα άν δέν ύπήρχε ειδικός λόγος, αλλά τώρα μ' ενδιαφέρει τόσο ή περίπτωση του, πού Εκανα πρόθυμα τόν κόπο. "Αλλωστε μ' εύχαριστεί ό,τιδήποτε μέ κάνει νά περνώ τήν ώρα μου. Ό Χάρκερ βγήκε νά έξακολουθήσει τίς Ερευνες· λείπουν κι ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ κι ό Κουίνσυ. Ό Βάν Χέλσινγκ κάθεται στό γραφείο μου και μελετάει τά Εγγραφα πού έτοίμασαν τό ζεύγος Χάρκερ· πιστεύει δι άν έξοικειωθεί άπόλυτα μέ δλες τίς λεπτομέρειες θά μπορέσει νά βρει κάποια άκρη. Δέ θέλει νά τόν ένοχλήσει κανείς άν δέν ύπάρχει σοβαρός λόγος. Θά τόν Επαιρνα μαζί μου νά δει τόν άσθενή, αλλά σκέφτη-

κα δι μετά τήν τελευταία άρνηση τοῦ Ρένφηλντ ἴσως δέν ἰχει δρεξη νά πάει ξανά. Είναι κι Ἰνας άλλος λόγος: Ἴσως ὁ Ρένφηλντ νά μή μιλήσει τόσο ἐλεύθερα μπροστά σ' ἕναν τρίτο δπως άν ήμασταν οί δύο μας.

Τόν βρήκα νά κάθεται στό σκαμνάκι του στή μέση τοῦ δωματίου· ή στάση αὐτή δείχνει γενικά μιá διανοητική διέγερση. Μόλις μπήκα μίλησε άμέσως, λές κι είχε τήν ἐρώτηση έτοιμη στά χείλη του:-

«Τί λέτε γιά τίς ψυχές;» Ἦταν φανερό δι μάντεψα σωστά. Οί υποσυνείδητες διεργασίες λειτουργοῦν άκόμη και στους τρελοῦς. Ἐποφάσισα νά ξεκαθαρίσω τό ζήτημα. «Ἐσύ τί λές;» ρώτησα. Δέν άπάντησε άμέσως, παρά άρχισε νά κοιτάει ὀλόγυρα και πάνω κάτω σά νά ἠάχνε νά βρει τήν άπάντηση:

«Δέ θέλω ψυχές!» εἶπε μέ άψυχο κι άπολογητικό τόνο. Φαίνεται δμως πώς τόν άπασχολοῦσε τό ζήτημα, κι άποφάσισα νά τόν στριμώξω λίγο —γιά τό καλό του. Τοῦ ἴπα λοιπόν:-

«Σου άρέσει ή ζωή, και γιαυτό τή χρειάζεσαι;»

«Ναι, βέβαια! αλλά εἰμ' ἐντάξει· δέ χρειάζεται ν' άνησυχεῖτε!»

«Πώς δμως,» ρώτησα «μποροῦμε νά πάρουμε τή ζωή χωρίς νά πάρουμε μαζί και τήν ψυχή;» Αὐτό φαίνεται τόν μπέρδεψε κάπως, και συνέχισα:-

«Πολύ ώραία θά περνάς κάποτε, πού θά πετάς πέρα ψηλά άνάμεσα στίς ψυχές άπό χιλιάδες μύγες, άράχνες πουλιά και γάτες πού θά ζουζουνίζουν, θά κελαϊδοῦν και θά μαιουρίζουν τριγύρω σου. Πήρες τή ζωή τους, και τώρα θά πρέπει νά τά βγάλεις πέρα και μέ τίς ψυχές τους!» Φαίνεται δι κάτι άπ' αὐτά πού εἶπα τοῦ κίνησε τή φαντασία, γιατί ξαφνικά βούλωσε μέ τά δάκτυλα τ' αὐτιά του κι ἔκλεισε σφιχτά τά μάτια του σάν τά παιδάκια δταν τοῦς σαπουνίζεις τό πρόσωπο. Ἦ σκηνή είχε κάτι τό άξιολύπητο πού μέ συγκίνησε πολύ· πήρα κι 2να μάθημα, γιατί κατάλαβα δι εἶχα μπροστά μου Ἐνα παιδί κι άς ήταν τό πρόσωπό του τσακισμένο μέ άσπρα άξύριστα γένεια. Ἦταν φανερό δι βρισκόταν σέ μιá κατάσταση διανοητικής διέγερσης· ήξερα άπό προηγούμενες παρόμοιες φάσεις δι θά μπορούσε τώρα νά δώσει έρμηνείες σέ πράγματα φαινομενικά ξένα γι αὐτόν, και σκέφτηκα νά μπώ στή σκέψη του δπως μπορέσω και νά τήν άκολουθήσω. Τό πρώτο βήμα ήταν νά εξασφαλίσω τήν έμπιστοσύνη του, κι ἔτσι, μιλώντας πολύ δυνατά γιά νά μ' άκούσει μέσα άπ' τά βουλωμένα αὐτιά του, τόν ρώτησα:

«Δέ θά ἠθελες λίγη ζάχαρη νά ξαναφέρεις τίς μύγες σου;» Μού φάνηκε σά νά ξύπνησε ξαφνικά· κούνησε τό κεφάλι του κι άπάντησε μ' Ἰνα γελάκι:-

«Όχι και τόσο! "Άλλωστε οί μύγες είναι φτωχά πλάσματα!» Έκανε μιά παύση κατ' πρόθεσε: «Ούτε θέλω πάντως νά βουίζουν γύρω μου οί ψυχές τους.»

«Ούτε άράχνες;» συνέχισα έγώ.

«Στό διάβολο οί άράχνες! Τί νά τες κάνεις τίς άράχνες; Δέν Εχουν τίποτα ούτε νά φας ούτε —» Σταμάτησε ξαφνικά σά νά σκόνταψε σέ άπαγορευμένο θέμα.

«"Ωστε Ιτσι!» σκέφτηκα από μέσα μου , «είναι δεύτερη φορά πού σταματάει ξαφνικά ατή λέξη «πίνω»· τί νά σημαίνει αυτό;» Ό Ρένφηλντ είχε συναίσθηση φαίνεται πώς κάτι τοῦ ξέφυγε, γιατί συνέχισε βιαστικά, σά νά 'θελε ν' άποσπάσει τήν προσοχή μου άπ' τό θέμα:

«Καθόλου δέ μ' ενδιαφέρουν τέτοια πράγματα. «Ποντικοί, άρουραίοι κι άλλα τρωκτικά,» δπως λέει ό Σαίξπηρ, είναι «άσήμαντα πλάσματα στό κελλάρι.» Έγώ Εχω ξεπεράσει όλες αυτές τίς άνοησίες. Τό νά προσπαθείτε νά μέ κάνετε νά ενδιαφερθώ γιά μικρά σαρκοφάγα είναι σά νά θέλετε νά πείσετε κάποιον νά φάει μόρια μέ τό πηρούνι— τή στιγμή μάλιστα πού ξέρω τί Εχω μπροστά μου.»

«Κατάλαβα,» είπα. «θέλεις δηλαδή μεγάλα πράγματα γιά νά μπήξεις τά δόντια σου. Τί θά 'λεγες γιά ελέφαντα μέ τό πρωινό σου;»

«Τί γελοίες άνοησίες είν' αυτές πού λέτε!» Είχε συνέλθει έντελώς πιά, και σκέφτηκα νά τόν στριμώξω άκόμα περισσότερο. «Αναρωτιέμαι» είπα σκεπτικός, «πώς νά 'ναι άραγε ή ψυχή τοῦ ελέφαντα!» Η παρατήρησή μου Εφερε τό άποτέλεσμα πού περίμενα, γιατί σέ μιά στιγμή εχασε τήν υπεροψία του και ξανάγινε παιδί.

«Δέ θέλω ούτε ψυχή ελέφαντα, ούτε άλλη ψυχή!» είπε. Κάθισε λίγο άποθαρρυσμένος. Ξαφνικά τινάχτηκε δρθιος μέ φλογισμένα μάτια κι όλα τά σημάδια μιάς Εντονης διανοητικής διέγερσης. «Στό διάβολο κι έσύ κι οί ψυχές σου!» ούρλιαξε. «Τί μέ βασανίζεις μέ τίς ψυχές; Δέν Ιχω άρκετά βάσανα και πίκρες πού μέ άπασχολούν, οί ψυχές μου λείπανε;» Είχε τόσο έχθρική Εκφραση πού νόμισα διτ θά πάθαινε πάλι καμιά έπιθετική κρίση, και σφύριξα μέ τή σφυρίχτρα μου. Τή στιγμή δμως εκείνη ήρέμησε ξαφνικά και μου 'πε άπολογητικά:-

«Συγγωρέστε με, γιατρέ· παρασύρθηκα. Δέ θά χρειαστείτε βοήθεια. Είμαι τόσο άνήσυχος πού τείνω νά γίνομαι ευερέθιστος. "Αν ξέριρατε μονάχα τό πρόβλημα πού άντιμετωπίζω και προσπαθώ νά λύσω, θά νιώθατε οίκτο και τότε θά μέ άνεχόσαστε και θά μέ συγχωρούσατε. Μή μου βάλετε ζουρλομανδύα σας παρακαλώ, θέλω νά σκέφτομαι, κι δταν τό σώμα μου είναι φυλακισμένο δέ μπορώ νά σκεφτώ έλεύθερα. Ξέρω πώς θά μέ καταλάβετε!» Ηταν φανερό διτ

ξαναβρήκε τόν αυτοέλεγχό του, κι όταν Εφτασαν οί νοσοκόμοι τούς ίπα διτ δέ χρειάζονται, κι Εφυγαν. Ο Ρένφηλντ τούς παρακολούθησε καθώς Απομακρύνονταν μόλις Εκλείσε ή πόρτα,είπε μέ μεγάλη Αξιοπρέπεια καβ γλυκύτητα:

«Δρ. Σιούαρντ, δείξατε μεγάλη κατανόηση. Πιστέψτε με, δέ θά τό ξεχάσω αυτό!» Σκέφτηκα διτ καλό θά ήταν νά τόν αφήσω σέ καλή διάθεση, κι Εφυγα. Όπωσδήποτε υπάρχουν σημεία στήν κατάσταση αυτού του ανθρώπου πού άξίζει νά μελετηθούν. Άρκετά σημεία μοιάζουν νά Εχουν ειρμό καί νόημα, άρκει νά μπορέσει κανείς νά τά βάλει σέ κάποια τάξη. Νά ποιά είναι:-

— Δέν άναφέρει τή λέξη «πίνω».

— Φοβάται τή σκέψη διτ μπορεί νά φορτωθεί όποιαδήποτε άνεπιθύμητη «ψυχή».

— Δέν άνησυχεί πώς θά του λείπει στό μέλλον ή «ζωή».

— Περιφρονεί έντελώς τίς ταπεινότερες μορφές ζωής, άν καί φοβάται πολύ μή τόν βασανίζουν οί ψυχές τους.

Λογικά δλα αυτά τά στοιχεία σ' Ινα πράγμα όδηγούν: Φαίνεται διτ Εχει κάπως έξασφαλίσει τή δυνατότητα ν' άποκτήσει μιá άνώτερη μορφή ζωής. Φοβάται τίς συνέπειες - καί τό βάρος μιás ψυχής. Φαίνεται λοιπόν διτ άποβλέπει σέ άνθρώπινη ζωή.

Κι ή βεβαιότητα;

Θεέ καί Κύριε! Τόν βρήκε φαίνεται ό Κόμης καί κάποια καινούρια τροπή τρόμου μάς περιμένει!

Άργότερα.— Μετά τό γύρο μου βρήκα τόν Βάν Χέλσινγκ καί του μίλησα για τίς ύποψίες μου. Σοβάρεψε μόλις τό άκουσε, φι άφού τό σκέφτηκε λιγάκι, μου ζήτησε νά τόν πάω στον Ρένφηλντ. Έτσι κι Εγινε. Φτάνοντας στήν πόρτα άκούσαμε τόν τρελό νά τραγουδάει χαρούμενα, δπως Εκανε κάποτε· θά 'λεγες πώς πέρασαν χρόνια. Μπαίνοντας είδαμε μέ μεγάλη Εκπληξη διτ είχε σκορπίσει τή ζάχαρή του δπως παλιά, κι οί ναρκωμένες φθινοπωριάτικες μύγες είχαν άρχίσει νά ζουζουνίζουν μέσα στό δωμάτιο. Προσπαθήσαμε νά ξαναφέρουμε τή συζήτηση στά χθεσινοβραδινά, αλλά δέν Εδωσε σημασία. Συνέχισε τό τραγούδι του σά νά μήν ήμασταν μπροστά. Είχε κι Ενα χαρτάκι πού τό δίπλωσε καί τό 'χωσε σ' Ενα τεφτέρι. Άναγκαστήκαμε νά φύγουμε δίχως νά μάθουμε τίποτα περισσότερο.

Περίεργη περίπτωση, πραγματικά. Πρέπει νά τόν παρακολουθήσουμε άπόψε.

Γράμμα των Μίτσελ, Υίων και Κάντυ πρὸς τὸ Λόρδο Γκοντάλμινγκ

1 Ὀκτωβρίου

Κύριε,

Εἴμεθα πάντοτε πρόθυμοι νὰ ἱκανοποιήσωμεν τὰς ἐπιθυμίας σας. Σχετικῶς μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐξοχότητός σας τὴν ὁποίαν μας ἐξέφρασεν ἐκ μέρους σας ὁ κύριος Χάρκερ ὡς πρὸς τὴν πώλησιν καὶ ἀγοράν τοῦ ἀκίνητου τῆς ὁδοῦ Πικαντίλι 347, σας πληροφοροῦμεν ὅτι οἱ ἀρχικοὶ πωληταὶ ἦσαν ἐκτελεσταὶ τῆς διαθήκης τοῦ ἐκλιπόντος κυρίου "Ἀρτσιμπαλντ Γουίντερ-Σάφιλντ. Ὁ ἀγοραστής εἶναι Ἀλλοδαπὸς εὐγενῆς, κάποιος κόμης Ντέ Βίλ, ὁ ὅποιος πραγματοποίησε τὴν ἀγοράν αυτοπροσώπως καὶ πλήρωσε τοὺς μετρητοὺς. Πέραν τούτου, οὐδὲν γνωρίζομεν διὰ τὸ ἀτομὸν του. Διατελοῦμεν, ἀγαπητέ Λόρδε ταπεινοὶ ὑπηρετῆται τῆς ἐξοχότητός σας

ΜΙΤΣΕΛ, ΥΙΟΙ καὶ ΚΑΝΤΥ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΥΑΡΝΤ

2 Ὀκτωβρίου.— Χθὲς τὸ βράδυ ἐβάλα ἐναντι νοσοκόμο στό διάδρομο μὲ ὀδηγίους νὰ 'χει τὸ νοῦ του γιὰ ὁποιοδήποτε ἦχο ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ Ρένφιλντ, καὶ ἂν ἀκούγε κάτι περιέργο νὰ στείλει ἀμέσως νὰ μὲ φωνάζουν. Μετὰ τὸ δείπνο, δταν μαζευτήκαμε ὅλοι γύρω ἀπ' τὸ τζάκι στό γραφεῖο — ἡ κυρία Χάρκερ εἶχε πάει γιὰ ὕπνο — κουβεντιάσαμε τίς ἀνακαλύψεις καὶ τίς ἐνέργειες τῆς ἡμέρας. Μόνο ὁ Χάρκερ εἶχε βρεῖ κάτι θετικό, καὶ εἴχαμε βάσιμες ἐλπίδες ὅτι τὸ στοιχεῖο αὐτὸ μπορεῖ ν' ἀποδειχθεῖ σημαντικό.

Πρὶν πάω γιὰ ὕπνο πέρασα ἀπ' τὸ κελλί τοῦ ἀσθενή μου καὶ ἐρίξα μιὰ ματιὰ ἀπ' τὸ παραθυράκι τῆς πόρτας. Κοιμόταν βαθιὰ καὶ τὸ στήθος του ἀνεβοκατέβαινε ρυθμικὰ καθὼς ἀνάσαινε.

Σήμερα τὸ πρωὶ ὁ νοσοκόμος τῆς υπηρεσίας μου ἀνάφερε ὅτι λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἦταν κάπως ἀνήσυχος καὶ ἔλεγε δυνατὰ τίς προσευχὰς του. Τὸν ρώτησα ἂν ἦταν μόνο αὐτό, καὶ μοῦ 'πε πὼς δὲν ἀκούσε τίποτ' ἄλλο. Κάτι στὸν τρόπο του μοῦ φάνηκε ὑποπτο καὶ τὸν ρώτησα χωρὶς περιστροφές μήπως ἀποκοιμήθηκε. 'Ἀρνήθηκε πὼς εἶχε κοιμηθεῖ ἀλλὰ ὁμολόγησε ὅτι «τόν εἶχε μισοπάρει» γιὰ λίγο. Δυστυχῶς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους δὲν εἶναι νὰ τοὺς ἐμπιστεῦσαι ἂν δὲν τοὺς ἐπιβλέπεις διαρκῶς.

Σήμερα ὁ Χάρκερ βγήκε νὰ συνεχίσει τὴν ἐρευνα, καὶ ὁ "Ἄρθουρ μὲ τὸν Κούνισυ πήγαν νὰ ψάξουν γιὰ ἀλόγα. Ὁ Γκοντάλμινγκ λέει ὅτι καλὰ θὰ ἦταν νὰ 'χουμε τὰ ἀλόγα ἐπὶ τὴν διάθεσίν μας ἀνά πάσα σι-

(μή, γιατί μόλις βροῦμε τίς πληροφορίες πού ζητούμε, δέ θά υπάρχει χαιρός γιά χάσιμο. Πρέπει ν' ἀποστειρώσουμε δλο τό χώμα στίς κάρ-
ίς ανάμεσα στήν ἀνατολή και τη δύση τοῦ ἡλιου· ετσι θά πιάσουμε
ἰόν Κόμη στήν πιά ἀδύναμη στιγμή του, δταν δέ θά 'χει πού νά κατα-
φύγει. Ὁ Βάν Χέλσινγκ ξεκίνησε γιά τό Βρετανικό Μουσείο γιά νά
κοιτάξει κάτι παλιά συγγράμματα πάνω στήν ἀρχαία ιατρική. Οἱ πα-
λιότεροι γιατροί ἐπαίρναν ὑπ' ὄψη τους πράγματα πού οἱ μεταγενέ-
στεροι θά θεωρούσαν ἀπαράδεκτα, κι ὁ Καθηγητής ψάχνει τώρα νά
βρει δαιμονικές καί μαγικές θεραπείες πού μπορεῖ ἀργότερα νά μας
φανούν χρήσιμες. „

Σκέφτομαι ὠρες-ὠρες δτι εἶμαστε δλοι τρελοί καί χρειαζόμαστε
ζουρλομανδύες γιά νά συνέλθουμε.

Ἀργότερα.— Συναντηθήκαμε πάλι. Φαίνεται δτι ἐπιτέλους βρι-
σκόμαστε στό σωστό δρόμο κι δτι αὔριο θ' ἀρχίσει ἡ τελική φάση.
Αναρωτιέμαι αν ἡ ἡρεμία τοῦ Ρένφηλντ εχει καμιά σχέση μ' δλα αυ-
τά. Οἱ ἐναλλαγές της διάθεσῆς του ἀκολουθοῦν τόσο πιστά τήν τύχη
τοῦ Κόμη, πού ἴσως ἡ ἐπικείμενη ἐξόντωσή τοῦ τέρατος ν' ἀντανα-
κλά μέ κάποιον συμβολικό τρόπο καί στόν τρελό. "Αν μπορούσαμε ἐ-
στω και λίγο νά μπούμε στό μυαλό του ανάμεσα στή χθεσινή μας συ-
ζήτηση καί τήν καινούρια του ἀπασχόληση μέ τίς μύγες θ' ἀνακαλύ-
πταμε ἴσως κάποια πολύτιμη ἐνδειξη. Φαίνεται τώρα σχετικά ἡρεμος
φαινομενικά.... Ἡ δχι; — αὐτό τό ἀγριο ουρλιαχτό ἀκούστηκε νομί-
ζω ἀπ' τήν κάμαρά του...

Ὁ νοσοκόμος δρμησε στό γραφεῖο μου καί μοῦ 'πε πώς κάποιο
ἀτύχημα επαθε ὁ Ρένφηλντ. Τόν ἀκουσε νά οὔρλιάζει, κι δταν μπήκε
μέσα τόν βρήκε μπρούμυτα νά κείτεται αμιόφυρτος στό πάτωμα.
Ἰ Πρέπει νά τρέξω ἀμέσως...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XXI

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΤΑΡΝΤ

3 'Οκτωβρίου.— Θά σημειώσω άκριβώς δλα δσα συνέβησαν άπό τήν τελευταία φορά πού έγγραψα— δσα μπορώ νά θυμηθώ. Δέν πρέπει νά χαθεί καμία λεπτομέρεια άπ' τή μνήμη μου άς συνεχίσω ψύχραιμα.

Όταν μπήκα στό δωμάτιο του Ρένφηλντ τόν βρήκα ξαπλωμένο στό πάτωμα στό άριστερό του πλευρό μέσα σέ μία λίμνη φρέσκο αίμα. Πήγα νά τόν μετακινήσω καί κατάλαβα άμέσως διτ πρέπει νά ήταν πολύ βαριά τραυματισμένος. Τά μέλη του φαινόταν ξεχαρβαλωμένα, πράγμα πού δέ συμβαίνει άκόμα καί σέ μία κανονική άναισθησία. Καθώς τόν γύρισα είδα πώς τό πρόσωπό του ήταν φριχτά γδαρμένο σά νά του τό είχαν χτυπήσει στό πάτωμα —άλλωστε άπ' τίς πληγές του προσώπου είχε τρέξει δλο εκείνο τό αίμα. Ό νοσοκόμος πού ήταν γονατισμένος δίπλα του μου είπε καθώς τόν γυρνούσε ανάσκελα:—

«Νομίζω πώς *ήγχι σπάσει* ή πλάτη του, κύριε. Κοιτάξτε, έχει παραλύσει τό δεξι χέρι καί πόδι καί τό μισό του πρόσωπο.» Ό νοσοκόμος ήταν άδύνατο νά καταλάβει πώς συνέβη κάτι τέτοιο. Κατάπληκτος καί συνοφρυωμένος, συνέχισε:—

«Δύο πράγματα δέν καταλαβαίνω. Θά μπορούσε καί μόνος του νά τραυματιστεί *Ετσι* στό πρόσωπο χτυπώντας το στό πάτωμα. Κάποτε, στό "Ασυλο Έβερσφιλντ είδα μία κοπέλα πού τό 'κανε πρίν προλάβει κανείς νά τήν εμποδίσει. Καί φαντάζομαι θά μπορούσε νά σπάσει τήν πλάτη του πέφτοντας άπ' τό κρεβάτι. Μά τήν πίστη μου δμως δέν καταλαβαίνω πώς τά 'κανε καί τά δύο. Μέ σπασμένη τήν πλάτη δέ μπορούσε νά χτυπήσει τά μούτρα του αν πάλι τό πρόσωπό του ήταν *ήτσι* πρίν πέσει άπ' τό κρεβάτι, θά βλέπαμε τά αίματα στό σεντόνι.» Τού είπα:

«Πήγαινε στόν Βάν Χέλσινγκ καί πές του σέ παρακαλώ νά ρθει άμέσως. Νά μή χάσει ούτε στιγμή.» Ό νοσοκόμος ?φυγε τρέχοντας, καί σέ λίγα λεπτά έμφανίστηκε ό Καθηγητής μέ τή ρόμπα καί τίς παντόφλες. Μόλις είδε τό Ρένφηλντ στό πάτωμα, τόν κοίταξε γιά λίγο επίμονα καί μετά γύρισε σέ μένα. Νομίζω διτ διάβασε στά μάτια μου αυτό πού σκεφτόμουν, κι είπε πολύ ήρεμα , γιά νά τόν άκούσει ό νοσοκόμος:—

«Τί θλιβερό άτύχημα! Θά χρειαστεί προσεκτική παρακολούθη-

ση και μεγάλη περιποίηση. Θα μείνω εγώ μαζί σας· μόνο πού πρέπει να ντυθώ πρώτα. Μείνετε εδώ και ΙρΥΟυαί άγχέσως.»

Ο άσθενής άνέπνεε τώρα βαριά κι ήταν φανερό διι ήταν πολύ άσκημα τραυματισμένος. Ο Βάν Χέλσινγκ ξαναγύρισε μέ τρομερή γρηγοράδα φέρνοντας μαζί του κι Ινα χειρουργικό βαλιτσάκι. Φαίνεται πώς είχε σκεφτεί κι είχε ήδη πάρει τήν άπόφασή του γιατί, πρίν καλά καλά κοιτάξει τόν άσθενή, μού ψιθύρισε:—

«Διώξε τό νοσοκόμο. Πρέπει να 'μαστέ μόνοι μαζί του μόλις ξαναβρεί τίς αισθήσεις του μετά τήν επέμβαση.» Είπα στό νοσοκόμο:

«Εντάξει, Σίμονς. Πρός τό παρόν κάναμε 8,τι μπορούσαμε. Κάνε τό γύρο σου και θ' αναλάβει ο Δρ Βάν Χέλσινγκ τήν επέμβαση. "Αν παρατηρήσεις άνωμαλία όπουδήποτε, ειδοποίησέ με.»

Ο άνθρωπος Ιφυγε, κι εμείς άρχισαμε μιá λεπτομερή έξέταση του άρρώστου. Τά τραύματα στό πρόσωπο ήταν έπιφανειακά· τό πραγματικό τραύμα ήταν Ινα κάταγμα του κρανίου πού Ιφτανε μέχρι τά κινητικά νεύρα. Ο Καθηγητής συλλογίστηκε Ινα λεπτό κι είπε:—

«Πρέπει να έλαττώσουμε τήν πίεση και να τόν ξαναφέρουμε, δσο είναι δυνατόν, στή φυσιολογική κατάσταση. Η ραγδαία αιμορραγία δείχνει τήν τρομερή Ικταση του τραυματισμού. Έχει προσβληθεί όλόκληρη ή περιοχή του κινητικού νεύρου. Η έσωτερική αιμορραγία του έγκεφάλου προχωρά γρήγορα, κι Ιτσι πρέπει να κάνουμε παρακέντηση πρίν είναι πολύ άργά.» Καθώς μιλούσε άκούστηκε Ινα έλαφρό χτύπημα στήν πόρτα. Πήγα ν' άνοιξω κι είδα Ιξω στό διάδρομο τόν "Αρθουρ και τόν Κουίνσυ μέ τυτζάμες και παντόφλες: μίλησε πρώτος ο Κουίνσυ:

«"Ακουσα τό νοσοκόμο να φωνάζει τό Δρ Βάν Χέλσινγκ και να του λέει για κάποιο άτύχημα. Ξύπνησα λοιπόν τόν "Αρθουρ, ή μάλλον τόν φώναξα γιατί δέν κοιμόταν. Αυτόν τόν καιρό γίνονται τόσο ξαφνικά και περίεργα πράγματα πού κανείς από μας δέν κοιμάται βαθιά. Σκεφτόμουν διι ίσως αύριο βράδυ τίποτα δέ θα 'ναι τό ίδιο. Πρέπει να κοιτάζουμε πίσω —άλλά και μπροστά λίγο περισσότερο άπ' διι κάναμε ως τώρα. Μπορούμε να μπούμε;» Έγνεψα ναί, και τούς κράτησα τήν πόρτα για να περάσουν· Ιπειτα τήν ξανάκλεισα. Μόλις ο Κουίνσυ είδε τή στάση και τήν κατάσταση του άσθενή και πρόσεξε τή φριχτή λιμονούλα στό πάτωμα, είπε σιγανά:—

«Θεέ μου! Τί Ιπαθε! Καημένε φουκαρά!» Του 'πα σύντομα τί συνέβη, και πρόσθεσα πώς έλπίζαμε ν' ανακτήσει τίς αισθήσεις του μετά τήν επέμβαση τουλάχιστο για λίγο. Πήγε άμέσως και κάθισε δίπλα στον Γκοντάλμινγκ στήν άκρη του κρεβατιού· παρακολουθήσαμε δλοι υπομονετικά.

«Πρέπει να περιμένουμε λίγο» είπε ο Βάν Χέλσινγκ «τόσο δσο

χρειάζεται για να βρούμε τό καλύτερο σημείο για τήν παρακέντηση, και ν' αφαιρέσουμε τό αιμάτωμα γρήγορα κι αποτελεσματικά, γιατί είναι φανερό πώς ή αιμορραγία συνεχίζεται.»

Τά λίγα λεπτά άναμονής πού πέρασαν μας φάνηκαν αιώνες. Ένιωθα τήν καρδιά μου να λιώνει και στό πρόσωπο του Βάν Χέλσινγκ διάβασα κάποιον φόβο κι άγωνία για τήν έκβαση της υπόθεσης. Μ' έπιανε τρόμος στή σκέψη του τί θά μπορούσε να πει ό Ρένφελντ. Φοβόμουν άκόμα και να σκεφτώ· μέ γέμιζε δμως ή βεβαιότητα της φρίκης, δπως νιώθουν οι άνθρωποι πού άκούν τήν καμπάνα του θανάτου. Η άνάσα του καημένου του Ρένφελντ έβγαине κοφτή κι άρρυθμη. Κάθε στιγμή νόμιζες πώς θ' άνοίξει τά μάτια του και θά μιλήσει· μετά δμως έβγαζε κάτι άργά και βαριά ροχαλητά και ξανάπεφτε σε κώμα. Παρόλο πού ήμουν συνηθισμένος σε άρρώστιες και θανάτους, αυτή ή άγωνία μου τέντωνε τά νεύρα. Σχεδόν άκουγα τούς χτύπους τής καρδιάς μου και τό αίμα σφυροκοπούσε άδιάκοπα στά μηνίγγια μου. Τέλος ή σιωπή έγινε άβάσταχτη. Κοίταξα τούς συντρόφους μου έναν-έναν, κι είδα στά άναποκοκκινισμένα τους πρόσωπα και τά ιδρωμένα τους μέτωπα διτι κι εκείνοι ζούσαν τό ίδιο μαρτύριο. Ύπήρχε μιά νευρική ύπερένταση σά να κρεμόταν πάνω μας ή καμπάνα του θανάτου πού θά ήχούσε άξαφνα βροντερά στην πιό άπρόσμενη στιγμή.

Τέλος έφτασε μιά στιγμή πού ήταν φανερό διτι ό άσθενής έσβηνε· μπορεί να πέθαινε άνα πάσα στιγμή. Κοίταξα τόν Καθηγητή και συνάντησα τό βλέμμα του πού ήταν καρφωμένο πάνω μου. Μέ μιά παγωμένη έκφραση είπε:

«Δέν έχουμε καιρό για χάσιμο. Τά λόγια του μπορεί να σώσουν ζωές. Αυτό σκεφτόμουν καθώς στεκόμουν εδώ. Τσως μιά ψυχή κινδυνεύει! Θά κάνουμε τήν επέμβαση εδώ πάνω άπ' τό αυτί.»

Δίχως άλλη κουβέντα προχώρησε στην επέμβαση. Για λίγα λεπτά έξακολούθησε τό ροχαλητό. Έπειτα ήρθε μιά τόσο παρατεταμένη άνάσα πού νόμιζες πώς θά σκάσει τό στήθος του. Ξαφνικά άνοιξε τά μάτια του πού έμειναν στηλωμένα μέ μιά έκφραση άγριας άπελπισίας. Συνέχισε έτσι λίγα λεπτά και μετά τό βλέμμα του μαλάκωσε σαν άπό εύχάριστη έκπληξη· ένας στεναγμός άνακούφισης βγήκε άπ' τά χείλη του. Κινήθηκε σπασμωδικά κι είπε:—

«Θά 'μαι φρόνιμος, γιατρέ. Πείτε τους να μου βγάλουν τό ζουρλομανδύα. Είδα ένα τρομερό δνειρο και μέ εξάντλησε τόσο, πού δέν μπορώ να κουνηθώ. Τί έχει τό πρόσωπό μου; Τό νιώθω πρησμένο και μέ τσούζει φοβερά.» Προσπάθησε να γυρίσει τό κεφάλι του· άπ' τήν προσπάθεια τά μάτια του θόλωσαν, και τόν βοήθησα να γυρίσει πάλι. Τότε ό Βάν Χέλσινγκ είπε σε σιγανό και σοβαρό τόνο:—

«Πείτε μας τ' δνειρό σας, κύριε Ρένφηλντ.» 'Ακούγοντας τή φωνή τό τσακισμένο του πρόσωπο φωτίστηκε, κι είπε:—

«Είστε ό Βάν Χέλσινγκ. Τί καλά πού βρίσκεσθε κοντά μου! Δώστε μου λίγο νερό, ξεράθηκαν τά χείλη μου· θά προσπαθήσω νά σας πώ. 'Ονειρεύτηκα» — σταμάτησε καί σά νά Εσβηνε. Ψιθύρισα στον Κούνισυ: «Γρήγορα, γρήγορα, τό μπράντυ! Είναι στό γραφείο μου!» Έφυγε τρέχοντας καί γύρισε μ' Ένα ποτήρι, τή μπουκάλα μέ τό μπράντυ καί μιá καράφα νερό. Βρέξαμε τά ξεραμένα χείλη κι ό άσθενής συνήλθε γρήγορα. Ήταν φανερό πάντως διτ δλη αύτή τήν ώρα τό άτυχο τραυματισμένο μυαλό του λειτουργούσε, γιατί μόλις ξαναβρήκε τίς αισθήσεις του μέ κοίταξε διαπεραστικά καί σασισιμένα μέ μιá άγωνία πού δέ θά ξεχάσω ποτέ, κι είπε:—

«'Ας μή ξεγελάω τόν έαντό μου· δέν ήταν δνειρο, παρά ή φοβερή πραγματικότητα.» Μετά τό βλέμμα του πλανήθηκε στό δωμάτιο· σέ μιá στιγμή Έπεσε στίς δυό μορφές πού ήταν καθισμένες στην άκρη του κρεβατιού καί συνέχισε:—

«'Αν δέν ήμουν κιόλας σίγουρος, θά τό καταλάβαινα άπ' αύτούς.» Γιά μιá στιγμή Έκλεισε τά μάτια του, —δι από πόνο ή κούραση, παρά μέ τή θέλησή του σά νά 'θελε νά συγκεντρώσει δλες τίς αισθήσεις του· κατόπιν τ' άνοιξε κι είπε βιαστικά μέ τή μεγαλύτερη ζωντάνια πού μπορούσε:—

«Γρήγορα, γιατρέ, γρήγορα. Πεθαίνω! Νιώθω πώς δέ μου μένουν παρά λίγα λεπτά, καί μετά πρέπει νά ξαναγυρίσω στό θάνατο —ή κάτι χειρότερο. Βρέξτε μου πάλι τά χείλη μέ τό μπράντυ. Είναι κάτι πού πρέπει νά σάς πώ πρίν πεθάνω· ή τέλος πάντων πρίν πεθάνει τό καημένο μου τό τσακισμένο μυαλό. Εύχαριστώ! Ήταν βράδυ, τότε πού φύγατε καί σάς έκλιπαρούσα νά μέ βγάλετε από δώ μέσα. Τότε δέ μπορούσα νά μιλήσω· Ενιωθα τή γλώσσα μου δεμένη. Εκτός άπ' αυτό δμως, είχα τά λογικά μου δπως καί τώρα. Γιά πολύ ώρα μετά πού φύγατε, βρισκόμουν σέ άπελπιστική άγωνία· μου φάνηκε πώς πέρασαν ώρες. Έπειτα γαλήνεψα ξαφνικά. Τό μυαλό μου ήρέμησε καί συνειδητοποίησα πού βρισκόμουν. "Ακουγα τά σκυλιά πού γανγίζαν πίσω άπ' τό σπίτι, αλλά δι από κει πού ήταν Εκείνος!» Καθώς μιλούσε ό Βάν Χέλσινγκ δέν κούνησε ούτε βλέφαρο· μόνο τό χέρι του πλησίασε τό δικό μου καί τό 'σφίξε δυνατά. Δέν προδόθηκε, ώστόσο· Έκανε Ένα έλαφρό νεύμα κι είπε σιγανά: «Συνέχισε.» Ό Ρένφηλντ ξανάρχισε:—

«Πλησίασε στό παράθυρο μέσ' στην όμίχλη δπως Τόν Εβλεπα συχνά παλιότερα· τότε δμως είχε κορμί — δέν ήταν φάντασμα, καί τά μάτια Του ήταν κόκκινα σά νά 'ταν όργισμένος. Γελούσε μέ τό κόκκινο στόμα Του· τ' άσπρα σουβλερά του δόντια λαμπίριζαν στό φεγ-

γαρόφωτο καθώς γύρισε και κοίταξε πίσω απ' τή δεντροστοιχία, πρὸς τὰ ἐκεῖ πού γαυγίζαν τὰ σκυλιά. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελα νὰ Τὸν καλέσω μέσα, ἀν καὶ ἤξερα πὼς τὸ ἤθελε — ὅπως τὸ ἤθελε πάντα. Μετὰ ἄρχισε νὰ μου τάζει διάφορα πράγματα — ὄχι μὲ λόγια, ἀλλὰ μὲ πράξεις.» Ὁ Καθηγητὴς τὸν διέκοψε μὲ μιὰ λέξη:

«Πῶς;»

«Μὲ τὸ νὰ τὰ κάνει πραγματικότητα· ὅπως τότε πού μοῦ ἔστελνε τίς μύγες δταν ἤλαμπε ὁ ἥλιος. Μεγάλες παχιές μύγες μὲ φτερά ἀπὸ ἀτσάλι καὶ ἰζαφείρια· καὶ μεγάλες πεταλούδες τὴ νύχτα, μὲ νεκροκεφαλές σχηματισμένες στὴ ράχη τους.» Ὁ Βάν Χέλσινγκ ἔγνεψε καὶ μοῦ ψιθύρισε ἀφηρημένος:

«Ἡ Ἀχεροντία "Ἄτροπος τῶν Σφιγγῶν — ἡ πεταλούδα μὲ τὴ νεκροκεφαλή!» Ὁ ἀσθενὴς συνέχισε χωρὶς νὰ διακόψει:-

«Ἦστερα ἄρχισε νὰ μουρμουρίζει: «Ποντίκια, ποντίκια, ποντίκια! Ἐκατοντάδες, χιλιάδες, ἑκατομμύρια ποντίκια, πού τὸ καθένα τους εἶναι ζωὴ· καὶ σκυλιά γιὰ νὰ φάς, καὶ γάτες. Τόσες ζωές! γεμάτες κόκκινο αἷμα, χρόνια ὀλόκληρα ζωῆς, κι ὄχι μονάχα μύγες πού βουίζουν!» Γέλασα κοροϊδευτικά, γιατί ἤθελα νὰ δῶ τί θὰ κάνει. Μετὰ ἀκούστηκαν τὰ σκυλιά νὰ γαυγίζουν ἀπ' τὸ σπίτι του, πίσω ἀπ' τὰ σκοτεινὰ δέντρα. Μοῦ ἔγνεψε νὰ πλησιάσω στό παράθυρο. Σηκώθηκα καὶ κοίταξα Ἰξω. Εκείνος δῆσε τὰ χέρια του σ' Ἰνα βουβὸ κάλεσμα. Μιὰ σκοτεινὴ μάζα ἀπλώθηκε στό χορτάρι, καὶ πλησίαζε σάν τίς φλόγες τῆς φωτιάς· τότε χώρισε τὴν ὀμίχλη στὰ δύο κι εἶδα χιλιάδες ποντίκια μὲ τὰ φλογισμένα κόκκινα ματάκια τους — σάν τὰ δικὰ Του, ἀλλὰ μικρότερα. Ἦγνεψε τὸ χέρι Του, κι ἐκεῖνα Ἰμειναν ἀκίνητα. Ἦταν σὰ νὰ ἔλεγε: «Θὰ σοῦ χαρίσω ὄλες αὐτὲς τίς ζωές, κι ἄλλες, ἀκόμα μεγαλύτερες, γιὰ χρόνια ἀμέτρητα, ἀρκεῖ νὰ πέσεις στὰ πόδια μου νὰ μὲ λατρέψεις!» Ἐπειτα κάτι σάν κόκκινο σύννεφο, στό χρῶμα τοῦ αἵματος τύλιξε τὰ μάτια μου, καὶ προτοῦ καταλάβω τί κάνω, ἀνοῖξα τὸ παράθυρο καὶ Τοῦ ἔπα: — «Ἐλάτε μέσα, Κύριε κι Ἀφέντη μου!» Τὰ ποντίκια ἔφυγαν, κι Εκείνος γλίστρησε μὲς στό δωμάτιο παρόλο πού εἶχα ἀνοῖξει μόνις δύο δάχτυλα τὸ παράθυρο — σάν τὸ φεγγάρι πού συχνὰ γλιστρά κι ἀπ' τὴ πῖο μικρὴ χαραμίδα καὶ στέκεται μπροστά μου σ' ὀλη του τὴ δόξα καὶ τὴ μεγαλοπρέπεια.»

Ἦ φωνὴ του ἔξασθένησε· τοῦ ἔβρεξα πάλι τὰ χεῖλη μὲ τὸ μπράντυ· φαίνεται ὅμως ὅτι στό μυαλό του προχωροῦσε ἐντωμεταξὺ ἡ ἱστορία, γιατί δταν ξανάρχισε, εἶχε πηδῆξει πολλὰ πράγματα, θέλησα νὰ τοῦ θυμίσω πού εἶχε σταματήσει, μὰ ὁ Βάν Χέλσινγκ μοῦ ψιθύρισε: «Ἀφῆσέ τον νὰ συνεχίσει μὴν τὸν διακόπτεις· δὲ μπορεῖ νὰ γυρίσει πίσω κι ἴσως ἀν χάσει τὸ νήμα τῆς σκέψης του νὰ μὴ μπορέσει καθόλου νὰ προχωρήσει.» Συνέχισε:

«Περίμενα δηλ μέρα για κάποιο σημάδι της παρουσίας Του, αλλά δέ μου 'στειλε τίποτα, ούτε καν μιά μυγούλα κι δταν βγήκε τό φεγγάρι ήμουν πολύ θυμωμένος μαζί του. "Όταν γλίστρησε άπ' τό κλειστό παράθυρο χωρίς καν νά χτυπήσει, Εγινα Εξαλλος. Μέ κοίταζε περιφρονητικά μέσ' άπ' τήν όμίχλη μέ τό λευκό του πρόσωπο και τά κόκκινα φλογισμένα μάτια του, και φερόταν σά νά ήταν στό σπίτι του κι έγώ νά μήν υπήρχα. Καθώς πέρασε από κοντά μου, πρόσεξα διτ ουτε ή μυρωδιά του δέν ήταν ίδια. Δέν μπορούσα νά Τόν πιάσω. Μου φάνηκε πώς κατά κάποιον τρόπο είχε μπει στό δωμάτιο ή κυρία Χάρκερ.»

Οί δύο άντρες πού ήταν καθισμένοι στό κρεβάτι σηκώθηκαν κι ήρθαν και στάθηκαν πίσω του δπου δέ μπορούσε νά τούς δει, για ν' ακούν καλύτερα. Έμειναν κι οί δύο σιωπηλοί, ενώ ό Καθηγητής τινάχτηκε και ρίγησε· τό πρόσωπό του ώστόσο Εγινε ακόμα πιό πέτρινο κι ασάλευτο. Ο Ρένφελντ συνέχισε χωρίς νά προσέξει τό παραμικρό:—

«Όταν ή κυρία Χάρκερ ήρθε νά μέ δει τό άπόγευμα, δέν ήταν πιά ή ίδια. Ήταν σάν νερωμένο τσάι στην τσαγιέρα.» Σ' αυτό τό σημείο τιναχτήκαμε δλοι, αλλά κανείς δέ μίλησε· συνέχισε:—

«Δέν είχα καταλάβει πώς ήταν εδώ, μέχρι πού μίλησε· κι ή δηη της δέν ήταν ή ίδια. Δέ μου άρέσουν οί χλωμοί άνθρωποι· τούς θέλω γεμάτους αίμα και τό δικό της Εμοιαζε νά Εχει φύγει δλο. Εκείνη τή στιγμή δέ μου πέρασε άπ' τό μυαλό· μόλις δμως Εφυγε άρχισα νά σκέφτομαι και μ' Επιασε τρέλα πού Εκείνος τής Επαρνε τή ζωή της.» Ένωσα διτ κι οί άλλοι, δπως κι έγώ, Ετρεμαν σύγκορμοι· μείναμε ώστόσο ασάλευτοι. «"Όταν λοιπόν Εκείνος ήρθε άπόψε, ήμουν Ετοιμος. Είδα τήν όμίχλη νά γλιστρά άπ' τό παράθυρο, και τή γράπωσα γερά. Έχω ακούσει διτ οί τρελοί Εχουν ύπερφυσική δύναμη, και σάν τρελός πού είμαι —μερικές φορές Εσώ— άποφάσισα νά χρησιμοποιήσω τή δύναμή μου. Τό κατάλαβε κι Εκείνος, γιατί άναγκάστηκε νά βγει άπ' τήν όμίχλη και νά παλαίψει μαζί μου. Τόν κρατούσα γερά, και πίστευα διτ θά τόν νικούσα, γιατί δέν ήθελα νά τής ρουφήξει άλλο τή ζωή της· και τότε άντίκρυσα τά μάτια του. Ένωσα νά μέ καυτηριάζουν βαθιά, ή δύναμή μου Εγινε σά νερό. Γλίστρησε άπ' τά χέρια μου, κι δταν προσπάθησα νά τόν πιάσω, μέ σήκωσε ψηλά και μέ βρόντηξε στό πάτωμα. Ένα κόκκινο σύννεφο ύψώθηκε μπρός στά μάτια μου, ακούστηκε κάτι σάν κεραυνός, κι ή όμίχλη ξεγλίστρησε κάτω άπ' τήν πόρτα.» Η φωνή του είχε άρχίσει νά έξασθενίζει κι ή άνάσα του Εβγαине μέ δυσκολία. Ο Βάν Χέλσινγκ σηκώθηκε ξαφνικά.

«Μάθαμε τό χειρότερο κακό τώρα.» είπε. «Ο Κόμης βρίσκεται

έδώ και ξέρουμε τούς σκοπούς του. "Ίσως νά μὴν εἶναι πολὺ ἀργά. "Ἄς πάrouμε τὰ δπλα μας —αυτὰ πού εἶχαμε τίς προάλλες— κι ας βιαστούμε- δέν πρέπει νά χάσουμε λεπτό.» Δέ χρειάστηκε νά ἐκφράσουμε μέ λόγια τό φόβο-άλ(μονο, τή βεβαιότητά μας· σκεφτόμασταν δλοι τό ἴδιο. Τρέξαμε βιαστικά στά δωμάτιά μας καί πήραμε τὰ ἴδια πράγματα πού εἶχαμε μαζί μας τότε πού μπήκαμε στό σπίτι τοῦ Κόμη. Ὁ Καθηγητής εἶχε τὰ δικά του ἔτοιμα κι δταν συναντηθήκαμε στό διάδρομο τὰ κοίταξε χαρακτηριστικά κι εἶπε:

«Δέν τ' ἀποχωρίζομαι ποτέ, κι οὔτε πρόκειται, μέχρι νά τελειώσει αὐτή ἡ ἀπαίσια υπόθεση. Προσέξτε, φίλοι μου· δέν ἔχουμε νά κάνουμε μ' εν αν κοινό ἔχθρο. 'Αλίμονο! ἡ καημένη ἡ κυρία Μίνα μας θά ὑποφέρει!» Σταμάτησε μέ ραγισμένη φωνή, κι ἐγώ δέν ξέρω αν στήν καρδιά μου κυριαρχούσε ἡ ὀργή ἢ ὁ τρόμος.

Ἐξω ἀπ' τήν πόρτα των Χάρκερ σταθήκαμε λίγο. Ὁ "Ἄρθουρ κι ὁ Κουίνσυ δίστασαν κι ὁ τελευταῖος εἶπε:

«Μπορούμε νά τήν ἐνοχλήσουμε;»

«Πρέπει» εἶπε ὁ Βάν Χέλσινγκ σοβαρά. «"Ἄν ἡ πόρτα εἶναι κλειδωμένη, θά τή σπάσω.»

«Μά μπορεί νά τρομάξει πολὺ! Δέ μπαίνει κανεῖς ἔτσι στήν κρεβατοκάματα μιας κυρίας!» Ὁ Βάν Χέλσινγκ εἶπε σοβαρά:-

«Ἐχεις δίκιο καί πάλι. Μά ἐδῶ πρόκειται γιά ζήτημα ζωῆς καί θανάτου. Γιά Ἐναν γιατρό δλα τὰ δωμάτια εἶναι ἴδια — ὅπωςδήποτε ἀπόψε δέν ὑπάρχουν διαφορές. Φίλε μου Τζών, αν γυρίσω τό χερούλι καί δέν ἀνοίξει ἡ πόρτα, σπρώξε δυνατά μέ τόν ὦμο σου· κι ἐσεῖς φίλοι μου. Ἐμπρός!»

Καθῶς μιλούσε γύρισε τό χερούλι, ἀλλά ἡ πόρτα δέν υποχώρησε. Ριχτήκαμε πάνω της μ' δλο μας τό βάρος κι ἡ πόρτα ἀνοίξε μέ πάταγο καί σχεδόν πέσαμε μέ τό κεφάλι στό δωμάτιο. Ὁ Καθηγητής ἔπεσε πραγματικά καί καθῶς προσπαθοῦσε νά σηκωθεί στά χέρια καί στά γόνατα εἶδα κάτι πού μού πάγωσε τό αἷμα. Ἐνιωσα τίς τρίχες νά ὀρθώνονται σά βελόνες στό σβέρκο μου κι ἡ καρδιά μου ἔπαυε νά χτυπά.

Τό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἦταν τόσο δυνατό, πού τό δωμάτιο φωτιζόταν κι ἔβλεπε καθαρά παρόλες τίς βαριές κίτρινες κουρτίνες. Στό κρεβάτι δίπλα στό παράθυρο ἦταν ξαπλωμένος ὁ Τζόνναθαν Χάρκερ· τό πρόσωπό του ἦταν κατακόκκινο κι ἀνάσαινε βαριά σά νά 'ταν σέ λήθαργο. Γονατισμένη στήν ἀκρῆ τοῦ κρεβατιοῦ ἦταν ἡ λευκοντυμένη μορφή της γυναίκας του. Δίπλα της στεκόταν Ἐνας ψηλός, λεπτός, μαυροντυμένος ἄντρας. Τό πρόσωπό του ἦταν στραμμένο ἄλλου καί δέ φαινόταν, ἀλλά καταλάβαμε ἀμέσως δτι ἦταν ὁ Κόμης. Εἶδαμε ἀκόμη καί τήν οὐλή στό μέτωπό του. Μέ τό ἀριστερό του χέρι

κρατούσε τά δυό χέρια της κυρίας Χάρκερ τεντωμένα· μέ τό δεξιήν είχε αρπάξει άπ' τό σβέρκο καί πίεζε τό πρόσωπό της στό στήθος του. Τό άσπρο νυχτικό της ήταν γεμάτο αίμα κι Ινα μικρό αυλάκι κυλούσε στό γυμνό στήθος του άντρα της πού φαινόταν μέσα άπ' τό σκισμένο του πουκάμισο. Η σκηνή τών δυό θύμιζε τρομερά τήν κίνηση πού κάνει ενα παιδί δταν σπρώχνει τή μουσούδα ενός γατιού σ' Ινα πιατάκι μέ γάλα γιά νά τό αναγκάσει νά πει. Καθώς όρμήσαμε μέσ στό δωμάτιο ό Κόμης στράφηκε σέ μας καί τό πρόσωπό του άπόχτηκε άμέσως εκείνη τή διαβολική Εκφραση πού διάβασα στίς περιγραφές του. Τά μάτια του πέταξαν κόκκινες φλόγες σατανικής μανίας· τά μεγάλα ρουθούνια στήν άσπρη γαμψή του μύτη άνοιξαν καί τρεμούλιασαν στίς άκρες καί τ' άσπρα σουβλερά του δόντια πίσω άπ' τά παχιά κόκκινα ματοβαμμένα χείλη έτριξαν σά δόντια άγριου θηρίου. Μέ μιά σπασμωδική κίνηση πέταξε τό θύμα του άπό ψηλά στό κρεβάτι σά νά 'ταν άντικείμενο, γύρισε κι δρμησε κατά πάνω μας. Τή στιγμή εκείνη όμως ό Καθηγητής κατάφερε νά σταθεί στά πόδια του κι ύψωσε μπροστά του τό φάκελο μέ τήν ιερή δστια. Ό Κόμης κοκάλωσε ξαφνικά, δπως ή καημένη ή Λούσου τότε στόν τάφο καί όπισθοχώρησε. Έμεις προχωρούσαμε μέ υψωμένους τούς σταυρούς μας κι εκείνος δλο κι υποχωρούσε. Τό φεγγάρι κρύφτηκε ξαφνικά πίσω άπό Ινα μεγάλο μαύρο σύννεφο πού ταξίδευε στόν ούρανό· κι δταν ό Κούνισυ άναψε τό γκάζι τρίβοντας Ινα σπύρτο δέν είδαμε τίποτ' άλλο άπό Έναν άραιό άτμό. Κάτω άπ' τό Ικπληκτο βλέμμα μας ξεγλιστρήσε κάτω άπ' τήν πόρτα πού είχε στό μεταξύ ξανακλείσει μετά τό άπότομο άνοιγμα. Ό Βάν Χέλσινγκ ό "Αρθουρ κι έγώ πλησιάσαμε τήν κυρία Χάρκερ πού Εβγαλε εναν άναστεναγμό καί μιά κραυγή τόσο σπαραχτική άγρια καί διαπεραστική πού θ' άντηχεί νομίζω στ' αυτιά μου ώσπου νά πεθάνω. Έμεινα λίγα λεπτά Ετσι σ' αυτή τή στάση τής άπόγνωσης καί τής άπελπισίας. Τό πρόσωπό της ήταν άσπρο σά κιμωλία μέ μιά χλωμάδα πού τήν τόνιζε άκόμα περισσότερο τό αίμα πού λέκιάζε τά χείλη τά μάγουλα καί τό πηγούνι της. Στό λαιμό της Εσταζε ενα κόκκινο αυλάκι. Στά μάτια της Εβλεπεσ τήν άλλοφροσύνη του τρόμου. Μετά Εκρυσσε τό πρόσωπό της στά πονεμένα χέρια της πού στή λευκότητά τους είχαν άκόμα τά μελανά σημάδια άπ' τό τρομερό σφίξιμο του Κόμη, κι άρχισε Ινα σιωπηλό άπεγνωσμένο θρήνο πού μπροστά του ή προηγούμενη σπαραχτική κραυγή Εμοιάζε σάν άπλή στιγμιαία Εκφραση ενός άτέλειωτου πόνου. Ό Βάν Χέλσινγκ πλησίασε καί τή σκέπασε τρυφερά μέ μιά κουβέρτα, ενώ ό "Αρθουρ άφού τήν κοίταξε μιά στιγμή μέ άπόγνωση, βγήκε τρέχοντας. Ό Βάν Χέλσινγκ μου ψθύρισε:—

«Ό Τζόναθαν είναι σέ λήθαργο, άπ' αυτούς πού ξέρουμε δτι

προκαλεί ό Βρυκόλακας. Για τήν ώρα, μέχρι νά συνέλθει ή καημένη ή κυρία Μίνα, δέν μπορούμε νά κάνουμε τίποτα· πρέπει νά τόν ζυπνήσω!» Έβρεξε τήν άκρη μιας πετσέτας σέ κρύο νερό κι άρχισε μ' αúτην νά τού χτυπά έλαφρά τό πρόσωπο, ενώ δλη αúτη τήν ώρα ή γυναίκα του μέ τό πρόσωπο κρυμμένο έκλαιγε σπαραχτικά. Σήκωσα τήν κουρτίνα καί κοίταξα Εξω. Τό φεγγάρι Ελαμπε καί πάλι κι είδα τόν Κουίνσυ Μόρρις νά περνάει τρέχοντας τό παρτέρι καί νά κρύβεται στή σκιά μιάς μεγάλης βαλανιδιάς. 'Αναρωτήθηκα τί σκοπό είχε άραγε' αλλά εκείνη τή στιγμή άκουσα τό άπότομο άναφώνημα τού Χάρκερ πού είχε μισοζυπνήσει κι άνάδευε στό κρεβάτι. Τό πρόσωπό του, δπως ήταν φυσικό, είχε μιά Εκφραση άνείπωτης κατάπληξης. Φάνηκε για λίγο ζαλισμένος ώσπου ξαναβρήκε άπότομα τίς αισθήσεις του καί τινάχτηκε δρθιος. 'Η γυναίκα του γύρισε άπ' τήν άπότομη κίνηση καί στράφηκε πρós τό μέρος του μέ άπλωμένα χέρια σά νά 'θέλε νά τόν άγκαλιάσει. Τήν ίδια στιγμή δμως τά τράβηξε, Εσμιξε τούς άγκώνες καί σκέπασε τό πρόσωπό της σ' Ινα κλάμα πού Εκανε τό κρεβάτι νά τραντάζεται άπ' τούς λυγμούς.

«Γιά δνομα τού Θεοῦ, τί σημαίνουν δλα αúτά;» φώναξε ό Χάρκερ. «Δρ Σιούαρντ, Δρ Βάν Χέλσινγκ, τί συμβαίνει; Τί Εγινε; Τί Επαθε; Μίνα, άγάπη μου, τί Εχεις; Τί σημαίνει αúτό τό αίμα; θεέ μου, θεέ μου! έδώ φτάσαμε;» Καί σηκώθηκε στά γόνατα χτύπησε τίς παλάμες του μέ άπελπισία. «θεέ μου, θεέ μου, βοήθησέ μας, βοήθησέ την!» Μέ μιά γρήγορη κίνηση πήδηξε άπ' τό κρεβάτι κι άρχισε νά νύνεται — σάν άντρας Ετοιμος για δράση τήν κάθε στιγμή. «Τί Εγινε; θέλω νά μάθω τά πάντα!» φώναξε χωρίς νά σταματήσει. «Δρ Βάν Χέλσινγκ, ξέρω πός τήν άγαπάτε τή Μίνα. "Αχ, κάντε κάτι για νά τή σώσετε. Δέ μπορεί νά 'χει προχωρήσει πολύ τό κακό. Μείνετε νά τή φυλάτε κι εγώ θά πάω νά Τόν γυρέψω!» 'Η γυναίκα του, παρόλο τόν τρόπο τή φρίκη καί τήν άπόγνωσή της διαισθάνθηκε σίγουρο κίνδυνο· ξεχνώντας τή δική της λύπη τόν άρπαξε καί τού φώναξε:

«Όχι, δχι Τζόναθαν, μή μ' αφήνεις! Αρκετά υπέφερα άπόψε, Ενας θεός τό ξέρει, χωρίς τό φόβο δτι μπορεί νά σοῦ κάνει κακό. Πρέπει νά μείνεις μαζί μου. Μείνε μέ τούς φίλους σου πού θά σέ φυλάξουν!» Όσο μιλούσε τό πρόσωπό της πήρε μιά Εκφραση άλλοφροσύνης· εκείνος άφέθηκε στά χέρια της καί κάθισε δίπλα της στήν άκρη τού κρεβατιού καί τόν Εσφιξε άπελπισμένα στήν άγκαλιά της.

Ό Βάν Χέλσινγκ κι εγώ προσπαθούσαμε νά τούς ήρεμήσουμε καί τούς δυό. Ό Καθηγητής ὕψωσε τό χρυσό του σταυρουδάκι κι είπε μέ άπίστευτη ήρεμία:—

«Μή φοβάσαι, άγαπητή μου. Είμαστε έμεις έδώ, κι δσο Εχεις αúτό μαζί σου, κανένα κακό δέ μπορεί νά σ' άγγίξει. Για άπόψε είσαι

άαφαλής· πρέπει νά δείξουμε ψυχραιμία καί νά συνεργαστούμε δλοι μαζί.» Εκείνη άναρρίγησε κι έμεινε σιωπηλή, μέ τό κεφάλι της άκουμπισμένο στό στήθος τοῦ άντρα της. "Όταν τό σήκωσε, είδαμε 8τι τό λευκό του νυχτικό ήταν βαμμένο μέ αίμα στό σημείο πού άγγιζαν τά χεῖλι της κι εκεί πού είχε στάξει ή μικρή άνοιχτή πληγή στό λαιμό της. Μόλις τό είδε τραβήχτηκε μ' ένα σιγανό κλάμα καί μουρμούρισε άνάμεσα στ' άναφιλητά πού τήν έπνιγαν:—

«Είμαι μολυσμένη! Δέν πρέπει πιά νά τόν άγγίξω ή νά τόν φιλήσω ξανά! "Αχ πώς είναι δυνατόν νά 'χω γίνει ό χειρότερος εχθρός του καί νά πρέπει νά φυλάγεται από μένα περισσότερο άπ' ότιδήποτε!» Τότε ό Τζόναθαν μίλησε άποφασιστικά:

«'Ανοησίες, Μίνα. Ντρέπομαι ν' άκούω τέτοια λόγια. Δέ θέλω, δέ μπορώ νά ξανακούσω κάτι *τέτοιο* άπό σένα. Ό θεός ας μέ κρίνει κι άς μέ τιμωρήσει άκόμα πιά πικρά άπ' όσο ύποφέρω τούτη τή στιγμή αν άπό δική μου θέληση ή πράξη μπει κάτι τέτοιο άνάμεσά μας!» "Απλωσε τά χέρια του καί τήν έσφιξε στήν άγκαλιά του κι εκείνη κούρνιασε κλαίγοντας. Ό Τζόναθαν μάς κοίταξε πάνω άπ' τό σκυμμένο της κεφάλι μέ μάτια πού άνοιγόκλειναν βουρκωμένα καί τρεμάμενα ρουθούνια· τό στόμα του όμως είχε παγώσει σ' ένα άτσάλινο σφίξιμο. "Υστερα άπό λίγο τ' άναφιλητά της κόπασαν σιγά-σιγά καί τότε εκείνος γύρισε καί μοῦ 'πε μέ μία μελετημένη ψυχραιμία πού τέντωνε τά νεύρα του στόν υπέρτατο βαθμό:—

«Καί τώρα, Δρ Σιούαρντ θέλω νά μάθω τί έγινε. Ξέρω τά πάντα σέ γενικές γραμμές, πείτε μου όμως τί συνέβη.» Τοῦ 'πα μέ άκρίβεια τά καθέκαστα, κι εκείνος άκουγε μέ φαινομενική άπάθεια· δταν όμως έφτασα στή σκηνή πού τό άδίστακτο χέρι τοῦ Κόμη έσπρωξε τή γυναίκα του σ' εκείνη τήν άπαίσια καί τρομερή στάση μέ τό στόμα της στήν άνοιχτή πληγή τοῦ στήθους του, τά ρουθούνια του τρέμισαν καί τά μάτια του άστραψαν πύρινα. Άκόμα κι εκείνη τή στιγμή μοῦ 'κανε έντύπωση ότι ένώ τό πρόσωπό του είχε πανιάσει άπό ένα λυσσασμένο σπασμό πάνω στό κεφάλι της Μίνας, τά χέρια του έξακολουθούσαν νά χαϊδεύουν τρυφερά κι δλο άγάπη τόν άναμαλλιασμένο της κεφάλι. Τήν ώρα πού τέλειωνα χτύπησαν τήν πόρτα ό Κουίνσν κι ό Γκοντάλμινγκ. Τούς καλέσαμε μέσα καί μπήκαν. Ό Βάν Χέλσινγκ μέ κοίταξε έρωτηματικά. Κατάλαβα πώς ήθελε νά έκμεταλλευτούμε τόν έρχομό τών άλλων για ν' άποσπάσουμε τήν προσοχή τοῦ δυστυχισμένου ζευγαριού άπ' τόν έαυτό τους· τοῦ 'γνεψα ότι συμφωνώ, καί τούς ρώτησε αν είδαν ή έκαναν τίποτα ιδιαίτερο. Ό Γκοντάλμινγκ άπάντησε:

«Δέν τόν βρήκα πουθενά στό διάδρομο, ούτε σέ κανένα δωμάτιο. Έψαξα καί στό γραφείο· δέν ήταν εκεί, αλλά είχε περάσει.

"Όπως φαίνεται—» Σταμάτησε ξαφνικά βλέποντας την άτυχη άπελπισμένη μορφή στο κρεβάτι. Ο Βάν Χέλσινγκ του 'πε σοβαρά:— «Συνέχισε, φίλε μου "Αρθουρ. Δέ χρειάζονται άλλα μυστικά. Ή μόνη ελπίδα μας είναι νά τά μάθουμε δλα. Μίλα ελεύθερα!» Κι ό "Αρθουρ συνέχισε:—

«Είχε περάσει από κει, και παρόλο πού πρέπει νά Εμεινε πολύ λίγο, τά 'κανε δλα άνω-κάτω. Έκαψε δλα τά χειρόγραφα· είδα τίς γαλάζιες φλόγες νά σιγοκαΐνε άκόμα μέσ στή λευκή στάχτη· πέταξε και τους κύλινδρους του φωνογράφου σας στή φωτιά πού δυνάμωσε περισσότερο μέ τό κερί.» Τόν διέκοψα. «Εύτυχώς πού Εχουμε τό άλλο αντίγραφο κρυμμένο!» γιά μιά στιγμή φωτίστηκε τό πρόσωπό του μά Επειτα σκυθρώπιασε ξανά και συνέχισε: «Έτρεξα κάτω μήπως και τόν βρω. Κοίταξα και στό δωμάτιο του Ρένφηλντ αλλά δέν ήταν κανείς, έκτός—» Σταμάτησε πάλι. «Συνέχισε» είπε ό Χάρκερ βραχνά· κι εκείνος Εσκυψε τό κεφάλι του, Εβρέξε τά χείλη του και πρόσθεσε: «έκτός άπ' τό φουκαρά τό Ρένφηλντ πού πέθανε.» Ή κυρία Χάρκερ σήκωσε τό κεφάλι της, μάς κοίταξε δλους Εναν Εναν, κι είπε θλιμμένα:

«"Ας γίνει τό θέλημα του Θεού!» Είχα την αίσθηση πώς κάτι μάς Εκρυβε ό "Αρθουρ, αλλά σκέφτηκα δι τι θά είχε τούς λόγους του, κι Ετσι δέν είπα τίποτα. Ο Βάν Χέλσινγκ γύρισε στό Μόρρις και ρώτησε:

«Κι έσύ φίλε μας Κουίνσυ, Εχεις τίποτα νά μάς πεις;»

Πολύ λίγα.» άποκρίθηκε. «Μπορεί άργότερα ν' άποδειχτούν σημαντικά, αλλά γιά την ώρα δέν μπορώ νά ξερω. Σκέφτηκα νά προσπαθήσω νά μάθω πού θά πήγαινε ό Κόμης φεύγοντας άπ' τό σπίτι. Δέν τόν είδα πουθενά, πρόσεξα δμως μιά νυχτερίδα νά φεύγει άπ' τό παράθυρο του Ρένφηλντ και νά πετά πρός τά δυτικά. Έγώ περιμένα δι τι θά 'παίρνε κάποια άλλη μορφή και θά τραβούσε γιά τό Κάρφαξ· φαίνεται δμως πώς πήγε σέ κάποιο άλλο κρησφύγετο. Δέν πρόκειται νά ξαναγυρίσει άπόψε· στ' ανατολικά ό ουρανός άρχισε κιόλας νά ροδίζει και σέ λίγο θά ξημερώσει. Πρέπει νά δουλέψουμε αύριο!»

Τά τελευταία λόγια τά είπε μέσ' άπ' τά σφιγμένα του δόντια. Γιά λίγα λεπτά Επασε τέτοια σιωπή πού θά 'λεγεσ δι ακουγόνταν οί χτύποι της καρδιάς μας· Επειτα ό Βάν Χέλσινγκ, άγγίζοντας τρυφερά τό κεφάλι τής κυρίας Χάρκερ, είπε:—

«Και τώρα, κυρία Μίνα —φτωχή μας, καλή μας κυρία Μίνα— πείτε μας άκριβώς τί συνέβη. Μάρτυς μου ό θεός πώς δέ θέλω νά πονέσετε· είναι δμως άνάγκη νά τά μάθουμε δλα. Γιατί τώρα, περισσότερο παρά ποτέ πρέπει νά δράσουμε μέ γρηγοράδα και έξυπνάδα

καί νά βάλουμε τά δυνατά μας. Πλησιάζει ή μέρα πού δλα αὐτά θά πάρουν Ινα τέλος, ἐλπίζουμε· τώρα είναι ή ευκαιρία νά μάθουμε γιά νά ἐπιζήσουμε.»

Ἡ ἀτυχη, ή καημένη ή κοπέλα ἀνατρίχιασε σύγκορμη· κατάλαβα σέ τί ὑπερένταση πρέπει νά ήταν τά νεύρα της καθώς Ισφιξε τόν ἀντρα της στήν ἀγκαλιά της κι εσκυψε ἀκόμα περισσότερο τό κεφάλι της στό στήθος του. Κατόπιν σήκωσε τό κεφάλι της περήφανα κι ἀπλωσε τό ενα στόν Βάν Χέλσινγκ· ἐκεῖνος τό πήρε, εσκυψε καί τό φίλησε μέ σεβασμό, καί τό κράτησε σφιχτά. Τό ἄλλο της χέρι ήταν κλεισμένο σφιχτά στό χέρι τοῦ ἀντρα της, πού τήν ἀγκάλιαζε μέ τό ἄλλο προστατευτικά. Μετά ἀπό μιά σύντομη σιωπή κι ἀφοῦ ταχτοποίησε τή σκέψη της, ἄρχισε:-

«Πήρα τό ὑπνωτικό πού εἶχατε τήν καλωσύνη νά μοῦ ἐτοιμάσετε, ἀλλά ἄργησε πολύ νά ἐπιδράσει. Δέ μοῦ ἐρχόταν καθόλου ὕπνος καί χίλιες φριχτές φαντασιώσεις ἄρχισαν νά μπερδεύονται στό μυαλό μου— ὄλες σχετικές μέ θάνατο, πόνο κι ἀπελπισία.» Ὁ ἀντρας της Εβγαλε ἀσυναίσθητα Ινα βογγητό κι ἐκείνη γύρισε καί τοῦ 'πε: «Μήν ταράζεσαι, καλέ μου. Πρέπει νά δείξεις δύναμη καί θάρρος καί νά μέ βοηθήσεις στή φοβερή δοκιμασία πού περνῶ. "Ἄν ἤξερες μονάχα πόσο μοῦ κοστίζει ἀκόμα καί νά διηγούμαι τά τρομερά αὐτά πράγματα, θά καταλάβαινες πόσο χρειάζομαι τή βοήθειά σου. Λοιπόν, σκέφτηκα δι πρέπει κι ἐγώ νά βοηθήσω συνειδητά τό φάρμακο νά ἐνεργήσει γιά τό καλό μου, καί βάλθηκα ὅπωςδήποτε νά κοιμηθῶ. Πραγματικά, φαίνεται πώς κοιμήθηκα ἀμέσως σχεδόν, γιατί δέ θυμάμαι τίποτε ἄλλο. Δέν ξύπνησα οὔτε δταν μῆκε ὁ Τζόναθαν, γιατί θυμάμαι μετά δι τόν εἶδα ξαπλωμένο δίπλα μου. Μές στό δωμάτιο ήταν ή ἴδια ἀσπρη ὀμίγλη πού εἶχα παρατηρήσει καί προηγούμενα. Δέ θυμούμαι ἀν τό ξέρετε αὐτό· θά τά βρεῖτε δλα γραμμένα στό ἡμερολόγιό μου πού θά σάς δείξω ἀργότερα. Ἐνιωσα τόν ἴδιο ἀόριστο τρόμο δπως πρῖν κι εἶχα τήν ἴδια αἴσθηση μιάς παρουσίας στό δωμάτιο. Γύρισα νά ξυπνήσω τόν Τζόθαναν, ἀλλά κοιμόταν τόσο βαριά σά νά 'χε πάρει ἐκεῖνος τό ὑπνωτικό κι δχι ἐγώ. Προσπάθησα νά τόν ξυπνήσω, μά χωρίς ἀποτέλεσμα. Φοβήθηκα πολύ καί κοίταξα ολόγυρα. Καί τότε νόμισα πώς θά σταματοῦσε ή καρδιά μου: Δίπλα στό κρεβάτι, σά νά 'χε βγει ἀπ' τήν ὀμίγλη — ή μάλλον σά νά εἶχε πάρει τή μορφή του ή ὀμίγλη, γιατί εἶχε ἐξαφανιστεῖ— στεκόταν Ινας ψηλός, ἀδύνατος ἀντρας μέ μαύρα. Κατάλαβα ἀμέσως ποιός ήταν ἀπ' τίς περιγραφές τών ἄλλων. Τό κέρινο πρόσωπο, ή μεγάλη γαμψή μύτη δπου τό φῶς σχημάτιζε μιά λεπτή ἀσπρη γυαλάδα· τά μισάνοιχτα κόκκινα χεῖλη πού φανέρωναν τά σουβλερά ἀσπρα δόντια· καί τά κόκκινα μάτια πού μοῦ φάνηκε πώς εἶδα τότε τό ἡλιοβασίλεμα στά παράθυρα

της εκκλησιάς στό Γουίτμπυ. 'Αναγνώρισα ακόμα κα(τήν κόκκινη ούλή στό μέτωπό του, άπ' τό χτύπημα πού τοῦ εἶχε καταφέρει ὁ Τζόναθαν. Γιά μιá στιγμή σταμάτησε ἡ καρδιά μου, κι άν δέν εἶχα κυριολεκτικά παραλύσει, θά ξεφώνιζα. Μές στή σιωπή, Ἐδειξε τόν Τζόναθαν κι εἶπε μ' Ἰνα δυνατό, κοφτό ψίθυρο:—

«Σιωπή! "Αν βγάλεις άχνα θά τόν πάρω καί θά τοῦ τινάξω τά μυαλά μπροστά στά μάτια σου.» Ἐμεινα τόσο σαστισμένη κι άναυδη πού ἦταν άδύνατο νά κινηθῶ ἢ νά μιλήσω. Μ' Ἰνα κοροϊδευτικό χαμόγελο Ἐβαλε τό Ἰνα του χέρι στόν ώμο μου καί κρατώντας με γερά, γύμνωσε μέ τό άλλο τό λαιμό μου, λέγοντας: «Πρώτα νά ξεδινώσω λίγο μετά άπό τόση κούραση. Κάτσε φρόνιμα· δέν εἶναι άλλωστε οὔτε ἡ πρώτη οὔτε ἡ δεύτερη φορά πού οἱ φλέβες σου ικανοποιούν τή δίψα μου!» Τά 'χασα έντελώς, καί τό περίεργο εἶναι ὅτι δέν Ἐνιωθα τή διάθεση νά τόν έμποδίσω. Εἶναι κι αυτό νομίζω Ἰνα μέρος άπ' τήν τρομερή κατάρα πού βαραίνει τά θύματά του μόλις τ' άγγίξει. Καί τότε, αχ θεέ μου θεέ μου, λυπήσου με! 'Ακούμπησε τά βρωμερά του χεῖλη στό λαιμό μου!» Ὁ άντρας της Ἐβγαλε πάλι Ἰνα βογγητό. Τοῦ 'σφίξε πιό δυνατά τό χέρι, τόν κοίταξε μέ συμπόνια σά νά 'χε πάθει έκεινος τό κακό, καί συνέχισε:—

«Ἐνιωσα τίς δυνάμεις μου νά σβήνουν κι Ἐμεινα σχεδόν μισολιπόθυμη. Δέν ξέρω πόσο κράτησε αυτό τό φοβερό πράγμα, μού φάνηκε ὅμως πώς πέρασε πολύ ώρα ὥσπου νά πάρει τό άπαίσιο βρωμερό του στόμα άπό πάνω μου. Τό 'δα μετά πασαλειμμένο φρέσκο αίμα!» Γιά μιá στιγμή φάνηκε νά τήν καταράκωσε αυτή ἡ άνάμνηση, κι άν δέν ἦταν τό προστατευτικό χέρι τοῦ άντρα της θά σωριαζόταν κάτω. Μέ μεγάλη προσπάθεια κατάφερε νά συνέλθει καί συνέχισε:—

«Ἐπειτα μοῦ μίλησε κοροϊδευτικά: «Καί σύ λοιπόν, ὅπως κι οἱ άλλοι, πήγες νά τά βάλεις μαζί μου. θέλησες νά βοηθήσεις αυτούς τούς άνθρώπους νά μ' έξοντώσουν καί νά ματαιώσουν τά σχέδια μου! Ξέρεις τώρα, ὅπως κι εκείνοι σ' Ἰνα βαθμό, καί σέ λίγο θά καταλάβουν καλά, τί σημαίνει μά μπει κανείς στό δρόμο μου. Ἐπρεπε νά φυλάξουν τή δραστηριότητά τους γιά πιό άπλά πράγματα, θέλησαν ὅμως νά ξεγελάσουν έμένα —έμένα πού κυρίεψα Ἐθνη ὀλόκληρα, Ἐξήσα ραδιουργίες καί μάχες έκατοντάδες χρόνια πρίν γεννηθούν αυτοί— κι ὄλον αυτόν τόν καιρό έγώ τούς ξέφευγα. Καί σύ τώρα, ἡ πιό άγαπημένη τους ύπαρξη εἶσαι μιá σάρκα μαζί μου· αίμα μου, σόι μου. Γιά λίγον καιρό θά μοῦ δίνεις τό πιό άφθονο κρασί, κι άργότερα θά γίνεις σύντροφος καί βοηθός μου. θά τούς έκδικηθεῖς κι έσύ μέ τή σειρά σου, γιατί θά υποκύψουν ὄλοι στίς άνάγκες σου. Γιά τή ώρα ὅμως θά τιμωρηθεῖς γιά ὅ,τι Ἐκανες. Τούς βοήθησες νά μέ κυνηγήσουν τώρα θά ύπακούς πιά στή δική μου θέληση. "Όταν θά σέ καλώ

μέ τή σκέψη μου, θά περνάς βουνά καί θάλασσες γιά νά υπακούσεις στην προσταγή μου· νά λοιπόν! Κα(λέγοντας αυτά, άνοιξε τό πουκάμισο καί μέ τά μακριά κοφτερά του νύχια Ισκισε μιά φλέβα στό στήθος του. Μόλις άρχισε νά τρέχει τό αίμα μου 'πιάσε μέ τό Ινα χέρι σφιχτά τούς καρπούς, καί μέ τό άλλο μ' άρπαξε άπ' τό σβέρκο καί πίεσε τό στόμα μου στην πληγή γιά ν' άναγκαστώ, άπ' τήν άσφυξία, νά πιώ λίγο άπ' τό — θεέ μου, Θεέ μου! Τί *ήνω* κάνει; Τί έφταιξα γιά ν' άξιζώ μιά τέτοια μοίρα, έγώ, πού σ' δλη μου τή ζωή προσπάθησα νά βαδίζω στό δρόμο της σεμνότητας καί τής άρετής; Λυπήσου με, Θεέ μου! Λυπήσου μιά άτυχη ψυχή σέ χειρότερο άπό θανάσιμο κίνδυνο, δείξε Ζλεος κι εύσπλαχνία γιά κείνους πού τήν άγαπούν!» Έπειτα άρχισε νά τρίβει τά χείλη της σά νά 'θελε νά τά καθαρίσει άπ' τό μολυσμένο άγγιγμα.

Καθώς τέλειωνε τή φοβερή της ιστορία ό ούρανός άρχισε νά φωτίζεται στην άνατολή κι δλα τά σχήματα νά γίνονται πιό ξεκάθαρα. Ο Χάρκερ στεκόταν άσάλευτος κι άμίλητος· καθώς όμως προχωρούσε ή διήγηση, τό πρόσωπό του Ιπαιρνε μιά γκριζωπή δψη πού σκούραινε συνέχεια καθώς δυνάμωνε τό πρωινό φώς. "Όταν *οι* πρώτες κόκκινες άκτίνες χύθηκαν στό δωμάτιο, είδαμε τά κάτασπρα πιά μαλλιά του νά πλαισιώνουν Ινα σκοτεινό πρόσωπο.

Κανονίσαμε νά μείνει Ινας άπό μάς κοντά στό άτυχο ζευγάρι μέχρι νά ξανασυναντηθούμε δλοι μαζί καί νά συμφωνήσουμε γιά τήν παραπέρα δράση μας.

Γιά *ίνα* πράγμα είμαι σίγουρος: Στην άτέλειωτη τροχιά του σήμερα ό ήλιος δέ θά συναντήσει άλλο σπίτι πιό άπελπισμένο άπ' τό δικό μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XXII

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΧΑΡΚΕΡ

3 'Οκτωβρίου.-Κάτι πρέπει να κάνω για να μην τρελαθώ· γράφω λοιπόν ημερολόγιο. Τώρα είναι Ιξη. Σε μισή ώρα θα συναντηθούμε στο γραφείο για να φάμε κάτι· ο Δρ Βάν Χέλσινγκ κι ο Δρ Σιούαρντ λένε ότι αν δεν φάμε δεν μπορούμε να είμαστε αποτελεσματικοί στη δουλειά μας. Καί σήμερα πρέπει, μά το θεό, να βάλουμε τά δυνατά μας. Κάθομαι να γράφω μόλις βρώ την παραμικρή ευκαιρία, γιατί δεν τολμώ να σταματήσω και να σκεφτώ. Τά σημειώνω όλα, σημαντικά κι ασήμαντα· ίσως στο τέλος μάθουμε κάτι κι απ' τις πιο μικρές λεπτομέρειες. "Αν είχαμε μάθει κάτι, μικρό ή μεγάλο, θα βρισκόμασταν τώρα, κι ή Μίνα κι εγώ, σε καλύτερη θέση. "Ας ελπίζουμε όμως, κι ας έχουμε πίστη. Τώρα μόλις μου 'πε ή Μίνα μου, με τά μαγουλάκια της μουσκεμένα απ' τά δάκρυα, ότι ή πίστη μας στις δυσκολίες και στα προβλήματα δοκιμάζεται —πρέπει να εμπιστευτούμε ο Ινας τον άλλον και στο τέλος ο Θεός θα μάς βοηθήσει. Στο τέλος! Θεέ μου, ποιά τέλος;... Δουλειά, δουλειά!

Ο Δρ. Βάν Χέλσινγκ κι ο Δρ Σιούαρντ πήγαν να δούν τον άμοιρο τό Ρένφελντ, κι όταν γύρισαν, άρχισαμε να συζητούμε σοβαρά τί επρεπε να γίνει. Πρώτα μάς είπε ο Δρ Σιούαρντ ότι όταν κατέβηκαν με τό Δρ Βάν Χέλσινγκ βρήκαν τό Ρένφελντ σωριασμένο στο πάτωμα. Τό πρόσωπό του ήταν γεμάτο γρατσουνιές και πληγές, κι είχε κατάγματα στο σβέρκο.

Ο Δρ Σιούαρντ ρώτησε τό νοσοκόμο ύπηρεσίας στο διάδρομο αν είχε άκούσει τίποτα. Είπε ότι καθόταν ?ξω —όμολόγησε ότι λαγοκοιμήθηκε κι όλας— όταν άκουσε κραυγές απ' τό δωμάτιο, και μετά ο Ρένφελντ φώναζε πολλές φορές «Θεέ! Θεέ! Θεέ!». Μετά άκούστηκε Ινας γδούπος, κι όταν μπήκε μέσα τον βρήκε ξαπλωμένο μπρούμυτα στο πάτωμα, όπως τον είδαν οί γιατροί. Ο Βάν Χέλσινγκ ρώτησε αν είχε άκούσει «φωνές» ή «μιά φωνή» κι εκείνος είπε ότι δεν ήταν σίγουρος· στην άρχή του φάνηκε σά δύο φωνές, αλλά αυτό δεν ήταν δυνατόν αφού δεν ήταν κανείς άλλος μές στο δωμάτιο. Θα 'παίρνε δρκο, αν του τό ζητούσαν, ότι ή λέξη «θεέ» άκούστηκε απ' τό στόμα του άσθενή. Ο Δρ Σιούαρντ μάς είπε, όταν μείναμε μόνοι, ότι δε θέλησε να έπιμείνει περισσότερο· υπήρχε περίπτωση να γίνει άνάκριση και δε γινόταν να φανερώσουμε την άλήθεια γιατί δε θα την πίστευε κανείς. Πίστευε πως με την κατάθεση του νοσοκόμου μπορούσε να εκδώσει Ινα πιστοποιητικό θανάτου που όφειλόταν σε άτύχη|ια από

πέσιμο άπ' τό κρεβάτι. Σέ περίπτωση πού τό ζητούσε ό άνακριτής θά μπορούσε νά γίνει μιά τυπική άνάκριση, μέ τό ίδιο, άναγκαστικά, άποτέλεσμα.

Όταν άρχίσαμε νά κουβεντιάζουμε γιά τό έπόμενο βήμα μας, ή πρώτη μας άπόφαση ήταν νά μήν κρύψουμε τίποτε άπολύτως άπ' τή Μίνα —δο όδονηρό και νά 'ναι. Συμφώνησε κι ίδια διτ Ιτσι 2πρεπε νά γίνει· σου ράγιζε ή καρδιά νά τή βλέπεις τόσο γενναία άλλά και τόσο λυπημένη και σέ τέτοια βαθιά άπόγνωση. «"Όχι άλλα μυστικά» είπε. «'Αλίμονο! άρκετά είχαμε ως τώρα. "Αλλωστε τίποτα πιά δέ μπορεί νά μέ κάνει νά Λονέσω περισσότερο άπ' δοσ πονώ τώρα! Ό,τι και νά συμβεί, θά μού δώσει καινούρια έλπίδα και κουράγιο!» Ό Βάν Χέλσινγκ μίλησε ξαφνικά άλλά μαλακά κοιτάζοντάς την έπίμονα:—

«Μά, κυρία Μίνα, δέ φοβάστε, αν δχι γιά τόν έαυτό σας, άλλά γιά τό τί μπορεί νά πάθουν οί άλλοι άπό σάς, μετά άπ' διτ ξγινε;» Τό πρόσωπό της σκλήρυνε, μά τά μάτια της Ιλαμψαν μέ μαρτυρική άφοσίωση κι άποκρίθηκε:—

«Α, δχι! Γιατί 2χω πάρει τήν άπόφασή μου!»

«Γιά ποιό πράγμα;» ρώτησε εκείνος μαλακά, και μείναμε δλο άσάλευτοι γιατί ό καθένας μέ τόν τρόπο του μαντεύαμε άόριστα τί έννοούσε. Η άπάντησή της είχε μιά άμεση άπλότητα, σά νά 'κανε μιά άπλή δήλωση:

«Γιατί αν άνακαλύψω στόν ίαυτό μου —και θά παρακολουθώ άγρυπνα— τάσεις νά βλάψω αυτούς πού άγαπώ, θά πεθάνω!»

«Δέν πιστεύω ν' αυτοκτονήσετε;» ρώτησε βραχνά ό Καθηγητής.

«Θά τό κάνω, αν δέν βρεθεί κάποιος φίλος πού νά μ' άγαπάει άρκετά και νά μέ **ΣΩΣΕΙ** άπό εναν τέτοιο πόνο και μιά τόσο άπεγνωσμένη προσπάθεια!» Καθώς μιλούσε τόν κοίταζε μέ βλέμμα γεμάτο νόημα. Εκείνος σηκώθηκε άπ' τή θέση του, τήν πλησίασε, άκούμπησε τό χέρι του στό κεφάλι της κι είπε μέ επισημότητα:

«Υπάρχει, παιδί μου, Ινας τέτοιος άνθρωπος αν είναι γιά τό καλό σου. Έγώ ό ίδιος άναλαμβάνω τήν ευθύνη άπέναντι στό θεό νά σου χαρίσω μιά τέτοια ευθανασία άκόμα και τούτη τή στιγμή αν ήταν άναγκαίο, και σίγουρο! 'Αλλά, παιδί μου—» γιά μιά στιγμή τόν **ΈΠΝΙΞΕ** Ινας λυγμός στό λαιμό τον, μά τόν κατάπτε και συνέχισε:—

«Υπάρχουν δμως έδώ άνθρωποι πού θά σταθούν άνάμεσα σέ σένα και στό θάνατο. Δέν πρέπει νά πεθάνεις άπό χέρι κανενός, μά ούτε κι άπ' τό δικό σου. Μέχρι νά πεθάνει πραγματικά Εκείνος πού κατάστρεψε τή γλυκιά ζωούλα σου, πρέπει έσύ νά 'σαι ζωντανή. Γιατί αν εκείνος βρίσκεται άκόμα άνάμεσα στους νεκροζώντανους, μέ τό θάνατό σου θά γίνεις κι έσύ δική τους. "Όχι, πρέπει νά ζήσεις! Πρέπει ν' άγωνιστείς και νά παλέψεις γιά τή ζωή, ?στω κι αν ό θάνατος θά

σοῦ προκαλούσε άνείπωτη άνακούφιση. Πρέπει νά πολεμήσεις τόν ίδιο τό θάνατο, είτε σοῦ ῥθει σάν πόνος είτε σά χαρά· μέρα καί νύχτα· στήν ασφάλεια αλλά καί στόν κίνδυνο. Σ' έξορκίζω στή ζωντανή ψυχή σου νά μήν πεθάνεις —οὔτε νά τό σκέφτεσαι— μέχρι νά περάσει αυτό τό μεγάλο κακό.» Ἡ καημενούλα ή Μίνα έγινε άσπρη σά νεκρή κι άρχισε νά τραντάζεται καί νά τρέμει σάν τήν κινούμενη άμμο δταν πλησιάζει ή παλίρροια. Μείναμε δλοι άμίλητοι. Δέν μπορούσαμε νά κάνουμε τίποτα. Τελικά ήρέμησε κάπως καί γυρνώντας στόν Καθηγητή τοῦ άπλωσε τό χέρι καί τοῦ ἔπε γλυκά μά τόσο θλιμμένα:—

«Σας υπόσχομαι, καλέ μου φίλε, διτι άν είναι ή θέληση τοῦ θεοῦ νά ζήσω, θά προσπαθήσω νά ζήσω, μέχρι νά περάσει από πάνω μου αυτό τό κακό, δταν Εκείνος τό άποφασίσει.» Ἦταν τόσο καλή καί γενναία πού νιώσαμε τίς καρδιές μας νά δυναμώνουν καί νά μεγαλώνει ή θέληση κι ή άντοχή μας γιά χάρη της· άρχισαμε λοιπόν νά συζητάμε τί ἔπρεπε νά γίνει. Ἐγώ της είπα διτι από δώ καί μπρός θά πρέπει νά κρατάει δλα τά χαρτιά κλειδωμένα καθώς κι δλα τά ?γγραφα ή ήμερολόγια ή φωνογραφικούς κύλινδρους πού θά χρησιμοποιήσουμε στό μέλλον. Επίσης της είπα νά συνεχίσει νά κρατά τό ήμερολόγιό της δπως καί πρίν. Χάρηκε πού θά ἔχε κάτι ν' άπασχολείται—άν μπορούμε νά χρησιμοποιήσουμε τή λέξη «χαρά» σέ σχέση μ' ἄνα τόσο θλιβερό καθήκον.

Ὅπως συνήθως ό Βάν Χέλσινγκ είχε σκεφτεί τά πάντα έκ τών προτέρων κι είχε προετοιμάσει Ἰνα πρόγραμμα δουλειάς μέ κάθε λεπτομέρεια.

«Ἦταν ίσως καλό,» είπε, «πού στή συνάντησή μας μετά τήν έπίσκεψη στό Κάρφαξ άποφασίσαμε νά μήν κάνουμε τίποτα μέ τά κιβώτια μέ τό χώμα πού βρίσκονται εκεί. "Αν κάναμε κάτι, ό Κόμης θά είχε μαντέψει τό σκοπό μας καί θά ἔπαίρνε σίγουρα τά μέτρα του από πρίν γιά νά έμποδίσει τά σχέδια μας γιά τίς υπόλοιπες κάσες. Τώρα όμως δέν ξέρει τίς προθέσεις μας. Μάλλον δέν υποψιάζεται οὔτε διτι Ε-χουμε τή δυνατότητα ν' άποστειρώσουμε τίς κρυψώνες του ώστε νά μή μπορεί νά τίς χρησιμοποιήσει δπως παλιά. Ἐχουμε προχωρήσει τόσο πολύ στήν έπισήμανση τής θέσης τους, πού άφού έρευνήσουμε τό σπίτι στό Πικαντίλι θά ξέρουμε τή θέση τους μέχρι τήν τελευταία. Ἐχουμε τή σημερινή μέρα στή διάθεσή μας καί σ' αυτήν στηρίζουμε όλες μας τίς έλπίδες. Ὁ ήλιος πού άνάτειλε τό πρωί καί φώτισε τή θλίψη μας θά μάς προστατέψει ως τή δύση του. Μέχρι νά σκοτεινιάσει, τό Τέρας θά πρέπει νά παραμείνει στήν ίδια μορφή πού Ἰχει αυτή τή στιγμή. Είναι φυλακισμένο μέσα στά πλαίσια τής γήινης υπόστασης του. Δέ μπορεί νά έξατμιστεί στόν άέρα οὔτε νά ξεγλιστρήσει από χαραμάδες, ρωγμές καί τρυπούλες. "Αν θέλει νά περάσει κάποια πόρ-

σοι, θά **πρέπει** νά τήν ανοίξει σάν κοινός θνητός. Έχουμε λοιπόν τή σημερινή μέρα γιά νά βρούμε δλες του τίς κρυψώνες καί νά τίς αποστειώσουμε. Αυτό θά κάνουμε, ώστε αν δέν μπορέσουμε νά τόν πιάσουμε καί νά τόν έξοντώσουμε, τουλάχιστο νά τόν στριμώξουμε κάπου δπου θά μπορέσουμε κάποια στιγμή νά τόν έξοντώσουμε σίγουρα.» Σ' αυτό τό σημείο τινάχτηκα, γιατί δέ μπορούσα νά συγκρατηθώ στή σκέψη πώς μέ τή συζήτηση δέ βρισκόμασταν σέ δράση, κι δτι χάναμε λεπτά καί δευτερόλεπτα κρίσιμα γιά τή ζωή καί τήν ευτυχία της Μίνας. Ο Βάν Χέλσινγκ δμως σήκωσε τό χέρι του προειδοποιητικά. «"Οχι, φίλε "μου Τζόνθαν,» είπε, «σ' αυτή τήν περίπτωση ή ευθεία δέν είναι ή συντομότερη όδός, δπως λέτε κι έσείς. Θ' αναλάβουμε δράση, καί μάλιστα μέ άπεγνωσμένη ταχύτητα, μά δταν Ερθει ή ώρα. Σκέψου, δτι πιθανότατα τό κλειδί τής υπόθεσης βρίσκεται στό σπίτι στό Πικαντίλι. Ο Κόμης Εχει ίσως αγοράσει πολλά σπίτια. Μπορεί νά 'χει συμβόλαια, κλειδιά, κι άλλα πράγματα. Μπορεί νά 'χει χαρτί Αλληλογραφίας ή βιβλιάριο έπιταγών. Κάπου πρέπει νά τά 'χει δλα αυτά τά πράγματα· γιατί δχι σ' **ίνοι** τόσο κεντρικό καί ήσυχο μέρος δπου μπορεί νά μπαινοβγαίνει νυχθημερόν άπ' τήν μπροστινή ή τήν πίσω πόρτα χωρίς νά τόν προσέχει κανείς μέσ στην κίνηση τού δρόμου; Θά πάμε εκεί καί θά ψάξουμε· αμα βρούμε τί Εχει μέσα, τότε θά κινήσουμε γη καί ουρανό, δπως λέει ό φίλος μας ό "Αρθουρ, γιά νά πιάσουμε στό δόκανο τή γριά άλεπού — Ετσι, σύμφωνοι;

«"Ας φύγουμε άμέσως, λοιπόν» φώναξα· «χαραμίζουμε χρόνο, πολύτιμο χρόνο!» Ο Καθηγητής δέν κινήθηκε, παρά μόνο είπε:

«Καί πώς θά μπούμε σ' εκείνο τό σπίτι στό Πικαντίλι.»

«Μέ όποιοιδήποτε τρόπο!» φώναξα. «Στήν ανάγκη θά κάνουμε διάρρηξη.»

«Κι ή άστυνομία σας; Πού θά βρίσκεται, καί τί θά πει;»

Κλονίστηκα· ήξερα δμως δτι αν ήθελε νά καθυστερήσουμε άσφαλώς θά είχε κάποιο σοβαρό λόγο. Είπα λοιπόν, δσο μπορούσα πió ήρεμα:—

«"Ας μήν περιμένουμε λοιπόν περισσότερο άπ' δσο χρειάζεται· **θά** καταλαβαίνετε σίγουρα τί μαρτύριο τραβάω.» «Ναί παιδί μου, καταλαβαίνω· καί πίστεψέ με, δέν Εχω καμία διάθεση νά μεγαλώσω τήν άγωνία σου. Σκέψου δμως, τί μπορούμε νά κάνουμε πρίν άρχισει ή πρωινή κίνηση; Μόνο τότε είναι ή σωστή ώρα. Τό σκέφτηκα καί τό ξανασκέφτηκα καί μοϋ φαίνεται πώς ό άπλούστερος τρόπος είναι κι ό καλύτερος. Θέλουμε λοιπόν νά μπούμε στό σπίτι καί δέν Εχουμε κλειδί, Ετσι; Έγνεψα ναί.

«"Ας υποθέσουμε τώρα δτι είσαι πραγματικά ό ιδιοκτήτης εκείνου τού σπιτιού, αλλά δέ μπορείς νά μπεις μέσα· σκέψου δτι δέν Ε-

χεις βέβαια και νοοτροπία διαρρήκτη· τί θά 'κάνεις;»

«Θά φώναζα έναν κανονικό κλειδαρά και θά τόν έβαζα νά μου άνοίξει τήν πόρτα.»

«Κι ή άστυνομία σας δέ θ' Ανακατευόταν, νομίζεις;»

«Όχι, δχι, άν ήξεραν διτι ό άνθρωπος ένεργεί νόμιμα.»

«Τότε λοιπόν,» είπε κοιτάζοντάς με επίμονα, «τό θέμα μας είναι άν ό ιδιοκτήτης έχει άυτοπεποίθηση, κι αν ή άστυνομία πιστεύει ή δχι στή συνείδηση αύτή. Η άστυνομία σας θά πρέπει νά 'χει έξυπνους κι ευσυνείδητους ανθρώπους —πολύ έξυπνους!— στό νά μαντεύουν τήν ψυχολογία για νά ενδιαφερθοϋν για τέτοια ζητήματα. "Όχι, φίλε μου Τζόναθαν, μπορείς νά σπάσεις τίς κλειδαριές σ' έκατό άδεια σπίτια στό Λονδίνο, ή σέ δποια άλλη πόλη τοϋ κόσμου, κι άν τό κάνεις μέ τό σωστό τρόπο και στή σωστή στιγμή, δέ θ' ανακατευτεί κανείς. Διάβασα κάποτε για κάποιον κύριο πού είχε ένα καταπληκτικό σπίτι έδώ στό Λονδίνο. Έφυγε για πολλούς μήνες στήν Ελβετία και τό κλειδωσε. Κάποιος κλέφτης λοιπόν έσπασε ένα πίσω παράθυρο και μπήκε μέσα. Μετά πήγε κι άνοίξε τά μπροστινά παράθυρα κι άρχισε νά μπαινοβγαίνει άπ' τή μπροστινή πόρτα μπροστά στά μάτια τής άστυνομίας. Μετά έβγαλε τά πράγματα σέ δημοπρασία, μέ άγγελίες και μεγάλες ταμπέλες. Κι δταν έφτασε ή μέρα πούλησε σέ έναν πελάτη δλα τά πράγματα τοϋ άλλου. Πήγε κατόπιν σ' έναν εργολάβο και τοϋ πούλησε τό σπίτι, άφοϋ συμφώνησαν νά κατεδαφιστεί και νά μεταφερθοϋν τά υλικά σέ μία όρισμένη προθεσμία. Κι ή άστυνομία σας κι οι άλλες άρχές τόν βοήθησαν δσο μπορούσαν. Όταν γύρισε ό ιδιοκτήτης άπ' τίς διακοπές του στήν 'Ελβετία, βρήκε στή θέση τοϋ σπιτιού του μία τεράστια τρύπα. Όλα αύτά γίνανε μέ δλους τούς τύπους, κι έτσι θά κάνουμε κι έμεις. Δέν πρέπει νά πάμε πολύ πρϊ, γιατί τότε θά τό θεωρήσει ύποπτο ό άστυφύλακας πού εκείνη τήν ώρα δέν θά 'χει πολλή δουλειά· θά πάμε μετά τίς δέκα πού θά 'ναι πολύς κόσμος έξω, δπως θά κάναμε άν ήμασταν πραγματικοί ιδιοκτήτες τοϋ σπιτιού.»

'Αναγκάστηκα νά παραδεχτώ διτι είχε δίκιο. Τό πρόσωπο τής Μίνας χαλάρωσε λιγάκι άπ' τήν τρομερή άπόγνωση και φωτίστηκε άπ' τήν έλπίδα πού μάς έδινε ή λογική τοϋ Καθηγητή. Συνέχισε:

«Όταν πιά βρεθοϋμε μέσα στό σπίτι, θά βρούμε περισσότερα ίχνη· όπωσδήποτε μερικοί άπό μάς θά μείνουν μέσα, όσο οι άλλοί θά ψάχνουν για άλλα πιθανά σημεία δπου βρίσκονται κιβώτι» — π.ό Μπέρμοντσι και στό Μάιλ Έντ.»

Ο Λόρδος Γκοντάλμινγκ σηκώθηκε. «Μπορώ νά βο>ζήσω <y αυτό είπε. «Θά τηλεγραφήσω στους δικούς μου νά 'χουν έτοιμα αμάξια κι άλογα στα πιό βολικά σημεία.»

«Γιά κοίταξε, παλιόφιλε,» είπε ό Μόρρις «είναι περίφημη ή ιδέα σου νά τά 'χουμε δλα Ιτοιμα σέ περίσωση πού χρειαστεί νά πάμε μέ άλογα- νομίζω όμως διτι Ινα κομπό αμαξάκι μέ τό οικόσημό σου σέ κάποια πάροδο του Γουόλγουορθ ή του Μάιλ Έντ θά τραβούσε υπερβολικά την προσοχή. Μοϋ φαίνεται διτι καλύτερα νά πάμε στό νότιο καί στό άνατολικό Λονδίνο μέ νοικιασμένα αμάξια, καί νά τ' άφήσουμε κάπου κοντά στή γειτονιά πού πηγαίνουμε.»

«Ό φίλος μας ό Κούνισυ εχει δίκιο!» είπε ό καθηγητής. Έχει προσγειωμένο μυαλό, πού λένε. Έχουμε δύσκολη δουλειά νά κάνουμε, καί δέ χρειαζόμαστε μάρτυρες.»

Η Μίνα Ιδειχνε δλο καί πιό ζωηρό ένδιαφέρον για δλα αυτά καί χάρηκα βλέποντας πώς οί άπαιτήσεις της δουλειάς τήν έκαναν νά ξεχνάει για λίγο τη φοβερή χθεσινή της έμπειρία. Ήταν πολύ, πολύ χλωμή, σχεδόν άσπρη, καί τόσο άδύνατη πού τά χείλη της είχαν τραβηχτεί καί προεξείχαν κάπως τά δόντια της. Δέν είπα τίποτα γι' αυτό τό τελευταίο για νά μήν τήν πληγώσω χωρίς λόγο· τό αίμα όμως πάγωσε στίς φλέβες μου δταν σκέφτηκα τί επαθε ή φτωχή μας Λούσυ δταν ό Κόμης της ρούφηξε τό αίμα. Πάντως δέ φαινόταν νά γίνονται πιό σουβλερά άκόμη· ήταν βέβαια νωρίς, κι ό κίνδυνος έξακολουθούσε νά υπάρχει.

Όταν φτάσαμε στή συζήτηση της σειράς των ένεργειών μας καί της κατανομής των δυνάμεων, γεννήθηκαν καινούριες πηγές άμφιβολίας. Συμφωνήσαμε τελικά διτι πρίν ξεκινήσουμε για τό Πικαντίλι θά πρέπει νά καταστρέψουμε τό πιό κοντινό κρησφύγετο του Κόμη. Έτσι σέ περίπτωση πού θά τό 'βρίσκε πολύ σύντομα, έμεις θά τόν είχαμε ήδη προλάβει μέ τό εργο μας· άλλωστε ή παρουσία του μέ κάποια υλική ύπόσταση καί στήν πιό άδύναμη στιγμή του, θά μάς όδηγούσε πιθανόν σέ καινούρια ίχνη.

Όσο για τήν κατανομή δυνάμεων, ό Καθηγητής πρότεινε, μετά τήν έπίσκεψη στό Κάρφαξ, νά μούμε δλοι στό σπίτι στό Πικαντίλι· οί δύο γιατροί κι έγώ νά μείνουμε εκεί κι ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ μέ τό Μόρρις νά βρουν τά κρησφύγετα στό Γουόλγουορθ καί στό Μάιλ Έντ καί νά τά καταστρέψουν. Ό Καθηγητής μάς προειδοποίησε διτι μπορεί ό Κόμης —αν καί άπίθανο— νά έμφανιστεί στό Πικαντίλι πρίν βραδιάσει, καί σ' αυτή τήν περίπτωση θά πρέπει νά τόν άντιμετωπίσουμε επί τόπου, ή τουλάχιστο νά τόν άκολουθήσουμε δλοι μαζί. Έγώ άντέδρασα Ιντονα στό σημείο πού άφορούσε τή δική μου συμμετοχή, γιατί δπως είπα, είχα σκοπό νά μείνω νά προστατέψω τή Μίνα. Θεώρησα τήν άπόφασή μου όριστική, αλλά ή Μίνα δέ σήκωνε τήν παραμικρή άντίρρηση. Είπε πώς μπορεί νά έμφανιστεί κάποιο νομικό θέμα δπου θά χρειαστεί ή βοήθειά μου, διτι μπορεί άνάμεσα

ατά χαρτιά του Κόμη να βρούμε Εγγραφα που μόνο εγώ μπορώ να καταλάβω απ' την πείρα μου στην Τρανσυλβανία, κι ότι, τέλος, χρειαζόμασταν όλες μας τις δυνάμεις για ν' αντιμετωπίσουμε την τρομερή έξουσία του Κόμη. 'Αναγκάστηκα να υποχωρήσω γιατί η Μίνα επέμενε στην απόφασή της: είτε ότι και για την 15ta, ή τελευταία της έλπιδα ήταν να δουλέψουμε δλοι μαζί. «Όσο για μένα,» είπε «δὲ φοβάμαι. Τίποτα χειρότερο δὲν μπορεί να συμβεί πιά, κι δ,τι και να γίνει θά μού φέρει κάποια έλπιδα ή παρηγοριά.

Πήγαινε, άντρα μου! "Αν θέλει ο θεός, θά μέ φυλάξει και μόνη μου όσο κι αν ήταν και κάποιος άλλος μαζί μου.» Σηκώθηκα λοιπόν και φώναξα: «Εμπρός για δνομα του Θεού, άς ξεκινήσουμε χωρίς να χάνουμε καιρό. Μπορεί ο Κόμης να Ερθει στο Πικαντίλι πιό νωρίς απ' ότι νομίζουμε.»

«Ά δχι!» είπε ο Βάν Χέλσινγκ σηκώνοντας τό χέρι.

«Μά γιατί;» ρώτησα.

«Ξεχνάς,» μου είτε χαμογελώντας σχεδόν, «δτι χθές βράδυ τό γλέντησε γερά και θά κοιμηθεί σήμερα ως άργά;»

Νά ξεχάσω! Πώς είναι δυνατόν, πώς μπορώ ποτέ να ξεχάσω; Ποιός από μας μπορεί να ξεχάσει τή φοβερή εκείνη σκηνή! Η Μίνα Εκανε υπεράνθρωπη προσπάθεια να μή χάσει τό θάρρος της: τήν πλημμύρισε όμως ο πόνος και κρύβοντας τό πρόσωπο μέ τά χέρια της άρχισε να τραντάζεται απ'τους λυγμούς. Ο Βάν Χέλσινγκ δὲν είχε καμιά πρόθεση να της ξαναφέρει στη μνήμη δσα είχε περάσει. 'Αλλά μέσα σ' δλη τή διανοητική του προσπάθεια είχε ξεχάσει και τήν ίδια, και τό ρόλο που Επαιξε στην υπόθεση. Μόνο άργότερα αναλογίστηκε τί είχε πει· Εφριξε μέ τήν άπερισκεψία του και προσπάθησε να τήν παρηγορήσει. «"Αχ κυρία Μίνα μου,» είπε, «γλυκιά μου, καλή μου κυρία Μίνα, άλίμονο! Πώς Εγινε εγώ, που σας εκτιμώ περισσότερο από κάθε τί, να πώ τέτοιο πράγμα! Φταίνε τά ήλίθια γέρικα χείλη μου και τό χαζό μου κεφάλι· θά τό ξεχάσετε όμως;» Έσκυψε κοντά της κι εκείνη του 'πίασε τά χέρια και του 'πε βραχνά κοιτάζοντας τον μέσ απ' τά δάκρυά της—

«Όχι δὲ θά ξεχάσω, και καλύτερα να τά θυμούμαι. Θά θυμούμαι μαζί μ' αυτά κι όλες τις γλυκιές αναμνήσεις από σας, κι Ετσι δὲν πειράζει. Λοιπόν, πρέπει να φύγετε. Τό πρωινό είναι Ετοιμο και πρέπει να φάμε για να δυναμώσουμε.»

Παράξενο πρωινό. Προσπαθούσε ο καθένας να είναι πρόσχαρος και να δίνουμε κουράγιο ο Ενας στον άλλον, κι ή Μίνα ήταν πιό ζωηρή κι αισιόδοξη απ' δλους. Μόλις τελειώσαμε ο Βάν Χέλσινγκ σηκώθηκε κι είτε:

«Και τώρα, φίλοι μου ξεκινάμε για τό τρομερό μας Εργο.

Έχουμε δλοι τὰ δπλα μας δπως τὴν πρώτη νύχτα πού πήγαμε στὴν κρυψώνα τοῦ ἐχθροῦ; Εἴμαστε ὄπλισμένοι ἀπέναντι σέ σωματικές μὰ καὶ πνευματικές ἐπιθέσεις;» Τό βεβαιώσαμε πὼς εἴμαστε. «Εντάξει λοιπόν. Καὶ τώρα, κυρία Μίνα, νὰ ξέρετε πὼς εἴστε ἀπόλυτα ἀσφαλῆς μέχρι τὸ ἡλιοβασίλεμα, κι ἐμεῖς θὰ γυρίσουμε πρὶν βραδιάσει — αν γυρίσουμε! Προηγουμένως δμως θέλω νὰ βεβαιωθῶ πὼς εἴστε προφυλαγμένη ἀπὸ κάθε προσωπική ἐπίθεση. Ὅσο ἤσασταν κάτω, ετοίμασα τὸ δωμάτιό σας βάζοντας τὰ πράγματα πού ξέρουμε, γιὰ νὰ μὴ μπορέσει νὰ μπει Εκείνος. Τώρα νὰ προφυλάξω κι ἐσάς. Ἐγγίζω τὸ μέτωπό σας μ' αὐτὸ τὸ κομματάκι ἱερὴ δστια στὸ δνομα τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καὶ — »

Ἐκούστηκε μιὰ τρομακτικὴ κραυγὴ πού μας πάγωσε δλους τὸ αἶμα. Μόλις ἡ δστια ἀγγιξε τὸ μέτωπο τῆς Μίνας τῆς Ἐκαμε τὴ σάρκα σὰ νὰ 'ταν πυρωμένο μέταλλο. Τό μυαλό τῆς πολυαγαπημένης κατάλαβε ἀμέσως τί σήμαινε αὐτὸ μὲν τὰ νεῦρα τῆς Ἐνωσαν τὸν πόνο: Τὰ δυὸ μαζί τὴν τσάκισαν τόσο πού ἡ βασανισμένη ψυχὴ τῆς ἐκφράστηκε μὲ μιὰ τρομερὴ κραυγὴ. Τὴ σκέψη τῆς δμως δέν ἀργησαν νὰ τὴν ἀκολουθήσουν τὰ λόγια, καὶ πρὶν σβῆσει ὁ ἀντίλαλος τῆς κραυγῆς, ἦρθε ἡ ἀντίδραση: Ἐπεσε στὰ γόνατα σέ φοβερὴ στάση ἀγωνίας καὶ ταπείνωσης. Σκέπασε τὸ πρόσωπό τῆς μὲ τὰ μαλλιά τῆς, δπως παλιά οἱ λεπροὶ μὲ τὴν κάπα τους, κι ἀρχισε νὰ θρηνεῖ:—

«Εἶμαι μολυσμένη! Μολυσμένη! Ἄκόμα κι ὁ Μεγαλοδύναμος ἀποστρέφεται τὴ βεβηλωμένη σάρκα μου! Τοῦτο τὸ σημάδι θὰ τὸ 'χω στὸ μέτωπό μου ὡς τὴ μέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας.» Σταμάτησαν δλοι. Σωριάστηκα δίπλα τῆς καὶ τὴν Ἐσφιγγα στὴν ἀγκαλιά μου μὲ μιὰ ἀγωνία καὶ πόνο χωρὶς ἐλπίδα. Μείναμε γιὰ λίγο δεμένοι Ἐτσι στὸν κοινὸ μας πόνο, ἐνὼ γύρω οἱ φίλοι μας γύρισαν ἄλλου τὸ πρόσωπο μουσκεμένο μὲ σιωπηλὰ δάκρυα. Τότε ὁ Βάν Χέλσινγκ γύρισε καὶ μίλησε σοβαρὰ, τόσο σοβαρὰ πού Ἐνωσα δτι κάποια θεία Ἐμπνευση μιλοῦσε μὲ τὴ φωνὴ του:—

«Ἴσως χρειαστεῖ νὰ φέρετε αὐτὸ τὸ σημάδι στὸ μέτωπό σας δσο θὰ πει ἡ κρίση τοῦ θεοῦ, μέχρι τὴ μέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας πού θὰ ἐξάλειψει κάθε κακὸ πάνω στὴ γῆ καὶ κάθε ἀδικία πού Ἐγινε στὰ παιδιὰ του. Καὶ τότε καλὴ μας ἀγαπημένη μας κυρία Μίνα, μακάρι νὰ 'μαστὲ ἐκεῖ δσοι σας ἀγαποῦμε, καὶ νὰ δούμε αὐτὸ τὸ σημάδι πού ὁ Θεὸς ξέρει τί σημαίνει, νὰ σβῆνει καὶ νὰ ἀφήνει τὸ μέτωπό σας τόσο καθαρὸ δσο καθαρὴ εἶναι κι ἡ καρδιά σας. Γιατί, σὰς ὀρκίζομαι, τὸ σημάδι θὰ σβῆσει δταν ὁ Θεὸς θελήσει νὰ μὰς ἀπαλλάξει ἀπ' τὴν κατάρρα πού μὰς βαραίνει τώρα. Μέχρι τότε θὰ πρέπει νὰ σηκώσουμε τὸ Σταυρὸ μας, δπως τὸν σήκωσε κι ὁ Ἰός Του υπακούοντας στὴ θέλησή Του. Ἴσως εἴμαστε κι ἐμεῖς δργανα τῆς καλῆς Του θέλησης καὶ θὰ

υπακούσουμε στό κάλεσμά του δπως κι ό Τίός, μέ πληγές και ταπεινώση, μέ δάκρυα και αίμα, μέ άμφιβολίες και φόβους· δλα αυτά πού δείχνουν τή διαφορά ανάμεσα στό θεό και τόν άνθρωπο.»

Τά λόγια του μάς έφεραν έλπίδα, και παρηγοριά κι έγκαρτέρηση. Τό νιώσαμε κι ή Μίνα κι έγώ, και πιάσαμε ταυτόχρονα ό καθένας ένα χέρι του γέρου και σκύψαμε νά τό φιλήσουμε. Έπειτα γονατίσαμε δλοι άμίλητοι, κι όρκιστήκαμε χειροπιασμένοι νά έχουμε πίστη ό Ινας στόν άλλον. Έμεϊς οι άντρες δώσαμε δρκο νά σηκώσουμε τό πέπλο της θλίψης άπ' τό κεφάλι εκείνης πού ό καθένας μέ τόν τρόπο του, άγαπούσε. Και προσευχηθήκαμε στό θεό νά μάς βοηθήσει και νά μάς όδηγήσει στό τρομερό έργο πού μάς περίμενε.

Ήταν πιά ώρα νά ξεκινήσουμε. 'Αποχαιρέτησα λοιπόν τή Μίνα· ήταν Ινας άποχαιρετισμός πού δέ θά τόν ξεχάσω ώσπου νά πεθάνω. Μετά άπ' αυτό ξεκινήσαμε.

Γιά Ινα πράγμα έχω πάρει τήν άπόφασή μου: αν άνακαλύψουμε δι τή Μίνα τελικά θά γίνει βρυκόλακας, δέν θά τήν αφήσω νά πάει μόνη της σ' αυτό τό τρομερό κι άγνωστο σκοτάδι. Έτσι φαντάζομαι δι πολλαπλασιάζονταν παλιά οι βρυκόλακες· δπως τό φριχτό τους σώμα μόνο σε ιερά χώματα άναπαύονταν, Ιτσι κι ή ιερή άγάπη ήταν τό καλύτερο μέσο στρατολόγησης στις μακάβριες λεγεώνες τους.

Μπήκαμε στό Κάρφαξ χωρίς δυσκολία και βρήκαμε δλα τά πράγματα στην ίδια θέση δπως και πριν. Ήταν άπίστευτο σχεδόν πώς μέσα σε τόσο πεζό περιβάλλον έγκατάλειψης, σκόνης και σαπίλας μπορούσε νά ύπάρχει τέτοιος φόβος σαν αυτόν πού δοκιμάσαμε. "Αν δέν είμαστε άποφασισμένοι, κι αν δέ μάς έσπρωχναν οι φοβερές άναμνήσεις, δέ θά προχωρούσαμε καθόλου. Δέ βρήκαμε ούτε χαρτιά, ούτε άλλα σημάδια παρουσίας μέσα στό σπίτι, και τά κιβώτια στό παλιό εκκλησάκι ήταν άκριβώς δπως τ' αφήσαμε τήν άλλη φορά. Καθώς στεκόμαστε και τά κοιτάζαμε, ό Βάν Χέλσινγκ μάς ειπε σοβαρά:-

«Και τώρα φίλοι μου, έχουμε μιá δουλειά μπροστά μας. Πρέπει ν' άποστειρώσουμε τό χώμα αυτό τό άγιασμένο με ιερές μνήμες, πού τό 'φερε Εκείνος από τόσο μακριά για τέτοιο μακάβριο σκοπό. Διάλεξε αυτό τό χώμα γιατί είναι άγιασμένο. θά τόν έξουδετερώσουμε λοιπόν με τό ίδιο δπλο· θά τό κάνουμε άκόμα πιο ιερό. Ήταν άγιασμένο για τόν άνθρωπο, έμεϊς δμως θά τό αγιάσουμε για τό θεό.» Καθώς μιλούσε Ιβγαλε άπ' τό βαλιτσάκι του Ινα κατσαβίδι κι Ινα γαλλικό κλειδί, και πριν περάσει πολλή ώρα έβγαλε τό καπάκι της μιάς κάσας. Τό χώμα μύριζε μούχλα και κλεισούρα, αλλά αυτό δέ μάς πείραξε γιατί δλη μας ή προσοχή ήταν συγκεντρωμένη στόν Καθηγητή. Πήρε άπ' τό κουτί Ινα κομμάτι ιερή δστια, τό άκούμπησε ευ-

λαβικά πάνω στο χώμα κι άρχισε νά βιδώνει ξανά τό καπάκι μέ τή δική μας βοήθεια.

Κάναμε τό ίδιο σ' δλα τά κιβώτια μέ τή σειρά, κα(τ' αφήσαμε φαινομενικά άπείραχτα· στό καθένα δμως είχαμε βάλει ενα κομματάκι δστια.

Φεύγοντας κλείσαμε πίσω μας τήν πόρτα, κι ό Καθηγητής είτε σοβαρά:

«Ένα μεγάλο μέρος της δουλειάς τελείωσε κιόλας. Μακάρι νά είμαστε έξ ίσου τυχεροί καί μέ τά υπόλοιπα, καί μέχρι τό ήλιοβασίλεμα οί τελευταίες άκτίνες τοῦ ήλιου νά φωτίσουν τό μέτωπο της Μίνας, ενα μέτωπο λευκό σά πορσελάνη καί χωρίς σημάδι!»

Περνώντας τό παρτέρι στό δρόμο μας πρός τό σταθμό γιά νά πάρουμε τό τραίνο είδαμε τήν πρόσοψη τοῦ άσυλου. Κοίταξα προσεκτικά κι είδα τή Μίνα στό παράθυρο τής κάμαράς μου. Τής κούνησα τό χέρι καί τής έκανα νόημα διι ή άποστολή μας πέτυχε. Μοῦ 'γενεψε διι κατάλαβε, καί τήν είδα γιά τελευταία φορά νά κουνά τό χέρι της σέ άποχαιρετισμό. Φτάσαμε στό σταθμό μέ βαριά καρδιά καί μόλις προλάβαμε τό τραίνο πού ξεκινούσε εκείνη τήν ώρα.

Όλ' αυτά τά 'γραφα στό τραίνο.

Πικαντίι, ώρα 12:30.— Λίγο πρίν φτάσουμε στήν όδό Φέντσερτς ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ μου 'πε:—

«Ό Κούνισυ κι εγώ θά πάμε νά βρούμε κλειδαρά. Έσύ καλύτερα νά μήν Ερθεις, σέ περίπτωση πού προκύψουν δυσκολίες. Σ' αυτές τίς συνθήκες έμεις θά μπορούσαμε στήν άνάγκη νά σπάσουμε τήν πόρτα. Έσύ δμως είσαι δικηγόρος κι ό Δικηγορικός Σύλλογος θά σοῦ άποδώσει εύθύνες.» Έφερα πολλές άντιρρήσεις πού δέ μ¹ αφήνανε νά διακινδυνέψω Εστω καί ήθικά, μά εκείνος συνέχισε: «"Άλλωστε, καλύτερα νά μήν είμαστε πολλοί, γιατί θά τραβήξουμε τήν προσοχή. Ό τίτλος μου θά πείσει εύκολα τόν κλειδαρά, καί τόν πιθανό άστυφύλακα πού θά θελήσει νά μάθει τί τρέχει. Καλύτερα νά πάς μέ τόν Τζάκ καί τόν Καθηγητή καί νά μείνετε στό Γκρήν Πάρκ σέ κοντινή άπόσταση άπ' τό σπίτι. Μόλις δείτε ν' άνοίγει ή πόρτα καί νά φεύγει ό κλειδαράς, τότε νά 'ρθείτε. Θά 'χουμε τό νου μας νά σάς άνοίξουμε.»

«Σωστή ιδέα!» είπε ό Βάν Χέλσινγκ καί δέν ξαναμίλησε. Ό Γκοντάλμινγκ κι ό Μόρρις ξεκίνησαν μ' Ινα άμάξι κι έμεις τούς άκολουθήσαμε μ' Ινα άλλο. Στή γωνία τής όδοῦ "Αρλινγκτον τό δικό μας κλιμάκιο κατέβηκε καί συνέχισε μέ τά πόδια ώς τό Γκρήν Πάρκ. Μ' επιασε χτυποκάρδι δταν είδα τό σπίτι δπου βασίζαμε δλες μας τίς έλπίδες νά όρθώνεται γκρίζο σιωπηλό κι έγκαταλειμμένο άνάμεσα στα χαρούμενα καί νοικοκυρεμένα γειτονικά σπίτια. Καθίσαμε σ¹ Ινα παγκάκι άπ' δπου φαινόταν τό σπίτι κι άνάψαμε τά πούρα μας γιά

νά μὴν τραβήξουμε τὴν προσοχή. Τὰ λεπτά μᾶς φάνηκαν αἰῶνες ὥσπου νά ἐρθοῦν οἱ ἄλλοι.

Επιτέλους εἶδαμε μιά ἀμαξά νά σταματάει μπροστά στό σπίτι. Ἀπό μέσα βγήκαν μέ ἀνεση ὁ Λόρδος Γκοντάλμινγκ κι ὁ Μόρρις, κι ἀπ' τὴ μπροστινὴ θέση κατέβηκε ἡ >ας κοντόχοντρος ἐργάτης μέ τό ψάθινο βαλιτσάκι τῶν ἐργαλείων του. Ὁ Μόρρις πλήρωσε τὸν ἀμαξά πού ἀγγιξε τό καπέλλο του κι Ἰφυγε. Οἱ δύο τους ἀνέβηκαν τὰ σκαλάκια κι ὁ Λόρδος Γκοντάλμινγκ ᾤδειξε στὸν ἄνθρωπο τί Ἰπρεπε νά κάνει. Ὁ ἐργάτης εβγαλε τό σακάκι του χωρὶς νά βιάζεται καὶ τό κρέμασε σ' Ἰνα κάγκελο λέγοντας ταυτόχρονα κάτι σ' Ἰναν ἀστυφύλακα πού πλησίασε ἐκεῖνη τὴ στιγμή. Ὁ ἀστυφύλακας ἐγενεψε ἐπιδοκιμαστικά κι ὁ ἐργάτης γονάτισε δίπλα στὰ ἐργαλεῖα του. Ἐψαξε στὴν κασελίτσα του κι ᾤβγαλε μερικά ἐργαλεῖα πού τ' ἀράδιασε μέ τάξη δίπλα του. Κατόπι σηκώθηκε, κοίταξε ἀπ' τὴν κλειδαρότρυπα, τὴ φύσηξε λίγο, καὶ γυρνώντας στοὺς ἄλλους, κάτι τοὺς εἶπε. Ὁ Λόρδος Γκοντάλμινγκ χαμογέλασε, κι ὁ ἄνθρωπος πήρε μιά μεγάλη ἀρμαθιά κλειδιά· διάλεξε Ἰνα κι ἀρχισε μ' αὐτὸ νά σκαλίζει τὴν κλειδαριά σὰ νά τὴν ἐξερευνοῦσε. Ἀφοῦ τὴν ἐπαίξε λίγο, δοκίμασε κι Ἰνα δεῦτερο κι Ἰνα τρίτο κλειδί. Ξαφνικά μ' Ἰνα μικρὸ σπρώξιμο, ἡ πόρτα ἀνοῖξε καὶ μπήκαν κι οἱ τρεῖς τους στό χῶλ. Μείναμε ἀσάλευτοι· ἐγὼ κάπνιζα μανιωδῶς ἐνῶ τό πούρο τοῦ Βάν Χέλσινγκ εἶχε σβῆσει. Περιμέναμε υπομονετικά ὥσπου εἶδαμε τὸν κλειδαρά νά βγαίνει καὶ νά παίρνει τό κασελάκι του. Μετά, κρατώντας τὴν πόρτα μισάνοιχτη μέ τό γόνατό του, Ἰβαλε τό κλειδί καὶ τό δοκίμασε στὴν κλειδαριά. Μετά τό ᾤδωσε στό Λόρδο Γκοντάλμινγκ, ὁ ὅποιος Ἰβγαλε τό πορτοφόλι του καὶ τοῦ ᾤδωσε κάτι. Ὁ κλειδαρᾶς ἀγγιξε τό κασκέτο του, πήρε τό κασελάκι, Ἰβαλε τό σακάκι του κι Ἰφυγε. Κανείς δὲν πρόσεξε τό παραμικρὸ ἀπ' τὴν ὄλη διαδικασία.

Μόλις ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρύνθηκε λιγάκι, ἐμεῖς οἱ τρεῖς περάσαμε ἀπέναντι καὶ χτυπήσαμε τὴν πόρτα. Τὴν ἀνοῖξε ἀμέσως ὁ Κουίνσυ Μόρρις· δίπλα του ὁ Λόρδος Γκοντάλμινγκ ἀναψε Ἰνα πούρο.

«Βρωμάει φοβερὰ ἐδῶ μέσα» εἶπε ὁ τελευταῖος καθὼς μπαίναμε. Πραγματικά, ἡ μυρωδιά ἦταν ἀνυπόφορη —δπως στό παλιὸ ἐκκλησιάκι στό Κάρφαξ— καὶ καταλάβαμε ἀπ' τὴν προηγούμενη πείρα μας διὸ ὁ Κόμης πρέπει νά χρησιμοποιοῦσε συχνὰ τό σπίτι. Προχωρήσαμε στὴν Ἰρευνα του σπιτιοῦ, ὄλοι μαζί γιατί φοβόμασταν καμιά ἐπίθεση. Ὁ ἐχθρὸς μας ἦταν δυνατὸς καὶ ἀποφασισμένος, καὶ δὲν ξέραμε ἀκόμα ἂν ὁ Κόμης βρισκόταν ἡ ὄχι μέσα στό σπίτι. Στὴν τραπεζαρία, πού ἦταν πίσω ἀπ' τό χῶλ, βρήκαμε ὄκτώ κάσες μέ χῶμα. Ὅκτώ μόνο, ἀπ' τίς ἐννιά πού γυρεύαμε! Ἡ δουλειά μας δὲν τέλειω-

σε, και δέ θά τελείωνε ποτέ αν δέ βρίσκαμε τό ένατο κιβώτιο. 'Ανοιξαμε πρώτα τά παραθυρόφυλλα πού βλέπανε πίσω σέ μία στενή πλακοστρωμένη αυλή και στήν πίσω μεριά ενός σταύλου μέ μυτερές γωνίες σά σπιτάκι. Δέν υπήρχαν παράθυρα, κι ετσι δέν ανησυχούσαμε μή μάς πάρει κανένα μάτι. Δέ χάσαμε τόν καιρό μας νά εξετάσουμε τίς κάσες. Μέ κάτι εργαλεία πού είχαμε μαζί μας τις άνοιξαμε μία μία και κάναμε δπως και τήν άλλη φορά στό εκκλησιάκι. 'Ηταν φανερό διι ό Κόμης δέ βρισκόταν αυτή τή στιγμή στό σπίτι, και συνεχίσαμε νά ψάχνουμε για περισσότερα ίχνη του.

Αφού κάναμε μιι βιαστική έπιθεώρηση σ' όλα τά δωμάτια άπ' τό υπόγειο ως τή σοφίτα, φτάσαμε στό συμπέρασμα διι όλα τά υπάρχοντα του Κόμη πρέπει νά βρίσκονται στήν τραπεζαρία· άρχισαμε λοιπόν νά τά εξετάζουμε λεπτομερειακά. Βρισκόνταν όλα πάνω στό τραπέζι σέ μία «μελετημένη άκαταστασία.» Βρήκαμε Ινα μάτσο συμβόλαια του σπιτιού του Πικαντίλι και τίτλους ιδιοκτησίας άπ' τό Μάιλ Έντ και τό Μπέρμοντς· είχε ακόμα χαρτί άλληλογραφίας, φακέλους, πένες και μελάιι. 'Ηταν όλα σκεπασμένα μέ λεπτό χαρτί για νά μή σκονίζονται. Βρήκαμε ακόμα μία βούρτσα για τά ρούχα, μία χτένα και βούρτσα, και μία λεκάνη μέ μία κανάτα —τά τελευταία γεμάτα βρώμικο νερό κάπως κοκκινωπό, σαν άπό ξεπλυμένο αίμα. Τέλος βρήκαμε κι Ινα μικρό μάτσο κλειδιά σέ διάφορα σχήματα και μεγέθη, πού μάλλον ήταν άπ' τ' άλλα σπίτια. Αφού εξετάσαμε αυτό τό τελευταίο εύρημα, ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ κι ό Κουίνς Μόρρις σημείωσαν σχολαστικά τίς διευθύνσεις των σπιτιών στό 'Ανατολικό και Νότιο Λονδίνο, πήραν μαζί τους τά κλειδιά σέ μία μεγάλη άρμαθιά, και ξεκίνησαν νά καταστρέψουν κι εκεί τά κιβώτια. Οί υπόλοιποι, μέ δσο περισσότερη υπομονή γίνεται, περιμένουμε τήν έπιστροφή τους —ή τήν εμφάνιση του Κόμη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XXIII

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ. ΣΙΟΤΑΡΝΤ

3 'Οκτωβρίου.- Μας φάνηκε πώς πέρασαν αιώνες ώσπου νά 'ρθουν ό Γκοντάλμινγκ κι ό Κούνισν Μόρρις. Ό Καθηγητής προσπαθούσε νά κρατά διαρκώς τή σκέψη μας άπασχολημένη. Κατάλαβα τόν ευεργετικό σκοπό του, άπ' τίς λοξές ματιές πού έριχνε κάθε τόσο στόν Χάρκερ. Ό κακομοίρης είχε τόσο καταρρεύσει άπ' τή θλίψη, πού ήταν για λύπηση. Χθές βράδυ ήταν ένας άνοιχτόκαρδος, πρόσχαρος νέος μέ δυνατό νεανικό πρόσωπο γεμάτο ζωντάνια και σκούρα καστανά μαλλιά. Σήμερα είναι ένας γέρος μέ καταβεβλημένο, τραβηγμένο πρόσωπο, πού τά κάτασπρα μαλλιά του πλαισιώνουν δυό φλογισμένα βαθουλωμένα μάτια και δυό μάγουλα ρυτιδιασμένα άπ' τήν έγνοια. Η ενεργητικότητα του έχει μείνει άνεπαρη- μοιάζει μέ ζωντανή φλόγα. Ίσως αυτό νά τόν σώσει· αν δλα πάνε καλά ως τό τέλος, θά τόν βοηθήσει νά ξεπεράσει τήν περίοδο τής άπελπισίας και θά τόν ξαναφέρει στην πραγματικότητα τής ζωής. Τόν φουκαρά, νόμισα μεγάλο τό δικό μου πόνο, αλλά μπροστά στό δικό του!... Ό Καθηγητής τά ξέρει δλα αυτά, και κάνει δ,τι μπορεί για νά κρατά τή σκέψη του άπασχολημένη. Αυτά πού μάς είπε σ' αυτές τίς συνθήκες ήταν συναρπαστικά. Θά προσπαθήσω νά σημειώσω δσα θυμάμαι:—

«Μελέτησα ξανά δλα τά χαρτιά τά σχετικά μέ τό Τέρας άπό τότε πού τά έπιασα στά χέρια μου· κι δσο πιά πολύ τό σκέφτομαι, τόσο πιά μεγάλη μου φαίνεται ή αναγκαιότητα νά τό έξουδετερώσουμε. Ύπάρχουν παντού σημάδια τής υπεροχής του· δχι μόνο στή δύναμη, αλλά και στή γνώση. "Όπως έμαθα άπ' τίς ερευνες του φίλου μου Άρμίνιους άπ' τή Βουδαπέστη, ήταν κάποτε, δταν ζούσε, πολύ άξιόλογος άνθρωπος. Στρατιώτης, πολιτικός κι άλχημιστής —πό τελευταίο αυτό ήταν ή **πιό** εξελιγμένη μορφή τής έπιστήμης στόν καιρό του. Είχε γερό μυαλό, άσύγκριτη μόρφωση, και μία καρδιά άτρόμητη κι άνελέητη. Τόλμησε ν' άσχοληθεί και μέ Σχολομαντεία και δέν υπήρχε κλάδος τής έπιστήμης στην εποχή του πού νά μήν διαπρέψει. Όλες λοιπόν οί διανοητικές του δυνάμεις έπέζησαν και μετά τό σωματικό θάνατο· αν και φαίνεται δι ή μνήμη του **δέ** λειτουργεί πλήρως. Σέ ορισμένα σημεία τής σκέψης του ήταν, και είναι άκόμα, παιδί· ωριμάζει δμως, κι ορισμένα πράγματα πού ήταν παιδιάστικα χαρακτηριστικά του, έχουν τώρα άνδρωθεί. Πειραματίζεται, και τά καταφέρνει άρκετά καλά· αν δέν του εΐχαμε φράξει έμεις τό δρόμο θά ή-

ταν ακόμα —και θά εξακολουθήσει αν αποτύχουμε— πατέρας και ιδρυτής μιας καινούριας τάξης πλασμάτων που ο δρόμος τους θά περνά απ' τ'ό θάνατο άντ(για τή ζωή.)»

Ο Χάρκερ αναστέναξε κι είπε: «Κι δλα αυτά στρέφονται έναντίον τής άγαπημένης μου! Καί πώς πειραματίζεται; Αύτή ή γνώση ίσως μας βοηθήσει νά τόν έξοντώσουμε!»

«'Απ' τήν άρχή, από τότε πού έμφανίστηκε, δοκιμάζει τή δύναμή του, άργά άργά αλλά σταθερά· τ'ό μεγάλο παιδιάστικο μυαλό του δουλεύει. Καλύτερα για μας, πού είναι ακόμα παιδιάστικο· γιατί αν είχε τολμήσει απ' τήν άρχή νά έπιχειρήσει όρισμένα πράγματα, θά μάς είχε έξαπατήσει από καιρό. Πάντως είναι άποφασισμένος νά νικήσει, κι ένας άνθρωπος πού έχει αιώνες μπροστά του, έχει δλη τήν άνεση νά προχωράει άργά και μέ τήν ήσυχία του. Τ'ό σύνθημά του θά είναι: *Festina lente.*»

«Δέ σάς καταλαβαίνω,» είπε κουρασμένα ό Χάρκερ. «Προσπαθήστε νά μιλάτε πιό άπλά! Τσως ζαλίστηκε τ'ό μυαλό μου απ' τόν πόνο και τήν έγνοια.» Ο Καθηγητής τόν άκούμπησε τρυφερά στόν ώμο κι είπε:

«Ναί, παιδί μου, θά μιλήσω άπλά. Δέν είδες, τώρα τελευταία πώς τ'ό τέρας προχωρούσε δοκιμαστικά στή γνώση; Πώς χρησιμοποίησε τή ζωοφαγία τού άσθενή για νά τρυπώσει στό σπιτί τού φίλου μας Τζόν; Γιατί ό βρυκόλακας, μπορεί βέβαια άργότερα νά μπεινοβγαίνει δταν κι *'όποτε* θέλει, μά τήν πρώτη φορά πρέπει νά τόν καλέσει κάποιος κάτοικος τού σπιτιού. Μά δέν είναι αυτά τ'ά πιό σπουδαία του πειράματα. Βλέπουμε πώς στήν άρχή, άνέλαβαν άλλοι νά τού μεταφέρουν δλα αυτά τ'ά βαριά κιβώτια. Τότε δέν ήξερε αν ετσι επρεπε νά γίνει. Όλο αυτό τ'ό διάστημα όμως τ'ό παιδιάστικο μυαλό του ώριμάζε κι άρχισε νά σκέφτεται διτ θά μπορούσε Γσως και μόνος του νά μεταφέρει τ'ά κιβώτια. "Άρχισε βοηθώντας πρώτα τόν άχθοφόρο, κι δταν είδε διτ γινόταν, προσπάθησε νά τ'ά κουβαλήσει δλα μόνος του. Έτσι προχωράει διαλέγοντας τούς τάφους του πού μόνο αυτός ξέρει πού είναι κρυμμένοι. "Ίσως είχε σκοπό νά θάψει τίς κάσες αυτές, για νά τίς χρησιμοποιεί μονάχα τή νύχτα, ή σέ ώρες πού μπορεί ν' αλλάζει μορφή, τ'ό ίδιο κάνει. Έτσι δέν ξέρει κανείς τίς κρυφώνες του! Μήν άπελπίζεσαι, όμως, παιδί μου· τή γνώση αύτή τήν απέκτησε πολύ άργά. Έχουμε ήδη άποστειρώσει δλα του τ'ά καταφύγια εκτός από ενα, και πριν δύσει ό ήλιος θά τ'ό βρούμε κι αυτό. Τότε δέ θά 'χει πιά πού νά κινηθεί και νά κρυφτεί. Επίτηδες καθυστέρησα τ'ό πρωί για νά είμαστε σίγουροι. Μήπως δέν διακινδυνεύουμε περισσότερο απ' διτ εκείνος; Γιατί λοιπόν νά μήν είμαστε πιό προσεκτικοί έμείς; Μέ τ'ό δικό μου ρολόι είναι μία ή ώρα, κι αν δλα πάνε καλά, ό φίλος μας

ό "Άρθουρ κι ό Κουίνσυ βρίσκονται κιάλας στό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Ἡ σημερινή μέρα είναι κρίσιμη καί πρέπει νά προχωρήσουμε άργά καί σταθερά χωρίς ν' αφήσουμε τίποτα στήν τύχη. Βλέπεις! Τώρα πού θά γυρίσουν κι οί άλλοι θά είμαστε πέντε.»

Τήν ώρα πού μιλούσαμε μάς ξάφνιασε ενα χτύπημα στήν πόρτα της εισόδου. Ἦταν τό χαρακτηριστικό διπλό χτύπημα τοῦ ταχυδρόμου πού φέρνει τηλεγράφημα. Αὐθόρμητα βγήκαμε δλοι στό χάλ κι ό Βάν Χέλσινγκ σήκωσε τό χέρι καί μάς εγενεψε νά σωπάσουμε ἔπιγε μετά στήν πόρτα καί τήν άνοιξε. Τό παιδί τοῦ ἴδωσε τό μήνυμα. Ὁ Καθηγητής ξανάκλεισε τήν πόρτα, κι άφού κοίταξε τή διεύθυνση, τό άνοιξε καί τό διάβασε δυνατά:—

«Τό νου σας στό Δ. Μόλις τώρα, στίς 12:45, ήρθε βιαστικός άπ' τό Κάρφαξ κι εφυγε άμέσως γιά τά νότια. Μάλλον θά κάνει τό γύρο του κι ίσως σάς ψάχνει. ΜΙΝΑ»

Ἡ φωνή τοῦ Τζόναθαν Χάρκερ εσπασε τή σιωπή:—

«Δόξα σοι ό Θεός, θά τόν δούμε σύντομα!» Ὁ Βάν Χέλσινγκ γύρισε καί τοῦ ἴπε άπότομα:

«Θά γίνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ δταν καί οπως τό θελήσει Εκείνος. Μή φοβάσαι, μά καί μή χείρεσαι άκόμα· γιατί αὐτό πού επιθυμούμε αὐτή τή στιγμή μπορεί καί νά ἴναι ή καταδίκη μας.»

«Δέ μέ νοιάζει γιά τίποτα τώρα.» άπάντησε εκείνος μέ πάθος, «παρά μόνο νά εξαφανίσω αὐτό τό τέρας άπ' τό πρόσωπο της γης. Άκόμα καί τήν ψυχή μου θά πουλούσα γιά νά τό καταφέρω!»

«Σώπα, παιδί μου, σώπα!» είπε ό Βάν Χέλσινγκ. Ὁ Θεός δέν άγοράζει ψυχές ετσι πού λές κι ό Διάβολος πάλι δέν κρατά τό λόγο του. Ὁ Θεός δμως είναι φιλεύσπλαχνος καί δίκαιος, καί ξέρει τόν πόνο σου καί τήν άφοσίωσή σου στήν άγαπημένη μας κυρία Μίνα. Γιά σκέψου πόσο θά μεγάλωνε ό πόνος της αν μπορούσε ν' άκούσει τά τρελά σου λόγια. Μήν άμφιβάλλεις γιά κανέναν μας· είμαστε δλοι δοσμένοι στό σκοπό τούτο, καί θά πολεμήσουμε ως τό τέλος. Πλησιάζει ή στιγμή της δράσης· ό βρυκόλακας είναι περιορισμένος στίς ανθρώπινες δυνάμεις του, κι ετσι θά μείνει ως τό ήλιοβασίλεμα. Θ' άργήσει νά φτάσει ως έδώ —είναι, βλέπεις, μία καί είκοσι— καί θά κάνει άρκετή ώρα δσο καί νά βιαστεί. Άς έλπίσουμε πώς ό Λόρδος Άρθουρ κι ό Κουίνσυ θά φτάσουν πρώτοι.»

Μισή ώρα περίπου μετά τό τηλεγράφημα τής κυρίας Χάρκερ, άκούστηκε ενα ήρεμο, άποφασιστικό χτύπημα στήν έξώπορτα. Ἦταν έντελώς κανονικό χτύπημα, άπ' αὐτά πού άκούγονται χιλιάδες κάθε στιγμή άπό χιλιάδες ανθρώπους, μά ή καρδιά τοῦ Καθηγητή κι ή δική μου άναπήδησαν. Κοιταχτήκαμε καί προχωρήσαμε δλοι στό χάλ κρατούσαμε ό καθένας έτοιμα τά δπλα μας· τό πνευματικό στό άρι-

ίτιρό χέρι, τό ανθρώπινο στό δεξι. Ο Βάν Χέλσινγκ τράβηξε τό σύρ-
ιη, καί κρατώντας τήν πόρτα μισάνοιχτη, στάθηκε παράμερα μέ τά
W> χέρια χέρια έτοιμα γιά επίθεση. Πρέπει νά ελαμψε ή χαρά μας
it/) πρόσωπό μας δταν είδαμε στό κατώφλι τό Λόρδο Γκοντάλμινγκ
καί τόν Κουίνσυ Μόρρις. Μπήκαν γρήγορα μέσα, καί προχώρησαν
ιιό χάλ, άφοϋ Εκλεισαν τήν πόρτα πίσω τους:

«Εντάξει. Βρήκαμε καί τά δυό σημεία' εξη κιβώτια στό κα-
θένα, καί τά καταστρέψαμε δλα!»

«Τά καταστρέψατε;» ρώτησε ό Καθηγητής.

«Γι' αυτόν!» Μείναμε μιά στιγμή σιωπηλοί καί μετά ό Κουίνσυ
ι(πε: —

«Δέν μένει παρά νά περιμένουμε εδώ. "Αν ώστόσο δέν έμφανι-
ιτει μέχρι τίς πέντε, λέω νά γυρίσουμε' δέν είναι σωστό ν' αφήσουμε
μόνη τήν κυρία Χάρκερ μετά τό ήλιοβασίλεμα.»

«Δέ θ' άργήσει νά φανεί.» ειπε ό Βάν Χέλσινγκ άφοϋ συμβου-
λεύτηκε τίς σημειώσεις του. «Προσοχή' στό τηλεγράφημα της κυρίας
Μίνας λέει διι άπ' τό Κάρφαξ πήγε νότια' αυτό σημαίνει διι πρέπει
νά περάσει τό ποτάμι, καί μόνο δταν τραβηχτούν τά νερά μπορεί νά
ιό κάνει, δηλαδή λίγο πρίν τίς μία ή ώρα. Τό διι πήγε νότια Ιχει καί
μιά άλλη σημασία γιά μας. Αύτή τή στιγμή Εχει μονάχα ύποψίες, κι
άπ' τό Κάρφαξ πήγε πρώτα στό σημείο δπου εχει τίς λιγότερες υ-
πόνοιες επέμβασής μας. Πρέπει νά πέρασε άπ' τό Μπέρμοντσι λίγο
μετά πού φύγατε. Τό διι δέν εφτασε εδώ άκόμα, σημαίνει διι πέρασε
πρώτα άπ' τό Μάλ Έντ. Αυτό θά του 'φαγε άρκετή ώρα, γιαιι μετά
θά 'πρεπε μέ κάποιον τρόπο νά περάσει τό ποτάμι. Πιστέψτε με, φί-
λοι μου, δέ θά περιμένουμε πολύ άκόμα. Πρέπει νά ετοιμάσουμε άπό
τώρα κάποιο σχέδιο επίθεσης γιά νά μή χάσουμε τήν παραμικρή εύ-
καιρία. Σούτ! Δέν εχουμε καιρό. Τά δπλα σιά χέρια! Έτοιμοι!» Σή-
κωσε τό χέρι του προειδοποιητικά καθώζ μιλούσε, γιαιι εκείνη τή
στιγμή άκούστηκε τό μαλακό γύρισμα ενός κλειδιού στήν έξώπορτα.

Άκόμα καί μιά τέτοια στιγμή δέ μπόρεσα νά μή θαυμάσω τόν
τρόπο πού επιβάλλεται ενα ήγετικό πνεύμα. Σ' δλα μας τά κυνήγια
καί τίς περιπέτειες σέ διάφορα μέρη τού κόσμου, ό Κουίνσυ Μόρρις ή-
ταν πάντα εκείνος πού κανόνιζε τό σχέδιο δράσης, κι ό "Αρθουρ κι έ-
γώ είχαμε συνηθίσει νά τόν ύπακούμε αϋθόρμητα. Τώρα ή παλιά
συνήθεια αυτόματα ξαναγύρισε. Μέ μιά γρήγορη ματιά όλόγυρα κα-
τάστρωσε άμέσως τό σχέδιο επίθεσης, καί μέ μιά κίνηση, χωρίς νά
πει λέξη, εδειξε στόν καθένα μας τή θέση του. Ο Βάν Χέλσινγκ, ό
Χάρκερ κι έγώ σταθήκαμε άκριβώζ πίσω άπ' τήν πόρτα, ώστε μόλις
άνοίξει, ό Καθηγητής νά παραφυλάει, ένώ έμεις οι δύο θά μπαίναμε
ανάμεσα στήν πόρτα καί τόν εισβολέα. Ο Κουίνσυ κι ό Γκοντάλ-

μινγκ πίσω του στάθηκαν παράμερα έτοιμοι νά κινηθούν προς τό πα-
ράθυρο. Περιμέναμε μέ τέτοια άγωνία που οί στιγμές περνούσαν έ-
φιαλτικά άργές. 'Ακούστηκαν τά σιγανά προσεκτικά βήματα στό
χώλ· φαίνεται οτι ό Κόμης ήταν προετοιμασμένος για κάποια έκπλη-
ξη —ή τουλάχιστο κάτι φοβόταν.

Ξαφνικά μ' ένα πήδημα όρμησε στό δωμάτιο, γλιστρώντας
μπροστά μας πρίν προλάβει κανείς νά κινηθεί και νά τόν έμποδίσει.
Ή κίνησή του δέν είχε τίποτα τό ανθρώπινο και θύμιζε τόσο πολύ
πάνθηρα, πού δλοι συνήλθαμε ξαφνικά άπ' τήν έκπληξη της εισβολής.
Πρώτος άντέδρασε ό Χάρκερ πού μέ μιά γρήγορη κίνηση τινάχτηκε
και στάθηκε μπροστά στήν πόρτα πού όδηγούσε στό μπροστινό δω-
μάτιο. Τή στιγμή πού μας είδε ό Κόμης, τό πρόσωπο του συσπάστη-
κε φριχτά, και φάνηκαν τά μυτερά του σκυλόδοντα· τό σατανικό του
χαμόγελο όμως γρήγορα πάγωσε σέ μιά κτηνώδικη έκφραση άπο-
στροφής, πού άλλαξε πάλι άπότομα μόλις άρχίσαμε νά τόν πλησιά-
ζουμε. Δυστυχώς δέν είχαμε προλάβει νά οργανώσουμε καλύτερα τό
σχέδιο τής επίθεσής μας, κι εκείνη τήν ώρα άναρωτήθηκα τι θά κάνα-
με. Δέν ήξερα καν άν τά θανατερά μας δπλα θά μάς χρησίμευαν σέ τί-
ποτα. Φαίνεται διι ό Χάρκερ ήταν άποφασισμένος νά τό διακινδυνέ-
ψει, γιατί ύψωσε τό μεγάλο Γκούρκικο μαχαίρι του και τοῦ κατάφερε
ενα άγριο άπότομο χτύπημα, πού ό Κόμης τό άπέφυγε μόνο μ' ενα
διαβολικά γρήγορο πήδημα προς τά πίσω. Ένα δευτερόλεπτο ακόμα
κι ή κοφτερή λεπίδα θά τοῦ 'σκίζε τήν καρδιά. Τελικά ή μύτη τοῦ μα-
χαίριου έκοψε μονάχα τό ύφασμα τοῦ παλτοῦ του, κι έκανε ενα μεγά-
λο σκίσιμο άπ' δπου έπεσαν ενα μάτσο χαρτονομίσματα κι ενα σωρό
χρυσά κέρματα. Ή έκφραση τοῦ Κόμη ήταν τόσο σατανική πού για
μιά στιγμή φοβήθηκα για τόν Χάρκερ, άν και τόν είδα νά ξαναση-
κάνει τό φοβερό μαχαίρι έτοιμος για καινούριο χτύπημα. Κινήθηκα
άπό ένστικτο προς τά μπρός μέ μιά αϋθόρμητη διάθεση νά τόν προσ-
τατέψω, κρατώντας στό χέρι μου τό σταυρό και τήν δστια. Ένιωσα
μιά φοβερή ενέργεια νά περνά σά ρεύμα στό χέρι μου, και δέν ξαφνιά-
στηκα δταν είδα τόν Κόμη νά όπισθοχωρεϊ τρομαγμένος μπροστά σέ
μιά άνάλογη κίνηση πού κάναμε ταυτόχρονα δλοι μας. Είναι αδύνα-
το νά περιγράψω τήν έκφραση μίσους και σατανικής κατάπληξης
—τήν όργή και τή λύσσα— πού ζωγραφίστηκε στό πρόσωπο τοῦ Κό-
μη. Τό κέρινο χρώμα του πήρε μιά κιτρινοπράσινη άπόχρωση πού τή
φώτιζαν τά φλογισμένα μάτια του, και ή κόκκινη ουλή στό μέτωπό
του φάνταζε στή νεκρική χλωμάδα σαν άναμμένο κάρβουνο. Ξαφνι-
κά μέ μιά άστραπιαία βουτιά, όρμησε κάτω άπ' τό χέρι τοῦ Χάρκερ
πρίν προφτάσει νά τόν χτυπήσει, άρπαξε ενα μάτσο χρήματα άπ' τό
πάτωμα, και διασχίζοντας τό δωμάτιο, χύθηκε στό παράθυρο.

Ακούστηκε βρόντος και ήχος θρυμματισμένου γυαλιού κι ό γδούπος καθώς κυλίστηκε στην πλακόστρωτη αυλή. 'Ανάμεσα στους ήχους ιού γυαλιού ξεχώρισα τό κουδούνισμα άπ' τά χρυσά κέρματα καθώς κυλούσαν στίς πλάκες.

Τρέξαμε και τόν είδαμε νά σηκώνεται χωρίς νά πάθει τίποτα.

Όρμησε στίς σκάλες, πέρασε τήν λιθοστρωμένη αυλή και άνοιξε τήν πόρτα τού σταύλου. Τότε γύρισε και μάς μίλησε:—

«Θελήσατε νά τά βάλετε μαζί μου, έσεις — μέ τά χλωμά πρόσ-
ωπα σάν τά σφαχάρια στό χασάπη. Θά τό μετανιώσετε πικρά, δλοι
σας! Νομίσατε πώς μου καταστρέψατε τίς κρυσώνες, έχω όμως κι
αλλην έγώ! Ή έκδική μου δέν άρχισε άκόμα! Θά κρατήσει αιώνες
κι έχω τό χρόνο μέ τό μέρος μου. Τά κορίτσια πού άγαπάτε δλοι σας
είναι κιόλας δικά μου· και μ' εκείνες θά πάρω κι εσάς κι άλλους, υ-
ποτελείς στίς διαταγές μου όταν κι δποτε θελήσω τροφή! Πφ!» Μ'
Εναν μορφασμό περιφρόνησης γλίστρησε μέσα κι άκούσαμε τό τριξι-
μο της σκουριασμένης κλειδαριάς καθώς τήν έκλεισε άπό μέσα. Στο
βάθος άκούστηκε μιá δεύτερη πόρτα ν' άνοίγει και νά κλείνει. Ό
πρώτος πού μίλησε ήταν ό Καθηγητής, ενώ έμεις, βλέποντας πόσο
δύσκολο ήταν νά τόν άκολουθήσουμε στό σταύλο, προχωρήσαμε στό
χώλ.

«Μάθαμε κάτι —πολλά μάλιστα! Παρόλα τά θρασύδειλα λόγια
του, μάς φοβάται· φοβάται τό χρόνο φοβάται τήν άνάγκη! 'Αλλιώς
γιατί νά βιάζεται τόσο;Άκόμα κι ό τόνος τής φωνής του τόν πρόδω-
σε, έκτός κι άν μέ γέλασαν τ' αυτιά μου. Γιατί νά πάρει εκείνα τά
χρήματα; Είστε γρήγοροι στό κυνήγι. Κυνηγάτε άγρια θηρία, και κα-
ταλαβαίνετε άπό τέτοια πράγματα. Όσο για μένα, θέλω νά βεβαιω-
θώ διτι άν γυρίσει έδώ, δέ θά βρει τίποτα χρήσιμο.» Λέγοντας αυτά έ-
βαλε στή τσέπη του τά υπόλοιπα χρήματα· πήρε τά συμβόλαια τού
σπιτιού δπως τά 'χε άφήσει σέ σωρό ό Χάρκερ, κι άφοϋ έριξε τά υπό-
λοιπα πράγματα στό τζάκι, τούς έβαλε φωτιά μ' ένα σπύρτο.

Ό Γκοντάμινγκ κι ό Μόρρις δρμησαν στην αυλή, ενώ ό Χάρ-
κερ κατέβηκε άπ' τό παράθυρο για νά προφτάσουν τόν Κόμη. Αύτός
δμως είχε άμπαρώσει τήν πόρτα τού σταύλου, κι ώσπου νά τή σπά-
σουν, εκείνος είχε χαθεί. Ό Βάν Χέλσινγκ κι έγώ πήγαμε νά ρωτή-
σουμε άνθρώπους στό πίσω μέρος τού σπιτιού, αλλά τό δρομάκι ήταν
έρημο και κανείς δέν τόν είχε δει.

Τ' άπόγευμα είχε προχωρήσει και δέ θ' άργούσε νά σκοτεινιά-
σει. Έπρεπε νά παραδεχτούμε πώς τελειώσαμε για σήμερα, και συμ-
φωνήσαμε μέ βαριά καρδιά μέ τά λόγια τού Καθηγητή:—

«'Ας γυρίσουμε στην κυρία Μίνα — τήν καημένη, τή γλυκιά μας
κυρία Μίνα. Έδώ κάναμε δ,τι μπορούσαμε· εκεί, τουλάχιστο, μπο-

ροῦμε νά τήν προστατέψουμε. "Ας μήν Απελιζόμαστε δμως Ινα μόνο κιβώτιο μέ χόμα Εχει άπομείνει, καί πρέπει νά τό βρούμε, δταν γίνεϊ κι αυτό, θά τελειώσουμε.» Κατάλαβα δτι μιλούσε Ετσι θαρρετά γιά νά παρηγορήσει τόν Χάρκερ. Ο κακομοίρης είχε καταρρεῦσει έντελώς· κάθε τόσο τοῦ ξέφευγε Ινα σιγανό βογγητό· σκεφτόταν τή γυναίκα του.

Γυρίσαμε στό σπίτι μου μέ βαριά καρδιά καί βρήκαμε τήν κυρία Χάρκερ νά μάς περιμένει φαινομενικά χαρούμενη, πράγμα πού τιμούσε τό θάρρος καί τόν άλτρονισμό της. "Όταν είδε τά πρόσωπά μας χλώμιασε σά νεκρή· Εκλεισε γιά μιά στιγμή τά μάτια της σά νά προσευχόταν σιωπηλά, κι Επειτα είπε πρόσχαρα:

«Δέ βρίσκω λέξεις γιά νά σας ευχαριστήσω δλους. "Αχ, καλέ μου, άγαπημένε μου!» Μ' αυτά τά λόγια πήρε στά χέρια της τό γκριζο κεφάλι τοῦ άντρα της καί τό φίλησε— « 'Ακούμπησε εδώ τό κεφάλάκι σου καί ξεκουράσου. Όλα θά πάνε καλά, μάτια μου! Ο θεός θά μάς προστατέψει αν Ετσι είναι τό θέλημά του.» Ο καημένος ό Τζόναθαν βογγούσε μονάχα. Στην άπύθμενη δυστυχία του δέν ύπήρχε θέση γιά λόγια.

Φάγαμε δλοι μαζί δπως-δπως, κι αυτό νομίζω μάς Εφτιαξε κάπως τή διάθεση. Ήταν ίσως ή άπλή ζωική ενέργεια πού χαρίζει τό φαγητό στους πεινασμένους —γιατί κανείς μας δέν είχε φάει τίποτε άπ' τό πρωί— ή μάς βοήθησε ή αίσθηση της συντροφικότητας· νιώσαμε πάντως λιγότερο δυστυχημένοι καί δέ βλέπαμε πιά τό αύριο χωρίς τήν παραμικρή έλπίδα. Σύμφωνα μέ τήν ύπόσχεσή μας είπαμε στην κυρία Χάρκερ δλα δσα είχαν συμβεί· μάς άκουσε γενναία κι ήρεμη, αν καί γινόταν άσπρη σάν τό χιόνι κάθε φορά πού άκουγε πώς κάποιος κίνδυνος άπέιλησε τόν άντρα της, ή κοκκίνιζε άλλες φορές δταν αναφέραμε τήν άφοσίωσή του σ' εκείνην. "Όταν φτάσαμε στό σημείο πού ό Χάρκερ έπιτέθηκε στον Κόμη μέ τόσο ριψοκίνδυνο τρόπο, Εσφίξε τό μπράτσο τοῦ άντρα της καί κόλλησε δίπλα του σά νά 'θελε μ' αυτόν τόν τρόπο νά τόν προστατέψει άπό κάθε μελλοντικό κίνδυνο. Δέν είπε τίποτα ώστόσο δσο νά τελειώσει ή διήγηση καί νά φτάσουμε στην τωρινή κατάσταση. Μετά, χωρίς ν' αφήσει τό χέρι τοῦ άντρα της σηκώθηκε δρθια ανάμεσά μας καί μίλησε. Πώς νά περιγράψω εκείνη τή σκηνή· τή γλυκιά, γλυκύτατη αυτή γυναίκα, τή γεμάτη καλωσύνη, σ' δλη τήν άκτινοβολία της όμορφιάς της νιότης καί της ζωντάνιας μέ τήν κόκκινη πληγή στό μέτωπο πού δέ μπορούσε νά ξεχάσει, καί πού έμείς τρίζαμε τά δόντια μας δταν αναλογιζόμαστε πώς Εγινε· τήν άγάπη καί τήν καλωσύνη της άπέναντι στό δικό μας σκοτεινό μίσος, τήν τρυφερή της πίστη, άπάντηση σ' δλους τους φόβους καί τίς άμφιβολίες μας· καί νά ξέρουμε, μέ τά σημάδια

πού είχαμε, διτι παρόλη την καλωσύνη, τήν αγνότητα και τήν πίστη της ήταν Αποδιωγμένη άπ' τό θεό.

«Τζόναθαν,» είπε, και τ' δνομά του άκούστηκε σά μουσική ατά χείλη της· μέ τόση άγάπη και τρυφερότητα τό πρόφερε, «Τζόναθαν, Αγαπημένε μου, κι δλοι έσεις άληθινοί, πιστοί μου φίλοι, είναι κάτι πού θέλω νά ξέρετε δσο κρατάει ή τρομερή αυτή ιστορία. Ξέρω πώς πρέπει νά πολεμήσετε —και νά καταστρέψετε άκόμη, δπως καταστρέψατε κείνη τήν ψεύτικη Λούσυ για νά ζήσει αιώνια ή άλλη ή άλλη· δέν πρέπει δμως νά 'ναίργο μίσους. Ή δυστυχημένη ψυχή πού προκάλεσε δλην αυτή τή συμφορά είναι ή πιό άξιολύπητη άπ' δ-λες. Σκέψου μονάχα πόση θά 'ναι ή χαρά του δταν τοῦ καταστρέψετε τόν κακό έαυτό του για νά μπορέσει ή καλή του πλευρά, νά ζήσει στην αιωνιότητα. Πρέπει νά τόν λυπόσαστε, χωρίς ώστόσο αυτό νά σας έμποδίσει νά τόν έξοντώσετε.»

Καθώς μιλούσε Εβλεπα τό πρόσωπο τοῦ άντρα της νά σκοτεινιάζει και νά τραβιέται, λές κι δλη του ή ύπαρξη είχε συμπυκνωθεί στό πάθος του. "Αδραξε αϋθόρμητα πιό σφιχτά τό χέρι της γυναίκας του ώσπου οί άρθρώσεις στά δάχτυλά του άσπρισαν. Εκείνη δέν τραβήχτηκε άπ' τόν πόνο πού σίγουρα Ινι,ωθε, παρά τόν κοιτάζε άκόμα πιό ικετευτικά. Μόλις εκείνη σάπασε, ό Χάρκερ πετάχτηκε δρθιος τραβώντας βίαια τό χέρι του άπ' τό δικό της, κι είπε:—

«Μακάρι νά τόν φέρει ό θεός στά χέρια μου δσο χρειάζεται για νά καταστρέψω τή γήινη ζωή του, πού είναι κι ό σκοπός μας. Και πέ-ρα άπ' αυτό, μακάρι νά μπορούσα νά στείλω τήν ψυχή του νά καίγε-ται για πάντα στό πῦρ της κολάσεως!»

«"Αχ, σάπα! Σάπα στ' δνομα τοῦ καλού θεού. Μή λές τέτοια πράγματα καλέ μου άντρα, γιατί μέ γεμίζουν φόβο και φρίκη. Σκέψου μονάχα, αγαπημένε μου —έγω τό σκεφτόμουν όλόκληρη τούτη τήν άτέλειωτη μέρα— διτι... ίσως... κάποια μέρα... μπορεί νά χρειαστεί και για μένα μιá τέτοια συμπόνια· κι διτι ίσως κάποιος άλλος σάν έσένα —και μέ τήν ίδια δικαιολογημένη όργή— μπορεί νά μοῦ τήν άρνηθεί! "Αχ άντρα μου, καλέ μου, δέ θά σου 'λεγα ποτέ αυτά τά πράγματα αν υπήρχε άλλος τρόπος· παρακαλώ τό θεό νά μήν σου καταλογίσει τά τρελά σου λόγια, παρά νά τ' άκούσει μονάχα σά σπα-ραχτικό θρήνο κάποιου πού άγαπά και τόν Εχει τσακίσει ή θλίψη. "Αχ θεέ μου, κοιτά τ¹ άσπρα του μαλλάκια πού μαρτυρούν τί Εχει ύποφέ-ρει ό άνθρωπος αυτός, πού κανέναν δέν Εβλαψε ποτέ, και πού τόν τσάκισαν τόσες συμφορές.»

Ήμασταν δλοι δακρυσμένοι. Δέ μπορούσαμε νά βαστηχτούμε άλλο, και κλάψαμε φανερά. Έκλαψε κι εκείνη, γιατί κατάλαβε πόσο μας συγκίνησαν οί γλυκιές της συμβουλές. Ό άντρας της Επεσε στά

γόνατα δίπλα της και τήν άγκάλιασε κρύβοντας τό πρόσωπό του στίς πτυχές της φούστας της. Ο Βάν Χέλσινγκ μας εγνεψε και βγήκαμε άθόρυβα άπ' τό δωμάτιο αφήνοντας τίς δυό άγαπημένες ψυχές μόνες μέ τό Θεό.

Πρίν πάμε για ύπνο ό Καθηγητής άσφάλισε πάλι τό δωμάτιο άπό πιθανή εισβολή του βρυκόλακα και διαβεβαίωσε τήν κυρία Χάρκερ διτι μπορούσε ν' άναπαυθεί ήσυχη. Προσπάθησε κι εκείνη νά πείσει τόν έαυτό της, και μάλλον για χάρη του άντρα της, κατάφερε νά φαίνεται ευχαριστημένη. Ήταν γενναίος άγώνας, κι είχε, πιστεύω, τήν άνταμοιβή της. Ο Βάν Χέλσινγκ τούς έδωσε ενα κουδουνάκι νά τό 'χουν δίπλα τους, και νά τό χτυπήσουν αν παρουσιαστεί όποιαδήποτε ανάγκη. Όταν εκλεισαν τήν πόρτα, ό Κουίνσυ, ό Γκοντάλμινγκ κι εγώ κανονίσαμε νά μοιραστούμε τή νύχτα σέ βάρδιες και νά ξαγρυπνήσουμε μέ τή σειρά για νά φυλάξουμε τήν άτυχη δυστυχισμένη γυναίκα. Ή πρώτη βάρδια είναι του Κουίνσυ, κι Ιτσι οι υπόλοιποι θά πέσουμε για ύπνο μόλις μπορέσουμε. Ήρθε κιόλας ό Γκοντάλμινγκ για τή δεύτερη βάρδια. Τώρα τέλειωσα κι εγώ και πάω για ύπνο.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΧΑΡΚΕΡ

3-4 'Οκτωβρίου, γύρω ανά μεσάνυχτα.— Ή χθεσινή μέρα μου φάνηκε άτέλειωτη. Νύσταζα τρομερά κι είχα μιά παράλογη αύταπάτη διτι ξυπνώντας θά τά 'βρισκα δλα διαφορετικά: διτι κάθε άλλαγή θά 'ταν πρός τό καλύτερο. Προτού χωριστούμε, συζητήσαμε ποιό θά 'πρεπε νά 'ναι τό επόμενο βήμα μας, μά δέν καταλήξαμε πουθενά. Τό μόνο πού ξέραμε ήταν διτι ελειπε μιά κάσα χώμα, κι διτι μόνο ό Κόμης ήξερε πού τήν είχε. "Αν θελήσει νά μείνει κρυμμένος, μπορεί νά μάς ξεφεύγει χρόνια όλόκληρα και στό μεταξύ!— φοβερή σκέψη, δέν άντέχω ούτε νά τό διανοηθώ αύτή τή στιγμή. Ένα ξέρω μονάχα: διτι άν υπήρξε ποτέ μιά γυναίκα τέλεια σέ δλα της, αύτή είναι ή γλυκιά άδικοχτυπημένη γυναίκα μου. Τήν άγαπώ χίλιες φορές περισσότερο για τή γλυκιά συμπόνια πού Ιδειξε χθές τό βράδυ, και πού μπροστά της τό δικό μου μίσος για τό τέρας φαίνεται σ' δλη του τή μικρότητα. Σίγουρα ό Θεός δέ θά στερήσει τόν κόσμο άπό τίποτε μέ τήν έξόντωση του πλάσματος αυτού. Αύτή είναι ή μόνη μου έλπίδα. Παρ'αδέρνουμε δλοι μας σέ δύσκολα νερά πιά, κι ή μόνη μας άγκυρα είναι ή έλπίδα. Δόξα σοι ό θεός, ή Μίνα κοιμάται και κοιμάται δίχως δνειρα. Φοβάμαι τά δνειρα πού μπορούν νά τής προκαλέσουν οι τρομερές της έμπειρίες. Άπ' τήν ώρα πού βασίλεψε ό ήλιος δέν τήν ξαναείδα τόσο ήρεμη. Έπειτα για μιά στιγμή στό πρόσωπό της απλώθηκε μιά γαλήνη πού θύμιζε τήν άνοιξη μετά, τίς θύελλες του

Μάρτη. Στην άρχή νόμισα πώς ήταν ίσως ή άπαλή κόκκινη άντανάκλαση του ήλιου στο πρόσωπό της, μά τώρα πιστεύω διτι είχε βαθύτερο νόημα. Έγώ δέ νυστάζω καθόλου, αν και είμαι κουρασμένος, πτώμα. Πρέπει όμως νά κοιμηθώ· νά είμαι έτοιμος για αύριο, γιατί δέν πρόκειται νά ήσυχάσω μέχρι...

'Αργότερα.— Φαίνεται πώς άποκοιμήθηκα· μέ ζύπνησε ή Μίνα πού είχε άνακαθίσει στο κρεβάτι μέ τρομαγμένη διση. Έβλεπα άρκετά καθαρά, γιατί είχαμε άφήσει κάποιο φώς στο δωμάτιο. Η Μίνα μου 'κλείσε τό στόμα προειδοποιητικά και μου ψιθύρισε στ' αϊτί:—

«Σούτ! Κάποιος είναι στο διάδρομο!» Σηκώθηκα άθόρυβα, πήγα ως τήν πόρτα και τήν άνοιξα άπαλά. 'Ακριβώς *ήξω* άπ' τήν πόρτα ήταν ό κύριος Μόρρις, ζύπνιος, ξαπλωμένος σ' ενα στρώμα. Σήκωσε τό χέρι του προειδοποιητικά για νά σωπάσω και μου ψιθύρισε:—

«Σσσι! Γύρνα στο κρεβάτι σου! Εντάξει! Κάποιος άπό μάς θά μείνει έδώ τή νύχτα νά παραφυλάει. Δέ μπορούμε νά τό διακινδυνεύουμε!»

Τό ύφος κι οϊ χειρονομίες του δέ σήκωναν άντίρρηση, κι ετσι γύρισα στο δωμάτιο και τό 'πα στη Μίνα. 'Αναστέναξε, και μιά ύποψία χαμόγελου φώτισε τό χλωμό προσωπάκι της καθώς τύλιξε τά χέρια της γύρω μου και μου 'πε άπαλά.

«Δόξα σοι ό Θεός πού υπάρχουν τέτοιοι καλοί, γενναίοι άντρες!» Μ' ενα στεναγμό επεσε και ξανακοιμήθηκε. Τά γράφω αυτά γιατί δέ νυστάζω, άν και πρέπει νά προσπαθήσω πάλι.

4 'Οκτωβρίου, πρωί. — Άλλη μιά φορά μέ ζύπνησε ή Μίνα τό βράδυ. Αύτή τή φορά είχαμε κοιμηθεί άρκετά φαίνεται, γιατί στο γκριζο φώς της αύγής φαίνονταν καθαρά τά όρθογώνια παράθυρα, κι ή φλόγα τής λάμπας ήταν τώρα μιά φωτεινή κουκίδα, και δέν άκτινοβολούσε δπως πρίν. Μου 'πε μέ άγωνία:—

«Πήγαινε νά φωνάξεις τόν Καθηγητή. Θέλω νά τόν δώ άμέσως.»

«Γιατί;» ρώτησα.

«Έχω μιά ιδέα. Νομίζω μου ήρθε τό βράδυ, κι ώρίμασε στο μυαλό μου χωρίς νά τό καταλάβω. Πρέπει νά μέ υπνωτίσει πρίν ξημερώσει· τότε θά μπορέσω νά μιλήσω. Τρέχα καλέ μου· ή ώρα πλησιάζει.» Πήγα στην πόρτα. Ό Δρ. Σιούαρντ άναπαυόταν στο στρώμα, και μόλις μέ είδε, πετάχτηκε δρθιος.

«Συμβαίνει τίποτα;» ρώτησε άλαφιασμένος.

«Όχι.» άπάντησα· «άλλά ή Μίνα θέλει νά δει άμέσως τό Δρ Βάν Χέλσινγκ.»

«Θά πάω έγώ,» είπε κι Ιτρεξε στο δωμάτιο του Καθηγητή.

Σέ δυό-τρία λεπτά ό Βάν Χέλσινγκ Ιφτασε στο δωμάτιο μέ τή

ρόμπα του, κι ό κύριος Μόρρις κι ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ στέκονταν μέ τόν Δρ Σιούαρντ στήν πόρτα καί ρωτούσαν τί τρέχει. Μόλις ό Καθηγητής είδε τή Μίνα, ένα χαμόγελο —ένα πραγματικό χαμόγελο— έδωξε τήν άγωνία άπ' τό πρόσωπό του. [Ετρωπε τά χέρια του κι είπε:—

«"Α, άγαπητή μου κυρία Μίνα, τί άλλαγή είν' αυτή! Βλέπεις, φίλε Τζόναθαν, ή καλή μας κυρία Μίνα ξαναγύρισε κοντά μας μέ τόν παλιό της έαυτό!» Μετά γύρισε σέ κείνην, κι είπε πρόσχαρα: «Τί μπορώ νά κάνω για σάς; Δέ μπορεί νά μέ καλέσατε τέτοια ώρα χωρίς λόγο.»

«Θέλω νά μέ υπνωτίσετε!» είπε ή Μίνα. «Γρήγορα, πρίν ξημερώσει, γιατί τότε μόνο νιώθω δι μπορώ νά μιλήσω, νά μιλήσω έλεύθερα. Βιαστείτε, δέν έχουμε καιρό!» Δίχως νά πει λέξη της έγεννε ν' άνασηκωθεί στό κρεβάτι.

Κοιτάζοντάς την κατάματα, άρχισε νά περνά μιά τό ένα χέρι καί μιά τό άλλο μπροστά στό πρόσωπό της, άπό πάνω πός τά κάτω. Ή Μίνα τόν κοιτάζε επίμονα για λίγο, ενώ ή καρδιά μου σφυροκοπούσε σά μηχανή, γιατί διαισθανόμουν πώς πλησίαζε κάποια κρίση. Σιγά σιγά τά μάτια της έκλεισαν κι έμεινε σά μαρμαρωμένη· μονάχα τό στήθος της πού άνεβοκατέβαινε άπαλά έδειχνε πώς ήταν ζωντανή. Ό Καθηγητής πέρασε άκόμα λίγες φορές τό χέρι του, κι δταν σταμάτησε τό μέτωπό του ήταν γεμάτο χοντρές σταγόνες ιδρώτα. Ή Μίνα άνοιξε τά μάτια της· μά έμοιαζε άλλος άνθρωπος. Τό βλέμμα της ήταν άπόμακρο κι ή φωνή της είχε μιά όνειροπαρμένη θλίψη πού μου ήταν άγνωστη ως τώρα. Ό Καθηγητής σήκωσε τό χέρι του για ήσυχία καί μου 'γεννε νά φέρω μέσα καί τούς άλλους. Μπήκαν νυχοπατώντας, έκλεισαν τήν πόρτα πίσω τους καί στάθηκαν στά πόδια του κρεβατιού. Ή Μίνα έμοιαζε νά μήν τούς βλέπει. Ό Βάν Χέλσινγκ έσπασε τή σιωπή μέ μιά χαμηλή, μονότονη φωνή, για νά μήν τής κόψει τόν εϊρμό τής σκέψης της:—

«Πού βρισκόσαστε;» Ή άπάντηση ήταν άχρωμη:—

«Δέν ξέρω. Ό Οπνος δέν έχει τόπο δικό του.» Για λίγο επικράτησε σιωπή. Ή Μίνα στεκόταν άκαμπτη, κι ό Καθηγητής τήν κοιτάζε επίμονα· οΕ υπόλοιποι κρατούσαμε τήν άναπνοή μας. Τό δωμάτιο φωτιζόταν σιγά σιγά· χωρίς νά πάρει τά μάτια του άπ' τό πρόσωπο τής Μίνας, ό Δρ Βάν Χέλσινγκ μου 'κανε νόημα νά τραβήξω τό στόρ. Τό άνοιξα καί φάνηκε ή μέρα πού έρχόταν. Μιά κόκκινη άκτίνα τρύπωσε μέσα, κι δλο τό δωμάτιο πλημμύρισε ρόδινο φώς. Εκείνη τή στιγμή ό Καθηγητής ξαναμίλησε:—

«Πού βρίσκεστε τώρα;» Ή άπάντησή της μου φάνηκε σάν όνειροπαρμένη, αλλά μέ κάποια ένταση, σάν νά προσπαθούσε νά έρ-

μηνεύσει κάτι. Τόν ίδιο τόνο εΓχε ή φωνή της κι δταν διάβαζε τίς σημειώσεις της.

«Δέν ξέρω. Μοῦ εἶναι δλα άγνωστα!»

«Τί βλέπετε;»

«Τίποτα δέ βλέπω- εἶναι σκοτεινά.»

«Τί άκούτε;» Πίσω άπ' τήν ήρεμη φωνή τοῦ Καθηγητή διέκρινα τήν υπερέντασή του.

«Άκούω πλατάγισμα νερού. Περνάει καί παφλάζει μέ μικρά κυματάκια. Τ' άκούω άπ' έξω.»

«Εἴστε σέ πλοίο λοιπόν;» Κοιταχτήκαμε δλοι, προσπαθώντας ό καθένας νά καταλάβει κάτι άπ' τόν άλλον. Δέν τολμούσαμε νά σκεφτούμε τίποτα. Ἡ άπάντηση ήρθε άμέσως:—

«Ναί, ναι!»

«Τί άλλο άκούτε;»

«Ποδοβολητό άνθρώπων πάνω άπ' τό κεφάλι μου, πού τρέχουν πέρα-δῶθε. Άκούω ήχους άλυσίδας, κι Ινα δυνατό κουδούνισμα καθώς τό σκoinί τυλίγεται στόν τροχό.»

«Τί κάνετε;»

«Εἶμαι άκίνητη — άχ, τελείως! Σάν πεθαμένη!» Ἡ φωνή της έσβησε· άνάσανε βαθιά σά νά κοιμόταν, καί τά μάτια της έκλεισαν.

Ὁ ήλιος είχε πιά σηκωθεί στόν όρίζοντα, καί τό φός τής μέρας πλημμύριζε τό δωμάτιο. Ὁ Δρ Βάν Χέλσινγκ άκούμπησε τά χέρια του στούς ώμους τής Μίνας καί άπίθωσε άπαλά τό κεφάλι της στό μαξιλάρι. Ἐμεινε λίγο κοιμισμένη σά μικρό παιδάκι, κι έπειτα μ' ένα βαθύ στεναγμό ξύπνησε καί μάς κοίταξε δλους άπορημένη. «Μήπως παραμιλούσα;» εἶπε μονάχα. Φαινόταν ώστόσο νά ξέρει τήν κατάσταση χωρίς νά λέει τίποτα, αλλά ήταν περίεργη νά μάθει τί άκριβώς είχε πει. Ὁ Καθηγητής τής επανέλαβε τή συζήτηση, κι εκείνη εἶπε:—

«Δέν έχουμε οὔτε λεπτό νά χάσουμε λοιπόν: ίσως νά μήν εἶναι άκόμα πολύ άργά.» Ὁ κύριος Μόρρις κι ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ έτρεξαν στήν πόρτα, μά ή ήρεμη φωνή τοῦ Καθηγητή τούς κάλεσε πίσω:—

«Σταθείτε, φίλοι μου. Τό καράβι εκείνο, δποιο κι άν ήταν, σηκωνε τήν άγκυρα τήν ώρα πού μιλούσε. Πολλά πλοία θά σηκώνουν άγκυρα αυτή τή στιγμή στό τεράστιο λιμάνι τοῦ Λονδίνου. Ποιό άπ' δλα θά γυρέψετε; Δόξα σοι ό Θεός έχουμε καί πάλι κάποιο Γχνος, άν καί δέν ξέρουμε πού θά μάς οδηγήσει. Ἡμασταν τυφλοί σχεδόν· τυφλοί σάν άνθρωποι πού είμαστε, ένώ δταν κοιτάζουμε πίσω μας βλέπουμε δι τι θά μπορούσαμε νά τό είχαμε προβλέψει. Ἐλίμινο, τά 'χω μπερδέψει. Τώρα ξέρουμε τί είχε στό νού του ό Κόμης δταν άρπαξε κείνα τά χρήματα, παρόλη τή θανάσιμη άπειλή άπ' τό κοφτερό μα-

χαίρι του Τζόναθαν. "Ήθελε νά φύγει. Μ' ακούτε; *Νά τό σκάσει!* Κατάλαβε δι μέ μιά κάσα μονάχα κι ενα τσούρμο άντρες πού τόν κυνηγούν σάν τά σκυλιά τήν άλεπού, τό Λονδίνο δέν τόν χωρούσε πιά. Έβαλε φαίνεται τήν τελευταία του κάσα σ' ?να καράβι γιά νά έγκαταλείψει τή χώρα. Πήγε νά τό σκάσει, αλλά έμεις θά τόν άκολουθήσουμε. Ο φίλος μας ό "Άρθουρ ξέρει άπό κυνήγι άλεπούς. Πονήρηψε ή γριά άλεπού μας, καί πρέπει κι έμεις μέ τόν ίδιο τρόπο νά τήν άκολουθήσουμε. Σε λίγο θά μπώ μέ τήν πονηριά μου στη σκέψη της. Στο μεταξύ μπορούμε νά είμαστε ήσυχοι γιατί άνάμεσα σέ κείνον καί σέ μας είναι νερά πού δέ θά 'θελε νά περάσει, ούτε θά μπορούσε — έκτός αν τό καράβι πιάσει στεριά, καί τότε μόνο στη φουσκοκονεριά ή στο τράβηγμα των νερών. Βλέπετε, ό ήλιος μόλις τώρα άνάτειλε κι έχουμε δλη τή μέρα μπροστά μας ως τό ήλιοβασίλεμα. Προτείνω νά πλυθούμε, νά ντυθούμε καί νά πάρουμε τό πρωινό μας πού τό 'χουμε δλοι άνάγκη, μέ δλη μας τήν άνεση έφ' δσον εκείνος δέ βρίσκεται πιά στον ίδιο τόπο.» Η Μίνα τόν ρώτησε παρακλητικά:

«Μά γιατί νά τόν κυνηγάμε άκόμη άφού έχει πιά φύγει μακριά;» Ο Καθηγητής τής χάιδεψε τρυφερά τό χέρι κι άποκρίθηκε:

«Μή μέ ρωτάτε τίποτα άκόμη. θ' άπαντήσω στίς έρωτήσεις σας άφού πάρουμε τό πρωινό μας.» Δέ θέλησε νά μιλήσει άλλο, καί πήγαμε δλοι νά έτοιμαστούμε.

Μετά τό πρωινό ή Μίνα, ξανάκανε τήν ίδια έρώτηση. Τήν κοίταξε μιá στιγμή σοβαρά, κι έπειτα είπε μέ θλιμμένη φωνή:—

«Επειδή, άγαπημένη μου, καλή μου κυρία Μίνα, τώρα περισσότερο άπό πρίν πρέπει νά τόν ψάξουμε άκόμα κι αν χρειαστεί νά τόν άκολουθήσουμε ως τή μπούκα τής κόλασης!»

Η Μίνα 2γινε κατάγλωμη καί ρώτησε ξεινυχισμένη:

«Γιατί;»

«Γιατί,» άπάντησε εκείνος σοβαρός, «ό δράκουλας μπορεί νά ζήσει αιώνες όλόκληρους ενώ έσείς δέν είστε παρά μιá θνητή γυναίκα. Τώρα ύπάρχει ό μεγαλύτερος κίνδυνος — άπ' τή στιγμή πού σάς Ικανέ κείνο τό σημάδι στό λαιμό.»

Μόλις πρόφτασα νά τήν πιάσω στά χέρια μου καθώς επεφτε λιπόθυμη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XXIV

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΤΟ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΤΑΡΝΤ, ΜΕ ΤΗ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΒΑΝ ΧΕΛΣΙΝΓΚ

Αυτό είναι για τον Τζόναθαν Χάρκερ.

Έσύ νά μείνεις μέ τήν κυρία Μίνα. Έμεις πάμε για έρευνα — άν μπορούμε νά τήν πούμε έρευνα, γιατί ξέρουμε, θέλουμε άπλώς νά έπιβεβαιώσουμε. Έσύ όμως μείνε σήμερα κοντά της νά τήν προσέχεις. Αυτό είναι τό πιό σοβαρό κι ιερό σου καθήκον. 'Αποκλείεται νά 'ρθει εκείνος σήμερα. Σού τό λέω για νά ξέρεις αυτό πού οί υπόλοιποι τέσσερεις ξέρουμε κιόλας, γιατί τούς τό 'πα έγώ. Ο έχθρός μας έχει φύγει μακριά· γυρίζει στόν πύργο του στην Τρανσυλβανία. Είμαι τόσο σίγουρος, σά νά τό είδα γραμμένο στόν τοίχο μέ πύρινα γράμματα. Ήταν προετοιμασμένος για κάτι τέτοιο, κι είχε τήν τελευταία κάσα έτοιμη νά τή φορτώσει σέ κάποιο καράβι. Γι αυτό πήρε τά χρήματα, και γι' αυτό βιαζόταν τόσο στό τέλος, για νά μήν τόν προλάβουμε πρίν δύσει ο ήλιος. Ήταν ή τελευταία του έλπίδα, εκτός άν πρόφτανε νά κρυφτεί στόν τάφο τής Μίς Λούσυ πού θά ήταν άνοιχτός γιατί τή νόμιζε ακόμα δική του. Δέν πρόφτασε όμως. "Όταν άπέτυχε στην τελευταία του προσπάθεια έτρεξε στό τελευταίο του καταφύγιο, στό τελευταίο φέρετρο. Είναι έξυπνος, τόσο έξυπνος! Κατάλαβε διι εδώ τό παιχνίδι του δέν περνούσε πιά, κι αποφάσισε νά γυρίσει σπίτι του. Βρήκε ένα καράβι μέ τό δρομολόγιο πού τόν βόλευε, και μπήκε μέσα. Πηγαίνουμε τώρα νά βρούμε ποιό είναι τό καράβι, και πρós τά πού πηγαίνει. Μόλις τό ανακαλύψουμε, θά γυρίσουμε νά σου πούμε τί έγινε. Τότε θά σέ παρηγορήσουμε έσένα και τήν αγαπημένη μας κυρία Μίνα μέ νέες έλπίδες. Γιατί άν τό καλοσκεφτείς, είναι μιά έλπίδα διι δέ χάθηκαν όλα. Αυτό τό πλάσμα πού κυνηγάμε έκανε εκατοντάδες χρόνια νά φτάσει στό Λονδίνο· κι όμως, μόλις μάθουμε πού βρίσκεται, μπορούμε, νά τόν άφανίσουμε σέ μιά μέρα. Έχει κι αυτός τά δριά του, άν κι είναι πολύ δυνατός, και δέν ύποφέρει δπως έμεις. Είμαστε όμως κι έμεις δυνατοί, ό καθένας μας, μέ τό σκοπό πού έχουμε βάλει· κι ένωμένοι έχουμε ακόμα μεγαλύτερη δύναμη. Πάρε κουράγιο, αγαπητέ άντρα τής κυρίας Μίνας. Ο άγώνας μας μόλις άρχισε, μά στό τέλος θά νικήσουμε — είναι τόσο σίγουρο, δσο διι ό Θεός κάθεται ψηλά στόν ούρανό και προστατεύει τά παιδιά Του. Κουράγιο λοιπόν μέχρι νά γυρίσουμε.

ΒΑΝ ΧΕΛΣΙΝΓΚ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΧΑΡΚΕΡ

4 'Οκτωβρίου.— "Όταν είπα ατή Μίνα για τό μήνυμα τού Βάν Χέλσινγκ στό φωνογράφο, ή καημενούλα αναθάρρησε πολύ. Ήταν κιόλας μιά παρηγοριά διτ ό Κόμης έφυγε άπ' τήν 'Αγγλία, κι αυτό της Εδωσε κουράγιο. Όσο για μένα τώρα πού δέ βρισκόμαστε άμεσα άντιμέτωποι μέ τό φοβερό αυτό κίνδυνο, μου είναι σχεδόν άδύνατο νά πιστέψω δσα Εγιναν. 'Ακόμα κι ή φοβερή μου έμπειρία στόν Πύργο τού Δράκουλα μαῦ φαίνεται σά μακρινός εφιάλτης. Έδώ, στό δροσερό φθινοπωρινό άεράκι καί τή λαμπρή λιακάδα —

'Αλίμονο! Πώς νά μήν τό πιστέψω! Έκεῖ πού σκεφτόμουν δλ' αυτά, Επεσε τό βλέμμα μου στό κόκκινο σημάδι πάνω στό λευκό μέτωπο της άγαπημένης μου. Όσο τό σημάδι βρίσκεται εκεί δέ μπορώ νά μήν τό πιστεύω. Μά καί μετά, άκόμα κι ή άνάμνηση θά κρατά όλοζώντανη τήν πίστη. Ή Μίνα κι έγώ φοβόμαστε νά μένουμε άπραγοι, κι Ετσι μελετήσαμε γι άλλη μιά φορά τά ήμερολόγια. Είναι περίεργο, αλλά παρόλο πού δλ' αυτά μάς φαίνονται δλο καί πιό πραγματικά, ό πόνος κι ό φόβος μας λιγοστεύουν. Μέσα σ' δλα αυτά φανερώνεται Ενας σκοπός πού μάς καθοδηγεί καί μάς δίνει κουράγιο. Ή Μίνα λέει διτ είμαστε ίσως δργανα κάποιας ευεργετικής δύναμης. Ίσως! Θά προσπαθήσω κι έγώ νά τό δώ Ετσι. 'Ακόμα δέν Εχουμε μιλήσει καθόλου οι δυό μας για τό μέλλον. Καλύτερα νά περιμένουμε νά δούμε τόν Καθηγητή καί τούς άλλους δταν γυρίσουν άπ' τήν Ερευνα.

Ή μέρα περνάει πιό γρήγορα άπ' δσο φανταζόμουν πώς θά περνούσαν οι μέρες για μένα. Τώρα είναι ή ώρα τρεις.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ ΧΑΡΚΕΡ

5 'Οκτωβρίου, 5 μ.μ.~ Συγκέντρωση για άναφορά. Παρόντες. Καθηγητής Βάν Χέλσινγκ, Λόρδος Γκοντάλμινγκ, Δρ Σιούαρντ, κ. Κουίνσυ Μόρρις, Τζόναθαν Χάρκερ, Μίνα Χάρκερ.

Ό Δρ Βάν Χέλσινγκ μάς εξιστόρησε τί ένέργειες έκαναν δλη τή μέρα για ν' άνακαλύθουν σέ ποιό καράβι καί πρós ποιά κατεύθυνση δραπεύτευσε ό Κόμης Δράκουλας—

«Ξέροντας πώς ήθελε νά γυρίσει στην Τρανσυλβανία, ήμουν σίγουρος διτ θά περνούσε άπ' τίς έκβολές τού Δούναβη ή από κάπου στη Μαύρη Θάλασσα, μιά κι αυτό τό δρόμο πήρε δταν ήρθε. Βαθύ μυστήριο άπλωνόταν μπροστά μας. *Omne ignotum pro magnifico* Ετσι μέ βαριές καρδιές ξεκινήσαμε νά μάθουμε ποιό καράβι άναχώρησε χθές βράδυ για τή Μαύρη θάλασσα. Πρέπει νά ήταν ίστοφό-

ρο, γιατί ή Κυρία Μίνα μίλησε για πανιά. Τά καράβια αυτά δέν είναι τόσο σημαντικά ώστε νά καταχωρούνται στά δρομολόγια των «*Τάμης*», κι ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ είχε τήν ιδέα νά πάμε στους «Λούντζ» δπου σημειώνονται δλα τά καράβια, άκόμα και τά πιό μικρά. Έκει Ανακαλύψαμε δτι μόνο Ινα καράβι Εφυγε χθές τό σούρουπο πρός τή Μαύρη Θάλασσα. Είναι τό *Τσαρίνα Κατερίνα*, και σαλπαρα άπ' τό Ντουλίτλ Γουόρφ για τή Βάρνα, κι άπό κει για διάφορα άλλα λιμάνια πρός τό Δούναβη. «Λοιπόν,» είπα εγώ, «αυτό είναι τό καράβι πού πήρε ό Κόμης.» Ξεκινήσαμε λοιπόν για τό Ντουλίτλ Γουόρφ κι εκεί βρήκαμε κάποιον σ' Ενα τόσο μικρό ξύλινο γραφειάκι, πού ό άνθρωπος φαινόταν μεγαλύτερος άπ' τό γραφείο. Τόν ρωτήσαμε σχετικά μέ τό δρομολόγιο του *Τσαρίνα Κατερίνα*. "Άρχισε νά βρίζει, νά γίνεται κατακόκκινος και νά φωνάζει, αλλά ήταν καλός άνθρωπος στό βάθος. Ό Κουίνσυ Εβγαλε μερικά κολλαριστά άπ' τήν τσέπη του, κι εκείνος τά 'βαλε σ' Ινα πολύ μικρό σακουλάκι πού τό 'κρύψε βαθιά στό σακκάκι του. Μετά άπ' αυτό Εγινε καλός και πρόθυμος πληροφοριοδότης μας. Ήρθε μαζί μας ρώτησε πολλούς τύπους άγριους και σκληρούς: άποδείχτηκαν κι εκείνοι καλά παιδιά μόλις τούς δώσαμε κάτι «νά ξεδιψάσουν.» Είπαν διάφορες βρισιές πού δέν πολυκατάλαβα, μάντεψα δμως τό νόημά τους, και τελικά μάς είπαν δσα θέλαμε νά μάθουμε.

«Μεταξύ άλλων μάς είπαν πώς χθές τό άπόγευμα κατά τίς πέντε κατέφθασε κάποιος πολύ βιαστικός. Ένας ψηλός, λεπτός, και χλωμός μέ γαμψή μύτη, κάτασπρα δόντια και φλογερά μάτια. Ήταν ντυμένος στά μαύρα εκτός άπό Ενα ψάθινο καπελλάκι πού δέν ταίριαζε ούτε στην εμφάνισή του ούτε στην περίσταση. Σκόρπισε Ενα σωρό χρήματα για νά μάθει στα γρήγορα ποιό καράβι Εφυγε για τή Μαύρη θάλασσα και για ποιό ακριβώς λιμάνι. Κάποιοι τόν πήγαν στό γραφείο κι Επειτα στό καράβι. Έκείνος δμως δέν ήθελε ν' άνέβει. Στάθηκε στην αποβάθρα κοντά στη σανιδόσκαλα κι επέμενε νά κατέβει ό καπετάνιος νά του μιλήσει. Ό καπετάνιος, δταν του είπαν πώς θά πληρωθεί γερά, κι άφού βλαστήμησε θεούς και δαίμονες' τελικά συμφώνησε. Μετά ό αδύνατος ξένος Εφυγε άφού του είπε κάποιος πού θά βρει νά νοικιάσει άμάξι κι άλογο. Έφυγε και σε λίγο ξαναφάνηκε οδηγώντας ό ίδιος τ' άμάξι δπου είχε φορτώσει Ενα μεγάλο κιβώτιο· τό ξεφόρτωσε μόνος του, άν και ήταν τόσο βαρύ πού χρειάστηκαν αρκετοί άντρες νά τό άνεβάσουν στό καράβι. Έκανε όλόκληρη συζήτηση μέ τόν καπετάνιο για τό πώς και πού θά Εμπαινε ή κάσα στό καράβι. Του καπετάνιου δέν του άρεσαν δλ' αυτά, τόν Εβρισε σ' δλες τίς γλώσσες και του 'πε δτι άν θέλει ας Ερθει νά δει μόνος του πού θά μπει ή κάσα. Εκείνος δμως άρνήθηκε, λέγοντας δτι Εχει άκόμα πολ-

λές δουλειές νά κάνει. Όπου ό καπετάνιος τοῦ λέει διτι καλά θά κάνει νά βιαστεί γιατί τό καράβι θά σαλπάρει πρίν γυρίσουν τά νερά. Αὐτά δλα τά 'λεγε βρίζοντας καί βλαστημώντας. Τότε ό άδύνατος ξένος χαμογέλασε καί τοῦ 'πε διτι φυσικά νά σαλπάρει δποτε νομίζει, μά γιατί τόσο νωρίς; Ό καπετάνιος άρχισε πάλι τίς ξενόγλωσσες βρισιές, κι ό άδύνατος μέ μιά εύγενική υπόκλιση τόν εύχαρίστηκε καί εἶπε διτι θά προσπαθήσει νά γυρίσει πρίν σαλπάρει. Τελικά ό καπετάνιος κόκκινος σάν τό παντζάρι τόν χαρακτήρισε καί πάλι σέ πολλές γλώσσες καί τοῦ 'πε διτι δέ θέλει βρωμοξένους στό καράβι του. Αφού ό ξένος ρώτησε κάποιους πού θά' βρίσκε διάφορα Εγγραφα πού ήθελε ν' άγοράσει, Εφυγε.

«Κανείς δέν κατάλαβε πού πήγε «κι οὔτε πού νοιάστηκαν» δπως εἶπαν, γιατί τούς άπασχολούσαν άλλα πράγματα. Πολύ σύντομα Εγινε φανερό πώς τό *Τσαρίνα Κατερίνα* δέ θά σάλπαρε τήν ώρα πού περίμεναν. Μιά λεπτή καταχνιά άρχισε νά γλιστράει άπό τό ποτάμι κι απλώθηκε, απλώθηκε, ώσπου Εγινε πυκνή όμίχλη. Μόνη της πρέπει νά ήρθε γιατί κανείς δέν τήν είχε προσέξει πίο πρίν. Πάλι ό καπετάνιος άρχισε νά βλαστημάει σ' δλες τίς γλώσσες καί τά ιδιώματα, μά δέ μπορούσε νά κάνει τίποτα. Τά νερά φουσκωναν συνέχεια κι άρχισε ν' άνησυχεί πώς θά 'χανε τελείως τήν παλίρροια. Δέν ήταν καθόλου στά κέφια του δταν πάνω στή φουσκονεριά κατάφτασε πάλι ό ξένος άπ' τή σανιδόσκαλα καί ζήτησε νά δει πού είχαν τοποθετήσει τήν κάσα του. Τότε ό καπετάνιος τόν Εστελε στό διάβολο κι αυτόν καί τήν κάσα του. Ό άδύνατος ξένος δέν τό πήρε γιά προσβολή καί κατέβηκε κάτω μέ τό μούτσο, είδε πού ήταν ή κάσα, καί μετά γύρισε καί στάθηκε λίγο στό κατάστρωμα μέσ' στην όμίχλη. Κανείς δέν τό πρόσεξε· οὔτε τοῦ 'δωσαν καμιά σημασία, γιατί σέ λίγο ή όμίχλη άρχισε πάλι νά διαλύεται, κι ή άτμόσφαιρα καθάρισε. Οι φίλοι μας οἱ διψασμένοι μέ τίς διεθνείς βλαστήμιες γελούσαν καθώς μάς Ελεγαν διτι οἱ βρισιές τοῦ καπετάνιου ξεπέρασαν πιά τόν έαυτό τους σέ ποικιλία καί παραστατικότητα δταν Εμαθε άπό άλλους ναυτικούς πού άνεβοκατέβαιναν τό ποτάμι εκείνη τήν ώρα, διτι κανείς σχεδόν δέν είχε προσέξει καμιά όμίχλη, γιατί είχε περιοριστεί φαίνεται στό λιμανάκι. Τέλος πάντων τό καράβι Εφυγε μέ τήν άμπωτη καί μέχρι τό πρωί θά 'χε φτάσει πέρα στίς έκβολές. Τήν ώρα πού μιλούσαμε θά 'χε βγει πιά στή θάλασσα.

«Έτσι λοιπόν, καλή μου κυρία Μίνα, μπορούμε νά 'μαστέ ήσυχοι γιά λίγο, γιατί ό έχθρός μας είναι στή θάλασσα μέ τήν όμίχλη στίς προσταγές του καί πηγαίνει γιά τό δέλτα τοῦ Δούναβη. Τά καράβια ταξιδεύουν άργά, δέν Εχουν μεγάλη ταχύτητα· έμεἶς θά ξεκινήσουμε διά ξηράς, θά φτάσουμε πρώτοι, καί θά τόν συναντήσουμε εκεί.

Ἡ μεγάλη μας ἐλπίδα εἶναι νά τόν τσακώσουμε μέσα στην κάσα ἀνάμεσα στήν ἀνατολή καί τό ἡλιοβασίλεμα. Τότε δέ θά μπορεῖ νά παλαίψει καί θά μπορέσουμε νά τόν ἐξουδετερώσουμε. Ἐχουμε μπροστά μας μέρες γιά νά καταστρώσουμε τά σχέδιά μας. Ξέρουμε τό δρομολόγιό του· εἶδα τόν ιδιοκτήτη τοῦ караβιού πού μοῦ 'δείξε τίς φορτωτικές κι ἄλλα τά σχετικά Ἐγγραφα. Ἡ κάσα πού γυρεύουμε θά ξεφορτωθεῖ στή Βάρνα καί θά τήν παραλάβει Ἰνας πράκτορας, κάποιος Ρίστικς πού θά παρουσιάσει τήν ἐξουσιοδότησή του. Εκεί τελειώνει ἡ εὐθύνη τοῦ φίλου μας Ἐμπορου. Μάς ρώτησε ἀν συμβαίνει τίποτα κι ἀν πρέπει νά εἰδοποιήσῃ γιά ἀνάκριση στή Βάρνα, μά τοῦ εἶπαμε πώς ὄχι, δέν εἶναι δουλειά της ἀστυνομίας ἢ τοῦ τελωνείου. Θά τό φροντίσουμε ἐμεῖς μέ τό δικό μας τρόπο.»

Ὅταν ὁ Δρ Βάν Χέλσινγκ τελείωσε τή διήγησή του, τόν ρώτησα ἀν ἦταν σίγουρο πώς ὁ Κόμης εἶχε παραμείνει στό καράβι. Ἀπάντησε: «Ἐχουμε τήν καλύτερη ἀπόδειξη γι αὐτό, τή δική σας μαρτυρία δταν σας υπνώτισα τό πρωί.» Τόν ρώτησα ἀν ἦταν ἀπολύτως ἀπαραίτητο νά κυνηγήσουν τόν Κόμη γιατί — ἄχ! φοβάμαι τόσο πολύ νά μ' ἀφήσει ὁ Τζόνθαν καί ξέρω διτι ἀν φύγουν οἱ ἄλλοι θά φύγει κι αὐτός. Στήν ἀρχή μοῦ ἀπάντησε ἡρεμα, μά μέ ἄλλο καί μεγαλύτερη Ἐνταση. Ὅσο μιλούσε, μεγάλωνε ἡ ὀργή καί τό πάθος του καί νιώσαμε τότε κάτι ἀπό κείνη τήν προσωπική ἐπιβολή του πού τόν ἔκανε φυσικό ἡγέτη ἀνάμεσά μας:

«Ναί, εἶναι ἀπαραίτητο, ἀπαραίτητο-ἀπαραίτητο! Κατ' ἀρχήν γιά τό δικό σας τό καλό, μά καί γιά ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα. Τό τέρας αὐτό ἔχει κάνει κίολας μεγάλο κακό στό στενό κύκλο δπου βρέθηκε καί στό μικρό διάστημα πού ἦταν ἀπλά Ἐνα πλάσμα πού μετροῦσε τή δύναμή του στό σκοτάδι καί τήν ἀγνοια. Ὅλα αὐτά τά ξέρουν οἱ ἄλλοι ἔσεῖς, ἀγαπητή μου κυρία Μίνα, θά τά μάθετε ἀπ' τό φωνογράφο τοῦ φίλου μου Τζών, ἢ τό ἡμερολόγιο τοῦ ἀντρα σας. Τοῦς ἔχω πει κι ἄλλα διτι ἡ ἐγκατάλειψη της Ἐρημης χώρας του — Ἐρημης ἀπό ἀνθρώπους — κι ἡ ἀφιξή του σέ μιά νέα χώρα δπου πλήθη ἀνθρώπων μυρμηγκιάζουν καί ζοῦν σάν τά ὄριμα στάχυα, ἦταν Ἐργο αἰώνων. "Ἀν δοκίμαζε κάποιος ἄλλος Νεκροζώντανος νά κάνει διτι ἔκανε κι ὁ Κόμης, ἴσως ἄλλοι οἱ περασμένοι καί μελλούμενοι αἰῶνες νά μὴν τοῦ χρησίμευαν σέ τίποτα. Στή δική του δμως περίπτωση, δ-λες οἱ δυνάμεις της φύσης, οἱ βαθιές, ἀόρατες καί μεταφυσικές, συνεργάστηκαν μέ κάποιον ἀπίθανο τρόπο. Ἀκόμα καί τό μέρος δ-που ζοῦσε Νεκροζώντανος δλους αὐτούς τούς αἰῶνες εἶναι γεμάτο ἀπό παράδοξα γεωλογικά καί χημικά φαινόμενα. Ἐχει πλήθος σπηλιές καί ρωγμές στή γῆ, πού κανεῖς δέν ξέρει σέ ποιοῦ βάθος φτάνουν. Ἐχει ἡφαίστεια πού οἱ κρατῆρες τους ξερνοῦν ἀκόμα ὑγρά μέ περίερ-

γες ιδιότητες, κι Αναθυμιάσεις πού σκοτώνουν ή Αναζωογονούν. Δέν υπάρχει άμφιβολία διτι υπάρχει κάποια μαγνητική ή ηλεκτρική ενέργεια σ' όλους αυτούς τούς συνδυασμούς των υπερφυσικών δυνάμεων πού έπενεργούν μέ παράξενο τρόπο στή ζωή· κι διτι ό ίδιος πρέπει νά είχε άπ' τή άρχή άξιόλογες δυνάμεις. Στά σκληρά χρόνια του πολέμου ήταν ζακουστός γιατί είχε πιό Ατσαλένια νεύρα, Εξυπνο μυαλό και γενναία καρδιά άπ' όλους τούς άλλους. Κάποιο ζωτικό στοιχείο φαίνεται πώς Εφτασε μέσα του στό άποκορύφωμά του μέ περίεργο τρόπο· κι δσο τό κορμί του δυνάμωνε, κι άναπτυσσόταν, Ετσι δυνάμωνε και τό μυαλό του. Όλα αυτά χωρίς νά υπολογίσουμε τίς διαβολικές δυνάμεις πού τόν ύποστηρίζουν γιατί έχει ν' άντιμετωπίσει άλλες δυνάμεις πού συμβολίζουν και προέρχονται άπό τό καλό. Νά λοιπόν τί σημαίνει τό πλάσμα αυτό για μάς. Σας μόλυνε — άχ, συγχωρέστε με, καλή μου πού λέω τέτοια πράγματα, μιλάω όμως για τό καλό σας. Σας μόλυνε μέ τέτοιο τρόπο, πού και τίποτε άλλο νά μήν κάνει, έσείς θά ζήσετε γλυκά κι ήσυχα· και μέ τό θάνατό σας πού είναι ή μοίρα του Ανθρώπου κι ή θέληση του θεού, θά γίνετε κι έσείς σαν εκείνον. Αυτό δέν πρέπει νά συμβεί! Έχουμε δώσει δρκο νά μήν τό έπιτρέψουμε. Γινόμαστε Ετσι έκτελεστές της θέλησης του θεού: Νά μήν παραδοθεί ό κόσμος χι οί άνθρωποι πού για χάρη τους σταυρώθηκε ό Τίός Του σ' αυτό τό τέρας, πού και μόνο ή ύπαρξή του είναι άσέβεια. Μάς βοήθησε νά λυτρώσουμε μιά ψυχή, και βγαίνουμε τώρα σαν τούς παλιούς σταυροφόρους νά λυτρώσουμε κι άλλες, θά πορευθούμε κι έμεις πρós τήν άνατολή, κι αν πέσουμε, θά πέσουμε δπως εκείνος σέ άγώνα ιερό.» Σώπασε μιά στιγμή κι είπε:

«Μά δέν του Εγινε μάθημα του Κόμη; Αφού τόν διώξαμε Απ' τήν 'Αγγλία δέν ΘΑ τήν Αποφεύγει τώρα, σαν τήν τίγρη πού τή διώξανε άπό Ενα χωριό;»

«Άχά!» είπε, «μ' άρέσει ή παρομοίωση μέ τόν τίγρη και θά τήν υιοθετήσω. Ο άνθρωποφάγος μας, —Ετσι όνομάζουν στήν 'Ινδία τόν τίγρη πού αν δοκιμάσει μιά φορά ανθρώπινο αίμα, άδιαφορεί πιά για κάθε άλλο θήραμα και ψάχνει άσταμάτητα νά βρει Ανθρώπους. Αύτός πού διώξαμε Απ' τό χωριό μας είναι κι αυτός τίγρης, Ανθρωποφάγος, και δέ θά πάψει ποτέ πιά νά όσφραίνεται τό αίμα. Δέν είναι Απ' τά πλάσματα πού άποσύρονται κι άποτραβιοϋνται. Στή ζωή του, δταν ζούσε κανονικά, Εφτασε ως τά σύνορα της Τουρκίας για νά χτυπήσει τόν έχθρό στό δικό του Εδαφος· τόν απέκρουσαν, μά υποχώρησε εκείνος; Όχι! Γύρισε πίσω ξανά και ξανά. Βλέπετε τήν έπιμονή και τήν άντοχή του; Μέ τό παιδιάστικο μυαλό του συνέλαβε άπό παλιά τό σχέδιο νά 'ρθει σέ μιά μεγάλη πόλη. Τί κάνει λοιπόν; Διαλέγει τό πιό κατάλληλο μέρος του κόσμου πού έξυπηρετεί τούς σκοπούς

του. Μετά ετοιμάζεται προσεκτικά νά τό πραγματοποιήσει. 'Ανακαλύπτει μέ μεγάλη υπομονή μέχρι πού φτάνουν οί δυνάμεις του κι οί εξουσίες του. Μελετάει ξένες γλώσσες. Μαθαίνει τήν καινούρια κοινωνική ζωή, τό καινούριο περιβάλλον των παλιών συστημάτων, τήν πολιτική, τή νομική, τήν οικονομία, τήν έπιστήμη τίς συνήθειες της καινούριας χώρας καί των ανθρώπων πού γεννήθηκαν μετά άπ' αυτόν. Η έντύπωση πού πήρε τοῦ άνοιξε τήν δρεξη καί τοῦ δξυνε τήν έπιθυμία. Βοήθησε μάλιστα καί τό μυαλό του νά ώριμάσει, γιατί τοῦ άπέδειξε πόσο δίκιο είχε στίς πρώτες έκτιμήσεις του. Όλ' αυτά τά ¹κανε μόνος, όλόμοναχος, σέ κάποιο ρημαγμένο τάφο σέ μιά έρημη χώρα. Τί μπορεί νά τόν έμποδίσει λοιπόν έφόσον τοῦ άνοιχτηκε πιά ό κόσμος της σκέψης; Αύτός μπορεί νά ειρωνεύεται τό θάνατο, δπως τόν ξέρουμε έμεις, μπορεί νά ζει καί νά χαίρεται μέσα σέ άρρώστιες πού σκοτώνουν όλόκληρους λαούς. "Αχ! Νά μπορούσε μονάχα ενα τέτοιο πλάσμα νά 'ταν γέννημα τοῦ Θεοῦ κι δχι τοῦ Σατανά, πόσο καλό δέ θά 'κανε στό βασανισμένο μας κόσμο! Έμεις δμως είμαστε ταγμένοι νά τόν άπελευθερώσουμε. Ο άγώνας μας πρέπει νά 'ναι σιωπηλός, κι οί προσπάθειες μυστικές. Γιατί στή φωτισμένη μας έποχή πού οί άνθρωποι δέν πιστεύουν καν αυτά πού βλέπουν, ή δυσπιστία για τούς σοφούς θά τοῦ 'δινε τή μεγαλύτερη δύναμη. Θά ήταν ταυτόχρονα τό δπλο κι ή άσπίδα του, τά μέσα για νά καταστρέψει έμάς, τούς έχθρούς του, πού θυσιάζουμε άκόμα καί τίς νυχές μας για νά προστατέψουμε κείνην πού αγαπούμε — για τό καλό της ανθρωπότητας, καί για τήν τιμή καί τή δόξα τοῦ Θεοῦ.»

"Υστερα από μιά γενική συζήτηση άποφασίστηκε δι δέν μπορούσαμε άπόψε νά πούμε τίποτα όριστικό· θά πέσουμε για ὕπνο έχοντας τά δεδομένα στό μυαλό μας, καί θά προσπαθήσουμε νά φτάσουμε σέ κάποια συμπεράσματα. Αύριο τό πρωί θά συναντηθούμε ξανά, κι άφού ανταλλάξουμε τίς άπόψεις μας, θ' άποφασίσουμε για τήν παραπέρα πορεία της "δράσης μας.

* * *

Άπόψε νιώθω μιά ύπεροχη γαλήνη κι ήρεμία. Σά νά 'φυγε από πάνω μου μιά έφιαλτική παρουσία. "Ισως...

Δέν τέλειωσα τή σκέψη μου, δέ γινόταν. Είδα στόν καθρέφτη τό κόκκινο σημάδι στό μέτωπό μου, πού φανερώνει δι είμαι άκόμα μολυσμένη.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΥΑΡΝΤ

5 'Οκτωβρίου.-Ξυπνήσαμε δλοι νωρίς καί πιστεύω πώς ό ὕπνος

εκανε πολύ καλό σέ δλους μας. Συναντηθήκαμε νωρίς για πρωινό κι είμαστε δλοι τόσο ευδιάθετοι, πού δέν τό πιστεύαμε.

Είναι καταπληκτική πραγματικά ή προσαρμοστικότητα της ανθρώπινης φύσης. Μόλις κάποιο εμπόδιο —οποιοδήποτε— φύγει άπ' τή μέση —άκόμα και μέ τό θάνατο—, ξαναγυρίζουμε στίς προηγούμενες έλπίδες και χαρές. Πολλές φορές, Έτσι πού καθόμασταν γύρω στό τραπέζι άναρωτήθηκα αν δλες οί μέρες πού πέρασαν ήταν δνειρο ή πραγματικότητα. Μονάχα τό κόκκινο σημάδι στό μέτωπο της κυρίας Χάρκερ μέ ξανάφερε στην πραγματικότητα. Άκόμα και τώρα πού προσπαθώ νά κάνω μιá σοβαρή άνάλυση, μου είναι δύσκολο νά πιστέψω πώς ή αιτία της συμφοράς μας υπάρχει άκόμα. Κι ή κυρία Χάρκερ φαίνεται νά ξεχνάει για άρκετή ώρα τή δυστυχία της· μονάχα κάθε τόσο κάτι της τό θυμίζει και ξαναφέρνει στό μυαλό της τό τρομερό σημάδι, θά συναντηθούμε εδώ στό γραφείο μου σέ μιση ώρα για ν' άποφασίσουμε για τό έπόμενο βήμα μας. Πιστεύω πώς μιá μόνο άμεση δυσκολία υπάρχει, και τό νιώθω περισσότερο μέ τό ένστικτο παρά μέ τή λογική: θά πρέπει νά μιλήσουμε δλοι έντελώς άνοιχτά· φοβάμαι ώστόσο πώς μέ κάποιο μυστηριώδη τρόπο ή κυρία Χάρκερ Έχει τή γλώσσα δεμένη. Είμαι έντελώς σίγουρος πώς έχει φτάσει σέ δικά της συμπεράσματα, και μετά άπ' δσα Έχουν γίνει φατάζομαι πόσο σωστά κι άληθινά θά είναι· μά δέ θέλει ή δέν μπορεί νά τά έκφράσει. Τό είπα στόν Βάν Χέλσινγκ και κανόνισαμε νά τό κουβεντιάσουμε δταν θά 'μαστέ μόνοι. Πσως Έχει άρχισει νά έπενεργεί κάτι άπ' τό φοβερό δηλητήριο πού χύθηκε στίς φλέβες της. Ο Κόμης είχε τό λόγο του δταν τής Ικανέ «τό βάπτισμα αίματος του βρυκόλακα» δπως τό λέει ο Βάν Χέλσινγκ. Ποιός ξέρει, ίσως υπάρχει κάποιο δηλητήριο πού βγαίνει από καλά πράγματα· σέ μιá εποχή πού ή ύπαρξη τής πτωμαΤνης είναι άκόμα μυστήριο, δέν είναι ν' άπορεις για τίποτα! Για ένα πράγμα είμαι σίγουρος: δτι αν τό Ένστικτό μου Έχει δίκιο σχετικά μέ τήν καημένη τήν κυρία Χάρκερ και τή *σιωπή* της, τότε Έχουμε μιá τρομερή δυσκολία —Έναν άγνωστο κίνδυνο— ν' αντιμετώπισουμε στη δουλειά μας. Η ίδια δύναμη πού τήν άναγκάζει νά σωπαίνει, μπορεί και νά τήν άναγκάσει νά μιλήσει. Δέν τολμώ νά σκεφτώ παραπέρα· κινδυνεύω νά προσβάλω στη σκέψη μου μιá άγνή γυναικά!

Ο Βάν Χέλσινγκ θά 'ρθει στό γραφείο μου λίγο πριν άπ' τούς άλλους. Θά προσπαθήσω νά θίξω τό θέμα μαζί του.

Άργότερα.— "Όταν μπήκε ο Καθηγητής μιλήσαμε γενικά για τήν κατάσταση πού διαμορφώθηκε. Κατάλαβα δτι κάτι τόν Απασχολούσε κι ήθελε νά τό πει, αλλά δίσταζε ν' άναφέρει τό θέμα. Αφού τά μάζησε λίγη ώρα, είπε ξαφνικά:—

«Φίλε μου Τζών, υπάρχει κάτι πού πρέπει νά τό συζητήσουμε μόνοι οἱ δυό μας, τουλάχιστο στήν ἀρχή. Μπορεῖ ἀργότερα νά χρειαστεῖ νά τό πούμε καί αὐτούς ἄλλους.» Σταμάτησε μιά στιγμή· ἐγώ περιμένα, καί τελικά συνέχισε:

«Ἡ κυρία Μίνα, ἡ καημένη, ἡ ἀγαπημένη μας κυρία Μίνα, εχει ἀλλάξει πολύ.» Μ' ἔλουσε κρύος ἰδρωτας γιατί ἐπιβεβαιώθηκαν οἱ χειρότεροι φόβοι μου. Ὁ Βάν Χέλσινγκ συνέχισε:—

«Μετά τήν πικρή ἐμπειρία μέ τή Μίς Λούσυ, πρέπει νά 'χουμε τό νοῦ μας προτού εἶναι πολύ ἀργά. Αὐτή τή στιγμή τό ἐργο μας εἶναι πιά δύσκολο παρά ποτέ, κι αὐτή ἡ καινούρια δυσκολία κάνει τήν κάθε στιγμή πολύτιμη. 'Αρχίζω νά βλέπω στό πρόσωπό της τά χαρακτηριστικά τοῦ βρυκόλακα. Εἶναι σχεδόν ἀδιόρατα ἀκόμα, ἀλλά ἀν βλέπουμε μέ μάτια χωρίς προκαταλήψεις, φαίνονται. Τά δόντια της ἔγιναν πιά μυτερά καί μερικές φορές σκληραίνει τό βλέμμα της. Δέν εἶναι ὁμοῦς μόνο αὐτά, εἶναι κι ἡ σιωπή της τώρα τελευταία· ἐτσι εἶχε γίνει καί μέ τή Μίς Λούσυ. Δέ μιλοῦσε, ἀκόμα κι ὅταν ἐγραψε ἐκεῖνα πού ἤθελε νά τά μάθουμε ἀργότερα. Νά ποιός εἶναι ὁ φόβος μου: Ἐφ' ὅσον μπορεῖ μέ τόν υπνωτισμό πού τῆς ἔκανα, νά μάς λέει τί βλέπει κι ἀκούει ὁ Κόμης δέ θά μπορούσε κι ἐκεῖνος πού τήν υπνώτισε πρῶτος κι ἤπια ἀπ' τό ἴδιο της τό αἷμα καί τήν ἀνάγκασε νά πει ἀπ' τό δικό του, νά τή βάλει νά τοῦ πει ὅλα ὅσα ξέρει.» Ἐγγνενα καταφατικά, καί συνέχισε:—

«Πρέπει λοιπόν νά ἐμποδίσουμε αὐτό τό πράγμα. Νά μήν τῆς πούμε τούς σκοπούς μας, κι ἔτσι δέ θά μπορεῖ νά μαρτυρήσει κάτι πού δέν ξέρει. Τί ὀδυνηρή δουλειά! Ματώνει ἡ καρδιά μου καί μόνο πού τό σκέφτομαι, μά ἔτσι πρέπει νά γίνει. Σήμερα πού θά συναντηθούμε θά τῆς πῶ ὅτι γιά λόγους πού δέν μπορούμε νά τῆς ἀποκαλύψουμε, δέ θά παίρνει πιά μέρος στίς συγκεντρώσεις μας, παρά μονάχα θά τήν προστατεύουμε.» Σκούπισε τό μέτωπό του πού εἶχε γεμίσει χοντρές στάλες ἰδρώτα στή σκέψη τοῦ πόνου πού θά προκαλοῦσε στήν ἀμοιρη αὐτή ψυχή πού ἦταν κιόλας τόσο βασανισμένη. Κατάλαβα πῶς θά τοῦ ἦταν μιά παρηγοριά νά μάθει ὅτι κι ἐγώ εἶχα φτάσει στά ἴδια συμπεράσματα· θά τόν ξαλάφρωνε τουλάχιστο ἀπ' τόν πόνο τῆς ἀμφιβολίας. Τοῦ τό 'πα πραγματικά κι ἀντέδρασε ὅπως περιμένα.

Κοντεύει πιά ἡ ὥρα τῆς γενικής μας συνέλευσης. Ὁ Βάν Χέλσινγκ πῆγε νά ἐτοιμαστεῖ γιά τή συνάντηση καί τό θλιβερό του καθήκον. Πιστεύω ὁμοῦς πῶς ὁ πραγματικός σκοπός του εἶναι νά βρεθεῖ μόνος γιά νά προσευχηθεῖ.

'Αργότερα.— Ἀπ' τήν ἀρχή κιόλας τῆς συγκέντρωσης κι ὁ Βάν Χέλσινγκ κι ἐγώ νιώσαμε μιά μεγάλη ἀνακούφιση. Ἡ κυρία Χάρκερ

εστειλε μήνυμα μέ τόν άντρα της λέγοντας διι δέ θά 'ρθει σήμερα κι διι ήταν καλύτερα νά συζητήσουμε τίς κινήσεις μας ελεύθερα χωρίς τήν άμηχανία πού θά μάς προκαλούσε ή παρουσία της. Ο Καθηγητής κι έγώ κοιταχτήκαμε γιά μιá στιγμή και νιώσαμε κι οί δυό Ανακούφιση. Έγώ άπ' τή μεριά μου σκέφτηκα διι αν ή κυρία Χάρκερ κατάλαβε μόνη της τόν κίνδυνο, μάς γλύτωνε άπό μεγάλη στεναχώρια μά και κίνδυνο. Τελικά συμφωνήσαμε, άφου άνταλλάξαμε μιá έρωτηματική ματιά και μιá άπάντηση μέ τό δάχτυλο στά χείλη, μά νά μή μιλήσουμε γιά τίς ύποψίες μας μέχρι νά βρούμε τήν ευκαιρία νά κουβεντιάσουμε μόνοι. Μπήκαμε άμέσως στό Σχέδιο της Εκστρατείας μας. Ο Βάν Χέλσινγκ μάς ένημέρωσε πρώτα χοντρικά γιά τά δεδομένα:—

«Τό *Τσαρίνα Κατερίνα* εφυγε άπ' τόν Τάμεση χθές τό πρωί. Μέ τή μεγαλύτερη ταχύτητα θά χρειαστεί τουλάχιστο τρεις εβδομάδες γιά νά πιάσει στή Βάρνα· έμεις όμως μπορούμε νά φτάσουμε εκεί διά ξηράς σέ τρεις μέρες. Τώρα, αν άφαιρέσουμε δυό μέρες άπ' τό ταξίδι τού καραβιού παίρνοντας ύπ' δψη τίς καιρικές συνθήκες πού μπορεί κι έλέγχει ό Κόμης, κι αν υπολογίσουμε μιá μέρα και μιá νύχτα πιθανής δικής μας καθυστέρησης, μάς μένει περιθώριο περίπου δυό έβδομάδων. Γι' αυτό, γιά νά είμαστε άπόλυτα σίγουροι, πρέπει νά φύγουμε άπό δώ τό άργότερο στίς 17 τού μηνός. Έτσι θά μπορούμε νά βρισκόμαστε στή Βάρνα μιá μέρα πρίν φτάσει τό καράβι, και νά κάνουμε τίς άπαραίτητες προετοιμασίες. Φυσικά, θά πάμε όπλισμένοι —γιά σωματικούς, μά και ψυχικούς κινδύνους.» Σ' αυτό τό σημείο ό Κουίνσυ Μόρρις πρόσθεσε:—

«'Απ' διι *ήγω* καταλάβει ό Κόμης ζει σέ χώρα πού υπάρχουν λύκοι, και μπορεί και νά φτάσει πρίν άπό μάς. Προτείνω λοιπόν νά πάρουμε και τίποτα τουφέκια μαζί μας. Νιώθω κάποια ασφάλεια μ' ενα τουφέκι, διι κι αν συμβεί. Θυμάσαι, "Άρθουρ, τότε πού μάς κυνηγούσε μιá άγέλη όλόκληρη στό Τομπόλσκ; Τί δέ θά δίναμε τότε νά είχαμε άπό ενα!»

«Μπράβο!» είπε ό Βάν Χέλσινγκ. «Θά πάρουμε λοιπόν τουφέκια. Ο Κουίνσυ έχει πάντα προσγειωμένο μυαλό, μά διιαν πρόκειται γιά κυνήγι, είναι άφθαστος. Κι ας εχουμε έδώ Ινα κυνήγι διαφορετικό άπ' τ' άλλα. Στο μεταξύ δέν ?χουμε τίποτα νά κάνουμε έδώ. Μιά κι ή Βάρνα μάς είναι σέ δλους άγνωστη, γιατί νά μήν πάμε άπό πίο νορίς; Η άναμονή θά 'ναι ή ίδια κι έδώ κι εκεί. Μπορούμε νά έτοιμαστούμε άπόψε κι αύριο, και μετά, αν δλα πάνε καλά, ξεκινάμε έμεις οί τέσσερεις γιά τό ταξίδι.»

«Οί τέσσερεις;» άπόρησε ό Χάρκερ κοιτάζοντας άπ' τόν ενα στόν άλλον.

«Φυσικά!» άπάντησε γρήγορα ό Καθηγητής. «Εσύ πρέπει νά μείνεις εδώ νά προσέχεις τή γλυκιά σου γυναίκα!» Ό Χάρκερ εμεινε λίγο σιωπηλός και μετά είπε μέ υπόκωφη φωνή:—

«'Ας άφήσουμε αυτό τό θέμα για αύριο. θέλω νά τό συζητήσω μέ τή Μίνα.» Φαντάστηκα διι Ιφτασε ή στιγμή νά τόν προειδοποιήσει ό Βάν Χέλσινγκ νά μήν πει στη Μίνα για τά σχέδιά μας. Εκείνος όμως δέν εδωσε σημασία. Τόν κοίταξα και ξερόβηξα μέ νόημα. Άντί γι¹ άπάντηση Ιβαλε τό δάχτυλο στά χείλη και γύρισε άλλοϋ.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΧΑΡΚΕΡ

6 'Οκτωβρίου, άπόγευμα.— 'Αρκετή ώρα μετά τήν πρωινή μας συνάντηση δέ μπορούσα νά σκεφτώ τίποτα. Οί καινούριες έξελίξεις άφησαν τό μυαλό μου σέ μία κατάσταση άπορίας πού δέν επέτρεπε τήν έλεύθερη σκέψη. 'Η άπόφαση της Μίνας νά μήν πάρει μέρος στη συζήτηση, μ' Ιβαλε σέ σκέψεις και μία και δέν μπορούσα νά τό συζητήσω μαζί της, προσπαθούσα νά μαντέψω. Μέχρι τώρα δέν κατάληξα πουθενά. 'Απόρησα και μέ τόν τρόπο πού άντέδρασαν οί άλλοι. Τήν τελευταία φορά πού συζητήσαμε τό θέμα αυτό είχαμε συμφωνήσει νά μήν κρύβουμε τίποτα ό Ινας άπ' τόν άλλον. 'Η Μίνα κοιμάται τώρα ήσυχα και γλυκά σάν παιδάκι. Έχει Ινα άδιόρατο χαμόγελο στα χείλη και τό πρόσωπό της λάμπει από εύτυχία. Δόξα σοι ό Θεός πού υπάρχουν ακόμα γι αυτήν τέτοιες στιγμές.

'Αργότερα.— Τί παράξενα πού είναι δλα! Κοιτάζοντας τό γαλήνιο ύπνο της Μίνας, Ινωσα κι εγώ κάποια εύτυχία —δη μπορώ νά νιώσω πιά. Όσο σκοτεινίαζε κι ό ήλιος βασιλευε ρίχνοντας σκιές α¹ δλη τή γη, ή ήσυχία της κάμαρας μου φαινόταν δλο και άλλόκοτη. Ξαφνικά ή Μίνα άνοιξε τά μάτια της, μέ κοίταζε τρυφερά κι είπε:

«Τζόναθαν, θέλω νά μου ύποσχεθείς κάτι στό λόγο της τιμής σου. Είναι μία ιερή ύπόσχεση σέ μένα μά τήν άκούει κι ό Θεός και δέν πρέπει νά τήν παραβιάσεις ακόμα κι άν σέ παρακαλέσω γονατιστή μέ πικρά δάκρυα. Γρήγορα, ύποσχέσου μου άμέσως.»

«Μίνα,» τής είπα, «δέ μπορώ νά δώσω άμέσως μία τέτοια ύπόσχεση. Ίσως δέν Ιχω τό δικαίωμα.»

«Μά καλέ μου,» είπε μέ μία τέτοια Ινταση πού τά μάτια της έλαμψαν σάν πολικά άστέρια, «σου τό ζητώ εγώ, αλλά δέν είναι για μένα. Ρώτα τό Δρ Βάν Χέλσινγκ άν δέν εχω δίκιο` κι άν διαφωνεί μπορείς νά κάνεις δπως νομίζεις. "Αν μάλιστα συμφωνήσετε άργότερα δλοι, σέ απαλάσσω άπ' τήν ύπόσχεση.»

«Υπόσχομαι!» είπα, και για μία στιγμή Ιλαμψε από υπέρτατη

ευτυχία, αν και για μένα, τό κόκκινο σημάδι στό μέτωπο τής απέκλειε κάθε εύτυχ(α). Είπε:—

«Θέλω νά μου ύποσχεθείς πώς δέ θά μου ξαναμιλήσεις ποτέ γιά τά σχέδια πού κάνετε και τήν έκστρατεία έναντίον του Κόμη. Ούτε μέ λόγια, ούτε πλάγια ούτε μέ υπαινιγμούς — δσο διαρκεί αυτό στόμέτωπό μου!» Κι Εδειξε θλιμμένη τό σημάδι. Κατάλαβα πώς μιλούσε σοβαρά και τής είπα επίσημα:*-

«Υπόσχομαι!»Και λέγοντάς το αισθάνθηκα δι από κείνη τή στιγμή μιά πόρτα Εκλεισε ανάμεσά μας.

'Αργότερα, μεσάνυχτα.— 'Η Μίνα ήταν δλο τ' απόγευμα ζωηρή και χαρούμενη, τόσο πολύ πού πήραμε κι οί υπόλοιποι κουράγιο, σά νά κολλήσαμε κάτι άπ' τή ζωντάνια της. Τελικά άκόμα κι έγώ Ενιωσα νά ξαλαφρώνω κάπως άπό τό φορτίο θλίψης πού μας βάραινε. Πήγαμε γιά ύπνο νωρίς. 'Η Μίνα κοιμάται σά μικρό παιδάκι· είναι άξιοθαύμαστο τό πώς διατηρεί άκόμα τήν ικανότητα του ύπνου μέσα σ' δλη τή συμφορά της. Ευτυχώς γιατί μπορεί Ετσι νά ξεχνά τήν Εγνοια της. "Ίσως τό παράδειγμά της μέ έπηρεάσει κι έμένα δπως Εγινε προηγουμένως μέ τήν καλή της διάθεση, θά δοκιμάσω. Τι δέ θά 'δυνα γιά εν αν υπνο χωρίς δνειρα!

6 'Οκτωβρίου, πρωί.— Κι άλλη Εκκληξη. 'Η Μίνα μέ ζύπνησε νωρίς, περίπου τήν ίδια ώρα δπως χθές, και μου ζήτησε νά φωνάξω τό Δρ Βάν Χέλσινγκ. Σκέφτηκα δι ήθελε πάλι νά τήν υπνωτίσει, και χωρίς άλλη συζήτηση πήγα νά φωνάξω τόν Καθηγητή. Φαίνεται πώς περιμένε τήν έπίσκεψή μου, γιατί τόν βρήκα ντυμένο στό δωμάτιό του. Είχε τήν πόρτα του άνοιχτή, γιά νά μπορεί ν' άκούει αν άνοίξουμε τή δική μας πόρτα. 'Ηρθε άμέσως, και μπαίνοντας στό δωμάτιο ρώτησε τή Μίνα αν μπορούσαν νά 'ρθουν κι οι άλλοι.

«'Οχι,» άπάντησε εκείνη άπλά, «δέ χρειάζεται. Μπορείτε κι εσείς νά τούς τό πείτε. Πρέπει νά 'ρθω μαζί σας στό ταξίδι.»

Ο Δρ Βάν Χέλσινγκ ξαφνιάστηκε δπως κι έγώ. Σώπασε μιά στιγμή, κι ύστερα ρώτησε:—

«Μά γιατί;»

«Πρέπει νά μέ πάρετε μαζί σας. Θά είμαι πιό άσφαλής κοντά σας, μά και σεις θά 'στε πιό άσφαλείς.»

«Μά γιατί, καλή μου Κυρία Μίνα; Ξέρετε πώς ή άσφάλειά σας είναι τό μεγαλύτερο χρέος μας. Έχουμε ν' άντιμετωπίσουμε Έναν κίνδυνο, πιθανόν, στόν όποιο έσείς είστε πιό έκτεθειμένη άπ' δλους μας —άπ' τίς περιστάσεις— μετά άπ' αυτά πού γίνανε.» Σώπασε άμήχανα.

'Η Μίνα του άπάντησε δείχνοντας μέ τό δάχτυλο τό μέτωπό της:—

«Τό ξέρω. Γι' αυτό ακριβώς πρέπει νά ερθω. Μπορώ νά μιλήσω τώρα πού βγαίνει ό ήλιος. Ίσως άργότερα νά μή μπορέσω. Ξέρω πώς δταν με καλέσει ό Κόμης θά πρέπει νά πάω κοντά του. Κι άν μέ προστάξει θά πάω μυστικά ξεγελώντας και κοροϊδεύοντας δλους, άκόμα και τόν Τζόναθαν.» Ο Θεός είδε τή ματιά πού μου 'ριξε καθώς μιλούσε, κι άν αν υπάρχει κάποιος άγγελος πού τά βλέπει δλα, τό βλέμμα αυτό είναι κάπου σημειωμένο πρós τιμήν της. Της έσφιξα μονάχα τό χέρι' ήταν τόση ή συγκίνησή μου πού ούτε τά δάκρυα δέν τήν ά'ακούφιζαν. Συνέχισε:—

«Εσεΐς οι άντρες είστε γενναίοι και δυνατοί. Δυνατοί γιατί είστε ενωμένοι και μπορείτε ν' άψηφίσετε αυτό πού θά 'σπάξει τήν ανθρώπινη άντοχή κάποιου πού πολεμά μόνος. Μπορώ άλλωστε νά σας φανώ χρήσιμη, γιατί μπορείτε νά μέ υπνωτίσετε κι ετσι νά μάθετε πράγματα πού ούτε κι εγώ δέν τά ξέρω συνειδητά. » Ο Δρ Βάν Χέλσινγκ είπε πολύ σοβαρά:—

«Κυρία Μίνα, είστε δπως πάντα, πολύ γνωστική. Θά 'ρθετε μαζί μας και θά κάνουμε μαζί αυτό πού βάλαμε σκοπό νά πετύχουμε.» Όταν τελείωσε, γύρισα και κοίταξα τή Μίνα πού είχε μείνει άρκετή ώρα σιωπηλή. Είχε ξαναπέσει στό μαξιλάρι της και κοιμόταν. Δέν ξύπνησε ούτε δταν τράβηξα τήν κουρτίνα και τό δωμάτιο πλημμύρισε φώς. Ο Βάν Χέλσινγκ μου 'γενεσε νά βγώ άθόρυβα μαζί του. Πήγαμε στό δωμάτιό του και σ' ενα λεπτό ήταν μαζί μας κι ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ, ό Δρ Σιούαρντ, κι ό κύριος Μόρρις. Τούς είπε τά λόγια τής Μίνας κι έξακολούθησε:—

«Φεύγουμε τό προί για τή Βάρνα. Έχουμε τώρα νά κάνουμε μ' ενα καινούριο παράγοντα: τήν κυρία Μίνα. Η ψυχή της είναι άγνή! Πέρασε μεγάλη άγωνία για νά μάς πει δσα μάς είπε· εκανε δμως πολύ σωστά και μάς προειδοποίησε έγκαιρα. Δέν θ' αφήσουμε τίποτα στην τύχη· δταν φτάσουμε στη Βάρνα πρέπει νά είμαστε έτοιμοι νά δράσουμε μόλις φτάσει τό καράβι.»

«Τί ακριβώς θά κάνουμε;» ρώτησε λακωνικά ό κύριος Μόρρις. Ο Καθηγητής σόπασε λίγο κι άποκρίθηκε:—

«Κατ' άρχήν θά άνεβοΐμε στό καράβι· μετά, άφοΐ βεβαιωθούμε πού είναι τό κιβώτιο, θά βάλουμε άνω ενα κλωνάρι άγριοτριανταφυλλιάς. Θά τό δέσουμε ετσι, πού τίποτα δέ θά μπορεί νά βγει άπό μέσα. Έτσι τουλάχιστο λείι ή παράδοση, και σ' αυτήν πρέπει νά βασιστούμε για τήν ώρα. Ήταν γέννημα τής ανθρώπινης πίστης, κι εκεί στηρίζεται άκόμα. Μετά, μόλις βρούμε τήν εύκαιρία πού ζητάμε, σέ κάποια στιγμή πού δέ μάς βλέπει κανείς, θ' άνοιξουμε τήν κάσα και — και δλα θά πάνε καλά.»

«Δέν πρόκειται νά περιμένω καμιά εύκαιρία» είπε ό Μόρρις.

«Μόλις βρω τήν κάσα θά τήν ανοίξω καί θά έξοντώσω τό τέρας, **χι** ας κοιτάνε χίλιοι άνθρωποι, κι άς μέ κρεμάσουν τήν επόμενη στιγμή!» Έσφιξα αϋθόρμητα τό χέρι του καί τό 'νωσα σκληρό σάν άτσάλι. Πιστεύω πώς κατάλαβε τό βλέμμα μου· τό έλπίζω.

«Καλό μου παιδί,» είπε ό Βάν Χέλσινγκ. «Γενναίο μου παιδί. Ό Κούνσου είναι σωστός άντρας, άς είναι ευλογημένος ό Θεός. Πίστεψέ με, παιδί μου, κανείς μας δέν πρόκειται νά σταματήσει ή νά διστάσει άπό φόβο. Έγώ λέω μονάχα τί μπορούμε — τί πρέπει νά κάνουμε. Δέ μπορούμε δμως νά ξέρουμε τί θά κάνουμε τελικά. Μπορεί νά συμβούν τόσο πολλά πράγματα, μέ τόσο διαφορετικούς τρόπους κι άποτελέσματα, πού δέ μπορούμε νά πούμε τίποτα πρίν φτάσει εκείνη ή στιγμή. Θά είμαστε δλοι πάνοπλοι, κι δταν Ιρθει ή κρίσιμη στιγμή, δέ θά διστάσουμε. "Άς ταχτοποιήσουμε λοιπόν σήμερα τίς υποθέσεις μας. "Άς ρυθμίσουμε δλα δσα άφορούν τους άγαπημένους μας κι δσους βασίζονται σέ μας. Όσο γιά μένα δέν **ίχω** τίποτε άλλο νά κάνω, πάω νά κανονίσω τό ταξίδι. Θά βγάλω εισιτήρια κι δλα τά σχετικά μέ τήν άναχώρηση.»

Δέν είχαμε τίποτ' άλλο νά πούμε, καί χωρίσαμε. Θά τακτοποιήσω τώρα δλες τίς επίγειες υποθέσεις μου καί θά 'μαι έτοιμος γιά δ,τι συμβεί...

Άργότερα.— Τέλειωσα· έτοιμάσα τή διαθήκη μου κι δλα είναι έτοιμα. Έκανα τή Μίνα μοναδική μου κληρονόμο άν έπιζήσει. "Άν δχι, τότε θά τά πάρουν οί άλλοι πού στάθηκαν τόσο καλοί μαζί μας.

Πλησιάζει τώρα τό ήλιοβασίλεμα. Βλέπω τή Μίνα άνήσυχη. Είμαι σίγουρος πώς κάτι εχει στό μυαλό της πού θά φανερωθεί άκριβώς τή στιγμή της δύσης. Οί στιγμές αυτές μας κρατούν δλους σέ άγωνία γιατί κάθε άνατολή καί κάθε ήλιοβασίλεμα μάς φέρνει κάποιον καινούριο κίνδυνο —κάποιο καινούριο νόνο, πού ίσως μέ τή θέληση του Θεού νά οδηγεί σέ καλό τέλος. Τά γράφω δλ' αυτά στό ήμερολόγιο μιά καί δέν πρέπει νά τά μάθει τώρα ή άγαπημένη μου· μά άν κάποτε μπορέσει νά τά δει θά είναι έτοιμα.

Μέ φωνάζει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XXV

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΥΑΡΝΤ

11 'Οκτωβρίου, βράδυ.- Μέ παρακάλεσε ο Τζόναθαν Χάρκερ νά τά γράψω αυτά γιατί λέει πώς δέν άντέχει ο ίδιος και πρέπει νά κρατήσουμε δλς τς λεπτομέρειες.

Νομίζω κανείς μας δέν ξαφνιασθηκε δταν ή κυρία Χάρκερ ζήτησε νά μας δει λίγο πρίν τήν άνατολή του ήλιου. Τελευταία φτάσαμε στό συμπέρασμα δι τή άνατολή κι ή δύση είναι γι' αυτήν στιγμές μιας παράξενης έλευθερίας, δπου φανερώνεται ο παλιός της έαυτός χωρίς καμιά ξένη δύναμη νά τήν έμποδίζει, νά τήν περιορίζει, ή νά της υπαγορεύει ό,τιδήποτε. Αυτή ή διάθεση ή κατάσταση άρχίζει περίπου μισή ώρα ή περισσότερο πρίν άπ' τήν άνατολή ή τό ήλιοβασίλεμα, και οιαρκεί ή μέχρι νά ψηλώσει ο ήλιος, ή μέχρι πού τά σύννεφα φωτίζονται άκόμα άπ' τή ζεστή άνταύγεια του ήλιου πού μόλις έχει χαθεί στόν ορίζοντα. Στην άρχή ?χει μιά άρνητική αντίδραση, σά νά λύνεται κάποιος κόμπος, κι επειτα άκολουθει ή άπόλυτη έλευθερία. Όταν όμως πάψει αυτή ή έλευθερία ή άλλαγή κι ή πτώση Ιρχονται άπότομα, μετά άπό Ινα διάστημα σιωπής.

'Απόψε πού συναντηθήκαμε ήταν κάπως συγκρατημένη, κι εδειχνε δλα τά σημάδια μιας έσωτερικής πάλης. Σε λίγα λεπτά όμως ξαναβρήκε τήν άπόλυτη άτοκυριαρχία της· Ικανέ νόημα στόν άντρα της νά καθίσει δίπλα της εκεί πού ήταν μισοξαπλωμένη, και σε μάς νά πλησιάσουμε τς καρέκλες μας. Πήρε τό χέρι του άντρα της στό δικό της, κι άρχισε:—

«Είμαστε εδώ δλοι μαζί κι έλεύθεροι, ίσως και για τελευταία φορά! Τό ξέρω καλέ μου- τό ξέρω πώς θά μείνεις κοντά μου μέχρι τό τέλος.» Αυτό τό 'πε στόν άντρα της, πού δπως είδαμε, είχε σφίξει δυνατά τό χέρι της.

«Τό πρωί φεύγουμε για τήν άποστολή μας, κι ένας θεός μονάχα ξέρει τί μάς περιμένει. Είστε πολύ καλοί πού μέ παίρνετε μαζί σας. Ξέρω τί μπορούν νά κάνουν τόσοι γεροί κι άποφασισμένοι άντρες για μιά άτυχη κι αδύναμη γυναίκα πού ή ψυχή της είναι ίσως χαμένη — δχι, δχι άκόμη, μά πού κινδυνεύει— κι δι έσείς θά τό κάνετε. Πρέπει όμως νά θυμάστε δι δέν είμαι σάν έσάς. Τό δηλητήριο στό αίμα και στην ψυχή μου μπορεί νά μέ καταστρέψει· θά μέ καταστρέψει σίγουρα, άν κάτι δέν τό άποτρέψει. Άχ, φίλοι μου, ξέρετε δπως κι έγώ πώς ή ψυχή μου κινδυνεύει, και μ' δλο πού ξέρω πώς ύπάρχει μιά διεξοδος, δέν πρέπει νά τή χρησιμοποιήσω, ούτ' έσείς!»

Μας κοίταξε παρακλητικά εναν-εναν αρχίζοντας και τελειώνοντας μέ τον άντρα της.

«Καί ποιός είναι αυτός ό τρόπος;» ρώτησε ό Βάν Χέλσινγκ μέ βραχνή φωνή. «Ποιά είναι αυτή ή διέξοδος πού δέν μπορούμε — και δέν πρέπει νά πάρουμε;»

«Νά πεθάνω τώρα, είτε άπ' τό δικό μου χέρι είτε κάποιου άλλου, προτού γίνει τό χειρότερο κακό. Ξέρω και τό ξέρετε κι έσείς, δι αν πεθάνω θά μπορέσετε πιά νά έλευθερώσετε τό πνεύμα μου και νά του χαρίσετε τήν άθανασία, δπως κάνετε μέ τήν γλυκιά μου Λούσυ. "Αν ό θάνατος, ή ό φόβος του θανάτου ήταν τό μόνο πράγμα πού μ' έμπόδιζε, δέ θά δίσταζα νά πεθάνω έδώ και τώρα, άνάμεσα στους φίλους πού μ' άγαπούνε. Μά δέν είναι μόνο ό θάνατος. Δέν μπορώ νά πιστέψω δι είναι τό θέλημα του Θεού νά πεθάνω σέ μιά τέτοια περίπτωση, τή στιγμή πού έχουμε μπροστά μας κάποιες ελπίδες κι ενα ιερό καθήκον. Γι' αυτό έγώ άπ' τή μεριά μου παραιτούμαι αυτή τή στιγμή άπ' τή βεβαιότητα τής αιώνιας άνάπαυσης και βγαίνω στό σκοτάδι δπου ίσως μέ περιμένουν τά πιά μαύρα πράγματα πού υπάρχουν σ' αυτόν ή στον κάτω κόσμο!» Μείναμε δλοι σιωπηλοί γιατί άπό ένστικτο καταλάβαμε δι δλα αυτά δέν ήταν παρά μόνο ή άρχή. Τά πρόσωπα των άλλων ήταν σαν πετρωμένα, και του Χάρκερ εγινε σταχτί. Ίσως μάντευε καλύτερα άπ' τόν καθένα μας τί θά άκολουθοϋσε. Η Μίνα συνέχισε:—

«Αυτή είναι ή δική μου προσφορά στον πλειστηριασμό μας.» Μού 'κανε εντύπωση ή εμπορική παρομοίωση πού χρησιμοποίησε σ' αυτή τήν περίπτωση, κι ή σοβαρότητά της. «Έσείς τί προσφέρετε; Τή ζωή σας, τό ξέρω,» συνέχισε γρήγορα, «εύκολο πράγμα για γενναίους άντρες. Η ζωή σας άνήκει στό Θεό, και σ' Εκείνον θά τήν παραδώσετε ξανά- μά σ' έμένα τί θά δώσετε;» Κοίταξε πάλι ολόγυρα έρωτηματικά, μά τή φορά αυτή άπόφυγε νά κοιτάξει τόν άντρα της. Ο Κούνισυ φάνηκε πώς τήν κατάλαβε τής εγνεψε, και τό πρόσωπό της φωτίστηκε. «Θά σάς πώ λοιπόν καθαρά τί θέλω, γιατί σ' αυτό τό θέμα δέν μπορεί πιά νά υπάρχει δυσπιστία άνάμεσά μας. Θέλω νά μου υποσχεθείτε, ενας-ενας κι δλοι μαζί, —άκόμα κι έσύ, άντρα μου άγαπημένε— πώς δταν ερθει ή ώρα θά μέ σκοτώσετε.»

«Ποιά είναι αυτή ή ώρα;» Η ερώτηση ήρθε χαμηλή κι άγωνιώδης άπ' τόν Κούνισυ.

«Όταν βεβαιωθείτε πώς εχω αλλάξει τόσο πού θά 'μαι καλύτερα νεκρή παρά ζωντανή. Όταν πιά ή σάρκα μου θά 'ναι νεκρή, θά μπορέσετε, χωρίς νά χάσετε στιγμή νά μπήξετε μιά σφήνα στην καρδιά μου και νά κόψετε τό κεφάλι μου· ή ό,τιδήποτε άλλο χρειαστεί για νά μου χαρίσετε τή γαλήνη!»

Ο Κουίνσυ ήταν ο πρώτος πού σηκώθηκε όταν σώπασε. Γονάτισε μπροστά της και παίρνοντας τό χέρι της στό δικό του, είπε ευλαβικά:

«Είμαι λιγάκι άξεστος και δέν εχω ίσως κάνει μιά ζωή πού ν' άξιζει αυτή τή διάκριση, μά σας όρκίζομαι σ' ότι εχω δσιο κι ιερό ότι αν ποτέ φτάσει αυτή ή ώρα, δέ θά δειλιάσω ούτε στιγμή μπροστά σ' αυτό πού ζητάτε. Ύπόσχομαι ακόμα πώς θά φροντίσω νά είμαι εντελώς σίγουρος, γιατί αν εχω και τήν παραμικρή άμφιβολία θά θεωρήσω ότι εφτασε ή στιγμή!»

«Άληθινέ μου φίλε!» ήταν τό μόνο πού μπόρεσε νά πει ανάμεσα στά δάκρυα πού κυλούσαν ποτάμι, καθώς εσκυψε και του φίλησε τό χέρι.

«Τόν ίδιο δρκο σας δίνω κι εγώ, άγαπητή μου Κυρία Μίνα!» είπε ό Βάν Χέλσινγκ.

«Κι εγώ!» είπε ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ, κι ό ένας μετά τόν άλλον γονάτισαν κι έδωσαν τήν υπόσχεση. Τότε ό άντρας της γύρισε και τήν κοίταξε μέ θολά μάτια και μιά πρασινωπή χλωμάδα πού φάνταζε κάτω άπ' τά χιονάτα μαλλιά του, και ρώτησε:—

«Πρέπει κι εγώ νά δώσω μιά τέτοια υπόσχεση άγαπημένη μου γυναίκα;»

«Κι εσύ, άγαπημένε μου,» είπε μέ άνείπωτη έκφραση συμπόνιας στη φωνή και στά μάτια της. «Δέν πρέπει νά διστάσεις. Είσαι ό πιο αγαπημένος και κοντινός μου άνθρωπος. Οί ψυχές μας είναι δεμένες μαζί στη ζωή και στό θάνατο. Σκέψου, καλέ μου, πώς υπήρξαν κάποτε γενναίοι άντρες πού σκότωσαν τίς γυναίκες τους. Τίς άδελφές, τίς κόρες τους, για νά μήν πέσουν στά χέρια του έχθρου. Τά χέρια τους δέν ετρεμαν πιο πολύ γιατί οί ίδιες οί άγαπημένες τους τους έκλιπαρούσαν νά τίς σφάζουν. Σέ τέτοιες στιγμές πόνου και συμφοράς είναι καθήκον του άντρα άπέναντι σ' όσους αγαπάει! "Αχ, καλέ μου, αν είναι νά βρώ τό θάνατο άπό οποιοδήποτε άλλο χέρι ας είναι τουλάχιστο τό χέρι εκείνου πού μ' αγαπά περισσότερο άπ' όλους. Δρ Βάν Χέλσινγκ, θυμάμαι ακόμα στήν περίπτωση της καημένης τής Λούσυ τή χάρη πού κάνατε σ' εκείνον πού τήν αγαπούσε» —σταμάτησε κατακόκκινη κι άλλαξε τή φράση της— «σ' εκείνον πού 'χε τό μεγαλύτερο δικαίωμα νά τής χαρίσει τή γαλήνη. "Αν ή ώρα αυτή ερθει ξανά, ζητώ άπό σάς νά χαρίσετε τήν ικανοποίηση στη ζωή του άντρα μου ότι εκείνος, μέ τό αγαπημένο του χέρι, μέ λύτρωσε άπ' τή φοβερή κατάρα πού μέ βάραινε.»

«Όρκίζομαι και πάλι!» είπε ό καθηγητής μέ βροντερή φωνή. Ή κυρία Χάρκερ χαμογέλασε, χαμογέλασε πραγματικά, και μ' ένα στεναγμό ανακούφισης εγείρε πίσω κι είπε:

«Καί τώρα μιά προειδοποίηση· μιά προειδοποίηση πού δέν πρέπει ποτέ νά ξεχάσετε· ή στιγμή αυτή, άν ποτέ έρθει, θά 'ρθει άπότομα κι αναπάντεχα, και στην περίπτωση αυτή δέν πρέπει νά χάσετε ούτε λεπτό. Γιατί τήν ώρα εκείνη μπορεί νά 'μαι —άλιμονο, άν ερθει εκείνη ή ώρα, θά 'μαι *σίγουρα* μέ τό μέρος του έχθρου, έναντίον σας.»

«Μιά παράκληση ακόμα» είπε και σοβάρεψε· «δέν είναι τόσο ζωτική κι απαραίτητη σάν τήν άλλη, μά θέλω άν μπορείτε νά μου κάνετε μιά χάρη.» Συμφωνήσαμε δλοι, μά δέ μίλησε κανείς· δέ χρειάζονταν λόγια.

«Θέλω νά μου διαβάσετε τή Νεκρώσιμη Ακολουθία.» Τή διέκοψε ενα βαθύ βογγητό άπ' τόν άντρα της· πήρε τό χέρι του στό δικό της, τό 'σφίξε στην καρδιά της και συνέχισε· «Κάποια μέρα θά μου τή διαβάσετε. Όποιο κι άν είναι τό τέλος αυτής τής θλιβερής κατάστασης, θά 'ναι γιά δλους ή γιά μερικούς άπό μάς μιά γλυκιά θύμηση. 'Ελπίζω πώς θά τή διαβάσεις έσύ, αγαπημένε μου, κι ετσι ή φωνή σου θά μείνει αιώνια στη μνήμη μου —δ,π κι άν συμβεί!»

«Μά, γλυκιά μου,» τής είπε παρακλητικά, «ό θάνατος άπέχει πολύ ακόμα.»

«Όχι.» είπε σηκώνοντας προειδοποιητικά τό χέρι. «Αυτή τή στιγμή είμαι πιό νεκρή παρά άν ήμουν θαμμένη σ' εναν τάφο μέ τό βαρύ χώμα νά μέ σκεπάζει!»

«"Αχ, γυναίκα μου, αλήθεια πρέπει νά τή διαβάσω;» ξαναείπε πρίν άρχίσει.

«Θά ήταν μιά παρηγοριά γιά μένα, άντρα μου!» τοῦ άπάντησε μονάχα, κι άφοῦ έτοίμασε τό βιβλίο, ό Τζόναθαν άρχισε νά διαβάζει.

Πώς μπορώ —πώς θά μπορούσε όποιοσδήποτε— νά περιγράψει τή σκηνή εκείνη, τήν εύλάβεια, τή θλίψη, τή μελαγχολία, τή φρίκη της, κι ακόμα τή γλυκύτητά της; 'Ακόμα κι ενας σκεπτικιστής πού θεωρεί κάθε ιερή ή συναισθηματική έκδήλωση σάν καρικατούρα τής πικρής αλήθειας, θά 'νιώθε τήν καρδιά του νά λιώνει στό θέαμα αυτής τής σύναξης αγαπημένων και πιστών φίλων πού γονάτιζαν γύρω άπ' αυτή τήν Ιρημη και δυστυχισμένη γυναίκα· άν άκούγε τό τρυφερό πάθος στη φωνή τοῦ άντρα της, καθώς μέ τόνους τόσο ραγισμένους άπ' τή συγκίνηση πού συχνά τόν έκοβαν, διάβαζε τήν άπλή κι δμορφη λειτουργία τών νεκρών. «Δέν —δέν μπορώ νά— συνεχίσω — δέ βρίσκω οὔ — οὔτε τίς λέξεις οὔτε τό - τό κουράγιο!»

Τό Ινστικτό της είχε δίκιο. Όσο παράξενο κι άν ήταν δσο άλλοκοτο κι άν φάνηκε ακόμα και σ' έμάς πού νιώσαμε τήν Ιντονη επίδραση του κείνη τή στιγμή, μάς χάρισε μεγάλη παρηγοριά. Έτσι ή σιωπή πού άκολούθησε κι έδειχνε πώς τέλειωσε γιά τήν κυρία Χάρκερ ή περίοδος έλευθερίας τής ψυχής της, δέ μάς φάνηκε τόσο άπελπιστική δσο φοβόμασταν.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΧΑΡΚΕΡ

15 'Οκτωβρίου Βάρνα — Φύγαμε άπ' τό Τσάρινγκ Κρός στίς 12 του μηνός τό πρωί, φτάσαμε τό ίδιο βράδυ στό Παρίσι, χι άπό κει πήραμε τίς θέσεις πού είχαμε κρατήσει στό Εξπρές Οριάν. Ταξιδέψαμε δλη τή νύχτα κι δλη τή μέρα, και φτάσαμε έδώ κατά τίς πέντε. Ο Λόρδος Γκοντάλμινγκ πήγε στό Προξενείο νά δει αν είχε φτάσει κανένα τηλεγράφημα, κι οί υπόλοιποι ήρθαμε σ' αυτό τό ξενοδοχείο — «Η Οδησός». Διάφορα έπεισόδια Εγιναν στό ταξίδι μας, αλλά είχα τόση άγωνία νά φτάσουμε πού ούτε Εδωσα σημασία. Μέχρι νά πιάσει λιμάνι τό **Τσαρίνα Κατερίνα**, τίποτε άλλο στον κόσμο δέ μπορεί νά μου τραβήξει τό ενδιαφέρον. Δόξα σοι ό Θεός! Η Μίνα είναι καλά, και μοιάζει νά συνέρχεται- τό χρώμα ξαναγυρίζει στά μαγουλά της. Κοιμάται πολύ· στή διάρκεια του ταξιδιού κοιμόταν σχεδόν συνέχεια. Οστόσο λίγο πριν τήν άνατολή και τό ήλιοβασίλεμα, ζυπνά και γίνεται πιο ζοηρή· σε τέτοιες στιγμές ό Βάν Χέλσινγκ τήν υπνωτίζει συστηματικά. Στην άρχή χρειαζόταν κάποια προσπάθεια, και περνούσε πολλές φορές τό χέρι του πάνω άπ' τό πρόσωπό της· τώρα όμως υπνωτίζεται άμέσως, σά νά συνήθισε, και δέ χρειάζεται ιδιαίτερη προσπάθεια. Σ' αυτές τίς ιδιαίτερες στιγμές ή θέλησή του Εχει έξαιρετική δύναμη έπιβολής, κι ή σκέψη της τον υπακούει. Τή ρωτάει πάντα τί βλέπει και τί άκούει. Στην πρώτη έρώτηση άπαντα:—

«Τίποτα· δλα είναι σκοτεινά.» Και στή δεύτερη:—

«'Ακούω τά κύματα νά πλαταγίζουν στά πλευρά του καραβιού, και τό νερό νά προσπερνά γοργά. Πανιά και σκοινιά νά τεζάρουν, κατάρτια κι άντένες νά τρίζουν. Ο άνεμος φυσά ούριος — τον άκούω πού σφυρίζει στά ξάρτια κι ή πλώρη σκίζει τον άφρό.» Είναι φανερό πώς τό **Τσαρίνα Κατερίνα** ταξιδεύει άκόμα και τρέχει για τή Βάρνα. Μόλις γύρισε ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ. Πήρε τέσσερα τηλεγραφήματα, ενα κάθε μέρα άπό τότε πού φύγαμε, κι δλα μέ τά ίδια νέα: Ότι τό **Τσαρίνα Κατερίνα** δέν εδωσε στίγμα στου Λόντις άπό πουθενά. Είχε κανονίσει πριν φύγουμε άπ' τό Λονδίνο νά του στέλνει ό πράκτορας κάθε μέρα τηλεγράφημα αν είχε ειδήσεις άπ' τό καράβι. Συνεννοήθηκαν νά στέλνει μήνυμα άκόμα κι αν δέν εχει νεώτερα, για νά είμαστε σίγουροι δι άπ' τήν άλλη μεριά έχουν τό νοϋ τους.

Δειπνήσαμε, και πέσαμε για δπνο νωρίς. Αϋριο θά δούμε τον Ύποπρόξενο και θά κανονίσουμε αν τά καταφέρουμε ν' άνεβούμε στο καράβι μόλις άράξει. Ο Βάν Χέλσινγκ λέει πώς ή μόνη μας έλπίδα είναι νά βρεθούμε στο πλοίο άνάμεσα στην άνατολή και τό ήλιοβασίλεμα. Ο Κόμης, άκόμα και μέ τή μορφή τής νυχτερίδας, δέν μπορεί

μόνος του νά περάσει τά νερά, κι ετσι δέν μπορεί νά φύγει άπ' τό πλοίο. Επειδή όμως δέν τολμάει νά πάρει ανθρώπινη μορφή χωρίς νά κινήσει υποψίες —πράγμα πού προφανώς θέλει ν' άποφύγει— είναι αναγκασμένος νά μείνει στην κάσα. Έάν λοιπόν άνέβουμε στό πλοίο μετά την άνατολή, τόν ?χουμε στό χέρι· θ' άνοίξουμε την κάσα και θά κάνουμε δ,τι και μέ την καημένη τή Αούσυ, προτού ζυπήσει. Δέν πρόκειται βέβαια νά τού δείξουμε συμπόνια. Δέν πιστεύω νά ιχουμε προβλήματα μέ τούς λιμενικούς και τίς άρχές. Δόξα σοι ό θεός στή χώρα αυτή ή δωροδοκία άνοίγει δλες τίς πόρτες, κι ιχουμε άφθονα χρήματα μαζί μας. Πρέπει νά βεβαιωθούμε μονάχα πώς δέ θά μπει τό καράβι στό λιμάνι άνάμεσα στό ήλιοβασίλεμα και την άνατολή χωρίς νά μάς ειδοποιήσουν, και θά 'μαστé εντάξει. Τό πορτοφόλι νά 'ναι καλά, και θά τό τακτοποιήσουμε, νομίζω!

16 'Οκτωβρίου.— Η άναφορά της Μίνας ίδια: κύματα πλαταγίζουν, νερό τρέχει, σκοτάδι και σύριος άνεμος. Φαίνεται πώς ήρθαμε έγκαίρα, και θά 'μαστé έτοιμοι μόλις φανεί τό *Τσαρίνα Κατερίνα*. Περώντας άπ' τά Δαρδανέλλια θά δώσει οπωσδήποτε σήμα.

* * *

17 'Οκτωβρίου.— Νομίζω πώς είμαστε τελείως Ιτοιμοι πιά νά υποδεχτούμε τόν Κόμη άπ' την κρουαζιέρα του. Ο Γκοντάλμινγκ έιπε στους πράκτορες τού πλοίου πώς υποψιάζεται διτι ή κάσα περιέχει ίσως κλεμμένα άντικείμενα άπό εν αν φίλο του, και πήρε προφορική άδεια νά την άνοίξει μέ δική του ευθύνη. Ο ιδιοκτήτης τού 'δωσε Ινα χαρτί μέ οδηγίες στον πλοίαρχο νά τόν διευκολύνει σέ οποιαδήποτε ένέργεια θελήσει νά κάνει στό πλοίο, καθώς και μία ίδια έξουσιοδότηση στον πράκτορά του στή Βάρνα. Είδαμε τόν πράκτορα πού έντυπωσιάστηκε πολύ μέ τούς εύγενικούς τρόπους τού Γκοντάλμινγκ, και βεβαιωθήκαμε πώς θά κάνει δ,τι περνάει άπ' τό χέρι του για νά ικανοποιήσει τίς έπιθυμίες μας. Κανονίσαμε κιόλας τί θά κάνουμε αν μπορέσουμε ν' άνοίξουμε τό κιβώτιο. "Αν ό Κόμης είναι μέσα ό Βάν Χέλσιγκ κι ό Σιούαρντ θά τού κόψουν άμέσως τό κεφάλι και θά τρυπήσουν μέ σφήνα την καρδιά του. Ο Μόρρις, ό Γκοντάλμινγκ κι έγώ θά φροντίσουμε νά μήν άνακατευτεί κανείς, και στην άνάγκη θά χρησιμοποιήσουμε τά δπλα μας πού θά 'χουμε έτοιμα. Ο Καθηγητής λέει διτι αν κάνουμε δλ' αυτά στό σώμα τού Κόμη, μετά άπό λίγο θά κονιορτοποιηθεί. Έτσι σέ περίπτωση πού γεννηθούν υποψίες φόνου, δέ θά υπάρχουν στοιχεία έναντίον μας. 'Ακόμη κι αν δέ συμβεί αυτό όμως, θά πρέπει Ετσι ή άλλίως νά αναλάβουμε τίς ευθύνες μας· Γσως κάποια μέρα τό χειρόγραφο αυτό ν' άποδειχτεί στοιχείο πού θά μάς

όδηγήσει στην κρεμάλα. Όσο για μένα θά Αντιμετώπιζα πρόθυμα τήν έκδοχή αυτή. Τίποτα δέ θά μας έμποδίσει νά πραγματοποιήσουμε τό σκοπό μας. θά κινήσουμε γη καί ουρανό. Κανονίσαμε μέ τίς άρχές νά μας ειδοποιήσουν μέ ειδικό άπεσταλμένο μόλις έμφανιστεί τό *Τσαρίνα Κατερίνα*.

24 'Οκτωβρίου.-“Άλλη μία έβδομάδα άναμονής. Ο Γκοντάλμινγκ παίρνει καθημερινά τηλεγραφήματα, μέ τά ίδια πάντα λόγια: «Καμία είδηση». Οί υπνωτισμένες άπαντήσεις της Μίνας, άπαράλλαχτες κι αυτές: «Κύματα πού πλαταγίζουν, νερό πού τρέχει κι αρμενα πού τρίζουν.»

*Τηλεγράφημα 24 'Οκτωβρίου
Ρουΐψους Σμίθ, Λόνντς, Λονδίνο, προς Λόρδον Γκοντάλμινγκ τή ευγενή φροντίδι της Α.Ε. του 'Υποπροξένου, Βάρνα*

Τό *Τσαρίνα Κατερίνα* έδωσε σήμα σήμερα τό πρωί από Δαρδανέλλια.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΤΑΡΝΤ

24 'Οκτωβρίου.— Πόσο δυσκολεύομαι χωρίς τό φωνογράφο μου! Μού είναι φοβερά κουραστικό νά γράφω ήμερολόγιο μέ τό χέρι, μά ό Βάν Χέλσινγκ λέει διτι πρέπει. Σήμερα πού ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ πήρε τό τηλεγράφημα άπ' τού Λόνντς, Αναστατωθήκαμε δλοι κάναμε σάν τρελοί. Τώρα καταλαβαίνω τί αισθάνονται οί πολεμιστές δταν Ακούγεται τό κάλεσμα της μάχης. Απ' δλους μας μόνο ή κυρία Χάρκερ δέν Εδειξε κανένα σημάδι συγκίνησης. Δέν είναι καθόλου περιεργο βέβαια, γιατί φροντίσαμε νά μήν καταλάβει τίποτα καί προσπαθήσαμε δλοι νά μή δείξουμε τήν ταραχή μας μπροστά της. Παλιότερα είμαι σίγουρος πώς θά τό πρόσεχε, δσο καί νά πασχίζαμε νά τό κρύψουμε. Έχει Αλλάξει δμως πολύ τίς τελευταίες τρεις έβδομάδες. Βρίσκεται συνέχεια σέ ληθαργική κατάσταση, κι ενώ φαίνεται γερή καί δυνατή κι Αποχτά ξανΑ κΑποιο χρώμα, ό ΒΑν Χέλσινγκ κι έγώ δέν είμαστε καθόλου ικανοποιημένοι. Τό συζητάμε συχνά, ώστόσο δέν Εχουμε πει κουβέντα στους άλλους. Του κημένου τού ΧΑρκερ ΘΑ μΑτωνε ή καρδιΑ —καί σίγουρα ΘΑ 'χάνε τό κουρΑγιο του— άν μάθαινε διτι Εχουμε καί τήν παραμικρή ύποψία για τή Μίνα. Ο Βάν Χέλσινγκ δπως μού λέει, έξετάζει, πολύ προσεκτικά τά δόντια της τήν ώρα πού είναι ύπνωτισμένη, καί πιστεύει διτι δσο δέ γίνονται σουβλερά δέν υπάρχει άμεσος κίνδυνος άλλαγής. "Αν ή άλλαγή Ερθει, θά χρειαστεί νά πάρουμε μέτρα!... Ξέρουμε κι οί δύο ποιά θά 'ταν αυτά

τά μέτρα, αν και δέν αναφέρουμε καθόλου τίς σκέψεις μας ό ένας στόν άλλον. Κανείς άπ' τους δυό μας δέ θά διστάσει από ένα τέτοιο καθήκον, δσο φρικιαστικό κι αν είναι νά τό σκεφτόμαστε. «Εύθανασία»! Τ(υπέροχη και παρηγορητική λέξη! Νιώθω ευγνωμοσύνη γι' αυτόν πού τήν επινόησε.

Άπ' τά Δαρδανέλλια ως εδώ είναι 24 ώρες πλεύση, μέ τήν ταχύτητα πού είχε τό *Τσαρίνα Κατερίνα* από τό Λονδίνο. Πρέπει λοιπόν νά φτάσει εδώ κάποια στιγμή τό πρωί· μιά δμως και δέν μπορεί νά μπει στό λιμάνι πριν τήν άνατολή, θά πάμε γιά ύπνο νωρίς. Θά σηκωθούμε στις μία, γιά νά είμαστε έτοιμοι.

25 'Οκτωβρίου, μεσημέρι — Καμιά είδηση ακόμα γιά τήν άφιξη του πλοίου. Οί υπνωτισμένες άπαντήσεις της κυρίας Χάρκερ τό πρωί ήταν ίδιες δπως πάντα, κι ίτσι περιμένουμε ειδοποίηση ανά πάσα στιγμή. Βράζουμε δλοι άπ' τόν πυρετό της άναμονής, έκτός άπ' τόν Χάρκερ πού είναι ήρεμος· τά χέρια του είναι παγωμένα και πριν από μιά ώρα τόν βρήκα ν' άκονίζει τή λάμα του μεγάλου Γκούρκικου μαχαιριού του πού τό κουβαλά πιά συνέχεια πάνω του. Ο Κόμης θά τήν ?χει πολύ άσκημα άν ποτέ ή λάμα του μαχαιριού αυτού, κάτω άπ' τό στιβαρό παγωμένο χέρι άγγίζει τό λαιμό του!

Ο Βάν Χέλσινγκ κι έγώ είμαστε σήμερα λίγο άνήσυχοι γιά τήν κυρία Χάρκερ. Κατά τό μεσημέρι ίπεσε σ' ίνα λήθαργο πού δέ μας άρεσε καθόλου· είμαστε κι οι δυό άναστατωμένοι, άν και δέν είπαμε τίποτα sé κανέναν. "Όλο τό πρωί ήταν άνήσυχη, κι ίτσι δταν μάθαμε δι κοιμάται, στην άρχή χαρήκαμε. 'Αργότερα δμως, δταν ό άντρας της είπε μεταξύ άλλων δι κοιμόταν τόσο βαθιά πού δέν κατάφερνε νά τήν ξυπνήσει πήγαμε στην κάμαρά της νά τή δούμε. 'Ανάπνεε φυσιολογικά και φαινόταν τόσο καλά και γαλήνια, πού συμφωνήσαμε πώς ό ύπνος θά τής κάνει καλό περισσότερο από ότιδήποτε άλλο. Καημένο κορίτσι, ίχει τόσα νά ξεχάσει, πού δέν είναι περιεργο ό ύπνος πού τής χαρίζει τή λησμονιά νά τής κάνει καλό.

'Αργότερα.— Η γνώμη μας ήταν δικαιολογημένη· δταν ή κυρία Χάρκερ ξύπνησε μετά από λίγες ώρες δυναμωτικού ύπνου, ήταν πίο ζωηρή και πρόσχαρη άπ' δλες τίς προηγούμενες μέρες. Τό δειλινό, στόν ύπνωτισμό, μας ίδωσε τήν ίδια πάλι άναφορά. Σ' δποιο σημείο τής Μαύρης Θάλασσας και νά βρίσκεται, ό Κόμης βαινεί όλοταχώς πρós τόν προορισμό του. Στην καταδίκη του, έλπίζω!

26 'Οκτωβρίου.— "Άλλη μιά μέρα χωρίς ίχνη του *Τσαρίνα Κατερίνα*. Θά 'πρεπε νά είχε φτάσει πιά. Είναι φανερό πώς κάποιον πλέει, γιατί τό πρωί στην ύπωση ή κυρία Χάρκερ ξαναείπε τά ίδια. Ίσως τό καράβι νά καθυστερεί κάθε τόσο λόγω τής ομίχλης, γιατί μερικά άτιμόπλοια πού έφτασαν χθές βράδυ άνεφεραν ομίχλη στά βό-

ρεια καί νότια του λιμανιού. Πρέπει νά συνεχίσουμε τήν επαγρύπνηση γιατί τό πλοίο μπορεί νά εμφανιστεῖ ἀπό στιγμή σέ στιγμή.

27 'Οκτωβρίου, μεσημέρι — Πολύ περίεργο· τίποτα ἀκόμη γιά τό καράβι πού περιμένουμε. Ἡ κυρία Χάρκερ εἶπε τά ἴδια χθές βράδυ καί σήμερα τό πρωί: «Κύματα πλαταγίζουν καί νερό περνά.» Πρόσθεσε ἁπλῶς ὅτι τά κύματα ἀκούγονταν πιό ἀδύναμα. Τά τηλεγραφήματα ἀπ' τό Λονδίνο ἐπαναλαμβάνουν στερεότυπα: «Καμιά νεώτερη εἶδηση.» Ὁ Βάν Χέλσινγκ εἶναι τρομερά ἀνήσυχος, καί πρὶν ἀπό λίγο μοῦ εἶπε πῶς φοβάται ὅτι ὁ Κόμης μάς ξεφεύγει. Μὲ κοίταξε μὲ σημασία καί πρόσθεσε:-

«Δέ μοῦ ἀρέσει καθόλου αὐτός ὁ λήθαργος τῆς κυρίας Μίνας. Οἱ ψυχές κι οἱ μνήμες κάνουν περίεργα πράγματα σέ κατάσταση ὑπνωσης.» Ἦμουν Ἰτοιμος νά τόν ρωτήσω τί ἐννοοῦσε, μὰ σήκωσε τό χέρι του καί μὲ σταμάτησε, γιατί ἐκείνη τί στιγμή μῆκε μέσα ὁ Χάρκερ. Ἀπόψε, δταν τήν υπνωτίσουμε πρέπει νά τήν κάνουμε νά μιλήσει περισσότερο.

28 'Οκτωβρίου. Τηλεγράφημα. Ρούβους Σμίθ, Λονδίνο, πρὸς Λόρδον Γκοντάλμινγκ, τῆ εὐγενή φροντίδι τῆς Α.Ε. τοῦ Ὑποπρόξενου, Βάρνα

Τό **Τσαρίνα Κατερίνα** εἰσήλθε σήμερον 1 μ.μ. εἰς Γαλάτσι.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΤΑΡΝΤ

28 'Οκτωβρίου. — "Ὅταν ἦρθε τό τηλεγράφημα μὲ τήν ἀναγγελία τῆς ἀφίξης στό Γαλάτσι νομίζω πῶς κανεῖς μας δέν ξαφνιάστηκε δπως θά ἦταν φυσικό. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δέν ξέραμε ἀπό πού, πῶς καί τότε θά ἐρχόταν τό χτύπημα· πιστεύω ὡστόσο πῶς ὅλοι περιμέναμε νά συμβεῖ κάτι τό ἀπρόοπτο. "Ὅταν ἀργήσε νά φτάσει στή Βάρνα ὁ καθένας μας βεβαιώθηκε ὅτι τά πράγματα δέ θά κυλούσαν ὁμαλά· περιμέναμε απλῶς νά μάθουμε ποιά θά ἦταν ἡ ἀλλαγὴ. Ὅπως καί νά 'ναί ἁπλῶς, ἦταν μκά ἐκπληξη. Ἴσως ἡ φύση μας λειτουργεῖ τόσο αἰσιόδοξα, πού ἐπιμένουμε νά πιστεύουμε ὅτι τά πράγματα θά *'έρθουν* κατ' εὐχὴν κι ὀχι δπως ξέρουμε ὅτι θά ἴρθουν. Ὁ υπερβατισμός φωτίζει τό δρόμο τῶν ἀγγέλων, μὰ γιά τόν ἄνθρωπο εἶναι κάτι τό ἀσύλληπτο. Ἦταν μιά παράξενη ἐμπειρία, κι ὁ καθένας μας ἀντέδρασε μὲ τόν τρόπο του. Ὁ Βάν Χέλσινγκ σήκωσε ψηλά τά χέρια του σάν ἓνα εἶδος διαμαρτυρίας στὸν Παντοδύναμο· μὰ δέν εἶπε λέξη, καί σέ λίγο σηκώθηκε μὲ παγωμένο πρόσωπο. Ὁ Λόρδος Γκοντάλμινγκ ἔγινε κατάχλωμος καί κάθισε ἀνασαιίνοντας βαριά.

Ἐγὼ τὰ ἴχασα κάπως, καὶ κοίταζα ἀπορημένος μιά τὸν Ἰναν καὶ μιά τὸν ἄλλον. Ὁ Κουίνσυ Μόρρις Εσφιξε τὸ ζωνάρι του μ' ἐκείνη τὴν γρήγορη κίνηση ποῦ μοῦ ἦταν τόσο γνώριμη: Στὶς παλιές μέρες τῆς περιπέτειας σήμαινε «δράση». Ἡ κυρία Χάρκερ χλώμιασε σὰ νεκρή καὶ τὸ σημάδι στὸ μέτωπό τῆς Εμοίωσε μὲ φλόγα. Σταύρωσε ἀδύναμα τὰ χέρια τῆς καὶ κοίταξε ψηλά σὲ μιά σιωπηλὴ προσευχή. Ὁ Χάρκερ χαμογέλασε — χαμογέλασε πραγματικά — μὲ τὸ σκοτεινὸ καὶ πικρὸ χαμόγελο τοῦ ἀπελπισμένου· ταυτόχρονα δμως οἱ κινήσεις του ἔρχονταν σ' ἀντίθεση μὲ τὰ λόγια του, γιατί τὸ χέρι του Εμωσσε ἐνστικτώδεια τὴ λαβὴ τοῦ μεγάλου Γκούρκικου μαχαιριοῦ του κι Εμεινε ἐκεῖ. «Πότε φεύγει τὸ ἐπόμενο τραῖνο γιὰ τὸ Γαλάτσι;» ρώτησε ὁ Βάν Χέλσινγκ γενικά.

«Ἄδριο πρωὶ στίς 6:30!» Ξαφνιαστήκαμε δλοι, γιατί ἡ ἀπάντηση ἦρθε ἀπ' τὴν κυρία Χάρκερ.

«Ποῦ στὴν εὐχή τὸ ξέρετε;» ρώτησε ὁ "Ἀρθουρ.

«Ξεχνάτε — ἢ ἴσως δὲν ξέρετε, ἀν καὶ τὸ ξέρει ὁ Τζόναθαν κι ὁ Δρ Βάν Χέλσινγκ— διτι Εχω μανία μὲ τὰ τραῖνα. Σπίτι στὸ Ἐξωτερ μάθαινα πάντα τὰ δρομολόγια γιὰ νὰ μπορῶ νὰ βοηθῶ τὸν ἀντρα μου. Τόσο πολὺ μοῦ χρησίμεψε, ποῦ ἀκόμα καὶ τώρα μελετῶ πάντα τὰ δρομολόγια. Ἐξερῶ διτι ἀν γιὰ ὅποιοδήποτε λόγο χρειαστεῖ νὰ πάμε στὸν πύργο τοῦ Δράκουλα, θὰ πρέπει νὰ πάμε ἀπ' τὸ Γαλάτσι ἢ τουλάχιστο ἀπ' τὸ Βουκουρέστι, κι ἔτσι φρόντισα νὰ μάθω τὰ ὥρια. Δυστυχῶς δὲν εἶναι καὶ πολλὰ, γιατί δπως σὰς εἶπα τὸ μόνον τραῖνο αὔριο ἀναχωρεῖ στίς 6:30.»

«Ἐπέροχη γυναῖκα!» μουρμούρισε ὁ Καθηγητής.

«Δὲν μπορούμε νὰ πάρουμε τὴν ταχεία;» ρώτησε ὁ Λόρδος Γκοντάλ μινγκ.

Ὁ Βάν Χέλσινγκ κούνησε τὸ κεφάλι του. «Φοβοῦμαι πὼς δχι. Ἡ χώρα αὐτὴ εἶναι πολὺ διαφορετικὴ ἀπ' τὴ δική σας ἢ τὴ δική μου. Καὶ νὰ παίρναμε τὴν ταχεία, θὰ ἔκανε μᾶλλον περισσότερη ὥρα ἀπ' τὸ κανονικὸ τραῖνο. Ἄλλωστε Εχουμε καὶ προετοιμασίες. Πρέπει νὰ σκεφτοῦμε. Νὰ ὀργανωθοῦμε. Ἐσύ, φίλε μου "Ἀρθουρ, πῆγαινε στὰ τραῖνα νὰ βγάλεις εἰσιτήρια καὶ νὰ κανονίσεις νὰ ἔναι δλα Ἐτοιμα γιὰ νὰ φύγουμε τὸ πρωί. Ἐσύ, φίλε Τζόναθαν, τρέχα στὸν πράκτορα τοῦ πλοίου καὶ ζήτη του γράμματα πρὸς τὸν πράκτορα στὸ Γαλάτσι, μὲ ἐξουσιοδότηση νὰ ἐρευνήσουμε τὸ πλοῖο ἐκεῖ δπως κι ἐδῶ. Κουίνσυ Μόρρις, ἐσύ πρέπει νὰ δεῖς τὸν Ἐποπρόξενο, νὰ σὲ βοηθήσει μὲ τὸ συνάδελφό του στὸ Γαλάτσι καὶ νὰ μὰς διευκολύνει γιὰ νὰ μὴν Εχουμε καθυστερήσεις στὸ Δούναβη. Ὁ Τζὼν θὰ μείνει μὲ τὴν κυρία Μίνα κι ἐμένα, γιὰ νὰ συζητήσουμε. Ἐτσι ἀκόμα καὶ ν' ἀργήσετε δὲν πειράζει. Θὰ ἔμαι ἐγὼ ἐδῶ τὸ ἡλιοβασίλεμα μὲ τὴν κυρία Μίνα γιὰ ν' ἀκούσω τίς πληροφορίες τῆς.»

«Κι εγώ» είπε ή κυρία Χάρκερ ζοηρά και ξαναβρίσκοντας τόν παλιό της έαντό μετά από τόσον καιρό, «θά προσπαθήσω νά σας βοηθήσω δπως μπορώ, και θά σκέφτομαι και θά γράφω για σας δπως έκανα και παλιά: Νιώθω Ινα βάρος νά σηκώνεται από πάνω μου, περιέργα, και αισθάνομαι πολύ πιό έλεύθερη άπ' δτι δλον αυτόν τόν καιρό!» Οί τρεις νεότεροι χάρηκαν εκείνη τή στιγμή, γιατί έμοιαζαν νά κατάλαβαν τό νόημα των λόγων της· μά ό Βάν Χέλσινγκ κι εγώ κοιταχτήκαμε μέ τό ίδιο σοβαρό κι άνήσυχο βλέμμα. Ωστόσο δέν είπαμε τίποτα εκείνη τή στιγμή.

Όταν οί τρεις νέοι έφυγαν νά κάνουν τίς δουλειές τους ό Βάν Χέλσινγκ ζήτησε άπ' τήν κυρία Χάρκερ νά κοιτάξει στά αντίγραφα των χρονικών και νά τοῦ βρει στό ήμερολόγιο τοῦ Τζόναθαν τό σημείο πού περιγράφει τόν πύργο. Η κυρία Μίνα πήγε νά τό φέρει· μόλις έκλεισε ή πόρτα πίσω της ό Καθηγητής μου 'πε:

«Τό ίδιο πράγμα έχουμε στό νοῦ μας! Μίλα!»

«Υπάρχει κάποια άλλαγή. Είναι μιά ελπίδα πού μ' άρρωσταίνει, γιατί μπορεί νά είναι άπατηλή.»

«'Ακριβώς. Ξέρεις γιατί της ζήτησα νά φέρει τά χειρόγραφα;»

«Όχι!» είπα, «έκτός κι αν ψάχνατε μιά εύκαιρία νά μείνουμε μόνοι.»

«Έχεις δίκιο ως Ινα βαθμό, φίλε μου Τζών μά μόνο ως Ινα βαθμό. Θέλω νά σοῦ πώ κάτι. "Αχ, φίλε μου, είναι πολύ-τρομερά παρακινδυνευμένο, μά πιστεύω πώς έχω δίκιο. Τή στιγμή πού ή κυρία Μίνα είπε εκείνα τά λόγια πού μας έκαναν νά κοιταχτούμε, μοῦ ήρθε μιά έμπνευση. Στήν ύπνωση πρίν από τρεις μέρες ό Κόμης της έστειλε τό πνεῦμα του νά διαβάσει τή σκέψη της- ή μάλλον τήν πήρε μαζί του νά τόν δει στήν κάσα μέσα στόν καράβι μέ τό νερό νά πλαταγίζει, δπως τήν έλευθέρωνε κάθε άνατολή και δύση τοῦ ήλιου. Από τότε έμαθε πώς είμαστε εδώ· γιατί ή κυρία Μίνα έχει πολύ περισσότερα νά τοῦ πει άπ' τήν έλεύθερη ζωή, μέ μάτια πού βλέπουν κι αυτιά πού άκουν, άπ' δτι μπορεί νά δει εκείνος, κλεισμένος στό φέρετρό του. Τώρα δμως έβαλε τά δυνατά του και μάς ξέφυγε. Δέν τή χρειάζεται για τήν ώρα. Ξέρει μέ τή μεγάλη του πείρα πώς εκείνη θά 'ρθει μέ τό πρώτο του κάλεσμα· τώρα δμως έχει διακόψει τήν έπικοινωνία μαζί της -τήν έβγαλε άπ' τό πεδίο του, ώστε νά μή μπορεί νά τόν πλησιάσει. Έχω δμως ελπίδες πώς τό ανθρώπινο μυαλό μας, μέ δλη του τήν παράδοση, πού δέν έχει χάσει τή χάρη τοῦ Θεού, θ' άποδειχτεί άνώτερο άπ' τό παιδιάστικο μυαλό του πού έμεινε επί αιώνες περιορισμένο στόν τάφο του και δέν έχει φτάσει στό υψος μας, παρά μόνο λειτουργεί έγωιστικά κι άρα περιορισμένα. Έρχεται ή κυρία Μίνα· μήν της πεις λέξη για τό λήθαργο! Δέν τό 'χει καταλάβει. Θά τήν

τσάκιζε και θά την απέλλιζε ακριβώς αυτή τη στιγμή που χρειαζόμαστε δλο της τό κουράγιο και τό θάρρος· τώρα που χρειαζόμαστε περισσότερο από ποτέ τό υπέροχο μυαλό της που λειτουργεί άντρίκια, μά ταυτόχρονα μέ δλη τή γυναικεία γλυκύτητα, και που Εχει αυτή τήν ξεχωριστή ιδιότητα που της Εδωσε ό Κόμης, χωρίς νά μπορεί νά της τήν αφαιρέσει όλοτελα —παρόλο που Ετσι νομίζει. Σούτ! "Άσε με νά μιλήσω έγώ, και θά δεις. "Άχ, φίλε μου Τζών, βρισκόμαστε σε τρομερή θέση. Φοβάμαι, δπως δέν Εχω φοβηθεί ποτέ μου. Μόνο στόν καλό Θεό μπορούμε νά έλπίζουμε. Σιωπή! Έρχεται!»

Νόμισα πώς ό Καθηγητής θά ξέσπαζε σε καμιά ύστερική κρίση, δπως δταν πέθανε ή Λούσυ, αλλά εκείνος ξαναβρήκε μετά από μεγάλη προσπάθεια τήν αυτόκυριαρχία του, κι Ετσι κατάφερε νά είναι έντελώς ψύχραιμος δταν ή κυρία Χάρκερ μπήκε ανάλαφρα στό δωμάτιο ζωηρή και χαρούμενη, Εχοντας φαινομενικά ξεχάσει τή συμφορά της μέ τήν άπασχόληση της δουλειάς. Μπαίνοντας Εδωσε στό Βάν Χέλσινγκ μερικά δακτυλογραφημένα χαρτιά. Εκείνος τά εξέτασε σοβαρός, και καθώς διάβαζε, τό πρόσωπό του φωτιζόταν. Κατόπιν κρατώντας τά χαρτιά μέ τό δάκτυλο και τόν αντίχειρα είπε:

«Φίλε μου Τζών, έσύ που Εχεις κιόλας τόση πείρα —μά κι έσεις κυρία Μίνα, που είστε νεότερη— **Ιδοϋ** Ενα μάθημα: Ποτέ νά μή φοβάστε τή σκέψη. Μιά άόριστη σκέψη ζουζούνιζε συνέχεια στό μυαλό μου, μά φοβόμουν νά αφήσω τά φτερά της νά πετάξουν. Τώρα δμως, που ξέρω περισσότερα, ξαναγυρίζω στό σημείο που άρχισε ή άόριστη σκέψη, και βρίσκω πώς δέν ήταν καθόλου άόριστη, παρά Ενας όλοκληρωμένος συλλογισμός, τόσο έμβρυακός δμως, που δέ δυνάμωσε άκόμα άρκετά για ν¹ άνοιξει τά μικρά του φτερά. Σάν τό «"Άσκημο Παπί» του φίλου μου του Χάνς "Άντερσεν, δέν είναι καθόλου σκέψη - παπί, παρά μία μεγάλη σκέψη σάν κύκνος που γλιστρά περήφανα μέ μεγάλα φτερά, περιμένοντας τή στιγμή νά τά χρησιμοποιήσει. 'Ακούστε νά σας διαβάσω τί είχε γράψει έδώ ό Τζόναθαν:

«Κι εκείνος ό άλλος άπ' τή γενιά του, που πολύ άργότερα όδηγησε τό στρατό του πολλές φορές περνώντας τό Μεγάλο Ποτάμι μέχρι τό Εδαφος της Τουρκίας· και που δταν νικήθηκε, ξαναγύρισε πολλές φορές, Εστω κι δταν Εμεινε μόνο αυτός στό ματωβαμμένο κάμπο που σφάχτηκε ό στρατός του, γιατί ήξερε πώς μόνο αυτός θά νικούσε στό τέλος.»

«Τί μάς λέει αυτό; "Όχι πολλά, δχι! Τό παιδιάστικο μυαλό του Κόμη δέν κατάλαβε τίποτα, γι αυτό και μιλούσε τόσο ελεύθερα. Τό ανθρώπινο μυαλό σας δέν κατάλαβε τίποτα ούτε και τό δικό μου μέχρι πριν από λίγο. Τίποτα! Νά δμως που Ερχεται μία άλλη λέξη από κάποιαν που μιλά άθόρμητα γιατί ούτε κι εκείνη ξέρει τί σημαίνει

τί θά μπορούσε νά σημαίνει. "Όπως άκριβώς υπάρχουν στοιχεΐα πού μένουν άδρανή, μά μόλις μπούνε στόν κύκλο της φύσης συναντιούνται και πούφ! εχουμε μία άστραπή στόν ούρανό πού τυφλώνει, σκοτώνει και καταστρέφει· φωτίζει δμως δλη τή γη πέρα ως πέρα. Έτσι δέν είναι; Θά σας εξηγήσω λοιπόν. Κατ' άρχήν, εχετε μελετήσει ποτέ τή φιλοσοφία τοῦ έγκλήματος; Και «ναί» και «δχι!». Έσύ, φίλε μου Τζών, ναί· γιατί είναι ή μελέτη των άνισόροπων. Έσεΐς δ-χι, κυρία Μίνα, γιατί τό έγκλημα δέ σας Εχει άγγίξει ποτέ - έκτός άπό μία φορά. Κι δμως τό μυαλό σας λειτουργεί σωστά και συνδέει τό **ειδικό μέ τό γενικό**. Όλοι οί έγκληματίες έχουν μία ιδιομορφία. Είναι τόσο σταθεροί σ' δλους τούς αιώνες κι δλες τις χώρες, πού άκόμα κι ή άστυνομία —πού δέν καταλαβαίνει άπό φιλοσοφία— τό ξέρει έμπειρικά δι **έτσι είναι**. Νά τί έννοώ μέ τό έμπειρικά: Ό εγκληματίας άφοσιώνεται σ' ενα έγκλημα κάθε φορά —μιλάμε για τόν άληθινό εγκληματία πού είναι γεννημένος για τό έγκλημα, και δέ θέλει τίποτε άλλο. Ό εγκληματίας δέν εχει έντελώς άνεπτυγμένο μυαλό. Είναι έξυπνος, πονηρός κι έφευρετικός, μά τό μυαλό του δέν εχει άντρωθεί— σε πολλά σημεία ή σκέψη του είναι παιδιάστικη. Για νά 'ρθουμε τώρα και στόν δικό μας, είναι κι αυτός γεννημένος για τό έγκλημα κι εχει τό ίδιο παιδιάστικο μυαλό· αυτό φαίνεται άπ' δλα δσα εχει κάνει. Τά πουλάκια, τά ψαράκια, τά ζώα, δέ μαθαίνουν τίποτα θεωρητικά, παρά έμπειρικά- κι δταν μάθουν νά κάνουν κάτι, τότε κερδίζουν τό έδαφος για νά σταθούν και νά κάνουν περισσότερο. «Δώστε μου πού νά σταθώ, και θά κινήσω τή γη!» είπε ό 'Αρχιμήδης. Οί πρώτες εμπειρίες είναι ό μοχλός πού άναπτύσσει κι άντρώνει τό παιδικό μυαλό· και μέχρι νά βρει κάτι άλλο νά κάνει, επαναλαμβάνει τήν ίδια πράξη συνέχεια, δπως στήν άρχη! "Αχ, άγαπητή μου, βλέπω πώς τά μάτια σας άνοιξαν, κι ή άστραπή της σκέψης σας άποκάλυψε λεύγες ολόκληρες!» Η κυρία Χάρκερ είχε άρχισει νά χτυπά τά χέρια της και τά μάτια της άστραφταν. Ό Καθηγητής συνέχισε:

«Τώρα θά μιλήσετε έσεΐς. Έμείς είμαστε δύο στεγνοί έπιστήμονες. Πείτε μας τί βλέπετε μέ τά λαμπερά σας μάτια. Πήρε τό χέρι της και τό 'σφίξε καθώς μιλούσε. Έπιασε μέ τό δάχτυλο και τόν άντίχειρα τό σφυγμό της, άφηρημένα κι άσυναίσθητα δπως νόμισα, κι ίκεινή άρχισε:—

«Ό Κόμης είναι έγκληματίας κι εγκληματικός τύπος. Σ' αυτή τήν κατηγορία θά τόν έβαζαν ό Νορντάου κι ό Λομπρόζο, και μάλιστα μέ καθυστερημένη πνευματική άνάπτυξη. Έτσι, δταν βρεθεί σέ δύσκολη θέση καταφεύγει στή συνήθεια. Ένα στοιχείο είναι τό παρελθόν του, κι άπό τή μία σελίδα πού ξέρουμε —και μάλιστα μέ τά ίδια του τά λόγια— μαθαίνουμε πώς κι άλλη φορά, δταν «στριμώχτη-

κε για τὰ καλά» δπως θά 'λεγε ό κύριος Μόρρις, ξαναγύρισε στην πατρίδα του άπ' τή χώρα πού προσπάθησε νά κατακτήσει, κι εκεί χωρίς νά αλλάξει τό σκοπό του, προετοιμάστηκε για μιά καινούρια έξόρμησι. Ξαναγύρισε, πιό καλά εξοπλισμένος για τό σκοπό του και νίκησε. Έτσι κι όταν ήρθε στό Λονδίνο νά κατακτήσει Ινα καινούριο χώρο, νικήθηκε, κι όταν έχασε κάθε έλπίδα έπιτυχίας και κινδύνεψε ή ύπαρξή του, ξαναγύρισε διά θαλάσσης στην πατρίδα του, δπως είχε γυρίσει άπ' τό Δούναβη μετά την εισβολή στην Τουρκία.»

«Ωραία, μπράβο! "Α, πανέξυπνη γυναίκα!» είπε ό Βάν Χέλσινγκ ένθουσιασμένος, κι εσκυψε νά της φιλήσει τό χέρι. Ένα λεπτό άργότερα γυρνάει και μου λέει μέ μιά φυσικότητα σά νά είχαμε ιατρικό συμβούλιο: -

«Εβδομήντα - δυό μονάχα, και μ' δλην αυτή την έξαψη. Υπάρχουν ακόμα έλπίδες.» Και γυρίζοντας σ' εκείνην τής λέει μ' ενδιαφέρον:

«Μά συνεχίστε, συνεχίστε! Μπορείτε νά πείτε κι άλλα. Μή φοβάστε. Ο Τζών κι εγώ ξέρουμε. Τουλάχιστο εγώ ξέρω, και θά σάς πώ αν έχετε δίκιο. Μιλήστε ελεύθερα, χωρίς φόβο!»

«Θά προσπαθήσω· αλλά συγχωρέστε με αν φανώ εγωίστρια.»

«Όχι δέν άνησυχώ! Πρέπει νά είστε εγωίστρια, γιατί για σάς νοιαζόμαστε.»

«Λοιπόν, σάν έγκληματίας πού είναι, είναι κι εγωιστής· και καθώς τό μυαλό του είναι μικρό κι οί πράξεις του περιστρέφονται γύρω άπ' τόν έαυτό του, περιορίζεται σ' Ινα μόνο σκοπό. Στο σκοπό αυτό είναι έντελώς άσυνείδητος. "Όπως τότε πού τό 'σκάσε άπ' τό Δούναβη αφήνοντας πίσω τό στρατό του νά σφάζεται, έτσι και τώρα τόν ένδιαφέρει ή ασφάλειά του μονάχα, κι άδιαφορεί για δλα τ' άλλα. Έτσι λοιπόν ό άτομικισμός του ελευθερώνει κάπως την ψυχή μου άπ' τά φοβερά δεσμά πού μου είχε επιβάλει εκείνη την έφιαλτική νύχτα. Τό ένιωσα, τό Ινωσα μέσα μου! "Ας είναι εύλογημένος ό Θεός για την ευσπλαχνία του! Μετά από τόσον καιρό αισθάνομαι την ψυχή μου πιό ελεύθερη, και τό μόνο πού μέ βασανίζει είναι ό φόβος μήπως σέ κάποιον λήθαργο ή στόν ύπνο χρησιμοποιήσει δσα ξέρω για τούς δικούς του σκοπούς.» Ο Καθηγητής σηκώθηκε:—

«Πράγματι χρησιμοποίησε τή σκέψη σας, και μ' αυτόν τόν τρόπο μας άφησε εδώ στη Βάρνα, ενώ τό καράβι του τυλιγμένο στην ομίχλη τόν πήγε ως τό Γαλάτσι δπου δίχως άλλο, έτοιμάζεται νά μάς ξεφύγει πάλι. Τό παιδιάστικο μυαλό του δμως βλέπει μονάχα ως ένα σημείο κι ίσως μέ τή θεία Πρόνοια, νά βρει την τελική καταστροφή του από κει πού περίμενε νά ικανοποιήσει τούς εγωιστικούς σκοπούς του. Ο κυνηγός πέφτει στην ίδια του την παγίδα, δπως λέει κι ό με-

γάλος Ψαλμωδός. Γιατί τώρα πού πιστεύει 8τι Ιχουμε χάσει κάθε ί-
χνος του κι 8τι μας ξέφυγε κι Ιχει πολλές ώρες μπροστά του, τό έ-
γωιστικό παιδιάστικο μυαλό του θά τόν συμβουλέψει νά κοιμηθεί.
Νομίζει ακόμα, 8τι έπειδή ξέκοψε εκείνος τήν έπικοινωνία μαζί σας,
δέν εχετε καμία πληροφορία γι αυτόν· έδώ είναι τό λάθος του!
Εκείνο τό τρομερό βάπτισμα αίματος πού σας Ικανέ, σας Ιδωσε τήν
ικανότητα νά τόν ακολουθείτε μέ τό πνεύμα 8πως κάνετε στίς στι-
γμές έλευθερίας τήν ώρα της άνατολής και της δύσης. Τέτοιες ώρες
τόν ακολουθείτε μέ τή δική μου θέληση κι 8χι μέ τή δική του. Κι αυτή
τή δύναμη γιά τό καλό πού Ιχετε γιά τόν έαυτό σας και άλλους, τήν
κερδίσατε μέ 8σα Ιχετε ύποφέρει στά χέρια του. Τό πιό πολύτιμο λοι-
πόν στοιχείο γιά μάς είναι 8τι δέν ξέρει τίποτα, και γιά νά προφυλα-
χτεί ξέκοψε τόν έαυτό του ακόμα κι άπ' τή γνώση τοῦ πού βρισκόμα-
στε. Εμείς ώστόσο δέν είμαστε τόσο έγωιστές και πιστεύουμε πώς
Ιχουμε τό Θεό μαζί μας σ¹ 8λες αυτές τίς μαύρες, σκοτεινές ώρες πού
περνούμε. Θά τόν ακολουθήσουμε και 8έ θά διστάσουμε, ακόμα κι άν
κινδυνέψουμε νά γίνουμε κι έμείς σαν εκείνον. Φίλε μου Τζών, μεγά-
λη στιγμή ήταν αυτή, και, μάς βοήθησε πολύ νά προχωρήσουμε στό
δρόμο μας. Πρέπει νά καταγράψεις και νά σημειώσεις τά πάντα, ώ-
στε 8ταν γυρίσουν οί άλλοι άπ' τή δουλειά τους νά τούς τά δώσεις· Ι-
τσι θά τά μάθουν κι εκείνοι.»

Τά 'γραφα λοιπόν 8λα αυτά περιμένοντας τό γυρισμό τους, κι ή
κυρία Χάρκερ 8ακτυλογράφησε τά πάντα άπό τότε πού μάς Ιφερε τό
χειρόγραφο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XXVI

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΤΑΡΝΤ

29 'Οκτωβρίου.- Αύτα τά γράφω στό τραίνο άπ' τή Βάρνα στό Γαλάτσι. Χθές βράδυ μαζευτήκαμε δλοι λίγο πρίν τό ήλιοβασίλεμα. Ό καθένας μας είχε κάνει τή δουλειά του δσο καλύτερα γινόταν· σ' δ,τι ζχει σχέση με σκέψη, προετοιμασία και προσπάθεια, είμαστε πανέτοιμοι για όλόκληρο τό ταξίδι μας και τή δουλειά μας μόλις φτάσουμε στό Γαλάτσι. Όταν εφτασε ή συνηθισμένη ώρα ή κυρία Χάρκερ έτοιμάστηκε για τήν ύπνωση· μετά από μία μακριά και κάπως κοπιαστική προσπάθεια άπ' τήν πλευρά του Βάν Χέλσινγκ, βυθίστηκε στην ύπνωση. Συνήθως μιλάει άμέσως· αυτή τή φορά όμως ό Καθηγητής αναγκάστηκε νά της κάνει πολύ επίμονες ερωτήσεις για νά τήν κάνει νά μιλήσει. Επιτέλους μας άπάντησε:—

«Δέ βλέπω τίποτα· είμαστε άκίνητοι· δέν ακούγονται κύματα, παρά μονάχα τό άπαλό γλίστριμα του νερού που γλύφει τά σκιοινιά. 'Ακούω φωνές ανθρώπων από κοντά κι από μακριά, και τό τρίξιμο καθώς κινούνται τά κουπιά στους σκαρμούς. Κάπου ακούγεται μία τουφεκιά που άντηλαλεί ως πέρα. Από πάνω ακούγονται ποδοβολητά και σκιοινιά κι αλυσίδες που σέρνονται στό κατάστρωμα. Τι συμβαίνει; Βλέπω μία άχτίδα φώς και νιώθω τόν άέρα που με φυσάει.»

Σ' αυτό τό σημείο σταμάτησε. 'Ανασηκώθηκε, σάν από μία παρόρμηση, στόν καναπέ και ύψωσε και τίς δυό παλάμες πρós τά πάνω, σά νά σήκωνε κάποιο βάρος. Ό Βάν Χέλσινγκ κι έγώ κοιταχτήκαμε μέ σημασία. Ό Κούνισυ ανασήκωσε τά φρύδια του έλαφρά και τήν κοιτάξε επίμονα, ενώ τό χέρι του Χάρκερ κινήθηκε αυθόρμητα πρós τή λαβή του μαχαιριού του. Η παύση κράτησε άρκετή ώρα. Ξέραμε δλοι δτι περνούσε ή περίοδος που μπορούσε νά μιλήσει, αλλά νιώθαμε δτι ήταν άνώφελο νά πούμε ό,τιδήποτε. Ξαφνικά ανακάθισε, άνοιξε τά μάτια της κι ειπε μειλήχια:—

«Θά θέλατε ενα τσάι; Πρέπει νά είστε δλοι σας πολύ κουρασμένοι!» Δεχτήκαμε για νά τήν ευχαριστήσουμε. Έτρεξε νά έτοιμάσει τό τσάι, και μόλις εφυγε, ό Βάν Χέλσινγκ ειπε:—

«Βλέπετε, φίλοι μου; Φαίνεται πως ό Κόμης πλησιάζει στεριά· έχει βγει άπ' τήν κάσα μέ τό χώμα, μά δέν πάτησε άκόμα στην άκτή. Μπορεί δλο τό βράδυ νά μείνει κάπου κρυμμένος, αλλά δέ μπορεί νά φτάσει στη στεριά αν δέν τόν κουβαλήσει κάποιος, ή αν δέ φτάσει τό καράβι ως τήν προκυμαία. Σ' αυτή τήν περίπτωση, αν είναι βράδυ μπορεί ν' αλλάξει μορφή και νά πηδήξει ή νά πάει πετώντας, δπως ε-

κανε στό Γουίτμπυ. "Αν όμως ξημερώσει πρίν βγει στή στεριά, τότε δί μπορεί νά ξεφύγει παρά μόνο άν τόν κουβαλήσουν άλλοι. 'Αλλά άκόμα κι άν μεταφέρουν τήν κάσα, μπορεί οι τελωνειακοί ν' άνακαλύψουν τέ ίχει μέσα. Τελικά δηλαδή, άν δέ μπορεί νά ξεφύγει σήμερα, ή πρίν τήν αυγή, χάνει όλόκληρη τή μέρα. Μπορούμε λοιπόν νά τόν προφτάσουμε: άν δέν τό σκάσει τή νύχτα, θά τόν τσακώσουμε τή μέρα, πού θά 'ναι κλεισμένος στήν κάσα του, στό ?λεός μας. Δέ θά τολμούσε νά πάρει τήν κανονική μορφή του, τήν υλική καί όρατή, μήπως καί τόν άναγνωρίσουν.»

Δέν είχαμε τίποτ' άλλο νά πούμε, κι 2τσι περιμέναμε υπομονετικά ώς τό πρωί, όποτε έλπίζαμε νά μάθουμε περισσότερα άπ' τήν κυρία Χάρκερ.

»

Νωρίς σήμερα τό πρωί περιμέναμε μέ κομμένη τήν άνάσα ν' άκούσουμε τί ίχει νά μας πει. Αύτή τή φορά άργησε άκόμα περισσότερο άπό πρίν νά ?ρθει ή ύπνωση, κι δταν ήρθε, ό ήλιος κόντευε πιά ν' άνατείλει κι άρχίσαμε ν' άπελπίζόμαστε. Ο Βάν Χέλσινγκ φαινόταν νά βάζει τήν ψυχή του όλόκληρη σ' αύτή τήν προσπάθεια· τελικά ύπάκουσε στή θέλησή του, κι άποκρίθηκε:

«Όλα είναι σκοτεινά. Ακούω φλοίσβο νερού χαμηλά γύρω μου, καί τρίξιμο ξύλου πάνω σέ ξύλο.» Σώπασε, κι εκείνη τή στιγμή ό ήλιος φάνηκε κατακόκκινος: Πρέπει νά περιμένουμε ώς τό ήλιοβασίλεμα.

Ταξιδεύουμε λοιπόν πρός τό Γαλάτσι μέσ στήν άγωνία της άναμονής. 'Υποτίθεται πώς φτάνουμε γύρω στίς δύο μέ τρεις τό πρωί άλλά ήδη άπ' τό Βουκουρέστι 2χουμε κιόλας τρεις ώρες καθυστέρηση, κι 2τσι άποκλείεται νά φτάσουμε πρίν τήν αυγή. Έτσι θά 'χουμε τήν εύκαιρία νά πάρουμε άλλες δύο φορές πληροφορίες μέ τήν ύπνωση τής κυρίας Χάρκερ· κάποια άπ' αυτές ή καί οί δύο θά ρίξουν ίσως κάποιο φως σέ δσα συμβαίνουν.

'Αργότερα.— Τό ήλιοβασίλεμα πέρασε. Εύτυχώς ίτυχε σέ στιγμή ήσυχης· γιατί άν είχε συμβεί τήν ώρα πού είμαστε σέ σταθμό, θά μας ήταν πολύ δύσκολο νά έξασφαλίσουμε τήν άπαραίτητη ήρεμία κι άπομόνωση. Η κυρία Χάρκερ άφέθηκε στόν υπνωτισμό μέ άκόμα μεγαλύτερη δυσκολία άπ' τό πρωί. Πολύ φοβούμαι διτ ή δύναμη πού ?χει νά διαβάζει τίς αισθήσεις τού Κόμη μπορεί νά έξασθενίσει άκριβώς αύτή τή στιγμή πού τήν ?χουμε περισσότερη άνάγκη. Μού φαίνεται πώς ίχει άρχίσει νά τήν επηρεάζει ή φαντασία της. Μέχρι τώρα στή διάρκεια τής ύπνωσης περιοριζόταν νά μιλάει γιά άπλά γεγονότα. "Αν αυτό συνεχιστεί, μπορεί σέ τελική άνάλυση νά μάς παραπλανήσει. "Αν πίστευα πώς ή έξουσία τού Κόμη επάνω της θά σβήσει μαζί μέ τή δική της γνώση, θά ήμουν εύχαριστημένος. Φοβάμαι δ-

μως δι δεν είναι ετσι τά πράγματα. Όταν έπι έλους μίλησε, τά λόγια της ήταν αινιγματικά:

«Κάτι βγαίνει- τό νιώθω νά περνά κοντά μου σάν ψυχρός άνεμος. 'Από μακριά άκούω συγκεχυμένους ήχους, άνθρώπους νά μιλούν περίεργες γλώσσες, νερό πού πέφτει μέ όρμή, και ουρλιαχτά λύκων.» Σταμάτησε και τή διαπέρασε Ινα ρίγος πού άφοϋ δυνάμωνε συνέχεια λίγα δευτερόλεπτα, τελικά κατάληξε σέ μιá άκατάσχετη τρεμούλα. Δέν είπε τίποτε άλλο, άκόμα και στίς έπίμονες έρωτήσεις του Καθηγητή. Όταν ξύπνησε άπ' τό λήθαργο ήταν παγωμένη, έξουθενωμένη κι άτονη- τό μυαλό της δμως δούλευε ζωηρά. Δέ θυμόταν τίποτα, και ρώτησε τί μας είχε πει- δταν τής είπαμε, σώπασε κι έμεινε πολλή ώρα βαθιά συλλογισμένη.

30 'Οκτωβρίου, 7 π.μ.- Πλησιάζουμε πιά στό Γαλάτσι, κι ίσως νά μή βρώ καιρό γιά γράψιμο άργότερα. Σήμερα τό πρωί περιμέναμε δλοι μέ άγωνία τήν αυγή. Ξέροντας ό Καθηγητής τή δυσκολία πού θά συναντούσε γιά νά τήν υπνωτίσει, άρχισε τίς υπνωτικές κινήσεις νωρίτερα άπ' δι, τι συνήθως. Δέν έφεραν κανένα άποτέλεσμα ώστόσο, παρά μόνο δταν έφτασε ή κατάλληλη στιγμή, κι άφέθηκε μέ άκόμα μεγαλύτερη δυσκολία, μόλις ενα λεπτό πριν άνατείλει ό ήλιος. Ο καθηγητής χωρίς νά χάσει στιγμή άρχισε τίς έρωτήσεις- ή άπάντησή ήρθε μέ τήν ίδια βιασύνη:

«Όλα είναι σκοτεινά. Άκούω τόν ήχο του νερού στό ύψος του κεφαλιού μου, και τρίξιμο ξύλου πάνω σέ ξύλο. Κοπάδια βελάζουν, πέρα μακριά. Είναι και κάποιος άλλος ήχος, περίεργος κάτι σάν —» σταμάτησε και χλώμιασε, Ιγινε κάτασπρη.

«Συνεχίστε! Συνεχίστε! Σάς διατάζω νά μιλήσετε!» είπε ό Βάν Χέλσινγκ πνιγμένος άπ' τήν άγωνία. Ταυτόχρονα στά μάτια του ζωγραφίστηκε ή άπελπισία γιατί ό ήλιος είχε βγει και ρόδιζε πιά άκόμα και τό χλωμό πρόσωπο τής κυρίας Χάρκερ. Άνοιξε τά μάτια της και μάς ξάφνιασε, γιατί μέ τή μεγαλύτερη γλυκύτητα και φαινομενική ειλικρίνεια, είπε:

«Άχ, κύριε Βάν Χέλσινγκ, γιατί μου ζητάτε νά κάνω κάτι πού ξέρετε δι δεν μπορώ; Δέ θυμάμαι τίποτα.» Μετά βλέποντας τήν κατάπληξη στά πρόσωπά μας, είπε, γυρίζοντας άπ' τόν ενα στον άλλον:

«Τί είπα; Τί έκανα; Δέν ξέρω τίποτα, παρά μόνο δι ήμουν εδó ξαπλωμένη και μισοκοιμόμουν, και σάς άκουσα νά λέτε: «Συνεχίστε! Σάς διατάζω νά μιλήσετε!» Μού φάνηκε πολύ άστείο νά μέ διατάζετε σά νά ήμουν κανένα κακό παιδάκι!»

«Άχ, κυρία Μίνα,» είπε εκείνος θλιμμένα, «είναι κι αυτό μιá άπόδειξη, άν χρειάζεται άπόδειξη, τής άγάπης και τής εκτίμησης πού εχω γιά σάς, τή στιγμή πού λέω μιá λέξη γιά τό καλό σας, μέ δη

την ειλικρίνεια καί σας φαίνεται περίεργη ακριβώς γιατί διατάζω κά-
~οιαν πού μέ χαρά μου θά υπάκουα!»

Τό τραίνο σφυρίζει· πλησιάζουμε στό Γαλάτσι. Καθόμαστε σ'
άναμμένα κάρβουνα άπ' τό άγχος καί την άγωνία.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ ΧΑΡΚΕΡ

30 'Οκτωβρίου.— Ο κύριος Μόρρις μέ πήγε στό ξενοδοχείο δ-
που κλείσαμε δώμάτια τηλεγραφικώς. Ήταν ό μόνος πού δέ χρεια-
ζόταν μέ τούς άλλους, μιά καί δέν ξέρει ξένες γλώσσες. Ή κατανομή
τών δυνάμεων εγινε περίπου δπως καί στή Βάρνα, μόνο πού ό Λόρ-
δος Γκοντάλμινγκ πήγε στόν ύποπρόξενο. Βιαζόμαστε φοβερά, κι έλ-
πίζουμε πώς ό τίτλος του Λόρδου θά χρησιμέψει σάν άμεση έγγύηση
γιά τίς άρχές του τόπου. Ο Τζόναθαν κι οί δυό γιατροί πήγαν στόν
πράκτορα του πλοίου νά μάθουν λεπτομέρειες γιά τήν άφιξη του
Τσαρίνα Κατερίνα.

'Αργότερα.— Γύρισε ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ. Ο Πρόξενος λεί-
πει, κι ό Ύποπρόξενος είναι άρρωστος· Ινας υπάλληλος 2χει αναλάβ-
σει δλη τήν τρέχουσα δουλειά. Ήταν πολύ έξυπνητικός, κι υποσχέ-
θηκε νά κάνει δ,τι περνάει άπ' τό χέρι του.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΧΑΡΚΕΡ

30 'Οκτωβρίου.— Στίς έννιά ό Δρ Βάν Χέλσινγκ, ό Δρ Σιούαρντ
κι έγώ, περάσαμε άπ' τούς κ. κ. Μακένζι καί Στάινκοφ, τούς άντι-
προσώπους τής εταιρείας Χάπζουντ του Λονδίνου. Είχαν λάβει τηλε-
γράφημα άπ' τό Λονδίνο σέ άπάντηση τηλεγραφικής αίτησης του
Λόρδου Γκοντάλμινγκ, μέ τήν έντολή νά μάς έξυπηρετήσουν δσο
μπορούν. Έδειξαν **χάτι** παραπάνω άπό εύγένεια κι έξυπνέτηση, καί
μάς πήγαν άμέσως στό **Τσαρίνα Κατερίνα** πού ήταν άγκυροβολη-
μένο στό λιμάνι του ποταμού. Βρήκαμε τόν πλοίαρχο, ονόματι
Ντόνελσον, πού μάς μίλησε γιά τό ταξίδι του. Είπε δτι σ' δλη του τή
ζωή δέν είχε κάνει καλύτερο ταξίδι.

«Τρομάξαμε φίλε μου,» είπε, «γιατί φοβηθήκαμε δτι θά τό πλη-
ρώναμε μέ καμιά χοντρή κακοτυχία γιά νά μπαλαντσάρουμε. Δέν
είναι λίγο πράμα νά πάς άπ' τό Λονδίνο ως τή Μαύρη θάλασσα μέ
τόν άνεμο πίσω σου, λές κι ό ίδιος ό Διάβολος φύσαγε τά πανιά μας
γιά δικούς του σκοπούς. Κι δλο αυτό τό διάστημα δέν είδαμε τό πα-
ραμικρό. Μόλις πλησιάζαμε κανένα πλοίο ή λιμάνι ή στεριά μάς τύ-
λιγε μιά όμίχλη πού ταξίδευε μαζί μας, κι δταν διαλυόταν κοιτάξαμε
γύρω μας καί δέ βλέπαμε τίποτα πιά. Προσπεράσαμε τό Γιβραλτάρ

κι ούτε σινιάλο δέν καταφέραμε νά δώσουμε. Εκτός άπ' τά Δαρδανέλλια πού περιμέναμε νά πάρουμε σήμα διέλευσης, δέ μπορέσαμε νά πλησιάσουμε στεριά γιά νά δώσουμε στίγμα. Στην άρχή ήθελα νά μαζέψω τά πανιά καί νά περιμένω νά διαλυθεί ή όμίγλη· μετά όμως σκέφτηκα διτι αν ό Διάβολος τό 'χε βάλει σκοπό νά μας πάει τρεχάτους ώς τή Μαύρη Θάλασσα, θά μας πήγαινε έτσι κι άλλιώς. Κι ένα γρήγορο ταξίδι δέ θά 'κανε κακό στ' άφεντικά μας ούτε στό έμπόρευμα· κι ό σατανάς μέ τούς σκοπούς του πρέπει νά μας άναγνωρίσει πώς δέν τόν δυσκολέψαμε καθόλου.» Αυτό τό άνακάτεμα άπλοϊκότητας καί πονηριάς, προκατάληψης κι έμπορικής λογικής ξεσήκωσε τόν Βάν Χέλσινγκ, πού είπε: — «Αυτός ό Διάβολος φίλε μου, είναι πιό έξυπνος άπ' διτι νομίζουν μερικοί, καί ξέρει καλά νά βρίσκει τό ταίρι του!» Ό Καπετάνιος δέν έδειξε νά δυσαρεστήθηκε μέ τή φιλοφρόνηση, κι έξακολούθησε: —

«Μόλις περάσαμε τό Βόσπορο τά παιδιά άρχισαν νά γκρινιάζουν. Κάτι Ρουμάνοι ήρθαν καί μου ζήτησαν νά πετάξουμε στή θάλασσα ένα μεγάλο κουτί πού τό 'χε βάλει στό κατάστρωμα Ινας άλλόκοτος γέρος πρίν φύγουμε άπ' τό Λονδίνο. Τούς είχα δει πού μόλις τόν αντίκρυζαν σήκωναν δυό δάχτυλα γιά νά φυλαχτούν άπ' τό κακό μάτι. Τί γελοίες προκαταλήψεις πού έχουν αυτοί οί ξένοι, φίλε μου! Τούς διαολόστειλα νά κάνουν τή δουλειά τους· μά δταν ξανά μας τύλιξε κείνη ή όμίγλη, κατάλαβα λιγάκι τί έννοούσαν, αν καί δέ μπορώ νά πώ διτι έφταιγε ή κάσα. Συνεχίζουμε πού λές, καί καθώς ή όμίγλη μας τριγύριζε πέντε μέρες συνέχεια, άφησα νά μας σπρώχνει ό άνεμος. Λέω αν ό Διάβολος θέλει κάπου νά φτάσει, έ, θά τά καταφέρει. Κι αν δχι, θά 'χαμε κι έμεις τό νοῦ μας. Πράγματι άρμενίζαμε πρίμα καί σέ βαθιά νερά δλο τό διάστημα. Καί προχτές, δταν ό πρωινός ήλιος διάλυσε τήν όμίγλη, βρεθήκαμε στό ποτάμι άπέναντι στό Γαλάτσι. Οι Ρουμάνοι έξαγριώθηκαν τελείως καί ζητούσαν σόνει καί καλά νά πετάξουμε τήν κάσα στό ποτάμι. 'Αναγκάστηκα νά τούς πείσω μέ τό έπιχείρημα τής μαγκούρας, κι άφοῦ σηκώθηκε κι ό τελευταίος άπ' τό κατάστρωμα μέ τήν ούρά άνάμεσα στά σκέλια, τούς έδωσα νά καταλάβουν διτι μάτιασμα ξεμάτιασμα, ή περιουσία κι ή έμπιστοσύνη τών άφεντικών μου θά είχε καλύτερη τύχη στά χέρια μου, παρά στά νερά του Δούναβη. Σκέψου, είχαν βγάλει κιόλας τήν κάσα στό κατάστρωμα έτοιμοι νά τήν πετάξουν, καί μιά καί είχε προορισμό τό Γαλάτσι μέσω Βάρνας, λέω άς τήν άφήσω έδώ μέχρι νά ξεφορτώσουμε στό λιμάνι καί μετά τήν ξεποστέλνουμε. Δέν προφτάσαμε νά ξεμπερδέψουμε κείνη τή μέρα, κι άναγκαστήκαμε νά μείνουμε δλη νύχτα άγκυροβολημένοι. Πρωί πρωί πού λές μέ τήν αύγουλα, καμιά ώρα πρίν άνατείλει ό ήλιος άνεβαίνει ένας τύπος μέ έντολή άπ' τό Λονδίνο

νά παραλάβει μιά κάσα γιά κάποιον Κόμη Δράκουλα. Εύκολη υπόθεση. Ἡ ἐξουσιοδότησή του ἦταν ἐντάξει, καί ξεφορτώθηκα μετά χαράς τό καταραμένο κουτί πού εἶχα ἀρχίσει κι ἐγώ νά τό σιχαίνομαι. "Ἄν ὁ Διάβολος εἶχε ἀποσκευές στό καράβι, δέν μπορούσαν νά 'ταν παρὰ μόνο αὐτό!»

«Πώς λεγόταν ὁ ἄνθρωπος πού τό πήρε;» ρώτησε ὁ Βάν Χέλ-σινγκ μέ συγκρατημένη ἀγωνία.

«Θά σάς πῶ ἀμέσως!» ἀπάντησε, καί μπαίνοντας στό καμαράκι του ἴφερε μιά ἀπόδειξη μέ τήν υπογραφή «Ἰμμάνουελ Χίλντσαϊμ.» Διεύθυνση Μπέργκενστράσε 16. Ὁ καπετάνιος δέν ἤξερε τίποτε ἄλλο. Τόν ευχαριστήσαμε καί φύγαμε.

Βρήκαμε τόν Χίλντσαϊμ στό γραφεῖο του. Ἦταν Ἰνας Ἑβραῖος κλασσικοῦ τύπου, μέ προβατίσια μύτη καί φέσι. Ἡ λέξη «χρήμα» διάνθιζε κάθε τόσο τήν ὁμιλία του, καί τελικά μετά ἀπό λίγα παζαρέματα μας εἶπε ὅτι ἤξερε. Ἦταν κάτι ἀπλό ἀλλά σημαντικό. Εἶχε λάβει γράμμα ἀπ' τόν κύριο Ντέ Βιλ ἀπ' τό Λονδίνο, ὅπου τοῦ παρᾶγγελνε νά παραλάβει, ἂν ἦταν δυνατόν πρὶν τήν ἀυγή γιά ν' ἀποφύγει τό τελωνεῖο, ενα κιβώτιο πού θά 'φτάνε στό Γαλάτσι μέ τό

Τσαρίνα Κατερίνα. Αὐτό τό κιβώτιο θά τό 'δινε σέ κάποιον Πετρόφ Σκίνσκι πού συνεργαζόταν μέ Σλοβάκους πού κάναν τίς μεταφορές ἀπ' τό ποτάμι στό λιμάνι. Γιά τή δουλειά αὐτή πληρώθηκε μ' ἓνα Εγγλέζικο χαρτονόμισμα πού τό ἐξαργύρωσε ἀμέσως στή Διεθνή Τράπεζα τοῦ Δούναβη. "Ὅταν συναντήθηκε μέ τόν Σκίνσκι, τόν πήγε στό καράβι καί τοῦ παρέδωσε ὁ ἴδιος τήν κάσα, γιά νά γλυτώσουν τά μεταφορικά. Αὐτά ἦταν δλα ὀσα ἤξερε.

Κατόπιν πήγαμε νά ψάξουμε τόν Σκίνσκι, ἀλλά δέν καταφέραμε νά τόν βροῦμε. Κάποιος γείτονάς του πού δέ φαινόταν νά τόν συμπαθεῖ ἰδιαίτερος, μάς εἶπε ὅτι Ἰφυγε πρὶν ἀπό δυό μέρες καί κανεῖς δέν ἤξερε πού πήγε. Τό ἴδιο βεβαίωσε κι ὁ σπιτονοικοκύρης του πού εἶχε λάβει ἀπό κάποιον ἀπεσταλμένο τό κλειδί τοῦ σπιτιοῦ καί τό νοῖκι πού τοῦ χρωστοῦσε σέ Εγγλέζικο νόμισμα. Αὐτά ἐγιναν μεταξὺ δέκα καί ενδεκα χθές τό βράδυ. Γι' ἄλλη μιά φορά βρεθήκαμε σέ ἀδιέξοδο.

Τήν ὥρα πού μιλοῦσαμε ἐφτασε κάποιος τρέχοντας καί εἶπε λαχανιασμένος πώς βρέθηκε τό πτώμα τοῦ Σκίνσκι στή μέσα μεριά τῆς μάντρας στό νεκροταφεῖο τοῦ Ἁγ. Πέτρου, μέ τό λαιμό ξεσκισμένο σάν ἀπό ἀγριο θηρίο. Οἱ ἄνθρωποι πού μάς μιλοῦσαν ἔτρεξαν ἀμέσως νά δοῦν τό φριχτό θέαμα, κι οἱ γυναῖκες φώναζαν: «Εἶναι δουλειά Σλοβάκου αὐτή!» Φύγαμε βιαστικά μὴ τυχόν καί μπλεχτούμε στήν ὑπόθεση καί μάς κρατήσουν γιά μάρτυρες.

Γυρίσαμε σπῖτι χωρὶς νά φτάσουμε σέ κανένα θετικό συμπέρα-

σμα. Πιστεύαμε ολοι πώς ή κάσα μεταφερόταν διά θαλάσσης πρὸς κάποια κατεύθυνση- ποιά κατεύθυνση δμως, Επρεπε νά τό ἀνακαλύψουμε. Μέ βαριά καρδιά γυρίσαμε στό ξενοδοχείο στή Μίνα.

Όταν βρεθήκαμε μέ τούς άλλους, τό πρώτο πράγμα πού συζητήσαμε ήταν αν θά φανερώναμε ξανά στή Μίνα τά σχέδιά μας. Ή κατάσταση εχει γίνει ἀπελπιστική. "Αν της μιλήσουμε Εχουμε μιá δυνατότητα, Εστω παρακινδυνευμένη. Κατ' ἀρχήν ἀπαλλάχτηκα κι ἐγώ ἀπ' τήν υπόσχεση πού της είχα δώσει.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ ΧΑΡΚΕΡ

30 'Οκτωβρίου, βράδυ.-Ήταν δλοι τόσο κουρασμένοι, ἐξαντλημένοι κι ἀποκαρδιωμένοι, πού δέν μπορούσε νά γίνει τό παραμικρό μέχρι νά ξεκουραστούν λιγάκι. Τούς είπα λοιπόν νά ξαπλώσουν γιά μιση ώρα κι ἐγώ θά γράψω δλα δσα έγιναν ὡς τώρα. Νιώθω εὐγνώμων στόν ἀνθρωπο πού ἐφεύρε τή φορητή γραφομηχανή καί στόν κύριο Μόρρις πού μου τήν Ιφερε. Δέ θά τά 'βγαζα πέρα μ' αὐτή τή δουλειά αν Ιπρεπε νά γράφω μέ τό χέρι...

Τά τελείωσα· καημένη, ἀγαπημένη μου Τζόναθαν, πόσα πρέπει νά 'χεις υποφέρει, πόσο θά υποφέρεις καί τώρα! Είναι ξαπλωμένος στόν καναπέ καί μόλις ἀναπνέει· Εχει καταρρεύσει ἐντελῶς. Είναι συνοφρυωμένος καί τό πρόσωπό του είναι τραβηγμένο ἀπ' τόν πόνο. Καημένο μου παιδί, ίσως σκέφτεται· εχει γεμίσει ρυτίδες ἀπ' τήν προσπάθεια νά συγκεντρωθεί. "Αχ, νά μπορούσα μονάχα νά τόν βοηθήσω... Θά κάνω δ,τι μπορώ...

Ζήτησα ἀπ' τό Δρ Βάν Χέλσινγκ καί μου 'φερε δλα τά χαρτιά πού δέν είχα ἐξετάσει ὡς τώρα... Όσο οι άλλοι ξεκουράζονται θά τά μελετήσω προσεκτικά κι ίσως φτάσω σέ κάποιο συμπέρασμα. Θά προσπαθήσω ν' ἀκολουθήσω τό παράδειγμα τού Καθηγητή καί νά σκεφτώ τά γεγονότα πού εχουμε μπροστά μας χωρίς προκατάληψη...

Πιστεύω πώς μέ τή βοήθεια τού Θεού έκανα μιá ἀνακάλυψη. Θά πάρω τούς χάρτες νά τούς μελετήσω...

Τώρα είμαι ἐντελῶς σίγουρη πώς είχα δίκιο. Ή θεωρία μου είναι έτοιμη· θά μαζέψω τούς υπόλοιπους καί θά τούς τήν διαβάσω. 'Εκείνοι θά κρίνουν. Έγώ τό καλύτερο πού εχω νά κάνω είναι νά είμαι σαφής· κάθε λεπτό είναι πολύτιμο.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ ΧΑΡΚΕΡ

(Γραμμένες στό Ημερολόγιο της)

Θέμα της έρευνας. Τό πρόβλημα τού Κόμη Δράκουλα είναι νά

ξαναγυρίσει στόν πύργο του.

α) Κάποιος πρέπει νά τόν **μεταφέρει**. Αυτό είναι φανερό γιατί άν μπορούσε νά κινηθεί ελεύθερα θά πήγαινε μέ τή μορφή άνθρωπου, ή λύκου ή νυχτερίδας ή κάπως άλλίως. Φαίνεται πώς φοβάται κάποια αναγνώριση ή ανακάλυψη σέ στιγμή αδυναμίας του —δταν είναι κλεισμένος στήν κάσα του ανάμεσα στήν αύγή καί τό ήλιοβασίλεμα.

β) **Πώς θά τόν μεταφέρουν;** Έδώ μπορεί ίσως νά μας βοηθήσει ή μέθοδος τοῦ ἀποκλεισμοῦ. 'Οδικώς, σιδηροδρομικώς, ή διά θαλάσσης;

1) **'Οδικώς.**— 'Υπάρχουν Ατέλειωτες δυσκολίες κι ιδιαίτερα γιά νά βγει άπ' τήν πόλη.

α) 'Υπάρχουν άνθρωποι, κι οί άνθρωποι είναι περίεργοι κι αδιάκριτοι. Κάποιος ύπαινιγμός, μιά υποψία, μιά άμφιβολία γιά τό περιεχόμενο της κάσας, θά ήταν ή καταστροφή του.

β) 'Υπάρχουν ή πιθανόν νά υπάρχουν τελωνειακοί καί άλλοι ελεγχοι.

γ) Μπορεί νά τόν ακολουθήσουν οί διώκτες του. Αυτός είναι ό μεγαλύτερος φόβος του· γιά νά μήν προδοθεί εχει άπομακρύνει άκόμα καί τό ίδιο του τό θύμα - έμένα!

2) **Σιδηροδρομικώς.** — Η κάσα πηγαίνει άσυνόδευτη. Κινδυνεύει νά καθυστερήσει, καί μιά καθυστέρηση είναι μοιραία δταν σέ καταδιώκουν. Θά μπορούσε βέβαια νά τό σκάσει τή νύχτα· *άλλά* τί θά γινόταν αν βρισκόταν σέ ξένο τόπο χωρίς κάποιο κρυψώνα νά καταφύγει; Δέν εχει τέτοιο σκοπό κι οὔτε πρόκειται νά τό διακινδυνέψει.

3) **Διά θαλάσσης.**— Είναι ό άσφαλέστερος τρόπος άπό μιά άποψη, κι ό πιό επικίνδυνος άπό μιά άλλη. Πάνω στό νερό είναι αδύναμος έκτός άπ' τήν νύχτα· μά άκόμα καί τότε μπορεί μονάχα καί προστάζει τήν όμίχλη, τή θύελλα, τό χιόνι καί τούς λύκους του. Άλλά σέ περίπτωση ναύαγιου θά τόν κατάπινε τό νερό άβοήθητο καί θά 'ταν χαμένος. Θά μπορούσε νά οδηγήσει τό καράβι σέ στεριά· μά άν ήταν κάποιος έχθρικός τόπος δπου δέ θά μπορούσε νά κινηθεί ελεύθερα, θά βρισκόταν καί πάλι σέ άπελπιστική θέση.

Ξέρουμε άπ' τίς άναφορές της ύπνωσης δι τι βρισκόταν στό νερό. Μένει νά βρούμε **τί** νερό.

Τό πρώτο πράγμα είναι νά διαπιστώσουμε τί εκανε ώς τώρα· έτσι μπορεί νά ρίξουμε κάποιο φώς στήν έπόμενη ένέργεια.

Πρώτον, πρέπει νά σκεφτούμε τί εκανε στό Λονδίνο σάν μέρος τοῦ γενικού σχεδίου δράσης του, δταν βιαζόταν φοβερά κι επρεπε νά ιά βολέγει δσο καλύτερα μπορούσε.

Δεύτερον, πρέπει νά βγάλουμε συμπεράσματα άπ' τά ήδη γνω-

στά γεγονότα, για να δούμε τί έκανε εδώ.

Όσο για τό πρώτο, φαίνεται πώς είχε σκοπό να φτάσει στό Γαλάτσι και να στείλει τή φορτωτική στή Βάρνα για να μάς ξεγελάσει σέ περίπτωση πού ανακαλύπταμε μέ τί μέσον Ιφυγε άπ' τήν 'Αγγλία. Τότε ό άμεσος σκοπός του ήταν να ξεφύγει. 'Απόδειξη τό γράμμα πού έστειλε στόν 'Ιμμάνουελ Χίλντσαϊμ να παραλάβει τήν κάσα **πριν άπ' τήν άνατολή τον ήλιου**. Μετά είναι κι οι οδηγίες στόν Πετρώφ Σκίνσκι. Αυτό δέν είναι παρά μιά υπόθεση, πάντως κάποιον γράμμα ή παραγγελία πρέπει να ύπήρχε, άλλιώς δέ θα 'ρχόταν ό Σκίνσκι στόν Χίλντσαϊμ.

Μέχρι εδώ ξέρουμε δι τι σχέδιο του πέτυχε. Τό **Τσαρίνα Κατερίνα** έκανε ένα έκπληκτικά γρήγορο ταξίδι —τόσο πού κίνησε τίς υποψίες του πλοίαρχου Ντόνελσον αλλά μέ τίς προκαταλήψεις και τήν πονηριά του έπαιξε τό παιχνίδι του Κόμη κι Εφτασε μέ ούριο άνεμο μέσ' από όμίχλες και σύννεφα στά τυφλά ως τό Γαλάτσι. 'Αποδείχτηκε δι τά σχέδια του Κόμη ήταν σοφά κανονισμένα. Ό Χίλντσαϊμ παρέλαβε τήν κάσα, τήν πήρε, και τήν έδωσε στόν Σκίνσκι. Ό Σκίνσκι τήν πήρε —κι εδώ χάνονται τά ίχνη. Τό μόνο πού ξέρουμε είναι δι ή κάσα βρίσκεται και κινείται κάπου στό νερό, κι έχει άποφύγει τελωνεία κι άλλες δυσάρεστες έπεμβάσεις.

"Άς έρθουμε τώρα στίς ένέργειες του Κόμη άφού έφτασε στή στεριά στό Γαλάτσι.

Ό Σκίνσκι πήρε τήν κάσα πριν άπ' τήν άνατολή του ήλιου. Τήν ώρα τής άνατολής ό Κόμη μπορούσε να έμφανιστεί μέ τή δική του μορφή. 'Αναρωτιόμαστε λοιπόν γιατί διάλεξε τον Σκίνσκι να τον βοηθήσει σ' αυτή τή δουλειά; Ό άντρας μου στό ήμερολόγιό του άναφέρει τον Σκίνσκι σά συνεργάτη των Σλοβάκων πού κάνουν τίς μεταφορές άπ' τό ποτάμι στό λιμάνι· ή παρατήρηση του άνθρώπου δι ό φόνος ήταν δουλειά Σλοβάκου δείχνει τά έχθρικά αισθήματα του κόσμου για τή ράτσα του. Ό Κόμη ήθελε άπομόνωση.

Τό δικό μου τό συμπέρασμα είναι τό έξης: δι στό Λονδίνο ό Κόμη άποφάσισε να ξαναγυρίσει στόν πύργο του μέ πλεούμενο, πού είναι ό πιο άσφαλής και κρυφός δρόμος. Άπό τον πύργο τον είχαν μεταφέρει Τσιγγάνοι, κι εκείνοι μάλλον παρέδωσαν τό φορτίο στους Σλοβάκους πού πήγαν τίς κάσες ως τή Βάρνα, κι από κει τίς φόρτωσαν για Λονδίνο. "Άρα ό Κόμη γνώριζε τά πρόσωπα πού μπορούσαν να αναλάβουν αυτή τή δουλειά. Όταν ή κάσα ήταν στή στεριά, πριν τήν άνατολή ή μετά τό ήλιοβασίλεμα, βγήκε άπ' τήν κάσα, βρήκε τό Σκίνσκι και του 'πε τί έπρεπε να κάνει για να κανονίσει τή μεταφορά τής κάσας ψηλά στό ποτάμι. "Όταν τελείωσε και βεβαιώθηκε πώς ταχτοποιήθηκαν όλα, έσβησε τά ίχνη του, δπως φαντάστηκε, δολοφονώντας τον άνθρώπο του.

Μελέτησα τό χάρτη, καί βλέπω δι τό πιό βολικό ποτάμι γιά ν' ανέβουν οί Σλοβάκοι είναι ό Προύθ ή ό Σέρεθ. Διάβασα στά κείμενα δι υπνωτισμένη άκουγα άγελάδες καί νερό πού κυλούσε κοντά στ' αϋτιά μου καί τρίξιμο ξύλου. Φαίνεται λοιπόν πώς ό Κόμης βρισκόταν σ' ένα ποτάμι, στήν κάσα του, μέσα σέ άνοιχτή βάρκα —πού προχωράει μέ κουπιά ή μέ σταλίκια, γιατί οί δχθες είναι κοντά καί πηγαίνει κόντρα στό ρεύμα. Άν κατέβαινε τό ποτάμι δέ θ' άκουγόταν τέτοιος ήχος.

Μπορεί βέβαια νά μήν είναι οϋτε ό Σέρεθ οϋτε ό Προύθ, όποτε θά πρέπει νά ψάξουμε άλλου. Πάντως από τά δυό ποτάμια, ό Προύθ είναι πιό εύκολος γιά πλεύση γιατί ό Σέρεθ ένώνεται στό Φούντου μέ τόν Μπίστριτσα, πού ρέει όλόγυρα στό πέραςμα του Μπόργκο. Ή θηλειά πού σχηματίζει τό ποτάμι του είναι φαίνεται τό πιό κοντινό σημείο από βάσης στον πύργο του Δράκουλα.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ ΧΑΡΚΕΡ (συνέχεια)

Όταν τελείωσα τό διάβασμα, ό Τζόναθαν μ' έσφιξε στήν άγκαλιά του καί μέ φίλησε. Οί άλλοι μού δίνανε συγχαρητήρια κι ό Δρ Βάν Χέλσινγκ είπε: —

«Ή άγαπητή μας κυρία Μίνα είναι γι' άλλη μιá φορά ή δασκάλα μας. Εκεί πού έμείς σταθήκαμε τυφλοί, τά δικά της μάτια είδαν. Τώρα ξαναβρήκαμε τά ίχνη κι αϋτή τή φορά μπορεί νά πετύχουμε. Ό έχθρός μας είναι στό πιό αδύνατο σημείο του κι άν τόν πετύχουμε μέρα, μέσ στό νερό, ή άποστολή μας τελείωσε. Άκόμα καί νά μάς καταλάβει δέ θά μπορέσει νά βιαστεί περισσότερο κι οϋτε νά βγει άπ' τήν κάσα μήπως καί ύποψιαστοϋν τίποτα αϋτοί πού τόν μεταφέρουν. Κι άν τόν ύποπτευθοϋν, θά τόν πετάξουν άμέσως μέσα στό ρεύμα του ποταμού, δπου θά χαθεί. Αϋτό τό ξέρει καλά, κι έτσι δέ θά βγει άπ' τό κουτί του. Έμπρός λοιπόν, ας άρχίσει τό Πολεμικό μας Συμβούλιο· πρέπει έδώ καί τώρα νά προγραμματίσουμε τί θά κάνει ό καθένας μας κι δλοι μαζί.»

«Έγώ θά πάρω μιá άτμάκατο καί θά τόν άκολουθήσω,» είπε ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ.

«Κι έγώ θά πάρω άλογα νά τόν άκολουθήσω παραλιακά σέ περιήγηση πού βγει στήν ξηρά,» είπε ό κύριος Μόρρις.

«Μπράβο!» είπε ό Καθηγητής. «Όραία. Μά δέν πρέπει κανείς άπ' τούς δυό σας νά πάει μόνος. Πρέπει νά 'χουμε δυνάμεις γιά ν' άντιμετωπίσουμε άλλες, δυνατώτερες. Οί Σλοβάκοι είναι γεροί καί σκληροί, μέ βαριά δπλα.» Όλοι οί άντρες χαμογέλασαν γιατί είχαν μαζί τους ένα μικρό όπλοστάσιο. Ό κύριος Μόρρις είπε:

«Έφερα μερικά Γουίντσεστερ. Είναι πολύ βολικά τουφέκια γκα ομάδες, και μπορεί να συναντήσουμε λύκους. Ο Κόμης, αν θυμάστε, πήρε και κάτι άλλες προφυλάξεις. Ζήτησε όρισμένα πράγματα από άλλους πού ή κυρία Χάρκερ δέν μπορούσε ν' ακούσει ούτε νά καταλάβει. Πρέπει νά είμαστε Ιτοιμοι γιά δλα.» Ο Δρ Σιούαρντ ειπε:

«Καλύτερα νά πάω έγώ μέ τόν Κουίνσου. Είμαστε μαθημένοι νά κυνηγάμε μαζί κι οί δυό μας, πάνοπλοι, θά μπορέσουμε ν' άντιμετωπίσουμε ό,τιδήποτε σταθεί στό δρόμο μας. Κι έσύ "Αρθουρ, δέν πρέπει νά πάς μόνος σου. "Ίσως χρειαστεί νά χτυπηθούμε μέ τούς Σλοβάκους, **χι** Ίνα τυχαίο χτύπημα —γιατί δέ νομίζω διτ αυτοί οί τύποι κρατούν δπλα->θά μπορούσε νά μάς άχρηστέψει δλα τά σχέδια. Αύτή τή φορά δέ θ' αφήσουμε τίποτα στην τύχη· δέ θά ήσυχάσουμε άν δέ χωρίσουμε τό κεφάλι άπ¹ τό κορμί του Κόμη, κι άν δέ βεβαιωθούμε διτ δέ μπορεί νά ξαναζωντανέψει.» Καθώς μιλούσε κοίταζε τόν Τζόναθαν κι ό Τζόναθαν κοίταζε έμένα. Έβλεπα πώς ό καημενούλης πάλευε μέσα του. Ήθελε βέβαια νά μείνει μαζί μου, άπ' τήν άλλη δμως αυτοί πού θά πήγαιναν μέ τήν άτμάκατο θά σκότωναν μάλλον τόν... τόν... Βρυκόλακα. (Γιατί άραγε δυσκολεύτηκα νά γράψω αυτή τή λέξη;) Σώπασε λίγο, και στό μεταξύ μίλησε ό Δρ Βάν Χέλσινγκ: —

«Φίλε μου Τζόναθαν, ή θέση σου είναι εκεί γιά δυό λόγους. Πρώτα γιατί είσαι νέος, γενναίος, και πολεμάς καλά· θά μάς χρειαστεί δλη μας ή δύναμη. Δεύτερον έσύ Ιχεις τό δικαίωμα νά καταστρέψεις αυτόν αυτό τό πλάσμα πού Έφερε τόση συμφορά σέ σένα και τά αγαπημένα σου πρόσωπα. Μήν άνησυχείς γιά τήν κυρία Μίνα· θά τή φυλάω έγώ, άν μου επιτρέπετε. Έγώ είμαι γέρος. Τά πόδια μου δέν τρέχουν δπως παλιά **χι** ούτε άντέχω μεγάλα ταξίδια και γρήγορο κυνηγητό —δέν ξέρω καν νά χειρίζομαι φονικά δπλα. Μπορώ δμως, νά προσφέρω άλλες υπηρεσίες· μπορώ νά πολεμήσω κι έγώ μέ τόν τρόπο μου, κι άν χρειαστεί, νά πεθάνω δπως οί νέοι. Νά λοιπόν τί λέω νά γίνει: τήν ώρα πού έσεις, Λόρδε Γκοντάλμινγκ και φίλε Τζόναθαν τρέχετε στό ποτάμι μέ τό γοργό καικάκι σας, κι δσο ό Τζών κι ό Κουίνσου φυλάν τίς δχθες μήπως βγει ό Δράκουλας, έγώ θά πάω μέ τήν κυρία Μίνα στην καρδιά της έχθρικής χώρας. Τήν ώρα πού ή γριά άλεπού είναι δεμένη στό κουτί της, και πλέει στό τρεχούμενο νερό χωρίς νά μπορεί νά ξεφύγει στη στεριά —κι ούτε τολμάει νά σηκώσει τό καπάκι του φέρετρου, γιατί οί Σλοβάκοι άπ' τό φόβο τους θά τόν πετάξουν στό νερό —έμεις θ' ακολουθήσουμε τό δρομολόγιο του Τζόναθαν— άπ' τή Μπίστριτσα μέσ' άπ' τό πέραςμα του Μπόργκο και τέλος στον πύργο του Δράκουλα. Σ' αυτό θά μέ βοηθήσει όπωσδήποτε ή τηλεπάθεια της κυρίας Μίνας, και μετά τήν πρώτη αύγή, δταν θά πλησιάζουμε στό μοιραίο πύργο, θά βρούμε κάποιο

δρόμο μέσ' άπ' τό σκοτάδι καί τό άγνωστο. Έχουμε ακόμα πολλά να κάνουμε, πολλά μέρη να εξαγιασουμε, ώσποϋ να εξαφανίσουμε δ-λες τίς όχιές καί τίς φωλιές τους.» Έδώ ό Τζόναθαν τόν έκοψε κατακόκκινος:-

«Θέλετε να πείτε, Καθηγητά Βάν Χέλσινγκ, δι τι θά πάρετε τή Μίνα στή θλιβερή κατάσταση πού βρίσκεται, καί μέ τήν κατάρρα του σατανά πάνω της, ίσια μέσα στήν παγίδα του θανάτου; Για τίποτα στον κόσμο! "Όχι, ποτέ μά τόν Παράδεισο καί τήν Κόλαση!» Για μιá στιγμή του κόπηκε ή λαλιά, καί έπειτα συνέχισε:

«Ξέρετε τί είναι τό μέρος αυτό; Έχετε δει αυτή τήν κόλαση του Σατανά καί του άισχους; "Όπου ακόμα καί τό φεγγαρόφωτο ζωντανεύει άπ' τά φριχτά φαντάσματα καί κάθε μόριο σκόνης πού στριφογυρίζει στον άέρα είναι έμβρυο άχόρταγων τεράτων; Έχετε νιώσει τά χείλη του βρυκόλακα στο λαιμό σας;» Εκείνη τή στιγμή γύρισε σε μένα, καί βλέποντας τό σημάδι ρτό μέτωπό μου, σήκωσε ψηλά τά χέρια του καί φώναξε: «[†]Ω θεέ μου, τί έχουμε κάνει για να μας βα-ραίνει μιá τέτοια κατάρρα;» "Υστερα σωριάστηκε στον καναπέ διαλυ-μένος άπ' τήν άπελπισία. Μάς κάλμαρε ή φωνή του Καθηγητή πού πάλλονταν από τούς καθαρούς, γλυκούς τόνους της: —

«"Αχ, φίλε μου, θέλω να γλυτώσω τήν κυρία Μίνα άπ' αυτό τό καταραμένο μέρος, γι' αυτό άκριβώς πηγαίνω. Πώς μπορώ να τήν πάω εκεί μέσα! Έχουμε δουλειά —φρικιαστική δουλειά— να κάνουμε εκεί μέσα καί δέν πρέπει να τήν άντικρύσουν τά μάτια της. Όλοι έ-μεις οι άντρες, εκτός άπ' τόν Τζόναθαν, είδαμε μέ τά μάτια μας τί πρέπει να γίνει για να εξαγιαστεί τό μέρος αυτό. Μήν ξεχνάτε δι βρι-σκόμαστε σε άπελπιστική θέση. "Αν ό Κόμης μάς ξεφύγει κι αυτή τή φορά —καί είναι δυνατός, έξυπνος καί πονηρός— μπορεί ν' άποφασί-σει να κοιμηθεί έναν όλόκληρο αιώνα καί μέχρι τότε ή άγαπημένη μας» —πήρε τό χέρι μου— «θά βρίσκεται κοντά του να του κρατά συντροφιά καί θα γίνει σαν τίς άλλες πού είδες, Τζόναθαν. Έσύ μάς είπες για τά λαίμαργα χείλη τους, κι άκουσες τό πρόστυχο γέλω τους καθώς άρπαζαν τό σακί πού σπαρταρούσε δταν τούς τό πέταξε ό Κό-μης. Ανατριχιάζεις· καί μέ τό δίκιο σου. Συγχώρεσέ με λοιπόν πού σου προκαλώ τόσο πόνο, αλλά είναι άνάγκη. Φίλε μου, δέ βλέπεις δι είναι μιá δραματική άνάγκη για τήν όποία θα δώσω καί τή ζωή μου, αν χρειαστεί; "Αν ποτέ πάει κάποιος να μείνει εκεί, έγώ θα πρέ-πει να πάω να του κρατήσω συντροφιά.»

«Κάνετε δι, τι νομίζετε,» είπε ό Τζόναθαν μ' ένα λυγμό πού τόν συγκλόνησε όλόκληρο. «Είμαστε στο έλεος του Θεού!»

Άργότερα.— "Αχ, πόσο καλό μου έκανε να βλέπω πώς δου-λεύουν αυτοί οι γενναίοι άντρες. Πώς να μήν άγαπούμε εμείς οι

γυναίκες τούς άντρες όταν φέρονται με τόση προθυμία, γενναιοότητα και πάθος! Κι ακόμη σκέφτηκα τί φοβερή δύναμη πού 2χει τό χρήμα! Πόσα μπορεί νά πετύχει όταν χρησιμοποιείται σωστά, καί πόσο κακό προκαλεί όταν είναι με ταπεινούς σκοπούς! Νιώθω μεγάλη εύγνωμοσύνη πού ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ είναι πλούσιος καί πού μαζί με τόν κύριο Μόρρις, πού κι αυτός έχει πολλά είναι πρόθυμοι νά ξεοδέγουν άφθονα. 'Αλλιώς ή έκστρατεία μας δέ θά ξεκινούσε ποτέ με τέτοια συνέπεια καί τόσο καλό έξοπλισμό όπως τώρα πού φεύγουμε σέ μία ώρα. Δέν πέρασαν τρεις ώρες πού συνεννοηθήκαμε τί θά αναλάβει ό καθένας μας· ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ κι ό Τζόνathan βρήκαν κιόλας μία δμορφή άτμάκατο με τή μηχανή έτοιμη νά ξεκινήσει ανά πάσα στιγμή. Ό Δρ Σιούαρντ κι ό κύριος Μόρρις έχουν μισή ντουζίνα δμορφα γυμνασμένα άλογα. Έχουμε κι δλους τούς χάρτες καί τά έξαρτήματα πού μπορεί κανείς νά βρει. Ό Καθηγητής Βάν Χέλσινγκ κι έγώ φεύγουμε άπόγε με τό τραίνο τών 11:40 για τό Βερέστι, άπ' **ο-πού** θά πάρουμε άμαξα ως τό πέρασμα του Μπόργκο. Θά πάρουμε μαζί μας ενα σωρό χρήματα σέ μετρητά, γιατί έχουμε σκοπό ν' αγοράσουμε τό άμάξι καί τό άλογο. Θά τό οδηγήσουμε μόνοι μας γιατί στό θέμα αυτό δέ μπορούμε νά 'χουμε έμπιστοσύνη σέ κανέναν. Ό Καθηγητής ξέρε νά μιλάει λιγάκι διάφορες ξένες γλώσσες, κι ετσι θά τά καταφέρουμε. Είμαστε δλοι οπλισμένοι· άκόμα κι έγώ έχω ενα περίστροφο μεγάλου διαμετρήματος. Ό Τζόνathan επέμενε δι μόνο αν ήμουν οπλισμένη σάν δλους τούς άλλους θά ενιωθε ήσυχος. 'Αλίμονο! 'Ενα δπλο άπ' αυτά πού έχουν οί άλλοι δέ μπορώ νά τό κρατήσω μου τό άπαγορεύει τό σημάδι στό μέτωπο. Ό φίλτατος Δρ Βάν Χέλσινγκ προσπαθεί νά με παρηγορήσει λέγοντας πώς είμαι πολύ καλά όπλισμένη για τήν περίπτωση πού θά εμφανιστούν λύκοι. "Ωρα με τήν ώρα ό καιρός ψυχραίνει. "Ανεμοι καί χιονόνερο εμφανίζονται κάθε τόσο σάν προειδοποίηση.

'Αργότερα.— Μάξιμα δλο μου τό κουράγιο για ν¹ άποχαιρετήσω τόν άγαπημένο μου. "Ισως νά μήν ξανα'ι?ωθούμε ποτέ. Θάρρος, Μίνα! Ό Καθηγητής σέ κοιτάζει επίμονα· τό βλέμμα του είναι μία προειδοποίηση. "Ας μήν έχουμε δάκρυα μία τέτοια στιγμή — εκτός αν δώσει ό Θεός κάποια μέρα νά κλάψουμε άπό εύτυχία.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΧΑΡΚΕΡ

30 'Οκτωβρίου, βράδν.-Τά γράφω αυτά στό φός πού ρίχνει ό λέβητας τής άτμάκατου τόν τροφοδοτεί ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ. Έχει μεγάλη πείρα σ' αυτή τή δουλειά γιατί είχε κάποτε επί πολλά χρόνια δική του άτμάκατο στόν Τάμεση, κι άλλη μία στό Νόρφολκ

Μπρόντς. Όσο για τὰ σχέδιά μας, καταλήξαμε τελικά διτὴ θεωρία τῆς Μίνας ἦταν σωστή κι ἂν ὁ Κόμης διάλεξε κάποιο ποτάμι γιὰ νὰ φτάσει τὸν Πύργο του, θὰ ἦταν μάλλον ὁ Σέρεθ, καὶ μετὰ ἡ διασταύρωση τῆς Μπίστριτσα. Ὑπολογίσαμε διτὴ διασταύρωση πού θὰ διαλέξει γιὰ νὰ περάσει τὴ στεριά ἀνάμεσα στὸ ποτάμι καὶ στὰ Καρπάθια πρέπει νὰ ἔναι κάπου στὴ 47ῃ μοίρα βόρειου γεωγραφικοῦ πλάτους. Δὲ φοβόμαστε νὰ πλέουμε ἀντίθετα στὸ ποτάμι ὀλοταχῶς τὴ νύχτα· τὸ νερὸ εἶναι βαθύ καὶ οἱ ὄχθες ἀρκετὰ φαρδιές ὥστε νὰ ἐπιτρέπουν ἐνα ἄνετο ταξίδι, ἀκόμα καὶ νύχτα. Ὁ Λόρδος Γκοντάλμινγκ μοῦ λέει νὰ ξαπλώσω λιγάκι γιατί Ἰνας ἄνθρωπος εἶναι ἀρκετὸς γιὰ σκοπιά. Δὲ μέ παίρνει ὁ ὕπνος δμῶς — πῶς νὰ κοιμηθῶ μέ τὸν κίνδυνο πού ἀπειλεῖ τὴν ἀγαπημένη μου σ' αὐτὸ τὸ φριχτὸ μέρος πού πηγαίνει; ... Ἡ μόνη μου παρηγοριά εἶναι διτὴ βρισκόμαστε στὸ *ἔλεος* τοῦ Θεοῦ. Μονάχα μέ τὴν πίστη αὐτὴ θὰ εἶναι πιὸ εὐκόλο νὰ πεθάνω παρά νὰ ζῶ, καὶ νὰ γλυτώσω ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ βάσανα. Ὁ κύριος Μόρρις κι ὁ Δρ Σιούαρντ ξεκίνησαν γιὰ τὸ μακρὺ ταξίδι τους πρὶν ἀπὸ μᾶς· θὰ προχωροῦν στὴ δεξιὰ ὄχθη, σ' ἀρκετὴ ἀπόσταση μέχρι νὰ φτάσουν σὲ ὕψωμα, ἀπ' ὅπου θὰ μποροῦν νὰ βλέπουν ἀπὸ μακριὰ τὸ ποτάμι χωρὶς ν' ἀναγκάζονται ν' ἀκολουθοῦν τὶς στροφές του. Γιὰ τὰ πρῶτα στάδια πήραν δυὸ ἄνθρώπους γιὰ νὰ κουβαλοῦν καὶ νὰ προσέχουν τὰ ἀναπληρωματικὰ ἄλογα - τέσσερα συνολικά, γιὰ νὰ μὴν τραβήξουν τὴν προσοχή. Σύντομα θὰ διώξουν τοὺς ἄνθρώπους καὶ θ' ἀναλάβουν τὰ ἄλογα οἱ ἴδιοι. Ἴσως χρειαστεῖ νὰ ενώσουμε τὶς δυνάμεις μας, κι ἐτσι θὰ ἔχει ἀπὸ ἐνα ἄλογο ὁ καθένας μας. Ἡ μία σέλα μάλιστα εἶναι κινητὴ, κι ἂν χρειαστεῖ μπορούμε νὰ τὴν προσαρμόσουμε γιὰ τὴ Μίνα.

Ἐχουμε μπλεχτεῖ σὲ πολὺ τρελὴ περιπέτεια. Καθὼς τρέχουμε μέσ στὴ νύχτα μέ τὸν παγερὸ ποταμίσιο ἄνεμο νὰ σηκώνεται καὶ νὰ μᾶς δέρνει καὶ τοὺς μυστηριώδεις νυχτερινούς ἤχους νὰ μᾶς τυλίγουν, ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω τί κάνουμε. Σερνόμαστε σὲ ἀγνωστούς τόπους κι ἀγνωστες καταστάσεις· σ' ἐναν ὀλόκληρο κόσμο ἀπὸ σκοτεινές καὶ φριχτές δυνάμεις. Ὁ Γκοντάλμινγκ κλείνει τὸ καπάκι τοῦ λέβητα....

31 Ὀκτωβρίου.— Προχωροῦμε ἀκόμα ὀλοταχῶς. Ξημέρωσε κι ὁ Γκοντάλμινγκ κοιμάται. Ἐγὼ κρατᾶω σκοπιά. Ἡ πρωινὴ παγωνιά τσοῦζει εὐτυχῶς πού μᾶς ζεσταίνει λίγο ὁ λέβητας, παρόλα τὰ χοντρά γούνινα παλτά μας. Προσπεράσαμε κιόλας λίγες ἀνοιχτές βάρκες, ἀλλὰ δὲν εἶδαμε σὲ καμιὰ κανένα κιβώτιο ἢ δέμα πού νὰ πλησιάζει τὸ μέγεθος πού γυρεύουμε. Τὰ πληρώματα τρόμαζαν κάθε φορὰ πού τοὺς φωτίζαμε μέ τὸ ἠλεκτρικὸ μας φανάρι κι ἐπεφταν στὰ γόνατα νὰ προσευχηθοῦν.

1 Νοεμβρίου, βράδυ.— Τίποτα νεώτερο και σήμερα· δέ βρήκαμε τίποτα άπ' δι ζητάμε. Περάσαμε κιόλας στη Μπίστριτσα· αν οί υπολογισμοί μας είναι λάθος, είμαστε χαμένοι. Επιθεωρήσαμε κάθε πλευρόμενο στό δρόμο μας, μικρό ή μεγάλο. Πρωί πρωί Ινα άπ' τά πληρώματα μας πήρε για λιμενικό σώμα και μας φέρθηκε άνάλογα. Καταλάβαμε δι ό τρόπος αυτός θά μας διευκόλυne πολύ, κι έτσι στό Φούντου, εκεί πού ό Μπίστριτσα συναντά τόν Σέρεθ, υψώσαμε μία Ρουμάνικη σημαία πού αύτη τη στιγμή άνεμίζει πασιφανής. Τό τέχνασμα πέτυχε μέ δλα τά πλευρόμενα πού έρευνήσαμε άπό κείνη τή στιγμή· μας έδειξαν δλοι τό μεγαλύτερο σεβασμό και δέν έφεραν τήν παραμικρή άντίρρηση σ' οποιαδήποτε ερευνά ή έρώτηση. Μερικοί Σλοβάκοι μάς είπαν δι τούς προσπέρασε ένα μεγάλο καράβι πού πήγαινε μέ άσυνήθιστη ταχύτητα και μέ διπλό πλήρωμα. Τούς προσπέρασε πρίν φτάσουν στό Φούντου, κι έτσι δέν ήξεραν αν θά συνέχιζε ίσια στόν Σέρεθ ή θά έστριβε στό Μπίστριτσα. Στό Φούντου δέν ακούσαμε τίποτα για κανένα τέτοιο καράβι· φαίνεται λοιπόν πώς πέρασε άπό κει τή νύχτα. Νυστάζω φοβερά· ίσως έχει άρχισει νά μέ καταβάλλει τό κρύο, κι ό όργανισμός χρειάζεται άνάπαυση κάποια στιγμή. Ό Γκοντάλμινγκ επιμένει νά φυλάξει εκείνος τήν πρώτη σκοπιά. "Άς τόν φυλάει ό Θεός για τήν καλωσύνη πού δείχνει στην καλή μου Μίνα και σ' έμένα.

2 Νοεμβρίου, πρωί.— Έχει φέξει για τά καλά. Ό καλός μου φίλος δέ θέλησε νά μέ ξυπνήσει. Λέει δι θά 'ταν κρίμα· κοιμόμουν γαλήνια και ξεχνούσα τά βάσανα μου. Μου φαίνεται γαϊδουρινός έγωισμός νά κοιμηθώ τόσο πολύ και νά τόν άφήσω στη σκοπιά δλη τή νύχτα ώστόσο είχε δίκιο. Αισθάνομαι άλλος άνθρωπος σήμερα· και καθώς τόν βλέπω νά κοιμάται, μπορώ νά κάνω δλα τά άπαραίτητα: νά ρυθμίζω τή μηχανή, νά οδηγώ και νά φυλάω σκοπιά. Νιώθω νά ξαναγυρίζουν οί δυνάμεις κι ή ενεργητικότητά μου. 'Αναρωτιέμαι πού νά 'ναι τώρα ή Μίνα κι ό Βάν Χέλσινγκ. Πρέπει νά έφτασαν στό Βερέστι γύρω στό μεσημέρι τής Τετάρτης. Θά χρειάστηκαν άρκετή ώρα δσο νά βρούν αμάξι κι άλογα· άν ξεκίνησαν νωρίς και πήγαιναν γρήγορα πρέπει δπου νά 'ναι νά πλησιάζουν στό πέρασμα του Μπόργκο. Ό Θεός άς τούς βοηθάει κι άς τούς οδηγεί. Δέν τολμώ ούτε νά σκεφτώ τί μπορεί νά συμβεί. Νά μπορούσαμε νά πάμε πιο γρήγορα! Δέ γίνεται δμως. Οί μηχανές άγκομαχούν και δουλεύουν στό έσχατο δριο. 'Αναρωτιέμαι πώς τά πάνε ό Δρ Σιούαρντ κι ό κύριος Μόρρις. Βλέπω άμέτρητα ρέματα πού χύνονται άπ' τό βουνό σ' αύτό τό ποτάμι, αλλά τά περισσότερα δέν είναι μεγάλα — τουλάχιστο αύτή τήν έποχή. Πρέπει νά 'ναι φοβερά τό χειμώνα κι δταν λιώνουν τά χόνια— κι έτσι δέ φαντάζομαι πώς θά συναντήσουν μεγάλες δυσκολίες. Έλπί-

ζω νά τούς δούμε πρὶν φτάσουμε στό Στράσμπα· αν στό μεταξύ δεν ε-
χουμε προλάβει τόν Κόμη, ἴσως χρειαστεί νά συννενοηθούμε γιά τήν
παραπέρα δράση μας.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΤΑΡΝΤ

2 Νοεμβρίου.— Τρεις μέρες ταξιδεύουμε. Καμία είδηση, κι οὔτε
καιρός ἄλλωστε γιά γράψιμο, γιατί κάθε στιγμή εἶναι πολύτιμη.
Σταματήσαμε μονάχα ὄσο χρειαζόταν γιά νά ξεκουραστούν τά ἄλο-
γα· ευτυχῶς ἑμεῖς ἀντέχουμε πολύ καλά. Εκείνες οἱ ἐποχές της περι-
πέτειας μας χρησιμεύουν τώρα. Πρέπει νά ἐπιμείνουμε· δέ θά ἡσυχά-
σουμε μέχρι νά ξαναδούμε τήν ἀτμάκατο.

3 Νοεμβρίου.— Ἀκούσαμε στό Φούντου δι τήν ἀτμάκατος εστρι-
ψε στό Μπίστριτσα. Νά μήν ἔκανε μονάχα τόσο κρύο. Πλησιάζει
χιονιάς, κι αν χιονίσει πυκνά, θ' ἀναγκαστοῦμε νά σταματήσουμε. Σ'¹
αυτή τήν περίπτωση θά πάρομε ἐλκυθρο, καί θά συνεχίσουμε ἀλά
Ρωσικά.

4 Νοεμβρίου.— Σήμερα μάθαμε δι τήν ἀτμάκατος καθυστέρησε
λίγο ἀπό κάποιο ἀτύχημα διαν προσπάθησε νά πάει ἀντίθετα σέ κά-
ποιο ορμητικό ρέμα. Τά Σλοβάκικα πλεούμενα περνούν εὐκόλα μέ
τή βοήθεια ἑνός σκοινιού καί μέ τήν πείρα πού ἔχουν. Πέρασαν ἀρκε-
τά πρὶν ἀπό λίγες ὥρες. Ὁ Γκοντάλμινγκ εἶναι ὁ ἴδιος ερασιτέχνης
μηχανικός καί φαίνεται πῶς ἐκεῖνος ξανάφτιαξε τήν ἀτμάκατο. Τελι-
κά κατάφεραν νά περάσουν τό ρέμα μέ τή βοήθεια τῶν ντόπιων, καί
συνεχίζουν τήν καταδίωξη. Φοβούμαι πῶς ἡ ἀτμάκατος δέ συνήλθε
τελείως μετά τό ἀτύχημα· οἱ ἀγρότες ἐδῶ λένε δι καί μετά πού μπή-
κε στά ἡσυχά νερά, τήν Ἰβλεπαν νά σταματᾷ κάθε τόσο. Πρέπει νά
βιαστοῦμε ὄσο γίνεται· μπορεί νά χρειαστούν σύντομα τή βοήθειά
μας.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ ΧΑΡΚΕΡ

31 Ὀκτωβρίου.— Φτάσαμε στό Βερέστι τό μεσημέρι. Ὁ Καθη-
γητής λέει δι σήμερα τό πρωί μέ υπνώτισε μέ μεγάλη δυσκολία κι
δι τό μόνο πού εἶπα ἦταν «Σκοτάδι κι ἡρεμία». Τώρα εχει πάει ν'¹ ἀ-
γοράσει αμαξά κι ἄλογα. Λέει δι ἀργότερα θά προσπαθῆσει ν'¹ ἀγο-
ράσει κι ἄλλα ἄλογα, γιά νά μπορούμε νά τ' ἀλλάζουμε στό δρόμο.
Ἐχουμε πάνω ἀπό ἑβδομήντα μίλια νά κάνουμε. Τό τοπίο εἶναι υπέ-
ροχο καί ἔχει μεγάλο ἐνδιαφέρον αν οἱ συνθήκες ἦταν διαφορετικές
πόση ἀπόλαυση θά μάς χάριζε! Τί εὐχαρίστηση θά μάς εδινε ἂν τό

διασχίζαμε οί δύο μας μέ τόν Τζόναθαν! Νά σταματάμε, νά γνωρίζουμε κόσμο, νά μαθαίνουμε γιά τή ζωή τους καί νά πλουτίζουμε τό νοῦ καί τίς ἀναμνήσεις μας μ' ἄλλα τά χρώματα καί τά γραφικά τοπία αὐτῆς τῆς πρωτόγονης, υπέρροχης περιοχῆς καί τοῦ παράξενου λαοῦ τῆς! 'Αλίμονο δμως!...

'Αργότερα.— Γύρισε ὁ Δρ Βάν Χέλσινγκ, ἀφοῦ βρήκε ἀμαξα κι ἄλογα. Θά δειπνήσουμε νωρίς καί θά ξεκινήσουμε σέ μιά ὥρα. Ἡ ξενοδόχα μᾶς ἐτοίμασε ἐνα τεράστιο καλάθι μέ προμήθειες· ἀρκετές γιά ἐνα λόχο. Ὁ Καθηγητής τήν ἐνθαρρύνει, καί μοῦ ψιθυρίζει ὅτι μπορεῖ νά περάσουμε καμιά ἐβδομάδα χωρίς νά δοῦμε καλό φαγητό. Ἐκανε κι αὐτός μερικά ψώνια, κι ἐστειλε στό ξενοδοχεῖο ἐνα σωρό υπέρροχα γούρινα παλτά καί κουβέρτες, καί κάθε λογῆς ζεστές φορεσιές. Τουλάχιστο δέν κινδυνεύουμε νά κρυώσουμε.

* * *

Ἐεκινάμε σέ λίγο. Δέν τολμῶ οὔτε νά σκεφτώ τί μπορεῖ νά συμβεῖ. Βρισκόμαστε πραγματικά στό ἐλεος τοῦ Θεοῦ. Μόνο Ἐκεῖνος ξέρει τί μᾶς μέλλεται, καί προσεύχομαι μ' ἄλλη τή δύναμη τῆς θλιμμένης καί ταπεινῆς καρδιάς μου νά φυλάγει τόν ἀγαπημένο μου ἄντρα. Ὅ,τι καί νά συμβεῖ θέλω ὁ Τζόναθαν νά ξέρει ὅτι τόν ἀγάπησα καί τόν τίμησα περισσότερο ἀπ' ὅτι μπορῶ νά πῶ, κι ὅτι ἡ τελευταία κι ἡ πιό ἀληθινή μου σκέψη θά 'ναι πάντα γιά κείνον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XXVII

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ ΧΑΡΚΕΡ

1 Νοεμβρίου.— Ταξιδέψαμε δλη τή μέρα κατ μέ μεγάλη ταχύτητα. Τά αλόγα ξέρουν από ένστικτο δι τούς φερόμαστε καλά, καί τρέχουν πρόθυμα μέ τή μεγαλύτερη γρηγοράδα. Ως τώρα περάσαμε τόσα καί συναντήσαμε τόσο ίδιες καταστάσεις, πού πιστεύουμε πώς τό ταξίδι μας θά 'ναι εύκολο. Ο Δρ Βάν Χέλσινγκ είναι πολύ λιγομίλητος. Λέει στους-άγρότες δι βιαζόμαστε νά πάμε στη Μπίστριτσα, καί τούς πληρώνει καλά γιά ν' αλλάζουμε άλογα. Μάς δίνουν καμιά ζεστή σουπα, ή τσάι, ή καφέ, καί συνεχίζουμε. Η χώρα είναι υπέροχη· γεμάτη κάθε λογής όμορφιές πού μπορεί νά φανταστεί κανείς, κι οι άνθρωποι είναι γενναίοι, γεροί κι άπλοί μ' Ινα σωρό χαρίσματα. Είναι δμως πολύ, πάρα πολύ προληπτικοί. Στο πρώτο πανδοχείο πού σταθήκαμε ή γυναίκα πού μάς σεβίρισε, μόλις είδε τό σημάδι στό μέτωπο μου σταυροκοπήθηκε καί τέντωσε τά δύο δάχτυλα γιά νά μήν τήν πιάσει τό κακό μάτι. Νομίζω μάλιστα δι έφτασαν στό σημείο νά βάλουν παραπάνω σκόρδο στό φαί μας· κι έγώ δέ μπορώ νά υποφέρω τό σκόρδο. Από τότε προσέχω νά μή βγάζω τό καπέλο καί τό βέλο μου, κι έτσι δέν κίνησα τίς υποψίες τους. Ταξιδεύουμε πολύ γρήγορα, καί καθώς δέν Εχουμε άμαξά νά κουτσομπολεύει, άφήνουμε τά σχόλια πίσω μας. Τολμώ νά πώ ώστόσο δι ό φόβος γιά τό μάτιασμα θά μάς κυνηγάει συνέχεια. Ο Καθηγητής είναι πραγματικά άκούραστος· δλη μέρα δέ στάθηκε στιγμή. Εμένα δμως μ' Εβαλε νά κοιμηθώ άρκετή ώρα. Τήν ώρα του δειλινού μέ υπνώτισε καί λέει δι του άπάντησα μέ τό συνηθισμένο «Σκοτάδι, νερό πού παφλάζει καί τρίξιμο ξύλου.» Ο έχθρός μας λοιπόν βρίσκεται άκόμα στό ποτάμι. Φοβάμαι καί νά σκεφτώ άκόμα τόν Τζόναθαν, αν καί κατά κάποιον τρόπο δέ μέ τρομάζει τίποτα πιά ούτε γιά κείνον, ούτε γιά μένα. Τά γράφω αυτά περιμένοντας σέ κάποιο άγρόκτημα νά μάς ετοιμάσουν τά άλογα. Ο Δρ Βάν Χέλσινγκ κοιμάται. Τόν άμοιρο, φαίνεται κουρασμένος, γερασμένος καί τσακισμένος· τό στόμα του δμως εχει τό πεισματάρικο σφίξιμο του κατακτητή· άκόμα καί στον ύπνο του άκτινοβολεί άποφασιστικότητα. Μόλις προχωρήσουμε άρκετά πρέπει νά τόν πείσω νά ξεκουραστεί εκείνος καί νά οδηγήσω έγώ. Θά του πώ δι Εχουμε μέρες μπροστά μας καί πρέπει νά διατηρήσει τίς δυνάμεις του γιατί θά τίς χρειαστεί στό τέλος... Όλα έτοιμα· σέ λίγο ξεκινάμε.

2 Νοεμβρίου, πρωί.-Τά κατάφερα τελικά νά οδηγοῦμε δλο τό βράδυ μέ τή σειρά μιά ὁ ένας καί μιά ὁ ἄλλος· στό μεταξύ ξημέρωσε ἡ μέρα, λαμπρή ἀλλά κρύα. Ἐχει ενα παράξενο βάρος ἡ ἀτμόσφαιρα —λέω βάρος γιατί δέ βρίσκω καλύτερη λέξη. Θέλω νά πώ εἶναι κάτι πού μας πνίγει καί τούς δυό. Κάνει πολύ κρύο· εὐτυχῶς μας προστατεύουν τά ζεστά γούνινα παλτά μας. Τήν ἀγῆ ὁ Βάν Χέλσινγκ μέ υπνώτισε· λέει δι τού ἀπάντησα «Σκοτάδι, τρίξιμο ξύλου κι ὀρητικά νερά»· φαίνεται λοιπόν δι ἀλλάζει τό ποτάμι καθῶς προχωροῦν. Ελπίζω ὁ ἀγαπημένος μου νά μή κινδυνεύει, τουλάχιστο δι παραπάνω ἀπ' ὄσο χρειάζεται. Εἶμαστε δμως στά χέρια τού θεοῦ.

2 Νοεμβρίου, βράδυ. — Ὁδηγοῦσαμε δλη μέρα. Τό τοπίο ἀγριεύει καθῶς προχωράμε, κι οἱ μεγάλες ὄροσειρές τών Καρπαθίων πού στό Βερέσι μας φαινόταν μιά μακρινή σειρά στόν ὀρίζοντα, τώρα μοιάζουν νά μας κυκλώνουν καί νά ὀρθώνονται μπροστά μας. Εἶμαστε κι οἱ δυό ἀδιάθετοι· προσπαθώντας νά δώσουμε θάρρος ὁ ένας στόν ἄλλον, τελικά ἀναθαρρεύουμε κι οἱ ἴδιοι. Ὁ Δρ Βάν Χέλσινγκ λέει δι φτάνουμε τό πρωί στό Πέρασμα τού Μπόργκο. Τώρα Ἴχει πολύ λίγα σπία τριγύρω, κι ὁ Καθηγητής λέει δι πρέπει νά κρατήσουμε ὡς τό τέλος αὐτά τά τελευταία ἀλογα πού πήραμε γιατί ἴσως δέ μπορέσουμε νά κάνουμε ἄλλη ἀλλαγῆ. Εκτός ἀπ' τά δυό πού ἀλλάξαμε πήραμε κι ἄλλα δύο, κι ετσι τώρα ἔχουμε λίγο-πολύ τέσσερα ἀλογα ἐφεδρία. Τά καημένα εἶναι πολύ υπομονετικά καί καλόβολα, καί δέ μάς δημιουργοῦν κανένα πρόβλημα. Δέ μάς ἐνοχλοῦν ἄλλοι ταξιδιώτες στό δρόμο, κι ετσι μπορώ κι ἐγώ καί ὀδηγῶ. θά φτάσουμε μέρα στό Πέρασμα· δέ θέλουμε νά βρεθοῦμε ἐκεῖ νορίτερα. Πηγαίνουμε λοιπόν μέ τήν ἡσυχία μας καί ξεκουραζόμαστε μέ βάρδιες ἀρκετή ὦρα. "Αχ! τί θά μάς φέρι τό αὔριο; Πλησιάζουμε στό μέρος πού ὁ ἀγαπημένος μου ὑπέφερε τά ἀνδείνα. Ὁ Θεός ἄς φωτίζει τό δρόμο μας, κι ἄς φυλάει τόν ἀντρα μου κι δλα τ' ἀγαπημένα μας πρόσωπα πού βρίσκονται σέ θανάσιμο κίνδυνο. Ὅσο γιά μένα εἶμαι ἀνάξια γιά τό βλέμμα Του. Ἀλίμονο! Ἡ ψυχῆ μου δέν εἶναι πιά ἀγνή στά μάτια Του, μέχρι νά μοῦ ἐπιτρέψει νά σταθῶ μπροστά Του ἀνάμε^ σέ κείνους πού δέν ἐπέσυραν τήν ὀργῆ Του.

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ ΒΑΝ ΧΕΛΣΙΝΓΚ

4 Νοεμβρίου.— Αὐτό εἶναι γιά τόν παλιό κι ἀληθινό φίλο μου Τζόν Σιούαρντ, διδάκτορα τῆς ιατρικῆς ἀπ' τό Πάρφλιτ τού Λονδίνου, σέ περίπτωση πού δέν ιδωθοῦμε. Ἐτσι θά μπορέσει νά καταλάβει. Εἶναι πρωί καί γράφω δίπλα στη φωτιά πού κράτησα ἀναμμένη δλη τή νύχτα μέ τή βοήθεια τῆς κυρίας Μίνας. Κάνει κρύο, πολύ

κρύο· τόσο πολύ πού ό βαρύς γκρίζος ούρανός είναι φορτωμένος χιόνι πού δταν πέσει θά μείνει δλο τό χειμώνα στό χώμα πού από τώρα σκληραίνει για νά τό δεχτεί. Φαίνεται διτ πείραξε τήν κυρία Μίνα· δλη τή μέρα ήταν βαρύθυμη, έντελώς διαφορετική άπ' διτ συνήθως. Κοιοάται, κοιμάται διαρκώς! Αύτή πού συνήθως είναι τόσο ζωηρή, δέν Ιχει κάνει άπολύτως τίποτα δλη μέρα κι εχασε καί τήν δρεξή της. Δέν έγραψε καν στό ήμερολόγιό της, αύτή πού δέν τό παραλείπει ποτέ μόλις βρούμε μιά στιγμή ελεύθερη. Κάτι μου λέει διτ δέν πάμε καλά. 'Απόψε ώστόσο είναι κάπως πιό ζωντανή. Ο ύπνος δλη τή μέρα τήν άνανέωσε καί της έδωσε δυνάμεις, καί τώρα είναι γλυκύτατη καί ζωηρή. Τό ήλιοβασίλεμα προσπάθησα νά τήν υπνωτίσω μά χωρίς άποτέλεσμα, αλίμονο! Η έπιρροή μου πάνω της έξασθενίζει μέρα μέ τή μέρα, κι άπόψε άπέτυχα έντελώς. "Ας γίνει τό θέλημα του Θεού —δποιο κι αν είναι, δπου κι αν μας όδηγήσει!

Καί τώρα τά πρακτικά. Μιά κι ή κυρία Μίνα δέν Χρατάει στενογραφία, θά τά γράψω κανονικά μέ τόν αναχρονιστικό τρόπο, για νά μή παραλείψουμε καμιά καταχώρηση.

Χθές τό πρωί φτάσαμε στό πέραςμα του Μπόργκο μόλις είχε άνατείλει ό ήλιος. Ετοιμάστηκα άμέσως νά τήν υπνωτίσω. Σταματήσαμε τήν άμαξα καί κατεβήκαμε για περισσότερη ήσυχία. Έστρωσα κάτω μερικές γούνες, κι ή κυρία Μίνα, άφού ξάπλωσε άποκοιμήθηκε δπως συνήθως αλλά πολύ πιό δύσκολα καί για λιγότερη ώρα άπ' διτ συνήθως. "Όπως πάντα, ή άπάντησή της ήταν: «Σκοτάδι καί φλοίσβισμα νερού.» Ύστερα ξύπνησε, ζωηρή κι ευδιάθετη καί συνεχίσαμε τό δρόμο μας πού σέ λίγο μάς όδήγησε στό Πέρασμα του Μπόργκο. Στο σημείο έκείνο τήν κυρίεψε μεγάλη υπερδιέγερση· φαίνεται διτ κάποια καινούρια δύναμη τήν όδηγούσε, γιατί έδειξε τό δρόμο καί είπε: —

«Από δώ είναι ό δρόμος.»

«Πώς τό ξέρετε;» ρώτησα.

«Καί βέβαια τό ξέρω» άπάντησε, κι υστερα από μία παύση πρόσθεσε: «Ξεχνάτε πώς ό καλός μου Τζόναθαν πέρασε από δώ καί τά 'γράψε δλα;»

Στήν άρχή μου φάνηκε λίγο περίεργο, σύντομα όμως πρόσεξα διτ μόνο Ινας δρόμος υπήρχε. Φαίνεται διτ τόν χρησιμοποιούν έλάχιστα, κι είναι πολύ διαφορετικός άπ' τή δημοσιά για τίς άμαξες άπ' τήν Μπουκοβίνα στη Μπίστριτσα πού είναι πολύ πιό φαρδιά καί στρωτή καί πιό χρησιμοποιημένη.

Πήραμε λοιπόν αυτόν τόν καρδόδρομο. Συναντήσαμε κι άλλα δρομάκια, αλλά δέν ήμασταν καν σίγουροι διτ έπρόκειτο για δρόμους γιατί ήταν σκεπασμένοι μέ χιόνι καί παραμελημένοι· μόνο τά άλογα

ξέρουν. Τ' άφησα ελεύθερα νά μάς όδηγήσουν, εκείνα προχωρούν υ-
πομονετικά. Σιγά σιγά ξαναβρίσκουμε δλα τά σημεία πού άναφέρει ό
Τζόνναθαν στό καταπληκτικό του ήμερολόγιο. Έπειτα προχωρούμε
συνέχεια, ώρες όλόκληρες. Στην άρχή είπα στην κυρία Μίνα νά κοι-
μηθεί- προσπάθησε καί τελικά τά κατάφερε. Κοιμόταν συνεχώς ώ-
σπου τελικά άνησύχησα καί δοκίμασα νά τήν ξυπνήσω. Εκείνη όμως
κοιμάται βαθιά καί δέν ξυπνά παρόλες τίς προσπάθειες μου. Δέ θέλω
νά έπιμείνω πολύ γιά νά μήν της κάνω κακό· ξέρω πόσα Έχει τραβή-
ξει κι ότι ό ύπνος σημαίνει τό πάν γιά κείνην. Νομίζω ότι πρέπει νά
λαγοκοιμήθηκα κι εγώ γιά μιά στιγμή, γιατί ξαφνικά ένιωσα ένοχή,
σά νά 'χα κάνει κάτι πού δέν Έπρεπε. Τινάχτηκα δρθιος κρατώντας
τά χαλινάρια, καί τά καλά μας τ' άλογα συνέχισαν κανονικά τό δρό-
μο τους. Κοιτάζω τήν κυρία Μίνα καί βλέπω πώς κοιμάται άκόμα.
Ό ήλιος πλησιάζει πιά νά δύσει καί τό φώς του χύνεται πάνω στό
χιόνι σά μεγάλη χρυσή θάλασσα· οί σκιές μας πέφτουν μεγάλες καί
μακριές στην άπότομη βουνοπλαγιά πού όρθώνεται μπροστά μας.
'Ανεβαίνουμε συνέχεια στόν άνήφορο, κι δλα είναι τόσο άγρια κι Α-
πόκρημνα σά νά κοντεύουμε στό τέλος τού κόσμου.

Κατόπιν ξύπνησα τήν κυρία Μίνα. Αύτή τή φορά τό κατάφερα
χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία, καί μετά προσπάθησα νά τήν ύπνωτίσω.
Αδύνατο όμως ν' Αποκοιμηθεί, ήταν σά νά μήν Έκανα τίποτα. Έγώ
πάντως προσπάθησα ξανά καί ξανά, ώσπου στό τέλος βρεθήκαμε κι
οί δυό στό σκοτάδι· κοίταξα γύρω μου κι είδα ότι ό ήλιος είχε δύσει
πιά. 'Η κυρία Μίνα γέλασε κι εγώ γύρισα καί τήν κοίταξα. 'Ηταν τε-
λειώς ξύπνια καί φαινόταν πολύ καλά. Είχα νά τή δώ Ιτσι από κείνη
τή νύχτα στό Κάρφαξ πού μπήκαμε γιά πρώτη φορά στό σπίτι τού
Κόμη. Ξαφνιάστηκα κι Ένωσα Ανησυχία ήταν όμως τόσο ζωνρή,
γλυκιά καί περιποιητική μαζί μου πού τελικά άπόδιωξα τό φόβο μου.
"Αναψα μιά φωτιά μέ ξύλα πού είχαμε φέρει μαζί μας, κι εκείνη ετοι-
μασε τό φαγητό ένώ εγώ ξέζεψα τ' άλογα καί τά 'δεσα κάτω από Ένα
δέντρο νά τά ταίσω. "Όταν γύρισα κοντά στή φωτιά τό φαγητό ήταν
έτοιμο. Πήγα νά τή βοηθήσω, μά ή κυρία Μίνα χαμογέλασε καί μου
'πε πώς είχε φάει κιόλας, γιατί πεινούσε τόσο πολύ πού δέ μέ περί-
μενε. Αυτό δέ μου άρεσε καθόλου κι άρχισα νά 'χω άμφιβολίες, αλλά
δέ θέλησα νά τήν τρομάξω κι Έτσι σώπασα. Μέ βοήθησε λοιπόν κι Ε-
φαγα μόνος μου· κατόπιν τυλιχτήκαμε στίς γούνες καί ξαπλώσαμε
κοντά στή φωτιά. Τής είπα νά κοιμηθεί εκείνη κι εγώ θά ξαγρυπνού-
σα. Ξαφνικά όμως ξέχασα ότι ξαγρυπνούσα, κι όταν μετά θυμήθηκα
ότι πρέπει νά τή φυλάω, γύρισα καί τήν είδα ήσυχα ξαπλωμένη νά μέ
κοιτάει μέ κάτι λαμπερά μάτια. Έγινε τό ίδιο μιά-δυό φορές, καί τε-
λικά κοιμήθηκα άρκετά ως τήν αύγή. Όταν ξύπνησα προσπάθησα νά

την υπνωτίσω, αλλά μάταια! Παρόλο που Εκλεινε υπάκουα τά μάτια της, δέ μπορούσε ν' αποκοιμηθεῖ. Ὁ ἥλιος ανέβαινε δλο καί ψηλότερα καὶ τελικά ἀποκοιμήθηκε δταν ἦταν πολὺ ἀργά πιά καί τόσο βαθιά, πού δέν ξυπνοῦσε μέ τίποτα. Ἐναγκάστηκα νά την κουβαλήσω κοιμισμένη καί νά τή βάλω στην ἀμαξα, κι ἐγώ ἔξω τ' ἄλογα κι ετοιμάστηκα νά ξεκινήσουμε. Κοιμάται ἀκόμα, ἀδιάκοπα· καί στόν ὕπνο της ἔχει μιὰ δγη πιό γερή καί ροδοκόκκινη ἀπό κάθε ἄλλη φορά. Δέ μού ἀρέσουν καθόλου αὐτά. Φοβάμαι, φοβάμαι τόσο! Φοβάμαι τά πάντα —ἀκόμα καί τίς σκέψεις μου· πρέπει δμως νά συνεχίσουμε. Ἐδῶ παίζεται ἡ ζωὴ κι ὁ θάνατος, κι ἀκόμα περισσότερο, καί δέν πρέπει νά διστάσουμε καθόλου.

5 Νοεμβρίου, πρωί.— Πρέπει νά καταγράψω τά πάντα μέ ἀκρίβεια, γιατί ἐνῶ ἐσύ κι ἐγώ ἔχουμε δει πολλὰ περίεργα πράγματα οἱ δύο μας, μπορεῖ στήν ἀρχή νά νομίσεις δτι ἐγώ, ὁ Βάν Χέλσινγκ, τρελάθηκα — δτι ἡ τρομερὴ φρίκη κι ἡ μακρόχρονη νευρική υπερένταση μού σάλεψαν τελικά τό λογικό.

Ταξιδέψαμε δλη μέρα χθές, πλησιάζοντας δλο καί περισσότερο στό βουνό καί περνώντας σέ τοπία δλο καί πιό ἀγρία κι ἔρημα. Ἐχει τεράστια κατακόρυφα βάραθρα καί καταράχτες, λές καί βρισκόμαστε σέ μιὰ ἀγρία γιορτὴ τῆς Φύσης. Ἡ κυρία Μίνα κοιμάται ἀκόμα, συνέχεια· στό μεταξύ ἐγώ πείνασα κι ἔφαγα κάτι, ἐκείνην δμως δέ τά κατάφερα νά τήν ξυπνήσω οὔτε γιά φαγητό. Ἄρχισα νά φοβάμαι πῶς ἀρχισε νά τήν πιάνει ἡ θανάσιμη κατάρα αὐτοῦ τοῦ τόπου, μολυσμένη καθὼς εἶναι ἀπ' τό βάπτισμα τοῦ Βρυκόλακα. «Ἄν συνεχίσει νά κοιμάται δλη μέρα σκέφτηκα ἀπό μέσα μου θά πρέπει πάλι νά μείνω ἀγρυπνος τό βράδυ.» Καθὼς ταξιδεύαμε στόν ἀνώμαλο καρδρόμο, γιατί πραγματικά ἦταν παμπάλαιος κι ἀφτιαχτος δρόμος, ἔγεια τό κεφάλι μου κι ἀποκοιμήθηκα. Ξύπνησα πάλι μέ μιὰ αἴσθησι ἐνοχῆς καί περασμένης ὥρας καί βρήκα τήν κυρία Μίνα νά κοιμάται καί τόν ἥλιο νά κοντεῦει νά δύσει. Ὅλα δμως ἔμοιαζαν ἀλλαγμένα· τά σκυθρωπά βουνά φαίνονται τώρα ἀπόμακρα κι ἐμεῖς πλησιάζαμε στήν κορφή ἐνός ἀπότομου λόφου δπου στεκόταν ενας πύργος σάν αὐτόν πού περιγράφει ὁ Τζόνναθαν στό ἡμερολόγιό του. Ἄμέσως ἔνωσα συγκίνηση καί φόβο μαζί· γιατί τώρα, καλῶς ἢ κακῶς, πλησιάζουμε στό τέλος τοῦ ταξιδιοῦ μας. Ξύπνησα τήν κυρία Μίνα καί προσπάθησα νά τήν υπνωτίσω ἀλλά δυστυχῶς δέν ἔγινε τίποτα, καί τελικά ἀργήσαμε. Τότε, προτοῦ μάς τυλίξει τό βαθύ σκοτάδι —γιατί ἀκόμα καί μετὰ τό ἡλιοβασίλεμα ὁ οὐρανός ἀντανακλοῦσε τόν κρυμμένο ἥλιο πάνω στό χιόνι καί τό δειλινό κράτησε ἀρκετὴ ὥρα— ἔξω τ' ἄλογα τά τάισα καί τά ταχτοποίησα δπως μπορούσα. Κατόπιν ἀναψα φωτιά κι ἔβαλα τήν κυρία Μίνα, ὀλόξυπη καί πιό γοητευτική

παρά ποτέ, νά καθίσει Αναπαυτικά πάνω στά στρωσίδια. Ετοιμάσα φαγητό μιά εκείνη άρνήθηκε νά φάει λέγοντας μονάχα διτι δέν πεινούσε. Δέν τήν πίεσα ξέροντας διτι δέ θά κατάφερνα νά τήν πείσω. Έφαιγα όμως ό ίδιος γιατί θά χρειαστώ δυνάμεις καί γιά τούς δυό μας. Μετά γεμάτος φόβο μπροστά στους πιθανούς κινδύνους πού είχαμε μπροστά μας, σχεδίασα εναν άρκετά μεγάλο κι άνετο κύκλο γύρω άπ' τό σημείο πού καθόταν ή κυρία Μίνα· άπό πάνω πέρασα λίγη δ-στια καί τήν Ετρινα ψιλή ψιλή γιά νά είναι άσφαλισμένη. Όλο αυτό τό διάστημα καθόταν ήσυχη κι άκίνητη σάν πεθαμένη, καί χλώ-μιαζε όλοένα, ώσπου Εγινε πιά άσπρη κι άπ' τό χιόνι, χωρίς νά λείι λέξη. Μόλις όμως τήν πλησίασα σφίχτηκε πάνω μου καί κατάλαβα πώς ή άμοιρη ψυχούλα Ετρεμε άπ' τήν κορφή ώς τά νύχια μ' Εναν τρόπο πού μου μάτωνε τήν καρδιά. Όταν ήσύχασε κάπως, της είπα: «Δέ πλησιάζετε λίγο στή φωτιά;» Ηθελα νά τή δοκιμάσω άν θά τό 'κανε. Σηκώθηκε υπάκουα, μιά μόλις Εκανε Ενα βήμα σταμάτησε σά νά κοκάλωσε άπ' άστροπελέκι.

«Γιατί δέν προχωράτε;» ρώτησα. Κούνησε τό κεφάλι της κι όπισθοχωρώντας γύρισε στή θέση της. "Υστερα μέ κοίταζε μέ μάτια όρθάνοιχτα, σά νά 'χε μόλις ξυπνήσει άπ' τόν ύπνο, κι είπε άπλά: —

«Δέ μπορώ!» καί σόπασε. Χάρηκα, γιατί κατάλαβα διτι άφού εκείνη δέ μπορούσε, ούτε κανένας άλλος άπ' αυτούς πού φοβόμαστε θά μπορέσει. Μπορεί νά κινδυνεύει τό σώμα της, ή ψυχή της πάντως είναι άσφαλής!

Ξαφνικά τ' άλογα άρχισαν νά χλιμιντρίζουν καί νά τραβάνε τά σκοινιά τους ώσπου πήγα κοντά τους καί τά ήσύχασα. Μόλις Ενωσαν τά χέρια μου νά τά χαϊδεύουν, χρεμέτισαν λιγάκι άπό εύχαρίστηση, άρχισαν νά μου γλύφουν τά χέρια καί κάθισαν ήσυχα άρκετή ώρα. 'Ωστόσο μέσ' στή νύχτα χρειάστηκε άρκετές φορές νά πάω κοντά τους νά τά ήσυχάσω, μέχρι τήν ώρα εκείνη τής τσουχτερής παγωνιάς πού ή φύση όλόκληρη μοιάζει νεκρή καί κάθε φορά ό ερχομός μου τά ήσύχαζε. Μές στήν παγωνιά ή φωτιά άρχισε νά σιγοσβήνει κι έτοιμαζόμουν νά ρίξω κι άλλα ξύλα γιατί ό βοριάς Εφερνε πυκνό χιόνι καί μιά παγωμένη ομίχλη. 'Ακόμα καί στό βαθύ σκοτάδι είχε κάποιο φέγγος δπως ύπάρχει πάντα δταν τό χιόνι Εχει στρώσει· καί μου φάνηκε πώς οί νιφάδες κι οί τούφες τής ομίχλης Επαιρναν τό σχήμα γυναικών μέ μακριά φορέματα. Μιά άπειλητική, θανάσιμη σιωπή βασίλευε παντού, καί μόνο τ' άλογα χλιμίντριζαν κι Ετρεμαν σύγκορμα άπ' τόν τρόπο τους. "Αρχιζαν νά μέ ζώνουν οί φόβοι — φόβοι τρομεροί· μετά όμως θυμήθηκα διτι ήμουν άσφαλής μέσα σ'όν κύκλο πού είχα φτιάξει. "Αρχισα κιόλας νά σκέφτομαι διτι ίσως δλ' αυτά ήταν δημιουργήματα τής φαντασίας μου έξαιτίας τής νύχτας κι δλης τής

θλίψης, της κούρασης και της τρομερής υπερδιέγερσης πού πέρασα. Νόμισα πώς με ξεγελούσε ή ανάμνηση απ' τις τρομερές εμπειρίες του Τζόναθαν· γιατί οι νιφάδες κι η όμιχλη άρχισαν νά στροβιλίζονται ό-λόγυρά μου, και μού φάνηκε πώς ξεχώρισα τις σκιές εκείνων τών γυναικών πού ήθελαν νά τόν φιλήσουν. Τότε τ' άλογα άρχισαν νά χρεμετίζουν δλο και πιό σιγανά και νά βογγούν απ' τόν τρόπο σάν τούς ανθρώπους πού πονούν. Ήταν σάν παράλυτα απ' τό φόβο τους. "Όταν οι περιέργες εκείνες μορφές πλησίασαν κι άρχισαν νά μάς περι-κυκλώνουν, φοβήθηκα γιά τήν καλή μας κυρία Μίνα. Γύρισα και τήν κοίταξα μά εκείνη καθόταν ήρεμη και μού χαμογελούσε- δταν πήγα νά πλησιάσω τή φωτιά νά τήν ανάδαυλίσω, μ' Ιπιασε και μέ τράβηξε και μού ψιθύρισε μέ μιιά χαμηλή φωνή σάν αυτές πού άκούμε καμιά φορά στά δνειρα: —

«Όχι, δχι! Μή βγαίνετε! Έδώ είστε άσφαλής!» Τήν κοίταξα στά μάτια κι είπα:

«Μά έσεεις; Έγώ γιά σας άνησυχώ!» Γέλασε μ' ενα σιγανό κι ά-φύσικο γέλιο, κι είπε:

«Άνησυχείτε γιά μένα! Γιατί νά φοβηθείτε γιά μένα; Κανείς στόν κόσμο δέν είναι πιό άσφαλισμένος απ' αυτούς δσο έγώ». Καθώς άναρωτιόμουν τί σήμαιναν τά λόγια της μιιά ριπή άνέμου ζώηρεψε τή φλόγα, και στό φώς της είδα τό κόκκινο σημάδι στό μέτωπό της. Και τότε, άλίμονο, κατάλαβα! Μά και νά μήν είχα καταλάβει, θά τό 'βλεπα πολύ σύντομα, γιατί ό στρόβιλος του χιονιού και τής όμιχλης πλησίασε κοντά μας, χωρίς δμως νά μπει στόν αγιασμένο κύκλο. Τό-τε άρχισε νά υλοποιείται —έλπίζω νά μή μού σάλεψε ό θεός τά λογι-κά γιατί τις είδα μέ τά ίδια μου τά μάτια— παρουσιάστηκαν μπροστά μου μέ σάρκα και όστά οι ίδιες οι τρεις γυναίκες, πού είχε δει ό Τζόναθαν στό δωμάτιο, τότε πού ήθελαν νά φιλήσουν τό λαιμό του. Άναγνώρισα τό λικνιστό στρογγυλό σχήμα τους, τό λαμπερό σκληρό βλέμμα, τ' άσπρα δόντια, τά βαθυπόρφυρα, φιλήδονα χείλη. Χαμογέ-λασαν στήν καημένη τήν κυρία Μίνα· και καθώς τό γέλιο τους άντή-χησε στήν έρημιιά τής νύχτας, άπλωσαν τά χέρια τους και τήν έδειξαν κι είπαν μ' εκείνο τό γλυκό κουδουνιστό τόνο πού δπως είπε ό Τζόναθαν είχε μιιά άβάσταχτη κρυστάλλινη γλυκύτητα: —

«Έλα, άδερφούλα. Έλα μαζί μας Έλα! Έλα!» Γύρισα έντρο-μος στήν καημένη τήν κυρία Μίνα μου και μιιά φλόγα χαράς άναπή-δησε στήν καρδιά μου, γιατί ή Ικφραση τρόμου στά γλυκά ματάκια της, ή άποστροφή κι ό φόβος, σήμαιναν δτι υπήρχε άκόμα έλπίδα. Δόξα σοι ό Θεός δέν έχει γίνει άκόμα δική τους. "Άρπαξα ενα καυσό-ξυλο άπό δίπλα και κρατώντας μπροστά μου λίγη δστια, προχώρησα πρós τό μέρος τους κοντά στή φωτιά. Εκείνες όπισθοχώρησαν μ' έ-

κείνο τό σιγανό, άπαίσιο γέλιο τους. Έριξα ζύλα στή φωτιά χωρίς νά τες φοβάμαι, γιατί ήξερα διτ είμαστε προστατευμένοι. Μέ τά δπλα πού κρατούσα δέ μπορούσαν νά πλησιάσουν ούτε έμένα, ούτε τήν κυρία Μίνα πού βρισκόταν μέσα στόν κύκλο. Εκείνη δέ μπορούσε νά βγει, μά ούτε κι οϊ μορφές μπορούσαν νά μπουν. Τά αλόγα έπαψαν πιά τό βογγητό καί κείτονταν άσάλευτα στό χώμα δπου τό χιόνι τά σκέπαζε άπαλά μ' Ινα λευκό σάβανο. Κατάλαβα πώς κάθε τρόμος είχε τελειώσει πιά γιά τ' άμοιρα τά ζώα.

Κι ετσι άπομείναμε μέχρι πού τό ρόδινο της αύγής άρχισε νά φωτίζει τή χιονισμένη θλίψη μας. Ένωθα έρημος καί τρομαγμένος, γεμάτος θλίψη καί φρίκη· δταν όμως ό ύπέροχος ήλιος άρχισε νά σκαρφαλώνει στόν όρίζοντα, ένωσα τή ζωή νά ζυπνάει μέσα μου. Μέ τίς πρώτες άχτίδες της αύγής οϊ φριχτές μορφές έξατμίστηκαν στό στρόβιλο τού χιονιού καί της όμίχλης. Τά θλιβερά διάφανα σύννεφα άπομακρύνθηκαν πρός τή μεριά τού πύργου καί χάθηκαν.

Μέ τήν πρώτη λάμψη της άνατολής γύρισα αυτόματα στήν κυρία Μίνα νά τήν υπνωτίσω- μά ήταν βυθισμένη σ' Ιναν βαρύ κι άπότομο ύπνο καί δέν κατάφερα νά τήν ζυπνήσω. Προσπάθησα άκόμα νά τήν ύπνωτίσω καθώς κοιμόταν, μά δέν Ιδειξε καμιά άπολύτως αντίδραση, ώσπου ό ήλιος πρόβαλε γιά τά καλά. Φοβάμαι νά κάνω καί τήν παραμικρή κίνηση. "Αναγα τή φωτιά μου καί κοιτάξα τ' άλογα. Είναι όλα νεκρά. Έχω πολλά πράγματα νά κάνω σήμερα, καί περιμένω νά ψηλώσει ό ήλιος γιατί ίσως χρειαστεί νά πάω σέ όρισμένα μέρη δπου παρόλη τή θολούρα της όμίχλης καί τού χιονιού, τό φώς του θά μέ προστατεύει.

Έφαγα ένα γερό πρωινό γιά νά δυναμώσω, καί μετά άρχίζουν τά φοβερά καθήκοντα πού μέ περιμένουν. Η κυρία Μίνα κοιμάται άκόμα καί δόξα σοι ό θεός, είναι ήρεμη καί γαλήνια...

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΧΑΡΚΕΡ

4 Νοεμβρίου, νύχτα — Μεγάλη άτυχία γιά μάς ή βλάβη της άτμάκατου. "Αν δέν ήταν αυτό θά είχαμε προφτάσει τό καράβι πρό πολλού κι ή άγαπημένη μου Μίνα θά ήταν τώρα λυτρωμένη. Δέν τολμώ ούτε νά τή σκέφτομαι εκεί στίς έρημιές κοντά στό φριχτό έκείνο μέρος. Πήραμε άλογα καί προχωράμε διά ξηράς. Τά γράφω αυτά τήν ώρα πού ό Γκοντάλμινγκ έτοιμάζεται. Έχουμε τά δπλα μας. Οϊ τσιγγάνοι θά τά βρουν σκούρα αν θελήσουν νά τά βάλουν μαζί μας. Νά 'χαμέ μαζί μας τό Μόρρις καί τόν Σιούαρντ! "Ας έλπίσουμε όμως! "Αν δέν προλάβω νά γράψω άλλα, αντίο Μίνα! Νά 'σαι καλά κι ό Θεός νά σέ φυλάει.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΔΡ ΣΙΟΤΑΡΝΤ

, **5 Νοεμβρίου.**— Τό πρωί είδαμε τούς τσιγγάνους νά ξεμακραίνουν άπ' τό ποτάμι μέ τήν αμαξά τους. Την περικύκλωσαν δλοι από γύρω καί προχωρούσαν μαζί της σάν κινούμενος κλοιός. Τό χιόνι πέφτει άπαλά καί στήν άτμόσφαιρα ύπάρχει μιá παράξενη ένταση. Ίσως είναι άπ' τήν άγωνία μας, πάντως νιώθουμε Ινα βάρος. Από μακριά άντηχεί τό ούρλιαχτό των λύκων πού τό φέρνει ό χιονιάς άπ' τό βουνό παντού, άπ' δλες τίς μεριές, μας τριγυρίζουν Ίνα σωρό κίνδυνοι. Τ' άλογα είναι σχεδόν έτοιμα καί ξεκινάμε δπου νά 'ναι. Καλπάζουμε πρós τό θάνατο. Ένας Θεός ξέρει μονάχα ποιός θα 'ναι ή πού, τί καί πώς, καί μέ ποιόν τρόπο...

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΔΡ ΒΑΝ ΧΕΛΣΙΝΓΚ

6 Νοεμβρίου, άπόγευμα. — Τουλάχιστο είμαι στά λογικά μου. Δόξα τώ Θεώ για τήν εύσπλαχνία του, κι οίς πέρασα τόσα τρομερά ώσπου νά τό καταλάβω. "Αφησα τήν κυρία Μίνα νά κοιμάται μέσα στόν άγιασμένο κύκλο κι έγώ προχώρησα πρós τόν πύργο. Ευτυχώς πού είχα πάρει μαζί μου στήν αμαξα τό σιδερένιο σφυρί άπ' τό Βερέστι· οί πόρτες ήταν δλες άνοιχτές αλλά έγώ καλού κακού ?σπασα τούς σκουριασμένους μεντεσέδες μήπως καί κλείσουν από άτυχία ή κακή πρόθεση καί δέ μπορέσω μετά νά ξαναβγώ. Έδώ έπωφελήθηκα άπ' τήν πικρή πείρα του Τζόναθαν. Σύμφωνα μέ δσα θυμόμουν άπ' τό ήμερολόγιό του βρήκα τό παλιό παρεκκλήσι, γιατί ήξερα δι εκεί θά γινόταν ή δουλειά. Ο άέρας ήταν βαρύς· υπήρχαν νομίζω άναθυμιάσεις από θειάφι πού κάθε τόσο μέ ζάλιζαν. Μοϋ φάνηκε πώς πέρα μακριά άκούστηκε ούρλιαχτό λύκων, ή ίσως βούιζαν τ' αυτιά μου. Έκείνη τή στιγμή θυμήθηκα τήν άγαπημένη μας κυρία Μίνα καί μ' έπιασε φοβερή άγωνία· ήταν ενα δίλημμα πού μ' ?σκίζε στά δυό. 'Απ' τή μιá μεριά δέν τόλμησα νά τή φέρω μαζί μου εδώ, καί τήν άφησα φυλαγμένη άπ' τό Βρυκόλακα μέσ στόν άγιο κύκλο· άπ' τήν άλλη ύπάρχουν οί λύκοι! Τελικά κατέληξα δι ή δουλειά μου ήταν εδώ, κι δσο για τούς λύκους αν είναι θέλημα του θεού, πρέπει νά τό δεχτούμε. Στο κάτω κάτω είναι θέμα έλευθερίας ή θάνατου. Έκανα έγώ λοιπόν τήν έκλογή για τήν κυρία Μίνα. "Αν ήταν για μένα δέ θά δίσταζα καθόλου· καλύτερα τά δόντια του λύκου άπ' τόν τάφο του Βρυκόλακα! 'Αποφάσισα λοιπόν νά συνεχίσω τή δουλειά μου.

Ήξερα πώς άπρεπε νά βρώ τουλάχιστον τρεις τάφους - κατειλημένους. Έψαξα, εψαξα, καί τελικά βρήκα τόν εναν. Μιά κοπέλα

κοιμόταν τόν ύπνο του Βρυκόλακα τόσο «ζωντανή» και γεμάτη αισθησιακή όμορφιά που μ' επίασε ανατριχίλα σά νά έτοιμαζόμουν νά κάνω φόνο. Δίχως άλλο τά παλιά τά χρόνια που συνέβαιναν τέτοια πράγματα, πολλοί άντρες που ξεκίνησαν για Ινα τέτοιο Ιργο ένωσαν νά τούς προδίδει πρώτα ή καρδιά τους και μετά τά νεύρα τους. Καθυστερούσαν λοιπόν κι άνέβαλαν όλοένα μέχρι που τούς υπνώτιζε ή όμορφιά κι ή γοητεία της έκφυλης νεκροζώντανης- και μετά Ιμεναν και περίμεναν ως τό ήλιοβασίλεμα που ξυπνούσε ή Βρυκολακισμένη. Τότε ή υπέροχη γυναίκα άνοιγε τά δμορφα μάτια της και τούς κοίταζε έρωτικά· τά ήδονικά της χείλη προσφέρονταν για Ινα φιλή, κι ό άντρας Ινωθε τίς δυνάμεις του νά τόν έγκαταλείπουν. Έτσι Επεφτε ακόμα Ινα θύμα στά δύχτια του Βρυκόλακα· άλλος Ινας πλήθαινε τίς φριχτές θανατερές τάξεις τών νεκροζώντανων!...

Δέν χωράει άμφιβολία πώς υπάρχει κάποια γοητεία, τή στιγμή που μέ συγκινεί ακόμα κι ή άπλή παρουσία αυτού του πλάσματος που κείται σ' Ινα μνήμα φαγωμένο άπ' τά χρόνια και τή σκόνη τών αιώνων, μ' δλη αυτή τήν άηδιαστική μυρωδιά που έχουν οί κρυψώνες του Κόμη. Ναι, συγκινήθηκα —έγώ, ό Βάν Χέλσινγκ, μ' δλη μου τήν άποφασιστικότητα και τά κίνητρα που τρέφουν τό μίσος μου— καθυστερούσα άπραγος άπ' τή φοβερή συγκίνηση που μου παρέλθε τίς αισθήσεις και μ' επνιγε στήν ψυχή. Ισως Ιφταιγε τό διτ τελευταία δέν κοιμόμουν καλά, ή ήταν ίσως ή πνιγηρή άτμόσφαιρα, πάντως δέν άντεχα άλλο. Τό σίγουρο είναι διτ βυθίζόμουν σ' Ιναν ύπνο μ' άνοιχτά τά μάτια, σαν μαγεμένος από μιá γλυκιά Ιξη. Εκείνη τή στιγμή μέσ' στον παγωμένο ασάλευτο άέρα άκούστηκε Ινας μακρύς, σιγανός θρήνος, τόσο σπαραχτικά πονεμένος, που μέ συνέφερε σά νά ήχούσε σάλπισμα. Ήταν ή φωνή της άγαπημένης μου κυρίας Μίνας.

Τότε ρίχτηκα μέ πείσμα στή φοβερή δουλειά μου, κι άφού ξεσκέπασα διάφορους τάφους, βρήκα άλλη μιá άπ' τίς άδελφές, τή μελαχρινή. Δέν τόλμησα νά σταθώ νά τήν κοιτάξω δπως τήν προηγούμενη, για νά μή μου συμβεί τό ίδιο. Συνέχισα τό ψάξιμο ώσπου τελικά βρέθηκα μπροστά σ' Ιναν τάφο ψηλό, τόν τάφο της άλλης άγαπημένης δμορφης άδελφής που κι ό Τζόναθαν δπως κι έγώ τήν είδε νά ύλοποιείται μέσ' άπ' τά μόρια της όμίχλης. Ήταν τόσο πανέμορφη, τόσο άκτινοβολούσε από όμορφιά και καταπληκτική αισθησιακότητα που τό 'ίδιο τό άντρίκιο μου Ενστικτο που όδηγει άνθρώπους άπ' τό δικό μου φύλο νά άγαπούν και νά προστατεύουν τό δικό της, Ικανέ τό μυαλό μου νά γυρίζει άπ' τήν πρωτόγνωρη συγκίνηση. Δόξα σοι ό Θεός δμως, ό σπαραχτικός θρήνος τής άγαπημένης μου κυρίας Μίνας δέν είχε σβήσει ακόμα στ' αυτιά μου και πριν μέ τυλίξουν πάλι τά

μάγια, ρίχτηκα μέ μανία από άγριο εργο μου. Είχα από μεταξύ ψάξει δλους τούς τάφους στό παρεκκλήσι άπ' δσο ήξερα· κι έπειδή είχαμε δει μόνο τρεις Νεκροζώντανες τήν νύχτα γύρω μας, θεώρησα δτι οί ένεργοί Νεκροζώντανοι έξολοθρεύτηκαν πιά. "Ήταν κι Ινας μεγάλος τάφος πίο άρχοντικός άπ' τούς άλλους, τεράστιος και μεγαλοπρεπής. Πάνω του ήταν γραμμένη μιά μόνο λέξη:

ΔΡΑΚΟΤΛΑΣ

Αυτή λοιπόν ήταν ή κατοικία του νεκροζώντανου βασιλιά των Βρυκολάκων πού ήταν υπεύθυνος για τόσοι άλλους. Ήταν άδειος, πράγμα πού έπιβεβαίωσε εύγλωττα κάτι πού ήξερα από πριν. Πριν άρχίσω τήν άπαισία δουλειά μου για να θανατώσω τελειωτικά τις γυναίκες εκείνες, Ερίξα λίγη δστια στον τάφο του Δράκουλα, κι Ετσι τον Εκλεισα άπ' Εξω νεκροζώντανο για πάντα.

Έπειτα άρχισα τό τρομερό μου εργο πού μου προκαλούσε φρίκη. Νά ήταν μόνο μία θά 'ταν σχετικά εύκολο· τρεις δμως! Σκέψου δτι ξανάρχισα δυό φορές μετά τήν πρώτη φρικιαστική πράξη γιατί αν ήταν μία φορά τρομερό μέ τή γλυκιά Μίς Λούσυ, φαντάσου πώς ήταν μ' αυτές τις ξένες πού Εζησαν αιώνες όλόκληρους, πού μέ τά χρόνια δυνάμωναν δλο και περισσότερο και πού αν μπορούσαν θά πάλευαν για να σώσουν τή μαύρη ζωή τους...

"Αχ, φίλε μου Τζών, Ενωσα σά χασάπης· αν δέ μέ Εθρεφε μέ πείσμα ή σκέψη των άλλων νεκρών και των ζωντανών πού ζούνε μ' αυτή τή φοβερή σκιά του τρόμου, δέ θ' άντεχα να συνεχίσω. Ακόμα και τώρα τρέμω σύγκορμος· ωστόσο, δόξα τώ Θεώ, δσο κράτησαν δλα αυτά, τά νεύρα μου άντεξαν. "Αν δέν είχα δει στό πρώτο πρόσωπο τή γαλήνη και τήν άγαλίαση πού τό πλημμύρισε μόλις ήρθε ή τελική λύτρωση και κατάλαβα δτι σώθηκε ή ψυχή της, δέ θά ήμουν ικανός να συνεχίσω τή σφαγή εκείνη. Δέ θ' άντεχα ποτέ τή φριχτή στριγγλιά καθώς ή σφήνα διαπερνούσε τήν καρδιά, τό τρύπημα του κορμιού πού σφάδαζε βγάζοντας ματωμένους άφρους άπ' τό στόμα· θά είχα αφήσει τή δουλειά μου στη μέση. Τώρα δμως τελείωσαν δλα! Και τις άμοιρες ψυχές μπορώ πιά να τις συμπονώ και να τις κλαίω καθώς τις σκέφτομαι να κείτονται στο γαλήνιο υπνο του θανάτου, Εστω κι αν αυτό κράτησε λίγο. Γιατί σκέψου, φίλε μου Τζών, δέν προλάβαινε τό μαχαίρι μου να χωρίσει τό κεφάλι άπ' τό κορμί τής κάθε μιας, και τό σώμα όλόκληρο άρχιζε να διαλύεται και να γίνεται σκόνη λές κι ο θάνατος πού Επρεπε να 'ρθει αιώνες πριν, παρουσιαζόταν ξαφνικά έπιβλητικός κι Ελεγε δυνατά: «Εδώ είμαι!».

Πριν φύγω άπ' τον πύργο ασφάλισα δλες τις εισόδους ώστε να

μή μπορέσει ποτέ πιά ό Κόμης νά ξαναμπεί μέσα σά νεκροζώντανος.

Μόλις μπήκα μέσα σχόν κύκλο δπου κοιμόταν ή κυρία Μίνα, ξύπνησε καί φώναξε μέ πόνο διι θά πρέπει νά υπέφερα πολύ.

«Ελάτε!» είπε, «ας φύγουμε άπ' αυτό τό φριχτό μέρος κι ας πάμε νά συναντήσουμε τόν άντρα μου πού ξέρω πώς Ερχεται πρός τά εδώ.» Ήταν μαραμένη, χλωμή κι αδύναμη, τά μάτια της δμως είχαν μιιά αγνότητα πού άκτινοβολούσε σά φλόγα. Χάρηκα δταν είδα τή χλωμάδα καί τήν αδυναμία της, γιατί στό μυαλό μου ήταν άκόμα φρέσκια ή εικόνα άπ' τή ροδοκόκκινη δψη των κοιμισμένων νεκροζώντανων.

Έτσι λοιπόν, μ' έμπιστοσύνη κι έλπίδα, αλλά καί γεμάτοι φόβο προχωράμε άνατολικά νά βρούμε τούς φίλους μας —κι *έκεϊνον*— πού δμως λέει ή κυρία Μίνα, *τό ξέρει* πώς άρχονται νά μάς βρουν.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΙΝΑΣ ΧΑΡΚΕΡ

6 Νοεμβρίου.— Ήταν άργά τ' άπόγευμα δταν ό Καθηγητής κι έγώ ξεκινήσαμε πρός τ' άνατολικά, άπ' δπου ήξερα διι Ιρχεται ό Τζόναθαν. "Αν καί ό δρόμος ήταν κατηφορικός δέν πηγαίναμε πολύ γρήγορα, γιατί ήμασταν φορτωμένοι μέ βαριά στρωσίδια καί σκεπάσματα· δέν τολμούσαμε ν' άντιμετωπίσουμε τήν πιθανότητα νά ξεμείνουμε καί νά παγώσουμε στό κρύο καί στό χιόνι. 'Αναγκαστήκαμε νά πάρουμε μαζί μας καί μερικές προμήθειες γιατί παντού γύρω ήταν έρημιά κι δσο Εφτανε τό μάτι μέσ στό χιόνι, δέν υπήρχε ούτε ίχνος κατοικίας. 'Αφού προχωρήσαμε περίπου κανένα μίλι, έγώ κουράστηκα άπ' τό κοπιαστικό βάδισμα καί κάθισα νά ξεκουραστώ λίγο. Τότε κοιτάξαμε πίσω μας κι είδαμε τή μαύρη μορφή του πύργου νά διαγράφεται στόν ούρανό. Βρισκόμασταν τόσο βαθιά στή βάση του λόφου πού ήταν χτισμένος, κι ήταν τέτοια ή όπτική γωνία πού τά βουνά τών Καρπαθίων Εμοιαζαν πολύ χαμηλότερα. Είδαμε τόν πύργο σ' δλη του τή μεγαλοπρέπεια, νά όρθώνεται χίλια πόδια πάνω άπ' τήν κορφή ενός άπότομου γκρεμού καί μ' Ενα φαινομενικά τεράστιο χάσμα άνάμεσά σ' αυτόν καί στίς άπότομες πλαγιές τών βουνών άπ' τίς δυό μεριές. Όλο αυτό τό θέαμα είχε κάτι τό άγριευτικό καί τό άλλόκοτο. Από μακριά άκουγόταν τό ούρλιασμα τών λύκων. Ήταν πολύ μακριά, αλλά ό ήχος, αν καί πνιχτός μέσ στό θανατερό χιόνι μάς γέμιζε τρόπο. Άπ' τόν τρόπο πού ό Βάν Χέλσινγκ Ιψαχνε όλόγυρα κατάλαβα πώς ήθελε νά βρει κάποιο στρατηγικό σημείο δπου θά είμαστε λιγότερο έκτεθειμένοι σέ περίπτωση επίθεσης. Ό άνώμαλος καρόδρομος Εξακολουθούσε κατηφορικός· φαινόταν τά ίχνη του κάτω άπ' τό στρωμένο χιόνι.

Σέ λίγο ό Καθηγητής μου 'κανε νόημα καί σηκώθηκα καί πήγα κοντά του. Είχε βρει ένα θαυμάσιο σημείο, κάτι σά φυσική σπηλιά σ' ενα βράχο μέ ένα άνοιγμα σάν είσοδο ανάμεσα σέ δυό κοτρώνες. Μ' ίπιασε άπ' τό χέρι καί μ' ?φερε μέσα. «Κοιτάζτε!» είπε, «έδώ θά είστε άσφαλισμένη· κι αν έλθουν οί λύκοι θά μπορώ νά τους αντιμετώπισω εναν-εναν.» Έφερε μέσα τά γουναρικά μας καί μου 'φτιάξε μιά ζεστή φωλίτσα- εβγαλε καί κάτι τρόφιμα καί μ' Ιβαλε νά φάω. Δέ μπορούσα όμως καθόλου· άκόμα κι ή προσπάθεια μου προκαλούσε Απέχθεια, κι όσο κι αν ήθελα νά τον εύχαριστήσω, ήταν άδύνατο νά δοκιμάσω καν. Λυπήθηκε πολύ, αλλά δέ διαμαρτυρήθηκε. Πήρε άπ' τή θήκη τά κυάλια του στάθηκε στήν κορφή τού βράχου κι άρχισε νά ψάχνει στόν ορίζοντα. Ξαφνικά φώναξε:

«Κοιτάζτε κυρία Μίνα κοιτάζτε! Κοιτάζτε!» Πετάχτηκα δρθια καί στάθηκα στό βράχο δίπλα του· μου 'δωσε τά κυάλια κι εδειξε κάτι μέ τό χέρι του. Τώρα τό χιόνι επεφετε πίο πυκνό καί στροβιλιζόταν μέ μανία γιατί είχε άρχισει νά φυσάει δυνατός άέρας. Κάθε λίγο ώστόσο, όταν κατασίγαζε λιγάκι, μπορούσα κι Ιβλεπα ως πέρα. Άπ' τό ύψος πού βρισκόμαστε είχε μεγάλη όρατότητα καί μακριά πέρα άπ' τήν κατάλευκη θάλασσα τού χιονιού φαινόταν τό ποτάμι σά μαύρη σγουρή κορδέλα δλο στριψίματα πού ζετυλιγόταν στόν ορίζοντα. Ίσια μπροστά μας κι δχι πολύ μακριά — τόσο κοντά δηλαδή πού άπόρησα πώς δέν τούς προσέξαμε πίο νωρίς— είδαμε μιά ομάδα καβαλάρηδες πού προχωρούσαν βιαστικοί. Άνάμεσά τους είχαν ενα μακρόστενο κάρο πού σέ κάθε άνωμαλία τού χωματόδρομου έγερνε δεξιά άριστερά σάν ουρά σκύλου. Ξεχώριζε καθαρά ή μορφή τους στό άσπρο φόντο τού χιονιού, καί κατάλαβα άπ' τά ρούχα τους δτι ήταν μάλλον άγρότες ή μάλλον τσιγγάνοι.

Πάνω στό κάρο ήταν μιά μεγάλη τετράγωνη κάσα. Τήν είδα κι ή καρδιά μου αναπήδησε γιατί ένιωσα πώς πλησίαζε τό τέλος. Κόντευε νά βραδιάσει, κι ήξερα καλά πώς μέ τό ήλιοβασίλεμα, αυτό τό Πράγμα πού βρίσκεται φυλακισμένο μέσα, θά 'βρίσκε ξανά τήν έλευθερία του καί μέ κάποια άπ' τίς πολλές μορφές του θά ξεφευγε άπ' τήν καταδίωξη. Γύρισα έντρομη στόν Καθηγητή· είδα όμως μέ κατάπληξη πώς δέν ήταν εκεί. Ύστερα από λίγο τον είδα πίο κάτω. Γύρω άπ' τό βράχο είχε χαράξει έναν κύκλο σάν αυτόν πού μας προστάτεψε χθές βράδυ. Μόλις τέλειωσε, στάθηκε πάλι κοντά μου κι είπε:

«Έδώ θά είστε τουλάχιστο άσφαλής από κείνον!» Μού πήρε τά κυάλια καί μόλις κατασίγασε λίγο ή χιονοθύελλα χτένισε δλη τήν Ικταση μπροστά μας. «Κοιτάζτε,» είπε «έρχονται πολύ γρήγορα· μαστιγώνουν τ' άλογα καί τρέχουν σάν τρελοί.» Σώπασε λίγο καί μετά συνέχισε μέ υπόκωφη φωνή:

«Τρέχουν νά προλάβουν τό ήλιοβασίλεμα. Μπορεί νά μὴν τους προφτάσουμε. "Ἀς γίνῃ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ!» Εκείνη τη στιγμή μας τύφλωσε μιά καινούρια ριπή της χιονοθύελλας κι όλόκληρο τό τοπίο σβήστηκε ἀπ' τὰ μάτια μας. Σέ λίγο δμως πέρασε, κι ὁ Καθηγητής στήλωσε γι' ἄλλη μιά φορά τὰ κυάλια του στήν κοιλάδα. Ξαφνικά ἐβγαλε μιά φωνή:—

«Κοιτάξτε! Κοιτάξτε! Κοιτάξτε! Δυὸ καβαλάρηδες τούς ἀκολουθοῦν γοργά, ἔρχονται ἀπ' τὰ νότια. Πρέπει νά 'vat ὁ Κουίνσυ κι ὁ Τζών. Πάρτε τὰ κυάλια, κοιτάξτε πρὶν τὰ κρῦψει δλα ἡ χιονοθύελλα!» Πήρα καί κοιτάξα. Τσως βέβαια οἱ δυὸ ἄντρες νά ἦταν ὁ Δρ Σιούαρντ κι ὁ κ. Μόρρις, πάντως τό σίγουρο ἦταν διὰ τὸ Τζόναθαν δέ βρισκόταν ἀνάμεσά τους. Τὴν ἴδια στιγμή δμως ἤξερα μέ σιγουριά διὰ τὸ Τζόναθαν δὲν ἦταν μακριά· κοιτάξα τριγύρω κι εἶδα στή βόρεια πλευρά τῆς ομάδας, εἶδα ἄλλους δυὸ καβαλάρηδες νά καλπάζουν μέ ξέφρενη ταχύτητα. Ἄναγνώρισα διὰ τὸ ἓνας ἦταν ὁ Τζόναθαν, καί τὸν ἄλλον τὸν πήρα φυσικά γιὰ τὸν Λόρδο Γκοντάλμινγκ. Κυνηγούσαν κι ἐκεῖνοι τούς χωρικούς μέ τό κάρο. "Όταν τό εἶπα στὸν Καθηγητὴ ἄρχισε νά φωνάζει ἀπ' τὴ χαρὰ του σὰ μικρὸ παιδί κι ἀφοῦ τούς παρακολούθησε προσεκτικά μέχρι πού ἡ χιονοθύελλα ἐκρυψε πάλι τὰ πάντα, ἀκούμπησε τό τουφέκι του στήν κοτρώνα δίπλα στὸ ἀνοίγμα τοῦ καταφύγιου ἑτοιμος νά τό χρησιμοποιήσει. «Πλησιάζουν ἀπὸ παντοῦ,» εἶπε. «Τὴν κατάλληλη στιγμή θὰ χτυπήσουμε τούς σσιγγάνους ἀπ' ὄλες τὶς μεριές. Ἐβγαλα τό πιστόλι μου νά τό 'χω ἑτοιμο, γιατί ὁσην ὥρα μιλούσαμε τό οὐρλιασμα τῶν λύκων ἀκουγόταν δλο καί πλησιέστερο καί πιὸ δυνατὸ. Σέ μιά στιγμή πού κατασίγασε ἡ χιονοθύελλα κοιτάξαμε ξανά. Ἦταν πολὺ περίεργο νά βλέπουμε τό χιόνι νά πέφτει μέ πυκνὲς νιφάδες τριγύρω μας, καί πέρα στὸ βάθος τὸν ἥλιο νά λάμπει δλο καί πιὸ λαμπρὸς καθὼς ἐγερνε πέρα ἀπ' τὶς μακρινὲς βουνοκορφές. Ἐστρεψα τὰ κυάλια τριγύρω μου κι εἶδα κι ἐκεῖ μαύρες κουκίδες πού κινούνταν μοναχικὲς ἢ δυὸ-δυὸ ἢ τρεῖς ἢ σέ μεγαλύτερες ομάδες — ἦταν οἱ λύκοι πού ἔρχονταν κι αὐτοὶ γιὰ τὴ λεία τους.

Όσην ὥρα περιμέναμε, κάθε στιγμή μᾶς φαινόταν αἰώνας. Ὁ ἄνεμος φυσούσε μανιασμένους καί λυσσασμένους χιονοστρόβιλοι μᾶς τύλιγαν ἔτσι πού πολλὲς φορές δέ βλέπαμε οὔτε ὡς τὴν ἄκρη τοῦ χεριοῦ μας· ἄλλες στιγμὲς ὁ ἀγέρας φυσώντας μ' ἓνα ὑπόκωφο βοητὸ ξεκαθάριζε τὴν ἀτμόσφαιρα γύρω μας κι ἔτσι βλέπαμε σέ μεγάλη ἀπόσταση. Εἶχαμε τόσο συνηθίσει τελευταία νά περιμένουμε τὴν αὐγὴ καί τό ήλιοβασίλεμα, πού ξέραμε πιά μέ ἀρκετὴ ἀκρίβεια τὴν ὥρα τους· ξέραμε λοιπὸν πὼς ὁ ἥλιος πλησίαζε τὴ δύση του.

Ἦταν ἀπίστευτο διὰ σύμφωνα μέ τὰ ρολόγια μας δὲν εἶχε περά-

σει ούτε μία ώρα πού περιμέναμε στό καταφύγιο τού βράχου καί οί διάφορες ομάδες μόλις είχαν άρχισει νά συγκλίνουν τίς πορείες τους. Ο άγέρας τώρα φυσούσε δλο καί πίο μανιασμένα καί μέ παγερά, κύματα, κι είχε γυρίσει σέ σταθερό βοριά. Φαίνεται είχε διώξει τά σύννεφα τού χιονιού, γιατί χιόνιζε πιά μονάχα σποραδικά. Ξεχωρίζαμε καθαρά πιά τά άτομα της κάθε ομάδας, τούς διώκτες καί τούς κυνηγημένους. Τό περίεργο είναι διτ οί κυνηγημένοι δέ φαινόταν νά 'χουν συναίσθηση ή Έστω νά νοιάζονται πού τούς κυνηγούσαν ώστόσο έμοιαζαν νά τρέχουν μέ όλοένα μεγαλύτερη βιασύνη δσο ό ήλιος Έγερνε χαμηλότερα πίσω άπ' τίς βουνοκορφές.

Μας πλησίαζαν δλο καί περισσότερο. Ο Καθηγητής κι εγώ κουλουριαστήκαμε πίσω άπ' τό βράχο μας μέ τά δπλα μας έτοιμ-τόν είδα άποφασισμένο νά μήν τούς αφήσει νά περάσουν. Πάντως κανείς τους δέν είχε άντιληφτεί τήν παρουσία μας.

Ξαφνικά άκούστηκαν δυό φωνές νά φωνάζουν: «!Αλτ!» Η μία ήταν τού καλού μου τού Τζόναθαν σέ υψηλό τόνο πάθους. Η άλλη ήταν τού κ. Μόρρις κι είχε τόν άποφασιστικό τόνο της ήρεμης προσ-ταγής. Μπορεί οί τσιγγάνοι νά μήν ήξεραν 'Αγγλικά, πάντως ό τόνος ήταν τέτοιος πού δέν άφηγε άμφιβολίες σ' δποια γλώσσα κι αν ειπώ-θηκαν τά λόγια. Αυτομάτως συγκράτησαν τά χαλινάρια καί τήν ίδια στιγμή ό Λόρδος Γκοντάλμινγκ κι ό Τζόναθαν τούς πλεύρισαν άπ' τήν άλλη. Ο άρχηγός τών τσιγγάνων Ένα καμαρωτό παλικάρι πού καθόταν στ' άλόγο του σάν κένταυρος, τού Έκανε νόημα νά κάνουν πίσω, καί μέ άγρια φωνή έδωσε στους συντρόφους του κάποια προσ-ταγή νά προχωρήσουν. Οί Τσιγγάνοι μαστίγωσαν τ' άλογα κι εκείνα πετάχτηκαν μπροστά, μά οί τέσσερεις άντρες σήκωσαν τά τουφέκια τους καί τούς άνάγκασαν νά σταματήσουν μέ τρόπο πού δέ σήκωνε άμφιβολίες. Τήν ίδια στιγμή ό Δρ Βάν Χέλσινγκ κι εγώ σηκωθήκαμε πίσω άπ' τό βράχο καί στρέψαμε τά δπλα μας κατά πάνω τους. Όταν κατάλαβαν διτ ήταν περικυκλωμένοι, οί τσιγγάνοι έσφιξαν τά χαλινάρια καί σταμάτησαν. Ο άρχηγός τους γύρισε καί κάτι τούς εί-πε, οπότε κάθε τσιγγάνος τράβηξε δ,τι δπλο είχε μαζί του, μαχαίρι ή πιστόλι, κι έτοιμάστηκε γιά έπίθεση. Η συμπλοκή δέν άργησε ν' άρ-χίσει.

Ο άρχηγός μέ ενα γρήγορο τράβηγμα στά χαλινάρια βγήκε μπροστά μέ τ' άλόγο του, καί δείχνοντας πρώτα τόν ήλιο — πού κόν-τευε πιά ν' άγγίξει τήν κορφή τού λόφου— καί κατόπιν τόν πύργο είπε κάτι πού δέν κατάλαβα. 'Αντί άλλης άπάντησης οί τέσσερεις δικοί μας πήδηξαν άπ' τ' άλογά τους κι δρμησαν πρós τό κάρο. Κανονικά θά ένιωθα τεράστιο φόβο βλέποντας τόν Τζόναθαν σέ τέτοιο κίν-δυνο, φαίνεται όμως πώς συμμετείχα κι εγώ στή φλόγα τής μάχης δ-

πως κι οί υπόλοιποι· δέν ένιωσα καθόλου φόβο, παρά μόνο μιά αγρία φλογερή Επιθυμία νά κάνω κάτι. Βλέποντας μιά γρήγορη κίνηση τών δικών μας ό άρχηγός τών τσιγγάνων Εδωσε μιά διαταγή- άμέσως οι άνθρωποί του περικύκλωσαν τό κάρο σ' Έναν άτακτο σχηματισμό, σπρώχνοντας και παραμερίζοντας ό Ένας τόν άλλον στην προθυμία τους νά Εκτελέσουν τή διαταγή.

Μέσα σ' δλα αυτά Εβλεπα τόν Τζόναθαν άπ' τή μιά πλευρά τού κλοιού και τόν Κούνισυ άπ' τήν άλλη, νά προσπαθούν ν' άνοιξουν δρόμο γιά νά φτάσουν στό κάρο. Ήταν φανερό 8τι ήταν άποφασισμένοι νά τελειώσουν τή δουλειά τους πριν άπ' τή δύση τού ήλιου. Τίποτα δέν ήταν ικανό νά τούς σταματήσει ή νά τούς έμποδίσει. Ούτε τά δπλα πού τούς σημάδευαν, ούτε τ' άστραφτερά μαχαίρια τών τσιγγάνων μπροστά τους, ούτε τό ούρλιασμα τών λύκων άπό πίσω τους Εμοιαζαν νά τούς άποσπουν τήν προσοχή. Ή όρμή τού Τζόναθαν κι ή όλοφάνερη προσήλωση στό σκοπό του φαίνεται πώς Εκαμψαν αύτούς πού στέκονταν μπροστά του. Αυτόματα παραμέρισαν και τόν άφησαν νά περάσει. Σέ μιά στιγμή πήδηξε πάνω στό κάρο και μέ μιά άπίστευτη δύναμη σήκωσε τήν τεράστια κάσα πάνω άπ' τή ρόδα και τήν πέταξε στό χώμα.Στό μεταξύ ό κ. Μόρρις άπ' τή δική του πλευρά Εσπασε μέ βία τόν κλοιό τών τσιγγάνων. Όλη αύτή τήν ώρα πού μέ κομμένη τήν άνάσα παρακολουθούσα τόν Τζόναθαν είχα δει τόν κ. Μόρρις μέ τήν άκρη τού ματιού μου νά σπρώχνει άπελπισμένα, και καθώς Εσπαζε τόν κλοιό είχα δει ν' άστράφτουν οί λάμες τών τσιγγάνων και νά τόν χτυπούν. Εκείνος τούς άπόκρουσε μέ τό μεγάλο κυνηγετικό μαχαίρι του και στην άρχή νόμισα πώς τή γλύτωσε χωρίς νά πάθει τίποτα. Μόλις όμως Ετρεξε δίπλα στον Τζόναθαν πού είχε στό μεταξύ πηδήξει στό χώμα, είδα 8τι μέ τ' άριστερό του χέρι Εσφιγγε τό πλευρό του άπ' 8που τό αίμα άνάβλυζε άνάμεσα στά δάχτυλά του. Όστόσο αυτό δέν τόν σταμάτησε ούτε στιγμή, και καθώς ό Τζόναθαν μέ μιά άπελπισμένη προσπάθεια πάσχιζε μέ τό Γκούρκικο μαχαίρι του νά ξεκαρφώσει τό καπάκι τής κάσας στή μιά άκρη, εκείνος άρχισε μανιασμένος νά τό σηκώσει στην άλλη μεριά μέ τό μαχαίρι του. Κάτω άπ' αύτή τή διπλή προσπάθεια τό σκέπασμα άρχισε νά ύποχωρεί· τά καρφιά τραβήχτηκαν μ' Ένα άπότομο σκουριασμένο τρίξιμο και τό σκέπασμα Επεσε καταγής.

Οί τσιγγάνοι βλέποντας πιά 8τι τούς άπειλούσαν τά τουφέκια κι 8τι ήταν στό Ελαος τού Λόρδου Γκοντάλμινγκ και τού Δρ Σιούαρντ, παραιτήθηκαν και δέν Εφεραν άλλη αντίσταση. Ο ήλιος είχε σχεδόν βουτήξει στις βουνοκορφές κι οί σκιές τών άνδρών Επεφταν μακριές πάνω στό χιόνι. Είδα τόν Κόμη ξαπλωμένο μέσα στην κάσα λερωμένο άπ' τό χώμα πού είχε τιναχτεί μέ τό άπότομο πέσιμο άπ'

τό κάρο. Ήταν νεκρικά χλωμός, σά κέρνιο όμοίωμα, και τά κόκκινα μάτια του έλαμπαν μ' έκε(νη τή φοβερή έκδικητική φλόγα πού ήξερα τόσο καλά. Καθώς τόν κοίταζα, τό βλέμμα του επεσε στόν ήλιο πού εδσε και' ή έκφραση τού μίσου του Ιγινε θρίαμβος.

Τήν ίδια δμως στιγμή τό μαχαίρι τού Τζόναθαν άστραψε κι ε-σκισε τόν άέρα. Έβγαλα μιά κραυγή καθώς τό είδα νά σκίξει τό λαιμό, ένώ ταυτόχρονα τό μαχαίρι τού κ. Μόρρις βυθιζόταν στήν καρδιά.

Ήταν κάτι σά θαύμα. Μπροστά στά μάτια μας και πριν προφτάσουμε καλά καλά νά πάρουμε άνάσα, όλόκληρο τό σώμα διαλύθηκε σέ σκόνη κι εξαφανίστηκε "άπό μπροστά μας.

Μέχρι νά πεθάνω θά θυμάμαι μέ χαρά διι άκόμα κι εκείνη τή στιγμή πριν άπ' τήν τελική άποσύνθεση τό πρόσωπό του είχε μιά έκφραση γαλήνης πού δέ θά μπορούσα ποτέ μου νά τή φανταστώ.

Ο πύργος τού Δράκουλα όρθωνόταν τώρα μέ φόντο τό φλογισμένο ούρανό, κι οι τελευταίες άκτίνες τού ήλιου πού βασίλευε εδειχναν άνάγλυφα τήν κάθε πέτρα στίς μισογκρεμισμένες πολεμιστρες του.

Οί τσιγγάνοι πού μάς θεώρησαν κατά κάποιον τρόπο υπεύθυνους για τήν άλλόκοτη αυτή έξαφάνιση τού νεκρού γύρισαν άμίλητοι κι έφυγαν τρέχοντας σά νά κινδύνευε ή ζωή τους. Όσοι δέν είχαν άλογα πήδηξαν πάνω στό κάρο και φώναξαν στους καθαλάρηδες νά μήν τους έγκαταλείψουν. Οί λύκοι, πού στό μεταξύ είχαν άποτραβηχτεί σ' άρκετή άπόσταση, πήραν κι εκείνοι τό δρόμο τους, κι ετσι μάς άφησαν μόνους.

Ο κ. Μόρρις ήταν πεσμένος καταγής στηριγμένος στόν άγκώνα του κι άδράχνοντας τό πλευρό του άπ' δπου τό αίμα άνάβλυζε άκόμα άνάμεσα άπ' τά δάχτυλά του. Έτρεξα κοντά του γιατί ό άγιασμένος κύκλος δέ μ' εμπόδιζε πιά. Μαζί μου ήρθαν κι οί δύο γιατροί. Ο Τζόναθαν γονάτισε πίσω του κι ό πληγωμένος Ιγειρε τό κεφάλι του κι άκούμπησε στόν ώμο του. Μ' ενα στεναγμό και μέ μιά άδύναμη προσπάθεια πήρε τό χέρι μου στό δικό του πού δέν ήταν ματωμένο. Ίσως διάβασε στό πρόσωπό μου τήν άγωνία τής καρδιάς μου, γιατί μου χαμογέλασε κι είπε:

«Είμαι πολύ εύτυχισμένος πού πρόσφερα κι εγώ κάτι! "Αχ, Θεέ μου!» φώναξε ξαφνικά πασκίζοντας ν' άνασηκωθει και δείχνοντάς με, «για αυτό άξιζε νά πεθάνει κανείς! Κοιτάξτε, κοιτάξτε!»

Ο ήλιος είχε φτάσει πιά στήν άκρη τής βουνοκορφής κι οί κόκκινες άκτίνες του έπεφταν στό πρόσωπό μου και τό έλουζαν μέ ρόδινο φώς. Μέ μιά ψυχή οι άντρες επεσαν στά γόνατα, κι ενα βαθύ και συγκινημένο «Αμήν» άκούστηκε άπ' τά χείλη τους καθώς τό βλέμμα

τους άκολουθήσε τό δάχτυλο τοῦ έτοιμοθάνατου πού είπε:

«Δόξα νά 'χει ό Μεγαλοδύναμος, δέν πήγαν δλα χαμένα! Κοιτάξτε! Τό μέτωπό της είναι πιό άσπιλο κι άπ¹ τό χιόνι! Ή κατάρα σβήστηκε!»

Έτσι μέσ' στον πικρό μας θρήνο, μ' Ινα χαμόγελο και χωρίς άλλη λέξη, πέθανε Ινας γενναίος κι ευγενικός άντρας.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Πρίν από έφτά χρόνια περάσαμε δλοι μέσ' άπ' τίς φλόγες μά ή ευτυχία πού νιώθουμε μερικοί από τότε, πιστεύουμε δι άξιζε τόν πόνο πού υποφέραμε. Για τή Μίνα και για μένα είναι μιá έπιπλέον χαρά δι τά γενέθλια τοῦ μικρού μας γιου είναι τήν ίδια μέρα πού πέθανε ό Κουίνσυ Μόρρις. Ξέρω πώς ή μητέρα του Ιχει τήν κρυφή πεποίθηση πώς κάτι άπ' τό γενναίο πνεύμα τοῦ φίλου μας εχει περάσει και στό παιδί. Τοῦ δώσαμε ενα σωρό όνόματα πού μάς συνδέουν δλους τοῦς φίλους· αλλά τόν φωνάζουμε Κουίνσυ.

Φέτος τό καλοκαίρι ξαναπήγαμε ταξίδι στην Τρανσυλβανία και περάσαμε ξανά άπ' τά παλιά μέρη πού είναι τόσο γεμάτα ζωντανές και τρομερές άναμνήσεις. Μάς φαινόταν σχεδόν άδύνατο νά πιστέψουμε πώς δσα είχαμε δι με τά μάτια μας κι άκούσει με τ¹ αύτια μας είχαν γίνει πραγματικά. Είχε χαθεί κάθε ίχνος. Ό πύργος όρθωνόταν δπως πάντα έπιβλητικός μέσ' στην έρημιά και τή θλίψη.

Όταν γυρίσαμε πίσω άρχίσαμε πάλι νά μιλάμε για τά παλιά —πού μπορούμε πιά νά τά θυμόμαστε χωρίς άπελπισία, γιατί ό Γκοντάλμινγκ κι ό Σιούαρντ παντρεύτηκαν κι οί δυό, κι οί δυό ευτυχισμένοι. Έβγαλα τά χαρτιά από κει πού τά είχα φυλαγμένα δλα αύτά τά χρόνια από τότε πού γυρίσαμε. Αυτό πού μάς Ικανέ έντύπωση είναι δι σ¹ δλο αύτό τό πλήθος ύλικού πού άποτελεϊ τό χρονικό, δέν υπάρχει οὔτε Ινα άυθεντικό έγγραφο! Δέν είναι τίποτε άλλο από Ινα σωρό δαχτυλογραφημένα χαρτιά, έκτός άπ' τά τελευταία τετράδια τής Μίνας και τοῦ Σιούαρντ και τά δικά μου, και τό ύπόμνημα τοῦ Βάν Χέλσινγκ. 'Ακόμα και νά θέλαμε, δέ μπορούμε ν' άπαιτήσουμε από κανέναν νά δεχτεί τά χαρτιά αύτά σαν άπόδειξη μιás τόσο άπίστευτης ιστορίας. Ό Βάν Χέλσινγκ [Έκλασε τό θέμα λέγοντας, καθώς κρατούσε τό άγοράκι μας στα γόνατά του: —

«Δέ χρειάζονται άποδείξεις· οὔτε ζητάμε από κανέναν νά μάς πιστέψει! Κάποια μέρα τό παιδί αύτό θά μάθει για τήν εύγένεια και τή γενναιότητα τής μητέρας του. Ξέρει κιόλας από τώρα πόσο γλυκιά και τρυφερή είναι, και κάποτε θά καταλάβει πώς κάποιοι άντρες τήν άγάπησαν τόσο πού τόλμησαν τά πάντα για χάρη της».

ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΧΑΡΚΕΡ